Dean

Presented to the Library of the Taylor Institution by Capt. Shadwell R.N. 1854

Dean

สพฺพํ สญฺญาณํ สนฺธาณํ

คือ คำภีร
มงคลโอวาท อันสำแดง คำสัญญาใหม่ ซึ่ง
พระเยซูคริศเจ้า
ให้ประกาษไว้แก่มนุษทั้งปวง

แปล ออก จาก ภาษา เฮเลน เปน ภาษา ไท

THE

NEW TESTAMENT.

TRANSLATED FROM THE GREEK

BY J. T. JONES.

FOR THE AMERICAN AND FOREIGN BIBLE SOCIETY.

Second Edition. — 1000 Copies.

Bangkok:

PRINTED AT THE UNION PRESS

1850.

PREFACE.

In issuing a second Complete Edition of the New Testament in Siamese, it seems proper to give some account of the circumstances under which the translation has been made. In doing so, the topics which will claim attention are 1. The *history* of biblical translation into this language; 2. The *text* made use of; 3. The *principles* adopted in prosecution of the work.

1. Catholic Missionaries from France have resided in the country about 200 years,* and have translated such portions of the Christian Scriptures as they required for their service—but it does not appear that they have ever printed any of their translations. I have seen a translation of the Gospel by Matthew made by them, evidently from the Latin. It was in manuscript and in the Roman letter. The Latin words *sacerdos, pœnitentia*, &c., are retained. It has a marked leaning to the Latin idiom—but is generally executed with perspicuity and fidelity.

The time when the translation of Matthew was made I have no means of ascertaining—or by what individual, except that it was executed before the destruction of *Ayuthiya*, the old capital of Siam, more than 80 years ago.

By the kindness of Bishop Pallegoix, I have recently seen another manuscript copy of a translation of Matthew, which, I am persuaded is an entirely distinct version. It is divided into parts and sections quite diverse from the preceding—and scarcely a single complete sentence can be found which is not characterized by numerous Bali words, even where

* Mr. de Berythe estant arrive a Siam en 1662, il y trouva deux Eglises, dont l'une estoit gouvernee par les Peres de S. Dominique et l'autre par les Peres Jesuites. Elles contenoient en tout quinze cens Chrestiens ramassez de differentes Nations.

Relation des Missions des Eveques Francois aux Royaumes de Siam, de la Cochin-China, &c., 1674, *page* 4.

pure Siamese would be quite as clear, and wholly exempt from objection that it wanted dignity.

It is said that many translations were made in the earlier days of their mission—but some were destroyed in the ruins of *Ayuthiya*—and some perished in the wreck of vessels in which they were embarked for preservation. In recent years several religious books have been published by them, but no translations of the Holy Scriptures.

The first attempt made by Protestants in this work, was in 1818–20 at Rangoon, in Burmah. Some thousands of Siamese who had been made prisoners of war, at that time resided in and about Rangoon—where by constant intercourse and some study, many made themselves familiar with the Burman language. Their case drew the sympathy and efforts of the American missionaries to the acquisition of the Siamese language—and resulted in the preparation of a small Tract, and the translation of the Gospel by Matthew. The latter was never published. On examination, it was found to be rather a free paraphrase, than a strict translation.*

The next endeavor was made by Rev. C. Gutzlaff in 1828–32. It will sufficiently characterize his translation to say that it embraced the whole of the Old and New Testaments—executed with two other translations of the same extent in three years, without any previous knowledge of either of the three languages—Siamese, Kambojan and Laos—and executed too while the translator was preaching in Chinese, making Siamese and Cochin-Chinese vocabularies, and practicing medicine and surgery. The only part ever published was a small edition of Luke in 1834, printed at Singapore.

Availing himself of all the aid he could gather from his predecessors, the writer of this notice prepared the first Edition of Matthew—which was printed at Singapore in 1835—1500 copies. Acts succeeded in 1836–7. Then a

---

* See a particular Relation of the American Baptist Mission to the Burman Empire, in a series of Letters to Joseph Butterworth, Esq., M. P., London, by Ann H. Judson, p, 158.

second Edition of Matthew—a second Edition of Acts—and eventually, in 1842, all parts of the New Testament were completed in one volume, though generally published and circulated in parts. A free expression of views, and suggestions of emendations were sought from all engaged in the study of the Siamese language. Valuable hints were received from the late Rev. C. Robinson and others. The work was under revision and a second Edition commenced in 1845—but had proceeded only to Luke 16th chapter, when illness, absence and other causes suspended it till March 1849. The parts published had been circulated; and this new Edition was then begun. All the best of my time and energies for the last four years have been spent in revising it—in which, for a season, I received many valuable suggestions from my dear friend and Christian brother, the late Rev. Jesse Caswell. I should feel very glad to spend four years more of uninterrupted labor upon it; it has many defects. I may sometimes have misapprehended the original. I may have failed to express it fully in the translation. Verses or parts of sentences may sometimes have been overlooked. Things of this nature will only be understood by those who have attempted a similar work, and their judgment will be lenient. For suggestions by which any such errors may be corrected, the translator will ever be grateful.

I may here add that the translation of some portions of the Old and New Testaments was undertaken by the late Rev. Charles Robinson, and more or less revised by the late Rev. Jesse Caswell;—but their decease left them incomplete.

2. The *text* used in the original translation was that of Knapp's Third Edition—from which I scarcely ever deviated. Having no access to original manuscripts, I became of course dependant upon the investigations of others. Where the text was contested, I availed myself of such information as I could glean from Kuinoel, Rosenmuller, A. Clark, G. Campbell, McKnight, Doddridge, &c., but generally Knapp's text was followed pretty closely. Even his bracketed passages were inserted in the translation. In the first revision, the Textus Receptus, as found in Bloom-

field was constantly used, but with some scrupulosity. Throughout the last revision, the Edition of Hahn, as edited by Dr. Robinson, has been my guide. It would be easy to enlarge on this topic, and give reasons for preferences—but it is feared that little benefit would result from it. Where passages are indicated as doubtful in the text—they are indicated in the translation by being included in parenthetic marks—and a note explaining their design is prefixed to the volume. The Siamese having been only accustomed to manuscript books, are familiar with the fact that copies differ—not only from design, but from various causes which involve nothing of a censurable nature—and will readily appreciate the attempt to represent the matter to them as it really is.

3. In regard to the *principles* on which the translation has been conducted, the main and primary one is that the *meaning* of *an author* should be given by the *translator*, and as much of his *manner* as the *idioms* and *circumstances* will allow. If the translation is to be merely verbal, or strictly literal, the Scriptures might just as well be given in Hebrew or Greek. The Scriptures themselves assert that they are given "for instruction." Instruction can only profit where it is understood. It may be urged that an attempt to give the *meaning* makes the translator an *expounder*. This is true. He cannot be otherwise if he would do any good. When a mercantile or political document is put into the hands of a translator for rendering, what is the object? It is that the meaning may be known through the medium of another language. There are cases where a strictly literal rendering from one language into another gives the meaning fully and perfectly. In all such cases strict literality is preferable—but at all events, a translation should be made intelligible. So far as it is not so, it is labor lost to make it. There are idioms in Hebrew, Greek and English which are unknown to the Siamese. Some of these would be perfectly intelligible. By these the Siamese language would be enriched without detriment. Some would convey no meaning, or a decidedly false one. They must be changed, till they shall convey a meaning, and the true one.

The Siamese designate the hours of the day by one word, those of the night by another. They reckon from sunrise to noon, six hours. From noon till sunset, six hours. They have no "ninth hour" of the day. How then shall Acts 3: 1. be translated? What does it mean? Unquestionably, 3 o'clock P. M. I translate it so. The Siamese have no word for *week*. The name of the days, as Sunday, Monday, &c., corresponding to western nations, they have—well known to all. How then shall Matthew 28: 1. be translated? If we seek the meaning, no one questions but what it is this; "In the end of the Sabbath, as *Sunday* was dawning." So then I translate it giving the meaning, and not the words, for this is impossible.

Following out the principles above stated, the words *sunagoge*, *episcopos*, *presbuteros*, *ecclesia*, *diabolos*, *angelos*, &c., have been rendered by words *intelligible* as far as the language would allow. Where these words have different meanings, I have not hesitated to render them by different words, e. g. *angelos*—means sometimes a heavenly messenger, sometimes an emissary of the devil, sometimes a spy and sometimes a church officer, and has been so rendered—but an earnest endeavour has been cherished to render the same word by the same equivalent when the meaning was the same.

After having labored to determine the meaning of the original, I have asked myself—"If an intelligent Siamese had full possession of this idea, how would he express it?" In general I would aim to express it in the same way—I say, *in general;* in peculiar cases there may be reasons for deviating from their idiom and enriching their language by a foreign one, if it is not unintelligible.

There are other cases of this sort. Whenever the Siamese speak of a city, or country, or officer of distinction, they cannot neglect to join some designation, by which these shall be rendered definite, as the *city* of London, the *country* China, the *ruler* Herod. As the Siamese have no capital letters with which to commence proper names, this is the only resource left them whereby to guard against misconstruction. When a name has become familiar, it is not indispensable to repeat the epithet in every case, though it is

generally done. Were I to use Herod, Jerusalem, Samaria, Athens, without prefixing ruler, city, country, the reader would be at a loss to know whether these were proper names or not; and if he decided that they were proper names, he might class them all as names of men, or cities promiscuously. Hence, though such epithets are not found, or not always found in the original, I have not hesitated to use them, because the genius of the language into which I translate *requires* them.

In regard to *style*, perspicuity and simplicity have been aimed at rather than loftiness or elegance. Though some words of Bali origin have been used, it has been more a matter of necessity than ornament—and very few are employed at all, except such as have become, by long use, almost or quite as familiar as those of strictly Siamese origin.

That the translation throughout will be at once understood, even by intelligent and reflecting readers cannot be expected. To secure this there must be such aids as are found requisite everywhere—a knowledge of customs and facts which can come only in the way of commentary—either written or oral. It is confidently believed, however, that so much is fully intelligible as may leave the honest and candid reader inexcusable for not understanding God's plan of saving sinners. May His blessing make it effective for this great object.

J. T. JONES.

Bangkok, *Siam*, *June*, 1850.

๏ คำ ว่า แก่ ท่าน ผู้ อ่าน ฯะ

A WORD OF EXPLANATION.

๏ เรา จะบอก ไว้ ให้ ท่าน ผู้ อ่าน เข้า ใจ ใน หนังสือ นี้ ด้วย เหตุ ที่ คั่น หัว คั่น ท้าย ไว้ หย่าง นี้ ( ) กลัว ท่าน ก็ จะ สำคัญ ว่า เรา คีภิม ผิด แล้ว ก็ ลบ ฆ่า เสีย เพราะ ว่า คนไท เขา มัก ถือ ตาม ทำเนียม เขา หย่าง นั้น มิ ใช่ หรื มิ ใช่ หย่าง นั้น ดอก แต่ เหมือน คนไท มัก ยก สับท์ ว่า บีฬาโถ ลาง บาฬี มี ลาง บาฬี ไม่ มี นี่ แล ก็ เปน เหมือน หย่าง นั้น เหมือน คำภีร์ ของ เรา ลาง เล่ม มี ลาง เลม ไม่ มี จึ่ง เขียน คั่น ไว้ หย่าง นั้น เพราะ เปน ข้อ สงไสย อยู่ ก็ นี่ แล เมื่อ อ่าน นั้น จะ อ่าน นั่น ด้วย ก็ ได้ ความ จะ ไม่ อ่าน ก็ ได้ ความ แต่ ที่ จะ ลบ จะ ฆ่า เสีย ที เดียว นั้น เหน ยัง ไม่ ควร ฯะ

๏ จำ เรื่อง ความ ฯ

TABLE OF CONTENTS.

เรื่อง ความ

๏ ยี่สิบเจ็ด เรื่อง ด้วยกัน ฯ

◎ พระ คริศวงษ ตาม มัดธาย ฯ

◎ บท ต้น ฯ

◎ หนังสือ เชื้อ วงษ แห่ง พระเยซู คริศ ซึ่ง เปน บุตร แห่ง ดาวิด ซึ่ง เปน
บุตร แห่ง อับราฮาม ๆ เปน พ่อ แห่ง ยิศฮาค ๆ เปน พ่อ แห่ง ยาโคบ ๆ เปน พ่อ
แห่ง ยะฮูดา และ พี่นอ้ง ยะฮูดาๆ เล่า เปน พ่อ แห่ง เฟเรศ และ เซรา เกิด มา
แต่ ธามาร ผู้ แม่ เฟเรศ นั้น เปน พ่อ แห่ง เฮศโรม ๆ เปน พ่อ แห่ง อะราม ๆ
เปน พ่อ แห่ง อะมินาดาบ ๆ เล่า เปน พ่อ แห่ง นาโซน ๆ เปน พ่อ แห่ง ซัลโมนๆ
เล่า เปน พ่อ แห่ง โบอัศ เกิด มา แต่ ราฮาบ ผู้ แม่ โบอัศ เล่า เปน พ่อ แห่ง โอ
เบ็ด เกิด มา แต่ รูธ ผู้ แม่ โอเบ็ด เปน พ่อ แห่ง ยิซาย ๆ เปน พ่อ แห่ง ดาวิด
ผู้ กระษัตร ดาวิด ผู้ กระษัตร เปน พ่อ แห่ง ซะโลโม เกิด มา แต่ ษัตรี นั้น ที่
ได้ เปน ภรรยา แห่ง อูรียา ซะโลโม เล่า เปน พ่อ แห่ง ระฮับอาม ๆ เปน พ่อ
แห่ง อะบียา ๆ เปน พ่อ แห่ง อาซา ๆ เปน พ่อ แห่ง ยะโฮซาฟาด ๆ เปน พ่อ
แห่ง โยราม ๆ เปน พ่อ แห่ง อูซียา ๆ เปน พ่อ แห่ง โยธาม ๆ เปน พ่อ แห่ง อา
ฮาศ ๆ เปน พ่อ แห่ง ฮิศคียา ๆ เปน พ่อ แห่ง มะนาเซ ๆ เปน พ่อ แห่ง อาโมนๆ
เปน พ่อ แห่ง โยซียา ๆ เปน พ่อ แห่ง ยะคันยา และ พี่นอ้ง ทั้งหลาย คราว
กวาด ไป อยู่ใน เมือง บาบุโลน และ เมื่อ ไป อยู่ใน เมือง บาบุโลน นั้น แล้ว ยะ
คันยา เปน พ่อ แห่ง ซะอัลธิเอล ๆ เปน พ่อ แห่ง ซรุบาเบ็ล ๆ เปน พ่อ แห่ง อะ
บีฮูด ๆ เปน พ่อ แห่ง เอลยาคีม ๆ เปน พ่อ แห่ง อาโซร ๆ เปน พ่อ แห่ง ซา
โดก ๆ เปน พ่อ แห่ง อาคีม ๆ เปน พ่อ แห่ง เอลีอูด ๆ เปน พ่อ แห่ง เอละอา
ซาร ๆ เปน พ่อ แห่ง มาธาน ๆ เปน พ่อ แห่ง ยาโคบ ๆ เปน พ่อ แห่ง โยเซฟ
ผู้ สามี แห่ง มาเรีย และ พระเยซู ผู้ มี นามชื่อ ว่า คริศโต ได้ เกิด แต่ มาเรีย
ผู้ นี้ และ เหตุ ดั่ง นี้ ตั้ง แต่ อับราฮาม จน ถึง ดาวิด เปน สิบ สี่ ชั่ว แต่ ดาวิด
จน ถึง เพลา ที่ ได้ ยก ไป อยู่ ใน เมือง บาบุ ̂ลน มี สิบสี่ชั่ว ครั้น ไป อยู่ เมือง
บาบุโลน นั้น แล้ว จน ถึง พระ คริศโต เปน สิบสี่ ชั่ว ฯะ

๑๘ ๏ อัน ว่า ซึ่ง พระเยซูคริศ บังเกิด มา คือ ดังนี้ มาเรีย ผู้ มารดา แห่ง พระองค์ ยอม รับ แล้ว ว่า จะ เปน ภรรยา แห่งโยเซฟ แต่ ยัง มิได้ เข้า อยู่ด้วย กัน ก็ได้ เหน ว่า นาง นั้น ทรง ครรภ อยู่ ด้วย เดช พระวิญาณ บริสุทธิ สว่น โยเซฟ ผู้ สามี นั้น เปน บุรุษ ชอบ ธรรม มิใค่ร จะ เอา นาง นั้น แพร่ง พราย ความ ผิด จึ่ง คิด จะใค่ร ละ เสีย มิให้ ใคร รู้ และ เมื่อโยเซฟ ยัง นึก คิด ดั่ง นั้น ทูต พระองค์ เจ้า มา สำแดง ตัวใน ฝัน สั่ง ว่า ดูกรโยเซฟ ผู้ บุตร ของ กระษัตร ดาวิด ท่าน อย่า กลัว ที่ จะ รับ มาเรีย ผู้ ภรรยา แห่ง ท่าน ด้วย ว่า ซึ่ง ได้เกิด ใน มาเรีย นั้น เกิด ด้วย เดช พระวิญาณ บริสุทธิ นางนั้น จะ คลอด บุตร ชาย และ ท่าน จะ เรียกชื่อ บุตร นั้น ว่า เยซู เพราะ ว่า บุตร นี้ และ จะ โปรดไพร่ พล แห่ง พระองค์ ให้รอด จาก ความ ผิด ของ ตน ๏ ได้ เปน มา ทั้ง นี้ สิ้นให้ ถูก ต้อง กัน กับ คำ พระองค์ เจ้า ที่ ตรัส ด้วย ผู้ ทำนาย ว่า จง ดู เถิด สาว พรหมจารีย์ จะทรง ครรภ และ จะ คลอด บุตร ชาย และ เขา จะเรียก ชื่อ บุตร นั้น ว่า อีมานุเอล แปล ว่า พระเจ้า อยู่ กับ เรา สว่นโยเซฟ ตื่น ขึ้น แล้ว ก็ ทำ ตาม ซึ่ง ทูต พระเจ้าได้สั่ง ว่า นั้น และ รับ เอา ภรรยา ของ ตน แต่ มิได้ ร่วม รู้จัก กัน กว่า นาง นั้น ได้คลอด บุตร ชาย หัว ปี และได้ เรียก ชื่อ ว่า เยซู

๏ บท ๒ ๆ

๏ ครั้น พระเยซู บังเกิด มา แล้ว ใน บ้าน เบธเลเฮ็ม แขวง เมือง ยูดาย คราว นั้น เฮโรด เสวย ราช ก็ มี พวกมา ฆอย หลาย คน มา แต่ ทิศ ตวัน ออก มา ยัง กรุง ยรูซาเลม สืบ ถาม ว่า กระษัตร ข้าว ยูดาย ที่ พึ่ง เกิด มา ท่าน อยู่ แห่งใด เหตุ ว่า เรา ได้ เหน ดาว ของ ท่านใน ทิศ ตวัน ออก เรา จึ่ง มา จะ กราบ ถวาย บังคม แก่ ท่าน ครั้น พญา เฮโรด ได้ ยิน ดั่ง นั้น ก็ สดุ้ง ตกใจ แล สิ้น ทั้ง กรุง ยรูซาเลม ด้วย ท่าน จึ่ง ให้ หา บันดา ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ แล บันดา พวก อาลักษ แห่ง พล เมือง เข้า มา ถาม ว่า พระ คริสโต จะ บังเกิดใน สถาน แห่ง ใด พวก เหล่า นั้น จึ่ง ตอบ ว่า ใน บ้าน เบธเลเฮ็ม แขวง เมือง ยูดาย ตาม คำ ซึ่ง ผู้ ทำนาย จด เขียนไว้ ว่า บ้าน เบธเลเฮ็ม แผ่นดิน ยูดาย นี้ บ้าน นี้ จะ

เป่น บ้าน เลก นอ้ย กว่า อื่น ๆ ใน เมือง ยูดาย ก็ หา มิ ได้ เพราะ ว่า ท่าน ผู้ ใหญ่ จะ เกิด มา แต่ เบธเลเฮ็ม นี้ และ จะ ครอบ ครอง ชาว ยิศราเอล ที่เปน ไพ่ร พล ของ เรา ฯะ

๗ ๏ ครั้ง นั้น พญาเฮโรดให้ หา พวก มาฆอย เข้า มา มิให้ผู้ใด รู้ จึ่ง สืบ ถาม ถี่ ถ่วนให้ รู้แน่ ว่า ดาว ซึ่ง พวก มาฆอยได้เหน นั้นได้ เหนใน กาล เมื่อ ใด แล้วจึ่งใช้ พวก มาฆอย นั้น ให้ ไป ถึง บ้าน เบธเลเฮ็ม สั่ง ว่า ท่าน ทั้ง หลาย จง ไป เถิด อุษาห์ สืบ ถาม ถึง ทารก นั้น ครั้น พบ แล้วก็ให้ บอก แก่ เรา เถิด เรา จึ่ง จะไป กราบ ถวาย บังคม ด้วย พวก มาฆอยได้ รับ สั่ง กระ ษัตร แล้ว ก็ ลาไป และ ดาว ซึ่ง พวก มาฆอยได้ เหนใน ที่ ทิศ ตวัน ออก นั้น นำ หน้า ไป กว่า ได้ ถึง เหนือ สถาน ที่ ทารก อยู่ จึ่ง หยุด ฝ่าย พวก มาฆอย เมื่อ เหน ดาว นั้น ก็โสมะนัศ ยินดี มาก นัก จึ่ง เข้า ไปใน เรือน มา พบ ซึ่ง ทารก กับ ดว้ย มาเรีย ผู้ มารดา ก็ กราบ ถวาย บังคม แก่ ทารก นั้น แล้ว จึ่ง เปิด ของ วิเศศ คือ เอา ทองคำ กำญาน มวดยอบ มา มอบ ถวาย เปน บันนาการ แก่ ทารก แล้ว ใน ฝัน พวก มาฆอย ได้ รับ คำ ห้าม ว่า มิ ให้ กลับ คืนไป หา พญา เฮโรด จึ่ง เดิร ทาง อื่น กลับ ไป บ้าน เมือง ของ ตน ฯะ

๑๓ ๏ ครั้น เมื่อ พวก นั้นไป แล้ว ก็ นี่ และ ทูต พระองค์ เจ้า สำแดง ตัวใน ฝัน มา บอก แก่โยเซพ ว่า จง ลุก ขึ้น เถิด เอา ทารก ทั้ง มารดา ภา หนี ไป ยัง เมือง อายฆุบโต แล้ว อยู่ ที่ นั้น กว่า เรา จะ บอก แก่ ท่าน อีก เพราะ ว่า พญา เฮโรด จะ มาหา ทารก ให้ประหาร ชีวิตร เสีย โยเซพ ก็ ลุก ขึ้น เอา ทารก ทั้ง มารดาใน กลางคืน นั้น ภาไปถึง เมือง อายฆุบโต แล้วได้ อยู่ที่ นั้น กว่า พญา เฮโรด ถึง แก่ กรรม แล้ว ทั้ง นี้ ให้ สม ดว้ย คำ พระองค์ เจ้า ที่ ได้ ตรัส ไว้ ดว้ย ปาก ผู้ ทำนาย ว่า เรา ได้ เรียก ลูก เรา ออก จาก เมือง อายฆุบโต ฯะ

๑๖ ๏ คราว นั้น พญา เฮโรด เหน ว่า พวก มาฆอย นั้น ทำ อุบาย ลวง ท่าน แล้ว ก็ มี ความ โกรธ กริ้ว มาก นัก จึ่งใช้ คน ออก ไป ประหาร ผลาญ ชีวิตร ลูก ชาย ออ่น ใน บ้าน เบธเลเฮ็ม และ แว่น แคว้น เมือง นั้น หมดให้ ฆ่า เสีย

สิ้น ตั้งแต่ อายุศม สองขวบถัด ลงไป ตาม เวลา ซึ่ง ได้ สืบ เสาะ แต่ พวก มาฆอย เหตุ การ ทั้ง นี้ ก็ สม กับ คำ ซึ่ง ยิระมะยา ผู้ ทำนาย ได้ ว่า ไว้ นั้น ว่า เช่น นี้ ว่า ได้ ยิน เสียง ใน บ้าน รามา เปน เสียง ร้องไห้ พิลาพ ร่ำไร เปน อัน มาก คือ ว่า ราเฮล ร้อง เปน ทุกข์ ด้วย ลูก เต้า คำ ทุเลา บันเทา ความ ทุกข์ นั้น ก็ มิ รับ เหตุ ว่า ลูก หา ไม่ แล้ว ฯะ

๑๙ ๏ ครั้น ว่า พญาเฮโรด ถึง แก่ ความ ตาย แล้ว นี้ และ ทูต พระองค์ เจ้า สำแดง ตัวใน ฝัน แก่โยเซพใน เมือง อายฆุบโต สั่ง ว่า จง ลุก ขึ้นภา เอา ทา รก ทั้ง มารดา กลับไป เมือง ยิศราเอ็ล เถิด ด้วยว่า บันดา ที่ หาชีวิตร แห่ง ทา รก นั้น ตาย ไป แล้ว โยเซพ จึ่ง ลุก ขึ้น เอา ทารก ทั้ง มารดา ทารก ภา มา ใน เมือง ยิศราเอล แต่ ว่า ครั้นได้ ยิน แล้ว ว่า อาเคลาวเสวยราชอยู่ใน เมือง ยู ดาย แทน พญา เฮโรด ผู้ บิดา โยเซพ กลัว จะไป ที่ นั้น และใน ฝันได้ รับ คำ บอก ส่อน แล้ว จึ่งไปใน แว่นแคว้น เมือง ฆาลีลาย มา อยู่ใน บ้าน ชื่อ ว่า นาซา เร็ธ ให้ สม ด้วย คำ ผู้ ทำนาย ที่ ว่า ท่าน นี้ จะ มี ชื่อ เรียก ว่า ชาว นาซาเร็ธ

๏ บท ๓ ฯ

๏ ครั้น อยู่ มาโยฮัน ผู้ ให้ จุ่ม น้ำ มา ป่าว ประกาศใน ป่า แขวง เมือง ยูดาย ว่า ท่าน ทั้งหลาย จง ตั้งใจ เสียใหม่ ด้วย ว่า อาณาจักร สวรรค์ ใกล้ จะ ตั้ง อยู่ แล้ว ยะซายา ผู้ ทำนาย ว่า ด้วยโยฮัน นี้ เมื่อ จดไว้ดัง นี้ ว่า เปน เสียง แห่ง ผู้ ป่าวร้องใน ป่า ว่า ท่าน ทั้งหลาย จง ตบแต่ง หนทาง ของ พระองค์ เจ้า อัน มรรคา แห่ง พระองค์ นั้นให้ ตรง แน่วไป ฝ่ายโยฮัน ผู้ นี้ ห่ม ซึ่ง เสื้อ ทำ ด้วยขน อูฐ แล้ว เอา หนัง ฟอก เอวไว้ ก็ เอา แต่ ตั๊กะแตน กับ น้ำผึ้ง ป่า กิน เปนอาหาร

๖ ๏ คราว นั้น ชาว เมือง ยรูซาเลม และ สิ้นทั้ง เมือง ยูดาย แล เมืองใด ๆ ที่ อยู่ ริม แม่น้ำ ยาระเดน ก็ ภา กัน มา หา โยฮัน และ สาระภาพ ถึงแก่โทษ ของ ตัว แล้ว รับ ศีล จุ่มใน แม่น้ำ ยาระเดน ครั้น โยฮัน เหน พวก ฟาริซาย แล ซาดูกาย เปน อัน มาก มา จะ รับศีล จุ่มน้ำ ของ ท่าน ๆ จึ่ง ว่า แก่ เขา โอ้ ชาติ งู ร้าย ใคร ได้ ชี้ แจ้ง แก่ท่านให้ หนี พ้น พระ อาญา ที่ จะ มา วัน หน้า นั้น

เมื่อ เปน เหตุ ดั่ง นี้ จง ตั้งใจ เสียใหม่ ทำ ผลให้ สม ควร แล้ว อย่า นึกในใจ ว่า เรา มี อับราฮาม เปน บิดา ของ เรา ตวัย เรา บอก แก่ ท่าน ว่า พระเจ้า มี ริทธิ เดช จะ กระทำให้หิน ทั้ง นี้ กลาย เปน ลูก อับราฮามได้ อยู่ แล้ว ขวาน วาง อยู่ ที่ โคน ต้นไม้ และ ต้น ใด ๆ ที่ ไม่ ทำ ผล อัน ดี จะ ตอ้ง ฟั่น ทิ้ง ใน ไฟ เสีย ข้า นี้ ให้ รับ ศีล จุ่มใน น้ำ เพื่อ จะให้ตั้งใจ เสียใหม่ แต่ ว่า ท่าน ที่ จะ มา ฉาย หลัง ข้า ท่าน มี ริทธิ เดช มาก กว่า ข้า ข้า นี้ จะ รับ ถือ รอง ท้าว ของ ท่าน ยัง ไม่ สม ไม่ ควร ท่าน นั้น และ จะ ให้ ท่าน ทั้งหลาย นี้ จุ่ม ใน พระ วิญาณ บริสุทธิ แลไฟ ท่าน ถือ พลั่วใน พระหัถ ของ ท่าน ท่าน จะ ทรง ชำระ เข้า ใน ลาน ของ ท่าน ให้ ทั่ว แล้ว จะ เกบ เข้า ใส่ ใน ฉาง ของ ท่าน ส่วน แกลบ รำ แล ฟาง เข้า นั้น ท่าน จะ เผา เสีย ตวัย ไฟ อัน มิ รู้ ดับ ฯะ

๑๓ ๏ ใน กาละ นั้น พระเยซู เสดจ จาก เมือง ฆาลีลาย มา ถึง แม่ น้ำ ยาระเดน มา หาโยฮัน เพื่อ จะ รับ ศีล จุ่มน้ำ ฝ่ายโยฮัน ก็ ห้าม พระองค์ ว่า ชอบ ข้าพเจ้า จะ รับศีล นั้น แต่ พระองค์ แลนี้ พระองค์ จะมา รับ แต่ ข้าพเจ้า เล่า พระเยซู ตรัส ตอบ แก่โยฮัน ว่า บัด นี้ จง ยอม เถิด ดั่ง นี้ ควรให้ เรา ถือ ซึ่ง ชอบ ธรมให้ สำเรจ ทุก สิ่ง โยฮัน จึ่ง ยอม ตาม ครั้น พระเยซู รับ ศีล จุ่มน้ำ แล้ว พระองค์ ก็ เสดจ ขึ้น จาก น้ำ ใน ทันใด ก็ นี่ และ ฟ้า อากาศ เบิด ออก แก่ พระองค์ และโยฮัน ได้ เหน พระ วิญาณ แห่ง พระเจ้า ลง มา เปน หย่าง นก พิราบ และ มา จับ อยู่ บน พระองค์ และ มี เสียง แต่ ฟ้า ลง มา ว่า นี่ และ เปน บุตร ที่ รักษ ของ เรา และ เปน ที่ ชอบ พระ ไทย เรา ยิ่ง นัก ฯะ

๏ บท๔ ฯ

๑ ขณะ นั้น พระ วิญาณ นำ พา พระเยซู เข้า ไป ใน ป่า ที่ ซาตาน จะ มา ชันะสูด พระองค์ ครั้น พระองค์ ได้ อดโภชะนา อาหาร ถวัน สี่สิบ วัน สี่สิบ คืน แล้ว พระองค์ หยาก อาหาร ผู้ ชันะสูด นั้น จึ่ง เข้า มา หา พระองค์ ว่า ถ้า และ ท่าน เปน บุตร พระเจ้า ท่าน จง สั่งให้ ก้อน หิน นี้ กลับ กลาย เปน ขนม ไป พระองค์ จึ่ง ตรัส ตอบ ว่า มี คำ เขียน อยู่ ว่า มนุษ จะ ได้ บำรุงชีวิตร แต่ ตวัย

ขนม สิ่ง เดียว ถ้ หา มิได้ แต่ ว่า ดวัย สาระพัด สิ่ง ใด ๆ ซึ่ง พระโอฐ แห่ง พระเจ้า จะ ตรัส สั่งให้ ครั้ง นั้น ซาตาน ก็ ภา พระองค์ ไป ยัง เมือง ที่ ศักสิทธิ และ ตั้ง พระองค์ บน ยอด วิหาร แล้ว จึ่ง ว่า ถ้า และ ท่าน เปน บุตร พระเจ้า ก็ จง ทิ้ง พระองค์ ลง แต่ นี้ เถิด เหตุ ว่า มี คำ เขียน ไว้ ว่า พระเจ้า ตรัส สั่ง ทูต สวรรค์ ทั้งหลาย ให้ รับ รอง ท่าน ไว้ ใน มือ เขา เพื่อ มิให้ ท้าว ท่าน มา กระทบ ก้อนหินได้ พระเยซู จึ่ง ตอบ แก่ มันว่า ยัง มี คำ เขียน อยู่ ว่า ตัว อย่า ทดลอง พระองค์ ผู้ เปน เจ้า ของ ตัว ฯะ

๘ ๏ ส่วน ซาตาน ยัง รับ พระองค์ ภา ไป บน ภูเขา อัน สูง นัก และ สำแดง แก่ พระองค์ ให้ เหน ซึ่ง บ้าน เมือง ทั้งปวง แห่ง พิภพ ทั้ง สง่า ราศรี บ้าน เมือง นั้น แล้ว จึ่ง บอก แก่ พระองค์ ว่า ถ้า แล ตัว จะ กราบ ไห้ว นมัศการ กูนี้ กู จะ ยก สาระพัด ทั้ง นี้ ให้ แก่ ตัว ขณะ นั้น พระเยซู ตรัส ตอบ แก่ มัน ว่า ถอย ไป หลัง อ้าย ซาตาน เพราะ ว่า มี คำ เขียน อยู่ ว่า ตัว คง จะ กราบ ไห้ว นมัศการ พระองค์ ผู้ เปน พระเจ้า ของ ตัว แล ประนิบัติ แก่ ท่าน แต่ องค์ เดียว นั้น ครั้ง นั้น ซาตาน ก็ ละ พระองค์ ไป และ ฝูง ทูต สวรรค์ เข้า มา ปรนิบัติ แก่ พระองค์ ฯะ

๑๒ ๏ เมื่อ พระเยซู ได้ ยิน ว่า โยฮัน ต้อง จำ อยู่ พระองค์ จึ่ง เสดจ ไป อยู่ ใน เมือง ฆาลิลาย ละ บ้าน นาซาเร็ธ แล้ว ก็ มา อยู่ ริม ซะเล ใน เมือง กับเร นาอูม ข้าง แด่น เมือง ซะบูโลน และ เมือง นัพธาลี ให้ คำ นั้น สำเรจ ที่ ยะ ซายา ผู้ ทำนาย ได้ ว่า คือ ว่า เมือง ซะบูโลน แล เมือง นัพธาลี ตาม ซะเล ฟาก ข้าง ยาระเดน เมือง ฆาลิลาย แขวง นา ๆ ประเทศ บันดา ราษดร ซึ่ง นั่ง อยู่ ใน ที่ มืด ได้ เหน สว่าง อัน ใหญ่ แล บันดา ที่ นั่ง อยู่ ใน ร่ม ความ มรณา ความ สว่าง ก็ ส่อง ขึ้น มา แก่ เขา แล้ว ฯะ

๑๘ ๏ จับเดิม แต่ นั้น มา พระเยซู ตั้งต้น ข่าว ประกาศ ว่า ท่าน ทั้งหลาย จง ตั้งใจ เสียใหม่ เหตุ ว่า อาณาจักร สวรรค์ ใกล้ จะ ตั้ง อยู่ แล้ว ขณะ นั้น พระ องค์ เสดจ ขึ้น เดิร ริม ซะเล เมือง ฆาลิลาย มา เหน สองคน เปน พี่น้อง กัน คน

หนึ่งชื่อซีโมนมีชื่ออีกว่าเปโตร แลคนหนึ่งชื่อว่าอันดเรอา เอาอวนทิ้ง ลงที่ชะเล เพราะว่าทั้งสองคนนี้เปนชาวประโมง พระองค์จึ่งตรัสแก่ สองคนนั้นว่า จงตามหลังเรามาและเราจะทำให้ท่านเปนผู้รวบรอม คนหย่างรวบปลา ทั้งสองคนนั้นในทันใดก็ทิ้งละอวันเสีย และติจ ตามพระองค์ไป พระองค์ดำเนิรไปจากที่นั้นน่อยหนึ่งมาปะสองคนอีก เป่นพี่น้องกันเปนลูกแห่งเซเบดาย ชื่อคนหนึ่งว่ายาโกโบและโยฮัน คนหนึ่ง อยู่ในเรือกับพ่อเขาชุนอวนอยู่ พระองค์จึ่งเรียกพี่น้องสอง คนนั้นมา ณะทันใดนั้นเขาละเรือทั้งพ่อก็ตามพระองค์ไป ในกาละ นั้นพระเยซูเที่ยวไปรอบเมืองฆาลีลาย เทศนาในโรงธรรมของเขา ป่าว ประกาษมงคลโอวาทที่สมดวัยอาณาจักรพระเจ้า และรักษาพลเมือง ซึ่งเปนโรคต่าง ๆ ให้หายเสียสิ้น และชื่อแห่งพระองค์ลือไปทั่วทั้ง เมืองซุเรีย และชาวเมืองนั้นได้พาเอาคนไข้คนเจบที่มีโรคต่าง ๆ บันดาผี ประจำตัวอยู่ บ้าเดือนบ้าหมู คนง่อยมาหาพระองค์ ๆ ก็โปรด รักษาให้หายสิ้น และฝูงคนเปนอันมากมาแต่เมืองฆาลีลายบ้าง มา แต่เมืองเดกาโปลีบ้าง แต่กรุงยรูซาเลม แต่เมืองยูดาย และแต่แม่ น้ำยาระเดนฟากข้างโน้น ก็มาติจตามพระองค์ไปสิ้น ฯะ

๏ บท๕ ฯ

๑ อยู่มาพระเยซูเหนฝูงคนมาเปนอันมาก พระองค์เสดจขึ้นไปบน ภูเขานั่งลง และพวกลูกสิษเข้ามาถึงพระองค์แล้ว พระองค์จึ่งออก พระโอฐสั่งสอนเขาว่า

๓ ๏ ถ้าผู้ใดจะถ่อมจิตรใจของตัวลง ผู้นั้นก็ได้ความศุขแล เหตุ ว่าเมืองสวรรค์เปนเมืองของเขาแล ถ้าผู้ใดเปนทุกข์เศร้าโศกผู้นั้นก็ ได้ความศุข เพราะว่าเขาจะได้ซึ่งบันเทาความทุกข์นั้น ถ้าผู้ใดเปน คนใจอ่อนสุภาพ ผู้นั้นก็ได้ความศุข ดวัยว่าเขาจะได้มรดกแผ่นดิน ถ้า ผู้ใดหยากกระหายความชอบธรรม ผู้นั้นก็ได้ความศุข เหตุว่าเขาจะ

อิ่มหนำแล ถ้าผู้ใดมีใจเอนดูปรานี ผู้นั้นก็ได้ความศุข เพราะว่าเขาจะได้ความเอนดูปรานีเหมือนกัน ถ้าผู้ใดมีใจบริสุทธิ ผู้นั้นก็ได้ความศุข ดว้ยเขาจะได้ภบพระเจ้าแล ถ้าผู้ใดมีใจระงับซึ่งผูกพยาบาท ผู้นั้นก็ได้ความศุข เหตุดว้ยเขาจะได้ชื่อว่าเปนลูกพระเจ้าแล ถ้าผู้ใดคอ้งทนราวีเบียดเบียน เพราะทำความชอบธรรม ผู้นั้นก็ได้ความศุข ดว้ยว่าเมืองสวรรค์ เปนเมืองของเขาแล เมื่อเขาด่าคัดค้อท่านไล่เฆี่ยวเขนขับเสียว่าหยาบช้าใส่ความเทจต่าง ๆ เพราะเรานี้ ท่านก็ได้ความศุขแล ท่านจงชื่นชมยินดีเต้นโลดดีเนื้อดีใจเถิด เพราะว่าบำเหนจของท่านมีอยู่เปนอุดมบริบูรณ์ในเมืองสวรรค์ เหตุว่าในกาลก่อนเขาก็ได้เฆี่ยวเขนเสีย ซึ่งบันดาผู้ทำนาย ที่ได้อยู่ก่อนท่านเหมือนกันแล ฯะ

๑๓ ๏ ท่านทั้งหลายเปนเกลือแห่งแผ่นดิน ถ้าแม้นว่าเกลือจืดจางไปแล้ว ก็จะเคมไปอีกหย่างไรได้เล่า ใช้ไม่ได้แล้ว มีแต่จะทิ้งเสียภายนอก แลคนทั้งหลายจะเหยียบย่ำเสีย ท่านทั้งหลายเปนความสว่างแห่งโลกย์ อันว่าเมืองซึ่งตั้งอยู่บนภูเขา จะซ่อนอยู่ก็หามิได้ ฝ่ายคนทั้งปวงเมื่อจุดตะเกียงสว่างแล้ว เขาก็ไม่ตั้งบังไว้ได้ถัง เขาก็ใส่บนเชิงตะเกียงให้ส่องสว่างแก่ทุกคนซึ่งอยู่ในเรือนนั้น ดั่งนี้แลให้ความสว่างของท่านสว่างไปต่อหน้ามนุษทั้งปวง ให้เขาเหนการดีของท่านแล้วเขาจะได้สรระเสิญพระบิดาของท่านที่อยู่สวรรค์ ท่านทั้งหลายอย่าคิดว่า เรามาแก้ทำลายซึ่งบัญญัติ และถอ้ยคำแห่งผู้ทำนายหามิได้ เราไม่มาแก้ทำลาย แต่ว่าเรามาทำให้สำเรช เราบอกแก่ท่านเปนแท้ว่าที่ฟ้าแลดินจะล่วงไปก่อน กว่าบัญญัติจะสำเรชสิ้นอยู่แล้ว ก็หามิได้ แม้นพินหนึ่งจุดหนึ่งจะขาดก็มิได้ เหตุฉะนี้ถ้าผู้ใดจะเอาข้อเลกนอ้ยแต่บัญญัตินั้นผิดไป แลสอนคนให้ผิดดว้ยเหมือนกัน ผู้นั้นจะได้ชื่อว่าเปนแต่ผู้เลกนอ้ยในเมืองสวรรค์ ถ้าผู้ใดจะประพรึตติตามและมาสอนดว้ย ก็ผู้นั้นจะได้ชื่อว่าเปนผู้ใหญ่ในเมืองสวรรค์ เพราะว่า

เรา บอกแก่ท่านว่า ถ้าและท่าน มิได้เปน ผู้ชอบธรรม ยิ่ง กว่า พวกอาลักษแล พวก ฟาริซาย นั้น ท่าน จะ เข้าในเมือง สวรรค์ ก็ หา มิได้เลย ฯะ

๒๑ ๏ ท่านได้ยินว่าไว้แล้วแก่คน บูราณว่า อย่าฆ่าคน ถ้าผู้ใดฆ่า ก็จะ ต้อง พิภากษา ปรับโทษ แก่ผู้ นั้น ส่วนเรา เล่าจะ บอก แก่ ท่าน ว่า ถ้า ผู้ใด จะ โกรธ ต่อ พี่น้อง อัน หา เหตุ มิได้ ผู้ นั้น จะ เปนโทษ ถึง พิภากษา ถ้า ผู้ใด จะ บอกแก่พี่น้อง ของ คน ว่า อ้ายขี้เกียจ ก็ จะ ฟ้อง คน นั้น ต่อ หน้า ที่ปรึกษาได้อยู่ ถ้าและจะว่า อ้ายบ้า จะ เปนโทษ ถึง ไฟ นรก เหตุฉะนี้ ถ้า ตัว ภา เอา ของ บูชา มา ถึง แท่น แล้ว และ ลำลึก คิด ขึ้น ว่า พี่น้องเปน ความ อะไร กันกับ ตัวอยู่ บ้าง ก็ จง ละ ของ บูชา ไว้ที่ หน้า แท่น นั้น กลับไป ดี กันกับ พี่น้อง ก่อน แล้ว จึ่ง กลับ มา ถวาย ของ บูชา เถิด จง ทำให้ศัตรู หายแค้น จง พลัน เมื่อ ยัง อยู่ ใน กลาง ทาง ด้วย กัน เกลือกว่า เขา จะ เอา ตัว ไป มอบให้ แก่ ตระลาการ และ ตระลาการ จะ สั่ง ทำมะรงเอา ตัว เข้า คุก เสีย เรา ว่าแก่ตัว เปน แท้ ว่า จะ ออก จาก ที่ นั้น ก็ หา มิได้ กว่าได้ใช้ให้ครบ หมด ทีเดียว ฯะ

๒๗ ๏ ท่าน ได้ยิน แล้ว ว่า มี คำ ว่า (แก่คน บูราณ ว่า) อย่า ผิด ผัว เมียเขา ส่วน เรา นี้ บอก แก่ ท่าน ว่า ถ้า ผู้ใด แล ดู ผู้หญิง ด้วย ใจ กามะ ราคก็ได้ ผิด กับ ผู้หญิง นั้น ในใจ เขา แล้ว ถ้า แม้น ว่า ตา ข้าง ขวา เปน ที่ จะ ให้หลง ผิด ก็ ควัก ตา นั้น ทิ้ง เสีย จาก ตัว เถิด เหตุ ว่า จะ ให้ ส่วน อาการ อันหนึ่ง เสีย ไป ดี กว่า จะ ให้ ตก ใน นรก สิ้น ทั้ง ตัว อนึ่ง ถ้า ว่า มือ ขวา เปน ที่ให้ หลง ผิด ก็ ตัด ทิ้ง เสีย จาก ตัว เถิด ด้วย ว่า จะ ให้ ส่วน อาการ อัน หนึ่ง เสีย ไป นั้น ดี กว่า ตก ใน นรก สิ้น ทั้ง ตัว ฯะ

๓๑ ๏ ยัง มี คำ ว่าไว้ว่า ถ้า ผู้ใด จะ หย่า เมีย ก็ให้ ทำ หนังสือ หย่า ให้ เมีย นั้น ด้วย ส่วน เรา เล่า สอน ท่าน ทั้งหลาย ว่า ถ้าใคร จะ หย่า เมีย เพราะ เหตุ อื่น เว้น แต่ ผิด กับ ชาย อื่น เขา ก็ ทำให้ หญิง นั้น ผิด และใคร เล่า จะ เอา หญิง ที่ เขา หย่า เสีย นั้น ว่า เปน ภรรยา ของ ตัว ผู้ นั้น ก็ ผิด ด้วย ฯะ

๓๓ ๏ ท่านทั้งหลายได้ยินอีกที่ว่า มีคำสั่งคนบูราณว่า อย่าสบถแล้วทำสายเสีย แต่หว่าท่านจะต้องถวายแก่พระเจ้าทุกสิ่งตามซึ่งได้สบถนั้น ส่วนเรานี้บอกแก่ท่านว่า อย่าสบถเลย แม้นจะออกชื่อสวรรค์ก็อย่าเลย เพราะว่าสวรรค์นั้นเปนพระที่นั่งของพระองค์เจ้า แม้นออกชื่อแผ่นดินก็อย่าเลย เพราะว่านั้นเปนที่รองพระบาทพระเจ้า แม้นออกชื่อเมืองยรูซาเลมก็อย่าเลย เพราะว่านั้นเปนกรุงแห่งมหากระษัตร แม้นจะออกชื่อศีศะของตัวก็อย่าเลย เพราะว่าตัวจะทำผมเส้นหนึ่งให้ขาวหรือดำก็ไม่ได้ ให้ถ้อยคำของท่านพูดแต่โดยจริง มีก็มี ไม่ก็ไม่ ซึ่งพูดมากเกินจากนั้น มาแต่ลวันชั่วหมด ฯะ

๓๘ ๏ ท่านได้ยินว่า ตาแทนตา ฟันแทนฟัน ส่วนเราสอนท่านว่าอย่าทำผิดแทนผิดต่อไป ถ้าและผู้ใดตบแก้มขวาแล้ว ก็หันแก้มซ้ายให้เขาด้วย ถ้าและผู้ใดจะสู้กับตัวต่อหน้าตระลาการ และจะเอาเสื้อของตัวไป ก็เอาผ้าห่มของตัวส่งให้เขาด้วยเถิด ถ้าผู้ใดจะขืนภาตัวไปกับเขาไกลถึงสี่สิบเส้น ก็จงไปกับเขาถึงแปดสิบเส้นเถิด ถ้าผู้ใดจะขอท่านจงให้เถิด ถ้าเขาปรารถนาจะใคร่ยืมแต่ท่าน ก็อย่าเบือนหน้าเสียเลย

๔๓ ๏ ท่านทั้งหลายได้ยินคำบอกไว้ว่า จงรักษคนสนิดของตัวและให้เกลียดผู้เปนศัตรู ส่วนเราสอนท่านว่า ให้รักษศัตรูของตัว และอวยภรแก่ผู้ซึ่งแช่งด่าตัว จงทำคุณแก่ผู้เกลียดชังท่าน และสวดขอภรให้แก่ผู้ประทุษร้ายเขี้ยวเข็นท่าน ๆ จึ่งจะได้เปนลูกแห่งพระบิดาท่านที่อยู่สวรรค์ พระองค์ให้แดดออกส่องสว่างแก่คนที่ดีแลชั่ว ให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมแลคนหาชอบมิได้ ถ้าแม้นว่าท่านรักษแต่ผู้ซึ่งรักษท่าน ก็จะได้บำเหน็จอะไร บันดาผู้เกบภาษีมิทำดังนี้หรือ ถ้าท่านจะให้วแก่พี่น้องพวกเดียว ท่านทำการอะไรอีกเกินคนทั้งปวง คนต่างประเทษมิทำดังนี้หรือ เหตุฉะนี้ท่านจงมาเปนคนดีรอบคอบเหมือนหนึ่งพระบิดาแห่งท่านที่อยู่สวรรค์ พระองค์เปนอันดีรอบคอบเปนที่สุด ฯ

๑ ท่าน ระวัง จง ดี อย่าให้ทาน ต่อ หน้า มนุษ เพื่อ จะให้มนุษ เหน ถ้า ท่าน ทำ ดั่ง นั้น ท่าน จะ รับ บำเหนจ พระ บิดา ท่าน ที่ อยู่ สวรรค์ ก็ หา มิได้ เหตุฉะนี้ เมื่อ ท่าน จะให้ ทาน อย่า เป่า แตรไป หน้า เหมือน หนึ่ง คน ทำ เทียม กระทำ ใน ที่ ชุม นุมใน หน ทาง จะให้มนุษ ยก ยอ สรรเสิญ ตัว เรา ว่า แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า เขา ได้ รับ บำเหนจ ของ เขา แล้ว ส่วน ท่าน เมื่อ ให้ ทาน นั้น อย่า ให้ มือ ซ้าย รู้ ว่า มือ ขวา ทำ อะไร ครั้น จะ ให้ทาน ก็ ให้ ใน ที่ ลับ และ พระ บิดา ท่าน ที่ เหน ใน ที่ ลับ ก็ จะ ทด แทน ให้ เปน ปรากฎ แล ฯะ

๕ ๑ ครั้น เมื่อ ท่าน จะ สวด ปราถนา อย่า ทำ เหมือน คน ทำ เทียม นั้น เขา รักษ ยืน สวด ภาวนาในที่ ชุม นุม ใน กลาง ทาง หลาย แพร่ง ให้ มนุษ เหน เรา บอก แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า เขาได้ รับ บำเหนจ ของ เขา แล้ว ฝ่าย ท่าน เล่า เมื่อ จะ สวด ปราถนา ก็ ให้ เข้า ใน ห้อง ปิด ประตู เสีย เข้า ที่ ลับ แล้ว ให้ สวด ขอ แก่ พระ บิดา ของ ท่านใน ที่ อัน ลับ และ พระ บิดา ผู้ เหนใน ที่ อัน ลับ นั้น จะ โปรด ปรานให้ แก่ ท่าน เปน ปรากฎ แต่ ว่า เมื่อ สวด ปราถนา อย่า ว่ามาก ซ้ำ ไป เหมือน พวก นา ๆ ประเทศ ทำ นั้น เขา นึก ว่า พูด มาก ๆ ดั่ง นั้น พระเจ้า จึ่ง จะ โปรด ฟัง ท่าน ทั้งหลาย อย่า เอา เยี่ยง หย่าง ของ เขา เหตุ ว่า เมื่อ ท่าน ยัง มิ ทัน ขอ พระ บิดา แห่ง ท่าน รู้แล้ว ว่า ท่าน จะ ต้อง การ สิ่งใด เหตุฉะนี้ ท่าน จง สวด ปราถนา ว่า ดั่ง นี้

๑ โอ้ พระ บิดา แห่ง ข้าพเจ้า ทั้งหลาย พระองค์ อยู่ สวรรค์ ขอ ให้คน ทั้ง ปวง ถือ พระ นาม แห่ง พระองค์ เปน อัน บริสุทธิ์ ให้อาณาจักร พระองค์ ตั้ง มา แล้ว พระ ไทย พระองค์ สำเรจ หย่างไรใน สวรรค์ ขอ ให้ สำเรจในแผ่น ดิน เหมือน กัน ขอ โปรด ประทาน อาหาร เลี้ยง ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ใน กาละ วัน นี้ ขอ โปรด ยก นี่ ของ ข้าพเจ้า เหมือน ข้าพเจ้า โปรด แก่ ลูก นี่ ของ ข้าพเจ้า อัน จะ ตาม ซึ่ง ชัก ชวน ให้ ผิด ให้ หลง นั้น อย่าให้ มี แต่ ว่า โปรด ให้ พ้น จาก ซึ่ง ชั่ว ร้าย (เหตุ ว่า ซึ่ง อาณาจักร และ ริทธิ เดช และ รัศมี ภาพ สิทธิ์ ขาด อยู่ แก่ พระองค์ สืบ ๆ กัน ไป เปน เนืองนิจ อาเมน) ด้วย ว่า

ถ้า ท่าน จะ ยก ความ ผิด แห่ง มนุษ พระ บิดา ที่ อยู่ สวรรค์ จึ่ง จะ โปรด ยก ความ ผิด ของ ท่าน ด้วย แต่ ว่า ถ้า ท่านไม่ ยก ความ ผิด ของ เขา พระ บิดา แห่ง ท่าน ทั้งหลาย จะ โปรด ยก ความ ผิด แห่ง ท่าน หา มิได้ ฯะ

๑๖ ๏ เมื่อ ท่าน ถือ ศีล อด อย่า เอา เยี่ยง หย่าง ของ คน ทำ เทียม ทำ หน้า เศร้า หมอง มอม แมม ให้ เขา เหน ว่า ตัว ถือ ศีล อด เรา บอก แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า เขา ได้ รับ บำเหน็จ เขา แล้ว แต่ ว่า เมื่อ ท่าน จำ ศีล อด จง เอา น้ำ มัน ทา หัว ล้าง หน้า เสีย ให้ หมด จด อย่า ทำ หวัง จะ ให้ ใคร เหน ว่า ถือ ศีล อด เว้น ไว้ แต่ พระ บิดา ท่าน ซึ่ง เหน ณะ ที่ ลับ และ พระ บิดา ซึ่ง เหน ณะ ที่ ลับ นั้น จึ่ง จะ ทด แทน แก่ ท่าน (ให้ เปน ปรากด) ฯะ

๑๗ ๏ อย่า ประสม ทรัพย์ สมบัติ ไว้ บน แผ่นดิน ที่ สนิม และ ตัว หนอน กัด กิน นั้น และ ที่ ซึ่ง โจร ขะโมย จะ ขุด ช่อง ลัก เอา จง ประสม ประสาน ทรัพย์ สมบัติ ไว้ใน เมือง สวรรค์ เถิด ที่ นั้น และ แม้น สนิม ก็ ดี ตัว หนอน ก็ ดี จะ กัด กิน ก็ หา มิได้ แม้น โจร ขะโมย จะ ขุด ช่อง ขุด รู ลัก เอา ก็ไม่ได้ เหตุ ว่า คลัง ทรัพย์ สมบัติ ของ ท่าน อยู่ ที่ไหน ใจ ของ ท่าน ก็ อยู่ ที่ นั้น ด้วย ฯ

๒๒ ๏ ตา ของ ตัว คือ ความ สว่าง ของ ตัว นั้น ถ้า ตา นั้น เปน อัน ดี เหน ตรง สิ้น ทั้ง ตัว ก็ จะ ศุกใส สว่าง ถ้า ตา นั้น เปน อันชั่ว มัว มืด ก็ สิ้น ทั้ง ตัว เปน แต่ ล้วน มืด สิ้น ถ้า ความ สว่าง ซึ่ง อยู่ ใน ตัว กลับ เปน มืด ไป ก็ ความ มืด นั้น จะ เปน อัน มืด สัก เท่า ใด ฯะ

๒๔ ๏ หา ผู้ ใด จะ ปรนิบัติ แก่ สอง นายได้ ไม่ ข้าง หนึ่ง ก็ จะ ชัง ข้าง หนึ่ง ก็ จะ รักษ หรื จะ ปรนิบัติ ข้าง หนึ่ง ข้าง หนึ่ง จะ ดู หมิ่น ท่าน จะ ปรนิ บัติ พระเจ้า และ จะ ปรนิบัติ แก่ เงิน ทอง ทรัพย์ สมบัติ ก็ หา มิได้ เหตุฉนี้ เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า อย่า ปรารภ ปรารมณ์ คิด ถึง ชีวิตร ว่า จะ เอา อะไร มา กิน และ ด้วย ตัว ว่า จะ เอา อะไร มา นุ่ง ห่ม ชีวิตร นั้น มิ เปน ใหญ่ กว่า ของ กิน หรื และ กาย มิ เปนใหญ่ กว่า เครื่อง นุ่ง ห่ม หรื ท่าน จง แล ดู หมู่ นก กลาง ฟ้า มัน ไม่ หว่าน มัน ไม่ เกี่ยว ไม่ เกบ มัน ไม่ ประสม

ของใน ยุ้ง แต่ ว่า พระบิดา แห่ง ท่าน ทั้งหลาย ที่ อยู่ สวรรค์ ยัง เลี้ยง มัน อยู่ ฝ่าย ท่าน นี้ เล่าไม่ ประเสิฐ กว่า หมู่ นก นั้น หรื และใน พวก ท่าน นี้ จะ มี ผู้ ใด ถึง สละวล เท่าใด จะทำให้อายุศม์ สูง ขึ้น แต่ศอกหนึ่ง จะได้ หรื และ ด้วย เสื้อ ผ้า เล่า ท่าน จะ ปรารพปรารม ทำ อะไร พินิจ ดู ดอกไม้ กลางทุ่ง มัน งอก ขึ้น หย่างไร มันไม่ ทำ อะไร มันไม่ ปั่นฝ้าย ปั่นด้าย และ เรา บอก แก่ ท่าน ว่า แม้น กระษัตร ซะโลโม บริบูรรณ์ ใน สง่าราศี นั้น ยัง มิได้ งาม ศุก ใส เท่า ดอกไม้ ดอก หนึ่ง ถ้า พระเจ้า ยัง ตก แต่ง หญ้า กลางทุ่ง ซึ่ง เปน อยู่ วัน นี้ และ พรุ่ง นี้ จะ ตอ้ง ทิ้งในไฟ ถ้า พระองค์ ให้ งาม ดั่ง นั้น ก็ ท่าน นี้ เล่า คน ความ เชื่อ นอ้ย พระเจ้า จะ ตก แต่งให้ ดี สัก เท่าไร ที่ จะ ปรารพ ปรารม ว่า เรา จะ เอา อะไร มา กิน จะเอา อะไร มา นุ่งห่ม ก็ อย่า เลย เพราะ ว่า พวก นาๆ ประเทศ ทั้งปวง แสวง หา ของ ดั่งนี้ ซึ่ง ท่าน ทั้งหลาย ตอ้ง การ อยู่ ด้วย สิ่ง การ ทั้ง นี้ พระ บิดา แห่ง ท่าน รู้ อยู่ เหตุฉะนี้ ท่าน จง หา ที่ จะให้อาณาจักร พระเจ้า ตั้ง แล้ว แล ถือ ซึ่ง ชอบ ธรรม แห่ง อาณาจักร นั้น ก่อน แล้ว สิ่ง ของ ทั้ง นี้ จะ เพิ่ม เติมให้แก่ ท่าน เปน อัน บริบูรรณ์ ท่าน ทั้งหลาย อย่า นึก วิตก เพราะ พรุ่ง นี้ พรุ่งนี้ จะคิด รักษา ตัว มัน เอง ความ ทุกข์แต่ ละวัน ๆ ก็ ภอ อยู่แล้ว ฯะ

๏ บท ๗ ฯ

๏ อย่า พิภากษา เขา เพื่อ มิให้ เขา พิภากษา ท่าน ท่าน จะ พิภากษา เขา หย่าง ไร เขา ก็ จะ พิภากษา ท่าน หย่าง นั้น และ ท่าน จะ ตวง ให้ เขา ด้วย ทะนาน อันใด เขา ก็ จะ ตวง ให้แก่ ท่าน ด้วย ทะนาน อัน นั้น เพราะ อะไร ท่าน มา ดู ผง ใน ตา ของ พี่นอ้ง ไม้ทั้ง ลำ ที่ อยู่ ใน ตา ของ ตัว ไม่ ดู ไม่ เหน หรื เปน ไฉน จึ่ง มา บอก แก่ พี่นอ้ง ว่า ขอ ให้ ข้า เขี่ย ผง จาก ตา ของ ตัว เถิด ดู กรท่าน ไม้ทั้ง ลำ อยู่ ใน ตา ของ ท่าน เอง โอ้ คน ทำ เทียมใจ ดี จง เอา ไม้ ทั้ง ลำ นั้น ออก จาก ตา ของ ตัว เสีย ก่อน แล้ว จึ่ง จะ ได้ เหน สนัด จะ เขี่ย ผง ออก จาก ตา ของ พี่นอ้ง ได้ ท่าน อย่า เอา ของ วิเศศ ทอด ให้แก่

หมา อย่าเอาแก้วมุกดามาทิ้งให้หมู กลัวเกลือกว่า มันจะเอาคืน เหยียบย่ำเสีย แล้วจะกลับมาทำร้ายแก่ท่านอีก ฯะ

๗ ๏ จงขอเถิดและจะได้ จงหาเถิดและจะภบ จงเคาะเถิดแล้วจะเปิดให้ เพราะว่าใครขอก็ได้ ใครหาก็ภบ ใครเคาะก็เปีดให้เขา ในพวกท่านจะมีบ้างหรื ถ้าลูกเขาจะมาขอขนม คนนั้นจะส่งหินให้หรื ถ้าลูกจะขอปลาพ่อจะส่งงูให้หรื เมื่อการเช่นนี้แล้ว ถ้าแม้นท่านที่เปนคนชั่วยังรู้หาของดีให้แก่ลูกคน ก็พระบิดาของท่านที่อยู่สวรรค์ จะมีประทานของดีให้แก่คนที่สวดขอแต่พระองค์ยิ่งกว่านั้นหรื เหตุฉะนี้สิ่งใดๆ ซึ่งท่านปรารถนาให้คนอื่นทำแก่ท่าน จงทำสิ่งนั้นให้แก่เขาดว้ยสิ้นทุกสิ่ง ดว้ยพระบัญญัติ และบันดาผู้ทำนายสอนดั่งนั้นแล ฯะ

๑๓ ๏ จงเข้าไปที่ประตูคับแคบ ดว้ยว่าประตูกว้างและทางใหญ่นั้นและซึ่งจะนำไปถึงความฉิบหาย และคนซึ่งเข้าเดีรในทางนั้นก็มาก อันว่าประตูที่นำไปถึงชีวิตรเปนประตูแคบสักเท่าใด ทางก็คับแคบดว้ย และคนซึ่งจะภบทางนั้นมีแต่นอ้ย ท่านทั้งหลายระวังจงดีดว้ยคนสอนผิด เขามาปิดตัวดว้ยหนังแกะ ส่วนภายในเปนแต่หมาไนหาแต่จะชิงชว่ง ท่านจะรู้จักเขาได้ก็เพราะผลเขา เพราะว่าเขาจะเกบผลอะหงุ่นหรืจะเกบผลมะเดื่อเทษแต่ต้นระกำ แลต้นอื่นอันมีหนามได้อยู่หรื ส่วนต้นไม้เล่า ต้นไม้ใดๆ ที่ดีก็มีผลอันดี ต้นไม้ใดๆ ที่ชั่วก็มีผลอันชั่ว ต้นไม้ดีมีผลอันชั่วก็มิได้ ต้นไม้ชั่วมีผลอันดีก็มิได้ ต้นไม้ใดๆ ที่ไม่มีผลดีจะตอ้งฟันและทิ้งในไฟ เหตุฉะนี้และท่านจะรู้จักเขาดว้ยผลเขาได้ ฯะ

๒๑ ๏ มิใช่ว่าใครๆ ที่เรียกเราว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า คนทั้งนั้นจะได้เข้าในสวรรค์สิ้นก็หามิได้ แต่ว่าถ้าผู้ใดทำให้พระไทยพระบิดาเราที่อยู่สวรรค์นั้นสำเรจ ผู้นั้นและจะเข้าในสวรรค์ได้

ใน วัน หน้า นั้น จะ มี คน เปน อัน มาก มา ว่า แก่ เรา ว่า พระองค์ เจ้า ข้า พระ องค์ เจ้า ข้า มิใช่ หรื ข้าพเจ้า ทั้งหลาย นี้ ได้ เทษนา สั่ง สอน ออก ชื่อ ของ พระองค์ ข้าพเจ้า ทั้งหลาย นี้ ได้ ขับ ผี ออก ชื่อ ของ พระองค์ และ ได้ ทำ ซึ่ง ประจัก อัศจรรย์ มาก มาย ดว้ย ชื่อ ของ พระองค์ และ ใน เวลา นั้น เรา จะ บอก แก่ เขา ว่า เรา มิได้ รู้จัก เจ้า เหล่า นี้ เลย ถอย ไป จาก เรา เถิด ให้ สิ้น บันดา ทำ แต่ ลวัน ความ ชั่ว ทั้ง นั้น เหตุฉะนี้ ถ้า ผู้ ใด ฟัง คำ เรา และ ประพฤติ ตาม เรา ก็ จะ เปรียบ คน นั้น กับ ผู้ มี ปัญา ที่ มา สร้าง เรือน ตน บน เศลา ฝน ก็ ตก น้ำ ก็ ไหล เชี่ยว ลม ก็ พัด กระแทก กระทุ้ง เรือน นั้น เรือน นั้น จะได้ พัง จะได้ ล้ม ลง หา มิได้ เพราะ ว่า ตั้ง อยู่ บน เศลา ถ้า ผู้ ใด ฟัง คำ เรา ทั้ง นี้ แล้ว ไม่ ถือ ตาม ผู้ นั้น ก็ เหมือน หนึ่ง คน หา ปัญา มิได้ ที่ มา สร้าง เรือน ของ ตน บน ชาย ฝน ตก น้ำ ไหล เชี่ยว ลม พัด กะทุ้ง เอา เรือน นั้น เรือนนั้น ก็ พัง ทลาย ลง เปน ความ ฉิบหาย ใหญ่ หลวง ฯะ
๒๘ ๏ ครั้น พระเยซู สั่ง สอน คำ ทั้ง นี้ สำเรจ แล้ว คน ทั้งปวง ก็ บังเกิด อัศจรรย์ ใจ นัก ดว้ย คำ สอน แห่ง พระองค์ ดว้ย ว่า พระองค์ สั่งสอง เขาเปน เหมือน ผู้ มี อาชญา และ จะ เหมือน พวก อาลักษ ของ เขา ก็ หา มิได้ ฯะ

๏ บท ๘ ฑ

๏ ครั้น เมื่อ พระองค์ เสด็จ ลง มา จาก ภูเขา แล้ว ฝูง คน เปน อัน มาก ติด ตาม พระองค์ ไป ก็ นี่ และ มี คน ดี่เรื้อน คน หนึ่ง มา กราบ ลง ทูล พระองค์ ว่า พระองค์ เจ้า ข้า ถ้า พระองค์ มี น้ำ พระ ไทย ที่ จะ โปรด ให้ ข้าพเจ้า หาย หมด จด ก็ได้ อยู่ พระเยซู จึ่ง เหยียด พระหัด ตอ้ง คน นั้น ตรัส ว่า เรา มี น้ำ ใจ อยู่ ให้ โรคย์ หาย ไป เถิด ใน ทันใด นั้น โรคย์ เรื้อน นั้น ก็ หาย สิ้น พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า ระวัง จงดี อย่า แพร่งพราย แก่ ผู้ ใด แต่ว่า ไป สำแดง ตัว แก่ ปะโรหิต แล ถวาย ของ บูชา ตาม ซึ่ง โมเซ สั่ง ไว้ ให้ เปน พญาณ แก่ เขา
๕ ๏ อยู่ มา เมื่อ พระองค์ จะ เข้า ใน เมือง กัปเรนาอูม ยัง มี นาย รอ้ย คน หนึ่ง เข้า มา ออ้นวอน พระองค์ ว่า พระองค์ เจ้า ข้า เดก ของ ข้าพเจ้า เปน

ง่อย นอน อยู่ ที่ เรือน ลำบาก นัก พระเยซู ตรัส แก่ นาย รอ้ย ว่า เรา จะ ไป รักษา ให้ หาย นาย รอ้ย ทูล ว่า พระองค์ เจ้า ข้า อัน ข้าพเจ้า ระ เปน คน สม ควร จะให้ พระองค์ ไปใต้ หลังคา เรือน ข้าพเจ้า ก็ ไม่ สมไม่ ควร แต่ ว่า ขอ พระองค์ ตรัส แต่ คำ เดียว เถิด แล เดก ข้าพเจ้า ก็ จะ หาย เหตุ ว่า ข้าพเจ้า อยู่ ใต้ บังคับ เขา แต่ ยัง มี ทหาร อยู่ ใต้ ข้าพเจ้า อีก ข้าพเจ้า ว่า แก่ คน นี้ ไป และ มัน ไป ว่า แก่ คน อื่น ให้ มา และ มัน มา ว่า แก่ บ่าวใช้ ว่า เอง ทำ สิ่ง นี้ และ มัน ทำ ครั้น พระเยซู ได้ ยิน ดั่ง นี้ ก็ หลาก พระ ไทย ตรัส แก่ บันดา ที่ ตาม พระองค์ มา ว่า เรา บอก แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า เรา มิได้ ภบ ความ เชื่อ ใหญ่ ดั่ง นี้ ใน พวก ชาว ยิศราเอล เลย เรา ยัง ว่า แก่ ท่าน ว่า คน เปน อัน มาก จะ มา แต่ ตวัน ออก จะ มา แต่ ตวัน ตก มา นั่ง กับ อับราฮาม แล ยิศ ฮาค กับ ยาโคบ ใน เมือง สวรรค์ ส่วน ลูก เมือง นี้ เล่า จะ ตอ้ง ผลัก ทิ้ง เสีย ใน ที่ มืด ภาย นอก นั้น และ จะ เปน ที่ พิลาพ ร่ำไร รอ้งไห้ ขบ เขี้ยว เคี้ยว ฟัน แล้ว พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ นาย รอ้ย ว่า ท่าน จง ไป เถิด ท่าน ได้ เชื่อ หย่าง ไร ก็ ให้ เปน ดั่ง นั้น เถิด เดก ของ นาย รอ้ย ก็ หาย ดี แต่ ใน เวลา นั้น แล ฯ

๑๔ ๏ ครั้น เมื่อ พระเยซู เข้า มา ใน เรือน ของ เปโตร ก็ ทอด พระ เนตร เหน แม่ ยาย ของ เปโตร จับไข้ นอน อยู่ แล พระองค์ ตอ้ง มือ แห่ง ยาย นั้น โรคย์ ยาย นั้น ก็ หาย ยาย ก็ ลุก ขึ้น มา ปรนิบัติ แก่ พระองค์ แล พวก พอ้ง ของ พระองค์ ครั้น เพลา เยน บ่าย ลง แล้ว เขา ก็ พา ฝูง คน เปน อัน มาก ที่ ผี ประจำ ตัว มา หา พระองค์ และ พระองค์ ขับ ผี ออก สิ้น ทั้ง นั้น แต่ ดว้ย คำ เดียว ฝ่าย คน ไข้ ป่วย เจบ ทั้งปวง พระองค์ โปรด รักษา ให้ หาย สิ้น เหตุ ดั่งนี้ ซึ่ง ยะซายา ทำนายไว้ ได้ สำเรจ คือ ว่า ความ ทุกข์ ลำบาก ของ เรา ท่าน ได้ รับ เอา เอง โรคย์ ต่าง ๆ ของ เรา ท่าน รับ เอา ไป สิ้น แล้ว ฯะ

๑๘ ๏ เมื่อ พระเยซู เหน ฝูง คน เปน อัน มาก อยู่ รอบ พระองค์ ๆ จึ่ง สั่งให้ ข้าม ฟากไป ขณะ นั้น ที่ เปน พวก อาลักษ คน หนึ่ง เข้า มา หา พระองค์ ทูล ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า ท่าน จะ เสดจ ไป ไหน ข้าพเจ้า จะ ขอ ติด ตาม ไป ดว้ย

และ พระเยซู ตรัส ตอบ แก่ คน นั้น ว่า หมาจิงจอก มี รู มี โพรง ที่ อาไศรย นก บิน กลาง ฟ้า มี รัง ที่ จะ อยู่ได้ ฝ่าย บุตร มนุษ เล่า แม้น ที่ จะ หนุน หัว ก็ไม่ มี

๒๑ ๏ อีก คน หนึ่ง เล่า แต่ พวก ลูก สิษ แห่ง พระองค์ มา ขอ แก่ พระ องค์ ว่า ขอ พระองค์ อนุญาต ให้ ข้าพเจ้า ไป ฝัง พ่อ ของ ข้าพเจ้า เสีย ก่อน ส่วน พระเยซู ตรัส ตอบ แก่ คน นั้น ว่า ตาม เรา มา เถิด ให้ ผู้ ตาย ฝัง ผู้ ตาย เอง เถิด ๏ เมื่อ พระองค์ เสด็จ ลง เรือ พวก ลูก สิษ ก็ ตาม ตาม ไป ด้วย แล้ว จึ่ง เกิด ลม พยุห์ กล้า แขง ใน ชะเล จน เรือ แทบ จะ จม ใน คลื่น แล้ว แต่ ว่า พระองค์ บันทม อยู่ พวก ลูก สิษ จึ่ง เข้า มา ปลุก พระองค์ ว่า พระ เจ้า ข้า ขอ โปรด ช่วย ข้าพเจ้า เถิด จะ ฉิบหาย เสีย แล้ว พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า ท่าน เปน ศิษ ขลาด ทำ อะไร คน ความ เชื่อ น้อย นี้ ใน ขณะ นั้น พระองค์ ลุก ขึ้น ห้ามปราม ลม และ ชะเล ก็ สงบ เงียบ ที เดียว ฝ่าย คน ทั้ง หลาย ก็ บัง เกิด อัศจรรย์ ใจ ว่า ท่าน นี้ จะ เปน ผู้ ใด ทั้ง ลม ทั้ง ชะเล ก็ ฟัง คำ ท่าน นบ นอบ ทั้ง นั้น ฯะ

๒๘ ๏ ครั้น พระองค์ ข้าม ฟาก มา ถึง แดน เมือง เฆระเฆซา แล้ว จึ่ง ปะ สอง คน มี ผี เข้า ประจำ ตัว ออก มา จาก ที่ ฝัง ศภ ร้าย นัก จนไม่ มี ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง เลย ที่ จะ เดิร ทาง นั้น ได้ และ มา ร้อง ว่าเยซู บุตร พระเจ้า เอ๋ย เรา กับ ท่าน นี้ เปน อะไร กัน หรือ ท่าน มา ธรมาณ เรา ก่อน จะ ถึง เวลา ยัง มี ฝูง หมู ฝูงใหญ่ เขา เลี้ยง อยู่ ไม่ สู้ไกล จาก ที่ นั้น ส่วน ผี ทั้ง นั้น อ้อน วอน พระ องค์ ว่า ถ้า ท่าน ขับ เรา แต่ นี้ ก็ ขอโปรดให้ เรา เข้า ไป อยู่ใน ฝูง หมู นั้น เถิด พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ มัน ว่า ไป เถิด ผี ทั้งหลาย ก็ ออก จาก คน นั้น เข้า ไป อยู่ใน ฝูง หมู ฝูง หมู ทั้ง นั้น โดด ลง แต่ หิน สูง ชัน นัก จม ใน ชะ เล ตาย หมด ฝ่าย คนเลี้ยง หมู นั้น ก็ หนีไป เข้า มาใน เมือง บอก เนื้อ ความ ทั้งปวง ที่ ได้ เปน มา นั้น ว่า ด้วย คน ที่ ผี ประจำ ตัว นั้น และ สิ้น ทั้ง เมือง ออก มา หา พระองค์ แต่ ภอ เหน แล้ว ก็ มา อ้อน วอน พระองค์ ให้ ออก จาก แดน เมือง เขา ให้ พ้น ฯะ

๏ พระองค์จึ่งเสดจลงเรือข้ามฟาก มาอยู่ในเมืองพระองค์ ก็นี่และ
เขาเอาคนง่อยคนหนึ่งนอนบนเตียงภามาหาพระองค์ ฝ่ายพระเยซู
เหนความเชื่อของพวกนั้นแล้ว จึ่งครัสแก่คนง่อยนั้นว่า ลูกเอ๋ยตัว
จงชื่นใจเถิด ความผิดของตัวโปรดยกเสียแล้ว ขณะนั้นในพวกอา
ลักษลางคนคิดในใจเขาว่า คนนี้ว่าหยาบช้าแล้ะ ครั้นพระเยซูเหน
ซึ่งคิดของเขา พระองค์จึ่งครัสถามว่า เพราะอะไรใจท่านมาคิดซึ่งชั่ว
ร้าย สิ่งไรจะว่าง่ายกว่า ความผิดของตัวโปรดยกเสียแล้วหรื หรื
จะว่าลุกขึ้นเดิรไปเถิด แต่ทว่าเพื่อจะให้ท่านทั้งหลายรู้ว่าบุตรมนุษ
มีอาชาจ จะโปรดยกความผิดในแผ่นดินได้ พระองค์จึ่งครัสแก่คน
ง่อยนั้นว่า ตัวจงลุกขึ้นเอาเครื่องนอนแบกไปบ้านเถิด คนนั้นก็ลุก
ขึ้นกลับไปบ้าน ส่วนคนทั้งหลายได้เหนดั่งนั้นแล้วก็ประลาดใจ โมทนา
สรรเสิญพระเจ้า ที่ได้ประทานอาชาจสิทธิดั่งนี้แก่มนุษ ฯะ
๙ ๏ ครั้นพระเยซูเสดจไปจากที่นั้นแล้ว มาภบนายภาษีคนหนึ่งชื่อ
ว่ามัดธายนั่งในที่เกบภาษี พระองค์จึ่งครัสสั่งมัดธายนั้นว่า ตาม
เรามาเถิด มัดธายก็ลุกขึ้นติจตามพระองค์ไป และเมื่อพระองค์นั่ง
รับอาหารอยู่ในเรือน ก็นี่และผู้เกบภาษีแลคนบาปเปนอันมาก เข้า
มานั่งกับพระองค์แลลูกสิษของพระองค์ ส่วนพวกฟาริซายครั้นเหนดั่ง
นั้น ก็มาถามลูกสิษพระองค์ว่า เหตุผลประการใด ครูอาจารย์ของท่าน
จึ่งมารับอาหารด้วยกันกับคนเกบภาษีแลคนบาป ฝ่ายพระเยซูได้ทรง
ฟังดั่งนี้แล้ว ก็ครัสตอบว่า คนสบายอยู่ไม่ต้องการกับหมอ แต่คนเจบ
ไข้นั้นและซึ่งจะต้องการด้วยหมอ ท่านทั้งหลายจงไปเรียนให้รู้ข้อนี้
เถิดว่า เรารักษความเอนดูปรานีมากกว่าเครื่องบูชา ด้วยว่าเรามิได้
มาเรียกคนชอบธรรม เรามาเรียกคนบาป (ให้ตั้งใจเสียใหม่) ฯะ
๑๔ ๏ ในขณะนั้นลูกสิษแห่งโยฮันเข้ามาทูลถามพระองค์ว่า เหตุ
ไฉนข้าพเจ้าทั้งหลายกับพวกฟาริซายถือศีลอดอาหารบ่อย ๆ เจ้าข้า

แล้ว ลูก สิษ ของ ท่าน ไม่ ถือ ศีล นั้น เลย พระเยซู ตรัส แก่ เขา ว่า จะ เปน ไฉน ได้ ให้ เพื่อน ฝูง ของ เจ้า บ่าว มา รฦง เปน ทุกข์ เมื่อ เจ้า บ่าว ยัง อยู่ กับ เขา เมื่อ เจ้า บ่าว พรัด จาก เขา แล้ว เมื่อ นั้น และ เขา จะ อด ได้ หา ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง จะ เอา เศศ ผ้า ใหม่ ปะ กับ ผ้า เก่า เหตุ ว่า ผ้า ใหม่ ก็ ทำ ให้ ผ้า เก่า นั้น ยิ่ง ฉีก ขาด มาก กว่า เก่า อีก อัน ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง จะ เอา น้ำ อะหงุ่น ใหม่ มา ใส่ ไว้ ใน ขวด หนัง เก่า หา มิได้ เพราะ ว่า จะ ทำ ให้ ขวด นั้น ขาด ไป และ น้ำ อะหงุ่น จะ หก เสีย ไป สิ้น แต่ ว่า เอา น้ำ อะหงุ่น ใหม่ ใส่ ไว้ ใน ขวด หนัง ใหม่ จึ่ง จะ รักษา กัน ได้ ฯะ

๑๘ ๏ และ เมื่อ พระองค์ ยัง สนทนา แก่ เขา ดั่ง นี้ ก็ นี่ และ ขุนนาง คน หนึ่ง เข้า มา กราบ ทูล พระองค์ ว่า พระองค์ เจ้า ข้า ลูก หญิง ของ ข้าพเจ้า ตาย อยู่ เดี๋ยว นี้ แต่ ขอ พระองค์ ไป เอา พระหัด วาง บน เขา แล้ว จึ่ง จะ เอา ชีวิตร รอด ได้ พระองค์ ก็ ลุก ขึ้น ตาม ขุนนาง คน นั้น ไป ทั้ง ลูก สิษ พระ องค์ ก็ ตาม ไป ด้วย ก็ นี่ และ มี ยัตรี คน หนึ่ง เปน โรค ตก เลือด ได้ สิบ สอง ปี แล้ว เข้า มา ข้าง หลัง มา ตอ้ง ชาย เสื้อ แห่ง พระองค์ คิด ใน ใจ ว่า ถ้า ข้า ตอ้ง แต่ ชาย เสื้อ แห่ง พระองค์ โรคย์ ก็ จะ หาย สว่น พระเยซู ก็ ผิน พระ ภักตร มา เหน ยัตรี ผู้ นั้น ตรัส ว่า ลูก หญิง เอ๋ย ตัว จง ชื่นใจ เถิด ความ เชื่อ ของ ตัว ได้ ทำ ให้ ตัว รอด แล ตั้ง แต่ โมง นั้น โรคย์ แห่ง ยัตรี นั้น ก็ หาย ขาด ครั้น พระเยซู เข้า มา ถึง เรือน ขุนนาง นั้น มา เหน พวก เป่า ปี่ เป่า แตร และ ฝูง คน วุ่น วาย อยู่ พระองค์ จึ่ง ตรัส ว่า ถอย ออก ไป เพราะ ว่า หญิง นั้น ไม่ ตาย หา มิได้ เปน แต่ นอน หลับ อยู่ เขา ก็ หัว เราะ เยาะ เย้ย พระองค์ และ เมื่อ ขับ ฝูง คน ทั้ง นั้น ออก ไป แล้ว พระองค์ จึ่ง เข้า จับ มือ แห่ง หญิง ๆ นั้น ก็ ลุก ขึ้น ได้ เนื้อ ความ นั้น ก็ ลือชา ไป สิ้น ทั้ง แผ่นดิน นั้น

๒๗ ๏ ครั้น พระเยซู เสดจ ไป จาก ที่ นั้น มี คน ตาบอด สอง คน ติ จ ตาม พระองค์ ไป รอ้ง ว่า ท่าน เจ้า ข้า ผู้ บุตร พญา ดาวิด จง เอนดู ข้าพเจ้า นี้ เถิด ครั้น พระองค์ มา ถึง เรือน แล้ว คน ตาบอด ทั้ง สอง เข้า ไป หา พระองค์

และ พระองค์ ตรัส ถาม เขา ว่า ตัว เชื่อ อยู่ หรือ ว่า เรา จะ กระทำ สิ่ง นี้ ได้ เขา ทูล ตอบ ว่าได้อยู่ พระเจ้า ข้า พระองค์ จึ่ง ต้อง ตา เขา ตรัส ว่า ให้เปน ไป ตาม ใจ เชื่อ ของ คน เถิด ส่วน ตา เขา ก็ เหน สว่าง แล พระเยซู ห้าม ปราม เขา ว่า ระวัง จง ดี อย่า ให้ผู้ใด ผู้หนึ่ง รู้เนื้อ ความ ทั้ง นี้ แต่ว่าเมื่อ เขา ออก ไป จาก พระองค์ แล้ว เขา ก็ ไป ป่าว ประกาศ ว่า ด้วย พระองค์ ทั่ว ทั้ง แผ่นดิน นั้น ครั้น พวก นั้น ออก ไป แล้ว ก็ นี่ และ เขา เอา คน ใบ้ คน หนึ่ง ที่ มี ผี ประจำ ตัว ภา มา หา พระองค์ ครั้น ผี ต้อง ขับ ออก เสีย แล้ว คน ใบ้ นั้น ก็ พูด ได้ และ ฝูง คน ทั้งหลาย ก็ ประลาด ใจ รอง ว่า ไม่ เคย เหน ดั่ง นี้ ใน พวก ยิศราเอล เลย ส่วน พวก ฟาริซาย เล่า เขา ว่า คน นี้ ขับ ผี ได้ แต่ ด้วย ริทธิ แห่ง นาย ผี ทั้งหลาย ดอก ฯะ

๓๕ ๏ พระเยซู จึ่ง เสดจ เที่ยว ไป รอบ บ้าน รอบ เมือง สั่ง สอนในโรง ธรรม ของ เขา ป่าว ประกาษ มงคล โอวาท สำหรับ ตั้ง อาณาจักร พระองค์ และ ได้ รักษา คน ไข้ คน เจบ ต่าง ๆ ให้ หาย สิ้น แล้ว พระองค์ เหน ฝูง คน เปน อัน มาก ก็ ทรง พระ ไทย ปรานี เขา เพราะ ว่า เขา ต้อง ลำบาก เวทนา และ ทิ้ง ไว้ กระจัด กระจาย อยู่ เหมือน หนึ่ง ฝูง แกะ อัน ไม่ มี คน เลี้ยง ดู ใน กาละ นั้น พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ พวก ลูก สิษ ว่า การ เกี่ยว เข้า เปน การ ใหญ่ หนัก หนา แต่ ว่า คน ทำ การ นั้น ก็ น้อย เหตุฉะนี้ ท่าน จง อ้อน วอน ขอ แก่ เจ้า การ ให้ ใช้ คน การ มาก ๆ มา ทำ การ ของ ท่าน เถิด ฯะ

๏ บท ๑๐ ฯ

๏ พระองค์ จึ่ง ตรัส เรียก ลูก สิษ ของ พระองค์ ทั้ง สิบ สอง คน เข้า มา แล้ว ก็ โปรด ให้ สิษ นั้น มี กำลัง จะ บังคับ ผี โสกโครก ให้ ขับ ออก ได้ และ ให้ รักษา คน ไข้ คน เจบ ซึ่ง มี สาระพัด โรค ให้ หาย สิ้น และ ชื่อ แห่ง สิษ สิบ สอง คน นั้น เรียก ดั่ง นี้ ว่า คน เดิม นั้น ชื่อ ว่า ซีโมน ยัง มี ชื่อ อีก ว่า เปโตร นั้น ๑ อันดเรอา ผู้ พี่น้อง ของ เปโตร นั้น ๑ ยาโกโบ ๑ โยฮัน พี่น้อง กัน กับ ยาโกโบ ๑ ทั้ง สอง คน นี้ เปน ลูก ของ เซเบดาย ฟี่ลิบ ๑ บาโธละมาย๑

โรมา ๑ มัดธายพวก ผู้ เกบ ภาษี ๑ ยาโกโบ ลูก อาระฟาย ๑ เลบบาย ที่ ยัง เรียก ว่า ธาดาย ๑ ซีโมน ชาว คะนาอัน ๑ และ ยูดา อิศะการิอด เปน ผู้ ที่ ได้ มอบ พระองค์ นั้น ๑ ฯะ

๕ ๏ พระเยซู จึ่ง ใช้ สิษ ทั้ง สิบ สอง คน นี้ ไป แล ตรัส สั่ง เขา ว่า อย่า ไป ใน ทาง คน แห่ง ประเทษ ต่าง ๆ นั้น และ ใน บ้าน เมือง แห่ง พวก ซะมาเรีย อย่า เข้า ไป แต่ ว่า จง ไป หา แกะ ซาติ ยิศราเอล ที่ กระจัด กระจาย หาย ไป ๆ บ่าว รอ้ง ว่า อาณาจักร สวรรค์ ใกล้ จะ ตั้ง อยู่ แล้ว รักษา คนไข้ คน เจบ ให้ หาย (คน ตาย ให้ เปน ขึ้น มา) ให้ คน ที่ เรื้อน หาย โรค เถิด ผี ประจำ ตัว ขับ ออก เสีย ท่าน ได้ เปล่า ๆ ก็ ให้ เปล่า ๆ ด้วย อย่า เอา ทอง เอา เงิน หรื ทอง เหลือง มา ใส่ ผ้า คาด เอว อย่า เอา ถุง ไถ้ย อย่า ให้ มี เสื้อ สอง ตัว อย่า ใส่ เกือก อย่า ถือ ไม้ท้าว เพราะ ว่า ซึ่ง ผู้ ทำ การ จะ ได้ มี อาหาร กิน ก็ ควร อยู่ เมื่อ จะ เข้า ไป ใน เมือง ใด บ้าน ใด ๆ จง ถาม ว่า ใน เมือง นี้ บ้าน นี้ ใคร เปน อัน สม ควร ที่ จะ รับ และ อยู่ ที่ นั้น กว่า จะ ออก ไป ครั้น เข้า ใน เรือน ใด ๆ อวยพร ที่ เรือน นั้น ถ้า เรือน นั้น เปน อัน สม ควร ก็ พร ความ ศุข สำราญ ของ ท่าน จะ มา อยู่ ที่ เรือน นั้น ถ้า และ เรือน นั้น ไม่ สม ความ ศุข สำราญ ของ ท่าน จะ ได้ แก่ ท่าน อีก ถ้า ผู้ ใด ไม่ รับ ท่าน และ ไม่ ฟัง ถ้อย คำ ของ ท่าน เมื่อ ท่าน จะ ออก จาก เรือน นั้น หรื เมือง นั้น แม้น ผง ที่ ติด ตีน แห่ง ท่าน ก็ สะบัด เสีย เรา ว่า แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า ใน วัน พิภากษา นั้น โทษ แห่ง เมือง ซะโดม และ เมือง อะโมรา จะ เบา กว่า เมือง นั้น อีก

๑๖ ๏ ดู เถิด เรา ใช้ ท่าน ออก ไป เหมือน หนึ่ง แกะ ใน กลาง ฝูง หมาใน เหตุฉะนี้ จง เปน คน ฉะลาด เหมือน หนึ่ง งู และ ซื่อ เหมือน นก พิราบ แต่ว่า จง ระวัง ด้วย มนุษ ด้วย ว่า เขา จะ มอบ ท่านให้ แก่ ที่ ปรึกษา และ จะ เฆี่ยน ท่านในโรง ธรรม และ จะ เอา ท่าน ส่ง ไป ถึง เจ้า พญา ถึง กระษัตร เพราะ เรา นี้ ให้ เปน พญาณ แก่ เขา แล แก่ นานา ประเทษ ทั้งหลาย แต่ ว่า เมื่อ เขา จะมอบ ท่านไว้นั้น อย่า เปน ทุกข์ คิด วิตก ว่า จะพูด หย่างไร ดี เพราะ

ว่า ควร ท่าน จะ พูด หย่างไร ก็ จะให้ท่าน รู้ ใน ขณะ นั้น และ ดวัยว่า มิใช่ ท่านซึ่ง พูด แต่ ว่าเปน แต่ พระ วิญาณ แห่ง พระ บิดา ที่ พูด อยู่ ใน ท่าน พี่ จะ มอบ น้อง ๆ จะ มอบ พี่ ให้ ถึง แก่ ความ ตาย พ่อ จะ มอบ ลูก แล ลูก จะ ฮึก ฮัก ต่อ พ่อแม่ แล จะ เอาไป ฆ่า เสีย คน ทั้งปวง ก็ จะ เกลียดชัง ท่าน เพราะ นามชื่อ ของ เรา นี้ แต่ ฝ่าย ผู้ใด ที่ จะ คง อยู่ จน ปลาย ผู้ นั้น และ จะ รอด ได้ ครั้น ว่า เขาไล่ เฆี่ยว เฆ่น ท่าน ใน เมือง นี้ จง หนีไป เมือง อื่น เรา ว่า แก่ ท่าน เปน แท้ว่า ท่าน จะไม่ ทันไป ทั่ว เมือง ยิศราเอล ก่อน กว่า บุตร มนุษ จะ มา แล้ว สิษ จะ ใหญ่ กว่า ครู มิได้ บ่าว จะ ใหญ่ กว่า นาย ก็ มิ ได้ สิษ ได้เท่า ครู ก็ ภอ ดี แล้ว และ บ่าว ได้ เท่า นาย ก็ ภอ ดี แล้ว ถ้า เขา เรียก เจ้า ของ เรือน ว่า เปน บาละซะบูล บ่าว ไพร่ ชาว เรือน ของ ท่าน ก็ จะ พ้น เมื่อไร เล่า เหตุฉะนี้ อย่า กลัว เขา เลย เพราะ ว่า สาระพัดที่ ปิด ซ่อน อยู่ ก็ จะ เปิด ออก ถ้า มี สิ่งใด ลับ อยู่ ก็ จะ รู้ ได้ ซึ่ง เรา ว่า แก่ ท่านใน ที่ มืด จง บอก ไปใน ที่ ปรากฏ และ ซึ่ง ท่าน ได้ ยิน กับ หู นั้น ให้ป่าว ประกาษ บน หลังคา เถิด แล้ว ท่าน อย่า กลัว คน ที่ ประหาร ได้ แต่ ตัว กาย ส่วน วิญาณ จิตร เขา ฆ่า มิได้ แต่ว่า จง กลัว ท่าน ผู้นั้น ผู้ มี ริทธิ มีเดช จะให้ ทั้ง วิญาณ ทั้ง กาย ฉิบหาย บันไล ใน นรก นก กระจอก สอง ตัว เขา ขาย ไพ หนึ่ง มิใช่ หรือ ถ้า พระ บิดา ของ ท่าน มิได้ อะนุญาติ แม้น นก นั้น ตัว หนึ่ง ตัว เดียว จะ ตก ถึง ดิน ก็ หา มิได้ แล ผม ใน ศีศะ ท่าน ก็นับอยู่ ทุก เส้น เหตุฉะนี้ อย่า กลัว เลย ท่าน นี้ ก็ ประเสิฐ กว่า นก กระจอก ทั้งปวง ฯะ

๓๒ ๏ เหตุดังนี้ ถ้า ผู้ ใด จะ รับ เรา ต่อ หน้า มนุษ เรา ก็ จะ รับ ผู้ นั้น ต่อ หน้า พระ บิดา ของ เรา ที่ อยู่ สวรรค์ เหมือน กัน ส่วน ผู้ ใด เล่า ที่ จะ ปัดติเสศ เรา มิ รับ ต่อ หน้า มนุษ เรา ก็ จะ ปัดติเสศ ผู้ นั้น ต่อ หน้า พระบิดา ของ เรา ที่ อยู่ สวรรค์ เหมือน กัน ท่าน ทั้งหลาย อย่า นึก ว่า เรา มา ให้ เกิด ความ ศุข สำราญใน แผ่นดิน หา มิได้ เรา มิได้ ถือ ความ ศุข สำราญ มา แต่ ถือ ดาบ มา เหตุ ดวัย เรา มา ทำให้ บุตร แยก จาก บิดา และ บุตรี แยก จาก

มารดา ของ ตน และ ลูก สะใภ้แยก จาก แม่ ยาย ของ ตน และ ศัตรู มนุษ
จะ เปน ชาว เรือน ของ ตน ถ้า ผู้ ใด จะ รักษ บิดา หรื มารดา ยิ่ง กว่า เรา ก็
ผู้ นั้น ไม่ สมไม่ ควร กับ เรา ถ้า ผู้ ใด รักษ ลูก ชาย หญิง มาก กว่า เรา ก็ ผู้
นั้น ไม่ สม กับ เรา ถ้า ผู้ ใด ไม่ รับ เอา กาง เขน แล ตาม หลัง เรา ไป ก็ ผู้
นั้น ไม่ สม กับ เรา ถ้า ผู้ ใด ทำ ให้ ชีวิตร ของ ตัว รอด ผู้ นั้น ก็ ทำ หาย เสีย
ถ้า แล ผู้ ใด จะ สู้ เสีย ชีวิตร ของ ตัว เพราะ เหน แก่ เรา ชีวิตร ผู้ นั้น ก็ จะ
รอด แล ถ้า ผู้ ใด รับ ท่าน ก็ ได้ รับ เรา และ ถ้า ผู้ ใด รับ เรา ก็ ได้ รับ ท่าน
ผู้ นั้น ที่ ได้ ใช้ เรา มา ถ้า ผู้ ใด รับ ผู้ ทำนาย เพราะ เปน ผู้ ทำนาย ก็ จะ
ได้ บำเหนจ แห่ง ผู้ ทำนาย นั้น แล้ว ถ้า ผู้ ใด รับ ผู้ ชอบ ธรรม เพราะ เปน ผู้
ชอบ ธรรม ก็ จะ ได้ บำเหนจ แห่ง ผู้ ชอบ ธรรม ถ้า ผู้ ใด จะ เอา น้ำ เยน จอก
หนึ่ง ให้ แก่ ผู้ เลก นอ้ย คน หนึ่ง แต่ ใน พวก นี้ ให้ กิน เพราะ ว่า เปน สิษ
เรา นี้ เรา ว่า แก่ ท่าน เปน อัน แท้ ว่า คน นั้น จะ ขาด บำเหนจ มิ ได้ เลย ฯ

๏ บท ๑๑ ฯ

๑ ครั้น เมื่อ พระเยซู ได้ บันชา สั่ง สอน ลูก สิษ สิบ สอง คน ทั้ง นี้ เสรจ แล้ว
พระองค์ เสดจ ไป จาก ที่ นั้น จะ สั่ง สอน และ ป่าว ประกาษใน บ้าน เมือง เขา
ครั้นโยฮัน ที่ ตอ้ง จำ อยู่ใน คุก ได้ ยิน กิจการ ทั้งปวง ที่ พระ คริศโต ทำ นั้น
โยฮันจึ่งใช้ ลูก สิษ ของ ตน สอง คน มา หา พระองค์ ถาม ว่า ท่าน นี้ จะ เปน
ท่าน ผู้ นั้น ที่ คง จะมา หรื หรืเรา จะคอ้ง คอย ผู้ อื่น ฝ่าย พระเยซู จึ่ง ครัส
ตอบ แก่ เขา ว่า ท่าน จง กลับ ไป เถิด ได้ ยิน หย่างไร ได้ เหน หย่างไร
ก็ เล่า แก่โยฮัน ให้ ฟั่ง เถิด ว่า คน ตาบอด เหน อีก ได้ คน งอ่ย เดิร ได้ คน
คี่เรื้อน หาย หมด จด ไป คน หูหนวก ยิน เสียง ได้ ผู้ ตาย เปน ขึ้น มา
แล คน ยาก จน ได้ ยิน ความ ให้ ชื่น ชม ยินดี แล้ว ถ้า ผู้ ใด มิ ได้ หลง ผิด
ดว้ย เรา นี้ ผู้ นั้น ก็ ได้ เปน ผาศุข แล ฯะ
๗ ๑ เมื่อ ลูก สิษ นั้น กลับ ไป แล้ว พระเยซู จึ่ง ครัส แก่ ฝูง คน ว่า ดวัย
โยฮัน ว่า ท่าน ออก ไป ใน ป่า ไป ดู อะไร ไป ดู ต้น อ้อ หวาด ไหว ดว้ย ลม หรื

ไปดูอะไรเล่า ไปดูคนนุ่งห่มเครื่องอ่อนนว่มหรื ดูเถิดผู้ที่นุ่งห่มเครื่องอ่อนนว่มนั้น คนเช่นนี้ย่อมอยู่ในเรือนหลวง แต่ว่าท่านออกไปดูอะไร ดูผู้ทำนายหรื จริงอยู่ และเราว่าแก่ท่านใหญ่กว่าผู้ทำนายอีก เหตุดว้ยมีคำจดไว้ดว้ยโยฮันนี้ว่า ดูกรท่านเราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ให้ตกแต่งหนทางตรงหน้าท่าน เราว่าแก่ท่านเปนแท้ว่า ในพวกลูกเต้าแห่งสัตรีทั้งปวง จะมีผู้ใดผู้หนึ่งจะเปนใหญ่กว่าโยฮันผู้ให้รับศีลจุ่มน้ำนี้มิได้ สว่นผู้ใดที่เปนนอ้ยในที่ตั้งอาณาจักรสวรรค์เปนใหญ่กว่าโยฮันอีก ตั้งแต่วันที่โยฮันผู้ให้จุ่มน้ำได้มานั้นจนทุกวันนี้ อาณาจักรสวรรค์นั้นเปนที่จะหมายชิงเอา และผู้ใดมีกำลังแขงแรงก็ชิงเอาได้ บันดาผู้ทำนายและพระบัญติ ได้บอกข้อความมาจนถึงโยฮันนี้ ถ้าท่านภอใจรับเชื่อ โยฮันนี้และก็เปนเอลี่ยาที่คงจะมานั้น ใครมีหูฟั่งก็ให้ฟั่งเอาเถิด ฯะ

๑๕ ๏ เราจะมาเปรียบคนชาตินี้กับใครได้ คนชาตินี้เปนเหมือนหนึ่งกับเดก ๆ ที่นั่งกลางตลาศรอ้งโต้กันว่า เราได้รอ้งเพลงให้เจ้าๆไม่ได้เต้นรำ เราได้พิลาพรำไร และเจ้าไม่ได้ตีอกรอ้งไห้ ดว้ยว่าโยฮันมาไม่ได้กินอะไร เขาว่ามีผีประจำตัวอยู่ ฝ่ายบุตรมนุษก็มาแลกินอยู่ดื่มอยู่ เขาจึ่งว่า เปนคนละโมบคนกินเล่า และเปนมิศหายของคนเกบภาษีและคนบาป แต่ว่าท่านผู้มีปัญาทำให้ปัญานั้นพ้นความนินทาได้

๒๐ ๏ ในกาลนั้นพระองค์จึ่งติเตียนเมืองเหล่านั้น ที่พระองค์ได้กระทำให้เหนซึ่งสำแดงอิธิริทธิ์เปนอันมาก เพราะว่าเขามิได้ตั้งใจเสียใหม่ พระองค์ตรัสว่า วิบากแก่เอง เมืองโคราชีน แลแก่เอง เมืองเบธิศดา ถ้าว่าซึ่งสำแดงอิธิริทธิ์มากมาย ที่ได้ทำในเองจะได้ทำแล้วในเมืองตุโรและเมืองซิโดนในกาละก่อน เขาก็จะได้ตั้งใจเสียใหม่แล้ว และใส่ผ้าหยาบ ๆ และนอนอยู่ในเท่าไฟ แล้วเราบอกแก่เองว่าโทษของเมืองตุโรและเมืองซิโดนในวันพิภากษานั้น จะเบากว่าโทษ

ของ เธง นี้แล ส่วน เธง เมืองกัปเรนาอูม ที่ ยก ยอ ขึ้น ถึง ฟ้า เธง จะ ตอ้ง ผลัฏ ลง ถึง นรก ดว้ย ว่า อัน สำแดง อิธิริทธิ์ ซึ่ง ได้ ทำ ที่ นี้ ถ้า ใน กาละ ก่อน ได้ ทำ แล้ว ใน เมือง ซะโดม ก็ เมือง ซะโดม นั้น ยัง จะ ได้ คง อยู่ จน ทุก วัน นี้ เรา ว่า แก่ ท่าน ว่า ใน วัน พิภากษา นั้น โทษ เมือง ซะโดม จะ เบา กว่า โทษ ของ เธง แล ฯะ

๒๕ ๏ ขณะ นั้น พระองค์ ทูล แก่ พระ บิดา ว่า พระองค์ เจ้า ข้า เจ้า ฟ้า และ ดิน ข้าพเจ้า ขอ โมทนา คุณ พระ บิดา เพราะ ว่า ข้อ ความ ทั้ง นี้ พระ บิดา ได้ บัง ซ่อน ไว้ มิ ให้ ผู้ เปน นักปราชรู้ ได้ และ พระองค์ มา สำแดง แก่ เดก เลก นอ้ย ดั่ง นี้ และ พระ บิดา เจ้า ข้า เพราะ ชอบ พระ ไทย พระ องค์ ดั่ง นี้ พระ บิดา ได้ ยก สาระพัด ให้ แก่ ข้าพเจ้า และ หา ผู้ ใด รู้ จัก บุตร นอก แต่ พระ บิดา และ หา ผู้ ใด รู้ จัก พระ บิดา นอก แต่ บุตร ไม่ และ บุตร จะ สำแดง ให้ แก่ ผู้ ใด ก็ ผู้ นั้น และ จะ ได้ รู้ บันดา ซึ่ง ลำบาก เหนจเหนื่อย จง มา หา เรา นี้ สิ้น ทุก คน เถิด และ เรา จะ เลี้ยง ดู ท่านให้ สบาย จงเอาแอก ของ เรา ยก แบก ไป และ มา เรียน แต่ เรา ให้ รู้ ว่า เรา เปน คน ใจ อ่อน สุภาพ และ ท่าน จะ ได้ ศุขสำราญ ใจ ดว้ย ว่า แอก ของ เรา เปน อัน อ่อน สบาย และ ของ หนัก ของ เรา เปน แต่ ของ เบา บาง ฯะ

๏ บท ๑๒ ฯ

๏ คราว นั้น พระเยซู เสดจ ออก เดิร ไป กลาง นา เปน ใน วัน ซะบาโต ฝ่าย ลูก สิษ แห่ง พระองค์ แสบ ทอ้ง ก็ มา รูด เข้า รวง แล้วเคี้ยว กิน พวก ฟาริ ซาย เหน ดั่ง นั้น แล้ว ก็ บอก พระองค์ ว่า ดู กรท่าน ลูก สิษ ของ ท่าน มา ทำ ซึ่ง ห้าม เสีย ใน วัน ซะบาโต พระองค์ จึ่ง ตรัส ถาม เขา ว่า ท่าน ยัง ไม่ ได้ อ่าน หรื ว่า กระษัตร ดาวิด ทั้ง บันดา ที่ อยู่ กับ ดาวิด นั้น ได้ ทำ หย่างไร เมื่อ หยากอาหาร อยู่ ซึ่ง ดาวิด นั้น เข้า ใน วิหาร พระเจ้า และ กิน ขนม ที่ ตั้ง ถวาย แก่ พระเจ้า ซึ่ง กระษัตร ดาวิด กับ พวก พอ้ง ดว้ย กัน จะ กิน ก็ ไม่ ควร จะ กิน ได้ ก็ แต่ ปะโรหิต พวก เดียว หรื ท่าน ยัง ไม่ ได้ อ่าน ใน คำ

ภีร บัญัติ ที่ ว่า ปะโรหิต อยู่ใน วิหาร ก็ ย่อม ผิด วัน ซะบาโต แต่ จะ ถือโทษ หา มิได้ เรา บอก แก่ ท่าน ว่า ที่ นี้ มี ผู้ เปน ใหญ่ กว่า วิหาร อีก เรา ภอใจ ความ เอนดู ปรานี มาก กว่า ของ บูชา ถ้า และ ท่าน ได้ เข้า ใจ คำ นี้ บ ห่อน ท่าน จะ ถือ ผิด ต่อ บันดา ผู้ ที่ หา ผิด มิได้ เพราะ เหตุ ว่า บุตร มนุษ ยัง เปน เจ้า ของ วัน ซะบาโต นั้น ดวัย ฯะ
๙ ๑ พระองค์ เสดจ ออก มา จาก ที่ นั้น และ เข้า มา ใน โรง ธรรม ของ เขา แล้ว ที่ นั้น มี คน มือ แห้ง คน หนึ่ง คน ทั้งหลาย มา ถาม พระองค์ ว่า ถ้า จะ รักษา คน ให้ หาย โรค ใน วัน ซะบาโต จะ ชอบ หรื มิ ชอบ หมาย ที่ จะ ได้ ฟ้อง พระองค์ พระองค์ จึ่ง ตรัส ถาม เขา ว่า ใน ท่าน นี้ เปน ผู้ ใด ที่ มี แกะ ตัว หนึ่ง ตัว เดียว และ ตัว นั้น จะ มา ตก ใน บ่อ ใน วัน ซะบาโต ก็ ผู้ นั้น จะ มิ ลง มือ กระชาก แกะ นั้น ขึ้น มา หรื ก็ ฝ่าย มนุษ เล่า จะ ประเสิฐ กว่า แกะ ศัก เท่าไร เหตุฉะนี้ แม้น จะ เปน วัน ซะบาโต ก็ ชอบ อยู่ ให้ ทำ การ ดี เมื่อ นั้น พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ คน นั้น ว่า เหยียด มือ ออก เถิด คน นั้น ก็ เหยียด มือ ออก ก็ หาย ดี เหมือน มือ อื่น ส่วน พวก ฟาริซาย ออก ไป นอก คิด อ่าน กัน ว่า จะ ทำ หย่างไร จึ่ง จะ ได้ ประหาร พระองค์ เสีย ฯะ
๑๕ ฝ่าย พระเยซู รู้ ดั่ง นั้น แล้ว ก็ ออก ไป จาก ที่ อัน นั้น และ ฝูง คน เปน อัน มาก ติจ ตาม พระองค์ ไป ดวัย พระองค์ ก็ โปรด ปราน รักษา ให้ หาย สิ้น ทุก คน แล้ว ตรัส ห้าม เขา ว่า อย่า บอก ให้ ชื่อ เสียง ของ เรา ลื ไป ดั่ง นี้ คำ ซึ่ง ยะซายา ผู้ ทำนาย ว่าไว้ นั้นได้ สำเรจ ที่ ว่า นี้ และ บุตร ของ เรา ที่ ได้ เลือกไว้ ที่รัก แก่เรา ที่ ชอบ อารมณ์ เรา เรา จะ ตั้ง วิญาณ ของเรา อยู่ กับ บุตร นี้ และ ท่าน จะ ป่าว ประกาศ ซึ่ง คาด ความ ตาม ชอบ ธรรม แก่ นา ๆ ประเทษ ท่าน จะ แขง ขัน จะ รอ้ง อึงไป หา มิได้ และ หา ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง ที่ จะ ยิน เสียง ของ ท่านใน กลาง สนน หน ทาง มิได้ ต้น อ้อ ที่ ทบ เข้า แล้ว ท่านจะ ไม่ หัก และ ด้าย ติด ไฟ เปน ควัน ท่าน จะไม่ ดับ กว่า ท่าน จะได้ ไชย ชำนะ ดวัยโอวาท ท่าน และ นา ๆ ประเทศ จะ ไว้ เนื้อ เชื่อใจใน นามชื่อ ท่าน นั้น แล

๒๒ ๏ ขณะ นั้น เขา ภา เอา คน หนึ่ง มา หา พระองค์ คน นั้น มี ผี ประจำ ตัว อยู่ ทั้ง เปน ตาบอด และ เปน ใบ้ ด้วย พระองค์ จึ่ง รักษา ให้ หาย จน คน นั้น พูด ได้ เหน ได้ ฝูง คน ทั้งปวง จึ่ง หลาก ใจ นัก ถาม ว่า มิใช่ หรื ท่าน นี้ เปน บุตร ของ ดาวิด ผู้ กระษัตร ครั้น พวก ฟาริซาย ได้ ยิน ดั่ง นั้น เขา ก็ บอก ว่า คน นี้ ขับ ผี มิได้ เว้น แต่ ด้วย ริทธิ ของ บาละซะบูล ที่ เปน นาย ผี ทั้งหลาย เมื่อ พระเยซู รู้ เหน ความ คิด เขา พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า เมือง ใด ๆ ที่ แยก จาก กัน และ กัน ก็ จะ ทะลุย ทะลาย ไป และ เมือง และ เรือน ใด ๆ ที่ แยก แย่ง กัน และ กัน ก็ หา ยืน แน่น ไม่ ถ้า แม้น ว่า ซาตาน ขับ ซาตาน ออก ก็ แย่ง กัน เอง แล้ว ก็ ถ้า ดั่ง นี้ เมือง ของ มัน จะ คง อยู่ หย่าง ไร ได้ เล่า อนึ่ง ถ้า เรา ขับ ผี ด้วย ริทธิ ของ บาละซะบูล ก็ ลูก เต้า ของ ท่าน นี้ ขับ ผี ด้วย ริทธิ ของใคร เล่า เหตุฉะนี้ ลูก เต้า นั้น และ จะ เปน คน พิภากษา ท่าน ถ้า ว่า เรา ขับ ผี ด้วย พระ วิญาณ ของ พระเจ้า ก็ มั่น แม่น และ อาณาจักร พระเจ้า ใกล้ จะ ตั้ง ใน กลาง ท่าน แล้ว จะ เปน หย่างไร ได้ ให้ผู้ใด ผู้ หนึ่ง เข้าใน เรือน ของ ผู้ มี กำลัง เรี่ยว แรง ฉวย ชิง เอา เข้า ของ นั้นไป เมื่อ ยังไม่ได้ จับ ผูก คน แรง นั้น เสีย ก่อน จับ ผูก ผู้ นั้น แล้ว จึ่ง จะ ฉวยชิง ปล้น เอา เรือน นั้น ได้ เปน ผู้ใด ที่ มิได้ อยู่ ฝ่าย เรา ผู้ นั้น เปน ฝ่ายศัตรู เรา และ ผู้ ใด ไม่ เกบ ประสม ไว้กับ เรา ผู้ นั้น ทำ ให้ เรี่ย รายไป เหตุ เช่น นี้ เรา ว่า กับ ท่าน ว่า ความ ผิด ประการ ใด ๆ และ คำ หยาบ ช้า ใด ๆ ต่อ มนุษ จะ โปรด ยก เสีย ก็ ได้ อัน ว่า ต่อ พระ วิญาณ โปรด ไม่ ได้ แล้ว และ ผู้ ใด จะ ว่า กล่าว คำ นินทา ต่อ บุตร มนุษ ก็ โปรด ได้ ส่วน จะ ว่า ต่อ พระ วิญาณ บริสุทธิ ไม่ โปรด ได้ แม้น ชั่ว นี้ ชั่ว เบื้อง หน้า ท่าน จง ทำ ต้นไม้ ให้ ดี ผล จึ่ง จะ ดี ครั้น ทำ ต้นไม้ เปน ชั่ว ผล จึ่ง จะ ชั่ว ด้วย เหตุ ว่า ต้น ดี หรื ชั่ว ดูผล นน จึ่ง จะ รู้ โอ้ ชาติ งูร้าย ท่าน จะ พูด ความ ดี หย่าง ไรได้ เมื่อ ท่าน เปน แต่ คน ชั่ว ทั้ง นั้น ด้วย ว่า ใจ เตม บริบูรรณ์ หย่าง ไร ปาก ก็ พูด ออก หย่าง นั้น คนดี ก็ เอา ของ ดี ออก มา แต่ คลัง อัน ดี คน ชั่ว

รี้ เอาของ ชั่ว ออก มา แก่ คลัง อัน ชั่ว แต่ เรา ยัง บอก แก่ ท่าน ว่า คำ หยาบ หยาม อัน ใด ๆ ที่ มนุษ ได้ พูด ออก มา จะ ตอ้ง ให้ การ ดวัย คำ อัน นั้น ใน วัน พิภากษา ดวัย ว่า เพราะ คำ ของ ตัว จะ พ้นโทษ ได้ และ เพราะ คำ ของ ตัว จะ ตอ้ง ปรับ โทษ ฯะ

๓๘ ๏ ใน เวลา นั้น มี คน แต่ พวก ธาลักษ บ้าง และ พวก ฟาริซาย บ้าง มา ทูล พระองค์ ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า ข้าพเจ้า จะ ใค่ร ได้ เหน สำคัญ แต่ ท่าน สัก สิ่ง หนึ่ง พระองค์ ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า คน ชาติชั่ว และ ล่วงประเวณีย์ หญิง ชาย มัน หา สำคัญ แล้ว จะ ไม่ ได้ เว้น ไว้ แต่ สำคัญ แห่ง โยนา ผู้ ทำ นาย เหมือน หนึ่ง โยนา อยู่ ใน ทอ้ง ปลาวาน เปน สาม วัน สาม คืน ก็ เหมือน หย่าง นั้น และ บุตร มนุษ จะ อยู่ใน ทอ้ง แผ่นดิน เปน สามวัน สามคืน เหมือน กัน และ ใน วัน พิภากษา ชาว เมือง นีนะเว จะ ยืน ขึ้น และ จะ ปรับ โทษ คน ชาติ นี้ เพราะ ว่า เมื่อ โยนา เทษนา สอน เขา ๆ ได้ กลับ ตั้ง ใจ เสียใหม่ และ ท่าน ผู้ อยู่ นี้ ก็ เปน ใหญ่ กว่า โยนา อีก นาง กระษัตร เมือง ข้างทิศใต้ จะ ยืน ขึ้น ใน วัน พิภากษา และ จะ ปรับโทษ คน ชาติ นี้ เพราะ ว่า นาง นี้ ได้ มา แต่ เมือง ไกล สุด แผ่นดิน จะ ได้ ฟัง คำหริะ แห่ง กระษัตร ซะโลโม และ ท่าน ผู้ อยู่ ที่ นี้ เปน ใหญ่ กว่า ซะโลโม อีก ฯะ

๔๓ ๏ ครั้น ว่า ผี โสโครก ได้ ออก จาก มนุษ แล้ว มัน เดิร เที่ยว ไป ใน ที่ แห้ง เที่ยว หา ความ ศุข สำราญ ไม่ ภบ แล้ว มัน จึ่ง ว่า กู จะ กลับ ไป ใน เรือน ของ กู ที่ กู ได้ ออก มา นั้น ครั้น มัน มา เหน เรือน นั้น กวาด หมด จด ตบ แต่ง ดี อยู่ แล้ว มัน จึ่ง ไป เอา ผี อื่น ทั้ง เจด ตัว ยิ่ง ร้าย กว่า ตัว อีก ก็ เข้า มา อยู่ ใน นั้น แล้ว และ ภาย หลัง สุด ท้าย คน นั้น มา เปน อัน ชั่ว ร้าย ยิ่ง กว่า แต่ ก่อน ก็ จะ เปน ดั่ง นั้น แก่ คน ชาติ ชั่ว นี้ แล ฯะ

๔๖ ๏ เมื่อ พระองค์ ยัง สนทนา กับ ฝูง คน อยู่ ก็ นี้และ มารดา ทั้ง พวก พี่นอ้ง ของ พระองค์ ยืน อยู่ ข้าง นอก มา หา พระองค์ จะ ใคร พูด กัน แล้ว มี คน หนึ่ง มา ทูล พระองค์ ว่า มารดา แล พี่นอ้ง ของ พระองค์ ยืน อยู่ นอก

มา หา จะ ใค่ร พูด กัน พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ ผู้ มา บอก นั้น ว่า ใคร เล่า เปน มารดา ของ เรา ใคร เปน พี่น้อง ของ เรา แล้ว พระองค์ เหยียด พระหัตถ์ แก่ พวก สิษ แห่ง พระองค์ แล้ว ก็ ตรัส ว่า นี้ และ เปน มารดา เปน พี่น้อง ของ เรา เพราะ ว่า ผู้ ใด ทำ ตาม น้ำ พระ ไทย พระ บิดา ของ เรา ที่ อยู่ สวรรค์ ผู้ นั้น ก็ เปน พี่น้อง ชาย หญิง และ มารดา ของ เรา และ ฯะ

๏ บท ๑๓ ฯ

๏ ใน วัน นั้น พระเยซู เสดจ ออก ไป จาก เรือน มา นั่ง ริม ชะเล และ ฝูง คน เปน อัน มาก ภา กัน มา หา พระองค์ จน พระองค์ ต้อง ลง นั่ง ใน เรือ ฝ่าย ฝูง คน ทั้ง นั้น ก็ ยืน อยู่ ที่ ตะหลิ่ง สิ้น แล้ว พระองค์ ตรัส สอน เขา เปน คำ อุปะมา เปรียบ เปน หลาย ประการ ว่า ดู กรท่าน ทั้งหลาย ยัง มี ผู้ หว่าน คน หนึ่ง ออก ไป หว่าน พืชน์ และ เมื่อ หว่าน อยู่ นั้น ก็ ตก ริม หน ทาง บ้าง และ นก ทั้งหลาย เกบ กิน เสีย ตก บน หิน บ้าง ที่ มี ดิน แต่ น้อย แล้ว งอก ขึ้น เรว เพราะ ว่า ดิน ลึก ไม่ มี แต่ ภอ แดด ออก ก็ ร่วงโรยไป แดด เผา เสีย จึ่ง เหี่ยว แห้ง ด้วย ราก ไม่ มี ก็ ตก ลง ใน หนาม บ้าง ทั้ง หนาม งอก แซก ขึ้น ด้วย ข่ม เสีย ตก ใน ดิน ดี บ้าง ก็ งอก ขึ้น เปน ผล เปน ร้อย เท่า บ้าง หก สิบ บ้าง สาม สิบ บ้าง ใคร มี หู ฟัง ก็ ให้ ฟัง เขา เถิด ฯะ

๑๐ ๏ แล้ว พวก ลูก สิษ ทั้งหลาย เข้า มา ทูล ถาม ว่า เหตุไฉน พระองค์ จึ่ง สนทนา แก่ เขา แต่ ล้วน คำ เปรียบ ทั้ง นั้น พระองค์ จึ่ง ตรัส ตอบ แก่ พวก สิษ นั้น ว่า เปน เหตุ ว่า โปรดให้ท่าน นี้ มี บุญ ๆ ได้ รู้ ข้อ ลับ ลึก แห่ง อาณาจักร สวรรค์ ฝ่าย เขา มิได้ โปรด ให้ รู้ เพราะ ว่า ถ้า ผู้ ใด มี อยู่ แล้ว ยัง จะ ให้เติม เพิ่ม บริบูรณ ไป ฝ่าย ผู้ ใด ไม่ มี แล้ว ซึ่ง เขา มี อยู่ นั้น จะ เอา ไป เสีย จาก เขา เรา พูด แก่ เขา เปน คำ อุปะมา เปรียบ เพราะ ว่า เขา เหน เหมือน ไม่ เหน ได้ ยิน เหมือน ไม่ ได้ ยิน และ ไม่ เข้า ใจ ด้วย คำ ทำ นาย แห่ง ยะซายา ถูก ต้อง กับ คน เหล่า นี้ คือ ว่า ท่าน จะ ได้ ยิน กับ หู แล ยัง ไม่ เข้า ใจ จะ ดู กับ ตา แล ยัง ไม่ เหน แน่ ใจ แห่ง คน เหล่า นี้ เปน ใจ

แชงกระด้าง เขาก็เปนคนหูหนวก ได้ปิดตาของตัวไว้ กลัวจะเหน
กับตา กลัวจะยินแก่หู กลัวจะเข้าใจ กลัวเกลือกว่าจะตอ่งกลับใจ
เสีย แลเราจะโปรดช่วยให้รอด แก่ว่าตาของท่านเล่าเปนผาศุข
เพราะว่าตานั้นเหนได้ และหูนั้นเปนผาศุขดวัยว่ายินได้ เหตุฉะนี้เรา
ว่าแก่ท่านเปนแท้และ คราวก่อรได้มีผู้ทำนายและมีผู้ชอบธรรม
เปนอันมาก ปราถนาจะใคร่เหนซึ่งท่านเหนอยู่ และเขาก็ไม่ได้เหน
จะใคร่ฟังซึ่งท่านฟังอยู่ และเขาก็ไม่ได้ฟัง ฯะ
๑๘ ๏ ฝ่ายท่านเล่าจงฟังคำเปรียบดวัยผู้หว่านพืชน์นั้น คือว่าใคร
ผู้ใดได้ฟังคำว่าดวัยอาณาจักรสวรรค์ และไม่เข้าใจแล้ว ผู้ชั่วมา
ฉวยเอาไปเสียซึ่งได้ปลูกไว้ในใจคนนั้น นี้และซึ่งโปรยตกริมหน
ทาง ซึ่งตกบนหินนั้น คือว่าผู้ที่ฟังคำแล้วบัดเดี๋ยวก็รับคำนั้นไว้
ดวัยชื่นชมยินดี แต่จะลงรากในใจหามิได้ จึ่งเปนแต่เวลา ครั้น
ว่าคนจะข่มเหงแลเขี้ยวเขนเขาเสียเพราะคำพระนั้น ในทันใดเขา
จึ่งเอาเปนที่เคืองขาดผลเสีย ซึ่งได้ตกในหนามนั้นคือว่าผู้ใดที่ฟัง
คำพระ แล้วความสละวนปรารพประระมดวัยโลกย์นี้ และวิทีอุบาย
แห่งทรัพย์สมบัติ แซกข่มคำพระมิให้เปนผลได้ ฝ่ายพืชน์นั้นที่ได้
หว่านในดินอันดี นี้และคือผู้ใดที่ฟังคำพระนั้นแล้วเข้าใจ และมีผล
รอ้ยเท่าบ้าง หกสิบบ้าง สามสิบบ้าง ฯะ
๒๔ ๏ พระองค์ยังตรัสแก่คนทั้งหลายเปนคำเปรียบอื่นว่า อาณาจักร
สวรรค์อุปะมาเหมือนคนหนึ่ง ที่ได้เอาเข้าอันดีไปหว่านไว้ในนาคน
แล้วเมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูเข้ามาหว่านเข้าละมารในกลาง
เข้านั้น แล้วก็ถอยออกไป ครั้นเมื่อเข้างอกขึ้นมาเปนผลแล้ว เข้า
ละมารก็งอกปรากฎขึ้นดวัย บ่าวไพร่จึ่งไปหานายเรือนว่า นายเจ้าข้า
ท่านมิได้หว่านเข้าอันดีในนาท่านหรือ ถ้าเช่นนั้นเข้าละมารมาแต่ไหน
เล่า นายเรือนตอบว่าคนที่เปนศัตรูมันทำ บ่าวไพร่จึ่งว่า ท่านยอม

หรื ให้ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ไป ถอน เกบ เสีย นาย เรือน ตอบ ว่า อย่า เลย กลัว เกลือก ว่า เมื่อ ถอน เข้า ละมาร จะ ถอน เข้า ดี เสีย ดวัย ให้ ทั้ง สอง นั้น งอก ใหญ่ ขึ้น ดวัย กัน เถิด ถึง หน้า เกี่ยว เข้า แล้ว ใน เวลา เกี่ยว เข้า เรา จะ สั่ง แก่ ผู้ เกี่ยว นั้น ให้ เกี่ยว เกบ เข้า ละมาร เสีย ก่อน และ มัด เปน ฟ่อน เผา ไฟ เสีย ส่วน เข้า ดี เล่า ให้ เกบ กอง เข้า ไว้ ใน ยุ้ง ฉาง ของ เรา ฯ

๓๑ ๏ พระองค์ ยัง ตรัส แก่ เขา เปน คำ อุปะมา เปรียบ ต่อไป ว่า อาณาจักร สวรรค์ อุปะมา ดุจ หนึ่ง เมด พรร ผักกาษ เมด หนึ่ง ซึ่ง คน เอา ไป หว่าน ใน นา ตน เมด นั้น เลก กว่า เมด ผัก อื่น ๆ ก็ จริง แต่ ว่า ครั้น ได้ งอก ขึ้น แล้ว ก็ เปน ใหญ่ กว่า ผัก อื่น ๆ มา เปน ต้น ใหญ่ จน นก บิน กลาง ฟ้า มา จับ อา ไศรย ที่ กิ่ง นั้น ได้ ฯะ

๓๓ ๏ แล้ว พระองค์ ยัง ตรัส แก่ เขา เปน คำ อุปะมา เปรียบ ว่า อาณาจักร สวรรค์ อุปะมา เหมือน หนึ่ง เชื้อ กอ้น หนึ่ง ที่ สัตรี คน หนึ่ง ได้ เอา มา ซ่อน ไว้ ใน แป้ง สาม ทะนาน กว่า จะ ฟู ขึ้น ดวย กัน สิ้น ฯะ

๓๔ ๏ ธรรถ ข้อ ทั้ง นี้ พระองค์ ได้ ตรัส ประภาษ แก่ ฝูง คน ทั้งหลาย แต่ ล้วน คำ เปรียบ หมด และ เว้น แต่ คำ เปรียบ พระองค์ มิได้ ตรัส แก่ เขา *เปน ประการใด* ให้ สม กับ คำ ซึ่ง ผู้ ทำนาย ได้ ว่า ไว้ นั้น ว่า เรา จะ ออก ปาก เรา ดวัย คำ ปริยนา เปรียบ และ เรา จะ รู้ ออก ซึ่ง ข้อ ความ อัน ลับ ลึก ที่ ซ่อน ไว้ ตั้ง แต่ แรก สร้าง โลกย์ ฯะ

๓๖ ๏ ขณะ นั้น พระเยซู ปล่อย ฝูง คน ออก ไป แล้ว พระองค์ จึ่ง เสดจ เข้า ไป ใน เรือน และ พวก สิษ แห่ง พระองค์ จึ่ง เข้า มา ทูล ว่า ขอ พระองค์ โปรด ให้ ข้าพเจ้า แจ้ง ใน คำ เปรียบ ดวัย เข้า ละมาร นั้น พระองค์ ตรัส ตอบ ว่า ผู้ ที่ ได้ หว่าน เข้า อัน ดี นั้น คือ บุตร มนุษ นา นั้น คือ พิภพ นี้ เข้า อัน ดี นั้น คือ คน อยู่ ใน อาณาจักร นั้น เข้า ละมาร นั้น คือ คน อยู่ ใน อำนาท ของ ผู้ ร้าย ศัตรู นั้น ที่ ได้ หว่าน พืชน์ อัน ชั่ว นั้น คือ ซาดาน หน้า เกี่ยว เข้า คือ เมื่อ สิ้น กัลป นี้ ผู้ เกี่ยว เข้า คือ ทูต สวรรค์ เขา เกบ เข้า ละมาร เผา ไฟ เสีย

อันใด ก็จะเปนดังนั้นแลเมื่อสิ้นกัลปนี้ บุตรมนุษจะใช้ทูตของท่าน แลจะให้เกบสาระพัดซึ่งเปนที่ให้หลงผิดต่ออาณาจักรท่าน และบันดาที่ทำความชั่วนั้น แล้วจะทิ้งในเตาไฟเสีย ที่นั้นและจะเปนที่รอังไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ในเวลานั้นและผู้ชอบธรรมก็จะรุ่งเรืองในเมืองแห่งพระบิดาของเขา ดุจแสงแดด ใครมีหูฟังก็ให้ฟังเอาเถิด ฯะ
๔๔ ๏ อนึ่งอาณาจักรสวรรค์อุปะมาเหมือนหนึ่งขุมทรัพย์ซ่อนอยู่ในท้องนา แลมนุษผู้ใด ที่ได้ภบนั้นแล้วก็ปิดปกซ่อนไว้ แล้วดว้ยดีเนื้อดีใจไปขายเข้าของสาระพัดของตัว แล้วไปซื้อนานั้นไว้ ฯะ
๔๕ ๏ อนึ่งเล่า อาณาจักรสวรรค์อุปะมาเหมือนหนึ่งพ่อค้าคนหนึ่งที่เที่ยวหาแก้วมุกอันประเสิฐ ครั้นว่ามาภบมุกอันมีราคามาก จึ่งมาขายสาระพัดเข้าของทั้งปวงที่ตัวมีนั้น แล้วมาซื้อเอามุกนั้นไว้ ฯะ
๔๗ ๏ ข้อหนึ่งเล่า อาณาจักรสวรรค์อุปะมาดุจหนึ่งอวนที่ลงกลางชะเล ลอ้มปลาได้ทุกหมู่จนเตมอวน เขาชักอวนขึ้นที่ตะหลิ่งแล้วมานั่งเลือกเอาปลาที่ดี ๆ ใส่ในกะโล่ ส่วนปลาที่ชั่วนั้นทิ้งเสียข้างนอก จะเปนดังนี้และคราวสิ้นกัลปนี้ บันดาทูตสวรรค์ จะมาแยกคนชั่วออกจากคนดี แล้วเอาคนชั่วทิ้งเสียในเตาไฟ ที่นั้นและจะพิลาพร่ำไรขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ฯะ
๕๑ ๏ แล้วพระเยซูตรัสถามว่า ข้อความทั้งปวงนี้ท่านเข้าใจอยู่หรือ เขาทูลว่าเข้าใจอยู่พระเจ้าข้า พระองค์จึ่งตรัสแก่เขาดังนี้ว่าผู้ใด ๆ ที่ได้เรียนรู้ในการอาณาจักรสวรรค์ เปนเหมือนหนึ่งเจ้าเรือนที่เอาของใหม่ของเก่าออกมาแต่คลังทรัพย์ของตน ฯะ
๕๓ ๏ เมื่อพระเยซูได้ตรัสคำเปรียบทั้งนี้สิ้นเสรจแล้ว พระองค์เสดจไปจากที่นั้น และมาในเมืองพระองค์มาสั่งสอนคนในโรงธรรมเขา จนคนทั้งหลายได้หลากใจนักว่า ท่านผู้นี้มีสติปัญญาอิธิริทธิ์มากมายเช่นนี้ได้แต่ไหนมา ท่านนี้เปนลูกของช่างไม้มิใช่หรือ มารดาของ

ท่าน ชื่อ ว่า มาเรีย มิใช่ หรื และ น้อง ชาย ของ ท่าน ชื่อ ยาโกโบ และ โยเซ
และ ซีโมน และ ยูดา มิใช่ หรื น้อง หญิง ของ ท่าน อยู่ ด้วย กัน กับ เรา สิ้น
ทุก คน มิใช่ หรื ก็ เปน ไฉน ท่าน จะ ทำ สิ่ง การ ทั้งปวง นี้ ได้ เล่า แล้ว เขา
เคืองใจ กับ พระองค์ ส่วน พระเยซู ตรัส แก่ เขา ว่า ผู้ ทำนายไม่ ขัด สน ซึ่ง
อิศิริยศ เว้นไว้ แต่ใน เมือง ของ ตน และใน ครอบครัว ของ ตน แล้ว พระองค์
ก็มิได้ สำแดง อิธิริทธิ เปน หลาย ข้อใน เมือง นั้น เพราะใจ เขาไม่ใคร่ จะ เชื่อ

๏ บท ๑๔ ฯ

๑ ใน กาละ นั้นเฮโรด ผู้ เปน เจ้า เมือง ได้ ยิน ซึ่ง กิจ ดิสัปท์ แห่ง พระเยซู แล้ว จึ่ง ว่า แก่ ภู่คน ของ ตน ว่า คน นี้ คือโยฮัน ผู้ ให้ จุ่ม น้ำ นั้น เอง ได้ เปน ขึ้น มา จาก ตาย แล้ว จึ่ง ทำซึ่ง สำแดง อิธิริทธิ ดั่ง นี้ ด้วย ว่า เฮโรด ได้ จับโยฮัน ผูก มัด ใส่ คุก ไว้ เพราะ นาง เฮโรเดีย ผู้ ภรรยา ของ ฟี่ ลิบ ผู้ น้อง ของ เฮโรด ด้วยโยฮัน นี้ ได้ บอก แก่ เฮโรด แล้ว ว่า อัน ท่าน จะ เอา นาง นั้น เปน ภรรยา ของ ท่าน นั้น ไม่ ชอบ เลย เหตุ ดั่ง นี้ เฮโรด จะใคร่ ฆ่าโยฮัน เสีย แต่ ว่า กลัว ราษดร อยู่ ด้วย ว่า ราษดร ทั้งหลาย นับ ถือโยฮัน ว่า เปน อาจารย์ รับใช้ แต่ พระองค์ เจ้า ฯะ

๖๏ อยู่ มา ครั้น ทำ งาร สำหรับ วัน เกิด แห่ง เฮโรด ลูก สาว ของ นาง เฮโรเดีย เข้า ไป ทำ กลาง เต้น รำ ให้ ชอบใจ ของ เฮโรด เฮโรด จึ่ง สะบด สาบาน ว่า สิ่งใด ๆ ซึ่ง นาง นี้ จะ ขอ แต่ เรา ๆ จะให้ ทุก สิ่ง มารดา ของ นาง นั้น จึ่ง ยุยง ลูก สาวให้ว่า ขอ แต่ ศีศะ ของโยฮัน ผู้ ให้ จุ่ม น้ำ นั้น ใส่ใน ถาด มาให้ ครั้น เฮโรด ได้ ยิน ดั่ง นั้น ก็ เปน ทุกข์ อยู่ แต่ ว่า เพราะ คำ สะบด นั้น แล เพราะ คน ทั้งปวง ที่ นั่ง งาร ด้วย กัน ท่าน จึ่ง สั่ง ว่า ให้เขา เถิด ก็ใช้ ภู่คน ไป คุก ตัด ศีศะ ของ โยฮัน แล้ว ใส่ ถาด เอา มาให้ แก่ นาง น้อย และ นาง นั้น ก็ ภา มาให้ แก่ มารดา ตน ฝ่าย ลูก สิษ ของ โยฮัน ก็ มา เอา ศภ ท่าน ไป ฝั่ง เสีย แล้ว กลับ มา ทูล พระเยซู ให้ แจ้ง ครั้น พระเยซู ได้ ยิน ดั่ง นั้น พระองค์ ก็ เสดจ ลง เรือ ไป จาก ที่ นั้น ไป สู่ ป่า ที่ สะงัด ครั้น ฝูง คน

ได้ยินได้รู้แล้ว ก็ออกจากบ้านจากเมืองเดินท้าวตามพระองค์ไปถึงที่นั้น
๑๔ ๑ ๔ ครั้นพระเยซูออกมาเหนฝูงคนเปนอันมาก ก็มีพระไทยปรานีเขา และโปรดรักษาคนไข้คนเจบทั้งปวงให้หาย ครั้นเพลาบ่ายเยนแล้ว พวกสิษของพระองค์เข้ามาทูลว่า ที่นี้เปนแต่ที่ป่าเวลาก็ล่วงแล้ว ขอให้ฝูงคนไปเถิดไปในบ้านเลกน้อยจะได้ซื้ออาหารกิน ฝ่ายพระเยซูก็ตรัสตอบว่า ไม่ต้องการจะให้เขาไป ท่านจงเลี้ยงเขาให้กินเถิด พวกสิษจึ่งทูลตอบว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายไม่มีอาหารกินที่นี้ เว้นแต่ขนมห้าอันและปลาสองตัว พระองค์ตรัสสั่งว่า เอามาให้เราที่นี่ แล้วสั่งให้ฝูงคนทั้งหลายนั่งลงบนหญ้า แล้วพระองค์จึ่งรับขนมห้าอันและปลาสองตัว แหงนดูฟ้าโมทนาพระคุณแล้วหักขนมส่งให้แก่พวกสิษ ๆ ก็ส่งให้แก่ฝูงคน ๆ ทุกคนได้กินอิ่มดี แล้วเกบเดนที่เหลือนั้นได้สิบสองกระบุงเตม ฝ่ายคนที่รับอาหารนั้นนับแต่ผู้ชายเปนประมาณห้าพันคน ผู้หญิงและเดกมิได้นับ ฯะ
๒๒ ๑ ขณะนั้นพระองค์สั่งให้ลูกสิษลงเรือ ภากันข้ามฟากไปก่อนกว่าพระองค์จะปล่อยฝูงคนไป เมื่อฝูงคนไปแล้ว พระองค์เสดจขึ้นบนภูเขาที่สะงัด ไปสวดตั้งความปราถนา ครั้นเพลาค่ำพระองค์ยังอยู่ที่นั้นแต่ผู้เดียว ส่วนเรืออยู่กลางชะเล ถูกคลื่นโคลงเคลง ลมก็พัดหอบหวน ครั้นถึงสามยามแล้ว พระองค์เดินอยู่เหนือชะเลมาหาพวกสิษแต่ภอพวกสิษนั้นเหนพระองค์เดินบนชะเล ก็ตกใจกลัวนึกว่าเปนผี และเพราะกลัวเปนสามากก็ร้องอื้อึง ขณะนั้นพระเยซูตรัสแก่สิษพวกนั้นว่า ให้ชื่นใจชื้นเถิด เปนเราเองดอก อย่ากลัวเลย ส่วนเปโตรทูลว่า ถ้าเปนพระองค์เอง ก็ขอโปรดให้ข้าพเจ้าลงน้ำเดินไปหาพระองค์ด้วยเถิดพระเจ้าข้า พระองค์ตรัสว่ามาเถิด เปโตรจึ่งลงจากเรือเดินบนน้ำจะมาหาพระเยซู ครั้นเหนลมกล้าก็กลัว แต่ภอเหนว่าตัวจะจมเสีย ก็ร้องเสียงดังว่า พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพเจ้าเถิด

และ ณะ ทันใด พระเยซู เอื้อม พระหัดถ์ฉวย เปโตรไว้ และ ตรัส ว่า โอ้คน มี
ความ เชื่อ นอ้ย เจ้า สงใส ทำไม ภอ ขึ้น เรือ แล้ว ลม พะยุห์สะงบ เงียบ ลง
แล คน ทั้งหลาย ที่ อยู่ ใน เรือ นั้น เข้า มา กราบ ไหว้ แก่ พระองค์ว่า จริง
แท้ ท่าน นี้ เปน บุตร พระเจ้า แล ฯะ
๓๔ ๏ ครั้น ข้าม ฟาก แล้ว ก็ มา ถึง แผ่นดิน เฆ็นเนซาเร็ต ชาว เมือง
นั้น รู้ จัก พระองค์ แล้ว จึ่งใช้คน ไป ใน แว่น แคว้น บ้าน เมือง ที่ รอบ อยู่
นั้น ให้เอา คน ไข้ คน เจบ ทั้งปวง ภา มา หา พระองค์ ขอโปรด ให้ ถอ้ง แค่
ชาย เสื้อ ของ พระองค์ แล้ว ใคร ผู้ ใด ได้ ถอ้ง นั้น ก็ หาย สิ้น ทั้ง นั้น แล ฯ

๏ บท ๑๕ ฯ

๏ คราว นั้น พวก อาลักษ และ พวก ฟาริซาย เมือง ยรูซาเลม เข้า มา หา
พระเยซู ถาม ว่า เปน เหตุ อันใด ลูก สิษ ของ ท่าน ไม่ ถือ คำ บังคับ แห่ง ปู่
หญ้า ตายาย ดว้ย ว่า เมื่อ จะ รับ อาหาร นั้น เขา ไม่ ล้าง มือ เสีย ก่อร ฝ่าย
พระองค์ จึ่ง ตรัส ถาม เขา ว่า เปน เหตุ อันใด ท่าน ทั้งหลาย นี้ จึ่ง มา บังคับ
สั่ง สอน ให้ เกิน ผิด บัญญัติ แห่ง พระเจ้า ดว้ย ว่า พระเจ้า บัญญัติ ไว้ ให้ นับ ถือ
พ่อ แม่ แล้ว ถ้า ผู้ ใด จะ ว่า คำ หยาบ ช้า ต่อ พ่อ แม่ ให้ ผู้ นั้น เปน โทษ ถึง
สิ้น ชีวิตร ฝ่าย ท่าน นี้ เล่า ก็ ว่า ถ้า ผู้ ใด จะ บอก แก่ พ่อ แม่ ว่า สิ่งใด ๆ
ของ ข้า ที่ จะ เปน ประโยชน์ แก่ พ่อ แม่ สิ่ง นั้น ข้า ตั้ง ถวาย แล้ว ก็ แล้ว
กัน ท่าน จึ่ง มิให้ เขา ยำ เกรง นับ ถือ พ่อ แม่ เลย เช่น นี้ แล ท่าน มา บังคับ
สั่ง สอน ให้ ทำลาย บัญญัติ แห่ง พระเจ้า โอ้ คน ทำ เทียม ใจ ดี ที่ ยะซายา ทำ
นาย ว่า ไว้ นั้น สม กับ ท่าน นัก หนา ว่า คน เหล่า นี้ (ใกล้ กับ เรา ดว้ย ปาก
เขา) นับ ถือ เรา แต่ ดว้ย ศรีปาก เปล่า ส่วนใจ เขา ห่างไกล จาก เรา นัก หนา
เมื่อ เขา มา สอน ให้ ถือ บังคับ มนุษ เขา เกรง ปรนิบัติ แก่ เรา เปล่า ๆ ฯะ
๑๐ ๏ พระองค์ จึ่ง เรียก ฝูง คน ให้ เข้า มา แล้ว ก็ ตรัส ว่า ท่าน จง ฟัง
และ เข้า ใจ เถิด มิใช่ ว่า สิ่ง ใด ๆ ที่ เข้า ไปใน ปาก ทำให้ มนุษ นั้น เปน มล
ทิล ไป หา มิได้ แต่ ว่า ซึ่ง ออก มา จาก ปาก นั้น และ ที่ ให้ มนุษ เปน มลทิล

ไป คราวนั้นพวกลูกสิษแห่งพระองค์ มาทูลถามพระองค์ว่า พระองค์รู้หรือว่า เมื่อพวกฟาริซายได้ยินคำนั้นแล้ว เขาก็เคืองใจนัก พระองค์จึ่งตรัสตอบว่า ต้นหญ้าใดๆ ซึ่งพระบิดาของเราที่อยู่สวรรค์มิได้ปลูกไว้ ก็จะต้องถอนเสีย ชั่งเขาเถิด เขาเปนคนตาบอดยังจูงนำคนตาบอดอีก แล้วถ้าคนตาบอดจูงคนตาบอด ก็จะตกในหลุมในบ่อด้วยกันทั้งสองฝ่าย แล้วเปโตรจึ่งมาทูลพระองค์ว่า ขอพระองค์โปรดแปลคำเปรียบทั้งนี้ ให้ข้าพเจ้าทั้งหลายเข้าใจ ส่วนพระเยซูตรัสว่า ท่านก็ยังหาความคิดมิได้ปานดังนี้หรือ ไม่เข้าใจว่าสิ่งใดๆ ที่เข้าไปในปากก็ลงไปในกะเพาะ และไปถ่ายเสียที่ลับ แต่ว่าสิ่งใดๆ ที่ออกมาจากปากก็มาแต่ในใจ นี้และซึ่งทำให้มนุษเปนมลทิลไป เพราะว่าความคิดชั่วร้ายฆ่าภูฟันคน ผิดผัวเมียเขา เล่นชู้กัน ลักขะโมย เปนพญาณเทจ กล่าวคำหยาบช้าออกมาแต่ในใจ สิ่งเหล่านี้และที่ทำให้มนุษเปนมลทิลไป อันว่าจะรับอาหารไม่ล้างมือก่อนนั้นมิได้ทำให้มนุษเปนมลทิลเลย ฯะ

๒๑ ๏ แล้วพระเยซูเสดจออกจากเมืองนั้น ไปในแดนเมืองตุโรแลเมืองซีโดน ก็นี้และมีหญิงคนหนึ่งชาติคะนาอัน ออกจากแดนเมืองนั้น ร้องอ้อนวอนขอพระองค์ว่า ท่านผู้บุตรแห่งกระษัตรดาวิดเจ้าข้าจงโปรดปรานีข้าพเจ้าเถิด ผีประจำตัวลูกสาวของข้าพเจ้าหน้าเวทนานัก และพระองค์มิได้ตอบเขาเปนประการใดเลย ฝ่ายลูกสิษแห่งพระองค์เข้ามาขอพระองค์ว่า ขอให้มันไปเถิด มันร้องตามหลังเรามา ส่วนพระองค์ตรัสว่า เรามิได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะชาติยิศราเอลที่หายไปนั้น แล้วหญิงนั้นเข้ามากราบไหว้ทูลว่าพระองค์เจ้าข้าขอโปรดช่วยข้าพเจ้านี้เถิด พระองค์จึ่งตรัสตอบว่า อันจะเอาขนมสำหรับลูกเต้ามาทิ้งให้แก่หมาไม่สมควรเลย หญิงนั้นทูลว่านั้นจริงอยู่เจ้าข้า แต่ว่าหมานั้นก็ยอมกินเดนซึ่งตกลงแต่โต๊ะของนาย ขณะนั้น

พระเยซู ตรัส ว่า หญิง เอ๋ย ความ เชื่อ ของ ตัว มาก นัก ก็ให้เปน แก่ ตัว ตาม
ความ ปรารถนา เถิด และ ลูกสาว ของ นาง นั้นได้ หายดี ตั้ง แต่ ขณะ นั้น แล
๒๙ ๏ แล้ว ครั้น พระเยซู เสด็จ ออก จาก ที่ นั้น ดำเนิร มา ริม ชะเล เมือง
ฆาลีลาย จึ่ง เสด็จ ขึ้น บน ภูเขา นั่ง อยู่ ที่ นั้น และ ฝูง คน เปน อัน มาก เข้า
มา หา พระองค์ เอา คน ขา แขง ขาหัก คน ตาบอด คนใบ้ คน ตีน ดวัน พิกล
คน เจบ ต่าง ๆ นา ๆ ภา มา วาง ลง แทบ พระ บาท พระเยซู แล้ว พระองค์
ก็ โปรด รักษา ให้ หาย จน ฝูง คน ทั้ง นั้น บังเกิด อัศจรรยใจ ด้วย มา เหน
คน ใบ้ พูด ได้ คน พิกล ก็ สบายดี คน ขา แขง ขาหัก เดิร ได้ คน ตาบอด
เหน ได้ จึ่ง มา สรรเสริญ สาธุการ แก่ พระเจ้า แห่ง ยิศราเอล ฯะ
๓๒ ๏ แลครั้น พระเยซู ได้ เรียก ลูก สิษ เข้า มา พร้อม แล้ว ก็ ตรัส ว่า
เรา มีใจ ปรานี แก่ ฝูง คน เหล่า นี้ ด้วย ว่า เขา ติด อยู่ กับ เรา เปน สาม วัน
แล้ว แล้วไม่ มี อะไร จะ กิน จะ ปล่อย เขา ไป ดั่ง นั้น ไม่ ได้ กิน อะไร เรา หา
เหน ชอบ ไม่ กลัว เขา จะ เลื่อย ล้า กลาง ทาง พวก ลูก สิษ จึ่ง ทูล ถามพระ
องค์ ว่า ข้าพเจ้า ทั้งหลาย อยู่ ใน ป่า นี้ จะ เอา ขนม มาก มายแต่ ไหน มา
จะ ภอให้ ฝูง คน ทั้ง นี้ กิน ได้ พระเยซู จึ่ง ตรัส ถาม เขา ว่า ท่าน มี ขนม ซี่
อัน เขา ทูล ว่า เจ็ด อัน และ ปลา เลก น้อย น่อย หนึ่ง แล้ว พระองค์ ตรัส
สั่งให้ ฝูง คน ทั้งหลาย นั่ง ลง บน ดิน จึ่ง เอา ขนม เจ็ดอัน กับ ปลา นั้นโมทนา
พระ คุณ หัก แล้ว ก็ ส่ง ให้แก่ ลูก สิษ ทั้งหลาย ๆ ส่งให้แก่ ฝูง คน ๆ ก็
ได้ กิน อิ่ม หนำ สิ้น ทุก คน แล้ว เดน ซึ่ง เหลือ อยู่ นั้น เกบ ได้ เปน เจ็ด กระ
บุง เตม ที่ รับ อาหาร นั้น นับ แต่ ผู้ชาย เปน สี่ พัน คน ผู้หญิง แล เดก มิ
ได้ นับ ครั้น ปล่อย ฝูง คน ทั้ง นั้น เสรจ แล้ว พระองค์ เสด็จ ลง เรือ และ
มา ข้าง แดน เมือง มัฆดาลา ฯะ

๏ บท ๑๖ ฯ

๏ อยู่ มา พวก ฟาริซาย กับ พวก ซาดูกาย ปรารถนา จะ ลองใจ พระองค์
มา ขอให้ พระองค์ สำแดง สำคัญใน อากาษ ศักดิ์ สิ่ง หนึ่ง พระองค์ จึ่ง ตรัส

ตอบแก่คนเหล่านั้นว่า ครั้นบ่ายเยนลงแล้วท่านย่อมว่า จะเปนเวลาสบาย ด้วยว่าฟ้าแดงเรื่ออยู่ แล้วข้างเช้าท่านว่า วันนี้จะเกิดพยุห์ฟ้า เพราะว่าฟ้าแดงมัวอยู่ โอ้คนทำเทียมใจดี อากาษฟ้าจะเปนหย่างไร ท่านทายได้รู้ได้ สำคัญเวลาจะเปนหย่างไรท่านมิได้รู้หรื อ้ายคนชาติชั่วแลล่วงประเวณี มันหาสำคัญแล้วจะไม่ได้ เว้นแต่สำคัญแห่งโยนาผู้ทำนายนั้น แล้วพระองคจึ่งละเขาไปเสีย ฯะ
๕ ๏ ครั้นพวกสิษพระองคข้ามฟากนั้น ก็ได้ลืมที่จะเอาขนมมาด้วย และพระเยซูตรัสแก่เขาว่า ระวังจงดี แต่เชื้อของพวกฟาริซายและพวกซาดูกาย พวกสิษนั้นจึ่งคิดกันว่า เปนทั้งนี้เพราะเรามิได้เอาขนมมา ฝ่ายพระเยซูรู้ดังนี้ก็ตรัสว่า ท่านคิดอะไรกัน โอ้คนมีความเชื่อแต่น้อย ว่าไม่ได้เอาขนมมา ยังไม่ได้เข้าใจยังไม่จำหรื ด้วยขนมห้าอันของห้าพันคนนั้น ท่านได้เกบเดนที่เหลือนั้นซี่กระบุง และด้วยขนมเจ็ดอันของสี่พันคนนั้น ที่เหลือนั้นท่านได้เกบซี่กระบุง เปนหย่างไรจึ่งไม่เข้าใจว่า เมื่อเราว่าให้ระวังด้วยเชื้อของพวกฟาริซายแลพวกซาดูกายนั้นเรามิได้ว่าด้วยเชื้อขนมดอก เมื่อนั้นลูกสิษเข้าใจได้ว่า พระองค์มิได้ว่าด้วยเชื้อขนม แต่ว่าให้ระวังแก่คำสอนของพวกฟาริซายและซาดูกาย ฯะ
๑๓ ๏ ครั้นเมื่อ พระเยซูเสดจไปในแดนเมืองกายซาไรซาของฟีลิบแล้ว พระองค์จึ่งถามลูกสิษทั้งหลายว่า คนทั้งหลายย่อมว่าด้วยเราผู้บุตรมนุษว่า เราเปนผู้ใด พวกสิษก็ทูลว่า ลางคนว่าเปนโยฮันผู้ให้จุ่มน้ำ ลางคนว่าเปนเอลียา ลางบ้างก็ว่าเปนยิระมะยา หรือคนหนึ่งคนใดแต่ในพวกผู้ทำนาย พระองค์ยังตรัสถามพวกสิษนั้นว่า ก็ท่านทั้งหลายนี้เล่าว่าเราเปนผู้ใด ซีโมนเปโตรทูลว่า พระองค์เปนพระคริศโตบุตรพระเจ้าผู้ทรงชี่วิตรอยู่ พระเยซูตรัสแก่ซีโมนว่า ซีโมนลูกโยนาเอ๋ย ตัวเปนผาศุข เพราะว่าเนื้อหนังและเลือดมิได้แจ้งความนี้แก่ตัวเจ้า

หามิได้ แต่ว่า พระ บิดา ของ เรา ที่ อยู่ สวรรค์ พระองค์ ได้ สำแดง ให้ แล้ว เรา บอก แก่ ท่าน ว่า ท่าน นี้ เปน เปโตร บน เสลา นี้ และ เรา จะ ก่อ จะ สร้าง จำ พวก ลูก สิษ ของ เรา ขึ้น และ แม้น ประตู นรก จะ เอา ไชย ชะณะ แก่ จำ พวก นั้น ก็ หา ไม่ เลย แล้ว เรา จะ ยก ลูก ประแจ เมือง สวรรค์ มอบ ให้ แก่ ท่าน และ ท่าน จะ ผูก หน่วง สิ่งใด ๆ ไว้ ใน แผ่นดิน นี้ สิ่ง นั้น ก็ จะ ผูก หน่วง อยู่ ใน สวรรค์ ดวัย แล ท่าน จะ แก้ สิ่ง ใด ๆ ให้ หลุด บน แผ่น ดิน นี้ สิ่ง นั้น ก็ จะ หลุด ใน สวรรค์ ดวัย เมื่อ นั้น พระองค์ จึ่ง ตรัส ห้าม แก่ ลูก สิษ ทั้งหลาย มิให้ ไป เล่า แก่ ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง ว่า พระองค์ เปน ตริศโต ฯ

๒๑ ๏ ตั้ง แต่ นั้น มา พระเยซู จึ่ง ชี้ แจง ให้ ลูก สิษ เข้าใจ ว่า พระองค์ จะ ต้องไป่ เมือง ยรูซาเลม และ จะ ต้อง อันตะราย มาก มาย แต่ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ แต่ พวก ปะโรหิต ใหญ่ และ แต่ พวก อาลักษ แล้ว เขา จะ ฆ่า พระองค์ เสีย แต่ใน วัน สาม พระองค์ จะ เปน ขึ้น มา ใหม่ เปโตร ได้ ยิน ดั่ง นั้น ก็ พา พระ องค์ ออก ไป จึ่ง ว่า กล่าว ห้าม ปราม พระองค์ ว่า อัน จะ เปน ดั่ง นั้น แก่ พระ องค์ ก็ หามิได้ ส่วน พระองค์ ผิน ดู เปโตร ตรัส ว่า อ้าย ซาตาน ถอย อยู่ หลัง เรา เถิด เอง เปน ที่ให้ เคืองใจ เรา ด้วยว่า เอง ไม่ ร่วม คิด ซึ่ง เปน การ ของ พระเจ้า มิ แต่ จะ คิด ซึ่ง เปน การ มนุษ ฯะ

๒๔ ๏ คราว นั้น พระเยซู ตรัส แก่ พวก สิษ ทั้งหลาย ว่า ถ้า ผู้ใด จะ ใคร่ ตาม หลัง เรา มา ก็ ให้ ผู้ นั้น สะเงี่ยมเจียม ตัว แล้ว เอา กางเขน ของ ตน แบก ติจ ตาม เรา มา ถ้า ผู้ ใด จะใคร่ ช่วย ชีวิตร ตัวให้ รอด ผู้ นั้น ก็ จะ ทำ ให้ เสีย ถ้า ผู้ ใด จะ สู้ เสีย ชีวิตร เพราะ เหน แก่ เรา ผู้ นั้น จะ ทำให้ รอด แล เหตุ ดั่ง นี้ แม้น ถึง ว่า ผู้ ใด จะได้ ทั้งโลกย์ นี้ เปน สิทธิ ขาด แก่ ตัว สิ้น แล้ว มา เสีย ชีวิตร ตน ก็ จะ เปน ประโยชน์ อะไร แล ฝ่าย มนุษ นั้น เล่า จะ เอา อะไร มา แลก กัน กับ ชีวิตร ได้ ด้วย ว่า บุตร มนุษ ก็ จะ มา ด้วย รัศมี ภาพ แห่ง พระ บิดา ของ ท่าน และ ด้วย ฝูง ทูต แห่ง พระองค์ เมื่อ นั้น และ ท่าน จะ แจกให้ แก่ ละคน ๆ ตาม การ ประพฤติ ของ ทุก คน เรา ว่า แก่ ท่าน

ทั้งหลายเปน แท้ว่า แต่ใน พวกที่ยืน อยู่นี้ มีบ้าง อัน จะ รู้ความ ตาย ก่อน หามิได้ กว่า จะ ได้เหน บุตร มนุษ มา ตั้ง อาณาจักร ของ ท่าน ฯะ

๏ บท ๑๗ ฯ

๑ ๏ ครั้น หก วัน ล่วง ไป แล้ว พระเยซู เอา เปโตร ทั้ง ยาโกโบ และโยฮันผู้เปน พี่น้อง กัน กับ ยาโกโบ พา ขึ้น ไป บน ภูเขา อัน สูง เปน ที่ สะงัด แล้ว มา จำแลง พระ กาย ต่อ หน้า ลูก สิษ ทั้ง สาม คน นั้น และ พระภักตร พระองค์ กระจ่าง แจ่ม หย่าง พระ อาทิตย์ แล ผ้าย ภูษา ทรง นั้น ก็ ขาว ดั่ง แสงสว่าง ก็ นี้ และ ได้ เหนโมเซ กับ เอลียา มา สนทนา กับพระองค์ เปโตร จึ่ง ทูล พระเยซูว่า พระองค์ เจ้า ข้า อันเรา อยู่ที่ นี้ ดี อยู่ ถ้า ชอบ พระไทย พระองค์ แล้ว ข้าพเจ้า ทั้งหลาย จะ ทำ พลับพลา ที่ นี่ สาม หลัง ถวายแก่ พระองค์ หลัง หนึ่ง แก่ โมเซ หลัง หนึ่ง แก่ เอลียา หลัง หนึ่ง เมื่อ เปโตร ยัง ไม่ ขาด คำ ก็ นี้ และ เมฆ สุก ใส สว่าง มา คลุม พระองค์ ทั้ง ลูก สิษ พระองค์ไว้ และ มี เสียง รอ้ง ลง มา แต่ใน เมฆ นั้น ว่า นี้ และ เปน บุตร ที่ รักษ ของเรา ที่ ชอบ อารมณ์ ของเรา เปน อัน มาก จง ฟั่ง ท่าน ผู้ นี้ เถิด ฝ่าย พวก ลูก สิษ ได้ ยิน ดั่ง นี้ แล้ว ก็ ซบ หน้า กราบ ลง กลัว ยิ่ง นัก ส่วน พระเยซูเข้า มา ถอ้ง เขา ตรัส ว่า ลุก ขึ้น เถิด อย่า กลัว เลย เขา ก็ เงย ตา ดู ก็ มิได้ เหนใคร อื่น เหน ก็ แต่ พระเยซู ผู้ เดียว ฯะ

๙ ๏ ครั้น ลง มา จาก ภูเขา นั้น แล้ว พระองค์ ตรัส สั่ง เขา ว่า ที่ ได้ เหน เมื่อ ตะกี้ อย่า เพ่อ แพร่ง พราย แก่ ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง ก่อน กว่า บุตร มนุษ จะ ได้ เปน ขึ้น มา จาก ตาย แล้ว พวก สิษ จึ่ง ทูล ถาม พระองค์ ว่า ซึ่ง พวก อาลักษ ว่า นั้น ว่า เอลียา คง จะ มา ก่อน นั้น คือ อะไร พระเจ้า ข้า พระเยซู จึ่ง ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า ซึ่ง เอลียา จะ มา ก่อน นั้น จริง อยู่ แล้ว จะ จัด แจง สาระพัด ทั้ง ปวง เรา บอก แก่ ท่าน ว่า เอลียา นั้น ได้ มา แล้ว และ เขา ไม่ รู้จัก ท่าน แล้ว เขา ปราถนา ทำ หย่างไร แก่ ท่าน เขา ก็ ทำ หย่าง นั้น แล้ว และ บุตร มนุษ นี้ ก็ จะ ถอ้ง ร้าย แก่ เขา เหมือน กัน แล เมื่อ นั้น ลูก สิษ

จึ่งเข้าใจว่า ซึ่งพระองค์ได้ว่าทั้งนี้ ก็ว่าด้วยโยฮันผู้ให้จุ่มน้ำ ฯะ
๑๔.๑ และครั้นพระองค์ทั้งสิษเหล่านั้นเข้ามาถึงฝูงคนแล้ว ก็มีคนหนึ่งมาคุกเข่ากราบทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ขอเอนดูแก่ลูกข้าพเจ้าเถิด ด้วยเขาเปนโรคบ้าเดือนลำบากเวทนานัก เขาตกในไฟแลตกในน้ำบ่อย ๆ ข้าพเจ้าได้เอาเขาภาไปหาลูกสิษของท่านให้ช่วยรักษาก็ไม่ได้ พระเยซูตรัสว่า โอ้ชาติคนใจดื้อแขงไม่ใคร่เชื่อเลย เราจะอยู่กับท่านช้าไปนเท่าไร จะทลทานดักเท่าไรอีก เอาเดกนั้นภามาถึงเราที่นี่ แล้วพระเยซูห้ามปรามเขา ผีก็ได้ออกจากเดกนั้นและเดกหายสบายตั้งแต่ในเวลานั้น ฯะ
๑๙ ๑ ขณะนั้นลูกสิษทั้งหลายเข้ามาหาพระองค์มิให้ผู้ใดรู้ ก็ทูลถามว่า พระเจ้าข้า จะเปนไฉนว่า ข้าพเจ้าขับผีนั้นออกไม่ได้ พระเยซูตรัสตอบว่า เพราะใจของท่านไม่ใคร่เชื่อเลย เราบอกแก่ท่านเปนแท้จริงว่า ถ้าท่านมีความเชื่อแม้นเท่าเมดพรรณผักกาษเมดหนึ่ง และจะว่าแก่ภูเขานี้ว่า ถอยออกจากที่นี้ไปอยู่ที่โน้นมันจะไป แล้วไม่มีอะไรจะเปนอันยากแก่ท่านเลย อันว่าเช่นนี้จะขับเสียหย่างอื่นไม่ได้เว้นแต่ด้วยสวดวิงวอรและถือศีลอด ฯะ
๒๒ ๑ เมื่อกลับมาอยู่เมืองฆาลีลายแล้ว พระเยซูตรัสแก่พวกสิษว่า บุตรมนุษจะต้องมอบไว้ในมือคน และเขาจะฆ่าเสีย แต่ว่าวันสามจะเป่นขึ้นมาใหม่ ลูกสิษทั้งหลายจึ่งเปนทุกข์เปนอันมากนัก ฯะ
๒๔ ๑ ครั้นมาถึงเมืองกัปเรนาอูมแล้ว ผู้เกบส่วยเข้ามาหาเปโตรถามว่า อาจารย์ของท่านไม่เสียเงินส่วยหรื เปโตรตอบว่าเสียอยู่ ครั้นเข้ามาในเรือนแล้ว พระเยซูถามเปโตรก่อนว่า ซีโมนเอ๋ย ตัวเหนหย่างไร เจ้าแผ่นดินย่อมเรียกส่วยนั้นแต่ลูกตนหรื ฯ ว่าเอาแต่ผู้อื่น เปโตรทูลว่า เอาแต่ผู้อื่นพระเจ้าข้า พระเยซูจึ่งตรัสแก่เปโตรว่า ก็ถ้าดังนั้นลูกท่านมิต้องเสีย แต่ว่าเพื่อเรามิให้เขาเคืองใจ ตัวจง

เอาเบ็ดไปตกปลาที่ชะเลเถิด แลปลาตัวหนึ่งที่จะขึ้นมาก่อน สาก
ขึ้นมาเปิดปากมันออก แล้วจะภบเงินตราควักออกเอามาให้เขา
เพราะเราก็ดีเพราะตัวเองก็ดี ฯะ

๏ บท ๑๘ ฯ

๑ ในเวลานั้น พวกลูกสิษช่วนกันมาหาพระเยซูทูลถามว่า ใครจะ
เปนใหญ่กว่าในที่ตั้งอาณาจักรสวรรค์ ฝ่ายพระเยซูจึ่งเรียกเดกคน
หนึ่งมาให้ยืนในกลางคนเหล่านั้นแล้วตรัสว่า เราว่าแก่ท่านเปนจริง
แท้ ถ้าท่านมิได้กลับเปนเหมือนหนึ่งเดกเหล่านี้ จะเข้าในอาณาจักร
สวรรค์นั้นหามิได้ เหตุฉะนี้ ถ้าผู้ใดมาถ่อมตัวลงเปนเหมือนเดกคน
นี้ ก็ผู้นั้นและเปนใหญ่ในอาณาจักรสวรรค์ แล้วถ้าผู้ใดจะรับเดก
เช่นนี้เพราะเหนแก่เรา ผู้นั้นก็รับเราเอง ถ้าผู้ใดมาเปนที่ให้เดก
เลกน้อยซึ่งเชื่อในเรานี้ หลงผิดไป ก็สมควรให้เอาโม่สีแป้ง ผูกคอ
ผู้นั้น แล้วเอาไปทิ้งในชะเลที่ลึก ฯะ
๗ ๏ วิบากแก่โลกย์นี้ เพราะเกิดเหตุจะให้ผิดหลง ด้วยว่าจำเปน
ให้เกิดมีเหตุที่จะผิดหลง แต่ว่าวิบากแก่ผู้ซึ่งเปนเหตุที่ให้ผิด
นั้น ถ้าแม้นว่ามือแลตีนของตน เปนที่ให้หลงผิด จงตัดทิ้งจากตัว
เสียเถิด ชอบให้เข้าในชีวิตรทั้งมือด้วนตีนด้วน ดีกว่าจะต้องทิ้งใน
ไฟอันมิรู้ดับแม้นมีทั้งสองมือสองตีน ถ้าแม้นว่าตาของตัวเปนที่
ให้หลงผิด ควักทิ้งจากตัวเสียเถิด ชอบให้เข้าในชีวิตรด้วยตาข้าง
เดียวดีกว่า จะตกในไฟนรกทั้งสองตา ระวังจงดีอย่ามาดูถูกแก่ผู้
ใดผู้หนึ่ง แต่ในคนเลกน้อยนี้ เราบอกแก่ท่านว่า ทูตในสวรรค์ที่
เฝ้าเดกเหล่านี้ ได้เหนพระภักตรพระบิดาของเราในเมืองสวรรค์เปน
อัตรา เหตุดังนี้ที่เสียหายไปนั้น บุตรมนุษมาช่วยให้รอดขึ้นมา ท่าน
จะเหนหย่างไร ถ้าผู้ใดมีแกะร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงหายจากฝูง
ก็ผู้นั้นจะมิละเก้าสิบเก้าตัวไว้บนภูเขา แล้วไปหาตัวที่หายหรือ เรา

ว่าแก่ ท่าน เปน แท้จริง ถ้า ภาย หลัง จะ พบ ได้ ผู้ นั้น จะ มี ความ ยินดี เพราะ แกะ ตัว เดียว นั้น มาก กว่า ยินดี เพราะ เก้า สิบ เก้า ตัว ที่ มิได้ หลง หาย ดั่ง นี้ และ พระ บิดา แห่ง ท่าน ทั้งหลาย ที่ อยู่ สวรรค์ ไม่ มี พระ ไทย ปราถนา ที่ จะให้ ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง แต่ คน เลก นอ้ย นี้ ให้ เสีย หายไป แม้น แต่ ศัก คน หนึ่ง คน เดียว ก็ หา มิได้ ฯะ

๑๕ ◉ ถ้า ว่า พี่นอ้ง ของ ตัว ได้ ผิด ต่อ ตัว แล้ว จง ไป ว่า กล่าว กัน แต่ ผู้ เดียว เถิด ถ้า แล พี่นอ้ง นั้น ฟัง ตัว ก็ ได้ เปน ฝ่าย ตัว อีก แล้ว ถ้า ว่า เขา ไม่ ฟัง ตัว ๆ จง เอา อีก คน หนึ่ง สอง คน พา ไป ดว้ย เพื่อ ดว้ย ปาก พญาณ สอง คน สาม คน คำใด ๆ ที่ ว่า นั้น จะ ได้ เปน อัน แน่ ถ้า เขา ไม่ ฟัง พญาณ นั้น ก็ จงไป บอก แก่ จำ พวก ลูก สิษ ถ้า แม้น ว่าไม่ ฟัง พวก นั้น ก็ให้ ถือ ว่า ผู้ นั้น เปน เหมือน คน ต่าง ประเทศ เหมือน คน เกบ ภาษี เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย เปน แท้ ว่า สาระพัด ซึ่ง ท่าน ทั้งหลาย จะ ผูก หนว่ง ไว้ บน แผ่นดิน นี้ ก็ จะ ผูก หนว่ง ไว้ ใน เมือง สวรรค์ แล แล้ว สาระพัด ซึ่ง ท่าน จะ แก้ ให้ หลุด ใน แผ่นดิน นี้ ก็ จะ แก้ หลุด เสียใน เมือง สวรรค์ แล เรา ยัง ว่า แก่ ท่าน อีก ข้อ หนึ่ง ว่า ถ้า จะ มี สอง คนใน ท่าน นี้ ที่ จะ รว่ม ใจ กัน มา ขอ สิ่งใด แต่ พระ บิดา ของ เรา ที่ อยู่ สวรรค์ ท่าน ก็ จะได้ ทุก สิ่ง ดว้ย ว่า ถ้า มี สอง คน สาม คน เข้า พร้อม กัน ที่ ไหน เหน แก่ นาม ชื่อ ของ เรา ๆ ก็ อยู่ กลาง เขา ที่ นั้น แล ฯะ

๒๑ ◉ ขณะ นั้น เปโตร เข้า มา ทูล ถาม พระองค์ว่า พระองค์ เจ้า ข้า พวก พี่นอ้ง จะ ผิด ต่อ ข้าพเจ้า กี่ หน กี่ ครั้ง แล ข้าพเจ้า ตอ้ง ยก ความ ผิด นั้น ทุก ที่ ถึง เจด หน หรื พระเยซู ตรัส ตอบ แก่ เปโตร ว่า ถึง เจด หน เรา ไม่ว่า แต่ ว่า ถึง เจด สิบ หน คูน เจด ครั้ง เพราะ เหตุ ดั่ง นี้ อาณาจักร สวรรค์ อุปะมา เหมือน หนึ่ง กระษัตร องค์ หนึ่ง ที่ จะใค่ร เรียก ข้า หลวง ของ เธอ มาให้ การ เมื่อ จะ จด ความ แล้ว เขา พา เอา ลูก นี่ ของ เธอ คน หนึ่ง มา เปน นี่ ถึง หมื่น ชั่ง ครั้น เขา ไม่ มี อะไร ที่ จะใช้ นี่ ได้ เจ้า นี่ จึ่ง สั่งให้

ชาย ทั้ง ตัว ทั้ง เมีย ทั้งลูก เต้า ทั้ง เข้า ของ หมด ให้ใช้นี่ จงได้ ข้าหลวง นั้น จึ่ง กราบ ลง ออ้น วอร ว่า ขอโปรด งด ไว้ แก่ข้าพเจ้า กอ่น เถิด แล้ว ข้าพเจ้า จะ ใช้ ให้ สิ้น พระเจ้าข้า เจ้า นี่ จึ่ง บังเกิด มีใจ เอนดู ปรานี ข้าหลวง นั้น ก็ โปรด ยก นี่ เสีย สิ้น แล้ว ปล่อย เขา ไป ครั้น ว่า ข้าหลวง นั้น ออก ไป แล้ว ก็ มา ปะ เพื่อน ข้าหลวง ดวัย กัน ซึ่ง เปน นี่ แก่ ตัว แต่ หก ตำลึง ก็ จับ เอา เพื่อน คน นั้น บีบ คอ รอ้ง ว่า เอง ใช้ นี่ มาให้ ได้ ซิ และ เพื่อน ข้า คน นั้น ออ้น วอร ว่า จง เอนดู งด ไว้ นอ่ย หนึ่ง เถิด แล้ว ข้า จะใช้ ให้ หมด คน เดิม นั้นไม่ ฟัง แต่ เอา ลูก นี่ นั้นไป ทิ้งใน คุกไว้ กว่า จะใช้ นี่ ได้ ส่วน คน อื่น ที่ เปน เพื่อน กัน มา เหน ดั่ง นั้น ก็ เปน ทุกข์ นอ้ยใจ เปน อัน มาก จึ่ง เอา เนื้อ ความ ทั้ง นั้น มา ทูล จ้าว เขาให้ ทราบ จ้าว นั้น จึ่งให้ เรียก เอาตัว เข้า มา ตรัส ว่า อ้ายข้า ชั่ว ช้า นี่ สิน ซึ่ง เอง คิด เรา ๆ โปรด ยก เสีย สิ้น เพราะ เอง ได้ ขอ แต่ เรา ก็ เหตุฉะนี้ เอง มิ ตอ้ง เอนดู เพื่อน ข้า ดวัยกัน หรื เหมือน หนึ่ง เรา ได้ เอนดู แก่เอง จ้าว นั้น จึ่งโกรธ ขึ้น สั่ง เอา ตัว คน นั้นไป ส่ง แก่ ทำมะรง ผู้ ทำโทษ นั้นให้ใช้ นี่ ของ ตัวให้ หมด ดั่ง นี้และ ถ้า ท่าน นี้ ไม่โปรด แก่ พี่นอ้ง ของ ท่าน แต่ในใจ ที่ เดียว ก็ พระ บิดา เรา ที่ อยู่ สวรรค์ จะ ทำ แก่ ท่าน เหมือน กัน ดั่ง นี้แล ฯะ

๏ บท ๑๙ ฯ

๑ อยู่ มา ครั้น พระเยซู ได้ ตรัส เปน ถอ้ย คำ ดั่ง นี้ สำเรจ แล้ว พระองค์ จึ่ง เสดจ ออก จาก เมือง ฆาลีลาย ไปใน แว่น แคว้น เมือง ยูดาย ริม แม่ น้ำ ยาระเดน ฟาก ข้างโน้น ฝูง คน เปน อัน มาก ก็ ดิจ ตาม พระองค์ไป แล พระองค์ โปรด รักษา เขาให้ หาย ที่ นั้น แล พวก ฟาริซาย จึ่ง เข้า มา หา ซันะสด พระองค์ ถาม ว่า อัน จะให้ ผู้ ชาย มา หย่า ภรรยา ของ ตน เพราะ เหตุ ทั้งปวง จะ ได้ หรื มิได้ ฝ่าย พระองค์ จึ่ง ตรัส ถาม เขา ว่า ท่าน ยังไม่ ได้ อ่าน หรื ที่ ว่า ผู้สร้าง มนุษในกาละ เดิม นั้น ได้ สร้าง เปน ชาย คน หนึ่ง และ หญิง คน หนึ่ง แล้ว ตรัส ว่า เพราะ เหตุ เช่น นี้ บุรุษ จะ ละ พ่อ แม่

คน มา ติด กัน อยู่ กับ ภรรยา แล้ว ทั้ง สอง นั้น จะ เปน เนื้อ เดียว กัน ตั้ง
แต่ นั้น ไป จะ เปน สอง มิได้ เปน แต่ เนื้อ เดียว เหตุ ดั่ง นี้ ซึ่ง พระเจ้าให้ ติด
เขาไว้ มนุษ อย่า มา แยก จาก กัน เลย เขา จึ่ง ถาม พระองค์ ว่า ถ้า ฉะนั้น
ก็ จะ เปน ไฉน ที่โมเซ ได้ สั่งให้ ทำ หนังสือ หย่า เสีย และ ปล่อย ผู้หญิงไป
พระองค์ จึ่ง ครัส แก่ เขา ว่า ซึ่งโมเซ ยอมให้ หย่า ภรรยา นั้น ก็ เพราะ ท่าน
เปน คนใจ แขง กระด้าง แต่ ว่า จะ ได้ เปน หย่าง นั้น แต่ เดิม หา มิได้ เรา
ผัง บอก แก่ ท่าน ว่า ถ้า ผู้ ใด มา หย่า ภรรยา ของ ตน เมื่อ ภรรยา มิได้ ผิด
กับ ชาย อื่น แล้ว จะ มา รับ เอา ภรรยา คน อื่น ผู้ นั้น ก็ ผิด ประเวณี ธรรม
แล้ว ถ้า ผู้ ใด จะ เอา ผู้หญิง ที่ หย่า เสีย นั้น มา เปน ภรรยา ตน ผู้ นั้น ก็ ผิด
ประเวณี ด้วย พวก สิษ จึ่ง ทูล พระองค์ ว่า ถ้า การ ผัว กับ เมีย เปน หย่าง นี้
ที่ จะ เปน ผัว เมีย กัน หา ชอบ ไม่ เลย พระองค์ ครัส ตอบ แก่ สิษ นั้น ว่า
ซึ่ง ทุก คน จะ รับ คำ นี้ ก็ มิได้ เว้น แต่ ผู้ ซึ่ง พระเจ้าโปรดให้ ได้ เท่า นั้น ฯะ
๑๒ ๏ มี คนเปน ขันที ที่ ได้ เกิด มา แต่ ท้อง แม่ ดั่ง นั้น มี คน ที่ เปน
ขันทีแต่มนุษ ทำ และ ยัง มี ที่ ได้ ทำ เปน เอง เพราะ เหน แก่ เมือง สวรรค์
ใคร จะ รับได้ ก็ให้รับ เอา เถิด ฯะ
๑๓ ๏ ใน ขณะ นั้น เขา เอา เดก ๆ ภา มา หา พระองค์ ให้ วาง พระหัตถ์ บน
เดก นั้น แล อวยพรให้ ฝ่าย พวก สิษ ก็ ห้าม เขา ฝ่าย พระเยซู ครัส แก่ สิษ
นั้น ว่า ให้ เดก ๆ เข้า มา หา เรา เถิด อย่า ห้าม เลย เพราะ ว่า ที่ จะ เข้า เมือง
สวรรค์ นั้น ก็ เหมือน กัน เช่น นี้ แล ครั้น พระองค์ วาง พระหัตถ์ บน เขา
แล้ว จึ่ง เสดจ ออก ไป จาก ที่ นั้น ฯะ
๑๖ ๏ อยู่ มา ก็ มี คน หนึ่ง เข้า มา ทูล พระองค์ ว่า อาจารย์ ที่ ดี ข้าพเจ้า
จะ ต้อง ทำ ประการใด ดี จึ่ง จะ ได้ มี ชีวิตร อัน จำเริญ เปน อัตรา พระองค์
จึ่ง ครัส ถาม คน นั้น ว่า ก็ จะ เปน ไฉน ตัว เจ้า มา เรียก เรา ว่า ดี ที่ ดี นั้น
ไม่ มี เว้น แต่ พระเจ้า ผู้ เดียว หาก ว่า ถ้า เจ้า ปราถนา จะ เข้าใน ชีวิตร นั้น
ก็ จง ถือ รักษา พระ บัญญัติ คน นั้น จึ่ง ถาม ว่า บัญญัติ อะไร พระเยซู ครัส ว่า

อันนี้อย่าฆ่าคน อย่าผิดผัวเมียเขา อย่าลักของเขา อย่าเปนพญาณเทจ ให้นับถือพ่อแม่ตน แล้วให้รักษเพื่อนบ้านของตนเหมือนรักษตนเอง ฝ่ายคนหนุ่มนั้นจึ่งตอบแก่พระองค์ว่า บัญญัติทั้งนี้ข้าพเจ้าได้ถือไว้ทุกสิ่ง ตั้งแต่อายุสม์น้อย ก็ข้าพเจ้ายังขาดอะไรบ้างเจ้าข้า พระเยซูจึ่งตรัสตอบว่า ถ้าจะใคร่ถือครบให้ดี ก็ไปขายทรัพย์สมบัติที่ตัวมีอยู่นั้น แล้วแจกให้แก่คนยากจน จึ่งจะมีคลังทรัพย์ในเมืองสวรรค์ แล้วติจตามเรามาเถิด คนหนุ่มนั้นได้ยินคำนี้แล้ว ก็กลับไปบ้านเปนทุกข์อยู่ เพราะว่าเข้าของทรัพย์สมบัติเขามีอยู่เปนอันมาก

๒๓ ๏ ครั้งนั้นพระเยซูตรัสแก่พวกสิษทั้งหลายว่า เราบอกแ่ท่านเปนแท้จริงว่า อันคนมั่งมีจะเข้าในเมืองสวรรค์นั้นเปนที่ยากนัก และเรายังว่าอีกคำหนึ่งว่า ที่ผู้มั่งมีจะเข้าในเมืองพระเจ้า อันตัวอูดจะลอดรูเขมก็ง่ายกว่า ครั้นลูกสิษทั้งหลายได้ยินดั่งนี้ ก็คิดหลากใจเปนอันมากนัก แล้วถามว่า ถ้าดั่งนั้นใครจะรอดได้เล่า พระเยซูหันพระภักตรดูลูกสิษนั้นจึ่งตรัสว่า ฝ่ายมนุษเองก็ทำไม่ได้จริง แต่ว่าฝ่ายพระเจ้าก็ทำได้หมด ฯะ

๒๗ ๏ คราวนั้นเปโตรจึ่งทูลพระองค์ว่า นี้และข้าพเจ้าทั้งหลายได้ละทิ้งสาระพัดทั้งปวงแล้ว แลติจตามพระองค์อยู่ ก็จะเปนหย่างไรแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายนี้เล่า ส่วนพระเยซูตรัสตอบว่า เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่าแท้จริง ท่านนี้ที่ได้ติจตามเรามานั้น ครั้นสาระพัดจะตั้งใหม่แล้ว แลบุตรมนุษจะมานั่งในพระที่นั่งอันวราเดชนั้น ท่านจะนั่งในพระที่นั่งสิบสองอัน แล้วจะพิภากษาชาวยิศราเอลสิบสองตระกูล ถ้าผู้ใดจะทิ้งละบ้านเรือน พี่น้องชายหญิงพ่อแม่ลูกเมียและไรนา เพราะเหนแก่เรา ผู้นั้นก็จะได้ร้อยเท่า แล้วยังจะได้มรฎกชีวิตรชั่วกัลปตวัยแล

๏ บท ๒๐ ฯ

๏ มีคนเปนอันมากอยู่ข้างต้น ที่จะถอยอยู่ข้างปลาย และคนที่อยู่

ข้าง ปลาย จะ มา อยู่ ข้าง ต้น เพราะ ว่า อาณาจักร สวรรค์ อุปะมา เหมือน หนึ่ง เจ้าเรือน ผู้ หนึ่ง ที่ ออกไป แต่ เช้าไป จ้าง คน การ มา ทำ การ ใน สวน อะหงุ่น ของ ตน ครั้น เรียก มา แล้ว ก็ ตก ลง กัน กับ พวก ลูก จ้าง นั้น ว่า จะให้วัน ละ สะลึง แล้วใช้ เขาไปใน สวน อะหงุ่น เพลา สามโมง เช้า ก็ ออก ไปอีก เหน คน อื่น กลาง ตะลาด ยืน อยู่ เปล่า เจ้า เรือน จึ่ง ว่า เจ้า ก็ ไป ทำ การ ใน สวน อะหงุ่น เถิด และ ซึ่ง ชอบ ควร เท่าไร ข้า ก็ จะ ให้ เขา ก็ ไป เจ้า เรือน ยัง ออก ไป อีก เพลา เที่ยง และ สามโมง บ่าย ก็ ทำ เหมือน กัน เพลา ห้าโมง บ่าย ก็ ออก ไป อีก ที่ หนึ่ง มา พบ พวก อื่น ยืน อยู่ (เปล่า ๆ) แล้ว เจ้า เรือน จึ่ง ถาม เขา ว่า เจ้า มา ยืน อยู่ ที่ นี้ เปล่า ๆ ยัง ค่ำ ทำไม เขา ตอบ ว่า เพราะ ไม่ มีใคร จ้าง เจ้า เรือน จึ่ง ว่า เจ้า ไป ใน สวน อะหงุ่น เถิด ชอบ ควร หย่างไร ก็ จะ ได้ และ ครั้น เพลา หัว ค่ำ ลง แล้ว เจ้า ของ สวน สั่ง เจ้า พะนักงาน ว่า เรียก คน การ มา และให้ ค่า จ้าง เขา เถิด ตั้ง แต่ คน ที่ มา สุด ท้าย อัน ดับ ไป ถึง คน ที่ มา ถึง ก่อน หัว ที่ นั้น ครั้น คน ที่ ได้ มา เพลา ห้าโมง บ่าย มา ก็ ได้ รับ คน ละ สลึง ทุก คน ส่วน เหล่า นั้น ที่ ได้ มา ก่อน คน นึก ว่า เขา จะ ได้ มาก กว่า ก็ มา ได้ คน ละ สลึง เหมือน กัน และ รับ พลาง บ่น เจ้า ของ พลาง ว่า พวก นี้ ที่ มา ภาย หลัง นั้น เขา ได้ ทำ การ ก็ แต่ โมง เดียว และ ท่าน ให้ เปน เท่า กัน กับ ข้าพเจ้า ที่ได้ ทลการ หนัก ตรำ รอน ยัง ค่ำ เจ้า เรือน จึ่ง ตอบ แก่ คน หนึ่ง ใน พวก นั้น ว่า มิตหายเอ๋ย เรา จะ ได้ ผิด ต่อ ตัว มิได้ ตัว มิได้ ตก ลง กัน กับ ข้า หรื ว่า วัน ละ สลึง อะไร ของ ตัว ก็ เอา ไป เถิด เรา ภอใจให้ แก่ คน ที่ มา สุด ท้าย เหมือน กัน กับ ตัว ถ้า เรา ตามใจ เราใน การ เรา เอง นั้น จะ ผิด หรื เพราะ เรา ดี ตา ของ ตัว จึ่ง กลับ เปน ชั่ว หรื ก็ เหตุ ดั่ง นี้ และ คน ที่ อยู่ ข้าง ปลาย จะ มา อยู่ ข้าง ต้น และ คน ที่ อยู่ ข้าง ต้น จะ ถอยไป อยู่ ข้าง ปลาย ดว้ย ว่า คน ที่ รับ เชิญ เปน อัน มาก ที่ เลือก สัน ก็ แต่ น้อย ฯะ

๑๗ ๑ เมื่อ นั้น พระเยซู เสดจ ขึ้น ไป เมือง ยรูซาเลม ก็ พา เอา ลูก สิษ

ทั้ง สิบ สอง คน มา ถึง ที่ สะงัด กลาง ทาง จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า ดู กรท่าน
เรา ขึ้น ไป เมือง ยรูซาเลม และ บุตร มนุษ จะ ตอ้ง มอบให้ แก่ พวก ปะโร
หิต ผู้ ใหญ่ แล พวก อาลักษ ทั้งหลาย และ เขา จะ ปรับ ท่าน ว่า เปนโทษ ถึง
ตาย และ จะ มอบ ท่านให้ แก่ คน ต่าง ประเทษ ให้ตอ้ง เฆี่ยน ตอ้ง ตรึง ไม้
กางเขน เสีย แลใน วัน สาม ท่าน จะ เปน ขึ้น มาใหม่ ๚ะ
๒๐ ๑ ใน ขณะ นั้น แม่ ของ ลูก แห่ง เซเบดาย เข้า มา หา พระองค์ กับ ทั้ง
ลูก คน สอง คน มา กราบ ออ้น วอน ขอ แต่ พระองค์ ศัก สิ่ง หนึ่ง พระองค์
จึ่ง ตรัส ถาม ว่า นาง นี้ มา ปราถนา สิ่ง ใด บ้าง นาง นั้น ทูล ว่า ขอ พระองค์
โปรด สั่งให้ ลูก ของ ข้าพเจ้า ทั้ง สอง นี้ คน หนึ่ง ได้ นั่ง ข้าง ขวา คน หนึ่ง
ได้ นั่ง ข้าง ซ้าย พระองค์ ใน อาณาจักร ของ พระองค์ ส่วน พระเยซู ตรัส
ตอบ ว่า ท่าน ขอ อะไร ท่าน ไม่ รู้ ท่าน จะ กิน แต่ จอก ที่ เรา จะ กิน นั้น ได้
หรื (และ จะรับ ซึ่ง จุ่ม นั้น เหมือน หย่าง เรา จะรับ จุ่ม ได้ อยู่ หรื) เขา ทูล
ว่า ได้ อยู่ พระเจ้า ข้า พระองค์ ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า จอก ของ เรา ท่าน จะกิน
(และ จะรับ ซึ่ง จุ่ม เหมือน เรา จะรับ จุ่ม นั้น) แต่ ว่า ซึ่ง จะ นั่ง ข้าง ขวา หรื
ข้าง ซ้าย เรา มิใช่ พะนัก งาน ของ เรา ที่ จะให้ แต่ ว่า พระ บิดา เตรียม ไว้
แก่ ผู้ ใด แก่ ผู้ นน แล เรา จะให้ ฝ่าย ลูก สิษ สิบ คน ได้ ยิน ดั่ง นั้น ก็ มา
นอ้ย ใจ แก่ พี่นอ้ง สอง คน นั้น แต่ ฝ่าย พระเยซู เล่า จึ่ง เรียก สิษ ทั้ง หลาย
แล้ว ตรัส ว่า ท่าน รู้ อยู่ ว่า ผู้ ครอง นา ๆ ประเทษ นั้น บังคับ บันชา เขา แล
ใคร เปน ผู้ ใหญ่ ก็ บังคับใช้ คน อื่น ฝ่าย ท่าน เล่า จะ เปน ดั่งนั้น ก็ หา มิ ได้
แต่ทว่า ถ้า ผู้ ใดใน ท่าน จะใค่ร เปนใหญ่ ก็ให้ ผู้ นั้น รับใช้ เถิด แล้ว ถ้า ผู้
ใด ปราถนา จะ เปน เอก เปน ต้น ก็ ให้ ผู้ นั้น เปน ข้า ของ ท่าน เหมือน หนึ่ง
บุตร มนุษ มิได้ มาให้ เขา ปรนิบัติ แก่ ท่าน แต่ ว่า ท่าน มา จะปรนิบัติ แก่ เขา
อีก แล้ว ก็ ประทาน ชีวิตร ตนให้ เปน ที่ ไถ่ คน เปน อัน มากให้ รอด ได้ ๚ะ
๒๙ ๑ และ ครั้น พระองค์ กับ ลูก สิษ ทั้งหลาย ออก จาก เมือง ยะริโฮ ฝูง
คน เปน อัน มาก ติจ ตาม ไป ดวัย แล้ว คน ตาบอด สอง คน นั่ง อยู่ ริม ทาง

ครั้น เขา ได้ ยิน ว่า พระเยซู เสดจ ไป นั้น ทั้ง สอง คน นั้น ก็ รอ้ง เสียง เปน อันดัง ว่า พระองค์ ผู้ บุตร ของ ดาวิด เจ้า ข้า ขอ ทรง เมตา ปรานี แก่ ข้าพเจ้า นี้ เถิด ฝูง คน ที่ เดิร มา ดว้ย นั้น ก็ ห้าม ปราม เขา ให้ นิ่ง เสีย ฝ่าย คน ตาบอด นั้น ก็ ยิ่ง รอ้ง เสี่ยงดัง ขึ้น อีก ว่า พระองค์ ผู้ บุตร ของ ดาวิด เจ้า ข้า จง เอนดู ข้าพเจ้า นี้ เถิด พระเยซู จึ่ง หยุด อยู่ และ เรียก คน ตาบอด สอง คน นั้น เข้า มา แล้ว ตรัส ถาม ว่า เจ้า ปราถนา จะ ให้ เรา ทำ อะไร แก่ เจ้า เขา ทูล ว่า ท่าน เจ้า ข้า ขอ ให้ ตา ข้าพเจ้า ได้ เหน สว่าง พระเยซู ทรง พระ เมตา ปรานี เขา จึ่ง ตอ้ง ตา นั้น ในทันใด ตา นั้น ก็ เหน สว่าง เขา ก็ กิจ ตาม พระองค์ ไป ฯะ

๏ บท ๒๑ ฯ

๑ ครั้น ว่า พระองค์ ทั้ง ฝูง คน มา ใก้ล เมือง ยรูซาเลม แล้ว มา ถึง บ้าน หนึ่ง ชื่อ เบธฟาเฟ ที่ เชิง ภูเขา เอลายโอน พระเยซู จึ่ง ใช้ สิษ สอง คน ว่า ท่าน จง เข้า ไป บ้าน ที่ อยู่ ตรง หน้า แล้ว บัด เดี๋ยว หนึ่ง จะ ภพ แม่ ลา ผูก อยู่ กับ ลูก มัน ดว้ย แก้ เสีย ภา มา ถึง เรา ถ้า มี ผู้ ใด จะ ว่า อะไร แก่ ท่าน ๆ จง ว่า พระองค์ เจ้า ตอ้ง ประสงค์ ดว้ย เขา แล้ว เขา จะ ปล่อย ให้ มา ที่ เดียว เหตุ การ ทั้ง นี้ เปน มา สิ้น จะ ให้ สำเรจ ซึ่ง คำ แห่ง ผู้ ทำนาย ที่ กล่าว ไว้ ว่า จง บอก แก่ ลูก สาว แห่ง ซิโยน ว่า ดู กรท่าน กระษัตร จ้าว ของ ท่าน มา หา ดว้ยใจ ออ่น สุภาพ นั่ง บน แม่ ลา และ ลูก ลา อัน เปน สัตว ตอ้งใช้ ลูก สิษ ทั้ง สอง นั้น จึ่ง ไป ตาม รับ สั่ง แห่ง พระเยซู และ ภา เอา แม่ ทั้ง ลูก ลา นั้น มา เอา เสื้อ ผ้า ของ ตัว ใส่ บน หลัง ลา นั้น จึ่ง เชิญ พระองค์ ขึ้น นั่ง ฝูง คน เปน อัน มาก หนัก เอา เสื้อ ผ้า ของ คน ปู ใน กลาง ทาง พวก อื่น เล่า ตัด กิ่งไม้ ทอด ใน หน ทาง ฝ่าย ฝูง คน ที่ เดิร ข้างหน้า และ ที่ เดิร ข้างหลัง ก็ รอ้ง ว่า โฮซันนา สาธุการ แก่ ท่าน ผู้ บุตร ของ ดาวิด ศรีสวัสดิศุข แก่ ท่าน ที่ มา ใน นาม ชื่อ ของ พระองค์ เจ้า โฮซันนา สาธุการ ใน ที่ สูง สุด ครั้น พระองค์ จะ เสดจ เข้า ใน เมือง ยรูซาเลม แล้ว ก็ สิ้น ทั้ง เมือง เสทือนสท้าน

กัน ถามว่า ท่าน นี้ เปน ผู้ ใด ฝูง คน ทั้งหลาย จึ่ง ตอบ ว่า ท่าน นี้ คือ พระ เยซู เปน ผู้ทำนาย องค์ หนึ่ง มา แต่ บ้าน นาซาเร็ธ แขวง เมือง ฆาลิลาย พระเยซู จึ่ง เข้า ไปใน วิหาร พระเจ้า ขับ ไล่ เสีย ซึ่ง คน ทั้งหลาย ที่ ซื้อขาย ใน วิหาร นั้น และโตะ ที่ ตั้ง แลก เงิน นั้น พระองค์ ก็ คว่ำ ทะลาย เสีย ทั้ง ร้าน ที่ ตั้ง ขาย นก เลี้ยง พระองค์ คว่ำ เสีย หมด แล้ว พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า มี คำ เขียน อยู่ ว่า วิหาร เรา จะได้ ชื่อ ว่า เปน ที่ สวด ตั้ง ความ ปรารถนา แล้ว เจ้า เหล่า นี้ มา ทำให้ เปน ถ้ำ อาไศรย แห่งโจร ผู้ ร้าย แล้ว คน ตาบอด คน งอ่ย เข้า มา หา พระองค์ ใน วิหาร พระองค์ จึ่ง รักษาให้ หายโรค สิ้น ส่วน พวก ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ และ พวก อาลักษ ทั้งหลาย เหน ซึ่ง พระองค์ ทำ นั้น เปน ที่ หลากใจ นัก ทั้ง เดก ๆ รอ้งใน วิหาร ว่า สาธุการ แก่ ท่าน ผู้ บุตร ของ ดาวิด พวก นั้น จึ่ง นอ้ยใจ นัก หนา และ ถาม พระองค์ ว่า พวก เหล่า นี้ ว่า หย่างไร นั้น ท่าน ได้ ยิน แล้ว หรื พระเยซู ตรัส แก่ เขา ว่า ได้ ยิน อยู่ ท่าน ยังไม่ได้ อ่าน หรื ที่ ว่า เรา จะ รับ คำ สรระเสิญ แต่ ปาก แห่ง เดก อ่อน ที่ ยัง กิน นม นั้น แล้ว พระองค์ ละ เขา เสีย ออก ไป จาก เมือง ไปใน บ้าน เบธะเนียอาไศร อยู่ ที่ นั้น ฯะ

๑๘ ๏ เพลา เช้า พระองค์ เสดจ กลับ มาใน เมือง ก็ รู้ สึก หยาก อาหาร แล ครั้นเหน ต้น มะเดื่อ เทศ ต้น หนึ่ง อยู่ ริม ถนล พระองค์ เข้า มาใกล้ ต้น นั้น ไม่ เหน มี อะไร ดอก มี แต่ใบ เท่า นั้น พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ ต้น นั้น ว่า แต่ นี้ไป จน สิ้น กัลป อย่าให้ เอง มี ลูก เลย แล้ว ต้น มะเดื่อ เทศ นั้น แห้ง ลง ที่ เดียว ครั้น สิษ ทั้งหลาย เหน ดั่ง นั้น ก็ ประหลาดใจ ว่า ต้น มะเดื่อเทศ นี้ เปน ไฉน มา แห้ง ลง ที่ เดียว ฝ่าย พระเยซู ตรัส ตอบ ว่า เรา บอก แก่ ท่าน เปน จริง แท้ ว่า ถ้า ท่าน มีใจ เชื่อ และ มิได้ สงไส เลย อย่า ว่า แต่ ต้น มะเดื่อ เทศ นี้ ถึง มาท แม้น จะ ว่า แก่ ภูเขา นี้ ว่า ถอย ออก ไป ตั้ง อยู่ ใน ชะเล แล้ว ก็ จะ เปน ตาม และ ครั้น ท่าน จะ สวด ขอ สิ่ง ประการใด ดว้ย ใจ เชื่อ ก็ จะ ได้ ทุก สิ่ง ฯะ

๒๓ ๏ แล้ว ครั้น พระองค์ เข้าใน วิหาร และ สั่ง สอน อยู่ ที่ นั้น พวก ปะ
โรหิต ผู้ใหญ่ และ พวก ผู้ เถ้า ผู้ แก่ แห่ง ราษดร เข้า มา หา พระองค์ ถาม
ว่า ท่าน ทำ ดั่ง นี้ ด้วย ฤทธิ แล อาญา ของใคร และใคร ให้ท่าน มี อาญา ดั่ง
นี้ ฝ่าย พระองค์ ก็ ตรัส แก่ เขา ว่า เรา จะ ถาม ท่าน ศัก ข้อ หนึ่ง ถ้า ท่าน
จะ ตอบ แก่ เรา ได้ แล้ว เรา ก็ จะ บอก แก่ ท่าน ว่า เรา ทำ ทั้ง นี้ ด้วย อาญา
ของใคร คือ จุ่ม น้ำ ของโยฮัน นั้น มา แต่ ไหน มา แต่ สวรรค์ หรื มา แต่
มนุษ เขา ก็ คิด กัน ว่า ถ้า เรา จะ ว่า มา จาก สวรรค์ ท่าน จะ ว่า เปน ไร
ท่าน ไม่ ได้ เชื่อ เล่า ถ้า เรา จะ ว่า มา แต่ มนุษ ก็ กลัว ฝูง คน อยู่ เหตุ ว่า
คน ทั้งปวง นับ ถือโยฮัน อยู่ ว่า เปน ผู้ รับใช้ แห่ง พระเจ้า แล้ว เขา มา ตอบ
แก่ พระเยซู ว่า ไม่ รู้ ว่า มา แต่ ไหน ส่วน พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า ฝ่าย
เรา ก็ ดี ไม่ บอก แก่ ท่าน ว่า เรา ทำ ทั้ง นี้ ด้วย อาญา ของใคร ท่าน ทั้งหลาย
เหน อย่างไร ใน ข้อ นี้ ยัง มี คน หนึ่ง มี ลูก สอง คน พ่อ นั้น มา หา ลูกใหญ่
บอก แก่ เขา ว่า ลูก เอ๋ย วัน นี้ จง ไป ทำ การ ใน สวน อะหงุ่น ของ เรา ลูก
นั้น ตอบ ว่า ข้า ไม่ ไป ต่อ ที่ หลัง คิด ได้ รู้ ตัว ก็ ไป แล้ว คน นั้น ก็ มา หา
ลูก ที่ สอง ก็ สั่ง ให้ เปน เหมือน กัน ลูก นั้น ว่า ข้าพเจ้า จะ ไป เจ้า ข้า แล้ว
ไม่ ได้ ไป เลย ก็ใน ลูก สอง คน นี้ จะ เหน ว่า ใคร ได้ ทำ ตามใจ แห่ง พ่อ
เขา ตอบ ว่า ลูกใหญ่ นั้น และ พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า เรา บอก แก่
ท่าน เปน จริง แท้ ว่า พวก เกบ ภาษี และ พวก หญิง แพศยา จะ เข้าใน เมือง
พระเจ้า ก่อน ท่าน เพราะ ว่า โยฮัน มา สอน ท่านใน ทาง ชอบ ธรรม แล้ว
ท่าน ไม่ ได้ เชื่อโยฮัน แต่ ฝ่าย พวก เกบ ภาษี แล พวก หญิง แพศยา เขา
เชื่อ ส่วน ท่าน เหน แล้ว รู้ แล้ว ยัง มิได้ เปน ทุกข์ ดั่งใจ ใหม่ ต่อ ภาย หลัง
จะ ได้ มา เชื่อ นั้น ซะ

๓๓ ๏ ท่าน จง ฟัง คำ อุปะมา อื่น อีก เปรียบ ว่า ยัง มี คน เปน เจ้า ของ
เรือน คน หนึ่ง ได้ ปลูก สวน เถา อะหงุ่น และ ทำ รั้ว ล้อม ไว้ ขุด บ่อ สำหรับ
หีบ นั้น และ ทำ ห้าง เฝ้า ไว้ใน สวน จึ่งให้ ชาว สวน มา เช่า แล้ว เจ้า เรือน

นั้น จึ่ง ไป ที่ อื่น ครั้น จวน เวลา จะ เกบ ลูก นั้น แล้ว เจ้า ของ สวน จึ่ง ใช้ บ่าว ของ คน ไป หา ชาว สวน รับ ผลใน สวน ส่ง มาให้ ฝ่าย ชาว สวน ก็ จับ เอา บ่าว เหล่า นั้น มา เฆี่ยน บ้าง มา ฆ่า เสีย บ้าง เอา หิน คว่าง ถูก เขา บ้าง เจ้า ของ ยังใช้ บ่าว อื่นไป มาก กว่า แต่ ก่อน ชาว สวน จึ่ง ทำ แก่ เขา เหมือน กัน สุด ท้าย จึ่งใช้ ลูก ตนไป หา เขา คิด ว่า เขา จะ เกรง ลูก ของ เรา แต่ ภอ ชาว สวน เหน ลูก ของ ท่าน มา ก็ พูด กัน ว่า นี้และ เจ้า มระดก มาเถิด เรา จะ ฆ่า เสีย แล้ว มระดก นั้น จะ ได้ แก่ เรา ชาว สวน จึ่ง มา จับ เอา ลูก คนนั้น ผลักไส นอก สวน อะหงุ่น แล้วก็ ฆ่า เสีย เมื่อ เจ้า ของ สวน นั้น จะ มา เหน แล้ว ก็ จะ ทำ หย่างไร แก่ ชาว สวน นั้น คน ทั้งหลาย ตอบ ว่า ท่าน จะ ล้าง ผลาน คน ร้าย นั้น ด้วย โทษ อัน ร้าย ฉะกรรจ์ และ สวน นั้น ท่าน จะให้ คน อื่น มา เช่า ที่ จะ เกบ ผล มา ส่งให้ ตาม ระดู นั้น ฯะ

๔๒ ๏ และ พระเยซู ยัง ตรัส ถาม เขา ว่า ท่าน ยัง ไม่ ได้ อ่าน เลย หรือใน พระ คำภีร ที่ ว่า เศลา นั้น ที่ คน สร้าง ทิ้ง เสียไม่ เอา ก็ เดี๋ยว นี้ เศลา นั้น เข้า เปน หัว มุม แล้ว ข้อ นี้ เปน มา แต่ พระองค์ เจ้า แลเปน ที่ พิศวง แก่ ตา ของ เรา เหตุ เช่นนี้ เรา บอก แก่ ท่าน ว่า อาณาจักร ของ พระเจ้า จะ ตอ้ง ยก ออก ไป จาก ท่าน และ จะให้ ไว้ แก่ คน ประเทศ อื่น ซึ่ง จะ ทำ ผล ควร แก่ อาณาจักร นั้น แล ผู้ ใด จะ มา ตก บน หิน นี้ หัว จะ แตก ตัว ก็ จะ ขาด ขัน ว่า หิน นี้ จะ ตก บนใคร ตัว คน นั้น จะ แหลก เปน ผง ฯะ

๔๕ ๏ ครั้น พวก ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ และ พวก ฟาริซาย ได้ ยิน คำ เปรียบ นี้ แล้ว รู้ ว่า พระองค์ ว่า ด้วย ตัว เขา เอง ก็ มา หา ท่า ทาง จะ จับ พระองค์ ไว้ แต่ ว่า ยัง กลัว ฝูง คน อยู่ เพราะ ว่า ฝูง คน ทั้ง นั้น นับ ถือ อยู่ ว่า พระองค์ เปน ผู้ ทำนาย ฯะ

๏ บท ๒๒ ฯ

๑ แล้ว พระเยซู ยัง ตรัส แก่ เขา อีก เปน คำ เปรียบ ว่า อาณาจักร สวรรค์ อุปะมา เหมือน หนึ่ง กระษัตร องค์ หนึ่ง ที่ ได้ แต่ง การ เลี้ยง สำ

หรับ งาน วิวาหะ มงคล แก่ ราช บุตร เธอ แล้ว ตรัส ใช้ ภูตคน ออก ไป บอก แก่ คน ที่ ได้ รับ เชิญ นั้น ให้ มา ถึง งาน และ เขา ไม่ใคร่ จะ มา เธอ ยังใช้ คน ออก ไป อีก ให้ บอก แก่ ผู้ รับ เชิญ นั้น ว่า ดู กรท่าน อาหาร เลี้ยง นั้น เรา ได้ เตรียม สำรับ ไว้ แล้ว วัว และ สัตว อวัน พี เรา ได้ ฆ่า แล้ว ทำ ไว้ สรับ เสรจ แล้ว หมด ท่าน จง มา ถึง งาน เถิด ฝ่าย เขา ก็ไม่ เอื้อเฟื้อ ลาง คน ไป ดูไร่นาคน ลาง คน ก็ ไป ดู การ งาน ซื้อขาย ฝ่าย คน อื่น เล่า ก็ จับ เอา ราช บุรุษ เหล่า นั้น ทำ อัประยศ ต่าง ๆ แล้ว เอา ไป ฆ่า เสีย ครั้น กระ ษัตร องค์ นั้น ได้ ทรง ฟัง ดั่ง นี้ ก็ ทรง พระโกรธ จึ่ง ตรัส ใช้ กอง ทัพ ไป ล้าง ผลาญ เสีย ซึ่ง คน ร้าย ทั้ง นั้น แล บ้าน เมือง เขาให้เผา ไฟ เสีย แล้ว กระษัตร องค์ นั้น จึ่ง ตรัส แก่ ราช บุรุษ ของ เธอ ว่า การ เลี้ยง พร้อม อยู่ แล้ว แต่ ว่า ผู้ รับ เชิญ นั้น ไม่ สม ความ คิด เหตุฉะนี้ ท่าน ออก ไป ที่ ทาง น้อยใหญ่ แลใคร ๆ ที่ ท่าน จะ พบ ก็ให้ เรียก เข้า มา นั่ง งาน เถิด ราช บุรุษ เหล่า นั้น รับ สั่ง แล้ว ก็ ออก ไป ที่ ทาง ใน ทาง นอก มา พบ ผู้ใด ก็ เรียก เข้า มา ทั้ง คน ดี คน ชั่ว จนโรง งาน นั้น เตม แต่ ด้วย คน ที่ มา นั่ง งาน ฝ่าย กระษัตร องค์ นั้น เสดจ เข้า มาในโรง งาน ทอด พระเนตร ดู พวก ที่ นั่ง งาน นั้น ก็ เหน คน หนึ่ง นั้น หา มิ เสื้อ สำหรับ งาน ไม่ กระษัตร นั้น จึ่ง ตรัส ถาม เขา ว่า มิตหาย เอ๋ย เปนไฉน เอง เข้า มา ที่ นี่ หา มิ เสื้อ สำหรับ งาน ไม่ คน นั้น นิ่ง อยู่ จะ ตอบ ประการใด มิได้ ฝ่าย กระษัตร จึ่ง ตรัส สั่ง คน ใช้ ให้ มัด มือ มัด ตีน มัน เอา ไป ทิ้ง ที่ มืด ภาย นอก เถิด ที่ นั้น จะ เปน ที่ รอ้งไห้ ขบเขี้ยว เคี้ยว ฟัน เพราะ ว่า คน ที่ รับ เชิญ ก็ เปน อัน มาก แต่ ว่า ที่ เลือก สัน ก็ แต่ น้อย ฯะ

๑๕ ๑ ขณะ นั้น พวก ฟาริซาย คิด อ่าน กัน หวัง จะ ได้ จับ ผิดใน ถ้อยคำ แห่ง พระองค์ แล้วจึ่งใช้ ลูก สิษ ของ เขา กับ พัก พวก ของ พญา เฮโรด มา หา พระองค์ ว่า อาจารย์ เจ้าข้า ข้าพเจ้า ทั้งหลาย รู้ อยู่ ว่า ท่าน ว่า อะไร เปน แต่ ล้วน สัจ จริง และ ท่าน สอนใน ทาง ของ พระเจ้า ด้วย แท้ จริง ท่าน

มิได้เหน แก่ใคร แล้วท่าน มิได้เลือก หน้า ผู้ใด เหตุฉะนี้ ข้าพเจ้า ขอ ถาม ว่า ท่าน จะ เหน เปน หย่างไร อัน จะ เสีย ส่วย สา อากร แก่ พญา กายซา นั้น ชอบ หฤๅ มิ ชอบ ส่วน พระเยซู รู้เหนใจ ร้าย ของ เขา จึ่ง ตรัส ว่า โอ้ คน ทำ เทียมใจ ดี เพราะ อะไร ท่าน มา ทด ลอง ดู เรา เอา เงิน ตรา มา ชี้ให้ เรา ดู ที่นี่ เขา ก็ เอา เงิน ตรา นั้น มา ถวาย แก่ พระองค์ แล้ว พระองค์ตรัส ถามว่า รูป แล คำ จารึก นี้ เปน รูป เปน คำ ของใคร เขา ตอบ ว่า ของ พญา กายซา เจ้า ข้า พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า อะไร เปน ของ พญา กายซา ก็ ยกให้ แก่ พญา กายซา เถิด อะไร เปน ของ พระเจ้า ก็ ยก ถวาย แก่ พระ เจ้า เถิด ครั้น เขาได้ ฟัง ดั่งนั้น เขา ก็ คิด หลากใจ แล้ว ละ พระองค์ กลับไป

๒๓ ๏ ใน วัน นั้น ยัง มี พวก ซาดูกาย มา หา พระองค์ พวก นี้ กล่าว ว่า อัน มนุษ จะ เปน ขึ้น มา จาก ตาย นั้นไม่ มี แต่ เข้า มา ทูล ว่า อาจารย์ เจ้าข้า โมเซ สั่ง ไว้ว่า ถ้า ผู้ใด มา ตาย ลง เมื่อ ไม่ ทัน มี ลูก ก็ให้ พี่น้อง ของ ผู้ ตาย นั้น รับ เอา ภรรยา แห่ง ผู้ ตาย เปน ภรรยา ของ ตน จะ ได้ มี ลูก กับ ภรรยา นั้น ให้เปน สืบ สาย แก่ ผู้ ตาย ก็ นี่ และใน พวก ข้าพเจ้า มี พี่น้อง ผู้ชาย ด้วย กัน เปน เจ็ด คน และ พี่ หัว ปี ได้ รับ หญิง คน หนึ่ง เปน ภรรยา ไม่ ทัน มี ลูก ตัว ก็ ตาย ไป มา ละ ภรรยา นั้น ไว้ แก่ ผู้ น้อง และ น้อง ที่ สอง และ ที่ สาม จน ถึง เจ็ด ก็ รับ หญิง นั้น เปน ภรรยา แต่ มิได้ มี ลูก ภาย หลัง สุด ท้าย หญิง นั้น ก็ ตาย เมื่อ วัน จะ เปน ขึ้น มา นั้น หญิง นั้น จะ เปน ภรรยา ของใคร เล่า เพราะ ว่า ได้ เปน ภรรยา ของ เจด คน แล้ว พระ เยซู จึ่ง ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า ท่าน หลง นัก ไม่ เข้า ใจ ไม่ รู้จัก ใน คำ พระ และ ไม่ รู้จัก ซึ่ง ฤทธิ์ เดช แห่ง พระเจ้า ด้วย ว่า เมื่อ วัน จะ เปน ขึ้น มา นั้น จะ รับ เปน ผัว เมีย กัน มิได้ จะ มอบให้ เปน ผัว เมีย กัน ไม่ มี เลย แต่ ว่า เขา จะ เปน เหมือน หนึ่ง ทูต พระเจ้า ใน เมือง สวรรค์ แต่ทว่า ซึ่ง ผู้ ตาย จะ เปน ขึ้น มา นั้น ท่าน ยัง ไม่ ได้ อ่าน หฤๅ ซึ่ง คำ ที่ พระเจ้า ได้ ตรัส ว่า เรา นี้ เปน พระเจ้า ของ อับราฮาม เปน พระเจ้า ของ ยิศะฮาค เปน พระเจ้า ของๆ

ยาโคบ พระเจ้า จะ เปน พระเจ้า ของ ผู้ ตาย มิได้ แต่ ว่า พระเจ้าแห่ง ผู้ เปน
ฝ่าย ฝูง คน ทั้งหลาย ได้ ยิน ซึ่ง พระองค์ ว่า นั้น ก็ หลากใจนัก ดว้ย คำ
โอวาท ของ พระองค์ ฯะ

๓๔ ● ฝ่าย พวก ฟาริซาย เล่า ครั้น เขาได้ ยิน แล้ว ว่า พระองค์ ตอบ แก้คำ
ถาม นั้น จน พวก ซาดูกาย ตอ้ง นิ่ง เสีย พวก ฟาริซาย นั้น ชวน ประชุม กัน ที่
นั้น แล คน หนึ่งเปน พระครู มา จะ ลองใจ พระองค์ ก็ ถาม ว่า อาจารย์ เจ้า
ข้า ใน พระ บัญญัติ ข้อ อันใด เปนใหญ่ กว่า พระเยซู ตรัส ตอบ แก่ คน นั้น ว่า
จง รักษ พระองค์ ผู้ เปน เจ้า ของ ตัว เพียง สิ้น สุทใจ จิตร ทั้ง ความ คิด ปัญา
ของ ตัว สิ้น นี้และ เปน พระ บัญญัติ ต้น แลใหญ่ ที่ เดียว ส่วน บัญญัติ ประการ
สอง ก็ เหมือน กัน คือให้ รักษ มนุษ เพื่อน บ้าน เหมือน รักษ ตัว เอง แม้น คำ
ผู้ ทำนาย แล สิ้น ทั้ง คำภีร ธรรม หอ้ย ไว้แล้ว แก่ สอง ประการ นี้ แล ฯะ

๔๑ ● ครั้น ว่า พวก ฟาริซาย มา พร้อม แล้ว พระเยซู จึ่ง ถาม ว่า ท่าน
ทั้งหลาย เหน หย่างไร ดว้ย พระคริศโต จะ เหน ว่าเปน บุตร ของ ผู้ ใด เขา
ตอบว่าเปน บุตร ของ ดาวิด พระองค์จึ่ง ตรัส ถาม เขา ว่า ถ้า ฉะนั้น ก็ จะ
เปนไฉน พญา ดาวิด เอง ดว้ย พระ วิญาณ ดนใจ ท่าน ได้ รอ้ง เรียก พระ
คริศโต นั้น ว่า เปน พระองค์ เจ้า ว่า ดั่ง นี้ พระองค์ เจ้า ได้ บอก แก่ ท่าน ผู้
เปน องค์เจ้า ของ ข้าพเจ้า ว่า ท่าน จง มา นั่ง ข้าง มือ ขวา ของ เราเถิด
กว่าเรา จะ ปราบ ศัตรู ของ ท่าน ลง อยู่ ใต้ พระบาท ของ ท่าน เหตุฉะนี้ ถ้า
พญา ดาวิด รอ้ง เรียก พระ คริศโต ว่า เปน องค์ เจ้า ของ ตัว ก็ จะ เปนไฉน
ได้ให้พระ คริศโต นั้น มา เปน บุตร ของ ดาวิด อีก เล่า และ หา มี ผู้ ใด ผู้
หนึ่งที่ จะ มาแก้ คำ นั้นได้ แล้ว แต่ วันนั้น มา หา มี ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง อาจ มา
ซัก ถาม พระองค์ต่อ ไป ได้ ฯะ

๏ บท ๒๓ ฯ

๑ คราวนั้น พระเยซู ตรัส แก่ ฝูง คน แล แก่ ลูก สิษ พระองค์ ว่า พวก
อาลักษ ทั้ง พวก ฟาริซาย นั่ง บน ที่ นั่ง ของโมเซ เหตุฉะนี้ สิ่งใด ๆ ที่ เขาจะ

ว่าจะสอน จงฟังจงถือตามเถิด แต่ว่าที่เขาทำนั้นอย่าทำตามเลย เขาว่าเขายังไม่ทำ เขาเอาของหนักๆ แลแบกไม่ไหว เอามาใส่บนบ่าของคนทั้งหลาย ส่วนเขาเล่าแม้นแต่ด้วยนิ้วเดียวก็ไม่ต้องเลย การงานใดๆ ที่เขาทำนั้น เขาทำจะให้แต่มนุษเหนแลชม เขาทำเสื้อให้กว้าง ชายเสื้อทำให้โตจะได้ใส่คาถาธรรม เมื่อมีการเลี้ยงอาหาร เขาภอใจนั่งที่สูงกว่าเพื่อน และเมื่อเข้าโรงธรรมก็ภอใจนั่งที่สูงด้วย รักษให้คนทั้งปวงไหว้นับถือเขากลางตลาด และให้เขาเรียกตัวว่าอาจารย์เจ้าข้าๆ ฝ่ายท่านทั้งหลายนี้ อย่ารักษอย่าภอใจให้เขาเรียกว่าอาจารย์เจ้าข้า อาจารย์ท่านมีอยู่ก็แต่ผู้เดียว (คือพระคริศโต) แต่ว่าท่านก็เปนแต่พี่น้องกันสิ้น และอย่าเรียกผู้ใดว่าเปนพ่อในแผ่นดินนี้ ด้วยว่าบิดาของท่านมีแต่ผู้เดียวที่อยู่ในสวรรค์ ท่านอย่ารักษภอใจให้เขาเรียกท่านว่าเปนครู เพราะว่าครูอุปะฌาของท่านมีแต่ผู้เดียว คือพระคริศโต และใครที่เปนใหญ่ในท่าน ผู้นั้นก็จะเปนข้ารับใช้ของท่าน ถ้าแลผู้ใดยกย่อตัวขึ้นก็จะต้องถ่อมลง แล้วถ้าผู้ใดถ่อมตัวลงก็จะต้องยกย่อขึ้นแล ฯะ

๑๓ ๏ โอ้พวกอาลักษทั้งพวกฟาริซายคนทำเทียมใจดี วิบากแก่เจ้า เพราะว่าเจ้ามาริบกินของแม่ม่าย แลสวดภาวนายืดยาวนักหนาให้เขาเหน เหตุฉะนี้เจ้าจะรับโทษหนักกว่า ฯะ

๑๔ ๏ วิบากแก่เจ้า โอ้พวกอาลักษและพวกฟาริซายทำเทียมใจดี เจ้าปิดเมืองสวรรค์แก่มนุษ เจ้าเองก็ไม่เข้า และยังห้ามผู้อื่นที่จะเข้า ไม่ให้เข้าด้วยเลย ฯะ

๑๕ ๏ วิบากแก่เจ้า โอ้พวกอาลักษทั้งพวกฟาริซายทำเทียมใจดี มาข้ามทะเลข้ามบกให้คนเดียวเข้าฤตตัว ครั้นว่าได้แล้วก็มาทำให้คนนั้นเปนลูกนรกมากกว่าเจ้าอีกสองเท่า ฯะ

๑๖ ๏ วิบากแก่เจ้า คนตาบอดเปนนายจูงนำคนอื่ก เจ้าว่าถ้าผู้ใด

จะ สบด ด้วย วิหารไม่เปนไร ดอก แต่ว่า ถ้า ผู้ใด จะ สบด ด้วย เงินทอง ของ วิหาร นั้น ดอ้งใช้ โอ้คนโฉดเขลาและ ตาบอด อะไร จะ เปนใหญ่ กว่า เงินทอง นั้น หรือ ๆ ว่า วิหาร ที่ ทำให้เงิน ทอง นั้น บริสุทธ์ ไป เจ้า ว่า ถ้า ผู้ใด จะ สบด ด้วย แท่น ไม่ เปนไร ดอก แต่ ว่า ถ้า จะ สบด ด้วย ของ บันนาการ ที่ อยู่ บน แท่น นั้น ดอ้งใช้ โอ้คนโฉด เขลา และ ตาบอด แท้ อะไร จะ เปน ใหญ่ กว่า ของ บันนาการ หรือ แท่นซึ่ง ทำให้ ของ บันนาการ นั้น บริสุทธิไป ด้วย ว่า ถ้า ผู้ใด สบด ด้วย แท่น ก็ สบด ด้วย แท่น และ ด้วย สาระพัด ที่ อยู่ บน แท่น นั้น และ ถ้าผู้ใด สบด ด้วย วิหาร ก็ สบด ด้วย วิหารและ ด้วย ท่าน ที่ อยู่ใน วิหาร นั้น แล้ว ถ้า ผู้ใด สบด ด้วย สวรรค์ ก็ สบด ด้วย พระ ที่ นั่ง ของ พระเจ้า และ ด้วย ท่าน ผู้ นั่ง อยู่ เหนือ พระ ที่นั่ง นั้น ด้วย ฯะ

๒๓ ๏ วิบากแก่เจ้า อ้าย พวก อาลักษ และ พวก ฟาริซาย คน ทำ เทียม ใจดี มา เกบ สาระแหน่ และ มังลักษ และ กุมิน เอา ส่วน สิบ มา ถวาย แล การใหญ่ การ หนัก กว่าใน การ บัญญัติ เจ้า ละ ทิ้ง เสีย คือว่า ความ ชอบธรรม ความ เมตา ปรานี และ ความ เชื่อ นี้ และ เปน ข้อใหญ่ ซึ่ง จำ ถือ จำ ทำ อื่น ๆ ก็ อย่า เว้น ด้วย เลย ฯ โอ้ นาย ตาบอด จุง คน อีก ยุง เลก นอ้ย เจ้า เอา มา กรอง รอง ร่อน คีบ ดี อันว่า อูด ทั้ง ตัว เอาไป กลืนเสีย ฯะ

๒๕ ๏ วิบาก แก่ เจ้า อ้าย พวก อาลักษ และ พวก ฟาริซาย ทำเทียม คนใจดี เพราะ ว่า เจ้า เอา ถ้วยชาม ขัด สี แต่ ข้าง นอก นั้นให้ หมดจด อัน ว่าข้าง ภาย ในนั้น ก็ เตม แต่ ด้วยโลภ ซึ่ง ช่วง ชิง ทั้ง นั้น โอ้ ฟาริซาย ตาบอด เจ้า จงล้าง ชำระใน จอกใน ถ้วยให้ หมด จด แล้ว ข้าง นอก นั้น ก็ จะ หมดไป ด้วย ฯะ

๒๗ ๏ วิบากแก่เจ้า อ้ายพวก อาลักษ แล ฟาริซาย เอ๋ย ที่ ทำ เทียมใจดี เจ้า เปน เหมือน หนึ่ง ที่ ฝั่ง ศภ ซึ่ง ทา ปูน ขาว ๆ แต่ ข้าง นอก ดู งาม แต่ว่า ข้างใน เตม ด้วย กระดูก ผู้ ตาย แล สาระพัดโศกโครก เหมน ก็ ฝ่าย เจ้า นี้ เล่า ดู แต่ ข้าง นอก มนุษ เหน ว่า ชอบ ธรรม แต่ ว่า ข้างใน เตม ด้วยใจ ทำ เทียม และ ความ ชั่ว ร้าย ทั้ง นั้น ฯะ

๒๙ ๏ วิบากแก่เจ้า อ้ายพวกอาลักษและฟาริซาย ที่ทำเทียมใจดีด้วย
เจ้าอุส่าห์สร้างแลตบแต่งที่ฝังศภแห่งผู้ทำนาย และที่ฝังศภแห่งผู้
ชอบธรรมให้งามดี แล้วเจ้าว่า ถ้าเราได้อยู่ในเวลาปู่หญ้าตายายเรานั้น
ก็เราจะเข้ามือกับผู้ที่ได้เทเลือดแห่งผู้ทำนายนั้นออกหามิได้ หย่างนี้
แลเจ้าเองยอมรับว่า เจ้าเปนลูกหลานแห่งผู้ที่ได้ฆ่าผู้ทำนายนั้น และ
เดี๋ยวนี้อุส่าห์ทำให้ครบซึ่งยังขาดอยู่ในปู่หญ้าตายายของเจ้า อ้ายพวก
งูอ้ายชาติงูร้าย ซึ่งปรับโทษให้ถึงนรกนั้นเจ้าจะพ้นหย่างไรเล่า เพราะ
เหตุดั่งนี้และเราได้ใช้ผู้ทำนาย และผู้มีปัญาและนักปราชเปนอันมาก
ไปหาเจ้า และเจ้าจับเอาผู้ทำนายและนักปราชเปนอันมากทั้งนั้น ไป
ฆ่าเสียบ้าง ไปตรึงกางเขนเสียบ้าง เอาไปเฆี่ยนเสียบ้าง ในโรงธรรม
ของเจ้า และไล่กำจัดเสียแต่เมืองนี้ไปเมืองโน้น เพื่อจะให้เลือดแห่ง
เฮเบ็ลผู้ชอบธรรม จนถึงเลือดแห่งซะคาระยาลูกของบาราเคีย ซึ่งเจ้า
ได้ฆ่าเสียในหว่างวิหารกับแท่น ให้เลือดนั้นมาตกบนเจ้าเอง เราว่า
แก่เจ้าเปนแท้จริงว่า ความผิดทั้งนั้นจะซัดมาถึงชาตินี้ให้ได้ ฯะ
๓๗ ๏ โอ้ยรูซาเลมๆ เมืองนี้เอ๋ย ที่ฆ่าผู้ทำนายเปนอันมาก และเอา
หินไล่ขว้างบันดาที่รับใช้มาหาเอง ซี่ครั้งซี่หน เราจะใคร่ครอบครอง
ลูกเต้าของเองไว้ แลเหมือนหนึ่งแม่ไก่ครอบกกลูกเต้าของมันใต้ปีก
และเองไม่เอา เหตุฉะนี้เยาเรือนบ้านช่องของเจ้า จะต้องทิ้งละให้เปน
ป่าไป ด้วยว่าเราบอกแก่เจ้าว่า แต่นี้ไปจะเหนเราอีกมิได้ กว่าเจ้า
จะว่า สาธุการแก่ท่านที่มาในนามชื่อของพระองค์เจ้า ฯะ

๏ บท ๒๔ ฯ

๑ ครั้นพระเยซูเสดจออกจากวิหารแล้ว ลูกสิษก็เข้ามาชี้ให้พระ
องค์เหนซึ่งเรือนสถานแห่งวิหารนั้น ฝ่ายพระเยซูก็ตรัสแก่สิษนั้นว่า
สาระพัดทั้งนี้ท่านเหนแล้วหรื เราว่าแก่ท่านเปนแท้จริงว่า หินสอง
แผ่นจะทับซ้อนกันมิได้ จะต้องทะลายลงสิ้น ฯะ

๓ ๑ ครั้น พระองค์ เสดจ นั่ง อยู่ บน ภูเขา เอลายโอน พวก สิษ เข้า มา หา พระองค์ ใน ที่ สงัด ทูล ว่า ขอโปรดให้ข้าพเจ้า แจ้ง ว่า เหตุ การ ทั้ง นี้ จะ เปน มา เมื่อไร และ ประการใด จะ เปน สำคัญ ว่า พระองค์ จะ เสดจมา แล กัลป นี้ จะ สิ้น อยู่ แล้ว พระเยซู จึ่ง ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า ระวัง จง ดี อย่าให้ ผู้ใด มาให้ท่าน หลง ผิด ไป ได้ ด้วย ว่า จะ มี หลาย คน จะ มา ด้วยชื่อ ของ เรา นี้ และ จะ ว่า เรา เปน ครีศโต และ จะ ทำให้คนเปน อัน มาก หลง ไป ครั้ง นั้น ท่าน จะ ได้ ยิน ว่า เกิด ศึก สงคราม และ จะ ลือ กัน ว่า ซึ่ง รบ พุ่ง กัน มี หลาย แห่ง ก็ ดู จง ดี อย่า วิตก เลย เพราะ ว่า เหตุ การ ทั้ง นี้ จำ เปน ให้ เปน มา สิ้น แต่ ว่า ยัง ไม่ ถึง ที่ สุด ปลาย หา มิได้ เมื่อ นั้น ประเทษ ต่อ ประเทษ เมือง กับ เมือง จะ รบ พุ่ง กัน จะ เกิด โภย ไภย อด หยาก อาหาร และ แผ่นดิน จะ ไหวใน หลาย แห่ง การ ทั้ง นี้ เปน ก็ แต่ ต้น ความ ทุกข์ ดอก ในขณะ นั้น เขา จะ มอบ ท่าน ไว้ ให้ ตอ้ง ยาก ลำบาก ต่าง ๆ แล้ว จะ ฆ่า เสีย และ ท่าน จะ เปน ที่ เกลียด ชัง แก่ คนใน ประเทษ ทั้งปวง เพราะ นาม ชื่อ เรา นี้ และ คราวนั้น คน เปน อัน มาก จะ ผิด หลง จะ พา กัน เองไป มอบให้ และ จะ เกลียด ชัง กัน และ กัน แล้ว ผู้ ทำนาย เทจ เทียม เปน อัน มาก จะ บังเกิด มี ให้ คน เปน อัน มาก หลง ไป แล้ว เพราะ ว่า ความ ชั่ว ร้าย ได้ เปน กำลัง ขึ้น ความ รักษใคร่ แห่ง คน เปน อัน มาก จะ อ่อน น้อย ลง แต่ ว่า ถ้า ผู้ใด ๆ จะ คง อยู่ จน ปลาย ก็ ผู้ นั้น และ จะ รอด ได้ และ มงคลโอวาท แห่ง อาณาจักร พระเจ้า , จะ ได้ ป่าว ประกาษ ทั่ว ทั้ง พิภพให้ เปน พญาณ แก่ คนใน ประเทษ ทั้งปวง แล้ว จึ่ง จะ สิ้นแล ฯะ

๑๕ ๑ เหตุฉะนี้ เมื่อ จะ เหน ซึ่ง พินาศ ฉิบหาย อัน เปน หน้า เกลียด ชัง ซึ่ง ดานิเอล ผู้ ทำนาย ได้ ว่า นั้น อยู่ ในที่ อัน บริสุทธิ ผู้ใด อ่าน ทั้ง นี้ ก็ให้ เข้า ใจ เถิด ใน กาละ นั้นใคร อยู่ ใน เมือง ยูดายให้ หนีไป บน ภูเขา แลใคร อยู่ บน หลังคา อย่าให้ ลง มา เอา สิ่งใด ๆ ใน เรือน แลใคร อยู่ ใน นา อย่า ให้ กลับ มา เอา เสื้อผ้า ของ ตัว ใน วัน นั้น ผู้ มี ทอ้ง ทั้ง แม่ นม ทั้งหลาย จะ

ได้ลำบากนักหนา ท่านทั้งหลายจงสวดขอแค่พระเจ้าอย่าให้ซึ่งต้องหนีไปนั้น ตกในวันซะบาโตแลในหน้าหนาว เหตุว่าเวลานั้นจะมีความลำบากใหญ่ยิ่งนัก แม้นแต่วันแรกสร้างพิภพยังไม่ได้เพียงนั้นจนบ้านนี้ และภายหน้าจะมีมาก็หามิได้ ถ้าแม้นว่าวันนั้นพระเจ้ามิได้ลดให้สั้น ก็มนุษแม้นแต่คนเดียวบ์หอ่นจะรอดได้ แต่ว่าเพราะเหนแก่ผู้เลือกไว้ จึ่งจะลดให้สั้นไป คราวนั้นถ้าผู้ใดจะมาบอกแก่ท่านว่า นี่และคริศโตอยู่ที่นี่หรือยู่ที่นั้น อย่าเชื่อ ดวัยว่าผู้เทียมคริศโต แลผู้ทำนายเทจเทียมก็จะบังเกิดมี และจะทำการใหญ่เปนสำคัญแลหน้าอัษจรรย์ ถ้าจะเปนได้แม้นถึงผู้ชอบธรรมจะให้หลงดวัย จงดูเถิดเราได้บอกท่านให้รู้ไว้ก่อน ถ้าเขาจะมาบอกแก่ท่านว่า นี่แน่ท่านอยู่ในป่า อย่าออกไปหา นี่แน่ท่านอยู่ในที่ลับอย่าเชื่อ ดวัยว่าเหมือนหนึ่งฟ้าแลบมาแต่ตวันออก และแววับไปจนถึงตวันตก เมื่อบุตรมนุษจะมาก็จะเปนเหมือนกัน เพราะว่าทรากศภอยู่ที่ไหน นกแร้งก็กองอยู่ที่นั้นแล ภอสิ้นความยากลำบากแห่งกาละนั้นแล้ว แดดจะมืดเดือนจะส่องสว่างมิได้ แลดาวจะตกแต่ฟ้า และซึ่งมีกำลังเปนใหญ่ในฟ้าจะสะเทือนหว่าดหวั่นไหว ในกาละนั้นจะเหนสำคัญแห่งบุตรมนุษในท้องฟ้า เมื่อนั้นทุกชาติทุกประเทษทั่วทั้งแผ่นดินจะพิลาพร่ำไรแลจะเหนบุตรมนุษเสดจลงมาเหนือเมฆฟ้า ประกอบดวัยริทธิตระบะและเดชานุภาพอันใหญ่ยิ่ง และท่านจะใช้ฝูงทูตสวรรค์มาป่าวแตรเสียงดังนักหนา ให้เกบประมวลผู้เลือกไว้ของท่านแต่สี่ทิศมาแต่ต้นจนปลายแดนฟ้า ท่านจงเอาคำเปรียบแต่ต้นมะเดื่อเทศ ครั้นว่ากิ่งต้นนั้นแตกใบอ่อนและใบก็ออก ท่านรู้อยู่ว่าใกล้ระดูรอ้นแล้ว ก็เหมือนเช่นนั้นและ ครั้นท่านจะเหนสาระพัดทั้งปวงที่เราว่านี้เปนมาแล้ว ท่านจงเข้าใจเถิดว่า ท่านเสดจอยู่ใกล้ประตูแล้ว และเราว่าแก่ท่านเปนแท้จริงว่า ชาติมนุษซึ่งอยู่ทุกวันนี้ไม่ทันจะล่วงพ้นไปก่อน

กว่า เหตุ การ ทั้ง นี้ จะ เปน มา สิ้น ฟ้า และ ดิน จะ ล่วง พ้น ไป ส่วน คำ เรา จะ ล่วง พ้น ไป ก็ มิได้ เลย แต่ทว่า ดว้ย วัน นั้น จะ เปน มา เมื่อ ไร หา ผู้ ใด รู้ ไม่ แม้น ผู้ ทูต ใน เมือง สวรรค์ ก็ ไม่ รู้ ได้ ซึ่ง รู้ มี แต่ พระ บิดา องค์ เดียว อุปะมา เหมือน หนึ่ง ใน คราว โนฮา ได้ เปน หย่างไร ก็ เมื่อ บุตร มนุษ จะ เสดจ มา จะ เปน ดั่ง นั้น แล เหมือน หนึ่ง ใน วัน ก่อน เกิด น้ำ ถว้ม วินาษ นั้น เขา กิน เลี้ยง เสพสุรา ทำ งาน บ่าว สาว จน ถึง วัน ที่ โนฮา เข้าใน นาวา และ เขาไม่ ทัน รู้ จน น้ำ ถว้ม มา กวา ด้าง ผลาญ เขาให้ ฉิบหาย เสีย สิ้น เมื่อ บุตร มนุษ จะ เสดจ มา ก็ จะ เปน ดั่ง นั้น เหมือน กัน และ เมื่อ นั้น สอง คน จะ อยู่ ใน ท้องนา คน หนึ่ง จะ ตอ้ง เอา ไป และ คน หนึ่ง จะ ตอ้ง ละ เสีย ไว้ ผู้หญิง สอง คน จะ อยู่ ที่โม่ สีแป้ง ดว้ย กัน คน หนึ่ง จะ ตอ้ง แยก กันไป แล คนหนึ่ง จะ ตอ้ง ละ ไว้ เหตุฉะนี้ เฝ้า ระวัง จง ดี เพราะ ว่า ท่านไม่ รู้ ว่า เวลา ไร พระองค์ จะ มา แล้ว ให้รู้ข้อ นี้ไว้ เถิด ว่า ถ้า เจ้า เรือน ได้ รู้ แล้ว ว่า ขโมย จะ มา เพลา ไร ก็ จะ เฝ้า หมั้น คง มิให้ ขโมย มา ตุด ทะลาย ฝา เรือน ฝา ตึก ได้ เหตุฉะนี้ ท่าน จง ระวัง จง เฝ้าให้ พร้อม อยู่ เพราะ ท่านไม่ รู้ ว่า บุตร มนุษ จะ มาใน เวลาใด ใคร เล่า เปน ทาษา ซื่อ สัจ และ ฉลาด ที่ เจ้า ของ จะ ได้ ตั้งให้ ครอง สิ้น ทั้ง เรือน เพื่อ ทาษา นั้น จะ ได้ แจก อาหารให้แก่ พวก บ่าว ไพร่ ของ ท่าน ตามเวลา ครั้น เจ้า ของ จะ มา เหน ทาษา นั้น ทำ อยู่ หย่าง นั้น ก็ ทาษ นั้น จะ เปน ผาศุข แล แล้ว เรา ว่า แก่ ท่าน เปน แท้ จริง ว่า นาย ของ คน นั้น จะ ยก ตั้ง เขา ขึ้น ให้ ครอบ ครอง ของ ทั้งปวง ซึ่ง นาย มี อยู่ นั้น แต่ทว่า ถ้า ข้า ชั่ว นั้น จะ มา คิดในใจ ของ ตัว ว่า นาย ของ ข้า อยู่ ช้า นัก และ จะโบย ตี ข่มเหง ผู้คน เพื่อน ข้า ดว้ยกัน และ มา กิน อยู่ เสพสุรา กับ เพื่อน ขี้เมา ดว้ย กัน นาย ของ ข้า คน นั้น จะ มา ถึงใน วัน ที่ มัน ไม่ ทัน รู้ และใน เวลา ที่ มัน ไม่ ทัน คิด นาย นั้น จึ่ง จะ ลงโทษ ถึง สาหัศ จะ เอา มัน เข้าใน พวก ที่ ทำ เทียมใจ ดี ที่ นั้น และ จะ เปน ที่ รอ้งไห้ ขบ เขี้ยว เคี้ยว ฟัน ฯ

๑ ใน กาละ นั้น อาณาจักร สวรรค์ จะ เปน เหมือน หนึ่ง นาง พรหมจารี สิบ คน ซึ่ง เอา ตะเกียง ของ ตัว ออกไป จะ รับ เจ้า บ่าว ใน สิบ คน นั้น ห้า คน มี ปัญา ห้า คน หา ปัญา มิได้ พวก ที่ โง่ นั้น เอา ตะเกียงไป แล มิได้ เอา น้ำมัน ไป ด้วย แต่ ว่า คน ที่ มี ปัญา นั้น เอา น้ำมันใส่ ใน เครื่องไป ด้วย ตะเกียง ครั้น ว่า เจ้า บ่าว คอย ช้า อยู่ คน ทั้งปวง ง่วง ก็ หลับ ไป ครั้น ว่า ถึง เที่ยงคืน บันดาล มี เสียง ร้อง ว่า จง ดูเถิด เจ้า บ่าว มา แล้ว ออกไป รับ เถิด พวก พรหมจารี เหล่า นั้น จึ่ง ลุก ขึ้น สิ้น ทุก คน ต่าง คน ต่าง ตบ แต่ง ตะ เกียงของ ตัว ส่วน พวก ที่โง่ นั้น มา บอก แก่ พวก ที่ มี ปัญา ว่า ขอ ยืม น้ำมัน เถิด ด้วย ว่า ตะเกียง ของ เรา จะ ดับ เสีย แล้ว ฝ่าย พวก ที่ มี ปัญา นั้น ก็ ตอบ ว่า อย่า เลย กลัว ว่า จะไม่ พอ แก่ เรา ทั้ง เจ้า ๆ จง ไป หา ผู้ ขาย แล ซื้อเอา เถิด จึ่ง จะ ดี เมื่อ เขาไป ซื้อ นั้น ก็ นี้ และ เจ้า บ่าว มา ถึง และ นางห้าคน ที่ เตรียม พร้อม อยู่ นั้น ก็ เข้าไป ด้วย กันในโรง งาน แล้ว ประตูก็ ปิดเสีย ภาย หลัง นาง ห้า คน นั้น มา ร้อง ว่า ท่าน เจ้า ข้า ๆ ขอ เปิด ประตู ให้ ข้าพเจ้า ด้วย เถิด และ ท่าน ตอบ ว่า เรา ไม่ รู้ จัก เจ้า เลย เหตุ ดังนี้ ท่าน เฝ้า ระวัง จง ดี เถิด เพราะ ท่าน ไม่ รู้ จัก ว่า วัน ใดโมงใด (ซึ่ง บุตร มนุษ จะ มา ถึง) ฯะ

๑๔ ๏ เหตุ ดัง นี้ อุปะมา เหมือน หนึ่ง มนุษ คน หนึ่ง จะใคร่ เที่ยว นิราษ จึ่ง เรียก บ่าว ของ ตนเข้า มา แล้ว เอา เข้า ของ เงิน ทอง มา แจกให้ แก่ คน หนึ่งให้ ห้า ชั่ง แก่ คน หนึ่งให้สอง ชั่ง อีก คน หนึ่งให้ ชั่ง เดียว ให้ แก่ ละคน ๆ ตาม สติกำลัง ตัว ให้แล้วก็ ไป บัด เดี๋ยวนั้น ฝ่าย คน ที่ได้ รับ ห้า ชั่งไป ค้า ขายได้ กำไร อีก ห้า ชั่ง คน ที่ได้รับ สอง ชั่ง ก็ ไป ค้า ขาย ให้เปน กำไร อีก สอง ชั่ง เหมือน กัน ส่วนคน ที่ ได้ รับ ชั่ง เดียว นั้น ก็ ไป ขุดใน ดิน เอา เงิน นายไป ฝัง ซ่อนเสีย ครั้น นาน แล้ว นาย นั้น มาอีก มา เรียก บ่าว เหล่า นั้น มาให้ การ คน ที่ ได้ รับ ห้าชั่ง เอา ห้า ชั่งอีก เขา มาให้การ ว่า ท่านเจ้าข้า ท่านได้ ให้ห้าชั่ง แก่ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า ค้าขายได้ กำไร อีก ห้าชั่ง

นาย ตอบ ว่า สาธุ เจ้า เปน ทาษ ดี แล ซื่อ สัจ เพราะ เจ้า ซื่อ สัจ ใน ข้อ เลก น้อย เรา ก็ จะ ตั้ง เจ้า ขึ้น ให้ รักษา ข้อ ใหญ่ เจ้า จง เข้า มา อยู่ ใน ความ ยินดี ของ นาย เถิด ฝ่าย คน ที่ ได้ รับ สอง ชั่ง ก็ เข้า มา เรียน ว่า นาย เจ้า ข้า ท่าน ได้ เอา สอง ชั่ง มอบ ให้ ข้าพเจ้า จง ดู เถิด ข้าพเจ้า ได้ กำไร อีก สอง ชั่ง นาย จึ่ง ตอบ ว่า สาธุ เจ้า เปน ทาษ ดี ซื่อ สัจ เพราะ เจ้า ได้ ซื่อ สัจ ใน ข้อ เลก น้อย เรา ก็ จะ ตั้ง เจ้า ขึ้น รักษา ใน ข้อ ใหญ่ เจ้า จง เข้า มา อยู่ ใน ความ ยินดี ของ นาย เถิด ส่วน คน ที่ได้ รับ ชั่ง เดียว นั้น ก็ เข้า มา เรียน ว่า นาย เจ้า ข้า ข้าพเจ้า รู้ อยู่ ว่า ท่าน เปน คน ใจ แขง ท่าน เกี่ยว เกบ ที่ ท่าน ไม่ ได้ ปลูก ท่าน กอง ประสม ที่ ท่าน มิได้ โปรย เพราะ เหตุ เช่น นั้น ข้าพเจ้า กลัว จึ่ง เอา เงินไป ซ่อนใน ดิน ฝังไว้ เดี๋ยว นี้ ข้าพเจ้า เอา มา ส่งให้ นี่ และ ของ ท่าน นาย มัน ตอบ เขา ว่า อ้าย ทาษ ชั่ว และ เกียจ คร้าน เอง รู้ อยู่ ว่า เรา เกี่ยว เกบ ที่ เรา ไม่ ได้ ปลูก และ กอง ประสม ไว้ ที่ เรา มิได้ โปรย เหตุ ดั่ง นี้ ควร เอง จะ เอา เงิน นั้น มา มอบให้ พ่อ ค้า จะ ได้ ซื้อ ขาย แล้ว เมื่อ เรา กลับ มา จะ ได้ รับ เงิน ของ เรา ทั้ง ดอกเบี้ย ด้วย เหตุ ดั่ง นี้ และ เงิน ที่มัน มี อยู่ นั้น เอา มา เสีย ให้ แก่ คน ที่ มี สิบ ชั่ง นั้น เถิด เพราะ ว่า ใคร ๆ มี อยู่ แล้ว ยัง จะ ให้ มี อีก ให้ อุดม ขึ้นไป ฝ่าย คน ที่ ไม่ มี ซึ่ง เขา มี อยู่ นั้น ก็ จะ เอา ไป เสีย จาก มัน และ ข้า คน นี้ อัน ไม่ มี คุณ เอา ไป ทิ้ง เสีย ที่ มืด ภาย นอก ที่ นั้น และ จะ เปน ที่ ร้องไห้ พิลาพ ร่ำไร แล ขบ เขี้ยว เคี้ยว ฟัน ฯะ

๓๑ ๏ ครั้น เมื่อ บุตร มนุษ จะ เสดจ ลง มา ด้วย รัศมี ภาพ แห่ง ท่าน แล ทูต สวรรค์ ทั้งปวง โดย เสดจ เมื่อ นั้น ท่าน จะ นั่งใน พระ ที่นั่ง เดชานุภาพ ของ พระองค์ และ พล ประเทษ ทั้งปวง จะ มา ประชุม พร้อม ต่อ หน้า ท่าน ๆ จึ่ง จะให้ คน ทั้งปวง แยก จาก กัน เหมือน หนึ่ง คน เลี้ยง ฝูง สัตว เอา แกะ ออก จาก แพะ และ ฝูง แกะ นั้น ท่าน จะ ตั้ง ไว้ เบื้อง ขวา ส่วน แพะ นั้น จะ ตั้ง ไว้ เบื้อง ซ้าย ครั้ง นั้น ท่าน ผู้ เปน กระษัตร จึ่ง จะ ตรัส แก่ บันดา ที่ อยู่ เบื้อง ขวา ว่า บันดา ที่ ได้ รับ พระพร แต่ พระ บิดา ของ เรา จง มา เถิด มา

เอา มระดก เมือง ซึ่ง ได้ เตรียมไว้ แก่ ท่าน ทั้งหลาย ตั้ง แต่ แรก สร้าง พิภพ ดว้ย ว่า เรา ได้ หยาก อาหาร หยาก น้ำ ท่าน ก็ ได้ ให้ เรา กิน เรา ไม่ มี ที่ อาไศรย ท่าน ได้ รับ ไว้ ให้ อาไศรย เรา ไม่ มี เสื้อ ผ้า จะ ใส่ ท่าน ได้ ให้ เรา ใส่ เรา ไข้ เจบ ท่าน ก็ ได้ มา เยี่ยม เยือน เรา เรา ได้ อยู่ ใน คุก ท่าน ก็ ได้ มา หา เมื่อ นั้น ผู้ ชอบ ธรรม ทั้งหลาย จะ ทูล ถาม ว่า เปน เมื่อไร พระองค์ เจ้า ข้า ที่ ข้าพเจ้า ได้ เหน พระองค์ อด หยาก และ ข้าพเจ้า ได้ เลี้ยง ดู พระองค์ เปน เมื่อไร ที่ ข้าพเจ้า ได้ เหน พระองค์ ขัด สน ที่ อยู่ และ ข้าพเจ้า ได้ รับ ไว้ ให้ อาไศร เปน เมื่อไร ที่ ข้าพเจ้า ได้ เหน พระองค์ เปลือย เปล่า อยู่ แล ข้าพเจ้า ได้ ปีด ปก พระ กาย ไว้ และ เปน เมื่อไร ที่ ข้าพเจ้า ได้ เหน พระองค์ เจบไข้ และ อยู่ ใน คุก และ ข้าพเจ้า ได้ มา เยี่ยม เยือน เมื่อ นั้น ท่าน ผู้ เปน กระษัตร จะ ตรัส ตอบ ว่า เรา ว่า แก่ ท่าน เปน แท้ จริง ว่า แม้น ท่าน ได้ ทำ แก่ คน เลก น้อย คน หนึ่งใน พวก พี่น้อง ของ เรา นี้ ก็ ได้ ทำ แก่ เรา นี้ เอง เหมือน กัน และ ฯะ

๔๑ ๑ แล้ว เมื่อ นั้น พระองค์ จะ ตรัสแก่ คน ที่ อยู่ เบื้อง ซ้าย ว่า ฝ่าย คน ต้อง แช่ง สาบาน ทั้ง นี้ ถอย ไป จาก เรา เถิดไป จมในไฟ อัน คง อยู่ ชั่วกัลป ไฟ ที่ เตรียม ไว้ แก่ ซาตาน และ แก่ พวก ที่ รับใช้ ของ มัน ดว้ย ว่า เรา ได้ หยาก อาหาร หยากน้ำ แต่ เจ้า เหล่า นี้ มิได้ ให้ แก่ เรา กิน เราไม่ มี ที่ อาไศร เจ้า ก็ ไม่ ได้ รับ ไว้ เรา เปลือย เปล่า อยู่ เจ้า ก็ มิได้ ปีด ปก ตัว เรา เราไข้ เจบ อยู่ ใน คุก และ เจ้า ก็ มิได้ มา เยี่ยม เยือน พวก นั้น จึ่ง จะ ทูล ว่า เปน เมื่อไร พระองค์ เจ้า ข้า ที่ ข้าพเจ้า ได้ เหน พระองค์ อด หยาก ไม่ มี ที่ อาไศร และ เปลือย กาย ก็ ดี เจบ ก็ ดี หรื อยู่ ใน คุก และ ข้าพเจ้า มิได้ มา รับ ปรนิบัติ แก่ พระองค์ คราว นั้น พระองค์ จะ ตรัส ว่า แท้ จริง ซึ่ ครั้ง ซึ่หน เจ้า ก็ มิได้ ทำ แก่ คน หนึ่งใน พวก เลก น้อย นี้ เจ้า ก็ มิได้ ทำ แก่ เรา เหมือน กัน แล พวก ที่ ต้อง แช่ง สาบาน นี้ จะ ตก ลง ไปใน ที่ ธระมาร อัน คง อยู่ ชั่ว กัลป ฝ่าย ผู้ ชอบ ธรรม จะ ขึ้น เข้าใน ที่ได้ ชีวิตร อัน คง อยู่ ชั่ว กัลป ฯะ

๑ ครั้น พระเยซู ได้ ตรัส เปน ถ้อย คำ ทั้ง นี้ สิ้น เสรจ แล้ว พระองค์ ยัง ตรัส แก่ พวก สิษ ว่า ท่าน นี้ รู้ แล้ว ว่า อีก สอง วัน แล้ว จะ ถึง เทษกาล ปัศคา แล้ว บุตร มนุษ จะ ตอ้ง มอบ ไว้ ให้ ตรึง เสียใน ไม้ กางเขน ครั้ง นั้น พวก ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ กับ พวก อาลักษ ทั้ง ผู้ เถ้า ผู้ แก่ แห่ง ราษดร ชุมนุม กันใน จวน แห่ง ปะโรหิต ผู้ เปนใหญ่ ชื่อ กายะฟา แล้ว คิด อ่าน กัน จะ ทำ อุบาย จับ พระองค์ ไป ฆ่า เสีย แต่ ว่า เขา พูด แก่ กัน ว่า เรา อย่า ทำใน วันที่ เลี้ยง กัน เปน วันใหญ่ นี้ กลัว ฝูง คน ทั้งหลาย จะ วุ่น วาย ขึ้น ฯะ

๖ ๑ แล้ว ครั้น พระเยซู ยัง อยู่ ใน บ้าน เบธะเนีย อาไศร อยู่ ใน เรือน ของ ซีโมน ที่ ได้ เปนโรค เรื้อน นั้น ยัง มี ผู้หญิ่ง คน หนึ่ง เข้า มา หา พระองค์ เอา ขวด น้ำมัน หอม อัน ราคา มาก มา เท ลง บน พระเสียร แห่ง พระองค์ เวลา รับ อาหาร อยู่ พวก สิษ ได้ เหน แล้ว จึ่ง เคืองใจ ว่า เพราะ อะไร มา ทำ เสีย ของ ดั่ง นี้ เล่า ดว้ย ว่า (น้ำมัน หอม นี้) จะ ขาย ได้ แพง ๆ แล้ว เอา เงิน นั้น แจกให้แก่ คน จน ฝ่าย พระเยซู รู้ ดั่งนั้น จึ่ง ตรัส แก่ พวก สิษ ว่า เหตุ ไฉน ท่านให้ ผู้หญิง นี้ เปน ทุกข์ รำคานใจ หญิง คน นี้ ได้ ทำ การ ดี การ คุณ ให้แก่เรา เพราะ ว่า คน จน มี อยู่ กับ ท่าน เปน นิจ ส่วน เรา นี้ จะ ได้ อยู่ กับ ท่าน อัตรา มิได้ ผู้หญิง คน นี้ เอา เครื่อง หอม นั้น มา เท บน เรา ดั่ง นี้ จะให้ เปน สำหรับ การ ศภ เรา เหตุฉะนี้ เรา บอก แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า เรื่อง มงคล โอวาท ของ เรา จะ ป่าว ประกาษ ที่ ไหน ๆ ทั่ว พิภพ การ ซึ่ง ผู้หญิง นี้ ได้ ทำ ก็ จะ รู้ ไป ดว้ยให้ เปน ที่ ลำลึก ถึง ครั้ง นั้น คน หนึ่ง ชื่อ ยูดา อิศการิโอด แต่ใน พวก สิษ สิบ สอง คน นั้น ได้ ออก ไป หา พวก ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ ถาม เขา ว่า ท่าน ทั้งหลาย จะให้ อะไร กับ ข้า แล ข้า จะ มอบ คน นั้นให้ แก่ ท่าน เขา จึ่ง ตก ลง กัน ว่า เรา จะให้ เงิน สาม สิบ แผ่น และ ตั้ง แต่ นั้น มา เขา จึ่ง มอง หา ช่อง ชอบ กล ที่ จะ ได้ มอบ พระองค์ ไว้ ให้ เขา ฯะ

๑๗ ๑ ครั้น ถึง วัน แรก แห่ง เทษกาล ที่ จะ กิน ขนม อันไม่ มี เชื้อ พวก สิษ จึ่ง เข้า มา ทูล ถาม พระเยซู ว่า ท่าน จะให้ ข้าพเจ้า จัด แจงใน สถาน

แห่งใด ที่ ท่าน จะ ได้ รับ ปั๎ศคา พระองค์ ตรัส ว่า ท่าน จง ไปใน เมือง หา คน หย่าง นั้น และ บอก แก่ เขา ดั่ง นี้ ว่า ท่าน อาจารย์ ให้ มา บอก เจ้า ว่า เวลา ของ เราใกล้ จะ ถึง แล้ว เรา จะ ทำ ปั๎ศคา กับ ลูก สิษ ของ เราใน เรือน ของ เจ้า ฝ่าย ลูก สิษ จึ่ง มา ทำ ตาม ซึ่ง พระเยซูได้ สั่ง นั้น และ มา จัด แจง ปั๎ศคา ไว้ เพลา หัว ค่ำ แล้ว พระองค์ เข้า นั่งโตะ กับ ลูก สิษ สิบสอง คน แล้ว คราว รับ อาหาร อยู่ นั้น พระองค์ ตรัส ว่า เรา ว่า แก่ ท่าน เปน แท้ว่า มี คน หนึ่งใน พวก นี้ ที่ จะ มอบ เราไว้ ลูก สิษ จึ่ง มี ความ ทุกข์ เปน อัน มาก นัก แล้ว มา คละที่ สิ้น ทุก คน ถาม พระองค์ ว่า จะ เปน ข้าพเจ้า นี้ หรื เจ้า ข้า พระองค์ ตรัส ว่า ใคร ที่ จะ จุ่ม มือ พร้อม กับเราใน ถวัย ชาม นี้ ก็ คน นั้น และ จะ มอบ เราไว้ ซึ่ง บุตร มนุษ จะ ต้อง ความ ดั่ง นั้น ก็ เปน ที่ให้ คำ สำ เรจ ที่ เขียนไว้ว่า ด้วย พระองค์ แต่ ว่า วิบาก แก่ คน นั้น ที่ ไป มอบ บุตร มนุษ ไว้ ถ้า เขา ไม่ ได้ เกิด เปน มา เลย จะ เปน ดี กว่า แก่ เขา ยูดา ผู้ มอบ พระองค์ นั้น ทูล ถาม ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า ก็ จะ เปน ข้าพเจ้า นี้ หรื ที่ จะ มอบ ท่าน นั้น พระองค์ จึ่ง ตรัส ว่า ที่ เจ้าได้ ว่า นั้น และ ฯะ

๒๖ ๑ แล้ว เมื่อ ยัง รับ อาหาร อยู่ นั้น พระเยซู รับ เอา ขนม แล ขอ พระ พร แล้ว ก็ หัก เอา ขนม นั้น แจกให้ แก่ ลูก สิษ ทั้งหลาย ตรัส ว่า ท่าน จง รับ เอา กินเถิด นี้ และ เปน กาย ของ เรา แล้ว พระองค์ รับ เอา จอกโมทนา พระ คุณ แล ส่ง จอก นั้นให้ แก่ เขา แล้ว ตรัส ว่า ท่าน จง กิน แต่ นี้ ทุก คน เถิด ด้วย ว่า นี้ และ เปน เลือด ของ เรา สำหรับ คำ สัญาใหม่ แลเปน ซึ่ง ต้อง เทออก เพราะ คน เปน อัน มาก จะ ได้ เปน ที่ ยกโทษ เขา แล้ว เรา บอก แก่ ท่าน ว่า แต่ นี้ไป เรา จะ กิน แต่ ผล อะหงุ่น ต่อไป มิได้ กว่า จะ ถึง วัน นั้น จะ ได้ กิน ผล อะหงุ่น อันใหม่ ด้วย กัน กับ ท่านใน เมือง แห่ง พระ บิดา เรา ครั้น สวด เปน เพลง สรระเสิญแล้ว พระเยซู กับ พวก สิษ จึ่ง ออก ไป ถึง ภูเขา เอลายโอน ฯะ

๓๑ ๑ ใน ขณะ นั้น พระเยซู ตรัส แก่ พวก สิษ ว่า ท่าน จะ เคืองใจ แก่

เราใน กลาง คืน วันนี้ สิ้น ทุก คน เพราะ ว่า มีคำ เขียน อยู่ ว่า เรา จะ ตี ผู้ เลี้ยง แกะ และ ฝูง แกะ นั้น จะ กระจัด กระจาย ไป แต่ ว่า ครั้น เรา ได้ เปน คืน ขึ้น มาแล้ว เรา จะ นำ หน้า ท่าน ไป เมือง ฆาลิลาย สว่น เปโตร มา ทูล ว่า มาท แม้น คน อื่น จะ เคืองใจ แก่ ท่าน สิ้น ทุก คน ฝ่าย ข้าพเจ้า นี้ จะ มีใจ เคือง นั้น หา มิได้ เลย พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ เปโตร ว่า เรา บอก แก่ .ท่า เปน แท้ ว่า ใน คืน วัน นี้ ถอ่นไก่ จะ ขัน เจ้า จะ ปติเสศ เรา จน สามครั้ง ว่าไม่ รู้ จัก เปโตร จึ่ง ทูล ว่า ถึง ข้าพเจ้า จะ ตอ้ง สู้ ความ ตาย กับ พระองค์ ข้าพเจ้า จะ ปติเสศ พระองค์ มิได้ เลย แล้ว ลูก สิษ ทั้งปวง ก็ ว่า เหมือน กัน

๓๖ ● เมื่อ นั้น พระเยซู กับ พวก สิษ มาใน ตำบล หนึ่ง ชื่อ ว่า เฆธเซมาเน พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ ลูก สิษ นั้น ว่า จง นั่ง อยู่ ที่ นี่ กอ่น เถิด กว่า เรา จะ ไป สวด ตั้ง ความ ปราถนา ที่โน้น แล้ว พระองค์ พา เอา เปโตร กับ ลูก แห่ง ซเบดาย สอง คน ไป ดว้ย กัน ก็ เปน ทุกข์ เข้าโศก พระไทย จึ่ง ตรัส ว่า เราเปน ทุกข์ ใน วิญาณ เพียง ปาง ตาย อยู่ที่ นี่ แล เฝ้า กับ เรา เถิด พระ องค์ ถอย ออก ไป ไกล จาก ลูก สิษ นอ่ย หนึ่ง มา ก้ม พระภักตร ลง นบ ซบ ตั้ง ความ ปราถนา ว่า พระ บิดา เจ้า ข้า ถ้า จะ เปน ได้ จงให้ จอก นี้ เคลื่อน ออก จาก ข้าพเจ้า เถิด ไม่ ขอให้ สุด แก่ใจ ของ ข้าพเจ้า แต่ ว่าให้ สุด แก่ พระไทย ของ พระ บิดา เถิด แล้ว พระองค์ กลับ มา หา ลูก สิษ ก็ เหน ว่า นอน หลับ อยู่ จึ่ง ตรัส ถาม เปโตร ว่า ดั่ง นี้ หรื ท่าน จะ ตื่น เฝ้า กับ เรา แต่ ศัก ทุ่ม หนึ่ง ไม่ ได้ หรื ท่าน จง เฝ้า แล ออ้น วอน พระเจ้า ไป เถิด เพื่อ มิให้ ท่าน ตกใน ที่ ชักให้ ผิด นั้น เพราะ ว่า จิตร เปน อัน พร้อม สรัพ อยู่ แต่ เนื้อ หนัง นั้น เปน ออ่น เชื่อม อยู่ แล้ว พระองค์ ยัง กลับไป อีก ก็ สวด ตั้ง ความ ปราถนา ว่า พระ บิดา เจ้า ข้า ถ้า แม้น ว่า จอก นี้ จะ พ้น ไม่ ได้ จำ เปนให้ ข้าพเจ้า กิน ก็ให้ พระไทย พระองค์ สำเรจ เถิด พระองค์ จึ่ง กลับ มา หาลูก สิษ เหน เขา นอน หลับไป อีก เพราะ หนัก ตา อยู่ พระองค์ ก็ ละ เขา กลับไป อีก เปน สาม ครั้ง ดว้ย กัน และ สวด ไป เหมือน หน หลัง แล้ว พระองค์มา

หา ลูก สิษ ตรัส ว่า เดี๋ยว นี้ นอน หยุด ภักไป เถิด นี้ และ เวลาใก้ล แล้ว ที่ บุตร มนุษ จะ ต้อง มอบ ไว้ ใน มือ คน บาป ลุก ขึ้น เถิด มา เรา จะ ไป นี่ แน่ คน ที่ มอบ เรา มาใก้ล แล้ว เมื่อ พระองค์ ยัง ไม่ ทัน ขาด คำ ก็ นี่ และ ยูดา คน หนึ่ง แต่ ใน พวก สิบ สอง นั้น เข้า มา กับ ฝูง คน เปน อัน มาก ถือ ดาบ ถือ กระบอง เปน คนใช้มา แต่ พวก ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ และ แต่ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ แห่ง ราษฎร แล้ว ผู้ มอบ พระองค์ นั้น ได้ ให้ สำคัญ แก่ เขา แล้ว ว่า เมื่อ ข้า จะ จูบ ผู้ ใด ก็ เปน ผู้ นั้น เอง และ จง จับ กุม เอา เถิด และ บัด เดี๋ยว นั้น ยูดา เข้า มา ถึง พระเยซู แล ว่า อาจาริย์ เจ้า ข้า จง จำเริญ เถิด แล้ว เข้า จูบ พระองค์ พระเยซู จึ่ง ตรัส ถาม เขา ว่า มิศหาย เอ๋ย เจ้า มา ทำ อะไร ขณะ นั้น ฝูง คน ทั้งหลาย เขา มา จับ กุม พระเยซูไว้ แล้ว มี คน หนึ่ง แต่ใน พวก ซึ่ง อยู่ กับ พระเยซู ขยับ มือ ชัก ดาบ ออก มา ฟัน ทาษ ของ ปะโรหิต เจ้า เอาใบ หูขาด ฝ่าย พระเยซู ก็ ตรัส แก่ ผู้ นั้น ว่า เอา ดาบ คืนใส่ ฝักเสีย เถิด เพราะ ว่าใคร ๆ จะ อาไศรย ดาบ ก็ จะ เสีย ดว้ย ดาบ นั้น แล เจ้า จะ เหน หย่างไร ถ้า เรา จะ ขอ แต่ พระ บิดา ของ เรา ท่าน ก็ จะ มิโปรด บัดเดี๋ยวนี้ ใช้ ทูต สวรรค์ มาก กว่า สิบ สอง กอง มา ช่วย เรา หรื แต่ถ้า ถ้า จะ เปน ดั่ง นั้น แล้ว ฝ่าย คำ พระ ทุก ประการ ที่ จด ไว้ ว่า จำ เปน ดั่ง นี้ คำ นั้น ก็ จะ สำเรจ หย่างไรได้ เล่า ขณะ นั้น พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ ฝูง คน ทั้ง นั้น ว่า เจ้า เหล่า นี้ ออก มา เกาะ กุม เรา ทั้ง ถือ ดาบ ถือ กระบอง เหมือน หนึ่ง จะ จับ ขโมย ทุก วัน เรา ได้ อยู่ สั่ง สอนใน วิหาร แล้ว เจ้า ไม่ ได้ จับ กุม เรา ทั้ง นี้ เปน มา สิ้น เพื่อ ดว้ย คำ แห่ง ผู้ ทำนาย ทั้งหลาย จะ ได้ ถึง ที่ สำเรจแล ครั้ง นั้น ลูก สิษ ทั้งปวง จึ่ง ละ พระองค์ หนี ไป ฯะ

๕๗ ๏ ส่วน พวก เหล่า นั้น ที่ เกาะ กุม พระเยซู ภา พระองค์ เข้า ไป หา กายะฟา ผู้ เปน เจ้า แห่ง ปะโรหิต ทั้งหลาย ที่ นั้น พวก ยาลักษ ทั้ง ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ชุม นุม พร้อม กัน แล้ว ฝ่าย เปโตร ก็ ตาม พระองค์ แต่ ไกล จน มา ถึง จวน แห่ง ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ เปโตร จึ่ง เข้า ไป ข้างใน มา นั่ง อยู่ กับ พวก คน

ใช้ทั้งหลาย คอย ดู ความ จน สิ้น ฝ่าย พวก ปะโรหิต ผู้ใหญ่ ทั้ง ผู้เถ้า ผู้แก่ และ บันดา ลูก ขุน ทั้งปวง หา พญาณ เท็จ สับปลับ จะ มา ฟ้อง พระเยซู จะ ให้เปนโทษ ถึง ตาย หา ก็ ไม่ ภพ พญาณ เท็จ สับปลับ หลาย คน มา แต่ ยังไม่ได้ การ ภาย หลัง มี พญาณ เท็จ สอง คน มาให้การ ว่า คน นี้ ได้ว่า เขามี กำลัง จะ ทะลาย วิหาร ของ พระเจ้า และใน สาม วัน ก็ จะ สร้าง ขึ้นใหม่ เจ้า ปะโรหิต จึ่ง ลุก ขึ้น ถาม พระองค์ ว่า เจ้า ไม่ ตอบ อะไร หรือ พวก นี้ เปน พญาณว่า ไร ต่อ ตัว ฝ่าย พระเยซู มิได้ตอบ ประการใด เจ้า ปะโรหิต ใหญ่ จึ่งว่า เราให้ ตัว สบถ ออก ชื่อ พระเจ้า ผู้ ทรง ชีวิตร ให้ตัว บอก แก่ เรา นี้ ว่า ตัวเปน พระ คริศโต บุตร พระเจ้า หรือ พระเยซู ตอบแก่ เจ้า ปะโรหิต ใหญ่ ว่า ท่าน ว่า หย่าง นั้น ฝ่ายเรา ก็ บอก แก่ท่าน ทั้งหลาย ว่า ใน ภาย ภาค หน้า ท่าน ทั้งหลาย จะ เหน บุตร มนุษ นั่ง อยู่ เบื้อง ขวา ซึ่ง ริทธา นุภาพ ของพระเจ้า แล้ว ลง มาใน กลาง เมฆ ฟ้า ขณะ นั้น เจ้า ปะโรหิตใหญ่ ก็ฉีก เสื้อผ้า ของ ตน ร้องว่า คน นี้ พูด หยาบช้า แล้ว เรา จะ ต้อง การ ด้วย พญาณ อะไร อีกเล่า ท่าน ทั้งหลาย ได้ ยิน คำ หยาบ ช้า ของ เขา แล้ว จง ดูเถิด ท่าน จะ เหน เปน ประการใด บ้าง คน ทั้งหลาย ตอบ ว่า เปนโทษ ถึง ตาย จริง เขา จึ่ง มา ถ่ม น้ำลาย บน พระภักตร พระองค์ บ้าง คน ตบ ตี พระปราง แห่ง พระองค์แล ว่า คริศโต เอ๋ย ทาย แก่ เรา เถิด ว่าใคร ได้ ตบ ตัว ฯะ

๖๙ ๏ ฝ่าย เปโตร ยัง นั่ง อยู่ใน จวน นั้น แล้ว มี สาวใช้ คน หนึ่ง เข้า มา บอก แก่ เปโตร ว่า เจ้านี้ ได้ อยู่ กับ เยซู ชาว ฆาลีลาย นั้น แล เปโตร ก็ ปะติเสศ ต่อ หน้า คน ทั้งปวง ว่า นาง ว่า อะไร ข้า ไม่ รู้ และ เมื่อ เปโตร ออก จาก ประตู สาวใช้ คน อื่น เหน แล้ว ก็ บอก แก่ คน ที่ อยู่ นั้น ว่า คน นี้ ก็ ได้ อยู่ กับ เยซู ชาว นาศเรธ เปโตร ก็ ปัดติเสศ อีก ครั้ง หนึ่ง และ สบถ ตัว ว่า คน นั้น ข้า ไม่ รู้ อยู่ มา น่อย หนึ่ง คน ที่ ยืน อยู่ นั้น จึ่ง บอก แก่ เปโตร ว่า เจ้า ได้ เปน แต่ พวก คน นั้น เปน แท้แล เพราะ ว่า คำ พูด ของ เจ้า ก็ ส่อ ตัว อยู่ แล้ว เมื่อ นั้น เปโตร มา แช่ง ตัว และ สบถ ว่า ข้าไม่ รู้ จัก คน นั้นเลย

ใน ขณะ นั้น ไก่ ก็ ขัน ขึ้น เปโตร จึ่ง ลำลึก ถึง ถ้อย คำ ที่ พระเยซูได้ ตรัส นั้น ว่า ก่อน ไก่ จะ ขัน เจ้า จะ ปะติเสศ เรา เปน สาม ครั้ง เปโตร จึ่ง ออก ไป นอก แล้ว ร้องไห้ ด้วย เจบใจ เปน อัน มาก ฯะ

๏ บท ๒๗ ฯ

๏ ครั้น รุ่ง เช้า แล้ว บันดา พวก ปะโรหิตใหญ่ ทั้ง ผู้เถ้า ผู้แก่ แห่ง ราษฎร คิด อ่าน กัน จะ ได้ ประหาร พระองค์ เสีย แล ครั้น ได้ ผูก มัด พระองค์ แล้ว เขา จึ่ง ภา เอา ไป มอบให้ ปนเคียวปีลาต ที่ เปน เจ้า ผู้ รั้งเมือง ฯะ

๓ ๏ ครั้น ว่า ยูดา ที่ ได้มอบ พระองค์ ได้ เหน ว่า พระองค์ ต้อง ปรับโทษ จริง แล้ว ก็ รู้สึก ตัว เปน ทุกข์ เอา เงิน นั้น มา คืนให้ แก่ พวก ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ และ แก่ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ เสียใหม่ ว่า ข้า ได้ ผิด แล้ว ด้วย ว่า ข้า ได้ เอา เลือด ซึ่ง ไม่ มี ผิด มา มอบ ไว้ เขา จึ่ง ตอบ ว่า นั้น เปน อะไร แก่ เรา เล่า เอง ดู เถิด แล้ว ยูดา เอา เงิน นั้น ทิ้งไว้ ใน วีหาร แล้ว ก็ ออกไป ผูก คอ ตาย ส่วน พวก ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ รับ เอา เงิน นั้น มา คิด อ่าน กัน ว่า จะ เอา เงิน นี้ มา ไว้ใน คลัง วิหาร ไม่ ชอบ เลย เพราะ ว่า เปน เงิน ค่า เลือด คิด อ่าน กัน แล้ว ก็ เอา เงิน นั้น มา ซื้อ ที่ ดิน แห่ง ช่าง ปั้น ม่อ เอา ไว้ สำหรับ ฝัง ศภ คน แขก บ้าน แขก เมือง เพราะ เหตุ ดั่ง นั้น จน ทุก วัน นี้ ที่ ดิน อัน นั้น มี ชื่อ ว่า ดิน แห่ง เลือด ครั้ง นั้น สำเรจ คำ ซึ่ง ยิระมะยา ผู้ ทำนาย ได้ ว่า ไว้ นั้น ว่า ข้า ได้ เอา เงิน สาม สิบ แผ่น เปน ราคา แห่ง ผู้ ต้อง ขาย เปน ราคา ซึ่ง พวก ยิศราเอล นั้น ตี ราคา เอา เงิน นั้นไป ซื้อ ที่ ดิน แห่ง ช่าง ปั้น ม่อ ตามซึ่ง พระองค์ เจ้า ตรัส สั่ง ข้า ไว้ ฯะ

๑๑ ๏ ฝ่าย พระเยซู ยืน อยู่ ต่อ หน้า ผู้รั้ง ๆ ก็ ถาม พระองค์ ว่า ตัว นี้ เปน กระษัตร จ้าวใน พวก ยูดาย หรื พระองค์ ตอบ ว่า ท่าน ว่า นั้น ครั้น เมื่อ พวก ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ ทั้ง ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ฟ้อง ร้อง กล่าวโทษ ต่อ พระองค์ ๆ มิได้ตอบ ประการใด เลย ปีลาต จึ่ง ถาม พระองค์ ว่า เจ้า ไม่ ได้ ยิน หรื ซึ่ง เขา กล่าวใส่ ความ ตัว มาก เท่าไร ฝ่าย พระองค์ มิได้ ตอบ ผู้ รั้ง ประการใด

จน ผู้รั้ง มา ประลาดใจ เปน อัน มาก นัก คราว เทษกาล นั้น เปน ทำเนียม จะ ให้ ท่าน ผู้รั้ง ปล่อย คนโทษ คน หนึ่งให้แก่ ฝูง คน ทั้งหลาย เขา จะ ปราถนา ผู้ใดก็ ผู้นั้นแล ครั้ง นั้น มี คนโทษ คน หนึ่ง ชื่อ เสียง เขา ลื กัน หนัก ชื่อ บาระบา ครั้นฝูงคนชุมนุมกันแล้ว บีลาต จึ่ง ถาม เขา ว่า คนโทษ สอง คน นี้ เจ้า รักษ จะให้ เรา ปล่อยใคร บาระบา หรื เยซู ที่ เรียก ว่า คริศโต นั้น เพราะ บีลาต รู้ อยู่ ว่า เข้า ได้ มอบ พระองค์ แต่ ดว้ยใจ ฤษยา เท่า นั้น ดอก เมื่อ บีลาต ยัง นั่ง อยู่ ใน ที่ พิภากษา ภรรยา ของ ท่าน ก็ให้ คน มา บอก ว่า ท่าน อย่า ทำ อะไร แก่ ผู้ ชอบ ธรรม นั้น เลย ดว้ย เหตุ ว่า วัน นี้ ใน ฝัน ข้า ต้อง ทุกข์ มาก นัก เพราะ ท่าน นั้น ส่วน พวก ปะโรหิต ผู้ใหญ่ และ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ยุยง ฝูง คน ทั้งหลาย ให้ ขอ ปล่อย บาระบาไป แต่ ว่า เยซู นั้นให้ฆ่า เสีย ท่าน ผู้รั้ง ถาม เขา ว่า ใน สอง คน นี้ เจ้า จะ ขอให้ ปล่อยใคร เล่า เขา ตอบว่า ให้ ปล่อย บาระบา เถิด บีลาต จึ่ง ถาม เขา ว่า ถ้า หย่างนั้น เรา จะ ทำ อะไร ดว้ย เยซู ที่ ยัง เรียก ว่า คริศโต คน ทั้งปวง จึ่ง รอ้ง ว่า ให้ ตรึง กางเขน เสีย เถิด บีลาต ยัง ถาม ว่า ทำไม เยซู ได้ ทำ ผิด ประการใด เขา ก็ ยิ่ง รอ้ง เสียง ดัง ว่า ให้ ตรึง กางเขง เสีย เถิด ฝ่าย บีลาต เหน ว่า ทำ เท่าไร ไม่ได้การ ยิ่ง เกิด กุลี วุ่น วาย ขึ้น บีลาต จึ่ง เอา น้ำ มา ล้าง มือ ต่อ หน้า ฝูง คน ทั้งหลาย แล้ว ว่า เจ้า ทั้งหลาย จง ดู เถิด ว่า เรา หมด จด ปราศจาก เลือด ผู้ ชอบ ธรรม นี้ แล้ว ฝูง คน ทั้งปวง รับ คำ ว่า ให้ เลือด คน นี้ มา ตก บน เรา และ บน ลูก หลาน เรา เถิด บีลาต จึ่ง ปล่อย บาระบาให้ เขา และ ครั้น ทวน พระเยซู ดว้ย ลวด หนัง แล้ว ก็ มอบให้ เขา เอา ไป ตรึง เสียในไม้ กางเขน ขณะ นั้น พวก ทหาร แห่ง ผู้ รั้ง รับ พระเยซู พาไปใน สาลา ลูกขุน แล้ว ให้ ทหาร สิ้น ทั้ง กอง เข้า มา ถึง ที่ นั้น จึ่ง เปลื้อง เสื้อ ผ้า ของ พระองค์ ออก เสีย และ เอา เสื้อ ผ้า แดง มาให้ พระองค์ ใส่ เอา มงกุฎ ถัก ดว้ย กิ่ง หนาม มาใส่ บน พระเศียร แห่ง พระองค์ แล้ว เอา ลำ ต้นอ้อ มาใส่ พระหัตถ์ ข้าง ขวาให้ พระองค์ ถือ เขา จึ่ง มา คุก หัวเข่า ลง เปน ที่ เยาะ เย้ย เยาะหยัน

พระองค์ แล้วก็ไหว้พระองค์ว่า จำเริญเถิดกระษัตร จ้าวพวกยูดาย ก็ถ่มน้ำลายแก่พระองค์ และเอาลำต้นอ้อมาหวดพระเศียร ครั้นเขาเยาะเย้ยเยาะหยันพระองค์แล้ว ก็มาเปลื้องเสื้อผ้าแดงออกเสียแล้ว เอาเสื้อผ้าของพระองค์ให้ใส่ ก็ภาไปจะให้ตรึงกางเขนเสีย ฯะ

๓๒ ๏ ครั้นได้ออกจากเมืองแล้ว เขาได้ภพคนหนึ่งชื่อซีโมน เปนชาวเมืองกุเรเน เขาก็ขืนคนนั้น ให้รับแบกกางเขนของพระองค์ไปกอมาถึงตำบลหนึ่งชื่อว่าโฆละโฆธา แปลว่ากระโลกศีศะ ที่นั้นเขาให้พระองค์กินน้ำอะหงุ่นเปรี้ยวระคนกับดี พระองค์ชิมดูแล้วก็ไม่กิน เมื่อเขาตรึงพระองค์ในกางเขนแล้ว เขามาแบ่งปันเสื้อผ้าของพระองค์เขี่ยนจับฉะลากให้รู้ว่าจะได้แก่ใคร (ดังนี้แลคำแห่งผู้ทำนายได้สำเรจที่ว่า เขาได้แบ่งผ้าผ่อนของเราแจกกัน แลด้วยเสื้อเล่าเขาจับฉะลาก) ก็ชวนกันนั่งดูที่นั้น เขาก็เขียนคำหาฤกไว้ ใส่เหนือพระเศียรว่าเช่นนี้ นี้และเยซูเปนกระษัตรจ้าวพวกยูดาย แลในขณะนั้นก็ตรึงพวกโจรผู้ร้ายสองคนด้วยกันกับพระองค์ คนหนึ่งข้างขวาคนหนึ่งข้างซ้าย แล้วบันดาคนที่เดิรเลยไปนั้น ว่าหยาบช้าต่อพระองค์สั่นหัวพะยักหน้าคนว่าเช่นนี้ อ้ายคนทำลายพระวิหารและในสามวันจะสร้างขึ้นใหม่ ทำให้ตัวรอดเถิด ถ้าตัวเปนบุตรพระเจ้าแล้วลงจากกางเขนมาเถิด พวกปะโรหิตใหญ่กับทั้งพวกอาลักษ และผู้เถ้าผู้แก่ทำเหมือนกันก็ฟ้อเสี้ยนว่า คนนี้ช่วยคนอื่นให้รอด ช่วยตัวเองก็ไม่ได้ ถ้าเจ้าเปนกระษัตรจ้าวพวกยิศราเอลจริงแล้ว ก็ให้ลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด แล้วเราจะเชื่อเขาๆไว้ใจแก่พระเจ้า ก็ถ้าชอบพระไทยให้พระเจ้านั้นช่วยให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด เพราะว่าเขาบอกว่า เราเปนบุตรพระเจ้า แม้นผู้ร้ายที่ต้องตรึงกับพระองค์ ก็นินทาพระองค์เหมือนกัน แล้วตั้งแต่เพลาเที่ยงจนถึงสามโมงบ่าย มืดคลุมไปทั่วทั้งแผ่นดิน และเมื่อใกล้เพลาบ่ายสามโมง พระเยซูรองด้วยเสียงดังว่า

เอลิ เอลิ ลามา ซะบักธานี แปล ว่า พระองค์ เจ้า ข้า พระองค์ เจ้า ข้า เหตุ อันใด พระองค์ ละ ทิ้ง ข้าพเจ้า เสีย คน ที่ ยืน อยู่ นั้น ได้ ยิน ดั่ง นั้น แล้ว ก็ ว่า คน นี้ รอ้ง เรียก เอลี่ยา มา คน หนึ่ง ใน พวก นั้น จึ่ง วิ่ง ไป เอา ฟอง ชะ เล ให้ ดูด น้ำ ซ่ม เดม แล้ว เอา มา ผูก ที่ ลำ คัน อ้อ และ ส่ง ให้ พระองค์ กิน คน อื่น บอก กัน ว่า ให้ เรา คอย ดู เอลี่ยา จะ มา ช่วย เขา หรื ไม่ ฯะ

๕๐ ๏ ฝ่าย พระเยซู รอ้ง ดว้ย เสียง เปน อัน ดัง อีก ที่ หนึ่ง แล้ว ก็ ปลง ชีวิตร ตาย ก็ นี่ และ ม่าน ใน วิหาร ฉีก เปน สอง ถอัน แต่ เบื้อง บน จน ถึง ล่าง แผ่นดิน ก็ไหว กอ้น หิน ก็ แตก แยก กัน ที่ ฝั่ง ศภ ก็ แหวก ออก แล ศภ แห่ง คน บริสุทธิ ที่ หลับ ไป นั้น ได้ เปน ขึ้น มา มาก หลาย และ ออก มา จาก ที่ ฝั่ง นั้น แล้ว ครั้น พระองค์ ได้ เปน ขึ้น มา แล้ว คน ที่ เปน ขึ้น มา นั้น ก็ มา ใน เมือง อัน บริสุทธิ์ สำแดง ตัว เปน ปรากต แก่ คน เปน อัน มาก ส่วน นายร้อย แล บันดา คน ที่ เฝ้า พระเยซู อยู่ นั้น มา เหน แผ่นดินไหว แล เหตุ การ อื่น ๆ ที่ เปน มา นั้น ก็ สะดุ้ง ใจ กลัว ยิ่ง นัก และ รอ้ง ว่า แท้ จริง ท่าน นี้ เปน บุตร พระเจ้า แล้ว ที่ นั้น ก็ มี พวก สัตรี หลาย คน ที่ ติด ตาม พระเยซู มา แต่ เมือง ฆาลีลาย รับ ปรนิบัติ แก่ พระองค์ เขา ก็ ยืน อยู่ แต่ ไกล ดู เหตุ การ ทั้ง นี้ ใน พวก นั้น มาเรีย ชาว มัฆดาลา และ มาเรีย แม่ ของ ยาโกโบ กับ โยเซ และ แม่ แห่ง ลูก เซเบดาย เปน ต้น ฯะ

๕๗ ๏ ครั้น ถึง เพลา ค่ำ แล้ว มี เสฐี คน หนึ่ง ชื่อ โยเซพ มา แต่ บ้าน อะ ริมาธาย คน นี้ ก็ เปน ลูก สิษ ของ พระเยซู อยู่ จึ่ง เข้า ไป หา ปีลาต ขอ ศภ แห่ง พระเยซู ปีลาต จึ่ง สั่ง ให้ เอา ศภ นั้น ส่ง ให้ ครั้น ว่า โยเซพ รับ ศภ แห่ง พระองค์ แล้ว ก็ เอา ผ้า ขาว สะอาด มา ห่อ พันท์ พระ ศภ ไว้ แล้ว เอา ไป ใส่ ใน ที่ ฝั่ง ศภ อันใหม่ ของ ตัว ที่ ได้ เจาะ ไว้ ใน หิน แล้ว เอา กอ้น หิน ใหญ่ มา ปีด ปาก ที่ ฝั่ง ศภ นั้น แล้ว จึ่ง กลับ ไป มาเรีย ชาว มัฆดาลา และ มาเรีย คน อื่น นั้น มา นั่ง อยู่ หน้า ที่ ฝั่ง ศภ นั้น ฯะ

๖๒ ๏ แล รุ่ง เช้า คือ วัน ถัด แต่ วัน เตรียม ปัศคา พวก ปะโรหิต ใหญ่

และ ฟาริซาย ทั้งหลาย เข้า พร้อม กัน มา หา ปีลาต ผู้รั้ง แล้ว ว่า ท่าน เจ้า ข้า ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ได้ ลำลึก คิด ขึ้น ว่า อ้าย คน สอน ผิด นั้น เมื่อ ชีวิตร ยัง อยู่ ได้ ว่า ครั้น สาม วัน แล้ว เรา จะ เปน ขึ้น มา อีก ขอ ท่าน สั่งให้ เฝ้า ที่ ฝัง ศภ นั้น จน ถึง วันสาม เถิด กลัว ลาง ที่ ลูกสิษ ของ เขา จะ มา (กลางคืน) ขะโมย ศภ เอา ไป เสีย แล้ว จะไป บอก แก่ คน ทั้งหลาย ว่า เขา เปน คืน ขึ้น มา แล้ว แล้ว ความ ผิด ที่ หลัง นั้น จะ เปน ความ ผิด ร้าย กว่า แต่ ก่อน อีก ปีลาต จึ่ง ตอบ แก่ เขา ว่า ท่าน มี ทหาร สำหรับ เฝ้า ก็ ให้ ไป เฝ้า ที่ ฝัง ศภ นั้น ไว้ เปน มั่น คง ตาม แต่ จะ ได้ เขา จึ่งไป ตีตรา และให้ ล้อม เฝ้า อยู่ นั้น ฯ

๏ บท ๒๘ ฯ

๑ ครั้น สิ้น วัน ซะบาโต ใกล้ รุ่ง เช้า วัน อาทิตย์ มาเรีย ชาว มัฆดาลา และ มาเรีย คน อื่น นั้น ออก ไป ดู ที่ ฝัง ศภ นั้น ก็ นี่ และ แผ่นดิน ไหว เปน อัน มาก ด้วย ว่า ทูต แห่ง พระองค์ เจ้า ลง มา แต่ สวรรค์ มา กลิ้ง หิน เสีย จาก ปาก ที่ ฝัง ศภ แล้ว นั่ง อยู่ บน หิน นั้น ฝ่าย ทูต สวรรค์ นั้น มี ลักขะณา อินทรี รุ่ง เรือง เหมือน หนึ่ง ฟ้า แลบ และ เสื้อ ผ้า ขาว เหมือน หนึ่ง หิมะ ฝ่าย คน ที่ เฝ้า อยู่ นั้น ก็ ตกใจ กลัว สหลบ ไป เหมือน หนึ่ง ตาย ฝ่าย ทูต สวรรค์ ก็ บอก แก่ สัตรี เหล่า นั้น ว่า ท่าน ทั้งหลาย อย่า กลัว เลย ด้วย ว่า ข้า รู้ อยู่ ว่า ท่าน มา หา พระเยซู ผู้ ต้อง ตรึงใน ไม้ กางเขน นั้น พระองค์ มิได้ อยู่ ที่ นี้ แล้ว เพราะ ได้ เปน ขึ้น มา แล้ว ตาม คำ ซึ่ง พระองค์ ได้ ตรัส ไว้ นั้น จง มา เถิด มา ดู ที่ เขา ฝัง พระองค์ ไว้ แล้ว จง ไป เรว ๆ ไป บอก แก่ ลูก สิษ ของ พระองค์ เถิด ว่า พระองค์ เปน ขึ้น มา จาก ตาย แล้ว ดู กระท่าน พระองค์ เสดจ ไป ก่อน ท่าน แล้ว ไป เมือง ฆาลีลาย ที่ นั้น แล ท่าน จะ ภพ กัน ดูดะ เรา บอก แก่ ท่าน เสีย ก่อนให้ รู้ แล้ว สัตรี เหล่า นั้น ก็ ชวน กัน ออก ไป จาก ที่ ฝัง ศภ เรว ๆ ไป ทั้ง กลัว ทั้ง ชื่น ชม ยินดี เปน อัน มาก วิ่งไป บอก แก่ ลูก สิษ ของ พระองค์ ให้ รู้ ความ เมื่อ สัตรี เหล่า นั้น ยัง เดิรไป จะ บอก แก่ พวก สิษ พระเยซู ก็ มา ปะ ทัก ทาย เขา ว่า จง อยู่ เยน เปน ศุขเถิด

ฝ่าย สัตรี เหล่า นั้น ก็ เข้า มา กอด พระบาท กราบ ไหว้ นะมัศการ แก่ พระองค์ พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า อย่า กลัว เลย จง ไป บอก แก่ พี่น้อง ของ เรา ให้ เขา ไป เมือง ฆาลิลาย เถิด เรา จะ ภบ กัน ที่ นั้น แล ฯะ

๑๑ ๏ ครั้น เหล่า ผู้หญิง นั้น ออก ไป แล้ว ก็ มี ลาง คน เปน พวก ที่ เฝ้า นั้น เข้า มา ใน เมือง เอา เหตุ ความ ที่ ได้ เปน มา นั้น กล่าว แก่ พวก ปะโรหิต ผู้ใหญ่ ให้ ฟัง ทุก ประการ แล้ว พวก ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ นั้น กับ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ชุม นุม กัน แล้ว จึ่ง คิด อ่าน กัน เอา เงิน เปน อัน มาก ให้ พวก ทหาร นั้น สั่ง เขา ว่า เจ้า จง เล่า ลือ ออก ไป ว่า เวลา กลาง คืน เมื่อ เรา นอน หลับ อยู่ ลูก สิษ ของ เขา มา ขะโมย เอา ไป ถ้า แม้น ว่า เนื้อ ความ นี้ จะ ทราบ ถึง หู เจ้า ผู้ รั้ง เรา จะ ช่วย แก้ ให้ แล ไม่ ให้ เจ้า ต้อง รอ้น เลย พวก ทหาร รับ เอา เงิน แล้ว ก็ ทำ ตาม คำ ซึ่ง เขา สั่ง สอน ไว้ นั้น และ เรื่อง นั้น เขา บอก ลือ ไป ใน พวก ยูดาย ตราบ ท้าว ทุก วัน นี้ ฯะ

๑๖ ๏ ส่วน ลูก สิษ สิบ เอ็ด คน ออก ไป ถึง เมือง ฆาลิลาย ไป บน ภูเขา ที่ พระเยซู ได้ กำหนด ไว้ นั้น เมื่อ ภบ พระองค์ แล้ว ก็ กราบ ไหว้ แต่ ลาง คน ยัง กริ่ง ใจ อยู่ ฝ่าย พระเยซู ก็ เข้า มา ใก้ล แล ตรัส แก่ เขา ว่า ริทธา นุภาพ อำนาจ ทั้ง สิ้น ใน สวรรค์ ก็ ดี ใน แผ่นดิน ก็ ดี ยก มอบ ไว้ แก่ เรา แล้ว เหตุ เช่น นี้ ท่าน ทั้งหลาย จง ออก ไป ทำ ให้ คน ใน ประเทษ ทั้งปวง เปน ลูก สิษ แล้ว ให้ เขา รับ ศิล จุ่มน้ำ เดช นาม พระบิดา และ พระบุตร และ พระ วิญาณ บริสุทธิ สอน ให้ เขา ถือ รักษา สาระพัด ทั้งปวง ที่ เรา ได้ สั่ง เสีย ไว้ แก่ ท่าน แล้ว ดู กระท่าน เรา อยู่ กับ ท่าน ทั้งหลาย ใน กาละ ทุก วัน ๆ กว่า จะ สิ้น กัลป นี้ แล้ว แล (อาเมน) ฯะ

๏ พระ คริศวงษ ตาม มัดธาย จบ บริบูรณ แล้ว แล ฯะ

๏ พระคริศวงษ ตาม มาระโก ฯะ

๏ บทต้น ฯ

๏ ต้น พระ คริศวงษ คือ เรื่อง ราว แห่ง พระเยซู คริศ ผู้ บุตร พระเจ้า
เหมือน คำภีร ผู้ทำนาย มี คำ จารึก ไว้ ว่า ดู กระท่าน เราใช้ ทูต ของ เรา ไป
ข้าง หน้า ท่าน จะให้ จัด เตรียม ซึ่ง หน ทาง (ข้าง หน้า ท่าน) เสียง แห่ง ผู้
ป่าว รอ้ง ใน ป่า ว่า ทาง ซึ่ง พระองค์ เจ้า จะ เสดจ มา นั้น จัด เตรียม ไว้เถิด
ให้มรคา ตรง แน่วไป ดั่ง นี้โยฮัน ได้ มาให้ รับ ศีล จุ่มน้ำใน ป่า แล ป่าว
ประกาษ ศีล นั้นให้เขา ตั้งใจ เสียใหม่ เพื่อ ความ ผิด ของ เขา จะ ยก เสีย
ได้ แล สิ้น ทั้ง เมือง ยูดาย กับ ทั้ง ชาว กรุง ยรูซาเลม ออก ได้ ไป หาโยฮัน
สารภาพ ความผิด ของ ตัว ก็ รับ ศีลจุ่มน้ำใน แม่น้ำ ยาระเดน ฝ่าย โยฮัน นี้
ห่ม ผ้า ทำ ดวัย ขน อูฐ เอา หนัง คาด เอวไว้ แล้ว เอา ตั๊กะแตน และ น้ำผึ้งป่า
มา เปน อาหาร กิน จึ่ง ป่าว รอ้ง ว่า ภาย หน้า ท่าน จะ เสดจ มา ผู้ มี ริทธิ เดช
มาก กว่า ข้า ที่ ข้า จะ ก้ม หน้า ลง แก้ สาย รอ้ง ท้าว แห่ง ท่าน นั้น ไม่ สมไม่
ควร เลย ข้าให้ ท่าน ทั้งหลาย รับ ศีล จุ่มน้ำ ก็ จริง แต่ ว่า ท่าน ผู้ นั้น จะให้
ท่าน ทั้งหลาย นี้ จุ่มใน พระ วิญาณ บริสุทธิ ฯะ
๙๏ คราว นั้น พระเยซู เสดจ ออก จาก เมือง นาซาเร็ธ แขวงเมือง ฆาลิลาย
มา รับ ศีล จุ่มน้ำ แต่ โยฮันใน แม่น้ำ ยาระเดน ขณะเมื่อ พระองค์ ขึ้น มา จาก
น้ำ ก็ ทัศนาการ เหน ฟ้า แหวก ออก และพระวิญาณ ดุจ ดั่ง นก พิราบ ลง มา
ถึง พระองค์ แล มี เสียง ลง มา แต่ ฟ้า รอ้ง ว่า ท่าน นี้ และเปน บุตร ที่ รักษ
ของ เรา เปน ที่ ชอบ อารมณ์ ของ เรา แล คราว นั้น พระวิญาณ พา พระองค์
เข้า สู่ ป่า แล พระองค์ อยู่ ใน ป่า ถึง สี่ สิบ วัน ที่ นั้น และ ซาตานได้ ชันะสูด
พระองค์ ๆ ก็ อยู่ กับ สัตว ร้าย แล้ว ทูต สวรรค์ จึ่ง มา ปรนิบัติ แก่ พระองค์
๑๔ ๏ ครั้น ว่าโยฮัน ตอ้ง มอบไว้แล้ว พระเยซูเสดจ มา ยัง เมือง ฆาลิลาย
ป่าว ประกาษ มงคลโอวาท สำหรับ อาณาจักร พระเจ้า ว่า เวลา กำหนด ถึง

แล้ว อาณาจักร พระเจ้า ใกล้ จะ ตั้ง อยู่ แล้ว เหตุฉะนี้ จง ตั้งใจ เสียใหม่ แล เชื่อ มงคลโอวาท นี้ เถิด อนึ่ง ครั้น พระองค์ เสด็จ มา ริม ชะเล เมือง ฆาลิลาย ก็ ทอด พระเนตร เหน ซีโมน คน หนึ่ง แล อันดเรอา ผู้ พี่นอ้ง กับ ซีโมน นั้น ดี อวน ลงใน ชะเล เพราะ ว่า เขา เปน ชาว ประโมง พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า ตาม หลัง เรา มา แล เรา จะ ให้ ท่าน เปน ผู้ ร่วม คน หย่าง เขา ร่วม ปลา เขา จึ่ง ทิ้ง ละ อวน เสีย ที่ เดียว แล้ว ก็ ติจ ตาม พระองค์ ไป แต่ นั้น ไป อีก น่อย หนึ่ง พระองค์ ได้ ภบ ยาโกโบ คน หนึ่ง แลโยฮัน คน หนึ่ง พี่นอ้ง กัน เปน ลูก แห่ง เซเบดาย ชุน อวน อยู่ ใน เรือ พระองค์ จึ่ง เรียก เขา มา เขา จึ่ง ลาเซเบดาย ผู้ พ่อ ใน เรือ กับ ลูก จ้าง และ ติจ ตาม พระองค์ ไป ฯ

๒๑ ๏ พระองค์ ทั้ง พวก พระองค์ จึ่ง เข้า มาใน เมือง กับเรนาอูม และใน วัน ซะบาโต นั้น พระองค์ จึ่ง เข้าในโรง ธรรม เทษนา สั่ง สอน เขา ๆ ก็ บังเกิด อัศจรรย์ ใจ ดวัย คำ สอน แห่ง พระองค์ เพราะ ว่า เมื่อ พระองค์ สั่ง สอน เขา เปน เหมือน หนึ่ง ผู้ มี อาชุา จะ เหมือน พวก อาลักษ นั้น หา มิได้ แล้วในโรง ธรรม นั้น ก็ มี คน หนึ่ง ซึ่ง ผีโศกโครก ประจำ ตัว อยู่ ที่ โห่ รอ้ง ว่า เฮยเรา กับ ท่านเปน อะไร กัน โอ้เยซู ชาว นาซาเร็ธ ท่าน มาให้ เรา ฉิบหาย หรื ข้า รู้ จัก ว่า ท่าน เปน ผู้ ใด เปน ผู้ บริสุทธิ แห่ง พระเจ้า พระเยซู จึ่ง ห้ามปราม เขา ตรัส ว่า. นิ่ง เสีย และ ออก มา จาก เขา เถิด ผี โศกโครก ยื้แย่ง ตัว โห่ รอ้ง เสียง เปน อัน ดัง แล้ว ก็ ออก มา ฝูง คน ทั้งปวง หลากใจ นัก จึ่ง ซัก ไซ้ ถาม กัน ว่า นี้ จะ เปน ประการ ใด เล่า โอวาท ใหม่ ทั้ง นี้ จะ เปน หย่างไร เพราะ ว่า ท่าน นี้ ทรง อาชุา บังคับ บันชา ผี โศกโครก เขา ก็ นบ นอบ ฟัง แล้ว แต่ นั้น มา นามชื่อ พระองค์ ก็ ลื ชา ปรากฎ ไป ทั่ว แว่น แค้วน บ้าน เมือง อัน อยู่ รอบ เมือง ฆาลิลาย สิ้น ทั้ง นั้น ฯะ

๒๙ ๏ ขณะ เมื่อ ออก จากโรง ธรรม แล้ว พระองค์ กับ พวก พอ้ง จึ่ง เข้า ไปใน เรือน ของ ซีโมน และ อันดเรอา ยาโกโบ กับโยฮัน ก็ เข้า ไป ดวัย เมื่อ นั้น แม่ ยาย ของ ซีโมน นอน จับ ไข้ ตัว รอ้น เขา ก็ ดวน มา บอก เหตุ

หญิง นั้นให้พระองค์ทราบ พระองค์จึ่ง เข้าไป จับ มือ หญิง นั้น พยุง ขึ้น ไข้ก็ หายใน ขณะ เดียว นั้น ยาย นั้น ก็ ปรนิบัติ แก่ พระองค์ ทั้ง พวก พระ องค์ เพลา เยน ตระวัน จะ ตก แล้ว เขา ก็ เอา คน ผู้ ใด ๆ ที่ เจ็บ ทั้ง คน ผี ประจำ ตัว เปน อัน มาก ภา มา หา พระองค์ และ สิ้น ทั้ง เมือง ชุม นุม กันมา ตรง หน้า ประตู พระองค์ จึ่ง รักษา คน เจ็บ ต่าง ๆ เปน อัน มาก ผี ทั้งหลาย ก็ ขับ ออก แต่ ว่า ผี นั้น พระองค์ ห้าม มิให้ พูด เหตุ ว่า เขา รู้ จัก พระองค์ พรุ่ง นี้ เช้า พระองค์ ตื่น ก่อน รุ่ง นาร ออก ไปใน ที่ ป่า ก็ สวด ตั้ง ความ ปราถนา ที่ นั่น ฝ่าย ซีโมน กับ พวก พ้อง นั้น จึ่ง ตาม ไป หา พระองค์ ครั้น พบ แล้ว จึ่ง ทูล ว่า คน ทั้งปวง แสวง หา พระองค์ อยู่ พระองค์ จึ่ง ตรัสตอบ ว่า มา เถิด เรา จะ เข้า ไปใน บ้าน เมือง ที่ใกล้ ๆ ประกาษ เทษนา ที่ นั้น ด้วย ว่า เพราะ เหตุ อัน นั้น เรา จึ่ง มา พระองค์ จึ่ง เทษนาในโรง ธรรม เขา ทั่ว แว่น แคว้น เมือง ฆาลีลาย ก็ ขับ ผี ออก เปน อัน มาก ฯะ

๔๐ ๏ ยัง มี คน หนึ่ง เปนโรค เรื้อน เข้า มา หา พระองค์ คุก เข่า ลง อ้อน วอน ว่า ถ้า พระองค์ มี พระไทย จะ รักษาให้ ข้าพเจ้า หาย หมด จด ก็ได้ อ พระเจ้า ข้า พระองค์ จึ่ง ทรง พระ กรรุณา เหยียด พระหัตถ์ ต้อง คน นั้น ตรัส ว่า เรา มีใจ จะ ทำ จง หาย หมด จด ไป เถิด ครั้น พระองค์ ตรัส ยังไม่ ทัน จะ ขาด คำ โรค เรื้อน นั้น ก็ หาย หมด จด พระองค์ จึ่ง ปล่อย เขาไป ห้าม ปราม ว่า ระวัง ระไว อย่าให้ แพร่ง พราย แก่ ผู้ ใด แต่ ว่า ไป สำแดง ตัว แก่ ปะโรหิต แล้ว เครื่อง บูชา สำหรับ คน หาย จาก ดี่เรื้อน เอา มา ถวาย ให้ เปน พญาณ ต่อ คน ทั้งหลาย เถิด ตาม ซึ่ง คำโมเซ สั่งไว้ ฝ่าย คน นั้น ออก ไป ก็ไป ป่าว ร้องให้ เนื้อ ความ นี้ ลือ ไป เปน อัน มาก จน พระองค์ จะ เข้าใน เมือง เปน ปรากฎ ต่อไป มิได้ แต่ ว่า อาไศรย อยู่ นอกใน ที่ ป่า และ คน ทั้งหลาย มา แต่ ทุก ทิศ ไป หา พระองค์ ที่ นั้น ฯะ

๏ บท ๒ ฯ

๑ ครั้น หลาย วัน ล่วง แล้ว พระองค์ จึ่ง เสด็จ เข้า มาใน เมือง กับเรนาอูม

อีก เมื่อคนทั้งปวงได้ยินว่า พระองค์อยู่ในเรือน เขาก็ชุมนุมกันมา
เปนอันมาก จนไม่มีที่จะรับ จะมาใก้ลประตูก็ไม่ได้ พระองค์จึ่ง
เทษนาสั่งสอนเขา แล้วสี่คนหามคนง่อยคนหนึ่งเข้ามา จะเข้ามาถึง
พระองค์ไม่ได้เพราะฝูงคน เขาจึ่งไปรื้หลังคาเรือนที่พระองค์อยู่นั้น
รื้แล้วก็เอาที่นอนแห่งคนง่อยหย่อนลง ฝ่ายพระเยซูเหนใจเชื่อของ
เขาแล้ว จึ่งตรัสแก่คนง่อยนั้นว่า ลูกเอ๋ยความผิดของตัวโปรดยก
เสียแล้ว ยังมีพวกอาลักษบ้างนั่งอยู่นั้น มีใจคิดสงไสยว่า ทำไมคนนี้
พูดหยาบช้าเช่นนี้เล่า เว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว ใครจะโปรดยกความ
ผิดได้ ขณะนั้นพระองค์ทราบพระไทยว่า เขาคิดหย่างนั้นในใจเขา
จึ่งตรัสถามเขาว่า เหตุไฉนท่านมาคิดหย่างนี้ อะไรจะง่ายกว่าที่จะ
ว่าแก่คนง่อยนี้ ความผิดของตัวโปรดยกเสียแล้ว หรือจะว่า ลุกขึ้น
ยกที่นอนเดิรไปเถิด แต่ว่าเพื่อท่านจะได้เหนว่า บุตรมนุษมีอาชญา
จะโปรดยกความผิดในแผ่นดินได้ จึ่งตรัสแก่คนง่อยว่า เราสั่งตัว
ให้ลุกขึ้น ยกที่นอนแลเดิรไปบ้านเถิด ในขณะนั้นเขาลุกขึ้นยกที่
นอน เดิรออกไปต่อหน้าคนทั้งปวง คนทั้งปวงก็หลากใจนัก จึ่ง
สอ้งสาธุการแก่พระเจ้าว่า เราไม่เคยได้เหนดังนี้เลย ฯะ

๑๓ ๏ แล้วพระองค์เสดจเดิรริมชะเลอีก และครั้นฝูงคนทั้งปวง
มาหาพระองค์ ๆ ก็ตรัสสอนเขา แล้วเมื่อพระองค์ดำเนิรไป ก็เหน
ชายคนหนึ่งชื่อเลวีลูกอ้าละฟายนั่งอยู่ในที่เก็บภาษี จึ่งตรัสสั่งว่า
ตามเรามาเถิด เลวีก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป อยู่มาเมื่อพระองค์นั่งรับ
อาหารในเรือนของเลวี ก็มีคนเก็บภาษีและคนบาปเปนอันมาก มา
นั่งโตะด้วยกันกับพระเยซูและพวกลูกสิษพระองค์ เพราะว่าคนที่ตาม
พระองค์เปนมากอยู่ ฝ่ายพวกอาลักษกับพวกฟาริซาย ครั้นเหนพระ
องค์รับอาหารอยู่กับพวกเก็บภาษีและคนบาป ก็มาถามลูกสิษแห่ง
พระองค์ว่า เปนไฉนท่านมากินแลดื่มด้วยกันกับพวกเก็บภาษีและ

คน บาป พระเยซู ทรง ฟัง ดั่ง นั้น แล้ว ก็ ตรัส ตอบ ว่า คน สบาย ปรกติหา ต้อง การ ด้วย หมอไม่ แต่ คน เจบ นั้น ต้อง การ อยู่ เรา จะได้ มา หา คน ชอบ ธรรม หา มิได้ เรา มา หา คน บาป (ให้ตั้งใจ เสียใหม่) ฯะ

๑๘ ๏ ฝ่าย ลูก สิษ ของโยฮัน และ พวก ฟาริซาย ก็ ถือ ศีล อด อาหาร เขา จึ่ง มา ถาม พระองค์ ว่า เหตุไฉน ลูกสิษ ของโยฮัน และ พวก ฟาริซาย ถือศีล อด แต่ว่า ลูก สิษ ของ ท่าน ไม่ ถือ พระเยซู จึ่ง ตรัส ตอบ แก่เขา ว่า จะ เปน ไฉนให้ เพื่อน เจ้า บ่าว อด ได้ เมื่อ เจ้า บ่าว ยัง อยู่ ด้วย เมื่อ เจ้า บ่าว อยู่ ด้วย จะ อด ไม่ ได้ กาละ วัน ภาย หลัง เจ้า บ่าว จะ พรัด พราก กันไป ใน วัน นั้น เขา ก็ จะ อด อยู่ หา ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง จะ เอา เศศ ผ้าใหม่ ๆ มา ปะ ผ้า เก่าไม่ ถ้า ทำ หย่าง นั้น ผ้าใหม่ ที่ ปะ เข้า นั้น จะ ทำให้ ผ้าเก่า เสีย ที่ ฉีก ขาด ก็ จะขาด มากกว่า แต่ ก่อน แล้ว หาผู้ ใด ผู้หนึ่ง จะเอา น้ำ อะหงุ่นใหม่ใส่ไว้ใน ขวดหนัง เก่าไม่ ถ้า ทำ หย่าง นั้น น้ำอะหงุ่นใหม่ จะให้ขวดเก่า นั้น ขาดไป น้ำอะหงุ่น ก็ จะ หก บ่า ขวดก็ จะ เสีย แต่ ว่า น้ำ อะหงุ่นใหม่ คง จะใส่ใน ขวดใหม่ ฯ

๒๓ ๏ อยู่ มาใน วัน ซะบาโต วัน หนึ่ง พระองค์ ทั้ง พวก พ้อง พระองค์ เที่ยวใน ท้องนา ลูก สิษ แห่ง พระองค์ เดิร พลาง เดจ เกีบ รวง เข้า พลาง พวก ฟาริซาย จึ่ง บอกแก่ พระองค์ ว่า ดูกะ เหตุ ไฉน เขา ทำ อันไม่ ควร ทำ ใน วันซะบาโต พระองค์ จึ่ง ตรัส ถาม เขา ว่า ท่าน ไม่ ได้ อ่าน เลย หรื ซึ่ง พญา ดาวิด ทำ เมื่อ ขัด สน อยู่ และ หยาก อาหาร อยู่ ทั้ง พวก พ้อง ด้วย กัน เปน หย่างไร คราว อะบีอาธาร เปน ปะโรหิต จ้าว พญา ดาวิด เข้าใน วิหาร พระเจ้า กิน ขนม อัน ตั้ง ถวาย อัน จะ กิน นั้น ก็ ควร แต่ ปะโรหิต เท่า นั้น แล้ว ส่งให้ แก่ พวก พ้อง กิน ด้วย พระองค์ ยัง ว่า วันซะบาโต เปน เพราะ มนุษ มิใช่ ว่า มนุษ นั้น เปน เพราะ วัน ซะบาโต บุตร มนุษ จึ่ง เปน เจ้า ของ วัน ซะบาโต นั้น ด้วย ฯะ

๏ บท ๓ ฯ

๑ แล้วพระองค์ เข้า มาในโรง ธรรม อีก ที่ นั้น ยัง มี คน มือ เหี่ยว ลีบ

คน ทั้งหลาย ก็ มอง ดู พระองค์ ว่า จะ รักษา คน นั้นใน วัน ซะบาโต หรื ไม่ หวัง จะ ได้ฟ้อง พระองค์ ๆ จึ่ง สั่ง คนอัน มือ เหี่ยว นั้น ว่า ลุกยืน ขึ้น ท่ำ กลาง ที่ เถิด แล้วจึ่ง ตรัส ถาม คน ทั้งหลาย ว่า ใน วัน ซะบาโต ควร จะทำ การ ดี หรื จะ ทำ การ ชั่ว จะ ช่วยชีวิตร รอด หรื จะ ผลาญ เสีย ฝ่าย คน ทั้ง หลาย เขา ก็ นิ่ง อยู่ พระองค์ จึ่ง ดู รอบ ทรง เคือง พระไทย เปน ทุกข์ ดวัย ใจ เขา แขง กระด้าง จึ่ง ตรัส แก่ คน นั้น ว่า เหยียด มือ ออก เขา ก็ ทำ ตาม แล้ว มือ นั้น หาย ดี (เหมือน มือ อื่น) พวก ฟาริซาย กับ พวก พวัง ของ เฮ โรด จึ่ง ออก ไป คิด อ่าน กันว่า จะ ทำ หย่างไร แก่ คน นี้ จะได้ ประหาร เสีย ฯ

๗ ๏ แล้ว พระเยซู กับ ลูก สิษ จึ่ง ไป จาก ที่ นั่นไป ถึง ซะเล และ ฝูง คน เปนอัน มาก ติจตาม พระองค์ ไป มา แต่ เมือง ฆาลีลาย บ้าง แต่ กรุง ยรูซา เลม บ้าง แต่ เมือง อิดูมายะ บ้าง แต่ แม่ น้ำ ยาระเดน ฟาก ข้างโน้น บ้าง แล้ว แต่ แว่น แคว้น เมือง ตุโร และ เมือง ซีโดน มี ฝูง คน เปน อัน มาก นัก ครั้นได้ ยิน เหตุ การ ซึ่ง พระองค์ กระทำ ก็ พา กัน มา หา พระองค์ ๆ จึ่ง สั่ง ลูก สิษ ทั้งหลายให้จัด แจง เรือน เพราะ ฝูง คน มิให้เข้า มา เบียด เสียด พระองค์ ได้ ดวัย ว่า พระองค์ ได้ รักษา คน เปน อัน มาก หลาย แล้ว เหตุ ดั่งนี้ ถ้าใคร ๆ มี โรคย์ ประการใด เขา ก็ เบียด เสียด ดัน เข้า มา จะ ได้ ต้อง พระกาย ฝ่าย ผีโสกโครก เล่า เมื่อ เขาเหน พระองค์ ก็ ซะม้ำ ลงแล้ว โห่ รอ้ง ว่า ท่าน นี้ เปน บุตร พระเจ้า พระองค์ จึ่ง ห้ามปราม เขา เปน นักหนา มิให้ เขา ทำให้ ชื่อ เสียง พระองค์ ลื ชา ปรากฎ ไป ฯะ

๑๓ ๏ ขณะ นั้น พระองค์ เสดจ ขึ้นไป บน ภูเขา แห่ง หนึ่ง แล้ว พระองค์ ปราถนา จะให้ ผู้ ใด มา ก็ เรียก ผู้ นั้น มา เหล่า นั้น จึ่ง ติจ มา หา พระองค์ ๆ ก็ เลือก สิบ สอง คน ตั้งให้ อยู่ ดวัย จะ ได้ ใช้ ไป ป่าว ประกาษ ซึ่ง คำโอวาท และ จะได้ ให้ มี ริทธิ จะ รักษาโรค ต่าง ๆ และ จะ ขับ ผี ออก ดวัย แล้ว ฝ่าย ซีโมน พระองค์ ตั้ง ชื่อให้ว่า เปโตร นั้น ๑ ฝ่าย ยาโกโบ ลูก ของ เซเบดาย กับ โยฮัน ผู้ นอ้ง นั้น ทั้ง ๒ คน นี้ พระองค์ ให้ ชื่อ ว่า โบอะเนระเฆ แปล ว่าลูก

ฟ้ารอัง อันดะเรยา ๑ ฟีลิบ ๑ บาโธละมาย ๑ มัดธาย ๑ โธมา ๑ ยาโกโบ ลูก ของ อาละฟาย ๑ ธาดาย ๑ ซีโมน ชาว บ้าน คะนาอัน ๑ และ ยูดา อิศะการิโอต ที่ ได้ มอบ พระองค์ นั้น ๑ ฯะ

๒๐ ๏ ฝ่าย พระองค์ ทั้ง พวก พระองค์ ก็ กลับ เข้า มาใน เรือน ฝูง คน ทั้ง ปวง จึ่ง เข้า มา อีก พร้อม เพรียง จน ไม่ มี ที่ จะ รับ อาหารได้ คน สะนิจ ของ พระองค์ ได้ ยิน เหตุ การ นั้น แล้ว ก็ ออก มา จะ จับ พระองค์ ด้วย เขา ว่า พระองค์ คลั่ง เสีย จิตร แล้ว ฝ่าย พวก อาลักษ อัน ลง มา แต่ เมือง ยรูซาเลม เขา ก็ว่า ผู้ นี้ มี บาลซะบูล สิง สู่ อยู่ แล้ว ขับ ผี ได้ แต่ ด้วย อำนาจ นาย ผี ทั้งหลาย ดอก ฯะ

๒๓ ๏ ครั้น พระองค์ เรียก คน ทั้งหลาย นั้น เข้า มา แล้ว จึ่ง ตรัส สั่ง สอน เขา เปน คำ เปรียบ เช่น นี้ ซึ่ง ซาตาน จะ ขับ ซาตาน ออก จะ เปน หย่าง ไร ได้ ถ้าใน เมือง ใด ๆ เขา แก่ง แย่ง กัน เอง เมือง นั้น จะ ยืน หมั้น คง หา มิได้ แล้ว ถ้า ใน บ้าน เรือน เขา แยก ขาด กัน แล้ว บ้าน เรือน นั้น จะ ยืน นานไม่ได้ จะ สูญ เสียแล้ว แล้ว ถ้า ซาตาน จะยืน ขึ้น ต่อ สู้ กัน กับ คน เอง ซาตาน นั้น จะ ยัง ยืน หา มิได้ จะ ถึง ที่ สุด สิ้น เหมือน กัน อัน คน หนึ่ง คน ใด จะ เข้า ใน เรือน ของ ผู้ มี กำลัง เรี่ยว แรง ชิง เอา เข้า ของ มิได้ เว้นไว้ แต่ ได้ ผูก มัด ผู้ มี กำลัง นั้น เสีย ก่อน แล้ว จึ่ง จะ ปล้น เอา เรือน เขา ได้ เรา บอก แก่ท่าน เปน แท้ จริง ว่า ความ ผิด ของ มนุษ ทั้งหลาย จะโปรดยก ได้ ทุก สิ่ง ทุก หย่าง แล คำ หยาบ ช้า ซึ่ง จะ ว่า นั้น ก็ ยก ได้ แต่ทว่า อัน บุคล ผู้ ใด จะ ว่า หยาบ ช้า ต่อ พระ วิญาณ บริสุทธิ นั้น จะโปรด ยก แก่ ผู้ นั้น ถึง ในกัลป หน้า สืบ ๆ กันไป ก็ หา มิได้ จะ ต้องโทษ สืบ ๆ กัน ไป เปน อัตรา ว่า ทั้ง นี้ ด้วย เหตุ เขา ว่า พระองค์ มี ผีโสกโครก ฯะ

๓๑ ๏ เมื่อ นั้น มารดา และ พี่น้อง แห่ง พระองค์ มา หา ยืน อยู่ ข้าง นอก ใช้คน เข้าไป บอก แก่พระองค์ ฝูง คน ทั้งหลาย ก็ นั่ง รอบ อยู่ จึ่ง ทูล ว่า ดูกรท่าน มารดา และ พี่น้อง ของ ท่าน ยืน อยู่ นอก มา หา พระองค์ จึ่ง

ตรัส ถาม แก่เขา ว่า มารดา และ พี่น้อง เรา จะเปน ผู้ ใด พระองค์ ก็ เหลือบ พระเนตร ดู คน ทั้งหลาย ที่ นั่ง รอบ นั้น จึ่ง ว่า ดู เถิด นี่ และ ซึ่ง มารดา และ พี่น้อง ของ เรา เหตุใด เหตุ ว่า ใคร ผู้ ใด ประพฤติ ตาม พระไทย แห่ง พระเจ้า ผู้ นั้น และ เปน พี่น้อง ชาย หญิง แล มารดา ของ เรา แล้ว และ ฯ

๏ บท ๔ ฯ

๑ ภาย หลัง พระองค์ เทษนา สอน อยู่ ริม ชะเล และ ฝูง คน เปน อัน มาก ชุม นุม กัน มา จน พระองค์ ต้อง ขึ้น นั่งใน เรือ เหนือ ชะเล ฝ่าย ฝูง คน ทั้ง หลาย ก็ ยืน อยู่ บน ดิน ชาย ชะเล สิ้น พระองค์ จึ่ง ตรัส สอน เขา ด้วย คำ อุปะมา เปรียบ เปน หลาย ประการ ใน คำ สอน นั้น ว่า จง ฟัง ดู เถิด ยังมี ผู้ หว่าน คน หนึ่ง ออก ไป หว่าน พืชณ์ เมื่อ หว่าน พืชณ์ นั้น ก็ ตก ริม ถนน บ้าง และ นก หก กลาง ฟ้า มา เก็บ กิน เสีย ก็ ตกใน ดิน อัน มี หิน มาก ดิน น้อย จึ่ง เหี่ยว แห้ง ไป เรว ด้วย ว่า ไม่ มี ดิน ลึก แต่ ภอ แตก ออก ก็ อ่อน แห้ง ลง เหตุ ว่า ลง รากไม่ได้ จึ่ง ร่วงโรย เสีย สิ้น ก็ ตกใน ที่ หนาม บ้าง หนาม นั้น เกิด ขึ้น แซก เสียด กัน จึ่ง เปน ผล มิได้ ที่ ตก บน ดีน งาม ดี นั้น มี บ้าง จึ่ง งอก ขึ้นใหญ่ ขึ้น ทำ ผล ได้ สาม สิบ เท่า บ้าง หก สิบ เท่า บ้าง ร้อย เท่า บ้าง แล้ว พระองค์ จึ่ง ตรัส ว่า ใคร มี หู ฟัง ก็ให้ฟัง เอา เถิด ฯ

๑๐ ๏ ครั้น ฝูง คน ไป แล้ว พวก เหล่า นั้น อัน ติด อยู่ กับ พระองค์ กับ ทั้ง ลูก สิษ สิบสอง คน มา ถาม พระองค์ ด้วย คำ เปรียบ นั้น จะ เปน ประการ ใด พระองค์ จึ่ง ตรัส ตอบ เขา ว่า ก็ โปรด ให้ท่าน รู้ ข้อ ลับ ลึก แห่ง อาณา จักร พระเจ้า ได้ ฝ่าย เขา อัน อยู่ นอก เล่า ก็ ทำ ก็ ว่า แต่ ด้วย คำ อุปะมา เปรียบ สิ้น ทั้ง นั้น ให้ เขา แล ดู แต่ ยัง ไม่ เหน ให้ ตรับ หู ฟัง แต่ ยัง ไม่ เข้าใจ เกลือก ว่า เขา จะ กลับ ใจ แล้ว ความ ผิด เขา จะ ยก เสีย ไว้ แล้ว พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า คำ อุปะมา เปรียบ ทั้ง นี้ ท่าน ยัง ไม่ รู้ หรื ถ้า ฉะนั้น คำ เปรียบ ทั้งปวง ท่าน จะ เข้าใจ หย่างไรได้เล่า ผู้ หว่าน นั้น ก็ หว่าน คำ พระ ที่ ตก ริม ถนน หนทาง นั้น คือ ว่า หว่าน แล้ว ฟัง แล้ว บัด เดี๋ยว

ซาตานก็มาชิงเอาไปคำพระซึ่งหว่านถูกใจเขานั้น ๑ ซึ่งตกในดินอันมีหินมากนั้น คือว่าคนอันฟังคำพระแล้ว ก็รับด้วยชื่นชมยินดี แต่ว่าจำเริญเปนแต่เวลา เหตุว่ามิได้ลงรากในตัวเขาเอง ครั้นเกิดโภยไภยและเขี้ยวเขนเสียเพราะคำพระนั้น เขาก็สดุดตกไปในขณะนั้น

๑๘ ๑ ที่ตกในหนามนั้นคือว่าคนที่ฟังคำพระแล้ว ความปรารพปรารมณ์ด้วยโลกย์นี้ และใจโลภมักได้เงินทองและปราถนาจะได้สิ่งอื่น ๆ รวมกันเข้าในใจแชกเสียดคำพระ จึ่งเปนผลมิได้ ส่วนที่หว่านลงในดินดีงามนั้น คือว่าคนทั้งหลายอันฟังรับคำพระแล้ว ก็ทำผลสามสิบเท่าบ้าง บ้างเปนหกสิบ ก็เปนร้อยเท่าบ้าง ฯะ

๒๑ ๑ พระองค์จึ่งตรัสว่า เมื่อเขาเอาตะเกียงมานั้น เคยซ่อนไว้ในถังใต้ที่นอนหรื เขามิได้ตั้งบนเชิงตะเกียงหรื เหตุฉะนี้สิ่งใดที่ปิดซ่อนไว้ ก็จะเปนปรากฎไป สิ่งอันใดที่บังลับก็จะลี้แพร่งพรายไปให้ประจักษ์ ถ้าใครมีหูฟังก็จงฟังเอาเถิด พระองค์ยังว่าท่านจะฟังอะไรระวังจงดี ท่านจะให้เขาด้วยทนานอันใด เขาก็จะตวงให้แก่ท่านด้วยทนานอันนั้น แก่ท่านที่ฟังแล้วยังจะเพิ่มพูนขึ้น เหตุว่าถ้าผู้ใดมีแล้วก็จะให้เขามีอีก ถ้าไม่มีแล้ว ซึ่งเขามีนั้นก็จะเอาไปจากมัน ฯ

๒๖ ๑ พระองค์ยังตรัสซ้ำว่า อาณาจักรแห่งพระเจ้าอุปะมาเหมือนหนึ่งคนที่ไปหว่านพืชน์ลงในดินแล้ว ไปนอนบ้างตื่นบ้างกลางวันกลางคืน พืชนนั้นงอกขึ้นใหญ่ขึ้นหย่างไรตัวไม่รู้ เพราะว่าดินนั้นบันดาลให้งอกขึ้นเอง เปนลำต้นก่อนภายหลังก็มีรวง แล้วมีเข้าสุกเตมในรวงนั้น ครั้นว่าผลสุกแล้วเขาใช้คนให้เกี่ยวเก็บ ด้วยว่าถึงหน้าเกี่ยวแล้ว

๓๐ ๑ พระองค์ยังตรัสว่า เราจะเทียบอาณาจักรพระเจ้ากับสิ่งใดจะสำแดงด้วยอุปะมาเปรียบฉันใดเล่า ก็จะเหมือนเมดพรรณผักกาษคราวเมื่อหว่านนั้นก็เล็กน้อยกว่าเมดทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน แต่ว่า

เมื่อ หว่าน แล้ว ก็ใหญ่ขึ้นเปนโต กว่าผักทั้งปวง มีกิ่งใหญ่ จน นกบิน กลาง ฟ้า มา จับ อาไศรใต้ร่ม นั้นได้ พระองค์ ตรัส สอน คำ พระ ดวัย คำ อุปะมา เปรียบ ดั่ง นี้ เปน หลาย ข้อ หลาย ประการ ตาม ซึ่ง เขา จะ ฟังได้ แล เว้น แต่ คำ เปรียบ มิได้ ตรัส สอน เขา เปน ประการใด แต่ว่าครั้น คน ทั้งหลายไป แล้ว พระองค์ แก้ไข สาระพัด ทั้งปวงให้แก่ลูก สิษให้แจ้ง

๓๕ ๏ ใน วัน นั้น เพลา เยน พระองค์ ตรัส สั่ง ลูก สิษ ว่า ให้เรา ข้ามไป ฟาก ข้างโน้น เถิด เขา จึ่ง ละ ฝูง คน ทั้งหลาย พา พระองค์ ไปใน เรือ หย่าง นั้น มี เรืออื่น หลาย ลำไป ดวัย ขณะ นั้น เกิด ลม พยุหะใหญ่ คลื่น ซัด เข้า จะเตม เรือ แล้ว ฝ่าย พระองค์ ได้เอา หมอน หนุน ศีศะ บันทม อยู่ใน ท้าย เรือ ลูก สิษ มา ปลุก พระองค์ ร้อง ว่า อาจารย์ เจ้า ข้าไม่ วิตก หรื ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย จะ ฉิพหาย แล้ว พระองค์ ก็ ตื่น ขึ้น จึ่ง ห้าม ลม และ ตรัส แก่ ชะเล ว่า จง สงบ ลง เถิด ลม ก็ หยุด ชะเล สงบ เงียบ ที่ เดียว พระองค์ จึ่ง ตรัส ถาม เขา ว่า เหตุ ไฉน ท่าน เปน ใจ ขลาด ดั่ง นี้ เปน ไฉน ท่าน ไม่ เชื่อ เล่า ฝ่าย เขา ก็ เกรง กลัว มาก นัก จึ่ง พูด กัน เอง ว่า ท่าน นี้ จะ เปน ผู้ใด เล่า แม้น ลม ก็ ดี ชะเล ก็ ดี ยัง ฟัง นบ นอบ ท่าน นี้ ฯะ

๏ บท ๕ ฯ

๑ ครั้น พระองค์ กับ พวก พ้อง ข้าม ฟาก ชะเล ถึง แดน เมือง ฆะดารา แล พระองค์ ออก จาก เรือ แล้ว ก็ พบ คน หนึ่ง มี ผีโศกโครก ประจำ ตัว ออก มา จาก ที่ ป่า ช้า ที่ ฝั่ง ศภ นั้น เปน ที่ อยู่ เขา หา ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง จะ จำ ตัว คนนั้น ได้ ไม่ แม้น จะ เอา โซ่ร มัด ก็ ไม่ ได้ เพราะ ว่า คน ล้ามโซ่ร แลใส่ ตรวนเขา เปน หลาย หน แล้ว เขา ก็ หัก โซ่ร หัก ตรวน เสีย ใคร จะ ทำให้เขา เชื่อง ไม่ ได้ แล้ว เปน อัตรา กลาง วัน กลาง คืน เขา อยู่ ที่ ฝั่ง สภ และใน ภูเขา โห่ ร้อง เอา หิน เชือด เนื้อ ตัว เมื่อ เขา เหน พระเยซู แต่ไกล ก็ วิ่ง เขา มา กราบ ลงโห่ ร้อง เสียง ดัง ถาม ว่า ข้า กับ ท่าน เปน อะไร กัน โอ้พระเยซู บุตร พระเจ้า ที่ สูง สุด ข้า อ้อน วอร ท่านใน นาม พระเจ้าให้ สาบาน ว่า มิให้

ธระมาร ธระกำ ตัวข้า ด้วยพระองค์ได้ตรัสสั่ง ว่า อ้ายผีโสกโครกให้ออก มา จาก คน นั้นเถิด พระองค์ จึ่ง ถาม เขา ว่า ตัวชื่อไร เขา ตอบ ว่า ชื่อเรา ว่า กอง ด้วยเรา เปน มาก อยู่ และ หมู่ ผี นั้น ออ้น วอร พระองค์ เปน อันมาก มิให้ไล่ไป จาก แดน เมือง นั้น ก็ ริม ภูเขา ที่ นั้น มี ฝูง หมู ฝูงใหญ่ กิน อยู่ ฝ่ายผี (ทั้งปวง นั้น) ก็ ขอ แก่ พระองค์ ว่า ใช้ ให้ เรา เข้า ไปใน ฝูง หมู นั้น เถิด ใน ขณะ นั้น พระเยซู จึ่ง ยอม อะนุญาติ แก่ เขา แล้ว ผี โสกโครก ทั้งหลาย ออก มา เข้า สิง สู่ ฝูง หมู ฝูง หมู นั้น ก็ ภา กันโจน ลง ที่ ชัน เขาลึก ตกใน ชะเล สำลัก น้ำ ตายใน ชะเล นั้น สิ้น เปน ประมาณ ศัก สอง พัน ตัว ฝ่าย คน เลี้ยง หมู นั้น ก็ หนี ไป บอก กล่าว เนื้อ ความใน เมือง แล นอก เมือง คน ทั้งหลาย จึ่ง ออก มา จะ ดู ซึ่ง เปน มา นั้น มา หา พระเยซู แล้ว ก็ แล เหน คน ที่ ผี ทั้ง กอง ประจำ ตัว นั้น นั่งใส่ ผ้า รู้ศึก สม ประดี เขา จึ่ง ตกใจ กลัว คน ที่ ได้ เหน เดิม นั้น เล่า ให้ เขา ฟัง ว่า เปน หย่างไร แก่ คน อัน ผี ประจำ ตัว นั้น และ เล่า ด้วย ฝูง หมู คน ทั้งหลาย จึ่ง ออ้น วอร พระองค์ ให้ ออก ไป จาก แดน เมือง เขา ครั้น พระองค์ ยัง เสดจ ลง เรือ คน ที่ ผี ได้ เข้า สิง ตัว นั้น ขอ พระองค์ โปรดให้ อยู่ ด้วย พระองค์ มิได้ อะนุญาติ แต่ ตรัส สั่ง เขา ว่า ไป บ้านไป หา พวก พ้อง กล่าวให้ เขา ฟัง ว่า พระองค์ เจ้า ได้ ทรง พระ กรรุณา กระทำ อะไร แก่ ตัว เขา จึ่ง ออกไป ป่าว ประกาษใน เมือง เดกาโปลิ ให้ ฟัง ว่า พระเยซู ได้ กระทำ อะไร แก่ ตัว คน ทั้งหลาย ก็ หลากใจ อยู่ ฯ

๒๑ ๏ ฝ่าย พระเยซู ลง เรือ ข้าม ฟาก มา แล้ว ก็ มี ฝูง คน เปน อัน มาก มา หา พระองค์ และ หยุด อยู่ ริม ชะเล ก็ นี่ และ นายโรง ธรรม คน หนึ่ง ชื่อ ว่า ยายโร มา กราบ ลง แทบ พระบาท ออ้น วอร พระองค์ เปน อัน มาก ว่า ลูก หญิง แห่ง ข้าพเจ้า เกือบ จะ ตาย อยู่ แล้ว ขอให้ พระองค์ มา วาง พระหัดถ์ บน เขา เขา จึ่ง จะ รอด ชีวิต พระองค์ ก็ ไป ด้วย นาย นั้น ฝูง คน เปน อัน มาก ก็ เบียด เสียด กัน ติด ตาม เสดจ ไป ด้วย ยัง มี หญิง คน หนึ่ง เปนโรค เลือด ไหล ตก เปน สิบ สอง ปี มา แล้ว เสีย ทรรพย์ เข้า ของ หมด ด้วย หมอ

รักษา หลาย คน ไม่ได้ จะ ทุเลา บันเทา ศัก หนึ่ก แต่ โรค นั้น ยิ่ง ร้าย ยิ่ง มาก ขึ้น ครั้นได้ ยิน ว่า ดวัย พระเยซู หญิง นั้น ก็ เข้า กับ ฝูง คน มา ข้าง หลัง ต้อง เสื้อ แห่ง พระองค์ คิด ว่า ถ้า ข้า จะ ต้อง แต่ เสื้อ แห่ง พระองค์ ก็ จะ หาย และ บัด เดี๋ยวใจเลือด ที่ ไหล นั้น ก็ แห้ง ลง ก็ รู้ ใน ตัว ว่าโรค หาย แล้ว ขณะ นั้น พระเยซู รู้ ว่า ริทธิซ่าน ออก จาก พระองค์ แล้ว จึ่ง ผิน พระ ภักตร ดู ฝูง คน ตรัส ถามว่า ใคร ต้อง เสื้อผ้า ของ เรา ฝ่าย ลูก สิษ ทั้งหลาย ก็ ทูล ตอบ ว่า พระองค์ ทราบ เหน แล้ว ว่า ฝูง คน เบียด เสียด กัน และ พระองค์ ยัง จะ ถาม ว่า ใคร ต้อง เรา เล่า พระองค์ จึ่ง เหลียว ดู จะได้ เหน ว่าใคร ทำ นั้น ฝ่าย หญิง นั้น ก็ กลัว ตัว สั่น รู้ เหตุ ที่ เปน มา นั้น ก็ เข้า มา กราบ ลง กล่าว เหตุ การ ทั้งปว่ง ตาม จริง พระองค์ จึ่ง ตรัส ตอบ แก่ หญิง นั้น ว่า ลูก หญิง เอ๋ย ความ เชื่อ ของ ตัว ทำให้ ตัว รอด จง ไป อยู่ เยน เปน ศุข เถิด ให้ โรค นั้น หาย ขาด เถิด ฯะ

๓๕ ๏ ครั้น พระองค์ ตรัส ยังไม่ ทัน ขาด คำ พวก พ้อง แห่ง นายโรง ธรรม มาบอก แก่ นาย ว่า กุมารี ของ ท่าน เสีย แล้ว จะ เปน เหตุ ผล ประการใด ที่ จะ ทำให้ ท่าน อาจารย์ เปน กังวล ต่อ ไป ฝ่าย พระเยซู ได้ ยิน ว่า ดั่ง นี้ แล้ว จึ่ง ตรัส แก่ นาย โรง ธรรม ว่า อย่า กลัว แต่ จง เชื่อ เถิด แล้ว พระองค์ มิ ให้ ผู้ ใด ติจ เข้าไป ดวัย เว้น แต่ เปโตร และ ยาโกโบ กับ โยฮัน ที่ เปน พี่น้อง กัน กับ ยาโกโบ แล้ว พระองค์ เข้า ไป ถึง เรือน แห่ง นายโรง ธรรม เหน วุ่นวาย ทำโศก พิลาพ รอ้งไห้ เปน อัน มาก จึ่ง เข้าไป ตรัส ถาม เขา ว่า ท่าน มา วุ่นวาย รอ้งไห้ ทำไม เด็ก นั้น ไม่ ตาย มิได้ เปน แต่ นอน หลับ อยู่ คน ทั้ง ปวง ก็ เยาะเย้ย พระองค์ แต่ ฝ่าย พระองค์ ครั้นขับ คน ทั้งปวงไป นอก แล้ว จึ่ง เอา พ่อ แม่ ของ เด็ก แล คน ที่ ติจ กัน กับ พระองค์ พา เข้า ไป ที่ เด็ก นอน อยู่ นั้น จับ มือ ของ เด็ก ตรัส ว่า ทาลิธากุมิ แปล ว่า ลูก สาว เอ๋ย เรา สั่ง ตัว จง ลุก ขึ้น เถิด ลูก สาว นั้น จึ่ง ลุก ขึ้น ที่ เดียว และ เดิร ไป ได้ เด็ก นั้น ถึง อายุศม์ สิบ สอง ปี คน ทั้งหลาย ก็ อัศจรรย์ ใจ จน ไม่ รู้ สม ประดี แล้ว

พระองค์จึ่ง ห้าม ปราม เขา เปน อัน มาก ว่า อย่าให้ ผู้ใด รู้ แล้ว สั่งให้ จัด อาหาร ให้แก่ เด็ก นั้น กิน ฯะ

◎ บท ๖ ฯ

◎ เมื่อ พระองค์ เสดจ ไป จาก ที่ นั่น แล กลับ มาใน บ้าน เมือง แห่ง พระ องค์ ลูก สิษ ทั้งหลาย ก็ ติจ ตาม ไป ด้วย แล้วใน วัน ซะบาโต พระองค์ เข้า ไปในโรง ธรรม เทษนา สั่ง สอน คน ทั้งหลาย เปน อัน มาก ได้ ฟัง แล้ว ก็ เกิด อัยจรรย์ ใจ ว่า เหตุ การ ทั้ง นี้ เปน มา แต่ ไหน สติปัญา ของ ท่าน ที่ ย่อม มี อยู่ นั้น จะ เปน ฉันใด ท่าน จึ่ง สำแดง อิทธิ ริทธิ ดั่ง นี้ เล่า มิใช่ ท่าน นี้ หรื ที่ เปน ช่างไม้ ลูกนาง มาเรีย มี นอ้ง ชาย คือ ยาโกโบ ๑ โยเซ ๑ ยุดา ๑ ซีโมน ๑ แล้ว นอ้ง สาว ทั้งหลาย ของ คน นี้ อยู่ กับ เรา ที่ นี้ มิใช่ หรื เขา จึ่ง เคืองใจใน พระองค์ พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า อัน ผู้ ทำนาย จะ ขัดสน ด้วย ผู้ นับ ถือ ก็ หา มิได้ เว้น แต่ใน เมือง ของ ตน ใน พวก ญาติพี่นอ้ง และ ใน เรือน ของ ตน จึ่ง จะ ขัดสน ที่ นั้น พระองค์ จะ สำแดง อิทธิ ริทธิ ก็ หา มิ ได้ เว้น แต่ วาง พระหัดถ์ บน คน เจ็บ นอ่ยหนึ่ง รักษาให้ หาย พระองค์ ก็ หลาก พระไทย ที่ คน ทั้งหลาย ไม่ใค่ร จะ เชื่อ เลย แต่ พระองค์ ยัง ดำเนิร เที่ยว เทษนา สั่ง สอน รอบ บ้าน รอบ เมือง ฯะ

๗ ◎ เมื่อ นั้น พระองค์ เรียก ลูก สิษ สิบ สอง คน เข้า มา แล้ว ก็ใช้ ออกไป ที่ ละ สอง คน ให้ มี กำลัง ที่ จะ บังคับ ผีโสกโครก ได้ แล้ว พระองค์ จึ่ง สั่ง พวก สิษ นั้น ว่า อย่า เอา อะไรใช้ กลาง ทาง เว้น แต่ไม้ เท้า ถุงย่ามเครื่อง กินเงิน ทองใน ผ้า คาดเอว อย่า เอา ใส่ เกือกได้ เสื้อ สองตัว อย่าใส่ พระองค์ ยัง ตรัส สั่ง เขา ว่า จะ เข้าไปในเรือน ใด ๆ ก็ คอย อาไศร ที่ นั้น กว่า จะ ออก ไป จาก ที่ นั้น แล้ว ถ้า แล ผู้ ใด จะ ไม่ รับ ไม่ ฟัง ท่าน เมื่อ จะ ไป จาก ที่นั้น จง สะบัด ผง ซึ่ง ติจ เท้าตีน นั้นให้ เปน พญาณ ต่อ เขา (เรา ว่า แก่ ท่าน เปน แท้ว่า ใน วัน พิภากษาโทษ แห่ง เมือง ซะโดม และ เมือง อะโมรา จะ เบา กว่าโทษ แห่ง เมือง นั้น) ฝ่าย ลูก สิษ ทั้งหลาย ก็ ออกไป ป่าว ประ

กาย ให้ตั้งใจ เสียใหม่ ก็ขับผี ออก เปน อัน มาก เอา น้ำมัน ทา คน เจ็บ ทั้ง หลาย รักษา ให้ หาย ฯะ

๑๔ ๏ ครั้ง นั้น เฮโรด ผู้ กระษัตร ได้ ยิน ว่า ด้วย พระองค์ ด้วย ว่า ชื่อ เสียง แห่ง พระองค์ ลือชา ปรากฎ ไป เฮโรด จึ่ง ว่า นี้และ เปนโยฮัน ผู้ ให้ จุ่ม น้ำ เปน ขึ้น มา จาก ตาย เหตุ นั้น จึ่ง ได้ สำแดง อิทธิ ริทธิ ดั่ง นี้ ลาง คน ก็ ว่า เปน เอลียา ลาง บ้าง ก็ ว่า เปน เหมือน คน หนึ่ง คน ใด แต่ ใน พวก ผู้ ทำ นาย ครั้น พญา เฮโรด ทรง ฟัง แล้ว ก็ ยัง ว่า เปน โยฮัน ที่ ข้า ตัด ศีศะ นั้น และ เปน ขึ้น มา จาก ตาย แล้ว ฝ่าย พญา เฮโรด นี้ได้ใช้ ผู้ คน จับโยฮัน มัด แล้ว ใส่ คุก ไว้ เปน เพื่อ เหตุ นาง เฮโรเดีย ผู้ ภรรยา ของ ฟีลิบ ผู้ น้อง ของ พญา เฮโรด ด้วย พญา เฮโรด ได้ รับ นาง เฮโรเดีย นั้น เปน เมีย ตน โยฮัน นั้น ว่า กล่าว กับ พญา เฮโรด ว่า ที่ ท่าน จะ เอา ภรรยา ของ น้อง มา เปน ภรรยา ของ ท่าน นั้นไม่ ชอบ เลย ฝ่าย นาง เฮโรเดีย จึ่ง ผูก พยา บาท กับโยฮัน หยาก จะ ฆ่าเสีย แต่ จะ ฆ่า ไม่ ได้ เพราะ ว่า พญา เฮโรด เกรง โยฮัน อยู่ รู้ ว่า เปน คน ซื่อ ตรง ชอบ ธรรม จึ่ง ป้อง รักษา เขา ไว้ เมื่อ ได้ ยิน คำ สอน ของ โยฮัน ก็ ยินดี แล้ว ได้ ทำ ตาม หลาย สิ่ง ครั้น ถึง วัน ฤกษ ดี เปน วัน เดือน เกิด แห่ง พญา เฮโรด ๆ ให้ แต่ง การ เลี้ยงโตะ ขุนนาง ผู้ ใหญ่ นาย พัน และ ผู้ เปน เอก เปน ใหญ่ ใน เมือง ฆาลิลาย เปน อัน มาก แล้ว ลูก สาว ของ นาง เฮโรเดีย เข้า มา เต้น รำให้ ชอบ อารมณ์ แห่ง พญา เฮโรด ทั้ง บันดา คน ที่ นั่ง งาน ด้วยกัน ผู้ กระษัตร จึ่ง ตรัส แก่ หญิง สาว นั้น ว่า ถ้า ปราถนา สิ่ง ใด จง ขอ เถิด เรา จะให้ ท่าน ก็ สาบาน ด้วย ว่า ถ้า ขอ อะไร เรา จะให้ ถึง แบ่ง ราช สมบัติ กึ่ง หนึ่ง หญิง สาว นั้น จึ่ง ออกไป ถาม แม่ ว่า จะ ขอ อะไร ดี แม่ บอก ว่า ขอ แต่ ศีศะ ของโยฮัน ผู้ ให้ จุ่ม น้ำ นั้น หญิง สาว จึ่ง กลับ เข้า มา หา พญา เฮโรด ขอ ว่า ปราถนา จะ ได้ ให้ ท่าน เอา ศีศะ ของโยฮัน ผู้ ให้ จุ่ม น้ำ ใส่ ถาศ มา ส่ง ให้ ข้าพเจ้า เดี๋ยว นี้ เฮโรด ได้ ฟัง นาง ขอ ดั่ง นั้น ก็ เปน ทุกข์ แต่ ว่า เพราะ ได้ รับ คำ สาบาน แล้ว ด้วยเหน แก่ หน้า คน ทั้ง

ปวง อันนั่ง พร้อม กัน มิ อาจ จะ ขัด ได้ ใน ขณะ นั้น ผู้ กระษัตร จึ่งใช้ ธำ
มรง สั่งให้เอา ศีศะ นั้น มาให้ ฝ่าย ธำมรง ก็ ไป ถึง คุก ตัด ศีศะใส่ใน ถาศ
มา ส่งให้แก่ หญิง สาว นั้น หญิง สาว นั้น ก็ให้แก่ แม่เขา ครั้น ว่า ลูก สิษ
ของโยฮันได้ยิน แล้ว ก็ ชวน กัน มา ยก ศภ เอา ไป ฝัง เสีย ใน หลุม ฯะ
๓๐ ๏ คราว นั้น พวก ทูต ทั้งหลาย มา หา พระเยซู เล่าให้ พระองค์ ฟัง
ซึ่ง เหตุ การ ทั้งปวง ที่ เขา ได้ ทำ แล ได้ สั่ง สอน นั้น พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่
เขา ว่า จง มา เถิด ให้ เรา ไปใน ป่า ที่ สงัด หยุด ภักไป น่อย หนึ่ง ด้วยว่า
คน ไป คน มา มาก นัก จน รับ อาหาร มิได่ ได้ แล้วจึ่ง ลง เรือไป ใน ที่ป่า
มิได่ให้ใคร รู้ แต่ ฝูง คน ทั้งหลายได้ เหน ออก ไป หลาย คน รู้ จัก ที่ จึ่ง
ออกไป จาก บ้านเมือง ทั้งปวงไปที่ นั้น ทาง บก ก็ เลย มา ถึง ก่อน ครั้น พระ
เยซู มา เหน ฝูง คน เปน อัน มาก แล้ว ก็ ทรง พระ เมตา ปรานี ต่อ เขา ด้วย
ว่า เปน เหมือน ฝูง แกะ อัน ไม่ มี ใคร เลี้ยง ดู พระองค์ จึ่ง เทษนา สั่ง สอน
เขา หลาย ข้อ หลาย ประการ แล เมื่อ หลายโมง ล่วง ไป แล้ว ลูก สิษ ทั้ง
หลาย จึ่ง มา หา พระองค์ ทูล ว่า ที่ นี่ เปน ที่ ป่า เวลา ก็ ล่วง แล้ว ขอให้
ปล่อย ฝูง คน ให้ เข้าไปใน บ้าน เลก น้อย อัน อยู่ รอบให้ ซื้อ ขนม กิน เพราะ
เขา ไม่ มี อะไร จะกิน พระองค์ จึ่ง ตอบ แก่ เขา ว่า ท่าน เองให้ เขา กิน เถิด
ลูกสิษ ทูล ว่า จะให้ ข้าพเจ้าไป ซื้อ ขนม ถึง ห้า สิบ บาต แล้วให้ เขา กิน หรื
พระองค์ จึ่ง ตรัส ถาม เขา ว่า ขนม มีซี่ อัน ไป ดู เถิด ครั้น เขา รู้ แล้ว จึ่ง
ว่า ห้า อัน กัน ปลา สอง ตัว แล้ว พระองค์ สั่ง เขาให้ คน ทั้งปวง นั่ง ลง บน
หญ้า สด เปน แถว ๆ คน ทั้งปวง ก็ นั่ง ลง เปน แถว ๆ ละ ร้อย บ้าง ห้า สิบ
บ้าง พระองค์ จึ่ง เอา ขนม ห้า อัน กับ ปลา สอง ตัว แหงน ดู ฟ้า โมทนา พระ
คุณ แล้ว ก็ หัก ขนม ส่งให้ ลูก สิษ ลูก สิษ ก็ แจก แก่ คน ทั้งหลาย ปลา
สอง ตัว ก็ แบ่งให้ คน ทั้งปวง คน ทั้งปวง ก็ กิน อิ่ม แล เดน ขนม แล ปลา
ที่ เหลือ นั้น เก็บ ได้ ๑๒ กระบุง เตม ฝ่าย คน ที่ กิน ขนม นั้น นับ แต่ ผู้ชาย
เปน ประมาณ ห้า พัน คน บัด นั้น พระองค์ ให้ ลูก สิษ ลง เรือ ข้าม ฟาก ไป

ถึง เมือง เบธซายะดา ก่อน กว่า พระองค์ จะ ปล่อย ฝูง คนไป ครั้น พระองค์ ปล่อย เขาไป หมด แล้ว พระองค์ ก็ ออก ไปใน ภูเขา จะ สวด อยู่ ที่ นั่น ฯะ ๔๗ ๏ เพลา ค่ำ แล้ว เรือ นั้น ก็ อยู่กลาง ชะเล พระองค์ก็ อยู่ บน บก แต่ ผู้เดียว ก็ ทอด พระเนตร เหน ลูกสิษ แจว เรือ ได้ ลำบาก เพราะว่า ทวน ลม อยู่ ครั้นใกล้ จะ รุ่ง แล้ว พระองค์ จึ่ง ดำเนิร เดิร บน ชะเล มา หา เขา จะ เลย เดินให้พ้น ฝ่าย ลูก สิษ เหน พระองค์ เดิร บน ชะเล ก็ ถือ ว่า เปนผี จึ่ง โห่ ร้อง ขึ้น เสียง แสก คน ทั้งปวง เหน ก็ สะดุ้ง ตกใจ ใน ขณะ นั้น พระองค์ ออก พระโอฐ ตรัส แก่เขา ว่า จง ชื่นใจเถิด เปน เรา เอง อย่า กลัว แล้ว พระองค์ จึ่ง ขึ้น ไป หา เขา แล ครั้น เข้าใน เรือ แล้ว ลม ก็ สะงบ ลง คน ทั้งหลาย ก็ หลากใจ อัศจรรย์ ใจ มาก เหลือ ประมาณ ด้วย ว่า เขา ไม่ ได้ คิด ถึง ขนม นั้น ใจเขา ยัง กระเดื่อง กระด้าง อยู่ ๏ ครั้น ข้าม เสรจ แล้ว ก็ มา ถึง แดน เมือง เฆ็นเนซาเร็ด และ จอด เรือ ขณะ เมื่อ ออก มา จาก เรือ แล้ว คน ทั้งหลาย รู้ จัก พระองค์ ที่เดียว และ คน ทั้งปวงใน แดน เมือง รอบ นั้น ก็ วิ่งมา ได้ ยิน ว่า พระองค์ อยู่ ที่ ไหน ก็ เที่ยว เก็บ คน เจ็บ นอน บนที่ นอน พา มา ที่ นั่น แล้ว พระองค์ จะ เสดจ เข้า ใน บ้าน เมือง ทอ้ง นาที่ ไหน เขา พา เอา คน เจ็บ มา วาง กลาง ตลาด กลาง ทาง ขอ พระองค์ ให้ ต้อง แต่ ชาย เสื้อ แห่ง พระองค์ และใคร ผู้ ใด ที่ ต้อง นั้น ก็ หาย สิ้น ทุก คน

๏ บท๗ ฯ

๏ เมื่อ นั้น พวก ฟาริซาย กับ พวก อาลักษ บ้าง ที่ มา แต่ เมือง ยรูซาเลม ชวน กัน มา หา พระ องค์ และ ได้เหน ลาง คน ใน พวก ลูก สิษ รับ อาหาร ด้วย มือ มลทิล คือ ว่า มิ ได้ ล้าง เสีย ก่อน ด้วย ว่า พวก ฟาริซาย และ พวก ยูดาย ทั้ง ปวง ถือ หย่าง ทำเนียม ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ก็ มิได้ รับ อาหาร กว่า จะ ได้ ล้าง มือ ให้ทั่ว เสีย ก่อน ถ้า และ มา แต่ ตลาด มิ ได้ รับ อาหาร กว่า จะได้ จุ่ม ใน น้ำ เสีย ก่อน เขา ก็ รับ ถือ หลาย สิ่ง อื่น คือ ว่า ที่ จะเอา ถ้วย หม้อ เครื่อง ทอง แดง ทอง เหลือง ที่ นั่ง ที่ นอน มา จุ่ม เสีย พวก ฟาริ

ชายกับพวกอาลักษทั้งหลายนั้น จึ่งถามพระองค์ว่า เหตุไฉนลูกสิษของท่าน มิได้ประพฤทธิ์ตามหย่างทำเนียมผู้เถ้าผู้แก่ แต่ว่ารับอาหารดวัยมืออันมิได้ล้างเสียก่อน พระองค์จึ่งตรัสแก่เขาว่า ซึ่งยะซายาผู้ทำนายได้ทำนายไว้ดวัยเจ้าเหล่านี้ อ้ายพวกทำเทียมใจดี นั้นสมควรนักหนา เหมือนหนึ่งคำเขียนว่า พลเมืองนี้นับถือเราดวัยที่ปาก แต่ว่าใจห่างไกลจากเรานักหนา เมื่อเขามาสอนบันชามนุษต่างพระบัญติที่เขามานะมัศะการเรา ดั่งนั้นก็หาเปนประโยชน์ไม่ ดวัยว่าเจ้าเหล่านี้มาละเสียซึ่งบัญัตติ์พระเจ้า แล้วถือหย่างทำเนียมแห่งมนุษ และถือว่าตอ้งเอาถวัยชามมาจุ่มน้ำนั้น และได้ทำหลายสิ่งอื่นเช่นเดียวกัน พระองค์ยังว่า อันจะทิ้งละพระบัญัติ มาถือหย่างทำเนียมของตัวนั้นสมกับตัว เพราะว่าโมเซได้สั่งว่า จงนับถือบิดามารดาของตน อีกที่ถ้าผู้ใดว่าหยาบช้าต่อบิดามารดา ก็ให้เปนโทษถึงสิ้นชีวิตร แต่ฝ่ายเจ้าเหล่านี้ก็สอนว่า ถ้าผู้ใดจะบอกแก่บิดามารดาว่า ถ้าท่านจะได้ประโยชน์แต่ข้าพเจ้าในสิ่งใดสิ่งนั้นก็เปนโกระบันคือว่าของถวายแล้ว ท่านจึ่งมิให้ทำสิ่งใดเพื่อประโยชน์แห่งบิดามารดา หย่างทำเนียมของท่านเปนที่แก้ทำลายคำพระเจ้า ที่ท่านทำเช่นนี้มีหลายประการ แล้วพระองค์เรียกฝูงคนทั้งปวงจึ่งตรัสแก่เขาว่า จงฟังเราแลเข้าใจเถิดสิ้นทุกคน สิ่งใดภายนอกมนุษที่จะเข้าในมนุษนั้น จะทำให้มลทิลไปก็หามิได้ แต่ว่าซึ่งออกมาแต่ภายในมนุษนั้นและที่ทำให้มนุษเปนมลทิลไป ถ้าผู้ใดมีหูฟังก็ให้ฟังเอาเถิด ฯะ

๑๗๑ ครั้นว่าพระองค์พ้นจากฝูงคนเข้ามาในเรือแล้ว ลูกสิษทั้งหลายจึ่งมาถามพระองค์ดวัยคำเปรียบดั่งนั้น พระองค์จึ่งตรัสถามเขาว่า ท่านยังไม่เข้าใจจนป่านนี้หรื ยังไม่เข้าใจหรีว่าสิ่งใด ๆ แต่ภายนอกที่เข้าในมนุษจะทำให้เปนมลทิลมิได้ ดวัยว่ามิได้ลงในใจลงในกะเพาะอาหาร อาหารนั้นซ่จระแล้วก็ถ่ายในที่ลับ พระองค์ยังว่า ที่ออกมา

จาก มนุษ นั้น แล ซึ่งให้มนุษ เปน มลทิล เพราะ ว่า ความ คิด ชั่ว ร้าย ผิด ผัว เมีย กัน เล่น ชู้ กัน ฆ่าฟั่น กัน ฉะโมย ของ โลภ พาล คือ อิจฉา คำ หยาบ ช้า ถือ มานะ แล คูเบา คูหมิ่น ออก มา แต่ ใน ใจ มนุษ การ ชั่ว ทั้ง นี้ หมด สิ้น ออก มา แต่ ภายใน ก็ ให้ มนุษ เปน มลทิล นั้น แล ฯะ

๒๔๑ คราว นั้น พระองค์ ลุก ขึ้น ไป ใน แดน เมือง ตุโร แล เมือง ซีโดน และเข้า ไป ใน เรือน มิใคร่ จะให้ ผู้ ใด รู้ แต่ จะซ่อน อยู่ มิ ได้ เพราะ ว่า ผู้ หญิง คน หนึ่ง มี ลูก สาว ซึ่ง ผีโสกโครก เข้า สิงสู่ ได้ ยิน ว่า ด้วย พระองค์ จึ่ง เข้า มา กราบ ลง แทบ พระบาท ฝ่าย หญิง นั้น เปน ชาติ เฮเลน เกิด ใน เมือง ซูเรียฟอยนิเก ผู้ หญิง ก็ ได้ ขอให้ พระองค์ ขับ ผี ออก จาก ลูกสาว นั้น พระเยซู จึ่ง ครัส แก่ แม่ นั้น ว่า ชอบ แต่ จะให้ ลูก กิน จน อิ่ม เสีย ก่อน จะ เอา อาหาร ของ ลูก มา ทิ้ง แก่ หมู่ หมา นั้น ไม่ สม ไม่ ควร เลย แม่ นั้น ตอบ ว่า ชอบ อยู่ พระองค์ เจ้า ข้า แต่ ว่า หมู่ หมา นั้น ย่อม กิน เดน อาหาร ของ ลูก ซึ่ง เหลือ ตก นั้น พระองค์ จึ่ง ตอบ ว่า จง ไป เถิด เพราะ คำ นั้น ผี ก็ ออก จาก ลูก สาว แล้ว แม่ นั้น ก็ กลับ ไป บ้าน เหน ว่า ผี นั้น ออก จาก ลูก สาว แล้ว ลูก สาว ก็ นอน อยู่ บน ที่ นอน ฯะ

๓๑๑ แล้ว พระองค์ ออก มา จาก แดน เมือง ตุโร แล เมือง ซีโดน อีก เลย ทาง แดนเมือง เดกาโปลี ก็ กลับมาถึง ชะเล ฆาลิลาย คน ทั้งหลาย จึ่ง เอา คน หนึ่ง เปน คน หูหนวก ทั้ง พูดอ้าง ด้วย ภาษา ออ้นวอน ขอ พระองค์ ให้ วาง พระ หัตถ์ บน คนนั้น พระองค์ ก็ รับ เอา คน นั้น พา ไป จาก ฝูง คน ถึง ที่ สงัด แล้ว แยงแยง องคุลี เข้า หู บ้วน เขฬะ ต้อง ลิ้น แหงนดู ฟ้า ถอน พระไทย ครัส ว่า เอฟาธา แปล ว่า เบิด ออก หู นั้น ก็ เบิด ลิ้น ที่ ผูก นั้น ก็ หลุด ลอย ใน ทันใด คน นั้น ก็ พูด ได้ คล่อง ฝ่าย พระองค์ ก็ ห้าม ปราม คน ทั้งหลาย ว่า อัน นี้ อย่า แพร่ง พราย แก่ ผู้ ใด พระองค์ ห้าม เท่าใด เขา ก็ ยิ่ง เล่า ลือไป เปน อัน มาก แล้ว ยิ่ง อัษะจรรยใจ รอ้ง ว่า สรรพ สิ่ง การ ซึ่ง พระองค์ ทำ แต่ ล้วนดี ทั้ง นั้น กระทำให้คน หูหนวกได้ยิน ให้คนใบ้พูดได้ ฯะ

๏ ในกาละวันหนึ่งฝูงคนก็มากนัก จนไม่มีที่จะรับอาหารได้ พระเยซูจึ่งตรัสเรียกลูกสิษทั้งหลายมาว่า เรามีใจปราณีแก่ฝูงคนเหล่านี้ด้วยว่าเขาติดอยู่กับเราเปนสามวันแล้ว ก็ไม่มีอะไรกิน ถ้าและเราจะปล่อยเขาไปบ้านไม่มีอะไรกิน เขาก็จะหิวโหยเลื่อยล้าด้วยว่าลางคนมาแต่ไกล สิษทั้งหลายจึ่งทูลถามว่า คนจะซื้อขนมในป่าให้ภอเขากินที่ไหนได้ พระองค์จึ่งถามพวกสิษนั้นว่า ท่านมีขนมกี่อัน ลูกสิษตอบว่ามีแต่เจ็ดอัน พระองค์สั่งให้ฝูงคนนั่งบนดิน แล้วพระองค์รับเอาขนมเจ็ดอันโมทนาพระคุณ ก็หักขนมส่งให้แก่ลูกสิษให้แจกแก่ฝูงคน ลูกสิษก็แจกให้ แล้วก็มีปลาเล็กๆบ้าง พระองค์โมทนาพระคุณแล้ว สั่งให้เอาปลานั้นแจกให้ด้วย ครั้นคนทั้งปวงกินอิ่มแล้ว ก็เก็บเดนเหลือนั้นได้ทั้งเจ็ดกระบุง คนที่กินนั้นประมาณสี่พันคน แล้วพระองค์ปล่อยเข้าไป ฯะ

๑๐๏ ในขณะนั้นพระองค์จึ่งลงเรือกับพวกลูกสิษ ออกไปในแดนเมืองดัลมะนูธา ส่วนพวกฟาริซายออกไปพูดจาซักไซ้กันจะชันะสูดพระองค์ ขอให้เหนสำคัญในอากาษ พระองค์เปนทุกข์ในวิญาณจึ่งถามว่า อ้ายคนชาติ์นี้จะหาสำคัญทำไม เราบอกแก่ท่านเปนจริงว่า จะทำสำคัญให้ชาตินี้ก็หามิได้ แล้วพระองค์ละเขาลงเรืออีกข้ามไปฟากกลับมา

๑๔๏ ฝ่ายลูกสิษก็ลืมที่จะเอาขนมไปด้วย แลในเรือนั้นมีขนมแต่อันเดียว พระองค์ก็สั่งพวกลูกสิษนั้นว่า จงดูเถิดและระวังด้วยเชื้อแห่งพวกฟาริซายและเชื้อแห่งพญาเฮโรด ลูกสิษนั้นจึ่งพูดกันว่า นี้และเพราะเราไม่มีขนม พระเยซูทราบพระไทยแล้วตรัสแก่เขาว่า ท่านพูดกันด้วยอะไร เพราะไม่มีขนมหรื เหตุไฉนท่านยังไม่เข้าใจ ใจท่านยังแขงกระด้างหรื มีตาแล้วยังไม่เหนหรื มีหูแล้วยังไม่ได้ยินหรื ยังจำไม่ได้หรื เมื่อเราหักขนมห้าอันให้แก่ห้าพันคน ท่านเก็บเดนเหลือนั้นเต็มกี่กระบุง ลูกสิษตอบว่าสิบสอง แล้วเมื่อเราแจก

เจ็ด อัน ให้ สี่ พัน คน ท่าน เก็บ เดน เหลือ นั้น ซี่ กระบุง ลูกสิษ ตอบ ว่า เจ็ด
พระองค์ จึ่ง ตรัส ว่า เปน ไฉน ท่าน ไม่ เข้า ใจ เล่า ฯะ
๒๒๐ แล้ว พระองค์ เสดจ มา ถึง บ้าน เบตซายะดา เขา ก็ เอา คน ตาบอด
คน หนึ่ง พามา อ้อน วอน พระองค์ ให้ ต้อง คน นั้น พระองค์ จึ่ง จับ มือ คน ตา
บอด นั้น จูง ไป นอก บ้าน บ้วน พระเขฬะ ที่ ตาบอด เขา วาง พระหัดถ์ บน เขา
แล้ว ถาม ว่า ได้ เหน สิ่ง ใด บ้าง หรื คน นั้น แหงน ตา ดู บอก ว่า ฉัน เหน คน
เหมือน หนึ่ง เปน ต้น ไม้ แต่ เดิร ไป เดิร มา พระองค์ จึ่ง วาง พระหัดถ์ บน ตา
เขา ให้ ดู อีก เขา ก็ แล ดู ก็ เหน ได้ ชัด ทุก สิ่ง พระองค์ จึ่ง ตรัส สั่ง เขา ไป
บ้าน ว่า อย่า เข้า ไป ใน บ้าน นี้ อย่า แพร่ง พราย แก่ ผู้ ใด ใน บ้าน นี้ เลย ฯะ
๒๗๐ ครั้ง นั้น พระเยซู กับ พวก ลูกสิษ พระองค์ ออก ไป ใน แดน เมือง
กายซาไรยา ของ ฟีลิบ เมื่อ ไป กลาง ทาง นั้น พระองค์ ถาม ลูกสิษ ทั้งหลาย
ว่า คน ทั้งหลาย เรียก เรา ว่า เรา เปน ผู้ ใด พวก สิษ ทูล ตอบ ว่า โยฮัน ที่
ให้ รุม น้ำ ลาง คน ก็ ว่า เปน เอลียา ลาง บ้าง ก็ ว่า เปน คน หนึ่ง คน ใด ใน
พวก ผู้ ทำนาย พระองค์ ยัง ถาม พวก สิษ นั้น ว่า ฝ่าย ท่าน เอง เล่า จะ ว่า เรา
เปน ผู้ ใด เปโตร จึ่ง ทูล ตอบ พระองค์ ว่า พระองค์ เปน พระคริศโต พระ
องค์ จึ่ง ห้าม ปราม ลูกสิษ ทั้งหลาย ว่า ความ ทั้ง นี้ อย่า บอก แก่ ใคร ฯะ
๓๑๐ จำเดิม แต่ นั้น มา พระองค์ สั่ง สอน พวก สิษ ว่า บุตร มนุษ จะ ต้อง
ทน ทุกข์ ธระมาน แต่ คน ทั้งหลาย เปน อัน มาก และ จะ ต้อง อประยศ แต่
ผู้ เถ้า ผู้ แก่ แต่ พวก ปะโรหิต ใหญ่ แต่ พวก อาลักษ แล้ว เขา จะ ฆ่า ท่าน
เสีย ฆ่า แล้ว ล่วง ไป สาม วัน จะ กลับ เปน ขึ้น มา ใหม่ พระองค์ ตรัส ทั้ง นี้
ให้ แจ้ง ฝ่าย เปโตร จึ่ง ห้าม ปราม พระองค์ ๆ ผิน พระภักตร แล ดู ลูกสิษ
ทั้งหลาย จึ่ง ห้าม ปราม เปโตร ว่า อ้าย ซาตาน ถอย หลัง ไป เถิด ซึ่ง การ
พระเจ้า ตัว มิ ได้ คิด ๆ แต่ การ มนุษ พระองค์ ก็ เรียก ฝูง คน กับ ลูกสิษ
เข้า มา แล้ว ตรัส ว่า ถ้า ผู้ ใด จะ ตาม หลัง เรา มา ก็ ให้ สเงี่ยม เจียม ตัว
รับ กางเขน ของ ตัว ตาม เรา มา ดัง นั้น เถิด เพราะ ว่า ถ้า ผู้ ใด จะ รักษา ชีวิตร

ให้รอด ชีวิตร ผู้นั้น ก็ จะเสีย แต่ ว่า ถ้า ผู้ใด จะสู้เสียชีวิตร เพราะ เราแล เพราะ มงคลโอวาท ของ เรา ชีวิตร ผู้นั้น ก็ จะ รอด แล เหตุ ดั่ง นี้ ถ้า คน หนึ่ง จะ ได้ สิ้น ทั้ง โลกย์ เปน ของ ตัว แล้ว ชีวิตร เขา จะ เสีย จะ เปน คุณ เปน ประโยชน์ อะไร คน จะ เอา อะไร มา แลก กัน กับชีวิตร ได้ ถ้า ผู้ใด ละอาย แก่ เรา แล แก่ คำ ของ เรา ใน ชาติ นี้ ที่ ชั่ว และ ล่วง ประเวณี คราว บุตร มนุษ จะ มา ด้วย รัศมี แห่ง พระบิดา ด้วย ฝูง ทูตสวรรค์ แล ผู้ บริสุทธิ์ บุตร มนุษ ก็ จะ ละอาย แก่ ผู้นั้น ด้วย คราวนั้น ฯะ

๏ บท ๙ ฯะ

๏ แล้ว พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ เขาว่า เรา บอก แก่ ท่าน เปน แท้ จริง ว่า ใน พวก คน ที่ ยืน อยู่ นี่ มี บ้าง ที่ จะ รู้ ความ ตาย ก่อน ก็ หา มิได้ กว่า จะ ได้ เหน อาณาจักร พระเจ้า ตั้ง มา แล้ว ด้วย ฤทธิ์ และเดช ฯะ

๒ ๏ แต่ นั้น มา ประมาณ หก วัน พระเยซู จึ่ง เอา เปโตร ๑ ยาโกโบ ๑ โยฮัน ๑ พา ขึ้นไป ใน ภูเขา อัน สูง ที่ สงัด แล้ว จำแลง พระกาย ต่อ หน้า สาม คน นั้น เสื้อ ผ้า แห่ง พระองค์ รุ่งเรือง สุกใส ขาว บริสุทธิ์ ดุจหิมะ ซึ่ง ฟอก ที่ จะ ฟอก ให้ ขาว ดั่ง นั้น ไม่ มี ทั่ว ทั้ง แผ่นดิน แล้ว เอลียา กับ โมเซ ก็ มา เปน ปรากฎ แก่ สิษ เหล่า นั้น และ สั่ง สนทนา กับ พระเยซู เปโตร จึ่ง ทูล พระเยซู ว่า พระ อาจารย์ เจ้า ข้า อัน เรา อยู่ ที่ นี้ ดี ให้ เรา ทำ พลับ พลา ที่ นี้ สาม หลัง ถวาย พระองค์ หลัง หนึ่ง แก่ โมเซ หลัง หนึ่ง แก่ เอลียา หลัง หนึ่ง เปโตร ว่า ทั้ง นี้ ไม่ รู้ ที่ ว่า นั้น ว่า อะไร เพราะ เขา กลัว เปน กำลัง เมฆ ก็ เข้า มา กลุ้ม เขาไว้ แล้ว แต่ใน เมฆ นั้น มี เสียง มา ว่า นี่ และ เปน บุตร ที่ รักษ ของ เรา จง ฟัง ท่าน นี้ เถิด ใน ขณะนั้น สิษ ทั้ง หลาย แล ดู รอบ ที่ ก็ ไม่ เหน ใคร เหน แต่ พระเยซู แต่ ผู้ เดียว อยู่ ด้วย กัน กับ เขา ครั้น ลง มา จาก ภูเขา แล้ว พระองค์ ห้าม ปราม ลูกสิษ ว่า ซึ่ง ท่าน ได้ เหน ที่ นี่ อย่า แพร่งพราย แก่ ผู้ ใด กว่า บุตรมนุษ จะ เปน ขึ้น มา จาก ตาย ถ้อย คำ ทั้ง นี้ เขา จำไว้ แต่ ยัง ซักไซ้ ถาม กัน ว่า ที่ ว่า จะ เปน ขึ้น มา

จาก ตาย ถ้อย คำ ทั้ง นี้ เขา จำ ไว้ แต่ ยัง ซัก ไซ้ ถาม กัน ว่า ที่ ว่า จะ เปน ขึ้น มา จาก ตาย นั้น จะ เปน อะไร แล้ว พวก สิษ จึ่ง ทูล ถาม พระองค์ ว่า นั้น และ จะ เปน อะไร ที่ พวก อาลักษ กล่าว นั้น ว่า เอลียา คง จะ มา ก่อน พระองค์ ก็ ตอบ ว่า เอลียา คง จะ มา ก่อน และ จัดแจง สาระพัด ให้ ดี เหมือน หนึ่ง คำ เขียน ไว้ ว่า ด้วย บุตร มนุษ ว่า จะ ต้อง ทน ทุกข ทรมาร หลาย ประการ และ เขา จะ ประมาท ต่อ ท่าน ด้วย แต่ ทว่า เรา บอก แก่ ท่าน ว่า เอลียา นั้น มา แล้ว และ ซึ่ง เขา จะ ใค่ร ทำ แก่ เอลียา เขา ก็ ทำ แล้ว ตุๆ ดั่ง คำ ที่ เขียน ไว้ ด้วย ท่าน ฯะ

๑๔ ๑ ขณะ นั้น พระองค์ มา หา พวก สิษ ทั้ง หลาย ก็ ทัศนาการ เหน ฝูง คน เปน อัน มาก ทั้ง พวก อาลักษ ซัก ไซ้ ไต่ถาม กัน ด้วย ลูกสิษ นั้น ครั้น ฝูง คน ทั้งปวง เหน พระองค์ แล้ว ก็ พลอย พิศวง มา ถวาย บังคม แก่ พระ องค์ ๆ จึ่ง ถาม พวก อาลักษ นั้น ว่า ท่านซักไซ้ ไต่ถาม กัน ว่า กะไร ส่วน คน หนึ่ง แต่ ใน ฝูง คน นั้น ตอบ ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า ข้าพเจ้า เอา ลูก พา มา หา ท่าน ลูก นั้น ผี เข้า เปนใบ้ ผี พา เขา ไป ข้าง ไหน ก็ แย่งใส ให้ ล้ม ที่ นั้น น้ำลาย ก็ ฟูม ปาก ให้ ขบ เขี้ยว เคี้ยว ฟัน ก็ ผอม ไป ด้วย ข้าพเจ้า บอก ลูก สิษ ท่าน ให้ขับ ออก สิษ นั้น จะ ขับ ออก ก็ หา มิ ได้ พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ ลูกสิษ ว่า โอ้ ชาติ คน อัน หา ใจ เชื่อ มิได้ เรา จะ ต้อง อยู่ ด้วย ท่าน ช้า นาร เท่า ใด จะ ต้อง ทล ท่าน เพียง ไหน เอา เด็ก นั้น พา มา หา เรา เถิด เขา จึ่ง พา เด็ก มา หา พระองค์ เมื่อ พระองค์ ยัง ทอด พระเนตร ดู ผี นั้น เข้า แย่ง ตัว ๆ ก็ ล้ม บน ดิน กลิ้ง เกลือก ฟูม ปาก พระองค์ ตรัส ถาม พ่อ เขา ว่า ที่ เปน มา นี้ เปน นาน เท่า ไร พ่อ นั้น บอก ว่า ตั้ง แต่ ยัง เปน เด็ก เลก อยู่ ผลัก เขา ให้ ตก ใน ไฟ ตก ใน น้ำ เปน หลาย ครั้ง จะ ให้ เขา ตาย ถ้า ช่วย ได้ ขอ พระองค์ โปรด สงเคราะห์ เถิด พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ พ่อ นั้น ว่า ถ้า เชื่อ ได้ ไม่ มี อะไร จะ ยาก แก่ คน ที่ เชื่อ อยู่ ประเดี๋ยว นั้น พ่อ ของ เด็ก ก็ ฟาย น้ำตา ร้อง ว่า ข้าพเจ้า เชื่อ อยู่ พระเจ้าข้า ที่ ไม่ เชื่อ นั้น จง โปรด ช่วย

เกิด ครั้นพระเยซูเหนว่าฝูงคนวิ่งเข้ามา พระองค์จึ่งห้ามปรามผี
โศกโครกนั้นว่า อ้ายผีใบ้หูหนวกเอ๋ยเราสั่งเองให้ออกมาจากเขาเกิด
ตั้งแต่นี้ไปอย่าเข้าอีกเลย ผีนั้นก็โห่ร้องยื้แย่งตัวเด็กนั้นเปนสามถ
ก็ออกมา เด็กนั้นก็เหมือนหนึ่งตายแล้ว จนหลายคนบอกว่าตาย
จริงแล้วและ ส่วนพระเยซูจับมือเขาพยุงขึ้น เขาก็ยืนอยู่ได้ ครั้น
พระองค์เข้ามาในเรือนแล้ว บันดาลูกสิษเข้ามาถามพระองค์ที่ลับว่า
เหตุใฉนข้าพเจ้าจะขับมันออกมิได้ พระองค์ตรัสตอบว่า ถ้ามิได้อ้อน
วอนแลถือสีลอดอาหาร เช่นนี้จะขับก็ไม่ออก ฯะ

๓๐ ๏ ครั้นพระองค์เสดจไปจากที่นั้น ก็ดำเนิรไปในแดนเมืองฆา
ลิลาย และมิใคร่ให้ผู้ใดรู้ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสสอนลูกสิษว่า
เขาจะมอบบุตรมนุษไว้ในมือคนทั้งหลาย แล้วเขาจะฆ่าท่านเสีย ฆ่า
แล้วในวันสามก็จะเปนขึ้นมาใหม่ ถ้อยคำทั้งนี้พวกสิษนั้นหาเข้าใจ
ไม่ และกลัวที่จะถามพระองค์ ครั้นได้มาถึงเมืองกัปเรนาอูม แลได้
เข้าในเรือนแล้ว พระองค์จึ่งตรัสถามลูกสิษว่า คราวเมื่อมากลางทาง
นั้นท่านถุ้มเถียงกันด้วยอะไร ลูกสิษนั้นนิ่งเสีย เพราะว่าเมื่อมากลาง
ทางนั้นได้เถียงกันว่า ใครจะเปนใหญ่กว่า ครั้นพระองค์นั่งลงแล้ว
จึ่งเรียกลูกสิษสิบสองคนเข้ามาตรัสว่า ถ้าผู้ใดจะใคร่เปนใหญ่เปน
เอก ก็ให้ผู้นั้นเปนน้อยกว่าหมด ให้รับใช้ของคนทั้งปวง แล้วพระ
องค์จึ่งเอาเด็กคนหนึ่งตั้งไว้กลางพวกสิษ ก็กอดเอาเด็กนั้นในพระ
หัตถ์ตรัสแก่ลูกสิษว่า ถ้าผู้ใดจะรับคนหนึ่งในพวกเด็กเช่นนี้เหน
แก่นามของเรา ผู้นั้นก็รับเราด้วย ถ้าผู้ใดรับเรามิใช่จะรับเราแต่
ผู้เดียว ก็รับท่านผู้นั้นที่ใช้เรามา ฯะ

๓๘๏ ส่วนโยฮันจึ่งทูลพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าได้เหนคน
หนึ่งขับผีด้วยออกชื่อของท่าน คนนั้นมิได้ติดตามเรา ข้าพเจ้าจึ่งห้าม
เสีย เพราะเขามิได้ตามเรา พระเยซูจึ่งตรัสตอบว่า อย่าห้ามเขาเลย

เพราะ ว่า จะ มี ใคร มา สำแดง อิทธิริทธิ์ ด้วย ออก ชื่อ ของ เรา แล้ว บัดเดี๋ยว หนึ่ง ไป พูดจา ประมาท หมิ่น ต่อ เรา หา มิได้ ด้วย ว่า ถ้า ผู้ ใด มิ ได้ เปน ฝ่าย สัตรู เรา ก็ เปน ฝ่าย เรา แล้ว เหตุ ฉนี้ ถ้า ผู้ ใด จะ เอา ถ้วย น้ำ ให้ ท่าน นี้ กิน เหน แก่ นามะชื่อ ของ เรา เพราะ ท่าน เปน ฝ่าย ครีศโต เรา ว่า แก่ ท่าน เปน แท้ จริง ผู้ นั้น จะ ขาด บำเหนจ ตัว ก็ หา มิได้ ถ้า ผู้ ใด จะ ภา คน หนึ่ง คน เดียว ใน พวก เด็ก ๆ ที่ เชื่อ ใน เรา ให้ ผิด ให้ หลง ถึง จะ เอา หิน โม่ สี แป้ง ผูก คอ ผู้ นั้น ทิ้ง เสีย ใน ชะเล ดี กว่า ถ้า มือ ของ ตัว ให้ ตัว ผิด ตัด ทิ้ง เสีย ที่ จะ มี ชีวิตร ทั้ง มือ ด้วน ก็ ดี กว่า ที่ จะ ตก นรก ทั้ง สอง มือ ใน ไฟ อัน มิ รู้ ดับ ที่ หนอน ไม่ ตาย และ ไฟ ไม่ ดับ เลย ถ้า ตีน ของ ตัว ให้ ตัว ผิด จง ตัด เสีย ที่ จะ มี ชีวิตร ทั้ง ตีน ด้วน ดี กว่า ที่ จะ ตก นรก ทั้ง สอง ตีน ใน ไฟ อัน มิ รู้ ดับ ที่ หนอน มิ รู้ ตาย และ ไฟ ไม่ ดับ เลย ถ้า และ ตา ของ ตัว ให้ ตัว ผิด ควัก เสีย เถิด ที่ จะ เข้า ใน เมือง แห่ง พระเจ้า ด้วย ตา ดวง เดียว ดี กว่า ที่ จะ ตก ใน ไฟ นะรก ทั้ง ตา สอง ดวง ที่ หนอน มิ ได้ ตาย และ ไฟ มิ ได้ ดับ เลย ด้วย ทุก คน จะ ต้อง ชำระ ด้วย ไฟ เหมือน หนึ่ง สัตว ที่ บูชา ถวาย ต้อง ชำระ ด้วย เกลือ เกลือ เปน สิ่ง อัน ดี แต่ ท ว่า ถ้า เกลือ นั้น จืด จาง ไป จะ เคม ไป อีก หย่าง ไร ได้ เล่า ให้ มี เกลือ ใน ตัว เอง แล้ว เปน เพื่อน รักษใค่ร กัน ด้วย ฯะ

◎ บท ๑๐ ฯ

๑ คราว นั้น พระองค์ จึ่ง เสดจ จาก ที่ นั้น มา ใน แดน เมือง ยูดาย ตาม ทาง ริม แม่น้ำ ยาระเดน ฟาก ข้าง โน้น . ส่วน ฝูง คน ภา กัน มา หา พระองค์ อีก และ พระองค์ สั่งสอน เขา ตาม ซึ่ง พระองค์ เคย ทำ นั้น แล้ว พวก ฟาริซาย ก็ มา ซันสูด พระองค์ ว่า ซึ่ง ผัว จะ หย่า เมีย ดี หรื ไม่ พระองค์ จึ่ง ตรัส ถาม เขา ว่า ที่ โมเซ สั่ง ท่าน ไว้ ว่า อะไร เขา จึ่ง ตอบ ว่า โมเซ ยอม ให้ แต่ง หนังสือ หย่า แล้ว ให้ หย่า เสีย พระเยซู ตรัส ตอบ ว่า โมเซ สั่ง ท่าน ไว้ หย่าง นี้ เพราะ ท่าน เปน ใจ แขง กระด้าง แต่ แรก เดิม พระเจ้า สร้าง โลกย์

พระเจ้าก็สร้างทั้งชายทั้งหญิง เพราะเหตุดังนี้ผู้ชายจะละพ่อแม่เสียมา
ติดพันอยู่กับเมีย แล้วทั้งสองผัวเมียจะเปนเนื้อเดียวกัน ตั้งแต่นั้น
มิใช่สองเปนเนื้อเดียว เหตุฉนี้ซึ่งพระเจ้าให้ติดกันเข้า อย่าให้มนุษมา
แยกจากกันเลย เมื่อเข้ามาในเรือนแล้ว ลูกสิษมาถามพระองค์อีกด้วย
ความนี้ พระองค์จึ่งตรัสแก่เขาว่า ถ้าผู้ใดหย่าเมียของตัวเสียแล้วไป
เอาคนอื่นมาเปนเมีย ผู้นั้นก็ผิดต่อเมียเดิม ถ้าหญิงใดหย่าผัวเสีย
แล้ว ไปเปนเมียของคนอื่น หญิงนั้นก็ผิดต่อผัวเดิมเหมือนกันและ
๑๓๏ เมื่อนั้นเขาเอาเด็กอ่อนพามาหาพระองค์ หวังจะให้พระองค์
ต้องตัวเด็กนั้น ฝ่ายลูกสิษก็ห้ามคนที่พาเข้ามานั้น พระเยซูเหนก็
เคืองพระไทย จึ่งตรัสแก่ลูกสิษว่า จงยอมให้เขาเข้ามาหาเราเถิด
อย่าห้ามเขาเลย เพราะเมืองพระเจ้าสร้างขึ้นแต่ด้วยคนเช่นนี้ และเรา
บอกแก่ท่านแท้จริงว่า ถ้าผู้ใดมิได้รับเมืองพระเจ้าเหมือนหนึ่งเด็ก
อ่อนผู้นั้นจะเข้าในเมืองนั้นก็หามิได้ แล้วพระองค์จึ่งกอดเด็ก ๆ นั้น
ไว้ก็วางพระหัตถ์บนเขา แล้วอำนวยพรให้ ฯะ

๑๗๏ ครั้นพระองค์ออกไปกลางทางแล้ว ก็มีคนหนึ่งวิ่งเข้ามาหา
พระองค์ คุกเข่าลงทูลถามพระองค์ว่า ท่านอาจารย์ที่ดี ข้าพเจ้าจะทำ
สิ่งใดจึ่งจะได้มระดกชีวิตรอันจำเริญเปนนิจ พระเยซูจึ่งตรัสถามคน
นั้นว่า เจ้าเรียกเราว่าดีทำไม เว้นเสียแต่พระเจ้าแล้วไม่มีใครดี
พระบัญญัติเจ้ารู้อยู่ อย่าผิดผัวเมียเขา ซึ่งฆ่าคนอย่าทำ อย่าลักทรัพย์
เขา อย่าเปนพญานเทจ อย่าฉ้อชิงทรัพย์เขา จงนับถือพ่อแม่ คน
นั้นตอบว่า อาจารย์เจ้าข้า ทั้งนี้ข้าพเจ้าได้ถือไว้สิ้นตั้งแต่เด็กเด็ก
พระเยซูเขม้นดูคนนั้น ก็ทรงพระกรรุณาตรัสว่า เจ้ายังขัดสนสิ่งหนึ่ง
ไปขายสาระพัดเข้าของที่มีอยู่นั้น มาแจกให้แก่คนจนแล้วเจ้าจะได้มี
คลังทรัพย์ในสวรรค์ จงยกกางเขนติดตามเรามาเถิด คนนั้นเมื่อ
ได้ยินถ้อยคำทั้งนี้ก็เศร้าใจลง ก็กลับไปบ้านเปนทุกข์อยู่ ด้วยว่า

เขา มี ทรัพย์ สมบัติ เปน อัน มาก ฝ่าย พระเยซู ทอด พระเนตร ดู รอบ แล้ว จึ่ง ตรัส แก่ พวก สิษ ว่า ซึ่ง คน มั่งมี จะ เข้า ใน เมือง พระเจ้า จะ เปน อัน ยาก ศัก เท่า ไร ลูกสิษ ก็ ประลาศใจ ด้วย ถ้อยคำ แห่ง พระองค์ พระเยซู จึ่ง ตรัส ตอบ แก่ พวก สิษ อีก ว่า ลูก เอ๋ย ซึ่ง คน ที่ พึ่ง ไว้ ใจ ใน ทรัพย์ สมบัติ จะ เข้า ใน เมือง พระเจ้า ก็ จะ ยาก นัก อัน ตัว อูฐ จะ ลอด รู เขม นั้น ง่าย กว่า ที่ คน มั่งมี จะ เข้า ใน เมือง พระเจ้า ได้ ลูกสิษ นั้น นิ์ก ประลาศใจ ยิ่ง นัก จึ่ง ถาม กัน ว่า ถ้า ฉนั้น ใคร จะ รอด ได้ เล่า พระเยซู แล ดู เขา แล้ว ตรัส ว่า เหลือ กำลัง ที่ มนุษ จะ ทำ ได้ แต่ ด้วย ฤทธิ์ พระเจ้า ก็ เปน ได้ ด้วย ว่า พระเจ้า ทำ ได้ หมด ไม่ มี อะไร ยาก เลย ฯะ

๒๘๏ ฝ่าย เปโตร จึ่ง ทูล ว่า ก็ นี้ และ ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ทิ้ง สาระพัด และ มา ติดตาม พระองค์ แล้ว ส่วน พระเยซู ตรัส ตอบ ว่า เรา บอก แก่ ท่าน เปน แท้ จริง ว่า ถ้า ผู้ ใด จะ ละ ทิ้ง บ้าน เรือน พี่ น้อง ชาย หญิง บิดา มารดา บุตร ภรรยา และ ไร่ นา เสีย เพราะ เหน แก่ เรา และ มงคลโอวาท ของ เรา ผู้ นั้น ก็ จะ รับ แทน ใน ชาติ นี้ เปน ร้อย เท่า บ้าน เรือน พี่ น้อง หญิง ชาย บิดา มารดา บุตร ภรรยา และ ไร่ นา และ จะ ต้อง ทน ความ เคี่ยว เข็น เสีย แล้ว ใน กลับ หน้า จะ ได้ ชีวิตร อัน จำเริญ ทั่ว กัลป์ ที่ อยู่ ข้าง ต้น เปน อัน มาก จะ มา อยู่ ข้าง ปลาย ที่ อยู่ ข้าง ปลาย นั้น จะ มา อยู่ ข้าง ต้น ฯ

๓๑๏ เมื่อ อยู่ กลาง ทาง จะ ขึ้น ไป เมือง ยรูซาเลม และ พระเยซู ก็ เสด็จ นำ หน้า ไป ฝ่าย ลูกสิษ ก็ หลากใจ นัก ตาม หลัง กลัว แล้ว พระองค์ เอา ลูกสิษ สิบ สอง ภา มา ตรัส แก่ เขา ว่า ด้วย เหตุ การ ซึ่ง จะ เปน มา แก่ พระ องค์ ใน กาละ ภาย หน้า ว่า ดูกรท่าน เรา ขึ้น ไป เมือง ยรูซาเลม และ เขา จะ เอา บุตรมนุษ มา มอบ ให้ แก่ ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ และ แก่ พวก อาลักษ พวก เหล่า นั้น จะ ปรับ โทษ ท่าน ถึง ตาย จะ ส่ง ให้ แก่ คน ต่าง ประเทษ คน ต่าง ประเทษ นั้น จะ เยาะ เย้ย จะ เฆี่ยน จะ ถ่ม น้ำลาย แก่ ท่าน แล้ว จะ ฆ่า เสีย และ ครั้น กำหนด สาม วัน ท่าน จะ เปน ขึ้น มา ใหม่ ฯะ

๓๕๑ เมื่อ ครั้ง นั้น ยาโกโบ กับโยฮัน ที่ เปน ลูก ของ เซเบดาย เข้ามา ทูล พระองค์ ว่า ท่าน อาจารย์ เจ้าข้า ข้าพเจ้า ทั้งสอง หยาก จะขอ สิ่ง หนึ่ง ขอ พระองค์ จง กระทำให้ ข้าพเจ้า พระองค์ ตรัส ถาม เขา ว่า ท่าน ปราถนา ให้เรา ทำ สิ่ง ใด เขา ตอบ ว่า เมื่อ พระองค์ ทรง รัศมี เดช แล้ว ขอ ให้ ข้าพเจ้า นั่ง ข้าง ขวา พระหัดถ์ คน หนึ่ง ข้าง ซ้าย คน หนึ่ง พระเยซู ตรัส ตอบ ว่า ท่าน ขอ อะไร ท่าน ไม่ รู้ ท่าน จะกิน แต่ จอก ซึ่ง เรา กิน นั้น จะ รับ จุ่ม ตาม หย่าง ซึ่ง เรา จะ จุ่ม นั้น ได้ อยู่ หรือ เขา จึ่ง ตอบ ว่า ได้ อยู่ เจ้า ข้า พระองค์ จึ่ง ตอบ ว่า ท่าน จะ กิน แต่ จอก ซึ่ง เรา กิน นั้น ท่าน จะ จุ่ม ตาม หย่าง ซึ่ง เรา จะ จุ่ม นั้น ก็ จริง แต่ท ว่า ที่ จะนั่ง ข้าง ซ้าย และ ข้าง ขวา เรา นั้น มิใช่ พะนักงาน เรา ที่ จะให้ แต่ จัด เตรียม ไว้ แก่ใคร ก็ให้ ได้ แก่ ผู้ นั้น เมื่อ ลูกสิษ สิบ คน ได้ ยิน ทั้ง นี้ ก็ เคือง ใจ แก่ ยาโกโบ และโยฮัน ฯะ

๔๒๑ พระเยซู จึ่ง เรียก พวก ลูก สิษ เข้า มา แล้ว ก็ ตรัส แก่ เขา ว่า ท่าน รู้ อยู่ แล้ว ว่า พวก ที่ ครอง นา ๆ ประเทษ เปน จ้าว เปน นาย เขา ที่ เปน ใหญ่ นั้น บังคับ บัญชา เขา แต่ ว่า จะ เปน ดั่ง นั้น ใน พวก ท่าน ก็ หามิ ได้ ถ้า ผู้ ใด จะใคร่ เปนใหญ่ใน ท่าน ก็ ให้ เปน ที่ ใช้สอย ถ้า ผู้ ใด จะใคร่ เปน เอก เปน ต้น ก็ ให้ ผู้ นั้น เปน ที่ จะ ประนิบัติ แก่ คน ทั้งปวง เพราะ ว่า บุตรมนุษ มิ ได้ มา ให้ เขา ประนิบัติ แก่ ท่าน แต่ ว่า มา รับใช้ เขา อีก แล้ว ประทาน ชีวิตร ให้ เปน ที่ ถ่ายโทษ มนุษ เปน อัน มาก ฯะ

๔๖๑ ขณะ นั้น พระองค์ กับ ทั้ง ลูกสิษ มา ถึง เมือง ยริโฮ เมื่อ เสดจ ไป จาก เมือง ยะริโฮ กับ ด้วย ลูกสิษ และ ฝูง คน เปน อัน มาก ยัง มี คน หนึ่ง ลูก ติมาย ชื่อ บาระติมาย เปน คน ตาบอด นั่ง ขอ ทาน ริม สนน ครั้น ได้ ยิน ว่า เปน พระเยซู ชาว นาซาเร็ธ มา จึ่ง ร้อง ว่า พระเยซู บุตร ของ ดาวิด เจ้า ข้า จง เอนดู ข้าพเจ้า เถิด ฝ่าย คน ทั้งหลาย ก็ ห้าม เขาให้ นิ่ง เสีย เขา ก็ ยิ่ง ร้อง เสียง ดัง ว่า โอ บุตร ของ ดาวิด จง เอนดู ข้าพเจ้า ด้วย เถิด พระ เยซู จึ่ง หยุด อยู่ แล้ว ตรัส สั่ง ให้ เรียก คน นั้น เข้า มา คน ทั้งหลาย ร้อง

เรียก คน ตาบอด ว่า จง ชื่นใจ ลุก ขึ้น เถิด รับสั่ง เรียก มา คน ตาบอด นั้น ได้ ยิน ก็ ทิ้ง ผ้าผ่อน ลุก ขึ้น เข้าไป หา พระเยซู ๆ ตรัส ถาม ว่า เจ้า ปรารถนา จะ ให้ เรา ทำ สิ่ง ใด แก่ ตัว คน ตา บอด ทูล ตอบ ว่า จะ ขอ ให้ ตา ข้าพเจ้า เหน ได้ อีก อาจารย์ เจ้าข้า พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า ไป เถิด ความ เชื่อ เจ้า ทำ ให้ ตัว รอด แล้ว ในทันใจ นั้น ตา ก็ เหน ได้ ดี แล้ว เขา จึ่ง ติด ตาม พระเยซู ไป ใน ทาง นั้น ฯะ

๏ บท ๑๑ ฯ

๑ ครั้น พระองค์ เสด็จ มา ใกล้ เมือง ยรูซเลม แล้ว ถึง บ้าน เบธฟาเฆ และ บ้าน เบธะเนีย ริม ภูเขา เอลายโอน พระองค์ จึ่ง ใช้ ลูกสิษ สิบ สอง คน ตรัส สั่ง เขา ว่า ไป ใน บ้าน ที่ อยู่ ตรง หน้า เข้าไป แล้ว ประเดี๋ยว หนึ่ง จะ ภบ ลูก ลา ตัว หนึ่ง ผูก อยู่ ไม่ มีใคร ได้ นั่ง บน ลูก ลา นั้น เลย แก้เสีย เอา มา เถิด ถ้า และ ผู้ ใด จะ ถาม ว่า ทำ หย่าง นั้น ทำไม ท่าน จง บอก ว่า พระองค์ เจ้า ต้อง ประสงค์ ด้วย ลูก ลา นั้น แล้ว เขา ก็ จะ ใช้ มัน มา ที่ เดียว ลูก สิษ ก็ ไป ภบ ลูก ลา ตัว หนึ่ง ผูก อยู่ ริม ประตู ที่ สนล เปน สอง แยก จึ่ง แก้เสีย ฝ่าย ลาง คน ที่ ยืน อยู่ นั้น เขา ถาม ว่า แก้ ลูก ลา นั้น ทำไม ลูกสิษ จึ่ง ตอบ ตาม คำ ซึ่ง พระเยซู สั่งไว้ แล้ว คน ที่ ยืน อยู่ นั้น ก็ ยอม ให้ ลูกสิษ จึ่ง นำ เอา ลูก ลา นั้น ภา มา ถึง พระเยซู แล้ว เอา ผ้าผ่อน ของ ตน ปู บน หลัง ลูก ลา พระองค์ ก็ ขึ้น นั่ง คน เปน อันมาก ก็ เอา ผ้าผ่อน ของ ตน มา ปู กลาง ทาง ลาง บ้าง ก็ ตัด กิ่งไม้ มา เรียบ ลง กลาง ทาง แล้ว ทั้ง คน นำ หน้า ทั้ง คน ตาม หลัง โห่ ร้อง ว่า โฮซันนา ท่าน ผู้ เสด็จ มา ใน พระนาม พระองค์ เจ้า เปน ศริสวัสดิมงคล และ อาณาจักร แห่ง พญา ดาวิด ผู้ บิดา ของ เรา อาณาจักร ที่ ตั้ง มา (ใน นาม พระองค์เจ้า) นั้น เปน ศริสวัสดิ มงคล ด้วย เถิด สาธุการ ใน ที่ สูง สุด ฝ่าย พระเยซู เข้า ใน เมือง ยรูซเลม แล้ว จึ่ง เข้าไป ใน วิหาร ทอดพระเนตร ดู สาระพัด แล้ว ครั้น จวน เวลา ค่ำ ก็ เสด็จ ออก ไป ใน บ้าน เบธะเนีย ด้วย ลูกสิษ สิบ สอง คน ฯะ

๑๒๐ รุ่ง เช้า เมื่อ พระองค์ เสดจ ออก จาก บ้าน เบธะเนีย ก็ หยาก อาหาร
เหน ต้น มะเดื่อ เทษ แต่ ไกล มี ใบ อยู่ จึ่ง มา ถึง ใก้ล ดู ว่า จะ มี ผล หรื ไม่
มา ถึง เข้า ไม่ เหน มี อะไร มี แต่ ใบ เท่า นั้น ดว้ย ว่า เวลา ลูก นั้น จะ ได้ สุก
ยัง ไม่ ถึง พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ ต้น นั้น ว่า ตั้ง แต่ นี้ ไป อย่า ให้ ใคร กิน ลูก
แต่ ต้น นี้ เลย เปน อัน ขาด คำ นั้น ลูกสิษ แห่ง พระองค์ ได้ ยิน ฯ ะ
๑๕๐ ครั้น ได้ มา ถึง เมือง ยะรูซาเลม และ พระเยซู ได้ เข้า ไป ใน พระ
วิหาร แล้ว ก็ ขับไล่ เสีย ซึ่ง คน ซื้อ ขาย ใน พระวิหาร นั้น แล คว่ำโตะ ของ
คน แลก เงิน ทั้ง ร้าน คน ขาย นก พิราป มิให้ ผู้ ใด เอา เครื่อง ภาชณ ภา
มา ใน พระวิหาร แล้ว จึ่ง ตรัส สอน เขา ว่า มิใช่ หรื มี คำ จด ไว้ ว่า วิหาร
ของ เรา จะ ได้ ชื่อ แต่ ประเทษ ทั้งปวง ว่า เปน ที่ สวด ออ้นวอน ส่วน เจ้า
เหล่า นี้ มา ทำ ให้ เปน ถ้ำ อาไศรย แห่ง พวกโจร ฝ่าย พวก อาลักษ กับ พวก
ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ ได้ ยิน ดั่ง นี้ แล้ว ก็ หา ช่อง โอกาษ จะ ได้ ประหาร พระองค์
เพราะ เขา กลัว พระองค์ ดว้ย ว่า ฝูง คน ทั้งปวง ประลาศใจ นัก ดว้ยโอวาท
ของ พระองค์ ฯ ะ
๑๙๐ เพลา ค่ำ พระองค์ เสดจ ออก จาก เมือง ครั้น เพลา เช้า พระองค์ ทั้ง
พวก สิษ จึ่ง กลับ เข้า มา ก็ ได้ เหน ต้น มะเดื่อ เทษ นั้น เหี่ยว แห้ง ลง ถึง
ราก ฝ่าย เปโตร ลำลึก ขึ้น ทูล พระองค์ ว่า ดูกร อาจารย์ เจ้าข้า ต้น มะเดื่อ
เทษ ซึ่ง พระองค์ แช่ง สาบ นั้น ก็ แห้ง ลง แล้ว พระเยซู ตรัส ตอบ แก่ พวก
สิษ ว่า ไว้เนื้อ เชื่อใจ ใน พระเจ้า เถิด ดว้ย ว่า เรา บอก แก่ ท่าน จริง ว่า ถ้า
และ ท่าน จะ บอก แก่ ภูเขา นี้ ว่า ให้ ถอน ขึ้น ไป จม ใน ซะเล แล้ว มิ ได้ สง
ใส ใน ใจ แต่ ว่า เชื่อ อยู่ ว่า จะ เปน ตาม คำ ว่า นั้น ก็ จะ เปน จริง ตาม ท่าน
ว่า เพราะ เหตุ นี้ เรา บอก แก่ ท่าน ว่า จะ สวด ขอ สิ่ง ใด แล เชื่อ อยู่ ว่า
จะ รับ สิ่ง นั้น ท่าน จึ่ง จะ ได้ และ ครั้น ท่าน ยืน สวด อยู่ ถ้า ใคร ได้
ผิด ต่อ ท่าน ความ ผิด นั้น ยก เสีย เถิด เพื่อ พระบิดา ท่าน ที่ อยู่ สวรรค์
จะ ได้ โปรด ยก ควม ผิด ของ ท่าน ถ้า และ ท่าน มิ ได้ ยก ความ ผิด นั้น

พระ บิดา ท่าน ที่ อยู่ สวรรค์ จะ โปรด ยก ความ ผิด ของ ท่าน ก็ หา มิได้ ฯะ
๒๗๑ ครั้น พระองค์ ทั้ง พวกสิษเข้า มาใน เมือง ยรูซาเลมอีก และพระ องค์ เสดจ ดำเนิร อยู่ ใน พระวิหาร พวก ปะโรหิตใหญ่ กับ ทั้ง พวก อาลักษ และ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ มา หา พระองค์ ถาม ว่า ท่าน ทำ ทั้ง นี้ ด้วย อาชญา เปน หย่าง ไหน ผู้ใดให้ท่าน มี อาชญา ที่ จะทำ พระเยซู ก็ ตรัส ตอบ เขา ว่า ฝ่าย เรา เล่า จะถาม ท่าน สักคำ หนึ่ง ก่อน จง ตอบ เรา เถิด แล้ว เรา จะบอก ให้ ท่าน แจ้ง ว่า เรา ทำ ทั้ง นี้ ด้วย อาชญา เปน หย่าง ไหน ที่ โยฮัน ให้ รับ ศีล จุ่ม น้ำ นั้น มา แต่ สวรรค์ หรื มา แต่ มนุษ จง บอก แก่ เรา เถิด ส่วน เขา คิดอ่าน กัน ว่า ถ้า เรา บอก ว่า มา แต่ สวรรค์ ท่าน จะ ถาม ว่า ถ้า ฉนั้น ทำไม ท่าน ไม่ ได้ เชื่อ เล่า แต่ หว่า ถ้า เรา บอก ว่า มา แต่ มนุษ ก็ มิ ได้ เพราะ เขา กลัว ฝูง คน ด้วย ฝูง คน ทั้งปวง นับถือ โยฮัน ว่า เปน ผู้ ทำนาย จริง เหล่า นั้น จึ่ง ตอบ แก่ พระเยซู ว่า เรา ไม่ รู้ แล้ว พระเยซู ตรัส ตอบ เขา ว่า ฝ่าย เรา ก็ ดี จะ บอก ให้ ท่าน แจ้ง ว่า เรา ทำ ทั้ง นี้ ด้วย อาชญา เปน หย่าง ไหน ก็ มิได้เหมือนกัน ฯะ

๏ บท ๑๒ ฯ

๑ ขณะ นั้น พระองค์ เทศนา สั่ง สอน เขา เปน คำเปรียบ ว่า ยัง มี คน หนึ่ง ปลูก สวน อะหงุ่น ทำ รั้ว ล้อม รอบ ขุดบ่อ สำหรับ หีบ ลูกอะหงุ่น นั้น ปลูก หอ เฝ้า แล้ว มอบ ให้ แก่ คน สำหรับ การ นั้น เช่า แล้ว เจ้าของ นั้น ก็ ไป ที่ อื่น ครั้น ถึง ระดู แล้ว ก็ ได้ใช้ บ่าว คน หนึ่ง ไป หา คน การ นั้น ให้ รับ ผล อะหงุ่น ใน สวน แต่ เขา ส่วน คน เหล่า นั้น เอา บ่าว โบย ตี ใช้ กลับ ไป มือ เปล่า ภาย หลัง เจ้า ของ ใช้ บ่าว อีก คน หนึ่ง ไป หา เขา ๆ ก็ เอา หิน ขว้าง ถูก หัว ของ บ่าว ได้ อะประยศ มาก แล้ว กลับ ไป นาย นั้น ใช้ อีก คน หนึ่ง คน นี้ เขา ฆ่า เสีย ยัง ใช้ อีก หลาย คน เขาโบย ตี บ้าง ฆ่า เสีย บ้าง นาย ยัง มี ลูก คน หนึ่ง เปน ที่ รักษ สุด ท้าย ก็ ใช้ ลูก นั้น ไป ถือว่า เขา จะเกรง ลูก เรา ฝ่าย คน การ นั้น เขา พูด กัน ว่า นี่และ เจ้า มระดก มา เรา จะฆ่า

เสีย เถิด แล้ว มระดก นั้น ก็ จะ ตก แก่ เรา เขา จึ่ง เอา ลูก นั้น ฆ่า เสีย แล้ว ทิ้ง เสีย นอก สวน เจ้า ของ สวน นั้น จะ ทำ หย่าง ไร ดี แก่ คน การ เหล่า นั้น ก็ จะ มา ล้าง ผลาญ เสีย และ ยก สวน นั้น มอบ ไว้ แก่ คน อื่น ฯะ
๑๐๑ ท่าน ยัง ไม่ ได้ อ่าน หรื ที่ เขียน ไว้ ว่า หิน ที่ ผู้ สร้าง ทิ้ง เสีย ไม่ เอา หิน นั้น และ เข้า เปน หัว มุม แล้ว นี้ และ ซึ่ง พระองค์ เจ้า ได้ กระทำ และ เปน ที่ พิศวง แก่ ตา เรา แล้ว เขา หา ที่ จะ จับ พระองค์ แต่ ว่า เขา กลัว ฝูง คน เพราะ เขา รู้ แล้ว ว่า พระองค์ ตรัส คำ เปรียบ ทั้ง นี้ ดวัย เหน แก่ เขา เอง เขา จึ่ง ละ พระองค์ ถอย ออก ไป ฯะ
๑๓๑ อยู่ มา เขา จึ่ง ใช้ ลาง คน แต่ พวก ฟาริซาย และ พวก เฮโรด ไป หา พระองค์ ทำ อุบาย คอย ผิด ใน ถ้อย คำ แห่ง พระองค์ คน เหล่า นั้น มา แล้ว จึ่ง ทูล ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า ข้าพเจ้า ทั้งหลาย รู้ อยู่ ว่า ท่าน เปน ผู้ ซื่อ สัจ มิ ได้ ลำเอียง แก่ ใคร เพราะ ว่า ท่าน มิ ได้ เลือก หน้า ผู้ ใด แต่ ว่า ท่าน สอน ทาง ที่ ชอบ แก่ พระเจ้า ดวัย จริง ที่ จะ ส่ง ส่วยสา อากอน แก่ พญา กายซา นั้น ชอบ หรื มิ ชอบ เรา จะ ส่ง หรื ไม่ ส่ง พระองค์ ทราบ รู้ ใน กล มารยา เขา จึ่ง ตรัส ว่า ท่าน มา ลอง ใจ เรา ทำ ไม เอา เงิน ตรา มา ชี้ ให้ เรา ดู เขา ก็ เอา มา พระองค์ ตรัส ถาม เขา ว่า รูป และ คำ จารึก นี้ ของ ใคร เขา ตอบ ว่า ของ พญา กายซา พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า ซึ่ง เปน ของ พญา กายซา ส่ง ให้ พญา กายซา เถิด ซึ่ง เปน ของ พระเจ้า ส่ง ถวาย พระเจ้า เถิด เขา จึ่ง ประลาดใจ ดวัย พระองค์ ฯะ
๑๘๑ เมื่อ นั้น พวก ซาดูกาย มา หาพระองค์ พวก นั้น ถือ ว่า ซึ่ง จะเปน ขึ้น มา จาก ตาย ไม่ มี เลย เขา จึ่ง มา ถาม พระองค์ ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า โมเซ จด สั่ง ไว้ แก่ ข้าพเจ้า ว่า ถ้า พี่ ชาย ผู้ ใด ตาย เสีย ละ เมีย ไว้ เมื่อ ไม่ ทัน มี ลูก ให้ น้อง ชาย เอา หญิง ม่าย นั้น ให้ เกิด ลูก ให้ เปน สืบสาย ของ พี่ชาย ก็ มี พี่ น้อง เจ็ด คน ที่ หัวปี นั้น รับ มี เมีย แล้ว ตาย ไป สืบสาย ไม่ มี ที่ สอง ก็ รับ หญิง นั้น เปน เมีย ฝ่าย เขา สืบสาย ก็ ไม่ มี ที่สาม ก็ เหมือน กัน

ทั้งเจ็ดคนรับหญิงนั้นเปนเมีย แล้วมิได้มีลูกเลย สุดท้ายผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย เหตุดังนี้เมื่อจะเปนขึ้นมาจากตาย หญิงนั้นจะเปนเมียของใคร ด้วยว่าทั้งเจ็ดคนได้รับเปนเมียแล้ว พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ในความนี้ท่านหลงแล้ว ท่านไม่เข้าใจในคำพระ และฤทธิ์เดชแห่งพระเจ้าท่านไม่รู้ ด้วยว่าคราวคนจะเปนขึ้นมาจากตาย จะรับให้เปนผัวเมียกัน จะยกให้เปนผัวเมียกันก็หามิได้ แต่ว่าจะเปนเหมือนทูตสวรรค์ แต่ฝ่ายผู้ตายซึ่งจะเปนขึ้นอีกนั้นท่านยังมิได้อ่านหรือ ในคำภีร์ของโมเซบทที่ว่าด้วยต้นไม้ ซึ่งพระเจ้าตรัสแก่โมเซว่า เราเปนพระเจ้าแห่งอับราฮาม พระเจ้าแห่งยิศฮาค พระเจ้าแห่งยาโคบ พระองค์จะเปนพระเจ้าแห่งผู้ตายก็หามิได้ เปนพระเจ้าแห่งผู้เปน เหตุดังนี้ท่านนี้หลงมากแล้ว ฯะ
๒๘๑ คราวนั้นคนหนึ่งแต่พวกอาลักษได้ยินรู้แล้วว่า พระองค์ตอบแก่คนที่มาถามนั้น ให้ดีสมควรแล้ว คนนั้นจึ่งเข้ามาหาถามพระองค์ว่า ในพระบัญญัติทั้งปวงประการใดเปนใหญ่เปนเอก พระเยซูจึ่งตรัสตอบว่า ที่ใหญ่ยิ่งกว่าบัญญัติทั้งปวงคือนี้ว่า โอ้พวกยิศราเอลจงฟังเถิด พระองค์ผู้เปนเจ้าแห่งเราเปนพระเจ้าแต่องค์เดียว จงรักษพระองค์ผู้เปนเจ้าเพียงสุดใจ สุดจริต สุดความคิด สุดกำลังตัว นี้และเปนบัญญัติเอก ประการสองก็เหมือนกัน คือว่า จงรักษเพื่อนบ้านเหมือนรักษตัว บัญญัติอื่นใหญ่กว่านี้ไม่มี พวกอาลักษคนนั้นตอบว่า ถูกและท่านอาจารย์ ที่ท่านว่านั้นก็จริงว่า มีพระเจ้าแต่องค์เดียว และนอกจากนั้นองค์อื่นไม่มีแล้ว ที่จะรักษพระองค์นั้นเพียงสุดใจ สุดความคิด สุดวิญญาณ สุดกำลัง และรักษเพื่อนบ้านเหมือนรักษตัวตน นั้นเปนใหญ่ยิ่งกว่าบูชาสรรพสัตวสรรพสิ่งทั้งปวง พระเยซูเหนถ้อยคำคนนั้นเปนอันชอบควรแล้ว จึ่งตรัสแก่เขาว่า เจ้ามิสู้ไกลจากเมืองพระเจ้า ตั้งแต่นั้นไปไม่มีใครอาจมาสู้ถามพระองค์ต่อไปได้ ฯะ

๓๕๏ พระเยซู ยัง สอน เขา ใน วิหาร ว่า เปน ไฉน พวก อาลักษ นั้น ว่า
คริศโต เปน บุตร ของ ดาวิด เพราะ ว่า ฝ่าย ดาวิด นั้น เดช พระวิญาณ
บริสุทธิ์ ท่าน ได้ กล่าว ว่า พระองค์ เจ้า ตรัส แก่ ท่าน ผู้ เปน เจ้า ของ เรา ว่า
จง มา นั่ง ข้าง ขวา พระหัดถ์ เรา กว่า เรา จะ ปราบ บัน ดา สัตรู ของ ท่าน
ลงใต้ พระบาท ท่าน ครั้น ว่า พญา ดาวิด เรียก ท่าน ว่า ท่าน ผู้ เปน เจ้า ของ
ตัว ยัง จะ เปน บุตร ของ ท่าน ที่ ไหน ได้ เล่า แล้ว ฝูง คน ได้ ฟัง พระองค์
ด้วย ชื่นชม ยินดี ฯะ
๓๘๏ คราว นั้น พระองค์ ตรัส เทษนา ว่า จง ระวังให้ ดี ด้วย พวก อาลักษ
เขา รักษ ใส่ ผ้า ยาว เที่ยว ไป ให้ คน ไหว้ แก่ ตัว กลาง ตะลาด นั่ง ที่ สูง ใน
โรง ธรรม นั่งใน ที่ สูง กว่า เพื่อนใน ที่ เลี้ยงโต๊ะ เขา แย่ง กิน ของ แม่ม่าย
และ แกล้ง สวด เปน ยืด ยาว โทษ เขา จึ่ง จะ ยิ่ง หนัก ไป ฯะ
๔๑๏ ครั้ง นั้น พระเยซู เสด็จ นั่ง ตรง หน้า คลัง วิหาร ได้ ทรง เหน ว่า
ฝูง คน เอา เงิน มา วาง ไว้ ใน คลัง นั้น หลาย คน ที่ มั่งมี ก็ ใส่ ลง มาก แล้ว
ยัง มี แม่ม่าย คน หนึ่ง เปน คน จน เอา เงิน เลก สอง แผ่น เปน ประมาน หุน
หนึ่ง มาใส่ ลง พระองค์ จึ่ง เรียก พวก สิษ มา ตรัส แก่ เขา ว่า เรา บอก แก่
ท่าน แท้ จริง ว่า หญิง ม่าย จน คน นี้ ใส่ ลงใน คลัง มาก กว่า คน ทั้งปวง ที่
ใส่ ลง นั้น คน ทั้งปวง เอา แต่ ทรัพย์ บริบูรณ์ มาใส่ ลง ฝ่าย หญิง นี้ ก็ เอา
แต่ เดม ยาก เอา สาระพัด ซึ่ง จะ เลี้ยง ชีวิตร ตัว มา ใส่ ลง ฯะ

๏ บท ๑๓ ฯ

๏ ครั้น พระองค์ เสด็จ ออก จาก วิหาร แล้ว พวก สิษ คน หนึ่ง มา ทูล ว่า
อาจารย์ เจ้า ข้า ขอให้ ดู เสลา ทั้งนี้ แปลก อย่าง ไร และ เรือน เสลา ทั้งนี้
ประลาศ หย่าง ไร พระเยซู จึ่ง ตรัส ตอบ แก่ สิษ นั้น ว่า เจ้า ดู เรือน เสลา
ใหญ่ นี้ หรี อัน จะมิ หิน ทับ หิน ซ้อน กัน ก็ หา มิได้ จะ ต้อง ทะลาย ลง สิ้น
๓๏ กาละวัน หนึ่ง เมื่อ พระองค์ นั่ง อยู่ บน ภูเขา เอลายโอน ตรง หน้า วิหาร
เปโตร ๑ ยาโกโบ ๑ โยฮัน ๑ อันดเรอา ๑ เข้า มา ถาม พระองค์ มิ ให้ คน

ขึ้นรู้ ก็ถามว่า เหตุการทั้งนี้จะเปนมาเมื่อไร ขอท่านเล่าให้ข้าพเจ้าแจ้ง แลสิ่งใดจะเปนสำคัญว่า เวลาที่การทั้งนี้จะสำเรจมาถึงแล้ว พระเยซูจึ่งตรัสแก่เขาว่า ระวังระไวจงดีอย่าให้ท่านหลง ด้วยว่าคนเทียมเราถือนามเราจะมาเปนอันมาก จะบอกว่า เราเปนคริศโตแล้วจะให้คนเปนอันมากมาหลงผิดไป เมื่อท่านจะได้ยินว่า เกิดศึกสงคราม และข่าวเล่าลือกันว่ารบพุ่งกันอยู่ ท่านอย่านึกวิตกเสียใจเลย เพราะว่าจำเปนให้เปนมาดั่งนั้น แต่ยังไม่ถึงที่สุดหามิได้ ประเทศหนึ่งจะตื่นขึ้นสู้ประเทศ เมืองจะสู้เมือง แผ่นดินจะไหวหลายแห่ง และจุลาจลมากทั้งนี้เปนแต่ต้นความยาก ระวังด้วยตัวจงดี เพราะว่าเขาจะมอบท่านไว้แก่ที่ปรึกษา จะเฆี่ยนท่านในโรงธรรม ท่านก็จะยืนต่อหน้าขุนนางต่อหน้ามะหากระษัตร เพราะเรานี้ เพื่อจะได้เปนพญาณแก่เขา แล้วคำมงคลไอวาทจะต้องป่าวประกาษทุกประเทศเสียก่อน แต่ว่าเมื่อเขาไล่ท่านมอบให้ไว้นั้น อย่าสละวลว่า จะบอกอย่างไรดี อย่านึกวิตกเลย ด้วยว่าซึ่งโปรดประทานให้ท่านหย่างไหนจงพูดหย่างนั้น เพราะว่าที่จะพูดนั้นมิใช่ท่านเอง เปนพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อนั้นพี่น้องจะมอบพี่น้องให้ตาย พ่อจะมอบลูก ลูกก็จะตื่นขึ้นต่อพ่อแม่ให้ตาย แล้วท่านก็จะเปนที่เกลียดชังแก่คนทั้งปวงเพราะเรานี้ แต่ว่าถ้าผู้ใดยืนอยู่มั่นคงถึงที่สุดปลาย ผู้นั้นก็จะรอดแลจะ
๑๔ ๑ ครั้นเมื่อท่านจะได้เหนที่เกลียดซึ่งให้ฉิบหาย ตั้งอยู่ในที่อันมิควรอยู่ (ตามคำซึ่งดานิเอลทำนายไว้นั้น) ให้ผู้อ่านเข้าใจเถิด เมื่อนั้นและให้คนที่อยู่ในเมืองยูดายหนีอาไศรยในภูเขาเถิด ใครอยู่บนหลังคา อย่าลงมาในเรือน อย่าให้เข้าในเรือนเอาของสิ่งใด ใครอยู่ท้องนา อย่าให้กลับเข้ามาเอาผ้าผ่อน วิบากแก่หญิงมีท้อง และหญิงเลี้ยงลูกอ่อนในคราววันนั้น แต่ที่จะหนีนั้นอ้อนวอนพระเจ้า อย่าให้ตกในหน้าหนาว ด้วยว่าคราวนั้นจะเปนกาละยากลำบาก ตั้งแต่

พระเจ้า สร้างโลกย์ จนทุกวันนี้ เช่นนั้นมิได้มี ยังจะมีอีกก็หามิได้ ถ้า พระองค์เจ้า มิได้ลดกาละ นั้นให้น้อยลง หาผู้ใดผู้หนึ่งจะรอดได้ไม่ แต่ทว่าเพราะผู้ซึ่งพระองค์ได้เลือกไว้ พระองค์ได้ลดให้น้อยลง ถ้า ผู้ใดคราวนั้นจะบอกแก่ท่านว่า ดูเถิดคริศโตอยู่นี้ หรืออยู่โน้น อย่า เชื่อเขา เหตุว่าผู้เทียมคริศโต ผู้เทียมผู้ทำนายจะเกิดขึ้นมี และจะ ทำให้สำคัญแลการหน้าอัศจรรเปนหลายประการ เพื่อว่าถ้าจะเปน ได้ จะให้ผู้เลือกนั้นหลงผิดไปด้วย ฝ่ายท่านเล่าจงระวังให้ดี ดูเถิด เราบอกแก่ท่านให้แจ้งหมดแล้ว แต่ว่าคราวนั้นเมื่อความลำบากนั้น พ้นไปแล้ว พระอาทิตย์จะกลายมืดไป พระจันทจะส่องสว่างก็หามิได้ ดาวกลางอากาษจะตกเรี่ยรายกัน แล้วซึ่งมีอำนาทในสวรรค์จะกำม นาทหวาดหวั่นไหว ครั้งนั้นและเขาจะเหนบุตรมนุษเสดจมาในเมฆ ด้วยรัศมีฤทธานุภาพเปนอันมาก ในกาละครั้งนั้นพระองค์จะตรัสใช้ ทูตสวรรค์ทั้งหลายไปให้เก็บประมวนผู้คนอันพระองค์ได้เลือกไว้ มา แต่ทุกทิศในแล่งล้า ฯะ

๒๘๑ ท่านจงฟังเขาแต่คำอุปะมาแต่ต้นมะเดื่อเทษเถิด เมื่อกิ่งนั้น ยังอ่อน ใบนั้นพึ่งออก ท่านรู้อยู่ว่าระดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว ก็เหมือน ฉะนั้น ครั้นท่านจะเหนเหตุการทั้งนี้เปนมาแล้วก็จะรู้ว่า เวลานั้น ใกล้จะถึงประตูอยู่แล้ว เราบอกแก่ท่านเปนแท้จริงว่า ชาติคน เหล่านี้จะไม่ล่วงไปก่อน กว่าสาระพัดทั้งนี้จะสำเรจแล้ว อากาษก็ดี แผ่นดินก็ดีจะล่วงพ้นไป ส่วนถ้อยคำของเราจะล่วงเสียก็หามิได้ แต่ว่าด้วยวันนั้นโมงนั้นหาผู้ใดผู้หนึ่งรู้ไม่ มาทแม้นทูตในสวรรค์ มาทแม้นบุตรไม่รู้ รู้แต่พระบิดาเท่านั้น จงเฝ้าระวังและสวดอ้อนวอน ไปเถิด ด้วยท่านไม่รู้เวลานั้นจะเปนเมื่อไร เหมือนหนึ่งนายเรือน คนหนึ่ง ละบ้านเรือนสั่งบ่าวไพร่ ให้ทุกคนรู้การงานของตัว สั่ง นายประตูให้เฝ้าเถิด เหตุฉะนี้ท่านจงเฝ้า ด้วยไม่รู้ว่าเจ้าเรือนจะมา

ใน เพลา เมื่อ ไร จะ มา หัวค่ำ หรื เที่ยง คืน จะ มา เพลา สาม ยาม หรื รุ่ง เช้า ไม่ รู้ อย่า ให้ มา เมื่อ ไม่ ทัน รู้ และ จะ ได้ เหน ตัว นอน ลับ อยู่ ที่ เรา สั่ง แก่ ท่าน เรา สั่ง แก่ คน ทั้งปวง เหมือน กัน ว่า จง เฝ้า เถิด ฯะ

๏ บท ๑๔ ฯ

๑ ตั้ง แก่ นั้น มา อีก สอง วัน ก็ ถึง เวลา ปั๋ศคา แล เวลา ที่ กิน ขนม อัน ไม่ มี เชื้อ แล้ว พวก ปะโรหิต ผู้ใหญ่ ทั้ง พวก อาลักษ คอย หา ช่อง จะ จับ พระองค์ ดวัย กล อุบาย ไป ฆ่า เสีย แต่ ว่า เขา บอก กัน ว่า เรา อย่า ทำ ใน วัน ที่ เลี้ยง กัน เปน วัน ใหญ่ กลัว เกลือก ว่า จะ เกิด วุ่นวาย กัน ใน ฝูง คน ทั้งหลาย ฯะ

๓ ๏ ครั้น ว่า พระองค์ อยู่ใน บ้านเบธะเนีย และ นั่งโตะใน เรือน ของ ซีโมน ที่ ได้ เปน โรค เรื้อ นั้น ก็ มี ผู้หญิง คน หนึ่ง มี พะอบ หิน ใส่ น้ำมัน หอม เปน ราคา มาก เข้า มา เปีด พะอบ เท น้ำมัน นั้น ลง บน พระเศียร แล้ว มี ลาง คน เคืองใจ บอก กัน ว่า ทำ ให้ เสีย น้ำมัน นี้ ทำ ไม เพราะ ว่า จะ ขาย ได้ ศัก ชั่ง หนึ่ง แล้ว เอา มา แจก แก่ คน จน แล้ว เขา จึ่ง ติเตียน ผู้หญิง นั้น ดวัย ฝ่าย พระเยซู ก็ ตรัส ว่า ชั่ง เขา เถิด ให้ เขา เปน ทุกข์ รอันใจ ทำไม ที่ เขา ทำ แก่ เรา นั้น เปน การ ดี คน ยาก คน จน มี อยู่ กับ ท่าน เสมอ ทุก วัน ถ้า จะ ใคร่ ทำ การ คุณ ให้ แก่ เขา เมื่อ ไร ก็ ทำ ได้ ส่วน เรา เล่า ท่าน จะ มี เปน อัตรา ก็ หา มิได้ ฝ่าย หญิง นี้ เขา มี จะทำ เท่าไร ได้ เขา ก็ ทำ เท่า นั้น แล้ว เขา ล่วง เหน ข้าง หน้า มา ชะโลม กาย เรา สำหรับ การ ศภ เรา เรา บอก แก่ ท่าน ว่า แท้ จริง คำ มงคลโอวาท นี้ จะ ป่าว ประกาษ ไหน ๆ ทั่วทั้ง พิภพ ซึ่ง ผู้หญิง นี้ ได้ ทำ ก็ จะ เล่า ลือ ไป ดวัย ให้ เปน ที่ รำ ลึก ถึง เมื่อ นั้น ยูดาอิศ การิโอต คน หนึ่ง แต่ใน พวก ลูก สิษ สิบ สอง ออกไป หา พวก ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ จะ มอบ พระองค์ ให้ เขา ๆ ได้ ยิน ดั่ง นั้น ก็ ดี ใจ แล้ว สัญา กัน ว่า จะ ให้ เงิน แก่ ยูดา ๆ ก็ คอย หา ช่อง อัน ชอบ กล จะ มอบ พระองค์ ให้ ได้ ฯะ

๑๒ ๏ ใน วัน ต้น ที่ จะกิน ขนม อัน ไม่ มี เชื้อ เมื่อ เขา จะ ฆ่า สัตว สำหรับ

ปัศคานั้น ลูก สิษ มา ทูล พระองค์ ถาม ว่า พระองค์ เหน ชอบให้ข้าพเจ้า ไป
จัด แจง กิน ปัศคา นั้น ที่ไหน พระองค์ จึ่ง ตรัส ใช้ ลูก สิษ สอง คน สั่ง ว่า
จง เข้าไป ใน เมือง แล้ว จะ ภพ คน หนึ่ง ถือ กา น้ำ ตาม คน นั้น เถิด แล้ว
เขา จะ เข้าไป ข้างไหน ท่าน จง บอก แก่ เจ้า เรือน นั้น ว่า ท่าน อาจารย์ ถาม
ว่า ห้อง อาไศรย อยู่ ที่ ไหน ที่ เรา จะ รับ ปัศคา ด้วย กัน กับ ลูก สิษ ของ เรา
และ เจ้า เรือน นั้น จึ่ง จะ ชี้ ให้ เหน ห้อง ใหญ่ ชั้น บน แต่ง ไว้ แล้ว จัด แจง
ให้ เรา กิน ที่ นั้น ลูก สิษ จึ่ง ออก ไป เข้า ใน เมือง มา ภพ ดุจ คำ พระองค์
ตรัส ไว้ ก็ ได้ จัด แจง ปัศคา ไว้ ฯะ
๑๗๏ ภอ เพลา ค่ำ ลง แล้ว พระองค์ ดำเนิร มา ด้วย ลูกสิษ สิบสอง คน
และ คราว นั่ง รับ อาหาร อยู่ พระเยซู ตรัส ว่า เรา บอก แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า
คน หนึ่ง ใน พวก ท่าน ที่ นั่ง รับ อาหาร ด้วย กัน กับ เรา จะ มอบ เรา ไว้ ลูก
สิษ ทั้งหลาย จึ่ง เปน ทุกข์ ถาม พระองค์ ที่ ละคน ละคน ถาม ว่า จะ เปน
ข้าพเจ้า หรื อีก คน หนึ่ง ก็ ถาม พระองค์ ว่า จะ เปน ข้าพเจ้า หรื พระองค์
ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า จะ เปน คน หนึ่ง ใน สิบสอง คน นี้ คน ที่ จุ่ม มือ ใน
ชาม ด้วย กับ เรา นี้ มี คำ เขียน ไว้ ว่า ด้วย บุตร มนุษ เปน หย่าง ไร ก็ จะ
เปน แก่ ท่าน หย่าง นั้น แต่ ว่า วิบาก แก่ คน นั้น ที่ จะ มอบ บุตร มนุษ ไว้ ถ้า
คน นั้น มิ ได้ เกิด มา เลย ก็ จะ ดี กว่า แก่ เขา ฯะ
๒๒๏ เมื่อ ยัง รับ อาหาร อยู่ นั้น พระเยซู ยก ขนม ขอ พร แล้ว หัก เสีย ส่ง
ให้ แก่ ลูก สิษ ตรัส ว่า จง รับ บริโภค เถิด นี้และ เปน กาย ของ เรา แล้ว
พระองค์ รับ จอก น้ำ อะหงุ่น โมทนา พระคุณ แล้ว ก็ ส่ง ให้ เขา ๆ ก็ ดื่ม เข้า
สิ้น ทุก คน พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า นี่ และ เปน โลหิต ของ เรา ที่
ต้อง เท ออก มา เพราะ คน เปน อันมาก เปน สำหรับ คำ สัญาใหม่ เรา บอก
แก่ ท่าน ว่า แท้ จริง เรา จะ กิน แต่ ผล อะหงุ่น นี้ ต่อ ไป ก็ หามิได้ กว่า
จะ ถึง วัน ที่ จะ กิน เสียใหม่ ๆ ใน เมือง พระเจ้า ฯะ
๒๗๏ ครั้น รอ้ง เพลง แล้ว ก็ ออก ไป ถึง ภูเขา เอลายโอน พระเยซู จึ่ง

ตรัส แก่ พวก สิษ ว่า ท่าน ทั้งปวง จะ เคืองใจ ต่อ เรา ใน เพลา กลาง คืน วัน นี้ เหมือน คำ จด ไว้ ว่า เรา จะ ตี ผู้ เลี้ยง แกะ และ ฝูง แกะ จะ กระ จัด กระ จาย ไป แต่ ว่า เมื่อ เรา เปน ขึ้น มา แล้ว เรา จะ นำ หน้า ท่าน ไป ถึง เมือง ฆาลีลาย เปโตร จึ่ง ทูล ว่า มาทแม้น คน อื่น ทั้งปวง จะ เคือง ใจ ต่อ พระองค์ ทิ้ง เสีย ข้าพเจ้า ไม่ ทิ้ง เลย พระเยซู ตรัส ตอบ แก่ เปโตร ว่า เรา บอก แก่ เจ้า เปน แท้ ว่า ใน เพลา กลาง คืน วัน นี้ ก่อน ไก่ จะ ขัน สอง หน เจ้า เอง จะ ปัดติเสศ เรา สาม ครั้ง ว่า ไม่ รู้ จัก กัน เปโตร ยัง ว่า ให้ ยิ่ง แน่ ว่า มาท แม้น จะ ตาย ด้วย กัน ไม่ ปัดติเสศ ท่าน เลย คน ทั้งปวง ก็ ว่า เหมือน กัน ๆ

๓๒๑ ครั้น มา ถึง ตำบล หนึ่ง ชื่อ ว่า เฆธเซมาเน พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ ลูก สิษ ว่า นั่ง อยู่ ที่ นี่ กว่า เรา จะ ไป สวด แล้ว พระองค์ จึ่ง เอา เปโตร ๑ ยาโกโบ ๑ โยฮัน ๑ พา ไป ด้วย พระองค์ ก็ เปน ทุกข์ โศก เช่น พระไทย นัก ตรัส แก่ พวก สิษ นั้น ว่า จิตร เรา เปน ทุกข์ ถึง ตาย คอย เฝ้า อยู่ นี่ เถิด พระองค์ จึ่ง ดำเนิร ออก ไป น่อย หนึ่ง แล้ว ซบ หน้า ลง ถึง ดิน อ้อน วอน ถ้า จะ เปน ได้ ก็ ให้ เวลา นี้ เลื่อน ไป จาก พระองค์ ก็ สวด ว่า อาบา พระบิดา เจ้า ข้า หา สิ่งใด สิ่ง หนึ่ง จะ ยาก แก่ พระองค์ ไม่ เลย ขอ ให้ จอก นี้ เลื่อน พ้น จาก ข้าพเจ้า เถิด แต่ ว่า มิ ให้ สุด แต่ น้ำใจ ของ ข้าพเจ้า ให้ สุด แต่ น้ำพระไทย แห่ง พระองค์ เถิด แล้ว เมื่อ มา ถึง พวก ลูก สิษ ก็ ทรง เหน ว่า เขา นอนหลับ อยู่ จึ่ง ตรัส แก่ เปโตร ว่า ซีโมน เจ้า นอน หรื แขงใจ เฝ้า ศัก ทุ่ม หนึ่ง ไม่ ได้ หรื จง เฝ้า เถิด แล สวด ขอ อย่า ให้ สิ่งใด พาให้ หลง ให้ ผิด วิญาณ ก็ พร้อม อยู่ แต่ เนื้อ หนัง นั้น อ่อน เชื่อม ลง แล้ว พระ องค์ ถอย ออก ไป อีก สวด เปน ถ้อย คำ เหมือน กัน เมื่อ กลับ มา ก็ เหน ลูก สิษ หลับ ไป อีก ด้วย ตา นั้น หนัก อยู่ และ ไม่ รู้ ที่ จะ ตอบ จะ แก้ อย่าง ไร ได้ ครั้น พระองค์ กลับ มา อีก เปน ครั้ง ที่ สาม แล้ว จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า ท่าน ยัง นอน และ หยุด พัก ไป หรื พอ ดี ถึง เวลา แล้ว ดู เถิด บุตร มนุษ ก็ มอบ ไว้ ใน มือ คน บาป ร้าย แล้ว ลุก ขึ้น ให้ เรา ไป เถิด นี่ แนะ ผู้ มอบ เรา

ไว้นั้น มาใกล้ แล้ว บัด เดี๋ยวนั้น เมื่อ พระองค์ ตรัส ยังไม่ ทัน ขาด คำ ยูดา คน หนึ่ง แต่ ใน ลูก สิษ สิบ สอง มา กับ ฝูง คน เปน อัน มาก ถือ ดาบ ถือ กระ บอง รับ ใช้ มา แต่ ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ แต่ พวก อาลักษ และ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ทั้ง หลาย ฝ่าย ผู้ มอบ พระองค์ นั้น ได้ สัญา แก่ เขา แล้ว ว่า ข้า จะ จูบ ผู้ ใด ถ้ ผู้ นั้น และ จับ เสีย ภา เอา ไป ให้ หมั้นคง ครั้น มา แล้ว เขา ก็ มา ตรง ถึง พระองค์ บอก ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า อาจารย์ เจ้า ข้า แล้ว ก็ จูบ พระองค์ คน ทั้งปวง จึ่ง ลง มือ เกาะ กุม พระองค์ ไว้ ส่วน คน นึ่ง ใน พวก ที่ ยืน อยู่ นั้น ชักดาบ ออก จาก ฝัก ฟัน บ่าว ของ ปะโรหิตใหญ่ เอาใบ หู ขาด ฝ่าย พระเยซู ก็ ตรัส ถาม พวก เหล่า นั้น ว่า ท่าน ถือ ดาบ ถือ กระบอง ออก มา จับ เรา เหมือน หนึ่ง เรา เปน โจร ผู้ ร้าย หรื เรา ได้ อยู่ กับ ท่าน ดวัย กัน ทุก วัน สั่ง สอน อยู่ ใน วิหาร และ ท่าน มิ ได้ จับ เรา แต่ ว่า หย่าง นี้ และ คำ ที่ เขียน ไว้ นั้น ก็ จะ สำเรจ คราว นั้น พวก พอ้ง แห่ง พระองค์ ละ พระองค์ หนีไป สิ้น ยัง มี คน หนุ่ม คน หนึ่ง หยิบ ผ้า ผืน หนึ่ง คลุม ตัว อัน เปลือย อยู่ ติดตาม-พระองค์ไป พวก ทหาร จะจับ คน นั้น คน นั้น ก็ ทิ้ง ผ้า นั้น หนีให้ พ้น เขา ตัว เปล่า ฯะ

๕๓๐ เขา จึ่ง ภา พระองค์ ไป หา ปะโรหิตจ้าว ส่วน พวก ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ กับ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ และ พวก อาลักษ ทั้งปวง ก็ มา ประชุม กัน ที่ นั้น ฝ่าย เปโตร ก็ ตาม พระองค์ แต่ ไกล มา ถึง ข้างใน จวน ของ ปะโรหิตจ้าว แล้ว นั่ง ดวัย บ่าว ไพร่ ผิง ไฟ ที่ นั้น ฝ่าย พวก ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ และ ที่ ปรึกษา ทั้งปวง ได้ สืบ หา คำ พญาณ ต่อ พระเยซู จะให้ เปนโทษ ถึง ที่ สิ้น ชีวิตร หา ก็ ไม่ ภบ ดวัย ว่า หลาย คน มา เปน พญาณ เทจ ใส่ ความ ต่อ พระองค์ แต่ ว่า คำ ของ เขา ไม่ ถูก ตอ้ง กัน ก็ มี บ้าง ให้ การ เทจ ฟอ้ง พระองค์ ว่า เรา ได้ ยิน คน นี้ ว่า ข้า จะ ทำลาย วิหาร นี้ ที่ สร้าง ขึ้น ดวัย มือ มนุษ แล้ว ใน สาม วัน จะ สร้าง ขึ้นใหม่ ไม่ ตอ้ง การ มือ ใคร เมื่อ ให้ การ ฉะนี้ คำ เขา ยัง ไม่ ถูก ตอ้ง กัน ขณะนั้น ปะโรหิต จ้าว จึ่ง ลุก ขึ้น กลาง ฝูง คน ถาม พระ

เยซูว่า เจ้าไม่ตอบอะไรเลยหรื ที่เขาฟ้องเจ้านั้นเปนอะไรเล่า ฝ่ายพระองค์ก็นิ่งอยู่มิได้ตอบว่าประการใด ปะโรหิตจ้าวจึ่งถามพระองค์อีกว่า เจ้าเปนคริศโตบุตรท่านผู้สมภรหรื พระเยซูตรัสตอบว่า เราเปนนั้นและ แล้วท่านทั้งหลายจะเหนบุตรมนุษ นั่งข้าขวาริทธานุภาพเสดจมากลางเมฆฟ้า เมื่อนั้นปะโรหิตจ้าวฉีกเสื้อผ้าบอกว่า เราจะต้องการตวัยพญาณอะไรอีกเล่า ท่านทั้งหลายได้ยินคำหยาบช้าของเขาแล้ว เหนเปนหย่างไรบ้าง คนทั้งปวงร้องว่าเปนโทษถึงสิ้นชีวิตร แล้วเขาถ่มน้ำลายบนพระองค์ เอาผ้าผูกปิดพระภักตรทุบเสีย แล้วบอกแก่พระองค์ว่า ทำนายแก่เราเถิด ฝ่ายบ่าวไพ่รเขาก็มาตบพระองค์ตวัยฝ่ามือ ฯะ

๖๖๑ เมื่อเปโตรยังอยู่ในห้องชั้นล่าง มีสาวใช้คนหนึ่งเปนพวกพ้องของปะโรหิตจ้าว เข้ามาเหนเปโตรผิงไฟอยู่ ขเม่นดูหน้าเขาบอกว่า เจ้านี้ก็ได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธ เปโตรก็ปัดภิเสศว่า ข้าไม่รู้จัก ที่นางว่านั้นข้าไม่เข้าใจ แล้วก็ออกไปถึงนอกชาน เมื่อนั้นไก่ขันขึ้น แล้วอีกครั้งหนึ่งสาวใช้เหนเปโตรแล้ว ก็บอกแก่คนที่อยู่นั้นว่า คนนี้และเปนพวกเขา เปโตรจึ่งปัดคิเสศอีก ต่อยอีกน่อยหนึ่ง หลายคนที่อยู่นั้นตวัยกันบอกแก่เปโตรว่า แท้จริงเจ้าเปนพวกเขา เพราะว่าเจ้าเปนชาติชาวฆาลีลาย และคำพูดของเจ้าส่อตัวแล้ว เปโตรก็แช่งด่าสะบถสาบาลว่า คนที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้จักเลย บัดเดี๋ยวนั้นไก่ก็ขันขึ้นอีกครั้งหนึ่ เปโตรจึ่งลำลึกถึงคำซึ่งพระเยซูตรัสไว้ว่า เจ้าจะปัดภิเสศเราว่า ไม่รู้จักถึงสามครั้ง ก่อนกว่าไก่จะขันสองครั้ง แล้วเปโตรจึ่งออกไปร้องไห้ ฯะ

๏ บท ๑๕ ฯ

๑ ครั้นถึงรุ่งเช้าแล้ว พวกปะโรหิตใหญ่กับผู้เถ้าผู้แก่ และพวกอาลักษและที่ปรึกษาทั้งปวง คิดอ่านกันว่าควรจะทำหย่างไร จึ่งผูก

มัด พระเยซู ภา มา มอบ ไว้ แก่ ปีลาต ผู้ รั้ง ๆ ก็ ถาม พระเยซู ว่า เจ้า เปน กระษัตร จ้าว พวก ยูดาย หรือ พระองค์ ตอบ ว่า ท่าน ว่า ฉะนั้น ฝ่าย พวก ปะโรหิต เขา ฟ้อง พระองค์ เปน หลาย ข้อ ปีลาต จึ่ง ถาม พระองค์ อีก ว่า เจ้า ไม่ ตอบ อะไร หรือ ดู เถิด เขา ใส่ ความ เปน ข้อ ใหญ่ เท่า ไร ฝ่าย พระเยซู ยัง มิได้ ตอบ ประการใด ปีลาต เหน ดั่ง นั้น ก็ ประลาศใจ อยู่ ฯะ

๖๑ ใน เทษกาล นั้น ท่าน ผู้ รั้ง เคย ปล่อย คนโทษ คน หนึ่ง เขา จะ ขอ เอา ผู้ ใด ก็ ปล่อย ผู้ นั้น คราว นั้น มี คน หนึ่ง ชื่อ บาระบา ติดจ้ำอยู่ ด้วย พวก พวัง ที่ กระบถ เมื่อ เกิด จุลาจล นั้น คน นี้ ได้ ฆ่า ผู้ พื่น คน แล้ว ฝูง คน ทั้งหลาย แผด เสียง ขอให้ ท่าน ทำ ตาม ซึ่ง ท่าน เคย ทำ นั้น ส่วน ปีลาต ถาม เขา ว่า จะ ให้ เรา ปล่อย กระษัตร จ้าว พวก ยูดาย หรือ ด้วย ท่าน รู้ อยู่ แล้ว ว่า ซึ่ง พวก ปะโรหิตใหญ่ มา มอบ พระองค์ ไว้ นั้น ก็ เปน เพราะ ใจ อิจฉา ริศยา แต่ ฝ่าย พวก ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ นั้น เขา ก็ ยุยง ฝูง คน ทั้ง หลาย ให้ ขอ ท่าน ปล่อย บาระบา ให้ เขา ปีลาต จึ่ง ถาม เขา อีก ที่ ว่า ถ้า ฉะนั้น จะ ใคร่ ให้ เรา ทำ อะไร แก่ คน ที่ เจ้า เรียก ว่า กระษัตร จ้าว ยูดาย เขา ก็ โห่ ร้อง อีก ว่า ตรึง ไม้ กางเขน เสีย เถิด ปีลาต จึ่ง ถาม เขา ว่า ทำ ไม ได้ ทำ ผิด ประการใด ฝ่าย เขา ก็ ยิ่ง ร้อง เสียง ดัง ว่า ตรึง ไม้ กาง เขน เสีย เถิด ส่วน ปีลาต หยาก จะทำ ซึ่ง ชอบ แก่ ฝูง คน จึ่ง ปล่อย บาระบาให้ เขา และ ครั้น เอา พระเยซู ทวน ด้วย ลวด หนัง แล้ว จึ่ง มอบ ไว้ให้ เขา ตรึง กางเขน เสีย ฯะ

๑๖๑ เมื่อ นั้น พวก ทหาร จึ่ง เอา พระองค์ ภา ไป ข้างใน สาลา คือโรง สาร ก็ ซ่อง สุม ที่ นั้น สิ้น ทั้ง กอง เอา ผ้า สี ดอก บัว มาให้ พระองค์ ใส่ เอา หนาม แหลม ปัก เปน มงกุฎ ใส่ พระองค์ แล้ว ถวาย บังคม ว่า กระษัตร จ้าว ยูดาย จง จำเริญ เถิด ก็ เอา ไม้ อ้อ หวด พระเศียร ถ่ม น้ำลาย แก่ พระองค์ แล้ว คุก หัว เข่า ลง ไหว้ ครั้น ฟ้อเลียน พระองค์ แล้ว ก็ ถอด ผ้า แดง นั้น ให้ พระองค์ นุ่ง ห่ม ดั่ง เก่า ก็ ภา พระองค์ ออก ไป จะ ตรึง เสีย ใน ไม้ กาง

เขน เมื่อนั้นเขาภบซีโมนชาวเมืองกุเรเน เปนพ่อของอาเลกซันดโร และรูโฟ ซีโมนนั้นมาแต่ทอ้งนา เขาจึ่งขืนซีโมนนั้นให้แบกไม้กางเขนของพระองค์ไป ก็ภามาถึงตำบลหนึ่ง ชื่อว่าโฆละโฆธา ซึ่งแปลว่าที่กระโลกศีศะ เขาจึ่งเอาน้ำอะหงุ่นระคนกับยาขม ส่งให้พระองค์กิน แต่พระองค์มิรับ ครั้นตรึงเสียแล้วก็เอาผ้าผ่อนแห่งพระองค์มาแบ่งปันกัน จับฉะลากดูว่า จะได้แก่ใคร เวลาที่ตรึงพระองค์นั้นเปนสามโมงเช้า แล้วก็มีคำจารึกเล่าความแห่งพระองค์เขียนตั้งไว้ข้างบนว่า กระษัตรจ้าวยูดายและ แล้วเขาเอาโจรผู้ร้ายสองคนตรึงไว้ดว้ยกันกับพระองค์ คนหนึ่งข้างขวาคนหนึ่งข้างซ้าย เมื่อนั้นและคำนั้นสำเรจที่เขียนไว้ว่า ท่านได้เข้านับกันกับผู้ร้าย ฝ่าคนที่เดีรทางนั้น ก็ว่าคำหยาบช้าแก่พระองค์สั่นหัวว่า หวะ ที่ทำลายวิหารและในสามวันจะสร้างขึ้นใหม่ ก็ทำให้ตัวรอดลงมาจากไม้กางเขนเถิด ฝ่ายพวกปะโรหิตผู้ใหญ่กับพวกอาลักษดว้ยกัน ก็พ้อเลียนเยาะเย้ยว่า เขาทำให้คนอื่นรอดทำให้ตัวเองรอดไม่ได้แล้ว ให้คริศโตกระษัตรจ้าวยิศราเอลลงมาจากไม้กางเขนเดี๋ยวนี้ ให้เราเหนให้เราเชื่อเถิด แล้วคนที่ทอ้งตรึงเสียดว้ยกัน ก็นินทาพระองค์ดว้ย แล้วตั้งแต่เวลาเที่ยงจนถึงเวลาบ่ายสามโมง มืดไปทั่วทั้งแผ่นดิน ในเพลาบ่ายสามโมงพระเยซูแผดเสียงเปนอันดังรอ้งว่า เอโลอี ๆ ลามาซบักธะนี ซึ่งแปลว่า พระองค์เจ้าข้าพระองค์เจ้าข้า เหตุไฉนพระองค์ละทิ้งข้าพเจ้าเสีย แล้วลางคนที่อยู่นั้นได้ยินดังนี้ ก็บอกว่า ดูเถิดเขาเรียกเอลียามา คนหนึ่งจึ่งวิ่งไปเอาฟองซะเลชุบน้ำส้ม ผูกกับไม้อ้อส่งให้พระองค์กินบอกว่า คอยให้เราดูเถิด เอลียาจะมารับเขาลงมาหรือไม่ จะ

๓๗ ๏ ฝ่ายพระเยซูก็รอ้งเสียงดังแล้ววางพระจิตรตาย เมื่อนั้นม่านในวิหารฉีกเปนสองท่อนแต่บนถึงล่าง นายรอ้ยคนหนึ่งที่ยืนอยู่ตรงหน้าพระองค์ และเหนพระองค์รอ้งและวางจิตรดังนั้นแล้ว ก็บอกว่า

แท้ จริง นี้ และ เปน บุตร พระเจ้า ยัง มี พวก ผู้หญิง ยืน ดู แต่ไกล ใน พวก นั้น ก็ มี มาเรีย ชาว บ้าน มัฆดาลา ๑ มาเรีย ผู้ แม่ ของ ยาโกโบ ที่ ยัง เรียก ว่า นอ้ย และ แม่ ของ โยเซ ๑ ซาโลเม ๑ แล้ว หญิง เหล่า นั้น ที่ ติด ตาม และ ปรนนิบัติ แก่ พระองค์ มา แต่ เมือง ฆาลีลาย และ หญิง หลาย คน อื่น ที่ ขึ้น มา แต่ เมือง ยรูซาเลม ดว้ย กัน กับ พระองค์ ฯะ

๔๒๐ ถึง เพลา ค่ำ แล้ว เปน วัน เตรียม คือ ว่า วัน ก่อน วัน ซะบาโต โยเซพ ชาว บ้าน อาริมาธาย ผู้ เปน ที่ ปฤกษา มี ยศ และ คอย อาณาจักร พระเจ้า จะ ตั้ง มา ท่าน อาจ เข้า มา หา ปีลาต ขอ ศภ พระเยซู ปีลาต ก็ หลาก ใจ ว่า ตาย แล้ว หรือ จึ่ง เรียก นาย รอ้ย คน หนึ่ง ถาม ว่า ตาย นาน แล้ว หรือ ครั้น รู้ แล้ว แต่ คำ ของ นาย รอ้ย ก็ ยอม ให้ ศภ นั้น แก่ โยเซพ โยเซพ นั้น ซื้อ ผ้า ขาว แล้ว ก็ เอา ศภ นั้น ลง มา ห่อ หุ้ม ไว้ใน ผ้า นั้นมา ฝั่ง ใน ที่ ฝั่ง ศภ อัน เจาะ แล้ว ใน หิน เอา แผ่น หิน มา ปิด ปาก ไว้ ฝ่าย มาเรีย ชาว บ้าน มัฆดาลา กับ มาเรีย ผู้ แม่ ของ โยเซ ก็ ได้ เหน ที่ ฝั่ง ศภ นั้น ฯะ

๏ บท ๑๖ ฯ

๑ คราว วัน ซะบาโต ล่วงไป แล้ว มาเรีย ชาวบ้านมัฆดาลา กับ มาเรีย แม่ ยาโกโบ และ ซาโลเม ซื้อ เครื่อง หอม มา จะ ทา ชะโลม ศภ นั้น เพลา เช้า มืด ใน วัน อาทิตย์ ภอ แดด ออก ก็ มา ถึง ที่ ฝั่งศภ แล้ว พูด กัน ว่า ใคร จะเอา หิน นั้น กลิ้ง ออก เสีย เมื่อเขา แล ดู นั้น ก็ เหน ว่า หิน นั้น กลิ้ง ออกไป แล้ว ดว้ย หิน นั้น เปนใหญ่ แท้ ครั้น เข้าไปใน ที่ ฝั่ง ศภ แล้ว ได้ เหน คน หนุ่ม นั่ง อยู่ ข้าง ขวา นุ่ง ห่ม ผ้า ขาว สุกใส ก็ สะดุ้ง อัศจรรใจ ส่วน คน นั้น บอก แก่ เขา ว่า อย่า วิตกใจ เลย ท่าน มา หา พระเยซู ชาว นาซาเรธ ที่ เขา ตรึง เสียใน ไม้ กางเขน พระองค์ เปน ขึ้น มา แล้ว มิได้ อยู่ ที่ นี่ แล้ว ดู เถิด เปน ที่ นี่ และ ที่ ฝั่ง พระองค์ แต่ ฝ่าย ท่าน เหล่า นี้ จง ไป เถิด ไป บอก แก่ ลูก สิษ พระองค์ บอก แก่ เปโตร ว่า พระองค์ เสดจ นำ หน้า ท่าน ไป เมือง ฆาลีลาย ที่ นั้น และ จะ เหน พระองค์ เหมือน คำ พระองค์ ว่า เขา จึ่ง ออก มา วิ่ง ไป

จาก ที่ฝังศภ ตัว สั่นใจ เพลิน อยู่ ก็ มิได้ ว่า อะไร ต่อใคร เพราะ กลัว อยู่ ฯะ

๙๑ ครั้น พระองค์ เปน ขึ้น เพลา เช้า วันอาทิตย์ ก็ สำแดง พระองค์แก่ มาเรีย ชาว บ้านมัฆดา ก่อน แต่ มาเรีย นี้ พระองค์ได้ ขับ ผี ออก ทั้ง เจ็ด ตัว มาเรีย นั้น จึ่งไป บอก แก่ คน ที่ได้ เปน พวกพ้อง กับ พระองค์ ที่ พิลาพ รอ้ง ไห้ อยู่ เมื่อ เขา ได้ ยิน ว่า พระองค์ ทรง ชีวิตร อยู่ และนาง นั้น ได้ เหน แล้ว เขา ยังไม่ เชื่อ ภายหลัง พระองค์ ทรง ลักษณะ สันถาน แปลก อยู่ มา ให้ เหน ปรากฎ แก่ สอง คน ใน พวก นั้น ที่ เดิร ทาง ไป บ้าน นอก ทั้ง สอง คน นั้น ไป เล่าสี แก่ คน อื่น ทั้งปวง คน ทั้งปวง ก็ไม่ เชื่อ เขา สุด ท้าย เมื่อ สิบเอด คน นั่ง รับ อาหาร พรอ้ม กัน พระองค์ มา ปรากฎ แก่ เขา ติ เตียน ว่า กล่าว ด้วย ใจ เขา ที่ แขง กระด้าง สงไสสนเท่ห์ มิได้ จะเชื่อ คน ที่ได้ เหน พระองค์ เมื่อ เปน ขึ้น มา แล้ว พระองค์ จึ่ง ตรัส สั่ง เขา ว่า ท่าน จง ออก ไป ทั่ว ทั้ง พิภพ จง ป่าว ประกาษ ซึ่ง มงคลโอวาท ไว้ แก่ เวไนย สัตว ทั้งปวง ถ้า ผู้ ใด เชื่อ และ รับ ศีล จุ่ม น้ำ ผู้ นั้น จะ รอด และ ที่ มิ ได้ เชื่อ นั้น ก็ จะต้อง ปรับโทษ ฝ่าย คน ทั้งหลาย ที่ เชื่อ เหตุ การ ทั้งนี้ ก็ จะมี เปน สำคัญ แก่ เขา เขา จะขับ ผี ออก ด้วย ออก ชื่อ เรา จะ พูด ภาษา ใหม่ ต่าง ๆ จะ เอา งู ถือ ใน มือ ถ้า เขา จะกิน อันใด เปน หน้า ตาย ก็ไม่ เปน อันตราย หา มิ ได้ จะ วาง มือ บน คน ไข้ คน เจ็บ แล้ว โรค เจ็บ นั้น จะ หาย ดี ฯ

๑๙๑ ครั้น ว่า พระองค์เจ้าตรัส ว่า ทั้งนี้ แล้ว พระองค์ เสดจ ขึ้น เข้า เมือง สวรรค์ นั่ง ข้าง ขวา พระหัดถ์ พระเจ้า ฝ่าย ลูก สิษ เหล่า นั้น ก็ ออก ไป ป่าว ประกาษ สั่ง สอน ทุก ที่ ทุก แห่ง แล้ว พระองค์ โปรด ช่วยกัน ยั่ง ยืน คำ ด้วย ลักษณะ สำคัญ ที่ ติด ตาม กัน มา เปน อัน มาก ฯะ

๑ พระคริศวงษ ตาม มาระโก จบ บริบูรณ์แล้ว แล ฯะ

๏ พระคริศวงษ ตาม ลูกา ฯะ

๑ บทต้น ฯะ

๏ อัน จะ แต่ง เรื่องราว ว่า ด้วย เหตุ ที่ เปน มา กลาง พวก เรา เสรจ แล้ว
ครั้น หลาย คน ปลงใจ จะ แต่ง เรื่อง นั้น ตาม ซึ่ง คน ที่ เปน พญาณ รู้ เหน
และ ที่ ได้ เปน ผู้ ช่วยใน เหตุ การ นั้น ได้ กล่าว ให้ ไว้ แก่ เรา ฝ่าย ข้าพเจ้า
เล่า เมื่อ สืบเสาะให้ ถี่ถ้วน ตั้ง แต่ เดิม แล้ว ก็ ได้ นึก ว่า จะ ชอบ อยู่ ให้
ข้าพเจ้า แต่ง เขียน ลำดับ กัน ฝาก ไปให้ ท่าน เจ้าคุณ ผู้ มี ชื่อ ว่า เธโอฟี้โล
ให้ ท่าน รู้ แน่นอน ด้วย คำ สอน ซึ่ง ท่าน รับ เรียน นั้น แล้ว ฯะ
๕๏ คราว เมื่อ พญา เฮโรด เปน กระษัตร ครอง เมือง ยูดาย ยัง มี ปะโรหิต
คน หนึ่ง ชื่อ ซคาเรีย เปน คน เข้า เวน ปรนิบัติ กับ หมู่ ของ อะบียา มี ภรรยา
เปน เชื้อ สกูล ของ อาโรน ภรรยา นั้น ชื่อ ว่า เอลีซาเบ็ด ทั้ง สอง คน นี้ เปน
ซื่อ สัจ ต่อ หน้า พระเจ้า ประพฤทธิ์ ตาม ศีลบัญญัติ แห่ง พระองค์เจ้า ทุกประ
การ ที่ จะ ติฉิน นั้น ไม่ มี แต่ ว่า คน ทั้ง สอง นั้น หา มี ลูก ไม่ ด้วย เอลีซา
เบ็ด เปน หญิง หมัน ทั้ง สอง คน ก็ แก่ ชรา อยู่ แล้ว อยู่ มา ซคาเรีย ทำ
กิจธุระ สำหรับ ตัว เปน ปะโรหิตปรนิบัติ ต่อ หน้า พระเจ้า แต่ ถ้วน เจ็ด วัน
เจ็ด วัน ก็ เปน พนักงาน ตาม ทำเนียม ปะโรหิต ที่ จะ เข้า ไป ใน วิหาร แห่ง
พระองค์ เจ้าเผา เครื่อง หอม ฝ่าย ฝูง คน ทั้งปวง ก็ คอย อยู่ ข้าง นอก สวด
ทั้ง ความ ปราถนา เพลา ที่ เผา เคื่อง หอม นั้น ครั้ง นั้น ทูต พระองค์เจ้า มา
สำแดง กาย แก่ ซคาเรีย ยืน เบื้อง ขวา แท่น บูชา เครื่อง หอม ครั้น ซคา
เรีย เหน ก็ ตกใจ กลัว เปน อัน มาก ฝ่าย ทูต สวรรค์ จึ่ง บอก ว่า ซคาเรีย
เอ๋ย อย่า กลัว เลย ด้วย ที่ ท่าน สวด ขอ นั้น ได้ ทรง ฟัง แล้ว และ นาง
เอลีซาเบ็ด ผู้ ภรรยา ของ ท่าน ก็ จะ คลอด ลูก ชาย คน หนึ่ง แก่ ท่าน และ
ท่าน จะเรียก ชื่อ ลูก นั้น ว่าโยฮัน เมื่อ ลูก นั้น จะเกิด มา ท่าน จะมี ความ
ยินดี แท้ และ คน เปน อัน มาก ก็ จะ โสมนัศ ยิน ดี ด้วย เหตุ ว่า ลูก นั้น

จะเปนใหญ่ ต่อ หน้า พระองค์ เจ้า จะกิน น้ำองหงุ่น และเล่า ก็ หา มิได้ แต่ ว่า
จะบริบูรณ์ ด้วย พระวิญญาณ บริสุทธิ์ ตั้ง แต่ เกิด จาก ครรภ์แม่ มา แล้วก็
จะให้ พล ยิศราเอล เปน อัน มาก กลับ มา หา พระองค์ ผู้ เปน พระเจ้า ของ เขา
และโยฮัน นั้น จะ เปน ผู้ นำ หน้า พระองค์ ด้วย เดชะ จิตร แห่ง เอลียา ให้ใจ
พ่อ เอียง มา ข้าง ลูก ด้วย คนที่ ไม่ ฟัง จะให้ มี ปัญา ความ คิด ฝ่าย ความ
ชอบ ธรรม ให้ ตระเตรียม พล เมืองให้ ควร กว่า พระองค์ เจ้า จะเสด็จ มา ฯ
๑๘๑ ครั้ง นั้น ซคาเรีย จึ่ง ถาม ทูต สวรรค์ ว่า จะ เปน ไฉน ข้าพเจ้า จึ่ง
จะ รู้ ใน ข้อ นี้ เปน แน่ ด้วย ข้าพเจ้า เปน คน แก่ ด้วย ภรรยา นั้น ก็ แก่
ชรา อยู่ แล้ว ทูต สวรรค์ จึ่ง ตอบ ว่า ข้า เปน ฆับริเอล ที่ ได้ เฝ้า ต่อ หน้า
พระเจ้า และ ได้ รับ ใช้ เอา เนื้อ ความ ทั้ง นี้ มา บอก แก่ เจ้า ให้ชื่นชม ยินดี
จง ดู เถิด เจ้า จะ เปน ใบ้จะ พูด ไม่ ได้ จน ถึง วัน นั้น ที่ เหตุ การ นี้ จะ
สำเรจ อยู่ แล้ว เพราะ เจ้า ไม่ ใค่ร จะ เชื่อ ถ้อย คำ ของ ข้า นี้ อัน คำ นั้น
คง จะ สำเรจ ใน กาล กำหนด ฝ่าย ฝูง คน ทั้ง ปวง นั้น ก็ คอย ท่า ซคาเรีย
จะออก มา และ นึก ประหลาดใจ นัก ที่ ซคาเรีย คอย อยู่ ใน วิหาร เปน ช้า
นาน ดัง นั้น ภอ ออก มา แล้ว จะ พูด แก่ เขา ก็ไม่ ได้ เขา จึ่ง เข้าใจ ว่า ท่าน
ได้ เหน ลักษณะ นิมิต ใน วิหาร ท่าน ก็ กวัก มือ นิ่ง มิ ได้ พูด ครั้น อยู่ มา
เวลา ที่ ซคาเรีย จะ ปรนิบัติ นั้น ครบ เสรจ แล้ว ซคาเรีย จึ่ง กลับ ไป บ้าน
ของ ตน ตั้ง แต่ วัน นั้น มา เอลีซาเบ็ด ผู้ ภรรยา นั้น ได้ ทรง ครรภ์ และ
ซ่อน ตัว ไว้ เปน ห้า เดือน ว่า หย่าง นี้ และ พระองคเจ้า ได้ กระทำ แก่ ข้าพเจ้า
ใน กาลวันที่ ได้ ทรง ทอด พระเนตร ดู โปรด ยก ความ อดสู ของ ข้าพเจ้า
ที่ อดสู แก่ คน ทั้งหลาย ฯะ
๒๖๑ ตั้ง แต่ นั้น มา ประมาณ หก เดือน ทูต สวรรค์ ชื่อ ฆับริเอล รับใช้
แต่ พระเจ้า มา ถึง บ้าน นาซาเร็ธ แขวง เมือง ฆาลีลาย มา หา สาว พรม
จารี ที่ ได้ สัญา ไว้ กับ โยเซพ ผู้ เปน เชื้อสาย พญา ดาวิด ว่า จะ เปน เมีย
ของ ท่าน นาง สาว พรมจารี นั้น มี ชื่อ ว่า มาเรีย ทูต สวรรค์ เข้า มา หา หญิง

สาว นั้น ว่า หญิง ที่ ทรงโปรด จง จำเริญ เถิด พระองค์เจ้า อยู่ กับ ท่าน ๆ เปน ที่ จะรับ พรใหญ่ กว่า หญิง ทั้งหลาย นางสาวได้เหน ก็ คิด วิตก ด้วย คำ ที่ ว่า นั้น คิด สงไส ว่า คำ ทัก ทาย นี้ จะ เปน ประการใดเล่า ทูต สวรรค์ ยัง กล่าว ว่า นาง มาเรีย เอ๋ย อย่า กลัว เลย เพราะ ท่าน ได้ ความ ชอบ กับ พระเจ้า จง ดู เถิด ท่าน จะมี ครรภ์ คลอด บุตร ชาย และ จะ เรียก ชื่อ บุตร นั้น ว่า เยซู บุตร นั้น จะ เปน ใหญ่ และ จะ ได้ ชื่อ ว่า บุตร พระเจ้า ผู้ สูง สุด และ พระองค์ ผู้ เปน เจ้า จะ ให้ บุตร นั้น นั่ง เหนือ พระ ที่นั่ง แห่ง กระษัตร ดาวิด ผู้ บิดา แล้ว จึ่ง จะ ผ่าน เผา พันธุ แห่ง ยาโคบ ตราบ ท้าว กลปาวะสาน ที่ ท่าน ครอง นั้น จะ มี ที่ สิ้น สุด ก็ หา มิได้ เลย มาเรีย จึ่ง ถาม ทูต สวรรค์ ว่า ทั้ง นี้ จะ เปน หย่าง ไร ได้ เพราะ ว่า ข้าพเจ้า มิได้ ร่วม รู้ จัก กับ ผู้ชาย เลย ฝ่าย ทูต สวรรค์ ก็ ตอบ ว่า พระวิญญาณ บริสุทธิ์ จะ มา บน ท่าน และ ฤทธิ์ ธานุภาพ พระเจ้า ผู้ สูงสุด จะ มา ครอบ บัง ตัว ท่าน เหตุ ฉะนี้ ซึ่ง เปน บริสุทธิ อัน จะ เกิด มา นั้น จะ ได้ ชื่อ ว่า เปน บุตร พระเจ้า จง ดู นี่ และ เอลีซาเบ็ด ผู้ เปน ญาติ ของ ท่าน ทรง ครรภ์ ด้วย ลูก ชาย แล้ว และ หญิง นั้น ที่ ได้ ชื่อ ว่า เปน หมัน ก็ ได้ ทรง ครรภ์ ถึง หก เดือน มา แล้ว ซึ่ง สิ่ง อัน ใด จะ เปน อัน ยาก แก่ พระเจ้า ก็ หา มิได้ มาเรีย จึ่ง ตอบ ว่า ดูกร ท่าน ข้าพเจ้า เปน แต่ ทาษี ของ พระองค์เจ้า ก็ ให้ เปน แก่ ข้าพเจ้า เถิด ตาม คำ ท่าน ว่า ขณะ นั้น ทูต สวรรค์ จึ่ง ไป จาก นาง ฯะ

๓๙๑ ครั้ง นั้น นาง มาเรีย ลุก ขึ้น ด่วนไป ใน แดน ภูเขา แขวง เมือง ยูดาย เข้าไปใน เรือน แห่ง ซคาเรีย ไหว้ คำนับ นางเอลีซาเบ็ด ครั้น ว่า เอลีซาเบ็ด ได้ ยิน คำ คำนับ ของ นาง มาเรีย ลูก เอลีซาเบ็ด ดิ้น รน อยู่ ใน ครรภ์ แม่ ฝ่าย เอลีซาเบด ก็ ประกอบไป ด้วย พระวิญญาณ บริสุทธิ์ จึ่งได้ ร้อง เปน เสียง ดัง ว่า โอ้ หญิง ที่ ได้ รับ พร อันใหญ่ กว่า ษัตรี ทั้งหลาย ผล ครรภ์ แห่ง ท่าน ก็ สมพร ด้วย ทั้ง นี้ จะ เปน ไฉน ให้ มารดา พระองค์เจ้า ของ ข้า มา หา ข้า ด้วย ว่า จง ดู เถิด พอ เสียง คำ ทัก ทาย ของ ท่าน มา ถึง หู ข้าพเจ้า

แล้ว ลูก ของ ข้า ก็ ถีบ ดิ้น ใน ท้อง ด้วย ความ ยินดี ความ ศุข สำราน แก่ ท่าน ที่ เชื่อ ได้ ด้วย ว่า ซึ่ง พระองค์ เจ้า ได้ ตรัส ไว้ แก่ ท่าน คง จะ ถึง ที่ สำเรจ ดี มาเรีย จึ่ง ตอบ ว่า จิตร ใจ ข้าพเจ้า สรรเสิญ พระองค์ เจ้า อยู่ วิญาณจิตร ข้าพเจ้า ยินดี เลื่อมใส ใน พระเจ้า ผู้ เปน ที่รอด แก่ ข้าพเจ้า เพราะ ว่า ถึง ข้าพเจ้า เปน คน ยาก ต่ำ พระองค์ ยัง สงเคราะห์ แก่ ข้าพเจ้า ด้วย ว่า ตั้งแต่ นี้ไป ทุก ชั่ว มนุษ เขา จะร้องเรียก ข้าพเจ้า ว่า เปน สวัสดิมงคล ผู้ ทรง ริทธิ์ เดช ได้ กระทำ ซึ่ง ใหญ่ ให้ ข้าพเจ้า ให้ พระนาม พระองค์ นั้น จำเริญ เปน ที่ นับถือ เถิด ที่ พระองค์ ทรง พระกรรุณา ต่อ คน ที่ เกรง กลัว พระองค์ นั้น ให้ จำเริญ ไว้ แก่ เขา เปน ชั่ว ชีวิตร คน สืบ ๆ กัน ไป. พระ องค์ สำแดง ริทธิ์ ด้วย พระพาหา พระองค์ ให้ ความ คิด แห่ง คน มานะ จิตร แปรปรวร เสีย ไป ผู้ มี ริทธิ์ เดช พระองค์ ถอด จาก พระที่นั่ง นั้น แล คน สกูล ต่ำ พระองค์ ก็ ยก ตั้ง ขึ้น คน หยาก พระองค์ ให้ อิ่มหนำ ด้วย ของ ดี มั่งมี ก็ ปล่อย ไป มือ เปล่า ก็ โปรด ช่วย ยิศราเอล ผู้ ทาษ พระองค์ และ คิด ถึง ความ เมตา ปรานี ต่อ อับราฮาม และ เชื้อสาย ของ ท่าน จน สิ้น กลับ เหมือน หนึ่ง พระองค์ ได้ ตรัส แก่ ปู่ หญ้า ตา ยาย ของ เรา ฝ่าย นาง มาเรีย ก็ อยู่ กับ เอลีซาเบ็ด ประมาณ ศัก สาม เดือน แล้ว จึ่ง กลับ ไป บ้าน ๆะ ๕๗๑ เมื่อ กาล กำหนด ซึ่ง เอลีซาเบ็ด จะ คลอด ลูก ก็ คลอด เปน ลูก ชาย ฝ่าย เพื่อน บ้าน และ ญาติ พี่ น้อง ได้ ยิน ว่า พระองค์เจ้า สำแดง พระ กรรุณา เปน อัน ใหญ่ แก่ เอลีซาเบ็ด จึ่ง มี ใจ ชื่น ชม ยินดี ด้วย ครั้น ถึง วัน แปด เขา ชวน กัน มา ให้ รับ ศีล ตัด จึ่ง ตั้ง ชื่อ ตาม ชื่อ ของ พ่อ ว่า ซคาเรีย ฝ่าย แม่ นั้น ก็ ตอบ ว่า มิใช่ ดอก จะ ต้อง เรียก ชื่อ ว่า โยฮัน คน ทั้ง หลาย จึ่ง บอก แม่ ว่า ใน พวก พี่ น้อง ของ ท่าน หา มี ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง ที่ มี ชื่อ นั้น ไม่ เขา จึ่ง ทำ สำคัญ ถาม พ่อ ว่า พ่อ จะ ใคร่ ให้ ชื่อ ลูก หย่างไร พ่อ จึ่ง ขอ ให้ เขา กระดาน ชะนวน มา แล้ว เขียน ว่า ชื่อ นั้น เปน โยฮัน คน ทั้งปวง ก็ ประลาดใจ นัก บัดเดี๋ยว นั้น ปาก พ่อ เบิ๊ด ออก ลิ้น ก็ พูด ได้ จึ่ง พูด ไป

โมทนา สรรระเสิญ พระเจ้า พวก เพื่อน บ้าน ทั้งปวง ก็ บัง เกิดใจ เกรง กลัว และเหตุ การ ทั้ง นี้ ก็ ลือไป ทั่ว แว่น แคว้น ภูเขา เมือง ยูดาย แล ผู้ ใด ๆที่ ได้ ยิน ก็ จำไว้ในใจ ถาม ว่า ทารก คน นี้ จะเปน หย่างไร หนอ แล พระ หัตถ์ พระเจ้า อยู่ กับ ทารก นั้น ฝ่าย ซคาเรีย ผู้ พ่อ ก็ ประกอบ ด้วย พระวิญาณ บริสุทธิ์ จึ่ง สั่ง สอน เขา ว่า ควร จะ สอ้ง สาธุการ แก่ พระองค์ ผู้ เปน พระ เจ้า แห่ง ยิศราเอล ดว้ย ว่า พระองค์ ได้ ทรง โปรด พิเคราะห์ ช่วย ไพ่ร พล แห่ง พระองค์ ได้ ยก ผู้ ทรง ริทธิ์ ให้ เปน ที่ รอด แก่เรา แต่ ใน เชื้อ วงษ ของ กระษัตร ดาวิด ผู้ ทาษ พระองค์ เหมือน หนึ่ง พระองค์ ตรัสไว้ ดว้ย ปาก บันดา ผู้ ทำนาย ที่ บริสุทธิ์ ตั้ง แต่ แรก ประถมกัลป์ จะ ให้ เรา รอด พ้น บันดา สัตรู เรา ให้ พ้น มือ แห่ง คน ทั้งปวง ที่ ชัง เรา นั้น ได้ สำแดง พระกรรุณา แก่ ปู่ หญ้า ตา ยาย เรา มิ ได้ ลืม คำ สัญา อัน เที่ยง แท้ แห่ง พระองค์ และ มิ ได้ ลืม คำ สาบาน ที่ สาบาน แก่ อับราฮาม ปู่ ตา เรา ว่า ครั้น ให้ เรา พ้น มือ สัตรู เราแล้ว จะให้เรา ปรนิบัติ แก่ พระองค์ ปราศจาก ความ กลัว แล กอบ ดว้ย ใจ ซื่อ สัจ ชอบ ธรรม ต่อ หน้า พระองค์ ทุก วัน ทุก เวลา (จน สิ้น ชีวิตร) ฝ่าย ทารก นี้ท่าน จะ ได้ชื่อ ว่า เปน ผู้ ทำนาย แห่ง พระเจ้า สูง สุด ดว้ย ว่า ท่าน จะ นำ หน้า พระองค์ เจ้า จัด แจง สนล หน ทาง ให้ พระองค์ ให้ พล เมือง รู้ ทาง รอด แห่ง พระองค์ ดว้ยโปรด ยก ความ ผิด เขา ตาม พระ เมตา กรรุณา แห่ง พระองค์ เจ้า ของ เรา ใน กาล วัน นั้น ที่ แสง อารุน มาแต่ ที่ สูง จะ ส่อง สว่าง แก่ เรา ทั้งหลาย ก็ ให้ ส่อง สว่าง แก่ คน ทั้งหลาย ที่ นั่ง อยู่ ใน ร่ม ความ มรณา และ ชี้ ให้ ดีน เรา เดิร ใน ทาง ความ ศุข สำราญ ฝ่าย ทารก นั้น ก็ วัฒะนาใหญ่ ขึ้น จิตรใจ ก็ แก่กล้า ดว้ย ปัญา แต่ ยัง อาไศร อยู่ ใน ป่า จน วัน อัน จะ เปน ปรากฎ แก่ พล ยิศราเอล ฯะ

๏ บท๒ ฯ

๑ ใน กาล ครั้ง นั้น มี รับสั่ง แห่ง กายซา เอาฆูซะโต ผู้ เปน มหา กระษัตร ให้ จด สาระบาญชี ทั่ว ทั้ง แผ่นดิน ประถม สาระบาญชี นี้ เปน เมื่อ กุเรเนียว

เปน เจ้า เมือง ซุเรีย คน ทั้งปวง ต่าง คน ต่าง จึ่ง ไป ใน แดน เมือง ของ คน
เข้า บาญชี ที่ นั้น ฝ่าย โยเซพ ก็ ขึ้น มา จาก บ้าน นาซาเร็ธ แขวง เมือง
ฆาลีลาย มา ใน แขวง เมือง ยูดาย ถึง เมือง แห่ง พญา ดาวิด ชื่อ ว่า เบธเล
เฮ็ม เพราะ ว่า โยเซพ เปน เชื้อวงษ แห่ง พญา ดาวิด จะ ได้ เข้า สาระบาญชี
กับ มาเรีย ที่ ได้ สัญา ไว้ ว่า จะ เปน ภรรยา แห่ง โยเซพ แล ยัง ทรง ครรภ์
แก่ เมื่อ คอย อยู่ ที่ นั้น กาละ กำหนด ที่ นาง มาเรีย จะ คลอด บุตร มา ถึง
แล้ว ก็ คลอด มา เปน ชาย หัว ปี พัน ผ้า ออ้ม ไว้ แล้ว ก็ วาง ลง ใน โรง วัว
เพราะ ว่า ใน เรือน ที่ แขก บ้าน อาไศรย อยู่ นั้น ไม่ มี ที่ เปล่า ฯะ
๘๑ ใน แดน เมือง นั้น มี คน เลี้ยง แกะ เฝ้า ฝูง แกะ กลาง คืน ละยาม ๆ
ก็ นี่ และ ทูต พระองค์เจ้า มา ลอย บน เขา รัศมี พระองค์เจ้า ส่อง แสง ลอ้ม
เขา ไว้ แล้ว คน เหล่า นั้น ตกใจ กลัว เปน อัน มาก ส่วน ทูต สวรรค์ บอก
เขา ว่า อย่า กลัว เลย จง ดู เถิด ข้า มา กล่าว ประกาษ เนื้อ ความ ให้ ท่าน
ทั้งหลาย อภิรมย์ ยินดี เปน อัน มาก แล้ว เปน ที่ ให้ คน ทั้งปวง โสมนัศ ยิน
ดี เปน อัน มาก ดว้ย เพราะ ว่า วัน นี้ และ ผู้ เปน ที่ ช่วย ให้ รอด คือ พระคริศ
โตเจ้า บังเกิด มา ใน เมือง แห่ง พญา ดาวิด นี้ และ จะ เปน สำคัญ แก่ ท่าน
ท่าน จะ ภบ ทารก นั้น พัน ผ้า ออ้ม ไว้ นอน อยู่ ใน โรง วัว บัดเดี๋ยว นั้น ก็ มี
ฝูง ชาว สวรรค์ อยู่ กับ ทูต สวรรค์ นั้น โมทนา สรรเสิญ พระเจ้า ว่า รัศมี
เดชานุภาพย์ แก่ พระเจ้า ที่ สูง สุด ให้ มี ความ ศุข สำราญ ใน แผ่นดิน และ
ใจ รักษใคร่ ใน มนุษ ทั้งหลาย เมื่อ ทูต สวรรค์ เหล่า นั้น กลับ ไป สู่ สวรรค์
แล้ว คน ทั้งหลาย ที่ เลี้ยง ฝูง แกะ นั้น พูด กัน ว่า ให้ เรา ไป ถึง บ้าน
เบธเลเฮ็ม จะ ได้ ดู เหตุ การ ที่ เปน มา นั้น ซึ่ง พระองค์เจ้า โปรด สำแดง
แก่ เรา แล้ว เขา ก็ ดว่น ไป ภบ มาเรีย กับ โยเซพ ทั้ง ทารก นอน ใน โรง
วัว ครั้น เขา ได้ เหน แล้ว เขา จึ่ง เล่า เรื่อง ความ ของ ทารก ตาม ซึ่ง เขา
ได้ ยิน ว่า ไว้ นั้น และ ครั้น คน ทั้งปวง ที่ ได้ ยิน คำ พวก เลี้ยง แกะ พูด
แก่ เขา เช่น นี้ เขา ก็ ประหลาด ใจ นัก ฝ่าย นาง มาเรีย ได้ ฟัง ถ้อย คำ

ทั้งปวง นั้น ก็ จำไว้ในใจ รำพึง ดู ฝ่าย คน เลี้ยง แกะ นั้น ก็ กลับ ไป รอ้ง
สอ้งสาธุการโมทนา พระเจ้า ดว้ย สาระพัด ซึ่ง เขา ได้ ยิน ได้ เหน ตาม ซึ่ง
ได้ ว่า ไว้ แก่ เขา แล้ว ๚ะ
๒๑◎ ครั้น ถึง วัน แปด ที่ จะ ให้ ทารก นั้น รับ ศีล ตัด . เขา ก็ ตั้ง ชื่อ ว่า
เยซู ตาม ซึ่ง ทูต สวรรค์ ได้ กำหนด ไว้ ก่อน เมื่อ ยัง มิ ได้ ถือ ปะติสนธิใน
ครรภ์ แม่ ◎ ครั้น กาล ที่ นาง จะ ชำระตัว ตาม บัญญัติ แห่ง โมเซ จบ สำเรจ
แล้ว เขา จึ่ง ภา ทารก มา เมือง ยรูซาเลม จะ ได้ ถวาย แก่ พระองค์เจ้า
เหมือน หนึ่ง ซึ่ง เขียน ใน บัญญัติ พระองค์เจ้า ว่า ลูก ผู้ชาย ทุก คน เกิด แต่
ครรภ์ แม่ แล้ว จะ ได้ ชื่อ ว่า ถวาย แก่ พระองค์เจ้า ให้ ถวาย ของ บูชา ตาม
ซึ่ง สั่ง ไว้ แล้ว ใน บัญญัติ พระเจ้า คือ ว่า นก เขา คู่ หนึ่ง หรื ลูก นก พิราบ
สอง ตัว คราว นั้น ใน เมือง ยรูซาเลม มี ชาย คน หนึ่ง ชื่อ ซีโมน เปน คน
ชอบ ธรรม ประพริทธิ์ ดี และ คอย ซึ่ง จะ บันเทา ทุกข์ ของ พล ยิศราเอล
พระวิญาณ บริสุทธิ์ ก็ สถิต อยู่ กับ คน นั้น พระวิญาณ นั้น ได้ สำแดง แก่
คน นี้ให้รู้ว่า จะ ถึง ความ ตาย ก่อน หา มิได้ กว่า จะได้ เหน ผู้ เปน ครีศโต
แห่ง พระองค์เจ้า ผู้ นั้น ประกอบ ดว้ย พระวิญาณ เข้า มา ใน พระวิหาร เมื่อ
บิดา มารดา เอา ทารก คือ เยซู ภา เข้า มา จะ ทำ ตาม ทำเนียม บัญญัติ ซีโมน
จึ่ง เอา มือ กอด อุ้ม ทารก นั้น แล้ว โมทนา พระเจ้า ว่า โอ้ พระ ผู้ เปน เจ้า
ของข้าพเจ้า บัดนี้ จง ปล่อย ข้าพเจ้า ไป ดว้ย เปน ใจ ศุข สำราญ ตาม คำ ที่
พระองค์ ตรัส ไว้ ดว้ย ว่า ตา ของ ข้าพเจ้า ได้ เหน ผู้ เปน ที่ รอด ซึ่ง พระองค์
ได้ จัด สำแดง ไว้ ต่อ หน้า ฝูง คน ทั้งปวง ให้ เปน ความ สว่าง ส่อง แสง แก่
ประเทษ ทั้งหลาย แล้ว รัศมี ศรีแสง แห่ง ไพร่ พล ยิศราเอล ครั้น ว่า โยเซพ
ทั้ง มาดา ทารก ได้ ยิน ถ้อย คำ ที่ ว่า นั้น ก็ ประลาดใจ อยู่ ฝ่าย ซีโมน ก็ อวย
ภร แก่ บิดา มารดา และบอก แก่ มาเรีย ผู้ มารดา ว่า ดูกร ท่าน ทารก นี้ จะ เปน
ที่ ให้ พล ยิศราเอล เปน อัน มาก ตก เสีย และ ที่ จะ ยก ตั้ง ขึ้น เสีย ใหม่
แล้ว จะ เปน สำคัญ ซึ่ง เขา จะ ติเตียน ดว้ย อนึ่ง ดาบ จะ แทง ทะลุ หัวใจ ของ

ท่าน เอง เพื่อ จะ ได้ เปน ที่ สำแดง ความ คิด ใน ใจ แห่ง คน เปน อัน มาก ฯ
๓๖๑. ยัง มี หญิง ทำนาย คน หนึ่ง ชื่อ อันนา ลูก ฟะนูเอล แต่ ตระกูล อาเซร เปน คน แก่ ชะรา นัก ตั้ง แต่ สาว ๆ ได้ อยู่ กับ ผัว เจด ปี แต่ นั้น เปน แม่ม่าย เกือบ จะ ถึง แปด สิบ สี่ ปี มา แล้ว มิได้ จะ ขาด จาก วิหาร เลย ปรนิบัติ อยู่ ทั้ง กลางวัน กลาง คืน ด้วย สวด ปราถนา และ ถือ ศีล อด ใน ขณะนั้น หญิง นี้ เข้า มาโมทนา สรรระเสิญ พระองค์เจ้า กล่าว ว่า ด้วย พระ องค์ ให้ คน ทั้งปวง ฟัง คน ทั้งปวง บันดา คน ใน เมือง ยรูซาเลม ที่ ยัง คอย ซึ่ง ไถ่ คน ให้ พ้น โทษ ฯะ

๓๙๑ ครั้น ว่า สาระพัด การ งาร ซึ่ง บัญญัติ พระองค์เจ้า สั่ง ไว้ นั้น สำเรจ แล้ว โยเซพ ทั้ง มาเรีย กลับไป บ้าน ของ ตน คือ บ้าน นาซาเร็ธ แขวง เมือง ฆาลีลาย ฝ่าย ทารก นั้น ก็ วัฒะนาใหญ่ขึ้น จิตรใจ ก็ แก่ กล้า ประกอบ ด้วย สติปัญญา และได้ เปน ที่ พระเจ้า ทรงโปรด มาก ฝ่าย บิดา มารดา ก็ ขึ้น ไป เมือง ยรูซาเลม ทุก ปี ใน เทษกาล แห่ง ปัศคา ครั้น พระกุมาร นั้น ถึง อายุศม์ ๑๒ ปี ก็ ขึ้น ไป เมือง ยรูซาเลม ด้วย บิดา มารดา ตาม ทำเนียม เทศ กาล นั้น เมื่อ วัน เทศกาล ปัศคา ครบ ถ้วน แล้ว และ บิดา มารดา จะ กลับ ไป พระเยซู ผู้ กุมาร นั้น ยัง คอย อยู่ ใน เมือง ยรูซาเลม ฝ่าย โยเซพ ทั้ง มารดา นั้นก็ มิ ได้ รู้ คิด ว่า อยู่ ใน ฝูง คน ที่ มา ด้วย จึ่ง ล่วง ทาง มา วัน หนึ่ง แล้ว ก็ หา พระ กุมาร นั้น ใน พวก ญาติ พี่ น้อง และ พวก ที่ รู้ จัก กัน หา ไม่ ภพ แล้ว ก็ กลับ มา ยัง เมือง ยรูซาเลม หา ที่ นั้น ครั้น สืบเสาะ สาม วัน แล้ว ก็ ภบ ใน พระวิหาร นั่ง อยู่ กลาง พวก อาจารย์ ฟัง คำ สอน และ ได้ ถาม กัน กับ พวก อาจารย์ นั้น คน ทั้งปวง ได้ยิน ก็ คิด ประหลาดใจ เปน อัน มาก ด้วย สติปัญญา คำ ตอบ แห่ง ท่าน บิดา มารดา เหน แล้ว ก็ หลากใจ อยู่ ฝ่าย มารดา จึ่ง ถาม ว่า บุตร เอ๋ย ทำ ไม ทำ หย่าง นี้ แก่ เรา นี่ แน่ะ บิดา ทั้ง เราได้ เที่ยว สืบ หา เจ้า เปน ทุกข์ อยู่ พระกุมาร จึ่ง ถาม มารดา ว่า เหตุ ไฉน มา หา ข้าพเจ้า เล่า ท่าน ทั้ง สอง ไม่ รู้ หรือ ว่า ข้าพเจ้า คง อยู่ ที่

เรือน แห่ง พระบิดา แห่งข้าพเจ้า ถ้อย คำ ที่ ว่า ฉนี้ บิดา มารดา หา เข้าใจไม่ ฝ่าย พระ กุมาร ก็ ลง ไป ด้วย บิดา มารดา มา ถึง บ้าน นาซาเร็ธ แล้ว ฟัง ปรนิบัติ แก่ บิดา มารดา อยู่ สาระพัด กิจการ ทั้ง นี้ มารดา ก็ จำ ไว้ ในใจ ฝ่าย พระเยซู ประกอบ ด้วย สติปัญญา วัฒนะ ขึ้น มี ความ ชอบ ต่อ หน้า พระ เจ้า และ หน้า มนุษ ทั้งหลาย ฯะ

◎ บท ๓ ฯ

◎ ครั้น ว่า ติเบเรียวกายซาได้เสวยราช ๑๔ ปี มาแล้ว ปนเตียวปีลาต เปน ผู้ รั้ง เมือง ยูดาย เฮโรด เปน พญา ครอง เมือง ฆาลีลาย ฟีลิบ ผู้ เปน น้อง ของ พญา เฮโรด ได้ ครอง เมือง อิตูรายะ กับ แขวง เมือง ตราโคนิต ลุซาเนีย เปน พญา ครอง เมือง อะบิเลน อันนาศ กับ กายะฟา เปน ปะโรหิต จ้าว คราว นั้น โยฮัน ผู้ ลูก ของ ซคาเรีย อยู่ ใน ป่า ได้ รับ คำ พระ จึ่ง ได้ เที่ยว ใน แดน เมือง ที่ ใกล้ กับ แม่ น้ำ ยาระเดน ป่าว ประกาษ ศิล จุ่มน้ำ ให้ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่ เพื่อ ความ ผิด เขา จะ ยก เสีย ไว้ เหมือน หนึ่ง คำ จด ไว้ ใน คำภีร์ ยะซายา ผู้ ทำนาย ว่า เสียง ผู้ ป่าวรอ้ง ใน ป่า ว่า จง จัดแจง สนล หน ทาง แห่ง พระองค์เจ้า ให้ มรคา ของ พระองค์เจ้า ตรง แน่วไป หว้ย ธาร จะต้อง ถม เตม และ เนิน เขา ทุก ตำบล ให้ ราบ เสมอ ที่ คด จะ ลัดให้ตรง ที่ รก จะให้ เตียน แล เวไนยสัตว ทั้งปวง จะเหน ซึ่ง เปน ที่ รอด แห่ง พระเจ้า

◎ เหตุ ฉะนี้ ครั้น ฝูง คน เปน อัน มาก ออก มา จะรับศีล จุ่ม น้ำ แต่โยฮัน นั้น ท่าน จึ่ง ว่า โอ้ ชาติ งู ร้าย ใคร ผู้ ใด ได้ ชี้แจง แก่ ท่าน ทั้งหลาย นี้ให้ รู้ ที่ จะ หนี ให้พ้น ความ พิโรธ ที่ จะ สำเรจ มา ภาย ภาค หน้า นั้น ดั่งนี้ ท่าน จง ทำ ผล อัน สม ควร ด้วย คน อัน ได้ ตั้ง ใจเสีย ใหม่ แล้ว อย่า นึก อย่า ว่า ใน ตัว เอง ว่า เรา มี อับราฮาม เปน บิดา เรา เพราะ ว่า ข้า บอก แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า พระเจ้า ทรง ฤทธิ์ จะ กระทำ ให้ หิน ทั้ง นี้ กลาย เปน ลูก ของ อับราฮาม ก็ ได้อยู่ แต่ เดี๋ยว นี้ขวาน วาง อยู่ โคน ต้นไม้ ต้น ใด ๆ ที่ มิ ทำ ผล อัน ดี จะ ต้อง ฟัน ทิ้ง ใน ไฟ เสีย ฯะ

๑๐ ๏ ฝูงคนจึ่งถามโยฮันว่า ถ้าฉะนั้นเราทั้งหลายจะทำไฉนดี โยฮัน
จึ่งตอบเขาว่า ใครมีเสื้อสองตัวปันให้แก่คนที่ไม่มี ใครมีเครื่องกิน
ให้ทำเหมือนกัน ครั้งนั้นมีพวกเก็บภาษีมาจะรับศีลจุ่มน้ำ แล้วถาม
ท่านว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายนี้คงจะทำหย่างไร ท่านตอบ
แก่เขาว่า อย่าเอาเกินกำหนดกฎหมาย พวกทหารก็ดีถามท่านว่า
ฝ่ายข้าพเจ้าทั้งหลายนี้ก็จะทำหย่างไร ท่านตอบว่า อย่ายื้แย่งไปอย่า
ฉ้อกระบัดใคร ได้จ้างเท่าไรเอาเถิด ก็เตมใจด้วยเถิด เมื่อฝูงคน
ทั้งหลายคอยอยู่แลคิดฉงนสงใสด้วยโยฮันนี้ ว่าท่านนี้จะเปนคริศโต
หรือหาไม่ โยฮันจึ่งตอบแก่คนทั้งปวงว่า ข้าให้ท่านทั้งหลายรับศีลจุ่ม
น้ำก็จริงอยู่ แต่ภายหน้าท่านจะมาผู้มีริทธิ์มีเดชมากกว่า ที่จะแก้
สายรองท้าวท่านนั้น ข้าไม่สมไม่ควรเลย ท่านผู้นั้นจะให้ท่านทั้งหลาย
นี้จุ่มในพระวิญาณบริสุทธิ์และไฟ พลั่วอยู่ในพระหัดถ์ท่าน ท่านจะ
ชำระเข้าในลานท่านให้ทั่ว เข้าดีท่านจะวางไว้ในฉางยุ้ง ฝ่ายฟาง
และคายเล่าจะเผาด้วยไฟอันมิรู้ดับ ดั่งนี้โยฮันเทษนาสั่งสอนพลเมือง
กล่าวความให้ยินดีด้วยหลายประการอื่น อนึ่งโยฮันได้ติเตียนพญา
เฮโรด เพราะผิดด้วยเฮโรเดียผู้ภรรยาแห่ง (ฟีลิบผู้เปน) น้องชาย
นั้น และเพราะสาระพัดอันชั่วร้ายซึ่งเฮโรดได้ทำ ฝ่ายเฮโรดก็เกิน
ซึ่งได้ผิดมาแล้ว ยังเพิ่มเติมเอาโยฮันจำไว้ในคุก ฯะ
๒๑ ๏ ครั้นว่าคนทั้งปวงรับศีลจุ่มน้ำ พระเยซูก็มารับศีลด้วย และ
เมื่อสวดตั้งความปราถนาอยู่ แผ่นฟ้าจึ่งแหวกออกเปนช่อง พระวิญาณ
บริสุทธิ์ ก็ลงมาทรงรูปสันถานเหมือนหย่างนกพิราบลงมาบนท่าน
แล้วก็มีเสียงมาแต่อากาษว่า ท่านนี้เปนบุตรที่รักษแห่งเรา เปน
ที่ชอบพระไทยเราเปนอันมาก ฯะ
๒๓ ๏ เมื่อนั้นพระเยซูถึงอายุศม์ประมาณสามสิบปี คนทั้งหลายถือ
ว่า เปนบุตรของโยเซฟผู้เปนบุตรเอลี ผู้เปนบุตรของมัดธาต ผู้

บุตร ของ เลวี ผู้บุตร ของ เม็ลคี ผู้บุตร ของ ยันนา ผู้บุตร ของ โยเซฟ ผู้บุตร ของ มาศาเธีย ผู้บุตร ของ อาโมศ ผู้บุตร ของ นาฮูม ผู้บุตร ของ เฮศลี ผู้บุตร ของ นาฆาย ผู้บุตร ของ มะฮาศ ผู้บุตร ของ มาศาเธีย ผู้บุตร ของ ชิมอี ผู้บุตร ของโยเซฟ ผู้บุตร ของ ยูดา ผู้บุตร ของโยฮันนา ผู้บุตร ของ เรซา ผู้บุตร ของ ซรูบาเบ็ล ผู้บุตร ของ ซะอัลธิเอล ผู้บุตร ของ เนรี ผู้บุตร ของ เม็ลคี ผู้บุตร ของ อาดี ผู้บุตร ของ โคซัม ผู้บุตร ของ เอลโมดาม ผู้บุตร ของ เอร ผู้บุตร ของ โยเซ ผู้บุตร ของ อะลีเอเซร ผู้บุตร ของโยริม ผู้บุตร ของ มัดธาด ผู้บุตร ของ เลวี ผู้บุตร ของ ซีโมน ผู้บุตร ของ ยูดา ผู้บุตร ของ โยเซฟ ผู้บุตร ของ โยนา ผู้บุตร ของ เอลยาคีม ผู้บุตร เมเลอา ผู้บุตร มายนาน ผู้บุตร มาธาธา ผู้บุตร นาธาน ผู้บุตร ของ ดาวิด ผู้บุตร ของ ยิซาย ผู้บุตร โอเบ็ด ผู้บุตร โบอัศ ผู้บุตร ของ ซัลโมน ผู้บุตร นาโซน ผู้บุตร อามีนาดาบ ผู้บุตร ของ อะราม ผู้ ผู้บุตร เอศโรม ผู้บุตร ของ เฟเร็ศ ผู้บุตร ของ ยูดา ผู้บุตร ของ ยาโคบ ผู้บุตร ของ ยิศฮาค ผู้บุตร ของ อับราฮาม ผู้บุตร ของ เธรา ผู้บุตร ของ นาโฮระ ผู้บุตร ของ ซรูฆ ผู้บุตร ของ ระฮู ผู้บุตร ของ เพเล็ฆ ผู้บุตร เอเบระ ผู้บุตร ของ ซาลา ผู้บุตร เคนาน ผู้บุตร อาระฟัคซัด ผู้บุตร ของ เซม ผู้บุตร ของ โนฮา ผู้บุตร เลเม็ค ผู้บุตร มธูซลา ผู้บุตร ของ ฮโนค ผู้บุตร ยาเร็ด ผู้บุตร มาฮะลาเอล ผู้บุตร เคนาน ผู้บุตร อะโนศ ผู้บุตร ของ เซธ ผู้บุตร อาดาม บุตร แห่ง พระเจ้า แล ฯะ

๏ บท ๔ ฯ

๑ ครั้ง นั้น พระเยซู ประกอบ ด้วย พระวิญญาณ บริสุทธิ์ กลับ มา แต่ แม่น้ำ ยาระเดน แล้ว พระวิญญาณ ก็ พา พระองค์ ไป อาไศรย ใน ป่า แล้ว พระองค์ ต้อง ชันะสูต แต่ ซาตาน ที่ นั้น ถึง สี่ สิบ วัน ใน กาล วัน นั้น พระองค์ มิได้ บริโภค อาหาร สิ่งใด สิ้น สี่สิบ วัน แล้ว จึ่ง หยาก อาหาร ซาตาน จึ่ง บอก แก่ พระองค์ ว่า ถ้า และ ท่าน เปน บุตร พระเจ้า ไซ้ จง สั่ง หิน ก้อน นี้ ให้

กลายเปนขนมเถิด พระเยซูก็ตอบมันว่า มีคำเขียนไว้ว่า ซึ่งมนุษจะบำรุงชีวิตรแต่ดวัยขนมสิ่งเดียวก็หามิได้ดอก แต่ว่าสาระพัดอันใดใดซึ่งพระเจ้าจะตรัสประทานให้ ครั้งนั้นซาตานจึ่งภาพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาอันสูง ชี้แจงให้พระองค์เหนบ้านเมืองทั้งปวง ทั่วทั้งแผ่นดินในขณะเดียว แล้วซาตานจึ่งบอกแก่พระองค์ว่า ซึ่งจะดวอบครองทั้งนี้สิ้น กับทั้งสง่าราษีนั้นดวัย ข้าจะยกให้แก่ท่าน เพราะว่าสิตธิขาดอยู่แก่ข้า และข้าจะใค่รให้แก่ผู้ใดข้าก็ให้แก่ผู้นั้น เหตุฉะนี้ถ้าท่านจะกราบลงไหว้แก่ข้านี้ ก็จะสิตธิขาดแก่ท่านหมด ฝ่ายพระเยซูก็ตรัสตอบแก่มันว่า (อ้ายซาตีซาตานถอยไปหลังเราเถิด) ยังมีคำเขียนไว้ว่า จงกราบไหว้พระองค์ผู้เปนเจ้าของตัวเถิด และปรนิบัติแก่ท่านแต่องค์เดียว แล้วซาตานจึ่งภาพระองค์มายังเมืองยรูซาเลมตั้งพระองค์ไว้บนยอดพระวิหารบอกว่า ถ้าและท่านเปนบุตรพระเจ้าไซ้ จงทิ้งพระองค์ลงแต่นี้เถิด เพราะมีคำเขียนอยู่ว่า พระองค์ได้สั่งทูตสวรรค์ทั้งหลายดวัยท่าน ให้เฝ้ารักษาท่านไว้ให้รับรองท่านในมือนั้น เพื่อมิให้ท้าวท่านกระทบกระทั่งหินได้ พระเยซูจึ่งตอบมันว่า มีคำว่าไว้แล้วว่า อย่าชันะสูดพระองค์ผู้เปนเจ้าของตัว ครั้นว่าซาตานได้ชันะสูดพระองค์แต่เพียงนี้สิ้นแล้ว ก็ละพระองค์ไปจนถึงเวลากำหนด ฯะ

๑๔ ๑๐ แล้วพระเยซูเสดจกลับมาดวัยเดชพระวิญาณ มาถึงเมืองฆาลีลาย และชื่อเสียงแห่งพระองค์ลือแผ่ไปทั่วแว่นแคว้นเมืองรอบทั้งนั้น พระองค์ก็ได้สั่งสอนในโรงธรรมของเขา ฝ่ายคนทั้งปวงก็ได้สรระเสิญพระองค์ แล้วพระองค์ได้เสดจมาถึงบ้านนาซาเร็ธ อันเปนเมืองเลี้ยงแห่งพระองค์ และเข้าไปในโรงธรรมในวันซะบาโตตามซึ่งพระองค์เคยทำ ก็ได้ยืนขึ้นจะอ่านคำพระ เขาจึ่งเอาคำภีร์ยะซายาผู้ทำนาย ส่งให้แก่พระองค์ ๆ คลี่ออกแล้ว ภบบทกลอนเขียนว่า

วิญาณ พระองค์เจ้า อยู่ บน ข้า เหตุ ว่า ท่าน ได้ ชะโลม ข้าให้ข่าว ประกาษ
ความแก่ คน ยากเยนเขนใจ ให้ชื่น ชม ยิน ดี ใช้ข้า (ให้รักษา คน อันใจ
แตก ทลาย เสีย) กล่าว ประกาษ แก่ คน ที่ ตอัง จำจอง อยู่ ว่า ท่าน ปลอ่ย
เสีย ให้คน ตา บอด เหน สว่าง ให้ คน ที่ เปน ทุกข์ รำคานใจได้ ความ ทุเลา
แล้ว ให้ประกาษ กำหนด ปี เดือน ซึ่ง ชอบ แก่ พระองค์เจ้า . ม้วน หนังสือ
แล้ว พระองค์ ส่ง ให้แก่ คน ใช้จึ่ง นั่ง ลง ตา คน ทั้งปวง ใน โรง ธรรม ก็
พิเคราะ ดู พระองค์ ๆ จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า วัน นี้ และ ถ้อย คำ อัน นี้ ถึง ที่
สำเรจ แล้ว เหมือน ท่าน ทั้งหลาย ได้ ยิน อยู่ คน ทั้งปวง จึ่ง เปน พญาณ
ว่า ด้วย พระองค์ และ ประลาด ใจ ด้วย ถ้อย คำ อัน ถอบ ด้วย พระเดช พระ
คุณ ซึ่ง ออก แต่ พระโอฐ นั้น เขา ก็ ยัง ว่า นี่ และ เปน บุตร ของ โยเซพ
มิใช่ หรื พระองค์ จึ่ง ตอบ เขา ว่า แท้ จริง ท่าน จะเอา คำ อุปะมา ทั้ง นี้ มา
ว่า แก่ เรา ว่า หมอ รักษา ตัว เอง เถิด ที่ ได้ ทำ ใน เมือง กับเรนาอูม นั้น ซึ่ง
เรา ได้ ยิน แล้ว จง กระทำ ที่ นี่ ใน เมือง ของ ตน ทุก สิ่ง เถิด พระองค์ ยัง
ตรัส ว่า เรา บอก แก่ ท่าน เปน แท้ จริง ผู้ ทำนาย ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง จะ ได้ เปน
ที่ ชอบ ที่ นับถือ ใน เมือง ของ ตน หา มิ ได้ เรา ยัง บอก แก่ ท่าน นี้ เปน จริง
ว่า ใน กาล เมื่อ เอลีอา เปน ผู้ ทำนาย ใน เมือง ยิศราเอล นั้น มี แม่ม่าย เปน
อัน มาก คราว นั้น แผ่น ฟ้า ปิด ที่ ฝน มิ ได้ ตก ถึง สาม ปี หก เดือน และ
เกิด เข้า แพง ทั่ว ทั้ง แผ่นดิน แต่ ว่า เอลียา มิ ได้รับ ใช้ ไป หา ผู้ อื่น เว้น
แต่ แม่ม่าย ผู้ เดียว ใน บ้าน ซาเรบตา แขวง เมือง ซีโดน แล้ว คราว เมื่อ
อะลีซา เปน ผู้ ทำนาย ใน เมือง ยิศราเอล มี คน ขี้เรื้อน เปน อัน มาก แต่ ว่า
หา ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง หาย โรค นั้น เว้น แต่ นาอามาน ซาติ ซูเรีย นั้น ครั้นคน
ทั้งปวง ใน โรง ธรรม ได้ ยิน ดัง นี้ ก็ โกรธ นัก จึ่ง ตื่น ขึ้น เร่ง ไล่ พระองค์
ออก จาก บ้าน พา มา ถึง เงื้อม ภูเขา ที่ บ้าน เขา ตั้ง อยู่ นั้น ก็ จะ ได้ ผลัก
ทิ้ง พระองค์ ลง ฝ่าย พระองค์ ก็ เดิร เลย ผ่า กลาง คน พ้นไป ได้ แล้ว ก็
ลง มา ถึง เมือง กับเรนาอูม แขวง เมือง ฆาลิลาย สั่งสอน เขาใน วัน ซะบาโต

เขา ก็ ประลาดใจ ด้วยโอวาท ซึ่ง พระองค์ ตรัส สอน นั้น เพราะ ว่า ถ้อย คำ แห่ง พระองค์ กอบ ด้วย ริทธิ์ ด้วย เดช ฯ

๓๓ ๏ ในโรง ธรรม นั้น มี คน หนึ่ง ผีโศกโครก ประจำ ตัวโห่ รอ้ง เสียง เปน อัน ดัง ว่า เฮ้ย ข้า กับ ท่าน จะ มี อะไร กัน พระเยซู ชาว นาซาเร็ธ ท่าน มาให้ข้า ฉิบหาย หรื ข้า รู้ จัก ท่าน ว่า เปน ผู้ ใด เปน ผู้ บริสุทธิ์ แห่ง พระ เจ้า พระเยซู จึ่ง ห้าม เขา ว่า นิ่ง เสีย และ ออก มา จาก เขา เถิด ผี นั้น แย่ง ตัว ล้ม ลง ท่ำ กลาง ที่ แล้ว ออก จาก เขา แล้วเขา ก็ หายไม่ เจ็บไม่ ปวด สิ่ง ใด เลย คน ทั้งปวง ก็ หลากใจ นัก แล้ว พูด กัน ว่า ถ้อย คำ ฉนี้ จะ เปน ประการใด เล่า เพราะ ว่าท่าน นี้ บังคับ บัญชา ผีโศกโครก ด้วย ริทธิ์ ด้วย เดช และ ขับ ออกได้ และ กรินติสัพท์แห่ง พระองค์ ลือไป ทั่ว แว่น แคว้น เมือง รอบ ทั้ง นั้น ฯ

๓๘ ๏ ครั้น ออกไป จากโรง ธรรม แล้ว พระองค์ เข้า ไปใน เรือน ของ ซีโมน แม่ ยาย ของ ซีโมน นั้น จับไข้ ตัว รอ้น เขา ถาม พระองค์ ด้วยโรค แม่ยาย นั้น และ พระองค์ ยืน ครอ่ม ตัว แม่ ยาย ก็ ห้าม ปรามโรค นั้น โรค ก็ หาย ไป บัด เดียว นั้น แม่ ยาย จึ่ง ลุก ขึ้น ปรนิบัติ แก่ พระองค์ ทั้ง เพื่อน ฝูง นั้น เพลา เยน ฝูง คน ทั้งปวง ที่ มี คน อัน เปนโรค ต่าง ๆ ภา กัน เอา คน เจ็บ นั้น มา หา พระองค์ พระองค์ วาง พระหัดถ์ บน เขา เขา จึ่ง หายโรคไป ทุก ตัว คน ผี ก็ ออก จาก หลาย คน แล้วโห่ รอ้ง ว่า ท่าน นี้ และ เปน (พระ คริศโต) บุตร พระเจ้า ฝ่าย พระองค์ ก็ ห้าม ปราม เขา มิให้ พูด ฉะนั้น เหตุ ว่า เขา รู้ อยู่ ว่า ท่าน เปน คริศโต เมื่อ รุ่ง เช้า พระองค์ ออก ดำเนิร เข้า ใน ป่ำ ฝูง คน ทั้งหลาย แสวง หา พระองค์ มา ถึง ป่า นั้น ออ้น วอน พระองค์ มิให้ พระองค์ ไป จาก เขา พระองค์ จึ่ง บอก เขา ว่า เรา คง จะ ไป เมือง อื่น กล่าว ความ สำหรับ อาณาจักร พระเจ้า ให้เขา ฟัง ชื่น ชม ยินดี เพราะ เราได้รับใช้ มา เพื่อ เหตุ อัน นี้ พระองค์ จึ่ง เทศนา สั่ง สอนในโรง ธรรม เมือง ฆาลีลาย ฯ

๏ ครั้นว่าฝูงคนเปนอันมากเข้ามา เบียดเสียดพระองค์ปรารถนาจะ
ได้ฟังคำพระ พระองค์เสดจยืนอยู่ริมบึงแห่งหนึ่งชื่อเฆ็นเนซาเร็ดก็
ทรงเหนเรือสองลำจอดอยู่ริมท่าเรือ ลูกเรือนั้นเปนชาวประโมงได้ขึ้น
บกก็ซักอวนอยู่ พระองค์จึ่งลงในเรือลำหนึ่ง คือเรือของซีโมน
ขอให้เขาถอยออกจากฝั่งหน่อยหนึ่ง แล้วพระองค์ก็นั่งลงสั่งสอนฝูง
คนทั้งหลายแต่ในท้องเรือ เมื่อพระองค์ตรัสสอนจนถึงที่หยุดแล้ว จึ่ง
ตรัสสั่งซีโมนว่า จงถอยออกไปอีกที่น้ำลึกทิ้งอวนลงหาปลาเถิด ซี
โมนจึ่งทอบทูลพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายเสียแรง
ได้ทำไปตลอดกลางคืนแล้วและไม่ได้ศักตัว แต่ว่าข้าพเจ้าจะทิ้งลงตาม
คำพระองค์ ครั้นทิ้งลงแล้วก็รวบรวมเอาหมู่ปลาเปนอันมาก อวน
ก็จะขาดอยู่แล้ว เขาจึ่งให้สำคัญแก่เพื่อนกันในเรือลำอื่นให้มาช่วย
ชักอวนขึ้น เขาก็มาแล้วก็ได้เตมเรือทั้งสองลำจนแทบจะจมล่มแล้ว
เมื่อซีโมนเปโตรเหนดังนั้น ก็คุกเข่ากราบลงต่อหน้าพระเยซูว่า พระ
องค์เจ้าข้า จงไปจากข้าพเจ้าเถิด เพราะว่าข้าพเจ้าเปนคนบาป ด้วย
ว่าเปโตรกับเพื่อนฝูงทั้งปวงที่อยู่ด้วยนั้น บังเกิดอัศจรรย์ใจกลัวนัก
ด้วยปลาที่จับมานั้นเปนมากนัก ยาโกโบและโยฮันลูกเซเบดาย ได้
เปนพักพวกเข้ากันกับซีโมนนั้น ฝ่ายพระเยซูจึ่งตรัสแก่ซีโมนว่าอย่า
กลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปเจ้าจะเปนผู้รวมคนอย่างได้รวมปลา ด้วยคน
เหล่านั้นเขนเรือมาถึงฝั่งแล้ว ก็ละทิ้งสาระพัดมาติดตามพระองค์ไป
๑๒ ๏ ครั้นเมื่อพระองค์อยู่ในเมืองแห่งหนึ่งก็นี้และ มีคนเปนโรค
เรื้อนเตมตัวได้เหนพระเยซูก็ซบหน้าลงขอแก่พระองค์ว่า พระองค์
เจ้าข้า ถ้าชอบพระไทยพระองค์จะรักษาให้ข้าพเจ้าหมดจดไปก็ได้อยู่
พระองค์จึ่งเหยียดพระหัตถ์ถูกต้องคนนั้นว่า ชอบอยู่ให้หายหมดจดไปเถิด
โรคเรื้อนนั้นก็หายไปในขณะเดียว พระองค์จึ่งสั่งเขาว่า อย่า
แพร่งพรายแก่ผู้ใด แต่ว่าไปสำแดงตัวแก่ปะโรหิตและเอาของบูชา

ไปถวาย ตามซึ่งโมเซสั่งไว้นั้น จะเป่นสำคัญแก่คนทั้งหลายว่าตัวหายหมดจดแล้ว แก่ว่าชื่อเสียงแห่งพระองค์ยิ่งลือจะปรากฏไป แล้วฝูงคนเป่นอันมากหลายชวนกันมาจะได้ฟังพระองค์ และให้พระองค์รักษาเขาให้หายโรค ครั้งนั้นพระองค์ยอกเที่ยวไปซาไศรอยู่กลางป่ากิสวดตั้งความปรากฏนาอยู่ที่นั้น ฯะ

๑๗ ๏ ในกาลวันหนึ่งพระองค์เทศนาอยู่ ก็มีพวกฟาริซายทั้งพระครูได้มาแต่ทุกบ้านทุกเมืองแขวงเมืองฆาลิลาย และเมืองยูดายและเมืองยรูซาเลม พระริทธิพระเดชแห่งพระองค์รักษาคนทั้งหลายให้หาย ก็นี่และเขาเอาคนเจ็บเป่นง่อยนอนในเปล มาหาที่จะเข้ามาวางลงต่อหน้าพระองค์ ที่ทางที่จะเข้ามานั้นก็ไม่เหนมี เพราะฝูงคนเปนอันมาก เขาจึ่งขึ้นบนหลังคาเรือนรื้อกระเบื้องแล้วเอาคนเจ็บหย่อนลงไปทั้งเปลนั้นด้วยตรงหน้าพระเยซู พระองค์เหนความเชื่อของเขาแล้วจึ่งตรัสว่า เจ้าคนนี้เอ๋ย ความผิดของเจ้าโปรดยกเสียแล้ว พวกอาลักษกับพวกฟาริซายทั้งหลายจึ่งคิดสงไสว่า นี้เปนใครเล่าที่ว่าคำหยาบช้า จะเปนผู้ใดที่จะโปรดยกความผิดได้ เว้นแต่พระเจ้าแต่องค์เดียว ฝ่ายพระเยซูก็รู้ความคิดเขา จึ่งตรัสถามว่าท่านเหล่านี้คิดอย่างไรในใจท่าน ที่ไหนจะง่ายกว่า จะว่าความผิดของเจ้าโปรดยกเสียแล้วนั้นง่าย หรือจะว่าลุกขึ้นเดิรไปเถิดจะง่ายกว่าแต่ว่าเพื่อท่านได้รู้ว่าบุตรมนุษย์มีอาชาในแผ่นดิน ที่จะโปรดยกความผิดได้ พระองค์จึ่งตรัสแก่คนง่อยนั้นว่า เราสั่งเจ้าให้ลุกขึ้นยกที่นอนนั้นแบกไปบ้านเถิด บัดเดี๋ยวใจคนนั้นลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวงยกที่นอนนั้นกลับไปบ้านร้องสรรเสริญสาธุการแก่พระเจ้า ฝูงคนทั้งปวงพิศวงหลงใหลและโมทนาสรรเสริญพระเจ้า และมีใจเกรงกลัวว่าวันนี้เราได้เหนสิ่งแปลกประหลาดแท้ ฯะ

๒๗ ๏ เหตุการทั้งนี้สิ้นเสรจแล้ว พระองค์เสดจออกไปพอพระเนตร

เหน ผู้เก็บ ภาษี คน หนึ่ง ชื่อ เลวี นั่ง อยู่ ใน ที่ สำหรับ เก็บ ภาษี นั้น พระ องค์ จึ่ง ตรัส สั่ง คน นั้น ว่า จง ตาม เรา มา เถิด คน นั้น ก็ ทิ้ง ละ สาระพัด ลุก ขึ้น ติด ตาม พระองค์ ไป เลวี ก็ ทำ การ เลี้ยงใหญ่ เลี้ยง พระองค์ ใน บ้าน เขา และ มี คน เก็บ ภาษี เปน อัน มาก ทั้ง คนอื่น มา นั่ง งาน ด้วย กัน ฝ่าย พวก ซาลักษ กับ พวก ฟาริซาย ก็ กระซิบ แก่ ลูก สิษ แห่ง พระองค์ ถาม ว่า เหตุไฉน พระองค์ ท่าน มา กิน มาดื่ม ด้วย กัน กับ พวก เก็บ ภาษี ทั้ง พวกคน บาป พระเยซู จึ่ง ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า คน สบายไม่ ต้องการ ด้วย หมอ แต่ ว่า คน เจ็บ นั้น ต้อง การ อยู่ เรา มิได้ มา หา มา สอน คน ชอบ ธรรม แต่ ว่า มา หา คน บาปให้ ตั้งใจ เสียใหม่ ฯะ

๓๓ ๏ เขา จึ่ง ถาม พระองค์ ว่า เปน เหตุ ประการใด ว่า ลูก สิษ ของโยฮัน ถือ ศีล อด อาหาร เนือง ๆ และ สวด ภาวนา เปน อัน มาก สิษ พวก ฟาริซาย ก็ ทำ เหมือน กัน ฝ่าย ลูก สิษ ของ ท่าน เล่า ก็ กิน ก็ ดื่ม อยู่ พระองค์ จึ่ง ตอบ แก่ เขา ว่า ท่าน จะให้ เพื่อน เจ้าบ่าว อด อาหาร เมื่อ เจ้าบ่าว ยัง อยู่ ด้วย นั้น ทำได้ หรื แต่ ว่า วัน ภาย หลัง เจ้าบ่าว จะ พรัด จาก กันไป แล้ว ครั้ง นั้น และ เขา ก็ จะ อด อยู่ พระองค์ ยัง ตรัส แก่ เขา เปน คำ เปรียบ ว่า หา ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง เอา ผ้าใหม่ มา ปะ ผ้า เก่า ถ้า เช่น นั้น ผ้าใหม่ให้ ยิ่ง ขาดไป และ ผ้า เก่า กับ ผ้าใหม่ ไม่ สม กัน หา ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง จะ เอา น้ำ อะหงุ่นใหม่ มาใส่ใน ขวด หนัง เก่า ถ้า จะใส่ น้ำ อะหงุ่นใหม่ นั้น จะให้ ขวด ขาด และ จะ หก บ่าไป ด้วยขวด นั้น ก็ จะ เสียไป แต่ ว่า น้ำ อะหงุ่นใหม่ คง จะใส่ใน ขวดใหม่ จึ่ง จะ รักษา ด้วย กันได้ หา ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง เมื่อ กิน น้ำ อะหงุ่น เก่า แล้ว จะ มีใจ เอา น้ำอะหงุ่นใหม่ เหตุ ด้วย เขาว่า เก่า นั้น มีรศ อะหรอ่ย กว่า

๏ บท ๖ ฯ

๏ ใน วัน ซะบาโต ซึ่ง เปน วัน ซะบาโต ที่มา แรก เมื่อ กาล ปั้ศคา ถึง วันสอง แล้ว ใน วัน ซะบาโต นั้น พระองค์ ออกไป กลาง ทุ่ง กลาง นา ส่วน ลูก สิษ แห่ง พระองค์ มา เดจ หัก รวง เข้า เอา มือ ขะยี่ แล้ว กิน เสีย แต่ ข้าง พวก

ฟาริซาย ก็ มี ลาง คน มา ถาม เขา ว่า เหตุไฉน มาทำ ซึ่ง มิ ควร ทำใน วันซะ
บาโต พระเยซู จึ่ง ตอบ แก่เขาว่า ท่าน มิได้อ่าน หรื ซึ่ง พญา ดาวิด ทำ
เมื่อ ท่าน กับ พวก พอัง ท่าน หยาก อาหาร อยู่ นั้น ที่ ท่านได้ เข้าใน วิหาร
แห่ง พระเจ้า และ รับ ขนม ซึ่งตั้ง ถวาย บริโภคย์ ไป ก็ได้ ให้แก่ พวก
พอัง ของ ท่าน ด้วย ซึ่ง จะ กิน นั้น เปน ที่ ห้าม เสีย เว้น แต่ พวก ปะโรหิต
พวก เดียว พระองค์ ยัง ตรัส แก่เขาว่า บุตร มนุษย์ ก็เปน เจ้า ของ วัน
ซะบาโต นั้น ด้วย ฯะ
๖ ๏ อยู่ มาใน วัน ซะบาโต อื่น พระองค์ เข้าไปในโรง ธรรม เทศนา สั่ง สอน
แล้ว ที่ นั้น มี คน หนึ่ง มือ ขวา เปนโรค เหี่ยว ลีบไป ฝ่าย พวก อาลักษ กับ
พวก ฟาริซาย เขา คอย มอง ดู พระองค์ ว่า จะ รักษาใน วัน ซะบาโต หรื
หวัง จะ ภบ ช่อง จะได้ ฟ้อง พระองค์ ฝ่าย พระองค์ ก็ รู้ ความ คิด เขา จึ่ง
ตรัส สั่ง คน ที่ มือลีบ นั้น ว่า ลุก ขึ้น ยืน อยู่ ท่ำ กลาง ที่ เถิด คน นั้น ก็ ลุก
ขึ้น ยืน อยู่ แล้ว พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ คน ทั้งหลาย นั้น ว่า เรา จะ ถาม
ท่าน ทั้งหลาย ว่า สิ่ง อันใด เปน อัน ควร ที่ จะทำใน วัน ซะบาโต ควร
จะ ทำ การ ดี หรื จะ ทำ การ ชั่ว จะ ช่วย ชีวิตร รอด หรื จะ ผลาญ เสีย พระ
องค์ จึ่ง เหลียว ดู ทั่ว ทุก คน แล้ว ก็ ตรัส สั่ง คน นั้น ว่า เหยียด มือ ออก
เถิด เขา ก็ ทำ ตาม มือ นั้น ก็ หาย ดี ดุจ มือ ซ้าย คน ทั้งหลาย จึ่ง มีใจ
อิจฉา คิด อ่าน กัน ว่า จะ ทำ หย่างไร ดี กับ เยซู นี้ ฯะ
๑๒ ๏ อยู่ มา คราว นั้น พระเยซู ออก จาก ที่ นั้น ขึ้นไป บน ภูเขา แห่ง หนึ่ง
จะ สวด ตั้ง ความ ปรารถนา ที่ นั้น ก็ สวด แก่ พระเจ้า ไป สิ้น ราตรี จน รุ่ง
ครั้น รุ่ง เช้า จึ่ง เรียก สิษ ทั้งหลาย เข้า มา แต่ พวก เหล่า นั้น พระองค์
เลือก เอา ๑๒ คน ที่ ตั้ง ชื่อ ว่า ทูต คือ ว่า ซีโมน ที่ ยัง เรียก ว่า เปโตร ๑
อันดเรอา ที่ เปน พี่นอ้ง กัน กับ เปโตร ๑ ยาโกโบ ๑ โยฮัน ๑ ฟีลิบ ๑ บาโธ
ละมาย ๑ มัดธาย ๑ โธมา ๑ ยาโกโบ ลูก อาละฟาย ๑ ซีโมน ที่ ยัง เรียก ว่า
เซโลเต ๑ ยูดา นอ้ง ของ ยาโกโบ ๑ และ ยูดา อิศการิโอต เปน ผู้ มอบ พระ

องค์ไว้นั้น ๑ แล้ว พระองค์กับ พวก สิษ จึ่ง ลง มา ยืนใน ที่ ราบเตียน
แล้วฝูง ลูก สิษ แห่ง พระองค์ กับ ฝูง พลเมือง เปน อัน มาก มาแต่ทุก แห่ง
แขวง เมือง ยูดาย มา แต่ ยรูซาเลม และ แว่น แคว้น เมือง ตุโร และ เมือง
ซีโดน มา จะ ฟัง คำ พระองค์ และให้พระองค์รักษาโรค เขา ต่าง ๆ คน ที่
ต้อง เบียด เบียน ด้วย ผีโศกโครก มา ก็ หาย และ คน ทั้งปวง หา ที่ จะ ต้อง
พระ กาย พระองค์ เพราะ ว่า มี ฤทธิ มี เดช ซ่าน ออก จาก พระองค์ รักษา
เขาให้หาย สิ้น ทุก คน ฯะ
๒๐ ๏ พระองค์ ทอด พระเนตร เหน พวก ลูก สิษ แล้ว จึ่ง ตรัส ว่า แม้น
ท่าน เปน คน จน ท่าน ยัง เปน ผาศุข เหตุ ว่า เมือง พระเจ้า เปน เมือง ท่าน
แม้น ท่าน อด หยาก เดี๋ยว นี้ ท่าน ยัง เปน ผาศุข เหตุ ว่า ท่าน จะ อิ่ม หนำ
และ มาท แม้น ท่าน ร่ำไร ร้องไห้เดี๋ยว นี้ ท่าน ยัง เปน ผาศุข เพราะ เหตุ
ว่า ท่าน จะ ชื่น ชม ยินดี เมื่อ คน ทั้งหลาย จะ เกลียด ชัง ท่าน ไล่ ท่าน
เสีย จาก พวก เขา จะ กล่าว คำ นินทา ท่าน เรียก ชื่อ ท่าน ว่า ชั่ว จึ่ง ผลัก
ทิ้ง เสีย และ ทำ ดั่ง นี้ เพราะ บุตร มนุษ ท่าน ยัง จะ เปน ผาศุข ใน วัน นั้น
และ ท่าน จง ยินดีโลดโลด เต้น ร่ำไป เถิด เพราะ ว่า บำเหน็จ ของ ท่าน อยู่
ใน สวรรค์ เปน อัน อุดม บริบูรณ์ ด้วย ว่า ปู่หญ้า ตายาย เขา ทำ แก่ ผู้ ทำ
นาย แต่ ก่อน เหมือน กัน และ ๏ แต่ ฝ่าย ท่าน เล่า ที่ เปน มั่ง มี ยัง จะ
เปน เคราะห์ ร้าย ด้วย ว่า ท่าน จะ อด จะ หยาก ฝ่าย ท่าน ที่ หัวเราะ ดีใจ
เดี๋ยว นี้ ยัง จะ เปนเคราะห์ ร้าย ด้วย ว่า ท่าน จะ พิลาพ ร่ำไร ถ้าและ คน
ทั้งหลาย จะ ออก ชื่อ ของ ท่าน ว่าแต่ ล้วน ดี ทั้ง นั้น ท่าน จะ เปน เคราะห์ ร้าย
เพราะ ว่า ปู่หญ้า ตายาย ของ เขา ก็ได้ ทำ หย่าง นี้ แก่ ผู้ ทำนาย เทจ นั้น แล ฯ
๒๗ ๏ ฝ่าย เรา นี้ ก็ สั่ง คน ทั้งหลาย ที่ได้ ยิน คำ เรา ให้รักษ ศัตรู ของ ตัว
เถิด ทำ แต่ การ คุณให้แก่ คน ที่ ชัง ท่าน อวยภร ที่คน แช่ง ด่า ท่าน ขอภร
ให้คนใส่ ความ กับ ตัว ท่าน ต่าง ๆ ใคร มา ตบ แก้ม ข้าง หนึ่ง หัน ข้าง อื่น
ให้เขา ด้วย ถ้าใคร จะ ชิง เอา เสื้อ ชั้น นอก อย่า ห้าม ที่ จะ เอา เสื้อ ชั้น

ในคว้ย ใคร จะ ขอ ก็ให้ ใคร จะ เอา ทรัพย์ของ ตัวไป อย่าไป ทวง เอา อีก
ท่าน ปราถนา จะให้คน อื่น ทำ หย่างไร แก่ คน จง ทำ แก่ เขา หย่าง นั้น แล
ถึง ท่าน จะ รักษ คน ที่ รักษ ตัว ท่าน จะ เปน คุณ อะไร แก่ คน เพราะ ว่า
คน บาป ยัง รักษ คน ที่ รักษ เขา เหมือน กัน แม้น จะ ทำ คุณ แก่ คน ที่ ทำ
คุณ แก่ ท่าน ยัง จะ เปน ประโยชน์ อะไร แก่ คน เพราะ ว่า คน บาป ยัง ทำ
เท่า นั้น ได้ ถ้า ท่านให้คน ยืม เงินไว้ ใจ ว่า เขา จะ คืนให้อีกดั่ง เก่า ก็ จะ
เปน คุณ อะไร แก่ ท่าน คน บาป ก็ ให้ คน บาป ยืม เงิน คิด ว่า เขา จะ เอา
มา ส่งให้ เขา อีก เหมือน กัน ฝ่าย ท่าน เล่า จง รักษ คน ที่ เปน ศัตรู กัน ทำคุณ
ให้เขา ให้ เขา ยืม แล้ว อย่าไว้ ใจ ที่ จะได้อะไร อีก แล้ว ตัว ท่าน ก็ จะได้
รับ บำเหนจ เปน อัน มาก และ จะได้ เปน ลูก แห่ง พระองค์ผู้ สูง สุด เพราะ
ว่า พระองค์ ยังโปรด ปราน แก่ คน อะกตัญู และ ชั่ว ร้าย พระ บิดา ทรง
พระไทย เมตา ปรานี หย่างไร ท่าน จง มีใจ เมตา ปรานี เหมือน กัน แล้ว อย่า
พิภากษา เขา เพื่อ มิให้ เขา พิภากษา ตัว ท่าน อย่า ปรับโทษ เขา เพื่อ มิให้
เขา ปรับโทษ ตัว ท่าน อย่า ถือโทษ เขา ๆ ก็ จะ มิ ถือโทษ ตัว จงโปรด แก่
เขา ๆ ก็ จะโปรด แก่ ท่าน ให้เขา ๆ ก็ จะให้ แก่ ตัว ท่าน จะ เอา ทนาล สั่น
ให้เตม พูน ล้นให้ แก่ ตัว ตัวให้แก่ เขา คว้ย ทนาล อันใด เขา ก็ จะให้
แก่ ตัว คว้ย ทนาล อัน นั้น แล ฯะ

๓๙ ๏ แล้ว พระองค์ จึ่ง ตรัส ถาม เขา เปน คำ เปรียบ เทียบ ว่า คน ตา
บอด ยัง จะ จูง คน ตาบอด ได้ หรื ไม่ ตกใน หลุม ทั้ง สอง ฝ่าย หรื ลูก สิษ
จะ ใหญ่ กว่า ครู หา มิได้ ที่ เรียน สำเรจ แล้ว ก็ เปน แต่ เพียง เท่า ครู ทำ
ไม จะ ดู ผง ซึ่ง เข้า ตา พี่น้อง และไม้ ทั้ง ลำ เข้า ใน ตา คน เองไม่ ดูไม่ เหน
หรื จะ เปน หย่างไร ที่ จะ ว่า แก่ พี่น้อง ว่า พี่ หรื น้องให้ ข้า เขี่ย ผง จาก ตา
เถิด แต่ไม้ทั้ง ลำ ที่ เข้า ใน ตา คน ๆ ไม่ เหน อ้าย คน หน้า ซื่อใจ คด ลำ
ไม้ ที่ อยู่ใน ตา ของ ตัว ควัก ถอน เสีย ก่อน จึ่ง จะเหน ถนัด เขี่ย ผง จาก ตา
พี่น้องนั้น ได้ ต้นไม้ นั้น ที่ มี ลูก ชั่ว จะ เปน ต้น ดี ก็ หา มิได้ และ ต้น

ไม้ที่มีลูกดี จะเปนต้นชั่ว ก็หามิได้ ต้นไม้ทุกหย่าง จะดีจะชั่วประการใด ก็จะรู้ได้เพราะลูกมัน เขาจะเก็บลูกมะเดื่อเทศแต่ต้นระกำ หามิได้ หรือจะเก็บลูกอะหงุ่นแต่ต้นตะขบก็มิได้ คนดีรื้ของดีออกแต่คลังใจดี คนชั่วรื้ของชั่วออกแต่คลังใจชั่ว เพราะใจคิดมากบริบูรณ์ไปข้างไหน ปากก็พูดออกไปหย่างนั้น ฯ

๔๖ ๏ ทำไมท่านเรียกเราว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า และยังไม่ประพฤติ์ตามคำเราสั่ง ถ้าผู้ใดมาหาเราฟังคำเราแล้วประพฤติ์ทำตาม เราจะกล่าวให้ฟังว่าผู้นั้นจะเหมือนใคร ผู้นั้นเหมือนคนจะสร้างเรือน ขุดดินให้ลึกและลงรากบนหิน น้ำเกิดมากแม่น้ำก็ไหลเชี่ยวกะแทกกะทุ้งเอาเรือนนั้น จะให้หวาดไหวหามิได้ ด้วยว่าลงรากบนหิน ฝ่ายคนที่ฟังแล้วยังไม่ได้ทำตาม ก็เหมือนคนสร้างเรือนเหนือดิน ไม่ได้ลงราก น้ำไหลเชี่ยว บัดเดี๋ยวใจล้มพังเสียหมดความฉิบหายเรือนนั้นเปนความฉิบหายใหญ่ ฯ

๏ บท ๗ ฯ

๏ ครั้นพระองค์ตรัสทั้งนี้สิ้นเสรจ ให้คนทั้งปวงฟังแล้ว พระองค์จึ่งเสดจเข้าในเมืองกัปเรนาอูม ที่นั้นมีนายร้อยคุมทหารผู้หนึ่ง บ่าวของนายผู้นั้นเจ็บแทบตายแล้ว นายก็รักษบ่าวคนนั้นเปนอันมาก ครั้นนายนั้นได้ยินว่าด้วยพระเยซู จึ่งให้ผู้เถ้าผู้แก่ของพวกยูดายไปหาพระองค์ ให้เชิญมารักษาบ่าวนั้น เขามาถึงพระเยซูแล้ว ก็เร่งอ้อนวอนพระองค์ว่า ผู้ที่เกิดเหตุดังนี้เปนผู้สมควรแล้ว เพราะว่าเขารักษพลประเทษเรา แล้วก็ได้ปลูกโรงธรรมให้เราด้วย ฝ่ายพระเยซูก็ไปกับเขา เมื่อพระองค์มาไม่สู้ไกลจากเรือนแล้ว นายร้อยจึ่งใช้เพื่อนฝูงไปหาพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า อย่าได้กระวลกระวาย เพราะว่าข้าพเจ้าไม่สมไม่ควร จะให้พระองค์เข้ามาใต้หลังคาเรือนของข้าพเจ้า เหตุดังนี้มิได้ถือว่าควรซึ่งข้าพเจ้าจะมาหาพระองค์ แต่ว่า

ขอให้ตรัส แต่ คำ เดียว เถิด แล้ว บ่าว ของ ข้าพเจ้า จะ หาย แล ด้วย ว่า ข้าพเจ้า เปน คน อยู่ใต้ บังคับ เขา แต่ ยังมี ทหาร อยู่ใต้ ข้าพเจ้า อีก ข้าพเจ้า สั่ง คน หนึ่ง ว่าไป เถิด เขา ก็ ไป สั่ง คน อื่น ว่า มา เถิด เขา ก็ มา สั่ง บ่าว ว่า มา ทำ สิ่ง นี้ เถิด เขา ก็ ทำ ครั้น พระเยซู ได้ยิน ดั่ง นี้ แล้ว ก็ ประลาด ใจ ด้วย ผู้ นั้น จึ่ง เหลียว หลัง บอก แก่ ฝูง คน ที่ ติด ตาม มา ว่า เรา บอก แก่ ท่าน ว่า เรา ไม่ได้ พบ ใจ เชื่อ ดั่ง นี้ ใน พล ยิศราเอล เลย ฝ่าย คน ที่ ได้ รับใช้ มา หา พระองค์ กลับไป บ้าน ก็ เหน บ่าว ที่ เจ็บ นั้น หาย เปน ปรกติ ดี อยู่ แล้ว ฯะ

๑๑ ๏ อีก วัน หนึ่ง พระองค์ เสดจไป เมือง แห่ง หนึ่ง ชื่อ ว่า นาอิน พวก ลูก สิษ ทั้งหลาย กับ ฝูง คน เปน อัน มาก ตาม ไป ด้วย ครั้น มาใกล้ ประตู เมือง ก็ นี่ และ เขา เอา ศพ ชาย หนุ่ม คน หนึ่ง หาม มา แม่ เปน ม่าย ลูก คน เดียว คือ คน นี้ และ ฝูง พล เมือง นั้น เปน อัน มาก มา ด้วย กัน ครั้น พระ องค์ ได้ เหน แล้ว ก็ ทรง พระ เมตา ต่อ หญิง นั้น ตรัส ว่า อย่า ร้องไห้ ร่ำไร เลย แล้ว พระองค์ เข้า มาใกล้ ต้องโลง คน ที่ หาม นั้น หยุด อยู่ พระ องค์ จึ่ง ตรัส ว่า ชาย หนุ่ม เอ๋ย เรา สั่ง เจ้าให้ ลุก ขึ้น เถิด คน ที่ ตาย นั้น ลุก ขึ้น พูดไปได้ พระองค์ ก็ ส่งให้ แก่ แม่ เขา คน ทั้งปวง ก็ ประลาด คิด กลัว สรระเสิญ พระเจ้า ว่า ผู้ ทำ นายใหญ่ บังเกิด มา กลาง เรา แล้ว และ พระเจ้า ได้ ทรง พระ เมตา ปรานี ต่อ พล เมือง แห่ง พระองค์ แล้ว ชื่อ เสียง แห่ง พระองค์ จึ่ง ลือ ชา ปรากฎ ไป ทั่ว เมือง ยูดาย และ เมือง ที่ รอบ สิ้น ทั้ง นั้น ฯะ

๑๘ ๏ ฝ่าย ลูก สิษ แห่งโยฮัน ก็ เอา เนื้อ ความ ทั้ง นั้น มา เล่า แก่ ท่านให้ ฟัง สิ้น ทุก ประการ โยฮัน จึ่ง เรียก ลูก สิษ สอง คนใช้ ไป หา พระเยซู ถาม ว่า ท่าน เปน ผู้ นั้น ที่ คง จะ มา หรื ๆ เรา จะ ต้อง คอย ผู้ อื่น คน ทั้ง สอง นั้น มา แล้ว จึ่ง ทูล ว่า โยฮัน ผู้ให้รับ ศิล จุ่มน้ำ ใช้ ข้าพเจ้า ทั้ง สอง มา หา ท่าน ถาม ว่า ท่าน เปน ผู้ นั้น หรื ที่ คง จะ มา หรื เรา จะ ต้อง คอย ผู้ อื่น

ใน กาลโมง นั้น พระองค์ รักษา คน เปน อัน มาก ให้ หายโรค เขา ต่าง ๆ
ขับ ผี ร้าย ออก ให้ คน ตาบอด เปน อัน มาก เหน สว่าง แล้ว พระเยซู จึ่ง
ตรัส แก่ ลูก สิษ สอง คน นั้น ว่า ท่าน จง กลับไป เถิด ได้เหน หย่างไรได้
ยิน หย่างไร ก็ จง เล่า ให้ โยฮัน ฟัง เถิด ว่า คน ตาบอด ได้ เหน อีก คน ง่อย
เดิรได้ คน เปน ขี้เรื้อน หาย หมด จดไป คน หูหนวกได้ ยิน เสียง คน ตาย
แล้ว ก็ เปน ขึ้น มาใหม่ คน จนได้ ยิน ความให้ ชื่น ชม ยินดี แล้ว ฝ่าย คน
ที่ มิได้ ผิด หลง ดว้ย เรา นี้ เขา ก็ เปน ศรี สวัสดิมงคลและ เมื่อ คน รับใช้
แก่โยฮัน นั้นไป แล้ว พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ ฝูงคน ว่า ดว้ยโยฮัน นั้น ว่า ท่าน
ทั้งหลาย ออกไปใน ป่า จะ ดู อะไร จะ ดูไม้อ้อ หวาดไหว ดว้ย ลม หรื ก็ได้
ออกไป ดู อะไร ไป ดู คนใส่ ผ้า อ่อน นว่ม หรื ก็ นี่ และ คนใส่ ผ้า อ่อน งาม
และ กิน ของ วิเศศ เคย อยู่ ใน เรือน หลวง แต่ ว่า ท่าน ออกไป ดู อะไร ดู
ผู้ ทำนาย หรื จริง และ เรา ว่า แก่ ท่านใหญ่ ยิ่ง กว่า ผู้ ทำนาย อีก เปน แต่
ว่า ดว้ยโยฮัน นี้และ เมื่อ เขียนไว้ฉะนี้ ว่า จง ดู เถิด เราใช้ ทูต เราไปข้าง
หน้า ให้ จัด แจง สนล หนทาง ตรง หน้า ท่าน เพราะ ว่า เรา บอก แก่ ท่าน
ทั้งหลาย ว่า ใน มนุษ ที่ เกิด แต่ ผู้หญิง ไม่ มีใคร เปนใหญ่ กว่าโยฮัน ผู้ให้
รับ ศีล จุ่ม น้ำ แต่ ว่า ผู้ เปน นอ้ย กว่าใน เมือง พระเจ้า เปนใหญ่ กว่าโยฮัน
อีก ครั้น ฝูง คน ทั้งหลาย ที่ ได้ ยินโยฮัน กับ ทั้ง พวก เก็บ ภาษี เขา ก็ ได้
รับ ศีล จุ่ม น้ำ แล้ว ก็ได้ รอ้ง สอ้ง สาธุการ แก่ พระเจ้า แต่ ฝ่าย พวก ฟาริ
ซาย และ พวก พระครู ก็ ประมาท หมิ่น ต่อโอวาท แห่ง พระเจ้า ศีล จุ่ม
น้ำ นั้น ก็ มิได้ รับ เหตุ ดั่ง นี้ เรา จะ เอา คน ชาติ นี้ เปรียบ กับใคร จะเหมือน
ผู้ ใด ก็ เหมือน เด็ก ๆ นั่ง อยู่ กลาง ตลาด รอ้งโต้ กัน ว่า เราได้ เป่า
ขลุ่ยให้ เจ้า เจ้า ไม่ ได้ เต้น รำ เรา รอ้งไห้ เจ้า ก็ไม่ได้ พิลาพ รำไร ดว้ย
ว่าโยฮัน ผู้ ให้ รับ ศีล จุ่ม น้ำ นั้น มา มิได้ กิน ขนม มิได้ ดื่ม เล่า ท่าน ทั้ง
หลาย ว่า เปน คน มี ผี เข้า สิง ตัว บุตร มนุษ เล่า มา กิน ดื่ม อยู่ แล้ว ท่าน นี้
ว่า ดูดู๊ะ คน ละโมบ คน กิน เล่า เปน เกลอ กัน กับ คน เก็บ ภาษี และ คน

บาป แต่ท่าว่า บันดา ผู้ ที่ มี ปัญา นั้น ก็ จะ ทำให้ พ้น คะระหา นินทาได้ ฯะ
๓๖ ๑ เมื่อ นั้น พวก ฟาริซาย คน หนึ่ง เชิญ พระองค์ มา กินโตะ พระองค์
เข้า มาใน เรือน คน นั้น แล้ว จึ่ง นั่ง ลง ขณะ นั้น มี หญิง คน หนึ่งใน เมือง
นั้น เปน คน บาป ลามก รู้ว่า พระองค์ นั่ง อยู่ใน เรือน ฟาริซาย คน นั้น หญิง
นั้น ถือ พะอบ หินใส่ น้ำมัน หอม ยืน ข้าง หลัง แทบ พระบาท พระองค์ แล้ว
รอ้งให้ น้ำตาไหล ทราบ อาบ พระบาท ก็ เอา ผม ศีศะ ตน มา เช็ด พระบาท
แล้ว จูบ พระบาท นั้น ก็ เอา น้ำมัน หอม ชะโลม ทา พระบาท นั้น ดวัย ฝ่าย
ชาว ฟาริซาย ที่ ได้ เชิญ พระองค์ เหน แล้ว ก็ คิดในใจ ตัว ว่า ถ้า และ ท่าน
นี้ เปน ผู้ ทำนาย คง จะ รู้ว่า หญิง คน นี้ ที่ ตอ้ง กาย นั้น เปน หญิง หย่างไร
เพราะ ว่า หญิง นี้ เปน คน บาป ลามก พระองค์ จึ่ง ตอบ แก่ เขา ว่า ซีโมน
เอ๋ยเรา มี ศัก สิ่ง หนึ่ง ที่ จะใค่ร ว่าแก่ เจ้า ซีโมน ตอบ ว่า จง ว่าไป อา
จารย์ เจ้า ข้า พระองค์ จึ่ง ตรัส ว่า มี คน สอง คน เปน นี่ แก่ นาย คน
หนึ่ง เปน นี่ ห้า รอ้ย แผ่น คน หนึ่ง เปน นี่ ห้าสิบ แผ่น ครั้นว่า ทั้ง สอง
คน นั้นไม่ มี อะไร ที่ จะใช้นี่ ได้ นาย ก็ โปรด ยก นี่ให้ แก่ คน ทั้ง สอง ใน
สอง คน นั้น คนไหน จะ รักษ นาย มาก กว่า จง บอก แก่ เรา เถิด ซีโมน
จึ่ง ตอบ ทูล ว่า ข้าพเจ้า นึก เหน ว่า คน นั้น ที่ นายโปรด มาก กว่า พระองค์
จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า ที่ เจ้า ถือ ดั่ง นั้น ก็ ถูก อยู่ แล้ว พระองค์ ผิน หน้า ดู
ผู้หญิง จึ่ง ตรัส ถาม ซีโมน ว่า เจ้า เหน ผู้หญิง นี้ หรือ ตั้ง แต่ เรา เข้า มาใน
เรือน เจ้า เจ้า มิได้ ให้น้ำ ล้าง ตีน ฝ่าย ผู้หญิง นี้ น้ำตา ตก มา รด ตีน เรา
ได้ เอา ผม ศีศะ ตน มา เช็ด เสีย ดวัย เจ้าไม่ได้ จูบเรา ฝ่าย หญิง นี้ ตั้ง แต่
เข้า มา ก็ จูบ ตีน เรา เนือง ๆ เจ้า ไม่ได้ เอา น้ำมัน ทาหัว เรา แต่ ว่า หญิง นี้
เอา น้ำมัน หอม มา ทา ตีน เรา เหตุ ดั่ง นี้ เรา บอก แก่ เจ้า ว่า ความ ผิด แห่ง
หญิง นี้ ที่ เปน อัน มาก นั้นโปรด ยก เสีย แล้ว เพราะ ว่า เขา รักษ มาก ที่
โปรด แต่ นอ้ย เขา รักษ ก็ นอ้ย พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ หญิง นั้น ว่า ความ
ผิด ของ เจ้าโปรด ยก เสีย แล้ว ฝ่าย คน ที่ นั่งโตะ ดวัย กัน ก็ คิด กันในใจ

ว่า นี่ ก็ จะ เปน ผู้ ใด ที่ จะ ยก ความ ผิด นั้น สว่น พระองค์ ยัง ตรัส แก่
หญิง นั้น ว่า ความ เชื่อ ของ เจ้า ทำให้เจ้า รอด ไป เปน ศุข สำราน เถิด ฯ

๏ บท ๘ ฯ

๏ ลำดับ แต่ นั้น มา พระองค์ เสดจ เที่ยวไปใน บ้าน เมือง เขา ป่าว ประ
กาษ สั่ง สอน ว่า ด้วย อาณาจักร พระเจ้า ให้ชื่น ชม ยินดี ลูก สิษ ทั้ง สิบ
สอง คน ก็ ติจ ตามไป ด้วย และ พวก ผู้หญิง ที่ หาย จาก ผี ร้าย และโรค
ต่าง ๆ คือ มาเรีย ชาว บ้าน มัฆดาลา แต่ คน นี้ พระองค์ ได้ ขับ ผี ทั้ง ๗
นั้น ๑ โยฮันนา ภรรยา ของ คูซา ผู้ เปน ต้น เรือน ของ พญา เฮโรด ๑ ซูซันนา ๑
และ หญิง อื่น เปน อัน มาก เหล่า นี้ มี เข้า ของ มา ปรนิบัติ แก่ พระองค์ ฯ
๔ ๏ ครั้น ฝูง คน เปน อัน มาก แต่ หลาย บ้าน หลาย เมือง ชวน กัน มา หา
พระองค์ พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ เขา เปน คำ อุปะมา เปรียบ ว่า ยัง มี ผู้ หนึ่ง
เอา พืชณ์ ไป หว่าน ครั้น หว่าน อยู่ นั้นโปรย ตก ริม หนทาง บ้าง คน มา
เหยียบ ย่ำ และ นก บิน กลาง ฟ้า มา เก็บ กิน เสีย ตก บน หิน บ้าง ที่ งอก ขึ้น
นั้น ก็ เหี่ยวโรย ลง ด้วยไม่ มี น้ำ เลี้ยง ตก ลงใน ที่ หนาม บ้าง หนาม นั้น
ก็ เสียด แซก ขึ้น ข่ม เสีย ตก บน ดิน ดี บ้าง แล้ว ก็ งอก ขึ้น เปน ผล ร้อย
เท่า ครั้น พระองค์ ตรัส ดังนี้ แล้ว จึ่ง ร้อง ว่า ใคร มี หูฟัง ก็ให้ ฟัง เอา เถิด
๙ ๏ ฝ่าย พวก ลูก สิษ ก็ มา ถาม พระองค์ ว่า คำ เปรียบ ทั้ง นี้ จะ เปน
ประการ ใด พระองค์ เจ้า ข้า พระองค์ จึ่ง ตรัส ตอบ ว่า โปรดให้ท่าน ทั้ง
หลาย นี้ รู้ ข้อ ลึก ซึ้ง แห่ง อาณาจักร พระเจ้าได้ ฝ่าย คน อื่น เล่า ว่า แก่ เขา
เปน แต่ คำ อุปะมา เปรียบ ดอก เพื่อ ว่า เมื่อ เขา จะ ดู ยังไม่ เหน เมื่อ เขา
จะ ยิน ก็ ยังไม่ เข้าใจ คำ เปรียบ นั้น แปล ดัง นี้ ว่า พืชณ์ นั้น คือ ว่า คำ
พระเจ้า ที่ ตก ริม หนทาง นั้น คือ ว่า คน ที่ได้ ยิน คำ พระ นั้น ได้ ยิน แล้ว
ซาตาน มา ชิง คำ พระ จาก ดวงใจ เขา มิให้เชื่อ และ รอดได้ ที่ ตก บน หิน
นั้น คือ ว่า คน ที่ได้ ยิน แล้ว ก็ รับ คำ พระ ชื่น ชม ยินดี แต่ว่า จะ ลง ราก
มิได้ ก็ เชื่อ เปน แต่ เวลา เมื่อ จะ ลอง แล้ว ก็ เอาใจ ออก หาก เสีย ที่ ตก

ใน หนาม นั้น คือ ว่า คน ที่ได้ ยิน แล้ว แต่ ว่า ความ ทำวล ปรารพ ปรารมณ์ ด้วย ทรัพย์ สมบัติ และ ความ สนุก สบาย แห่ง ชีวิตร นี้ มา แซก เสียด ข่ม เสีย ก็ หา สำเรจ ผลไม่ ที่ ตก บน ดิน ดี นั้น คือ คน ที่ได้ ยิน แล้ว ก็ รับ คำ พระไว้ ในใจ อันซื่อ สัจ จึ่ง ทำ ผลให้ จำเริญไว้ ฯะ

๑๖ ๏ ไม่ มีใคร ที่ จุด ตะเกียง แล้ว ก็ จะ มา ซ่อนไว้ ใต้เครื่อง ภาชน์ หรื ใต้ ที่นอน แต่ว่าเขา ตั้งไว้ บน เชิง ตะเกียง เพื่อ ว่าใคร ๆ เข้า มา จะได้ เหน สว่าง เพราะ ว่า สาระพัด ซึ่ง ปิด ซ่อนนั้น ภาย หลัง จะได้ เห็นประจัก สิ่งใด ๆ ที่ เขา ปิด บังไว้ ภาย หลัง จะ รู้ปรากฎในที่ แจ้ง ท่าน จะ ฟัง หย่างไร ระวัง จง ดี เหตุว่าใคร ๆ มี แล้ว ยัง จะให้มี อีก แต่ ว่าใคร ๆ ไม่ มี แล้ว ซึ่ง เขา คิด ว่ามี นั้น จะ เอาไป จาก เขา เสีย ฯะ

๑๙ ๏ ครั้ง นั้น มารดา และ พี่น้อง พระองค์ มา หา พระองค์ จะ มา ถึง มิ ได้ เพราะ ฝูง คน คน อื่น จึ่ง ทูล พระองค์ ว่า มารดา พระองค์ ทั้ง ญาติ พี่ น้อง มา หา ยืน อยู่ ข้าง นอก พระองค์ จึ่ง ตรัส ตอบ ว่า ผู้ ใด ที่ ฟัง คำ พระ เจ้า และ ประพฤทธิ ตาม นั้น แล เปน มารดา แล พี่น้อง ของ เรา ฯะ

๒๒ ๏ อยู่ มา วัน หนึ่ง พระองค์ เข้า มาใน เรือ ลำ หนึ่ง พวก สิษ ทั้งหลาย อยู่ พร้อม ด้วย พระองค์ จึ่ง ตรัส สั่ง เขา ว่า ให้ เรา ข้าม ไป ถึง ท่าเรือ ข้าง โน้น เถิด เขา จึ่ง ถอย เรือ ออก เมื่อ เขา แล่นไป พระองค์ บันทม อยู่ ก็ บัง เกิด ลม พยุหะ หัวด้วน กลาง ชเล เรือ เกือบ จะ เกม คลื่น ล่ม เสีย แล้ว ลูก สิษ จึ่ง เข้า มา ปลุก พระองค์ ว่า อาจารย์ เจ้าข้า ๆ จะ ฉิบหาย เสีย แล้ว พระองค์ จึ่ง ตื่น ขึ้น ห้าม ปราม ทั้ง ลม ทั้ง คลื่น ชเล ก็ สงบ เงียบ ลง ที่เดียว แล้ว พระองค์ จึ่ง ถาม เขา ว่า ความ เชื่อ ของ ท่าน อยู่ ที่ไหน เล่า ฝ่าย เขา ก็ กลัว หลากใจ พูด กัน ว่า ท่าน นี้ จะ เปน ผู้ ใด เล่า ที่ จะ บังคับ ลม ทั้ง ชเล แล้ว เขา ก็ ฟัง นบ นอบ ท่าน ฯะ

๒๖ ๏ เมื่อ แล่น ข้ามไป ถึง ฟาก แขวง เมือง ฆะดารา ที่ อยู่ ตละฟาก กับ เมือง ฆาลีลาย ครั้น พระองค์ เสดจ ขึ้น บก แล้ว ก็ มี คน หนึ่ง ออก มา แต่

เมือง มา ปะ พระองค์ เขา มี ผี สิง อยู่ใน ตัว เปน ช้า นาร ผ้า ผ่อน เขา มิได้ ใส่ จะ อยู่ ใน เรือน มิได้ แต่ ว่า อยู่ที่ ป่า ช้า เมื่อได้เหน พระเยซู ก็โห่ร้อง ขม้ำ ลง ตรง พระองค์ และ ร้อง เสียง ดัง ว่า โอ้ พระเยซู บุตร แห่ง พระเจ้า ที่ สูง สุด ท่าน กับ ข้าพเจ้า ก็ จะ เปน ทุระ อะไร กัน ข้าพเจ้า อ้อน วอน ท่าน อย่าให้ท่าน กระทำโทษ แก่ ข้าพเจ้า ว่า หย่าง นั้น เพราะ ว่า พระองค์ ได้ สั่ง ผีโสกโครก แล้วให้ ออก มา จาก ตัว คน นั้น ด้วย ผี นั้น เข้า สิง ตัว นั้น มา นาร แล้ว คน ได้ ผูก เขา ด้วยโซ่ใส่ ตรวน ที่ ผูก นั้น ก็ หัก ขาด แล้ว ผี นั้น ก็ พา ตัว เข้าไปใน ป่า ฝ่าย พระเยซู จึ่ง ถาม เขา ว่า ตัว ชื่อไร เขา ก็ ตอบ ว่า ชื่อ นั้น ว่า กอง เพราะ ว่า ผี เข้า สิง ตัว เปน อัน มาก ผี นั้น ก็ อ้อน วอน พระองค์ มิให้ สั่ง กลับ ไปใน เมือง ผี ที่ นั้น มี ฝูง หมู ฝูงใหญ่ กิน อยู่ ใน ภูเขา เขา จึ่ง อ้อน วอน พระองค์ จะ ยอมให้ เขา เข้า ฝูง หมู นั้น พระองค์ ตรัส อะนุญาติให้ ผี เหล่า นั้น ออก จาก คน ก็ เข้าใน ฝูง หมู แล้ว ฝูง หมู ทั้ง นั้น ก็ พา กัน กระโดด แต่ ชัน เขา สูง ลึก เข้าใน ทะเล สำลัก น้ำ ตาย ฝ่าย คน ที่ เลี้ยง หมู นั้น ครั้น เหน เหตุ การ นั้น แล้ว ก็ หนี เข้า ไปใน เมือง เอาเนื้อ ความ ทั้งปวง เล่า ไปใน เมือง นอก เมือง เขา ก็ออก มา จะใคร่ เหน ซึ่ง เปน มา นั้น ก็ มา หา พระเยซู เหน คน ที่ ผี ออก จาก ตัว นุ่งผ้า รู้สึก เปน ปรกติ และ นั่ง อยู่ แทบ พระบาท พระเยซู คน ทั้งปวง ก็ กลัว คน ที่ ได้ เหน เหตุ การ นั้น ก็ เล่า ต่อ ไปให้เขา รู้ ว่า คน ที่ ผี ประจำ ตัว ได้ หาย หย่างไร ฝูง คน ทั้งปวง ชาว เมือง ฆะดารา ทั้ง ชาว เมือง รอบ มา อ้อน วอน พระองค์ ให้ ไป จาก เขา ด้วย เขา กลัว เปน กำลัง อยู่ ฝ่าย พระองค์ เสดจ ลง เรือ กลับ ไป ส่วน คนที่ ผี ทั้ง กอง ออก จาก ตัวนั้น ก็ อ้อน วอน พระองค์ จะ ขอ ติด กับ พระองค์ ไป ด้วย แต่ ว่า พระเยซู ปล่อย เขาไป สั่ง ว่า จง กลับไป บ้าน ของ ตัว เถิด เล่าให้คน ทั้งปวง ฟัง ว่า พระเจ้า กระ ทำ หย่างไร แก่ ตัว เปน การใหญ่ เท่าไร เขา ก็ กลับ ไป ข่าว ประกาษ ทั่ว ทั้ง เมือง เล่า เหตุ การ ทั้งปวง ซึ่ง พระเยซู ได้ กระทำ แก่ ตัว นั้น จน สิ้น ฯ

๔๐ ๑ ครั้นว่าพระองค์จะกลับไปแล้ว ฝูงคนก็ออกต้อนรับไว้ ด้วย
ว่าคนทั้งปวงได้คอยรับเสด็จ ก็มีคนหนึ่งชื่อว่ายายโร เปนนายโรง
ธรรม มากราบลงแทบพระบาทพระเยซู เชิญพระองค์เข้ามาในเรือน
ตัว ด้วยว่ามีลูกสาวคนเดียว อายุศม์ประมาณ ๑๒ ปี ลูกนั้นก็เกือบ
จะตายแล้ว ครั้นพระองค์เสด็จไปนั้น ฝูงคนทั้งหลายมาแซกเสียด
ต้องพระองค์ ยังมีผู้หญิงคนหนึ่งเปนโรคให้เลือดไหลออก ถึงสิบสอง
ปีมาแล้ว ได้เสียสมบัติของตัวหมดให้แก่หมอรักษา แต่หมอผู้ใด
จะรักษาให้หายมิได้ หญิงนั้นก็เข้ามาข้างหลัง แต่ภอเอามือต้อง
ชายผ้าพระองค์ เลือดนั้นก็หยุดทันใจ พระเยซูจึงถามว่า ใครผู้ใด
มาต้องเรา คนทั้งปวงก็ปติเสศไม่รับ ส่วนเปโตรกับพวกพ้องนั้นจึง
ทูลพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ฝูงคนเปนอันมากเบียดเสียดถูกต้อง
พระองค์แล้ว และพระองค์ก็ยังถามว่าผู้ใดมาต้องเรา พระองค์ตรัส
ตอบว่า มีผู้ใดผู้หนึ่งมาต้องเรา เพราะเรารู้ว่าริทธิซ่านออกจากเรา
แล้ว ฝ่ายผู้หญิงก็เหนว่าจะซ่อนตัวมิได้ จึงเข้ามาตัวสั่นกราบลง
ต่อหน้าพระองค์ กล่าวเนื้อความซึ่งต้องพระองค์ต่อหน้าคนทั้งปวง
ว่าซึ่งตัวหายที่เดียวนั้นเปนหย่างไร พระองค์จึงตรัสว่า ลูกหญิงเอ๋ย
จงชื่นใจเถิด ความเชื่อของตัวทำให้ตัวรอดแล้ว ไปเปนศุขสำราญ
เถิด เมื่อตรัสยังไม่ทันขาดคำพระองค์ ก็มีคนหนึ่งมาหานายโรงธรรม
นั้นบอกว่า ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว อย่าให้ท่านอาจารย์เปนทำ
วล พระเยซูได้ฟังดังนี้แล้วจึงตรัสแก่นายนั้นว่า อย่ากลัวเลยแต่
จงมีใจเชื่อเถิด และลูกนั้นจะหาย ครั้นพระองค์มาถึงเรือนแล้วมิ
ให้ผู้ใดเข้าไปด้วย เว้นแต่เปโตร ๑ โยฮัน ๑ และยาโกโบ ๑ ทั้งพ่อแม่
ของเด็กนั้น คนทั้งปวงก็พิลาพร่ำไรด้วยเด็กนั้น พระองค์จึงตรัส
ว่าอย่าร้องไห้เลย เด็กนี้ไม่ตายมิได้ เปนแต่นอนหลับอยู่ คนทั้ง
หลายก็เยาะเย้ยพระองค์รู้ว่าตายแล้ว พระองค์ก็ขับคนทั้งปวงออก

ไปข้างนอกแล้ว จึ่งจับมือเด็กนั้นรอ้งเรียกว่า ลูกสาวเอ๋ยลุกขึ้นเถิด ส่วนวิญาณจิตรนั้นกลับเข้ามา เด็กนั้นก็ลุกขึ้นทีเดียว พระองค์ก็สั่งให้จัดแจงอาหารให้เขากิน ฝ่ายพ่อแม่ก็หลากใจนัก แต่พระองค์สั่งพ่อแม่นั้นว่า เหตุการทั้งนี้อย่าให้แพร่งพรายแก่ผู้ใด ฯะ

๏ บท๙ ฯ

๑ ครั้งพระองค์ทรงเรียกพวก (ลูกสิษ) สิบสองนั้นเข้ามาแล้ว จึ่งตรัสประทานให้เขามีกำลังมีอาชาจะขับผีทั้งปวงได้ และรักษาโรคต่าง ๆ แล้วจึ่งใช้สิษเหล่านั้นให้ไปป่าวประกาษว่าดว้ยอาณาจักรแห่งพระเจ้า และจะได้รักษาคนเจ็บทั้งหลาย ก็ได้ตรัสสั่งเขาว่า อย่าเอาสิ่งใดจะใช้กลางทาง เปนไม้ท้าวก็ดี ถุงย่ามก็ดี ขนมก็ดี เงินก็ดี เสื้อสองตัวอย่าให้มี ครั้นเข้ามาในเรือนใด ๆ ก็อยู่เรือนนั้นกว่าจะออกไปจากที่นั้น ครั้นใคร ๆ ไม่รับท่านและท่านจะออกจากเมืองนั้น ก็จงสบัดผงที่ติดตีนนั้นให้เปนพญาณต่อเขา แล้วสิษทั้งหลายก็ออกไปเที่ยวในบ้านเขา เทศนาสั่งสอนเปนความให้ชื่นชมยินดี และได้รักษาคนเจ็บทุกบ้านทุกแห่ง ฯะ

๗ ๏ เมื่อนั้นพญาเฮโรดผู้เปนเจ้าเมือง ครั้นได้ยินดว้ยเหตุการทั้งปวงซึ่งพระองค์กระทำอยู่นั้น ก็คิดสงไสเปนอันมาก ดว้ยว่าลางคนบอกว่า เปนโยฮันเปนขึ้นจากตาย ลางคนว่าเปนเอลียามาปรากฏขึ้นอีก ยังมีลางบ้างว่า เปนผู้ทำนายผู้ใดผู้หนึ่งแต่บุราณเปนขึ้นมาใหม่ ฝ่ายพญาเฮโรดก็ว่า เราได้ตัดศีศะของโยฮันเสียแล้ว ที่เราได้ยินเหตุการเดี๋ยวนี้จะเปนเหตุการผู้ใดเล่า แล้วท่านปราถนาที่จะใค่รภบพระองค์

๑๐ ๏ ครั้นพวกทูตทั้งหลายกลับมาแล้ว ก็กล่าวให้พระองค์ฟังซึ่งเหตุการทั้งปวงที่เขาได้ทำนั้น พระองค์จึ่งภาพวกทูตทั้งหลายนั้นไปถึงที่สงัดแห่งหนึ่งเปนในแขวงเมืองชื่อว่าเบธซายะดา แล้วครั้นฝูงคนทั้งหลายรู้ดังนั้น เขาก็ภากันตามไป พระองค์รับฝูงคนทั้งหลาย

แล้ว ก็ ตรัส เทศนา สอน เขา ว่า ด้วย อาณาจักร พระเจ้า แล้ว ผู้ ใด ซึ่ง ต้อง การ ที่ จะ รักษา พระองค์ ก็ รักษา ให้ หาย หมด ครั้น บ่าย ลง แล้ว ลูก สิษ สิบ สอง คน จึ่ง มา หา พระองค์ ขอ พระองค์ ปล่อย ฝูง คน ไป ใน บ้าน นอ้ย ใหญ่ ที่ อยู่ รอบ นั้น เพื่อ จะ อาไศร และ ซื้อ อาหาร กิน เพราะ ว่า ที่ เรา อยู่ นี้ เปน แต่ ที่ ป่า ฝ่าย พระองค์ ก็ ตรัส สั่ง เขา ว่า ท่าน เอง จงให้ เขา กิน เถิด ลูก สิษ ทั้งหลาย จึ่ง ตอบ ว่า เรา มี แต่ ขนม ห้า อัน กับ ปลา สอง ตัว เท่า นั้น เว้น แต่ เรา จะ ไป ซื้อ ของ กิน ให้ ฝูง คน เหล่า นี้ สิ้น คน เหล่า นั้น นับ แต่ ผู้ ชาย เปน ประมาณ ห้า พัน คน ส่วน พระองค์ ตรัส สั่ง ลูก สิษ ทั้งหลาย ว่า ให้ คน ทั้งปวง นั่ง ลง ที่ ละ ห้าสิบ ที่ ละ ห้าสิบ เขา ก็ ทำ ตาม ให้ คน ทั้งปวง นั่ง ลง แล้ว พระองค์ รับ ขนม ห้า อัน กับ ปลา สอง ตัว แล้ว แหงน ดู บน ฟ้า ขอบพระ แล้ว ส่ง ของ นั้น ให้ แก่ ลูก สิษ ทั้งหลาย ให้ แจก แ ฝูง คน ฝูง คน ทั้งปวง กิน อิ่ม หนำ ทั่ว ทุก คน แล้ว ที่ เดน เหลือ นั้น ก็ เก็บ ได้ ๑๒ กะบุง เต็ม ฯะ

๑๘ ๏ อยู่ มา วัน หนึ่ง พระองค์ สวด ปราถนา แต่ ผู้ เดียว ลูก สิษ ทั้ง หลาย ก็ อยู่ ด้วย พระองค์ พระองค์ จึ่ง ถาม เขา ว่า ฝูง คน ทั้งหลาย นั้น จะ เรียก เรา ว่า เปน ผู้ ใด ลูก สิษ ทั้งหลาย ตอบ ว่า ลาง คน ว่า เปน โยฮัน ที่ให้ รับ ศิล จุ่ม น้ำ คน อื่น ว่า เปน เอลียา แล้ว ยัง มี บ้าง ว่า เปน ผู้ ทำ นาย คน หนึ่ง คนใด แต่ บุราณ เปน ขึ้น มา แล้ว พระองค์ จึ่ง ถาม ลูก สิษ ว่า ท่าน นี้ เอง ว่า เรา เปน ผู้ ใด เปโตร จึ่ง ตอบ ทูล ว่า พระองค์ เปน พระ คริศโต แห่ง พระเจ้า พระองค์ จึ่ง สั่ง ห้าม เขา ว่า ทั้ง นี้ อย่า แพร่ง พราย แก่ ผู้ ใด พระองค์ ยัง ว่า จำ เปน ให้ บุตร มนุษ ต้อง ทน ทุกข์ ธระมาน เปน หลาย ประการ และ ฝ่าย ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ทั้งหลาย ทั้ง พวก ปะโรหิต และ พวก อาลักษ เขา จะ ปรับโทษ ท่าน ให้ ตาย แล้ว ใน วัน สาม จะ เปน ขึ้น มาใหม่ ฯ

๒๓ ๏ พระองค์ ยัง ตรัส แก่ พวก สิษ ทั้งปวง ว่า ถ้า ผู้ ใด จะ ตาม หลัง เรา มา ให้ ผู้ นั้น เจียม ตัว แล้ว ยก แบก กางเขน ของ ตน ทุก วัน จึ่ง ได้

ตาม เรา มา เถิด เหตุ ดั่ง นี้ ถ้า ผู้ ใด จะ ทำให้ รอด ชีวิตร ชีวิตร ผู้ นั้น จะ
เสีย แต่ ว่า ถ้า ผู้ ใด จะ สู้ เสีย ชีวิตร เพราะ เรา นี้ ชีวิตร ผู้ นั้น จะ รอด
แล ด้วย ว่า แม้น ผู้ ใด จะได้ สิ้น ทั้งโลกย์ นี้ เปน สิทธิ ขาด แก่ ตัว อยู่ แล้ว
ถ้า ผู้ นั้น จะ เสีย ตัว คน ฉิบหาย ยัง จะ เปน ประโยชน์ อะไร เล่า เหตุฉะนี้
ถ้า ผู้ ใด จะ ละอาย แก่ เรา นี้ และ แก่ ถ้อย คำ ของ เรา เมื่อ บุตร มนุษ จะ
เสด็จ มา ด้วย เดช รัศมี แห่ง ท่าน และ แห่ง พระบิดา และ ฝูง ทูต สวรรค์
อัน บริสุทธิ ท่าน จะ ละอาย แก่ ผู้ นั้น และ เรา บอก แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า
ที่ นี้ มี บ้าง เปน คน ที่ จะ ถึง ตาย มิได้ กว่า จะ ได้ เหน อาณาจักร พระเจ้า
ตั้ง มา แล้ว แล ฯะ

๒๘ ◎ นับ แต่ พระองค์ ได้ ตรัส กล่าว คำ ทั้ง นี้ สิ้น ประมาณ ศัก แปด วัน
แล้ว พระองค์ จึ่ง เอา เปโตร ๑ โยฮัน ๑ ยาโกโบ ๑ พาขึ้นไป บน ภูเขา
แห่ง หนึ่ง จะ สวด ปราถนา ที่ นั้น เมื่อ สวด อยู่ พระภักตร พระองค์ กลาย
เปนอื่นไป และ พระภูษา ขาว แวว ดั่ง ฟ้า แลบ และ มี คน สอง คน เข้า มา
สนทนา กับ พระองค์ คือ ว่าโมเซ กับ เอลียา ที่ มา สำแดง กาย ด้วย รัศมี
สว่าง ว่า ด้วย ความ มรณา แห่ง พระองค์ ที่ จะ สำเรจใน เมือง ยรูซาเลม
ฝ่าย เปโตร และ คน ที่ อยู่ ด้วย นอนหลับ สนิท เมื่อ ตื่น ขึ้น แล้ว ก็ เหน รัศมี
พระองค์ แล เหน คน สอง คน ที่ ยืน สนทนา กับ พระองค์ นั้น ด้วย ครั้น คน
สอง คน นั้นไป จาก พระองค์ แล้ว เปโตร จึ่ง ทูล พระเยซู ว่า อาจารย์ เจ้าข้า
ที่ เรา อยู่ นี้ ก็ ดี อยู่ โปรดให้ เรา ทำ พลับพลา สาม หลัง ถวาย แก่ พระองค์
หลัง หนึ่ง แก่โมเซ หลัง หนึ่ง แก่ เอลียา นั้น หลัง หนึ่ง แต่ ว่า เขา ว่า อะ
ไร เขา หา รู้ไม่ เมื่อ เขา ยัง ว่า ดั่ง นี้ ก็ มี เมฆ มา กลุ้ม พระองค์ ทั้ง ลูกสิษ
นั้น ด้วย ฝ่าย ลูก สิษ ครั้น เข้าใน เมฆ นั้น ก็ กลัว ก็ มี เสียง มา แต่ใน เมฆ
นั้น ว่า นี่ และ เปน บุตร รักษ ของ เรา จง ฟัง ท่าน เถิด ครั้น เสียง นั้น
สงบ ลง แล้ว ลูก สิษ ก็ เหน แต่ พระเยซู ผู้ เดียว เหล่า นั้น ก็ นิ่ง อยู่ ใน
กาละ คราว นั้น ก็ มิได้ เอา ข้อ ความ ที่ เขาได้ เหน นั้น แพร่ง พราย แก่ ผู้ ใด

๓๗ ๑ ลำดับนั้นมาวันหนึ่ง ครั้นพระองค์ทั้งลูกสิษพระองค์ลงมา
จากภูเขาแล้ว ฝูงคนเปนอันมากมาหาพระองค์ ก็นี่และ มีชายคน
หนึ่งแต่ในฝูงคนนั้นมาโห่รอ้งว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าอ้อนวอน
พระองค์ให้ดูลูกของข้าพเจ้า มีลูกแต่ผู้เดียว แลมีผีสิงสู่ ประเดียว
ก็โห่รอ้งดิ้นรนเสือกสนน้ำลายฟูมปาก หยดยอ้ยให้ตัวออ่นเชื่อม ที่
ผีจะออกจากตัวก็ยาก ข้าพเจ้าได้ขอลูกสิษพระองค์ให้ขับเสียแต่จะ
ขับก็ไม่ได้ พระเยซูจึ่งตรัสตอบว่า โอ้ชาติใจแขงกระด้างไม่ใคร่จะ
เชื่อ เราจะอยู่กับท่านช้านานเท่าไร เราจะทอ้งทนท่านเท่าไรเล่า เอา
ลูกนั้นพามาที่นี่ ครั้นเด็กนั้นจะเข้ามา ผีนั้นแย่งตัวให้เกลือกกลิ้งไป
มา ส่วนพระองค์ห้ามปรามผีโสกโครก รักษาเด็กนั้นหาย แล้วจึ่งส่ง
ให้แก่พ่อเขา ฝูงคนทั้งปวงจึ่งโมทนาสรรเสิญเดชานุภาพพระเจ้า ฯ
๑ เมื่อคนทั้งปวงยังหลากใจอยู่ ด้วยบันดากิจการซึ่งพระองค์ได้
กระทำนั้น พระองค์จึ่งตรัสสั่งลูกสิษว่า ถ้อยคำทั้งนี้จงบ่ายหูฟังเถิด
เพราะว่าคงจะเปนให้มอบบุตรมนุษไว้ในเงื้อมมือมนุษ ที่พระองค์
ตรัสดังนี้เปนที่ลับซอ่น ลูกสิษหาเข้าใจไม่ แล้วไม่อาจที่จะถาม
พระองค์ว่า คำนี้จะเปนประการใด ฯะ
๔๖ ๑ เมื่อนั้นลูกสิษทั้งหลายถามเถียงกันว่า ผู้ใดในพวกเขาจะ
ได้เปนใหญ่กว่า ฝ่ายพระเยซูเหนความคิดในใจเขา จึ่งรับเด็กคนหนึ่ง
ตั้งไว้ต่อหน้าพระองค์ แล้วจึ่งตรัสแก่เขาว่า ถ้าผู้ใดจะรับเด็กนี้
ในนามชื่อของเรา ผู้นั้นก็รับเราด้วย ถ้าผู้ใดจะรับเราแล้ว ผู้นั้น
ก็รับท่านที่ใช้เรามา เหตุดังนี้ผู้ใดๆ ที่จะนอ้ยกว่าในท่านทั้งหลายนี้
ผู้นั้นและจะเปนใหญ่กว่า ส่วนโยฮันทูลว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าได้
เหนผู้ใดผู้หนึ่งขับผีในนามชื่อของท่าน ข้าพเจ้าจึ่งห้ามเขา เพราะว่า
เขาไม่ได้ดิ่งเข้ากันกับเรา พระเยซูตรัสตอบแก่โยฮันนั้นว่า อย่าห้าม
เขาเลย เพราะว่าถ้าผู้ใดมิได้เปนฝ่ายศัตรูเรา ผู้นั้นก็เปนฝ่ายเราแล

๕๑ ๏ ครั้น จวน เวลา ที่ พระองค์ จะ เสด็จ ขึ้น จาก แผ่นดิน พระองค์
ตั้ง หน้า จะ ไป เมือง ยรูซาเล็ม พระองค์ จึ่ง สั่ง พวก ทูตไป ก่อน ทูต นั้น
รับ สั่ง แล้ว ก็ เข้าไปใน บ้าน หนึ่ง แขวง เมือง ซะมาเรีย จะได้ จัด แจง รับ
พระองค์ที่ นั้น แต่ ว่า ชาว บ้าน นั้นไม่ รับ พระองค์ ด้วย ว่า พระองค์ ตั้ง
หน้า จะไป เมือง ยรูซาเลม ลูก สิษ พระองค์ คือ ยาโกโบ แล่ะโยฮัน เห็น ดั่ง
นั้น แล้ว ก็ ทูล ถาม พระองค์ว่า พระองค์ เจ้า ข้า พระองค์ ยอม หรือให้
ข้าพเจ้า สั่ง ไฟ มา แต่ สวรรค์ ล้าง ผลาญ เขา เสีย เหมือน หนึ่ง เอลียา ทำ นั้น
พระองค์ จึ่ง ผิน พระภักตร ห้าม เขา ว่า น้ำใจ เจ้า เปน หย่างไร เจ้า ไม่ รู้
ด้วย ว่า บุตร มนุษ จะได้ มา ล้าง ผลาญ ชีวิตร มนุษ นั้น หา มิได้ แต่ มา หวัง
จะ ช่วยให้ รอด แล้ว พระองค์ ทั้ง พวก พ้อง ภา กันไป บ้าน อื่น ฯะ
๕๗ ๏ ครั้น ว่า พระองค์ กับ ลูก สิษ พระองค์ เดิร ทางไป ก็ มี คน หนึ่ง
มา หา พระองค์ ทูล ว่า พระองค์ เจ้า ข้า พระองค์ จะไปไหน ๆ ข้าพเจ้า
จะ ติจ ตาม พระองค์ ไป ด้วย พระเยซู จึ่ง ตอบ แก่ คน นั้น ว่า หมา จิ้งจอก
มีโพรง มี รู อาไศร นก บิน กลาง ฟ้า มี รัง อาไศร แต่ ฝ่าย บุตร มนุษ เล่า ที่
จะ ภอ วาง หัว นอน ก็ ไม่ มี พระองค์ จึ่ง สั่ง คน อื่น ว่า ตาม เรา มาเถิด
คน นั้น จึ่ง ตอบ ว่า พระองค์ จง อะนุญาติให้ กลับ ไป ฝั่ง พ่อ เสีย ก่อน พระ
องค์ จึ่ง ตอบ ว่า ให้ คน ตาย ฝั่ง คน ตาย ของ เขา เถิด ฝ่าย ตัว เจ้า เล่า
จงไป ป่าว ประกาษ ความ ด้วย อาณาจักร แห่ง พระเจ้า เถิด ก็ มี คน อื่น มา
ว่า พระองค์ เจ้า ข้า ข้าพเจ้า จะ ติจ ตาม พระองค์ ไป แต่ ว่า ขอ อะนุญาติ
ให้ กลับ ลา เพื่อน บ้าน เสีย ก่อน พระเยซู จึ่ง ตอบ คน นั้น ว่า ถ้า ผู้ ใด เอา
มือ รับ ไถ แล้ว บ่าย หน้า กลับ เสีย ผู้ นั้น และ ไม่ สม แก่ เมือง พระเจ้า ฯะ

๏ บท ๑๐ ฯ

๏ ครั้น เหตุ การ ทั้ง นี้ สิ้น เสรจ แล้ว พระองค์ เจ้า จึ่ง เลือก คน อื่น ทั้ง
เจ็ด สิบ คน ใช้ ไป ที่ ละ สองคน ๆ ไป ข้าง หน้า พระองค์ เข้าไป ทุก บ้าน
ทุก เมือง ที่ พระองค์ จะ เสด็จ มา นั้น พระองค์ ก็ ตรัส สั่ง คน ทั้งหลาย นั้น

ว่า การ ที่ จะ เกี่ยว เข้า นั้น มาก อยู่ คน ที่ ทำ การ นั้น ก็ น้อย เหตุ ดั่ง นี้ ท่าน ทั้งหลาย จง อ้อน วอน เจ้า ของ การ นั้นให้ เพิ่ม คน การ อีก ท่าน จง ไป เถิด ระวัง ดี เราใช้ ท่านไป เหมือน หนึ่ง ลูก แกะ กลาง หมู่ หมาไน อย่า ถือ ถุง เงิน ถุง ย่าม เกือก ก็ อย่า เอา อย่า คอย คำนับใคร กลางทาง เมื่อ จะ เข้า ไปใน เรือนใด ๆ จง อวยพร ดั่ง นี้ ก่อน ว่า ความ ศุข สำราญ มา ถึง ที่ เรือน นี้ เถิด ถ้า เปน ผู้ สม ควร แก่ ความ ศุข สำราญ แล้ว ที่ ท่าน อวยพร นั้น จะ อยู่ แก่ ผู้ นั้น ถ้าไม่ สม แล้ว ก็ จะ กลับ มา หา ท่าน อีก ก็ คอย อาไศร เรือน นั้น เขา มี อะไร กิน ดื่ม ก็ กิน ดื่ม ทั้ง นั้น เพราะ ว่า ซึ่ง คน การ จะ ได้ รางวัน นั้น ก็ ควร อยู่ แล้ว อย่า เที่ยวไป เรือน นี้ เรือนโน้น ถ้า จะ เข้า ใน เมืองใด ๆ และ ชาว เมือง นั้น จะ รับ เขา จะ ตั้ง อะไรให้ กิน ก็ กิน เถิด แล้วใคร เจ็บใน เมือง นั้น รักษาให้ หาย และ สอนเขา ว่า อาณาจักร พระเจ้า ใกล้ จะ ตั้ง กับ ท่าน อยู่ แล้ว แต่ ว่า ถ้า จะ เข้า มาใน เมืองใด ๆ และ ชาว เมือง นั้นไม่ รับ ท่าน ออก มาใน กลาง ทาง นั้น แล้ว จง ป่าว ร้อง ว่า แม้น ผง คลี เมือง นี้ ที่ ติด เรา ๆ สบัด ออก ต่อ ท่าน แต่ ว่า ท่าน จง เข้าใจ เถิด ว่า อาณาจักร พระเจ้าใกล้ จะ ตั้ง อยู่ (กับ ท่าน) แล้ว เรา บอก แก่ ท่าน ว่า ใน วัน นั้นโทษ ของ ชาว เมือง ซะโดม จะ เบา กว่าโทษ เมือง นั้น วิบาก แก่ เอง เมืองโคราซิน วิบาก แก่ เอง เมือง เบธซายะดา ด้วย ว่า ถ้า และ ซึ่ง สำแดง อิธิริทธิ นั้นได้ สำแดง มาใน เมือง ตุโร กับ เมือง ซีโดน ตาม ซึ่งได้ สำแดง มา ใน เมือง สอง แห่ง นี้ ชาว เมือง นั้น ก็ จะได้ ตั้งใจ เสียใหม่ ละ ความ ผิด ช้า นาน แล้ว และ นุ่งใน เถ้าไฟ ห่ม ผ้า หยาบ ดีร้ิว แต่ ว่าใน ที่ พิภากษา นั้น โทษ เมืองตุโร และ เมืองซีโดน จะเบา กว่าโทษ ของ เอง ฝ่าย เอง เมือง กัปเรนาอุม นี้ ที่ได้ ยกยอ ขึ้น ถึง ฟ้า จะต้อง ผลัก ลง ถึง เมือง ผี พระองค์ ยัง ตรัส แก่ สิษว่า ใคร ๆ ฟังท่าน ก็ฟัง เรา ด้วย ใคร ประมาท ต่อ ท่าน ประมาท ต่อ เรา ด้วย ใคร ประมาท ต่อ เรา ก็ ประมาท ต่อ ท่าน ผู้ ใช้ เรา มา เหมือน กัน
๑๗ ๏ ครั้น อยู่ มา พวก เจ็ด สิบ คน นั้นได้ กลับ มา ก็ ชื่น ชม ยินดี ทูล ว่า

พระองค์ เจ้า ข้า แม้น ผี ทั้งหลาย ฟัง ข้าพเจ้า บังคับ เขาใน นาม ชื่อ พระองค์ พระองค์ จึ่ง ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า เราได้ เหน ซาตาน เปน เหมือน หนึ่งไฟ ฟ้า ตก จาก ฟ้า จง ดู เถิด เราได้ ให้ท่าน มี อำนาจ ที่ จะ เดิร เหยียบ งู ร้าย และ แมงป่อง จะ เอาไชย ชำนะ แก่ กำลัง ผู้ เปน ศัตรู จะ มีใคร มา ทำ อันตราย แก่ ท่าน ก็ หา มีได้ ที่ ผี ทั้งหลาย ฟัง ท่าน นั้น อย่า เอา เปน เหตุ ที่ จะ ชื่น ชม ยินดี แต่ ว่า ที่ ชื่อ ของ ท่าน เขียนไว้ ที่ เมือง สวรรค์ นั้น และ เปน เหตุให้ ชื่น ชม ยินดี ฯะ

๒๑ ๏ ใน กาละโมง นั้น พระเยซู เปน สุข กระเษมใน วิญญาณ และ สวด กล่าว ว่า โอ้พระ บิดา เจ้า ข้า ผู้ เปน เจ้า เมือง สวรรค์และ เจ้า แผ่นดิน ข้าพเจ้าโมทนา พระคุณ พระองค์ เหตุ ว่า พระองค์ ได้ บังซ่อน เนื้อ ความ ทั้ง นี้ มิให้ ผู้ มี ปัญญา ผู้ เปน ปราชู รู้ ได้ แต่ ว่า พระองค์ ยัง สำแดง แก่ เด็ก ยัง อ่อน เปน ดัง นี้ แล้ว เพราะ ชอบ พระไทย พระองค์ อย่าง นั้น พระ บิดา เจ้า ข้า แล้ว พระองค์ จึ่ง ผิน พระภักตร ตรัส แก่ พวก สิษ ว่า พระ บิดาได้ ยก สาระพัด ทั้งปวงให้ แก่ เรา นี้ เว้น แต่ พระ บิดา หา ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง รู้ ว่า บุตร เปน ผู้ ใด พระ บิดา เปน ผู้ ใด นั้น หา มี ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง ที่ จะ รู้ เว้น แต่ บุตร กับ ทั้ง ผู้ นั้น ซึ่ง บุตร จะ สำแดงให้ รู้ พระองค์ จึ่ง เหลียว ดู ลูก สิษ ทั้งหลาย นั้น และ ตรัส แก่ เขา เปน แต่ พวก เดียว ว่า ตา ของ ท่าน ที่ เหน เหตุ การ ที่ ท่าน เหน นั้น เปน ผาสุข และ เรา บอก แก่ ท่าน ว่า ผู้ทำนาย เปน อัน มาก กับ ทั้ง ท่าน ผู้ เปน กระษัตร ได้ ปรารถนา จะได้ เหน ซึ่ง ท่าน เหล่านี้ได้ เหน แต่ หาได้ เหนไม่ ปรารถนา จะได้ ยิน ซึ่ง ท่าน ยิน แต่ไม่ได้ ยิน

๒๕ ๏ เมื่อ นั้น มี ผู้ หนึ่ง เปน พระครู ยืน ขึ้น ซักสุด พระองค์ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า ข้าพเจ้า จะ ทำ สิ่งใด จึ่ง จะได้ มฤดก ชีวิตร อัน จำเริญ เปน นิจ พระองค์ จึ่ง ตรัส ถาม เขา ว่า ใน พระ บัญญัติ เขียน อยู่ เปน อย่างไร เจ้า อ่าน ได้ ความ ประการใด ผู้ นั้น ตอบ ว่า จง รักษ พระเจ้า กว่า จะ สิ้น สุดใจ จิตร สุด วิญญาณ สุดกำลัง สุด ความ คิด ของ ตัว เถิด แล้ว รักษ เพื่อน

บ้าน เหมือน รักษ ตัว คน พระองค์ จึ่ง ตรัส ตอบ ว่า ที่ เจ้า ว่า นั้น ก็ ถูก อยู่ ทำ ดั่ง นี้ จึ่ง จะ ได้ ชีวิตร นั้น แต่ ฝ่าย ผู้ นั้น จะใคร่ให้ เหน ว่า ตัว ดี จึ่ง ทูล ถาม พระเยซู ว่า ใคร ผู้ ใด เปน เพื่อน บ้าน ของ ข้าพเจ้า เล่า พระเยซู จึ่ง ตรัส ตอบ ว่า ยัง มี คน หนึ่ง ลงไป จาก เมือง ยรูซาเลม จะไป เมือง ยะริโฮ ก็ ตกใน พวกโจร โจร นั้น ก็ ฉวย ชิง ผ้า เขา ตีโบย แล้ว ก็ ละ ทิ้ง เขา ไว้แทบ จะ ตาย แล้ว อยู่ มา ประโรหิต คน หนึ่ง ลงไป ทาง นั้น เหน คน นั้น แล้ว ก็ ออก ห่าง เลยไป ที่ หลัง พวก เลวี คน หนึ่ง มา ถึง ที่ นั้น เหน แล้ว ก็ หลีก เลยไป เหมือน กัน แต่ ว่า พวก ซะมาเรีย คน หนึ่ง เดิร ทาง มา เหน คน นั้น แล้ว บังเกิด สังเวท ก็ เข้า มาใกล้ เอา น้ำมัน กับ น้ำ อะหงุ่น เท ลง ที่ แผล เอา ผ้า พันท์ แล้ว ให้ ขึ้น ขี่ สัตว ของ ตัว พา มา ถึง เรือน ธาไสรยก์ พยาบาล รักษา อีก วัน หนึ่ง เมื่อ จะไป จาก ที่ นั้น ก็ เอา เงิน สอง สลึงให้ แก่ เจ้า เรือน บอก ว่า รักษา เขา เถิด ถ้า จะ เสีย อะไร อีก เกิน ไป เมื่อ ข้า กลับ มา ก็ จะ ใช้ ให้ ใน สาม คน นี้ เจ้า จะ นึก เหน ว่า คนไหน เปน เพื่อน บ้าน กับ คน ที่ ตกใน พวกโจร นั้น ผู้ เปน พระครู ตอบ ว่า คน นั้น ที่ ได้ เอนดู ช่วย เขา นั้น และ เปน เพื่อน บ้าน เขา พระเยซู จึ่ง ตรัส ว่า เจ้า ไป ทำให้ เหมือน กัน เถิด ฯะ

๓๘ ๏ ครั้น ว่า พระองค์ ทั้ง ลูกสิษ เดิร ทางไป พระองค์ เข้า มาใน บ้าน แห่ง หนึ่ง ที่นั้น มี ผู้หญิง คน หนึ่ง ชื่อ ว่า มาธา รับ พระองค์ไป เรือน เขา หญิง นั้น มี น้องสาว ชื่อ ว่า มาเรีย นั่ง อยู่ แทบ พระบาท พระเยซู ฟัง คำโอวาท แห่ง พระองค์ ส่วน มาธา ก็ ปรารม ด้วย การ ที่ จะ ปรนิบัติ พระองค์ เปน อันมาก ก็ มา ทูล พระองค์ ว่า พระองค์ เจ้าข้า น้อง สาว ละให้ข้าพเจ้า ปรนิบัติ แต่ คน เดียว นั้น ชอบ แก่ พระองค์ หรี ขอ พระองค์ สั่ง น้องให้ ช่วย พระเยซู จึ่ง ตรัส ตอบ ว่า มาธา ๆ เอ่ย เจ้า เปน ทุกข์ ปรารม ด้วย หลาย สิ่ง เปน อัน มาก แต่ ว่า ซึ่ง จะ ต้อง การ นั้น มี แต่ สิ่ง เดียว ฝ่าย มาเรีย ก็ได้ เลือก สิ่ง ดี นั้นไว้แล้ว และ หา ผู้ใด ผู้ หนึ่ง จะ ชิง เอา สิ่ง นั้น ไป จาก เขา มิได้ ฯะ

๏ อยู่ มา วัน หนึ่ง พระองค์ สวด ปราถนา ใน ที่ แห่ง หนึ่ง เมื่อ หยุด แล้ว สิษ ของ พระองค์ คน หนึ่ง มา ทูล ว่า พระองค์ เจ้า ข้า ขอ สั่ง สอน ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ให้ รู้ ที่ จะ สวด เหมือน หย่าง โยฮัน ได้ สอน ลูก สิษ ของ ท่าน พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า เมื่อ ท่าน จะ สวด จง ว่า ดั่ง นี้ ๏ โอ้พระ บิดา แห่ง ข้าพเจ้า ทั้งหลาย พระองค์ อยู่ สวรรค์ ขอ ให้ คน ทั้งปวง ถือ พระ นาม พระองค์ เปน อัน บริสุทธิ ให้ อาณาจักร พระองค์ ตั้ง มา แล้ว ขอ ให้ พระไทย พระองค์ สำเรจ ใน แผ่นดิน เหมือน หย่าง ใน สวรรค์ อาหาร เลี้ยง ข้าพเจา ทั้งหลาย ขอ โปรด ประทาน ให้ ทุก วัน ขอ โปรด ยก ความ ผิด แห่ง ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ดว้ย ว่า ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ได้ ยก ผิด แห่ง คน ที่ ผิด ต่อ ข้าพเจ้า ทั้งหลาย อย่า ให้ ข้าพเจ้า ตาม ซึ่ง ชัก ชวน ให้ ผิด หลง แล้ว ให้ รอด พ้น จาก ซึ่ง ชั่ว ร้าย ฯะ

๕ ๏ แล้ว พระองค์ ยัง ตรัส ถาม เขา ว่า ใน พวก ท่าน จะ เปน ผู้ ใด มี เพื่อน คน หนึ่ง และ จะ ไป หา เพื่อน คน นั้น เพลา เที่ยง คืน และ บอก ว่า มิตะหาย เอ๋ย ให้ ข้า ยืม ขนม สาม อัน เถิด เพราะ ว่า เพื่อน ของ ข้า คน หนึ่ง เดิร เดิน ทาง มา หา แล้ว ข้า ไม่ มี อะไร ที่ จะ ตั้ง ให้ เขา กิน จึ่ง เพื่อน ข้าง ใน เรือน จะ ตอบ ว่า อย่า ให้ ข้า ลำบาก เลย ประตู ก็ ปิด อยู่ แล้ว ลูก ทั้ง หลาย ก็ เข้า ที่ นอน ดว้ย กัน แล้ว ข้า จะ ลุก ขึ้น ให้ เจ้า ก็ ไม่ ได้ เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า แม้น เขา ไม่ ลุก ขึ้น ให้ เพราะ เขา เปน เพื่อน กัน แต่ ว่า เพราะ เขา ออ้น วอน ไป นั้น จึ่ง จะ ลุก ขึ้น ให้ เขา ตาม ซึ่ง ตอ้ง การ อยู่ เรา ก็ บอก แก่ ท่าน เหมือน กัน ว่า ขอ เถิด แล้ว ก็ จะ ได้ หา เถิด จะ ได้ พบ เคาะ เถิด จึ่ง จะ เปิด ให้ แก่ ท่าน ดว้ย ว่า ถ้า ผู้ ใด ขอ ผู้ นั้น ก็ จะ ได้ ถ้า ผู้ ใด รู้ หา ก็ พบ ถ้า ผู้ ใด เคาะ ก็ จะ เปิด ให้ เขา ใน พวก ท่าน นี้ ถ้า ลูก จะ ขอ ขนม แต่ ผู้ ใด ที่ เปน พ่อ ๆ จะ ส่ง หิน ให้ หรื ถ้า จะ ขอ ปลา จะ ส่ง งู ให้ หรื ถ้า จะ ขอ ไข่ ก็ จะ ส่ง แม่ง ป่อง ให้ หรื เหตุฉะนี้ ถ้า ท่าน ที่ เปน คน ชั่ว แล้ว ยัง รู้ จัก เลือก ของ ดี มา ให้ แก่ ลูก ตน ก็ มาก กว่า นั้น อีก พระ

บิดา ที่ อยู่ สวรรค์ จะ ประทาน พระวิญาณ บริสุทธิ ให้แก่ คน ทั้งปวง ที่ สวด
ขอ แก่ พระองค์ นั้น ฯะ
๑๔ ๏ เมื่อ นั้น พระองค์ขับ ผี แก่ คน เปนใบ้ ครั้น ว่า ขับ ผี ออก แล้ว คน เปน
ใบ้ นั้น พูดได้ ฝูง คน ทั้งหลาย ก็ ประลาดใจ แต่ ว่า ลาง คน แต่ พวก นั้น ว่า
ท่าน นี้ ขับ ผี ได้ แก่ ดว้ย ริทธิ ของ บาละซะบูล นาย ผี ทั้งหลาย คน อื่น บ้าง
ชนะสูด พระองค์ ขอให้ เหน เปน สำคัญใน อากาษ ฝ่าย พระองค์ รู้ ความ คิด
เขา แล้ว จึ่ง ตรัส ว่า เมืองใด ๆ ถ้า แก่ง แย่ง กัน เอง ก็ จะ ตก เสียไป เอง
ดว้ย บ้าน เรือน ก็ เหมือน กัน ถ้า และ ซาตาน แบ่ง แย่ง กัน เอง ก็ เมือง เขา
จะ คง อยู่ หย่างไรได้ เล่า แล้ว ท่าน ทั้งหลาย นี้ ยัง ว่า เรา ขับ ผี ดว้ย บาละ
ซะบูล แต่ ว่า ถ้า เรา ขับ ผี ดว้ย ริทธิ ของ บาละซะบูล ลูก เต้า ของ ท่าน ก็ ขับ
ผี ออก ดว้ย ริทธิ ของใคร เล่า เหตุ ดั่ง นี้ ลูก เต้า นั้น จะ เปน ตระลาการ ต่อ
ท่าน ได้ แต่ว่า ถ้า เรา ขับ ผี ออก ดว้ย ริทธิ พระเจ้า ก็ จริง อาณาจักร พระ
เจ้า มาใกล้ แก่ ท่าน แล้ว ๏ ครั้น ว่า คน มี กำลัง เรี่ยว แรง ถือ เครื่อง ศาตรา
อาวุทธิ เฝ้า เรือน อยู่ ไม่ ตอ้ง กลัว ดว้ย เข้าของ แต่ทว่า ครั้น คน มี กำลัง
มาก กว่า มา ชำนะ คน นั้น ชิง ศาตรา อาวุทธิ ที่ เขาไว้ ใจ นั้น แล้ว จึ่ง จะ ชิง
เอา เข้า ของ ไป ดว้ยได้ ถ้า ผู้ ใด มิได้ เปน ฝ่าย เรา ผู้ นั้น ก็ เปน ฝ่าย ศัตรู
เรา ถ้า ผู้ ใดไม่ รว่ม กับ เรา ผู้ นั้น ก็ ให้ กระจัด กระจายไป ครั้น ว่า ผี โสก
โครก ออก จาก คน แล้ว มัน ก็ เที่ยวไป ใน ที่ ขาด น้ำ หา ที่ จะ อาไศรย หา
ก็ ไม่ พบ จึ่ง ว่า ข้า จะ กลับ เข้า ไป ใน เรือน ที่ ข้า ออก มา นั้น ก็ มา เหน
ว่า กวาด จัด แจง ดีบ ดี แล้ว ก็ ไป เอา ผี ทั้ง เจด ร้าย กว่า ตน เอง พา เข้า
มา อาไศร ที่ นั้น ปลาย สุด ท้าย ของ คน นั้น ยิ่ง ชั่ว ร้าย กว่า แต่ ก่อน ฯะ
๒๗ ๏ เมื่อ พระองค์ ยัง ตรัส อยู่ ดั่ง นี้ มี ผู้หญิง คน หนึ่ง แผด เสียง แต่
ใน ฝูง คน ทั้งหลาย รอ้ง ว่า ครรภ ที่ บัติสนธิ แห่ง พระองค์ นั้น เปน ศรี
สวัสดิมงคล อัน หัวนม ที่ พระองค์ ได้ เสวย นั้น ก็ เปน ศรีสวัสดิมงคล ดว้ย
พระองค์ จึ่ง ตอบ ว่า คน ทั้งหลาย ที่ ได้ ฟัง คำ พระ และ ประพฤทธิ ตาม

เปน ศรีสวัสดิมงคล ยิ่ง กว่า เมื่อ ฝูง คน เปน อัน มาก มา พร้อม แล้ว พระ องค์ จึ่ง ตรัส ว่า พวก นี้ เปน ชาติ ชั่ว หา จะได้เหน สำคัญ แต่ ว่า จะ ภบ มิ ได้ เว้น แต่ สำคัญ แห่งโยนา ผู้ ทำนาย เหมือน หนึ่งโยนา นั้น เปน สำคัญ ต่อ ชาว เมือง นีนะเว ก็ บุตร มนุษ จะ เปน สำคัญ ต่อ ชาติ นี้ เหมือน กันและ มเหษี อัน มา แต่ เมือง ทิศใต้ นั้น ใน วัน พิภากษา จะลุก ขึ้น พิภากษา ปรับโทษ คน ทั้งหลาย ชาติ นี้ ด้วย มเหษี นั้น มา แต่ไกล สุท แผ่นดิน จะ ฟัง คำหริะ แห่ง ซะโลโมผู้กระษัตร ก็ ดู เถิด ที่ นี้มี ผู้ ใหญ่ กว่า ซะโลโม อีก ชาว เมือง นีนะเว ใน วัน พิภากษา จะลุกขึ้น ปรับโทษ ต่อ คน ชาติ นี้ ด้วย ว่า เมื่อ โยนาไป ป่าว รอ้ง นั้น เขา ก็ กลับ ตั้งใจ เสียใหม่ ก็ จง ดู เถิด ที่ นี้ มี ผู้ ใหญ่ กว่าโยนา อีก หา มี ผู้ ใด ผู้หนึ่ง ที่ จะ จุด ตะเกียง แล้ว จะ ไปใส่ ไว้ ใน ที่ ลับ หรือใต้ ถัง แต่ ตั้งไว้ บน เชิง ตะเกียง เพื่อ ว่า ถ้า ผู้ ใด จะ เข้า มา จะได้เหน สว่าง ตะเกียง แห่ง กาย คือ ตา นั้น และ เหตุฉะนี้ ถ้า ตา ดี เหน ตรง เที่ยง ก็ สว่าง สิ้น ทั้ง กาย ถ้า ตา ชั่ว ตัว ก็มัว มืดไป เหตุ ดั่ง นี้ อย่าให้ ความ สว่างใน ตัว กลับ มืดไป ด้วย ว่า ถ้า ตา ตัว สว่าง หมดไม่ มืด ศักนิด ก็ จะ สว่าง ตระลอดไป ดุจ ดั่ง ว่า ตะเกียง สว่าง นั้นและ ฯะ

๓๗ ๏ เมื่อ พระองค์ ตรัส ทั้ง นี้ ยังไม่ ทัน ขาด คำ มี พวก ฟาริซาย คน หนึ่ง มา เชิญ พระองค์ ไป รับ อาหาร ด้วย กัน พระองค์ จึ่ง เข้า มา นั่ง แล้ว มิได้ เอา พระหัดถ์ จุ่ม น้ำ ก่อน กว่า จะ รับ อาหาร พวก ฟาริซาย คน นั้นเหน แล้ว ประลาดใจ ฝ่าย พระองค์ เจ้า ก็ ตรัส แก่ คน นั้น ว่า ท่าน เปน พวก ฟาริซาย มัก ล้าง ชำระ ถ้วย ชาม และโตะ แต่ ภาย นอก แต่ ว่า ภายใน ท่าน ก็ เตม ด้วยใจ ช่วง ชิง ชั่ว ร้าย โอ้คน หา ความ คิด ไม่ คนที่ ทำ ข้าง นอก คน นั้น มิได้ ทำ ข้างใน ด้วย หรือ ถ้า และ ท่าน จะได้ ให้ ทาน ตาม มี มาก และ น้อย แล้ว สาระพัด จึ่ง จะ เปน อัน บริสุทธิ ไป แก่ ท่าน ๏ วิบาก แก่ ท่าน ทั้งหลาย ที่ เปน พวก ฟาริซาย ท่าน มา เก็บใบ สาระแหน่ ขะมิน และ ผัก ต่าง ๆ เอา ส่วน สิบ มา ถวาย มาก แต่ ว่า ความ สัจ และ ความ รักษ

ต่อ พระเจ้า ท่าน มา เว้น เสีย ไม่ เอา สิ่ง เหล่า นี้ ควร จะ ทำ แล้ว ที่ จะ
เว้น สิ่ง นั้น ก็ ไม่ ควร ดวัย วิบาก แก่ ท่าน ที่ เปน พวก ฟาริซาย เพราะ
ท่าน รักษ ท่าน ปราถนา จะ นั่ง ณะ ที่ สูง ในโรง ธรรม และ รักษให้ คนไห้ว
คำนับ ท่าน กลาง ตะลาด วิบาก แก่ ท่าน เพราะ ว่า ท่าน เปน เหมือน หนึ่ง ที่
ฝั่ง ผี อันไม่ ปรากฎ และ คน ทั้งหลาย เดิร มา เหยียบ ไม่ รู้ ว่า อะไร ฯะ
๔๕ ๏ เมื่อ นั้น พวก พระครู คน หนึ่ง ตอบ แก่ พระองค์ ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า
ที่ ว่า หย่าง นี้ ก็ เปน คำ ติเตียน พวก เรา ดวัย พระองค์ จึ่ง รับ คำ ว่า วิบาก
แก่ ท่าน ที่ เปน พวก พระครู ดวัย ท่าน เอา ของ หนัก และ แบกไม่ ไหว มา
ใส่ บน มนุษ แต่ ว่า ท่านไม่ ถอัง ของ นั้น แม้น แต่ ดวัยนิ้ว เดียว ฯะ
๔๗ ๏ วิบาก แก่ ท่าน ที่ มา ตก แต่ง ที่ ฝั่ง ศภ ของ ผู้ ทำนาย ซึ่ง ปู่หญ้า
ตายาย ของ ท่าน ได้ ฆ่า เสีย นั้น เหตุ การ ซึ่ง ปู่หญ้า ตายายได้ กระทำ ดวัย
การ นั้น ท่านได้ เปน พญาณ และ เหน ชอบ ดวัย เพราะ ว่า เขา ฆ่า ผู้ ทำนาย
แล้ว ท่าน มา ตก แต่ง ที่ ฝั่ง ศภ นั้น เหตุฉะนี้ พระสัพัญญูเจ้า ได้ ตรัส ว่า เรา
จะใช้ ผู้ ทำนาย บ้าง พระทูต บ้างไป หา เขา ๆ ก็ จะ ฆ่า เสีย บ้าง ไล่ เฆี่ยว
เฆน เสีย บ้าง เพื่อ ว่า จะ เรียก เอา เลือด ซึ่ง เท ลง แห่ง ผู้ ทำนาย ทั้งปวง
ตั้ง แต่ แรก สร้างโลกย์ ตั้ง แต่ เลือด แห่ง เฮเบ็ล ตราบ ท้าว ถึง เลือด แห่ง
ซคาเรีย ที่ ตาย กลาง แท่น กับ พระวิหาร จะเอา แก่ คน ชาติ นี้ หมด แท้
จริง เรา ว่าแก่ ท่าน ว่า จะ เรียก เอา แต่ คน ชาติ นี้ และ ฯะ
๕๒ ๏ วิบาก แก่ ท่าน ที่ เปน พวก พระครู ท่านได้ ยก ปะแจ ความ รู้ เอา
ไป ท่าน ไม่ เข้าไป เอง และ คน ที่ จะใค่ร เข้าไป ท่าน มา ห้าม เสีย เมื่อ พระ
องค์ ตรัส แก่ เขา ดั่ง นี้ พวก อาลักษ และ พวก ฟาริซาย ทั้งหลาย ขัด เคือง
เจ็บใจ นัก ก็ ไล่ เลียง ซักไซ้ เปน อัน มาก หมาย จะได้ จับ สัก คำ หนึ่ง แต่
พระโอฐ พระองค์ เพื่อ จะ ฟ้อง พระองค์ ได้ ฯะ

๏ บท ๑๒ ฯ

๑ ครั้น ว่า ฝูง คน นับ ดวัย หมื่น ชุม นุม พร้อมเพรียง กัน จน เบียด เหยียบ

กัน แล้ว พระองค์ จึ่ง ตรัส สอน พวก ลูก สิษ ก่อน ว่า จง ระวัง ตัว ด้วย เชื้อ
แห่ง พวก ฟาริซาย เชื้อ นั้น คือ ว่า การ ทำ เทียม เปน หน้า ซื่อ ใจ คด สรรพ
สิ่ง ทั้งปวง ที่ ปิด ซ่อน ไว้ ก็ จะ รู้ ออก เสีย สิ่ง อันใด ที่ ปก ปิด อยู่ ก็ จะ รู้ ไป
ได้ เหตุ ดั่ง นี้ ถ้า ท่าน พูด กล่าว สิ่ง อันใด ใน ที่ มืด สิ่ง อัน นั้น ก็ จะ ยินได้
ในที่แจ้ง และ สิ่ง อันใด ซึ่ง ท่าน จะ กระซิบ แก่ หู ใน ที่ สงัด สิ่ง นั้น ก็ จะ
ป่าว ประกาษ แต่ บน หลังคา เรือน เรา ว่า แก่ ท่าน ผู้ เพื่อน เรา ว่า อย่า กลัว
คน ที่ จะ ฆ่า ตัวได้ แต่ ว่า เมื่อ ฆ่า แล้ว ไม่ มี อะไร อีก ที่ จะ ทำได้ ควร
ท่าน จะ กลัว ผู้ ใด เรา จะ บอกให้แจ้ง กลัว ท่าน ผู้ ที่ มี ริทธิ มี เดช เมื่อ
ฆ่า แล้ว จะให้ ตก นรก ได้ เรา ว่า จริง แท้ จง กลัว ผู้ นั้น และ นก กระ
จอก เขา ขาย คู่ หนึ่ง สอง ไพ มิใช่ หรือ ฝ่าย นก กระจอก นั้น พระเจ้า มิได้ลืม
สัก ตัว หนึ่ง ตัว เดียว ดอก แม้น ผมในศีศะ ท่าน ก็ นับ อยู่ ทุก เส้น เหตุ
ดั่ง นี้ อย่า กลัว เลย ท่าน ประเสริฐ กว่า นก กระจอก นั้นเปน อัน มาก ฯะ
๘ ๏ เรา ก็ บอก แก่ ท่าน ว่า ถ้า ผู้ ใด จะกล่าว รับ เรา ต่อ หน้า มนุษ บุตร มนุษ
ก็ จะกล่าว รับ ผู้ นั้น ต่อ หน้า พวก ทูต แห่ง พระเจ้า แต่ ว่า ถ้าผู้ ใด ปติเสศ มิ
รับ เรา ต่อ หน้า มนุษ ทั้งหลาย เรา ก็ จะ ปติเสศ มิ รับ ผู้ นั้น ต่อ หน้า พวก ทูต
พระเจ้า เหมือน กัน ถ้า ผู้ ใด จะพูด จา ประมาท หมิ่น ต่อ บุตร มนุษ การ ผิด
นั้น ก็ จะ ยกได้ แต่ทว่า ถ้า ผู้ ใด ได้ว่า หยาบ ช้า ต่อ พระวิญาณ บริสุทธิ นั้น
จะโปรด ยกไม่ ได้เลย ถ้า คน มา จับ ท่าน พาไปโรง ธรรม หรือ ไป หา ขุนนาง ผู้
ใหญ่ ผู้ น้อย เมื่อไร อย่า คิด วิตก ว่า จะแก้ตัว หย่างไร จะพูด หย่างไร เพราะ
ว่า ควรให้ท่าน ว่า หย่างไร พระวิญาณ จะสอนให้รู้ ใน ขณะ นั้น แล ฯะ
๑๓ ๏ เมื่อ นั้น มี คน หนึ่ง แต่ใน ฝูง คน ทั้งหลาย มาทูล ว่า อาจารย์ เจ้า
ข้า ขอ ท่าน สั่ง พี่น้อง ของ ข้าพเจ้าให้แบ่ง ของ มระดก ด้วย ข้าพเจ้า พระ
องค์ จึ่ง ตรัส แก่ คน นั้น ว่า ใครได้ตั้ง เราให้เปน ตระลาการ จะได้ แบ่ง
ของให้ท่าน แล้ว พระองค์ ยัง ตรัส แก่ คน ทั้งหลายว่า ดูกร ท่าน ระวัง
ด้วยใจโลภ จงดี เพราะ ว่า มนุษ ผู้ ใด ถ้า มี เข้า ของ ทรัพย์ สมบัติ มาก

เท่าไร ผู้นั้น จะได้ มี ความ สุข มาก เท่า นั้น หา มิได้ พระองค์ จึ่ง ตรัส
แก่ เขา เปน คำ เปรียบ เทียบ ว่า ไร่นา แห่ง เสรฐี คน หนึ่ง มี ผล เปน อันมาก
นัก เสรฐี นั้น ก็ รำพึง คิดในใจ ว่า ข้า จะ ทำ กะไร ดี ที่ ช่อง จะ ประสม
เข้า ของ นั้น เอาไว้ ไม่ มี แล้ว จึ่ง ว่า ข้า จะ ทำ หย่าง นี้ ยุ้ง ฉาง ข้า จะ รื้
เสียแล้ว สร้าง ขึ้นใหม่ให้กว้าง ออกไป ที่ นั้น และ ข้า จะ ประสม เข้า ของ
ทรัพย์ สิ่ง ทั้งปวง เข้าไว้ จึ่ง จะ ว่า แก่ ตัว เอง ว่า เอง มี ทรัพย์ สมบัติ
กองไว้ มาก จะใช้ เปน หลาย ปี หยุด พัก กิน ดื่ม ชื่น ชม ยินดี เถิด ส่วน
พระเจ้า ก็ ตรัส แก่ คน นั้น ว่า โอ้คน หา ความ คิด มิได้ คืน วัน นี้ จะ เรียก
เอา ชีวิตร ของ ตัวไป แล้ว สาระพัด ที่ ตัว ประสมไว้ นั้น จะเปน ของใคร เล่า
คน ที่ ประสม แก่ ตัว แต่ ว่า มิได้เหน แก่ พระเจ้า ก็ เหมือน กัน ฉนี้ และ ฯ
๒๒ ๑ ขณะ นั้น พระองค์ ตรัส แก่ ลูก สิษ ว่า เปน เหตุ ดั่ง นี้ แล้ว เรา
จึ่ง บอก แก่ ท่าน ว่า อย่า วิตก รำคาญใจ ด้วย ชีวิตร ว่า จะ เอา อะไร มา กิน
อย่า วิตก ด้วย กาย ว่า จะ เอา อะไร มา นุ่ง ห่ม เพราะ ว่า ชีวิตร ประเสิฐ
กว่า อาหาร กิน กาย ก็ ประเสิฐ กว่า เครื่อง นุ่ง ห่ม จง พิเคราะดู ฝูง กา เถิด
เขา มิได้ หว่าน เข้า มิ ได้ เกี่ยว ยุ้ง ฉาง เขา ก็ไม่ มี แต่ ว่า พระเจ้า ยัง
โปรด เลี้ยง เขา ฝ่าย ท่าน เล่า ประเสิฐ กว่า นก ทั้งหลาย มาก สัก เท่าไร
ใน พวก ท่าน จะ มี ผู้ใด บ้าง ถึง จะ คิด วิตก รำคานใจ ยัง จะให้อายุศม์ ตัว
ยืด ยาวไป สัก ศอก หนึ่งโมง หนึ่ง จะได้ หรื. ถ้า สิ่ง อัน เลก ที่ สุด ทำ ไม่ ได้
เหตุไฉน ท่าน มา วิตก รำคานใจ ด้วย สิ่ง อื่น เล่า จง พิเคราะ ดู ดอก ปะทุม
ชาติ งอก ขึ้น หย่างไร การ เหนจ เหนื่อย ปั่น ฝ้าย ปั่น ด้าย มิได้ ทำ แต่ ว่า
เรา บอก แก่ ท่าน ว่า แม้น พญา ซะโลโมในกำดัษ สง่าราศรี มิได้งาม สุก
ใส เท่า ดอก นี้ ดอก หนึ่ง ฝ่าย หญ้าในทุ่ง ที่ เกิด ขึ้น วัน นี้ และ พรุ่งนี้ จะ
ต้อง ทิ้งใน เตาไฟ ถ้า พระเจ้า ตก แต่ง หญ้า นั้นให้ งาม เท่า นี้ ก็ ฝ่าย ท่าน
เล่า ที่ เปน คน ความ เชื่อ น้อย พระองค์ จะ ตก แต่ง ท่านให้ดี สัก เท่าไรเล่า
เหตุ ดั่ง นี้ อย่า ถาม ว่า จะ กิน อะไร จะ ดื่ม อะไร อย่า คิด วิตก เลย ด้วย ว่า

นา ๆ ประเทศ แสวง หา สาระพัด สิ่ง ของ ทั้ง นี้ แต่ ดวัย ท่าน นี้ เล่า จะต้อง
การ ดวัย สิ่ง อันใด พระ บิดา ท่าน ก็ รู้ อยู่ ท่าน จง หา ซึ่ง ควร ดวัย อาณา
จักร แห่ง พระเจ้า แล้ว สาระพัด ทั้ง นี้ ก็ จะ เพิ่ม พูนให้แก่ ท่าน ดวัย โอ้
ฝูง แกะ ฝูง นอ้ย อย่า กลัว ดวัย ว่า ชอ่บ พระไทย พระ บิดา ท่าน จะให้
อาณาจักร นั้น อยู่ กับ ท่าน เหตุฉะนี้ เช้า ของ ที่ มี อยู่ นั้น ขาย เสียให้ ทาน
ให้ มี ถุง เงิน ที่ ไม่ รู้ จะ เก่า แก่ เลย และ สมบัติ อันไม่ สิ้นไม่ สุด ประ
สมไว้ ใน เมือง สวรรค์เถิด ที่ นั้น ขโมย จะ ลัก สนิม จะ กิน ก็ หา มีได้
เพราะ ว่า คลัง ทรัพย์ ของ ท่าน อยู่ ที่ ไหน จิตรใจ ก็ อยู่ ที่ นั้นและ คาดเอว
ไว้ ยืน อยู่ ถือ ตะเกียงให้ สว่าง เปน เหมือน หนึ่ง คน คอย นาย เขา จะ กลับ
มา แต่ การ เลี้ยง เพื่อ ว่า เมื่อ นาย นั้น จะ มา เคาะ ประตู เขา ก็ จะ เปิด
รับ ทีเดียว ถ้า นาย มา เพลาใด ๆ จะ เหน ช้า คน เฝ้า อยู่ ช้า คน ผู้นั้น ก็ เปน
ผาศุข เรา บอก แก่ ท่าน ว่า แท้ จริง นาย ผู้ นั้น จะ คาด เอวไว้ ให้ช้า คน
ทั้งหลาย นั้น นั่งลง แล้ว จะ เช้า มา ปรนิบัติ แก่ เขา ถ้า นาย จะ มา เพลา สอง
ยาม หรื สามยาม และ เหน เฝ้า อยู่ ฉะ นั้น ช้า คน เหล่า นั้น ก็ เปน ผาศุข แท้
ทั้ง นี้ จง เช้าใจ เถิดว่า ถ้า และ เจ้าเรือน จะได้ รู้ แล้ว ว่า ขโมย จะมา เพลา
อะไร ก็ จะ เฝ้า อยู่ มิให้ มัน ขุด ถลุ ฝาเรือน ได้ เหตุฉะนี้ให้ ท่าน อยู่ สรรพ
พร้อมแล้ว ดวัย ท่านไม่ รู้ว่า จะ เปน เพลาไร ที่ บุตร มนุษ จะ มาถึง ฯะ
๔๑ ๏ เปโตร จึ่ง ทูล ถาม พระองค์ ว่า เมื่อ พระองค์ ตรัส เปรียบ ดั่ง นี้
เหน แก่ พวก เรา หรื ๆ แก่ คน ทั้งปวง พระองค์ จึ่ง ตรัส ตอบ ว่า จะ เปน
ผู้ใด ที่ เปน พวก วิเศศ จัด แจง แล ดู ของใน เรือน ซื่อ ตรง และ ประกอบ
ดวัย ความ คิด ซึ่ง นาย จะ ตั้งให้บังคับ ทั้ง เรือน และให้แจก อาหาร ตาม
เวลา เมื่อ นาย จะ มา เหน คน ทำ อยู่ ดั่ง นั้น คน นั้น ก็ เปน ผาศุข และ เรา
บอก แก่ ท่าน เปน แท้ จริง ว่า นาย จะ ยก ตั้ง คน นั้น ให้ บัง คับ บันดา สาระ
พัด ซึ่ง นาย มี อยู่นั้น แต่ ทว่า ถ้า ช้า คน นั้น จะ คิด ใน ใจ ว่า นายไม่ มา
เรว จะ ช้า แล้ว จะ มา ตบ ตี ทาษา ทาษี ดวัย กัน กิน เล่า เมา สุรา นายของ

ช้าคน นั้น จะ มา ใน วัน ที่ เขาไม่ ทัน คิด ใน เพลา ที่ เขา ไม่ ทัน รู้ จึ่ง จะ เฆี่ยน เปน สาหัด แล้ว ไล่ เสีย ให้ ไป อยู่ กับ พวก อัน ไม่ ซื่อ เปน พาล ฝ่าย ช้า คน ผู้ ใด รู้ น้ำ ใจ แห่ง นาย แล้ว แต่ มิได้ แต่ง ตัว ทำ ตาม จะ ตี ผู้ นั้น ให้ หนัก ๆ แต่ ว่า ถ้า มิได้ รู้ นั้น และ ยัง ทำ ซึ่ง ควร จะ ตี จะ ตี ได้ แต่ เบา บาง ถ้า ผู้ ใด ได้ รับ มาก ก็ จะ เรียก เอา มาก แต่ ผู้ นั้น ได้ ถ้า ฝาก เข้า ของ เปน อัน มาก ไว้ แก่ ผู้ ใด ก็ จะ ทวง เอา แก่ ผู้ นั้น ยิ่ง มาก ๏ เรา มาให้ ไฟ บังเกิด มี ใน แผ่นดิน เรา จะ ปรารถนา สิ่งใด จะ ปรารถนา ให้ ก่อ ขึ้น จุด ขึ้น แล้ว จำ เปน ให้ เรา จุ่ม จม ใน ความ ทุกข เรา ก็ คร่ำ ครวน ใจ กว่า จะ ได้ สำเรจ แล้ว ท่าน จะ นึก ว่า เรา มา ให้ ความ ศุข สำราญ บังเกิด มี ใน แผ่นดิน หรื ก็ หา มิได้ เรา บอก แก่ ท่าน ว่า เรา มา ให้ แยก กัน เพราะ ว่า ใน เรือน หลัง เดียว จะ มี ห้า คน แยก จาก กัน สาม ต่อ สอง และ สอง ต่อ สาม พ่อ จะ แยก จาก ลูก และ ลูก จาก พ่อ แม่ จาก ลูก สาว ลูก สาว จาก แม่ แม่ ยาย จาก ลูก สะใภ้ ลูก สะใภ้ จาก แม่ ยาย ฯ ะ

๕๔ ๏ คราว นั้น พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ ฝูง คน ทั้งปวง ว่า ครั้น ท่าน เหน เมฆ ขึ้น มา แต่ ทิศ ตวัน ตก บัดเดี๋ยว ท่าน ว่า ฝน จะ ตก แล้ว ก็ เปน มา เหมือน ว่า นั้น ครั้น ลม พัด มา แต่ ทิศ ใต้ ท่าน ว่า จะ ร้อนและ ก็ เปน ดั่ง นั้น โอ้ คน ทำ เทียม ใจ ดี ลักขณะ แผ่น ดิน ลักขณะ ฟ้า ท่าน สังเกต ได้ รู้ ได้ แต่ ว่า ลักขณะ เวลา นี้ ท่าน หา ได้ พิเคราะห์ เข้า ใจ ไม่ ก็ เหตุ ไฉน ท่าน เอง มิได้ ถือ ซึ่ง ชอบ ควร ถ้า คน อัน เปน ความ กัน กับ ตัว จะ พา ตัว ไป หา ขุน หมื่น ก็ เร่ง ทำ ให้ เขา ปล่อย เสีย เมื่อ เดิร ทาง ไป นั้น กลัว เกลือก ว่า เขา จะ ลาก ไป มอบ ท่าน ไว้ แก่ ตระลาการ และ ตระลาการ จะ ส่ง ให้ ทำมรง และ ทำมรง จะ ใส่ คุก ไว้ เรา ว่า แก่ ตัว ว่า จะ ออก จาก นั้น มิได้ กว่า จะ ได้ ใช้ ให้ หมด ที่ เดียว ฯ ะ

๏ บท ๑๓ ฯ

๏ คราว นั้น ลาง คน มา เล่า ให้ พระองค์ ฟัง เรื่อง ราว แห่ง พวก ชาว เมือง

ฆาลิลาย ซึ่ง เลือด แห่ง พวก นั้น ปีลาต ผู้ เปน เจ้า เมือง ได้ เอา มา ระคน
กับ เครื่อง บูชา ของ เขา พระเยซู ตรัส ถาม เขา ว่า ท่าน จะ เหน หย่าง ไร
จะ เหน ว่า พวก ฆาลิลาย เหล่า นั้น เปน คน บาป ยิ่ง กว่า พวก ฆาลิลาย ทั้ง
ปวง หรื จึ่ง ต้อง ไภย ดั่ง นี้ เรา ว่า แก่ ท่าน มิ ใช่ หย่าง นั้น แต่ ว่า แม้น
ท่าน เอง ไม่ ได้ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่ ท่าน ก็ จะ ถึง แก่ ความ ฉิบหาย เหมือน กัน
แล้ว ด้วย สิบ แปด คน นั้น ซึ่ง หอ รบ ใน บ้าน ซิโลอา ตก ทับ ฆ่า เสีย นั้น
ท่าน จะ เหน หย่าง ไร คน เหล่า นั้น จะ เปน ผู้ ร้าย กว่า คน ทั้ง ปวง ที่ อยู่ ใน
เมือง ยรูซาเลม หรื เรา ว่า มิ ใช่ ดอก ถ้า แม้น ท่าน นี้ เอง มิได้ ตั้ง ใจ เสีย
ใหม่ ท่าน นี้ ก็ จะ ฉิบหาย เหมือน กัน สิ้น ทุก คน ฯะ
๖ ๏ ส่วน พระองค์ ตรัส เปน คำ อุปะมา ดั่ง นี้ ว่า ยัง มี คน หนึ่ง ปลูก ต้น
มะเดื่อ เทษ ไว้ ใน สวน ก็ มา หา ผล ใน ต้น นั้น หา ก็ ไม่ พบ จึ่ง บอก แก่
คน เฝ้า สวน นั้น ว่า ดู เถิด ข้า มา หา ผล ใน ต้น นี้ เปน สาม ปี แล้ว ก็ ไม่ เหน
ฟัน เสีย เถิด จะ ให้ ดิน รก เปล่า ทำ ไม คน เฝ้า สวน นั้น ตอบ ว่า ขอ นาย เอา
ไว้ ปี นี้ ก่อน กว่า จะ แซะ ขุด รอบ แล้ว จะ ใส่ เครื่อง เน่า โสโครก แล้ว
ถ้า ไม่ มี ผล จึ่ง ค่อย ฟัน เสีย เถิด ฯะ
๑๐ ๏ อยู่ มา พระองค์ สั่ง สอน อยู่ ใน โรง ธรรม แห่ง หนึ่ง ใน วัน ซะบาโต
ก็ มี ผู้ หญิง คน หนึ่ง ผี เข้า สิง สู่ ให้ บังเกิด โรค เปน สิบ แปด ปี แล้ว เสน
ก็ ชัก หลัง ภับ ไป จะ ตั้ง ตัว ตรง ไม่ ได้ เลย ครั้น พระองค์ เหน หญิง นั้น
แล้ว ก็ ตรัส เรียก ว่า ดูกร หญิง เอ๋ย โรค ของ ตัว ลุด หาย ไป แล้ว พระ
องค์ จึ่ง วาง พระหัดถ์ บน หญิง นั้น ใน ขณะเดียว หญิง นั้น ก็ ยืน ตรง แล้ว
โมทนา สรระเสิญ พระคุณ พระเจ้า ฝ่าย นาย โรง ธรรม ก็ เคือง ใจ ด้วย พระ
เยซู รักษา คน ใน วัน ซะบาโต จึ่ง บอก แก่ ฝูง คน ว่า มี หก วัน อัน ควร
จะ ทำ การ อยู่ ใน หก วัน นั้น จง มา รักษา ตัว เถิด ใน วัน ซะบาโต ก็ อย่า
เลย พระองค์ เจ้า จึ่ง ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า อ้าย คน ทำ เทียม ใจ ดี ท่าน
เหล่า นี้ สิ้น ทุก คน ปล่อย วัว แล ลา จาก โรง ใน วัน ซะบาโต ให้ ไป กิน น้ำ

มิใช่ หรื ถ้า เช่น นั้น ฝ่าย หญิง นี้ ที่ เปน เชื้อ สาย ของ อับราฮาม ซึ่ง ซา
ตาน ผูก อยู่ ได้ ๑๘ ปี แล้ว ถึง เปน วัน ซะบาโต ไม่ ควร จะ แก้ เสีย หรื
ครั้น พระองค์ ได้ ว่า ทั้ง นี้ แล้ว คน ทั้งหลาย ที่ เปน อะริ แก่ พระองค์ ก็ ละ
อาย แก่ ใจ ฝ่าย ฝูง ราษฎร ทั้ง ปวง ก็ มี ความ ยิน ดี ด้วย เหตุ การ ซึ่ง
พระองค์ ทรง กระทำ เปน อัน ดี ประเสริฐ ทุก สิ่ง ฯะ
๑๘ ๏ พระองค์ จึ่ง ว่า ซึ่ง อาณาจักร พระเจ้า จะ เหมือน สิ่ง ใด เรา จะ เอา
สิ่ง ใด มา เปรียบ เทียบ ก็ จะ เหมือน เมด พรรณ ผัก กาษ ซึ่ง คน หนึ่ง เอา
มา หว่าน ไว้ ใน สวน เขา ก็ งอก ขึ้น ใหญ่ ขึ้น เปน ต้น ใหญ่ และ นก บิน
กลาง ฟ้า มา จับ กิ่ง อาไศร ได้ ๏ อัน หนึ่ง เล่า เรา จะ เทียบ ซึ่ง อาณา
จักร พระเจ้า ด้วย สิ่ง ใด ก็ จะ เหมือน เชื้อ ก้อน หนึ่ง ซึ่ง ผู้ หญิง มา ใส่ ลง
ไว้ ใน แป้ง สาม ทนาน กว่า จะ ฟู ขึ้น ด้วย กัน สิ้น ฯะ
๒๒ ๏ แล้ว พระองค์ ดำเนิร เที่ยว ไป ตาม บ้าน ตาม เมือง เทศนา สั่ง สอน
จน มา ถึง เมือง ยรูซาเลม ก็ มี คน หนึ่ง มา ถาม พระองค์ ว่า พระองค์
เจ้า ข้า คน ที่ จะ รอด นั้น มาก หรื น้อย พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ คน ทั้งหลาย
ว่า จง เร่ง เข้า ไป ใน ประตู ที่ แคบ เพราะ เรา บอก แก่ ท่าน ว่า คน เปน
อัน มาก จะ หา ที่ จะ ได้ เข้า แต่ จะ เข้า มิ ได้ ถ้า นาย เรือน จะ ลุก ขึ้น
ปิด ประตู เมื่อ ใด และ ท่าน ทั้งหลาย จะ อยู่ ข้าง นอก เคาะ ประตู ว่า พระ
องค์ เจ้า ข้า ๆ ขอ เปิด ประตู ให้ ข้าพเจ้า ด้วย เถิด แล้ว นาย เรือน จะ ว่า
แก่ ท่าน ว่า เรา ไม่ รู้ จัก ท่าน ว่า มา แต่ ไหน เมื่อ นั้น ท่าน จะ ว่า ข้าพ
เจ้า ทั้งหลาย ได้ กิน กับ ท่าน และ ท่าน ได้ สั่ง สอน ใน ที่ ชุม นุม แห่ง ข้าพ
เจ้า นาย เรือน ก็ จะ ว่า เรา ไม่ รู้ จัก ท่าน ว่า มา แต่ ไหน ถอย ไป จาก เรา
เถิด บันดา ผู้ ทำ การ แต่ ล้วน ชั่ว ทั้ง นั้น ที่ นั้น จะ พิลาพ ร่ำ ไร ขบ เขี้ยว
เคี้ยว ฟัน เมื่อ ท่าน จะ เหน อับราฮาม และ ยิศฮาค และ ยาโคบ กับ ผู้ ทำนาย
ทั้ง ปวง เข้า อยู่ ใน เมือง พระเจ้า แล้ว และ ท่าน เอง ผลัก ทิ้ง เสีย ภาย
นอก คน จะ มา แต่ ทิศ ตะวัน ออก ทิศ ตะวัน ตก ทิศ เหนือ ทิศ ใต้ จะ นั่ง

ลงในเมือง พระเจ้า จง ดู เถิด คน ที่ อยู่ ข้าง ต้น จะ ถอย มา อยู่ ข้าง ปลาย ฯ
๓๑ ◎ ใน กาละ วัน นั้น มี ลาง คน เปน พวก ฟาริซาย มา ทูล แก่ พระ
องค์ ว่า ท่าน จง ออก ไป ที่ อื่น เถิด เพราะ ว่า พญา เฮโรด จะ ใค่ร ประหาร
ชีวิตร ท่าน เสีย พระองค์ จึ่ง ตอบ สั่ง เขา ว่า ท่าน จง ไป บอก อ้าย หมา
จิงจอก นั้น ว่า จง ดู เถิด เรา ขับ ผี ออก และ รักษา คน เจ็บ วัน นี้ และ พรุ่ง
นี้ด้วย แล้ว ใน วัน สาม เรา จะ ถึง ที่ สำเรจ จำ เปน ให้ เรา เที่ยว ไป วัน นี้
พรุ่ง นี้ และ มะรืน นี้ เพราะ ว่า จะ ให้ ผู้ ทำนาย ฉิพหาย เว้น แต่ ใน เมือง ยรู
ซาเลม ก็ หา มิ ได้ เมือง ยรูซาเลม เมือง ยรูซาเลม เอ๋ย ซึ่ง ได้ ฆ่า ผู้ ทำ
นาย ทั้งหลาย และ เอา ก้อน หิน คว่าง คน ที่ รับ ใช้ มา หา ท่าน จะ เปน ซี่
หน ซี่ ครั้ง เรา มี ใจ จะ ประมวน ลูก เต้า ของ ท่าน เข้า ไว้ ดุจ ดั่ง แม่ นก ปก
กก ลูก นก ใต้ ปีก เขา ฝ่าย ท่าน เล่า ก็ มิ รับ มิ ยอม ดู เถิด เรือน ท่าน ก็ ทิ้ง
เสีย เปล่า แล้ว เรา บอก แก่ ท่าน ว่า จะ เหน หน้า เรา อีก มิ ได้ กว่า จะ ถึง
วัน นั้น ที่ ท่าน จะ ว่า สาธุการ แก่ ท่าน ผู้ มา ใน นาม ชื่อ แห่งพระองค์เจ้า ฯ

◎ บท ๑๔ ฯ

◎ อยู่ มา พระองค์ เข้า ไป ใน เรือน แห่ง พวก ฟาริซาย ผู้ หนึ่ง เปน ผู้ ใหญ่ จะ รับ อาหาร ที่ นั้น ใน วัน ซะบาโต คน อื่น คอย มอง ดู พระองค์ แล้ว ยัง มี คน อยู่ ตรง หน้า พระองค์ เปน ท้อง มาร พระเยซู ตรัส ถาม พวก พระครู และ พวก ฟาริซาย ว่า ที่ จะ รักษา คน เจ็บ ใน วัน ซะบาโต ชอบ หรื ไม่ ชอบ พวก นั้น ก็ นิ่ง อยู่ พระองค์ จึ่ง เอา คน นั้น รักษา ให้ หาย โรค แล้ว ปล่อย ไป จึ่ง ตรัส ถาม คน ทั้งหลาย นั้น ว่า ถ้า ผู้ ใด ใน พวก ท่าน มี ลา หรื วัว ตัว หนึ่ง ตก ใน บ่อ เขา จะ ไม่ เร่ง ชัก ขึ้น หรื แม้น ถึง จะ เปน ใน วัน ซะ บาโต คน ทั้งหลาย ก็ จน อยู่ หา ที่ จะ แก้ จะ ตอบ แก่ พระองค์ มิ ได้ เลย ครั้น พระองค์ เหน ว่า คน ที่ รับ เชิญ มา กิน โต๊ะ นั้น ได้ เลือก เอา ที่ นั่ง สูง ๆ พระองค์ จึ่ง ตรัส สอน เขา เปน คำ อุปะมา ว่า เมื่อ ผู้ ใด จะ เชิญ ตัว มา กิน เลี้ยง อย่า นั่ง ลง ใน ที่ สูง กลัว เกลือก ว่า ผู้ มี ศักดิ์ สูง กว่า จะ ได้ รับ

เชิญมา แล้วคนที่ให้เชิญมานั้นจะมาบอกแก่ตัวว่า ยกที่สูงนี้ให้แก่ท่าน แล้วตัวจะมีความละอายเลื่อนถอยลงที่ต่ำ แต่ว่าเมื่อจะรับเชิญแล้วจงไปนั่งในที่ต่ำ เพื่อว่าเมื่อคนที่ให้เชิญตัวมาจะมาเหนก็จะบอกแก่ตัวว่า มิศหายเอ๋ย จงขึ้นไปนั่งสูงกว่าเถิด เมื่อนั้นก็จะเปนเกรียติยศแก่ตัวต่อหน้าบันดาคนที่นั่งงานด้วยกัน เพราะว่าถ้าผู้ใดจะยกยอตัวขึ้นจะต้องถ่อมผู้นั้นลง ถ้าผู้ใดจะถ่อมตัวลง ก็จะต้องยกผู้นั้นตั้งขึ้น ฯะ
๑๒ ๏ ขณะนั้นพระองค์ตรัสแก่คนที่ให้เชิญพระองค์สอนว่า ครั้นท่านจะทำการเลี้ยงกลางวันก็ดี เพลาค่ำก็ดี อย่าเรียกเพื่อนฝูงญาติพี่น้อง และเสรฐีที่เปนเพื่อนบ้าน เกลือกว่าเขาก็จะเรียกท่านตอบแทน แล้วที่ลงทุนนั้นก็จะได้แก่ท่านอีก แต่ว่าเมื่อท่านจะทำการเลี้ยง จงเรียกคนจนคนยากคนเสียมือเสียตีนขาหักและตาบอด แล้วท่านจึ่งจะเปนผาศุข เพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะทดแทนท่านได้ แต่ทว่า เมื่อผู้ชอบธรรมจะเปนขึ้นมาจากตาย ท่านก็จะได้บำเหนจเมื่อนั้นและ ฝ่ายคนที่นั่งรับอาหารด้วยกัน มีคนหนึ่งได้ยินดังนี้แล้ว จึ่งทูลแก่พระองค์ว่า ถ้าผู้ใดจะรับอาหารในเมืองแห่งพระเจ้าผู้นั้นก็จะเปนผาศุขและ ฝ่ายพระองค์ก็ตรัสตอบแก่ผู้นั้นว่ายังมีผู้หนึ่งแต่งการเลี้ยงเปนงานใหญ่ในเพลาค่ำ ได้เชิญคนเปนอันมาก ถึงเพลากำหนดแห่งการงาน ท่านจึ่งใช้บ่าวไปบอกแก่คนที่รับเชิญไว้ว่า สาระพัดเตรียมพร้อมแล้วจงมาเถิด แล้วคนเหล่านั้นไม่มาแต่สักคน แต่ต่างคนต่างแก้ตัว คนแรกนั้นว่า ข้าซื้อไร่นาแล้วคงจะออกไปดูนานั้นก่อน ที่ข้าไม่มานั้นขอท่านอย่าให้ถือ อีกคนหนึ่งว่า ข้ารับได้เมียแล้วเหตุฉนี้จะมาไม่ได้ บ่าวนั้นก็เอาเนื้อความกลับมาเล่าให้นายฟังทั้งนั้น นายเรือนก็โกรธจึ่งสั่งบ่าวว่า เร่งออกไปในทางใหญ่ตรอกน้อย เอาคนยากจนเสียมือเสียตีนขาหักและตา

บอกภา เช้า มา ในที่นี้ บ่าว ใช้ บอก ว่า นาย เจ้า ข้า ฉัน ทำ แล้ว เหมือน
นาย สั่ง นั้น แต่ว่า ที่ เปล่า ยัง มี อยู่ เจ้า ข้า นาย จึ่ง สั่ง บ่าว นั้น ว่า ออก
ไป ใน ทาง หลวง ก็ ดี ใน ซอก แคบ ก็ ดี เร่ง ภา เขา เช้า มา ให้ เตม เรือน
เรา เถิด เพราะ ว่า เรา บอก แก่ ท่าน ว่า แต่ ใน พวก ที่ รับ เชิญ นั้น หา
มิ ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง ที่ จะ ชิม เครื่อง เรา เลย ฯะ
๒๕ ๏ ครั้น เมื่อ ฝูง คน เปน อัน มาก มา พร้อม แล้ว พระองค์ จึ่ง ผิน
พระ ภักตร ตรัส แก่ เขา ว่า แม้น ผู้ ใด จะ มา หา เรา ถ้า ผู้ นั้น มิ ได้ ชัง พ่อ
แม่ ลูก เมีย พี่ น้อง หญิง ชาย ถึง ชีวิตร ตัว ก็ ดี ผู้ นั้น จะ เปน ลูก สิษ เรา
ก็ หา มิ ได้ ถ้า ผู้ ใด ไม่ ได้ ยก กาง เขน ของ ตัว แบก ตาม เรา มา ผู้ นั้น จะ
เปน ลูก สิษ เรา ก็ หา มิ ได้ ใน พวก ท่าน จะ มี ผู้ ใด บ้าง ปราถนา จะ ก่อ
หอ รบ ผู้ นั้น จะ ไม่ นั่ง ลง ก่อน หรื คิด ดู ว่า ทรัพย์ สมบัติ จะ ภอ ให้
สำเรจ หรื ไม่ ภอ กลัว เกลือก ว่า ครั้น จะ ลง ราก แล้ว ไม่ มี ที่ จะ ทำ ให้ สำ
เรจ ได้ ฝ่าย คน ทั้งปวง ที่ เหน ดั่ง นั้น ก็ จะ เยาะ เย้ย หยัน ว่า คน นี้ ลง
ทุน สร้าง จะ ให้ สำเรจ แต่ หา สำเรจ ไม่ อนึ่ง จะ มี กระษัตร ผู้ ใด บ้าง ถ้า
จะ ไป สัป ยุท สงคราม แก่ กระษัตร อื่น เธอ จะ ไม่ ปรึกษา ก่อน หรื ว่า
ทหาร เรา เปน หมื่น หนึ่ง จะ สู้ กัน แก่ ฆ่า ศึก ที่ มี สิบ หมื่น ยัง จะ ได้ หรื มิ
ได้ หรื เมื่อ ฆ่า ศึก ยัง อยู่ ไกล จะ ใช้ ให้ ราช ทูต ไป ว่า กล่าว เปน ไมตรี
กัน ฝ่าย ท่าน ทั้งปวง เล่า ก็ เหมือน กัน ถ้า ผู้ ใด มิ ได้ ละ ทิ้ง สาระพัด ทั้ง
ปวง ที่ เปน ของ ตัว ไว้ ผู้ นั้น จะ เปน ลูก สิษ ของ เรา หา มิได้ เกลือ ก็
เปน ของ อัน ดี แต่ ว่า ถ้า เกลือ นั้น จืด จาง ไป จะ ให้ เคม ไป อีก หย่าง
ไร ได้ ถึง จะ ใช้ สอย หย่าง ของ โศก โครก ก็ ไม่ ได้ แล้ว จะ ตอง ทิ้ง
เสีย ภาย นอก ใคร มี หู ฟัง ก็ ฟัง เอา เถิด ฯะ

๏ บท ๑๕ ฯ

๑ ครั้ง นั้น บันดา พวก เก็บ ภาษี กับ พวก คน บาป เขา มา ใกล้ จะ ได้ ฟัง
พระองค์ ฝ่าย พวก ฟาริซาย และ พวก ชาลักษ ก็ กระซิบ กล่าว ว่า คน นี้

รับ คน บาป มา กิน ด้วย กัน พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ เขา เปน คำ เปรียบ ทั้งนี้ ว่า
ใน พวก ท่าน จะมี ผู้ ใด บ้าง ถ้า ผู้ นั้น มี แกะ ร้อย ตัว และตัว หนึ่ง หายไป
จะมิ ต้อง ละ แกะ เก้าสิบ เก้า ตัว ไว้ ใน ป่า หรื แล้วไป ตาม หา แกะ ตัว หนึ่ง
ที่ หายไป นั้น กว่า จะ พบ ถ้า จะ พบได้ ก็ ยก ใส่ บ่า ชื่น ชม ยิน ดี กลับ มา
บ้าน ร้อง เรียก เพื่อน เคียง บ้านใก้ล บอก ว่า จง มี ความ ยิน ดี ด้วย กัน เถิด
ด้วย ว่า แกะ ที่ หาย นั้น พบ ได้ แล้ว เรา บอก แก่ ท่าน ว่า เหมือน กัน เช่น นี้
ก็ จะ มี ความ ยินดี ใน เมือง สวรรค ด้วย คน บาป คน เดียว ที่ จะ ตั้ง ใจ เสีย
ใหม่ มาก กว่า ยิน ดี ด้วย คน ชอบ ธรรม เก้า สิบ เก้า คน ที่ ไม่ ต้อง การ จะ
ตั้งใจ เสียใหม่ นั้น อนึ่ง จะ มี ผู้ หญิง ผู้ ใด บ้าง มี เงิน สิบ สลึง ถ้า สลึง
หนึ่ง ตก หาย หญิง นั้น จะไม่ จุด ตะเกียง กวาด เรือน ค้น หา ดี ๆ กว่า จะพบ
หรื ถ้า พบได้ แล้ว ก็ จะ ร้อง เรียก เพื่อน ฝูง เพื่อน บ้าน มา แล้ว จึ่ง จะบอก
ว่า จง ยิน ดี ด้วย กัน เถิด ด้วย ว่า เงิน ที่ หาย นั้น พบ ได้ แล้ว และ ซึ่ง
เรา ว่า แก่ ท่าน เปน เหมือน กัน เช่น นี้และ ก็ จะ มี ความ ยิน ดี ต่อ หน้า ฝูง
ทูต พระเจ้า ด้วย คน บาป คน เดียว ที่ ตั้งใจ เสียใหม่ ฯะ
๑๑ ๏ พระองค์ ก็ ยัง ตรัส ว่า ยัง มี คน หนึ่ง มี ลูก ชาย สอง คน ลูก น้อย
นั้น มา บอก แก่ พ่อ ว่า ขอ พ่อให้แบ่ง ปัน ส่วน ของให้ฉัน พ่อ จึ่ง แบ่ง เข้า
ของให้ ไม่ ช้า ไม่ นาน ลูก น้อย นั้น เก็บ สาระพัด สิ่ง ของ ไว้แล้ว ก็ ออก
ไป เที่ยว ที่ เมือง ไกล ใช้ ทรัพย์ เข้า ของ สุรุย สุราย ไป สิ้น ด้วย เลี้ยง
ชีวิตร ตาม หย่าง นักเลง ครั้น ว่า เสีย หมด แล้ว ก็ เกิด เข้าแพง ทั่ว แผ่น
ดิน เมือง นั้น ก็ กันดาล นัก ตัว ก็ ขัดสน อยู่ แล้ว จึ่ง ไป สำนัก อาไศร แก่
ชาว เมือง นั้น คน หนึ่ง คน นั้น ก็ ใช้ให้ เลี้ยง ฝูง หมู ใน ทุ่ง ตัว ก็ หยาก
จะ ได้ อิ่ม ท้อง ด้วย ฝัก แฟ่ง แตง เต้า ที่ หมู กิน นั้น แล้ว ไม่ มี ใคร จะ ให้
เขา กิน ครั้น คิด รู้ตัว แล้ว จึ่ง ว่า ลูก จ้าง ของ พ่อ มี กี่ คน มี อาหาร กิน
และ เหลือ เสีย อีก แล้ว ข้า นี้ ก็ จะ ฉิบหาย ด้วย ความ หยาก ข้า จะ ลุก ขึ้น
กลับ ไป หา พ่อ และ จะ ว่า พ่อ ข้า ฉัน ผิด แล้ว ต่อ สวรรค์ และ ต่อ ท่าน ด้วย

จะได้ชื่อว่าเปนลูกของท่านต่อไปไม่สมไม่ควรแล้ว ขอให้เปนเหมือนลูกจ้างพ่อข้า คิดดังนั้นแล้วก็ลุกขึ้นไปหาพ่อ เมื่อยังอยู่ไกลพ่อเหนก็คิดสังเวทวิ่งไปก้มลงบนคอจูบเขา ลูกนั้นจึ่งบอกแก่พ่อว่าพ่อข้าฉันผิดต่อสวรรค์และต่อท่านด้วย แต่นี้ฉันจะได้ชื่อว่าลูกของท่านไม่สมไม่ควร แต่ฝ่ายพ่อก็สั่งบ่าวใช้ว่าไปเอาเสื้อหย่างเอกมาให้ลูกใส่ แล้วก็เอาแหวนให้สอดนิ้วเข้า เอาเกือกให้รองท้าวเถิด แล้วเอาลูกวัวอ้วนพีมาฆ่าเสีย ให้เรากินใจยินดีใจเบิกบาน เพราะว่าลูกเรานี้ตายแล้วก็เปนขึ้นมาอีก หายแล้วก็ยังภบได้ จึ่งบังเกิดโสมนัศยินดี คราวนั้นลูกหัวปีอยู่ในทองนา ครั้นกลับเข้ามาใกล้บ้านแล้ว ภอได้ยินเสียงมะโหรีและคนรอ้งเพลงเต้นรำ จึ่งเรียกบ่าวคนหนึ่งถามว่า อันนี้ก็จะเปนอะไร บ่าวนั้นตอบ ่า นอ้งท่านกลับมาแล้ว และบิดาท่านให้ฆ่าลูกวัวที่อ้วนด้วยว่าได้รับลูกนั้นสบายปรกติอยู่ พี่ชายนั้นก็โกรธแล้วไม่เข้าไปเลย จนพ่อออกมาประโลมประเล้า ลูกนั้นตอบแก่พ่อว่า ดูเถิดข้าได้ปรนนิบัติแก่พ่อศักอี่ปี ไม่ได้ผิดไม่ได้เกินคำพ่อศักที่หนึ่งเลย แล้วพ่อไม่ได้ให้ลูกแพะศักตัวหนึ่งตัวเดียว ที่จะเลี้ยงเพื่อนให้ชื่นชมยินดี ส่วนลูกนอ้ยนี้ที่ไปเสียทรัพย์สิ่งของด้วยหญิงแพศญา เมื่อมาแล้วพ่อก็ไปฆ่าลูกวัวอันอ้วนพีเล่า ฝ่ายพ่อจึ่งตอบว่า ลูกเอ๋ยเจ้าอยู่กับเราเปนอัตรา ของเราทั้งปวงก็เปนของเจ้า จำเปนให้เราโสมะนัศยินดี ด้วยว่านอ้งเจ้านี้ตายเสียแล้วยังเปนขึ้นอีก หายแล้วก็ยังภบได้ ฯะ

๏ บท ๑๖ ฯ

๑ พระองค์จึ่งตรัสแก่ลูกสิษว่า ยังมีเสรฐีคนหนึ่งที่มีคนตั้งเปนต้นเรือนคนหนึ่ง คนนั้นถูกฟ้องว่า ทำให้ของนายเสียเปนอันมาก เสรฐีจึ่งเรียกคนนั้นเข้ามาแล้วถามว่า จะเปนอะไรที่ข้าได้ยินด้วยสารของตัวเล่า ให้การแก่เราเถิด ตัวได้ทำหย่างไร ด้วยว่าจะให้

คงที่ไม่ได้แล้ว คนนั้นจึ่งคิดในใจว่า ข้าจะทำกะไรดี นายก็จะไล่เสียจากที่ จะขุดดินก็ไม่ได้ จะขอทานก็นึกอายเขา อย่าเลยข้ารู้จะทำหย่างนี้ และครั้นออกจากที่แล้ว เขาจึ่งจะรับไว้ในเรือนเขา จึ่งเรียกลูกนี่แห่งนายให้พร้อมแล้วก็ถามคนเดิมว่า เจ้าเปนนี่แก่นายเราซี่มากน้อย คนนั้นตอบว่าน้ำมันรอ้ยถัง ฝ่ายคนที่ถูกฟ้องนั้นก็สั่งว่า เอาบาญชีนั่งลงเรวเขียนเปนห้าสิบ แล้วจึ่งถามคนอื่นว่า เจ้าก็เปนนี่เท่าไร เขาตอบว่าเข้าสาลีรอ้ยเกวียน เขาจึ่งสั่งคนนั้นว่า เอาบาญชีมาจดว่าแปดสิบเกวียน แล้วนายเขาสรรเสิญความคิดปัญญาแห่งคนต้นเรือนผู้นั้น เพราะว่าคนโลกย์นี้ตามวิไสเพศเขา มีความคิดสติปัญญามากกว่า คนที่ได้ความสว่างแห่งธรรมแล้ว เราบอกแก่ท่านว่า ท่านจงเอาทรัพย์สมบัติได้ดว้ยไม่ชอบธรรมนั้นให้ได้เพื่อนฝูงมาก เพื่อว่าเมื่อท่านจะเสียแล้ว เขาก็จะรับท่านไว้ในที่อาไศรยอันจำเริญเปนอัตรา ถ้าผู้ใดจะซื่อสัจในการเลกที่สุด ผู้นั้นก็จะสัจซื่อในการใหญ่ ถ้าผู้ใดผิดทางธรรมในข้อเลกน้อย ก็จะผิดในข้อใหญ่ดว้ย เหตุฉะนี้ถ้าท่านไม่ซื่อสัจในทรัพย์สมบัติที่ได้ดว้ยไม่ชอบธรรม จะเปนผู้ใดเล่าที่จะไว้ใจในท่านดว้ยทรัพย์อันแท้จริงแล้ว ถ้าท่านไม่ซื่อสัจในการของคนอื่น จะเปนผู้ใดเล่าที่จะยกซึ่งเปนของท่านให้แก่ท่านนั้น ข้าเรือนผู้ใดผู้หนึ่งจะปรนิบัติแก่นายสองคนไม่ได้ เพราะว่าเขาจะชังนายหนึ่งจะรักษนายหนึ่ง จะติจหน่วงกันกับนายหนึ่ง จะประมาทแก่นายหนึ่ง ฝ่ายท่านเองจะปรนิบัติแก่พระเจ้า และปรนิบัติแก่เงินทองพร้อมกันก็หามิได้ ฯะ

๑๔๐ ฝ่ายพวกฟาริซายทั้งหลายที่มีใจโลภ ได้ยินคำทั้งนี้แล้วก็เยาะเย้ยพระองค์ ส่วนพระองค์ตรัสแก่เขาว่า ฝ่ายท่านจะทำให้พ้นความคระหานินทาต่อหน้ามนุษทั้งหลายก็ได้อยู่ แต่ว่าจิตรใจของท่านเปนอยู่หย่างไร พระองค์เจ้าทราบรู้อยู่ ดว้ยว่าที่มนุษทั้งหลายนับถืออยู่เปน

อันมาก ยังเปนที่ชังที่เกลียดแก่พระเจ้า ก็มีบัญติและคำภีรผู้ทำ
นายต่อ ๆ ลงมาจนถึงโยฮัน ตั้งแต่นั้นมาต้องข่าวประกาษว่า ด้วย
อาณาจักรแห่งพระเจ้าให้ชื่นชมยินดี และคนทั้งปวงชิงกันเข้าที่นั้น ระ
ให้บัญติตกเสียแต่หนิด สวรรค์ก็ดีแผ่นดินก็ดีจะล่วงเสียไปก็ง่าย
ว่าก ถ้าผู้ใดจะหย่าเมียแล้วรับเอาอีก ผู้นั้นก็ผิดประเวณีธรรม ถ้า
ผู้ใดจะรับหญิงนั้นที่ผัวหย่าแล้วว่าเปนเมียตน ผู้นั้นก็ผิดประเวณีธรรม
๑๙ ◎ ยังมีเสฐีคนหนึ่งนุ่งหมเครื่องสีน้ำเงินงามเลิศ กินของอันประ
เสิฐทุกวัน ยังมีคนจนชื่อลาซะโรเปนฝีเปื่อยทั้งตัว มาทิ้งไว้ที่ประตู
แห่งเสฐี มีใจปรารถนาจะใคร่กินเดนเสศ ที่ตกแต่โต๊ะแห่งเสฐีนั้น
หมู่สุนักก็มาเลียฝีแห่งคนนั้น ภายหลังคนจนนั้นตาย แล้วทูตสวรรค์
พาไปสู่ที่อกแห่งอับราฮาม ฝ่ายเสฐีนั้นก็ตายและฝังไว้ แล้วในนรก
ต้องซึ่งเวทนาเปนสาหัส ก็แหงนตาดูสวรรค์ เหนอับราฮามแต่ไกล
ลาซะโรอยู่ที่อกแห่งอับราฮาม จึ่งร้องเรียกว่าอับราฮามพ่อคุณข้า จง
เอนดูข้าพเจ้าด้วยเถิด ใช้ลาซะโรให้จุ่มปลายนิ้วในน้ำ ชุบลิ้นข้าพเจ้า
ให้เย็นลง ด้วยว่าข้าพเจ้าตรำทุกข์ร้อนในเปลวไฟนี้ ฝ่ายอับราฮาม
ก็ตอบว่า ลูกเอ๋ยรำพึงดูเถิด ตัวก็ได้ดีเมื่อชีวิตรยังอยู่ ส่วนลาซะโร
ก็ได้ความยากลำบาก เดี๋ยวนี้ลาซะโรได้ทุเลา ตัวก็ทนทุกข์เวทนา หาก
แต่ว่ายังมีช่องลึกกว้างใหญ่อยู่กลางเรากับตัว ใครจะข้ามมาแต่นั้น
หาเรา หรือจะข้ามแต่นี้ไปหาตัวก็หามิได้ เสฐีนั้นจึงว่าถ้าฉนั้นขอให้
พ่อคุณใช้ลาซะโรไปบ้านบิดาข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน
ให้เปนพญาณแก่เขา เพื่อมิให้เขามาในที่ทรมานนี้ อับราฮามตอบว่า
คำภีรแห่งโมเซแลผู้ทำนายทั้งหลายเขามีอยู่ให้ฟังนั้นเถิด คนนั้นว่า
มิใช่ อับราฮามพ่อคุณ แต่ทว่าถ้าผู้ตายคนหนึ่งจะไปหาเขา เขาก็จะ
ตั้งใจเสียใหม่เปนอันดี อับราฮามจึ่งตอบว่า ถ้าเขาไม่ฟังโมเซทั้งผู้
ทำนายทั้งหลายนั้น แม้นคนจะเปนขึ้นมาจากตาย เขายังไม่เชื่อ ฯะ

◎ พระองค์ ยัง ตรัส แก่ พวก สิษ ว่า เหตุ ช่อง จะ ให้ หลง ให้ ผิด คง จะ มี อยู่ แต่ ว่า วิบาก แก่ คน ที่ ให้ เหตุ ผิด นั้น บังเกิด ขึ้น มี ถ้า เขา จะ ให้ คน เลก น้อย นี้ คน หนึ่ง หลง ผิด ไป จะ เอา โม่ บด แขวน ผูก คอ เขา แล้ว ทิ้ง ใน ซะเล ก็ จะ ดี กว่า แก่ เขา ระวัง แก่ ตัว จง ดี ถ้า พี่น้อง จะ ผิด ต่อ ตัว จง ว่า กล่าว ติสอน เขา เถิด ถ้า เขา จะ กลับใจ เปน ดี แล้ว ก็ ยก ผิด นั้น ไว้ ถ้า จะ ผิด ต่อ ตัว วัน ละ เจด หน แล้ว วัน ละ เจด หน จะ กลับ มา ว่า ข้า ได้ ผิด คิด กลับ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่ แล้ว จง ยกโทษ ให้ เขา เถิด ฝ่าย ลูก สิษ ซึ่ง เปน ทูต จึ่ง มา ทูล พระองค์ ว่า ขอ พระองค์ โปรด ให้ ข้า พเจ้า ทั้งหลาย มี ใจ เชื่อ ยิ่ง มาก ยิ่ง แน่ พระองค์ จึ่ง ตรัส ตอบ ว่า ถ้า ท่าน จะ มี ใจ เชื่อ เท่า เมด พรรณ ผัก กาษ เมด หนึ่ง ท่าน จะว่า แก่ ต้น สุกะ มิน นี้ว่า ให้ ถอน เสีย ไป ฝัง ลง ใน ซะเล แล้ว ก็ จะฟัง เปน ตาม ใน พวก ท่าน จะ มี ผู้ ใด บ้าง มี บ่าว ใช้ ให้ ไถ นา หรื เลี้ยง แกะ เมื่อ บ่าว นั้น จะ กลับ มา จาก นา จาก ทุ่ง นาย จะ ว่า มา เถิด มา นั่ง โตะ ที เดียว หรื มิ ใช่ จะ ว่า หย่าง นี้ จัด แจง ให้ เรา กิน คาด เอว ไว้ ปรนิบัติ แก่ เรา ก ว่า เรา จะ กิน แล ดื่ม แล้ว แล้ว ตัว จึ่ง ไป กิน ไป ดื่ม เถิด นาย นั้น จะ ขอบใจ แก่ บ่าว นั้น เพราะ เขา ทำ ตาม คำ สั่ง หรื เรา เหน ว่า ไม่ ได้ ฝ่าย ท่าน ก็ ดี เมื่อ ได้ ทำ ตาม คำ สั่ง บันชา ไว้ นั้น สิ้น แล้ว จง ว่า ข้า พเจ้า ทั้งหลาย เปน ทาษ ไม่ มี คุณ จำ เปน ให้ ทำ แต่ เพียง ไหน ก็ได้ ทำ แต่ เพียง นั้น ฯะ

๑๑ ◎ ครั้น ว่า พระองค์ จะ ขึ้น ไป เมือง ยรูซาเลม ก็ เลย ล่วง ข้าม แดน เมือง ซะมาเรีย แล เมือง ฆาลิลาย จะ เข้า ใน บ้าน แห่ง หนึ่ง ก็ พบ คน เปน โรค เรื้อน ๑๐ คน ยืน อยู่ แต่ ไกล เขา จึ่ง แผด เสียง ร้อง ว่า พระเยซู เจ้า ข้า จง เอน ดู ข้าพเจ้า ทั้งห ลาย เถิด เมื่อ พระเยซู เหน ดั่ง นั้น จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า จง ไป สำแดง ตัว แก่ ประโรหิต เถิด ครั้น ว่า คน เหล่า นั้น ไป แล้ว ก็ หาย หมด เปน ปรกติ ดี ไป ส่วน คน หนึ่ง ใน พวก นั้น เมื่อ เหน ว่า ตัว หาย แล้ว ก็ กลับ มา ร้อง เรียก เสียง ดัง โมษนา สรรเสิญ พระ

เจ้า แล้ว กราบ ลง ซบ หน้า กับพระบาท พระองค์ ว่า ขอบใจ พระองค์ นัก หนา คน นี้ ก็ เปน ชาติ ซะมาเรีย พระเยซู จึ่ง ถาม ว่า มี คน สิบ คน หาย โรค มิ ใช่ หรื เก้า คน นั้น หาย ไป ไหน ไม่ เหน ใคร ที่ จะ สรรเสิญ พระ เดช พระคุน พระเจ้า เว้น แต่ เจ้า คน เดียว แล้ว พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ คน นั้น ว่า ลุก ขึ้น ไป เถิด ใจ เชื่อ ของ ตัว ทำ ให้ รอด ตัว แล้ว ฯะ

๒๐ ◉ คราว นั้น ลาง คน แต่ พวก ฟาริซาย ถาม พระองค์ ว่า อาณาจักร แห่ง พระเจ้า จะมา ตั้ง เมื่อไร พระองค์ จึ่ง ตอบ แก่ เขา ว่า อาณาจักร แห่ง พระ เจ้า เมื่อ จะตั้ง มา จะปรากฏ แก่ ตา ก็ หา มิได้ ที่ จะ ว่า จง ดู นี้ เถิด ดู โน่น เถิด ก็ หา มิ ได้ เพราะ ว่า อาณาจักร แห่ง พระ เจ้า ตั้ง อยู่ ท่า กลาง ท่าน แล้ว เมื่อ นั้น พระองค์ ตรัส แก่ พวก ลูก สิษ ว่า ไป ภาย หน้า ท่าน จะ ใคร่ เหน กาละ วัน แห่ง บุตร มนุษ สัก วัน หนึ่ง แต่ จะเหน ก็ ไม่ ได้ เขา ก็ จะ ว่า แก่ ท่าน ดู นี่ ดู โน่น เถิด อย่า ออกไป หา อย่า ตาม เขา อุปมา เหมือน หนึ่ง ฟ้า แลบ ๆ ออก มา แต่ ฟ้า ให้ สว่าง แก่ สรรพสิ่ง ทั้งปวง ใต้ ฟ้า ฝ่าย บุตร มนุษ ก็ จะเปน เหมือน กัน ใน วัน ที่ จะ เสดจ มา นั้น แต่ ว่า จำ เปน ให้ บุตร มนุษ นั้น ทล ทุกข์ ทระมาน ก่อน เปน อัน มาก แล คน ชาติ นี้ จะทิ้ง ท่าน เสีย ไม่ เอา ได้ เปน หย่างไร ใน กาละ วัน แห่งโนฮา ใน กาละ แห่ง บุตร มนุษ ก็ จะเปน เหมือน เช่น นั้น แล เมื่อ นั้น เขา กิน เขา ดื่ม ดว้ย กัน รับ เมีย มอบ ให้เปน ผัว เมีย กัน จน ถึง วัน นั้น ที่ โนฮา เข้าไป ใน นาวา น้ำ ถว้ม ก็ ภา กัน ฉิบหาย เสีย สิ้น เหมือน หนึ่งใน กาละแห่งโลต เขา กิน ดื่ม ซื้อ ขาย ทำ นา สวน ปลูก เรือน แต่ ว่า ใน วันโลต ออก จาก เมือง ซะโดม ฝน ตก แต่ ฟ้า เปน ไฟ แล กำมถัน ก็ ฉิบหาย เสีย สิ้น กาล ครั้ง บุตร มนุษ จะปรากฏ ก็ จะเปน เหมือน กัน เช่น นั้น แล ถ้า ผู้ ใด จะ อยู่ บน หลังคา เรือน ใน กาละ วัน นั้น อย่าให้ ผู้ นั้น ลง มา เอา เครื่อง สิ่งใด ใน เรือน ถ้า ใคร อยู่ ใน ทุ่ง ก็ เหมือน กัน อย่าให้ กลับ มา เอา สิ่งใด ที่ ทิ้งไว้ หลัง คิด ถึง เมีย แห่งโลต เถิด ถ้า ผู้ ใด จะ หา ที่ หา ช่อง จะ เอา ชีวิตร รอด ชีวิตร ผู้ นั้น ก็ จะ เสีย

แลใคร จะสู้เสียชีวิตร ผู้นั้นก็ จะทำให้ชีวิตร รอดแล เรา บอก แก่ ท่าน ว่า ใน คืน วัน นั้น สอง คน จะนอน ในที่ นอนอันเดียว คน หนึ่ง จะ ต้อง ยก เอาไปเสีย คน หนึ่ง จะ ต้อง ละ ทิ้งไว้ ผู้หญิง สอง คน จะ บด แป้ง ไม่ เดียว คน หนึ่ง จะ ต้อง ยก เอาไป คน หนึ่ง จะ ต้อง ละ ทิ้งไว้ สอง คน จะ อยู่ ใน ทุ่ง นา คน หนึ่ง จะ ต้อง ยก เอา ไป คน หนึ่ง จะ ต้อง ละ ทิ้งไว้ เขา จึ่ง ทูล ถาม ว่า ที่ ไหน พระองค์ เจ้า ข้า พระองค์ ตรัส ตอบ ว่า ซากศภ อยู่ ที่ ไหน ฝูง นกแร้ง ก็ ตอม อยู่ ที่ นั้น แล ฯะ

๏ บท ๑๘ ฯ

๑ ๏ เมื่อ นั้น พระองค์ จึ่ง ตรัส สอนเขา ว่า ควร จะ สวด ตั้ง ความ ปราถนา ทุก วัน ทุก เวลา มิ ได้ เหนด เหนื่อย ตรัส เปน คำ อุปะมา เปรียบ เช่น นี้ ว่า ในเมือง แห่ง หนึ่ง ยัง มี ตระลาการ ผู้หนึ่ง มิได้ยำเกรง พระเจ้า มิ ได้ กลัว มนุษ ก็ มี แม่ ม่าย คน หนึ่ง ใน เมือง นั้น มา หา ผู้ ตระลา การ ว่า จง ช่วย แก้ แค้น ข้าพเจ้า แก่ สัตรู เถิด ผู้ ตระลาการ ไม่ มี ใจ จะทำ เปน กาล นาน ภาย หลัง เขา คิด ขึ้น ใน ใจ ว่า ถึง ว่า ข้า ไม่ เกรง พระเจ้า ไม่ กลัว มนุษ แต่ หญิง ม่าย นี้ มา ทำ ข้า ให้ เปน ทำ วล เช่น นี้ ข้า จึ่ง จะ ตัด สินชำ ระ ความ เขา แล้ว มิ ให้ เขา มา รบกวน ข้า อีก เลย พระองค์ จึ่ง ตรัส ว่า ตระลาการ ผู้ อาธรรม นี้ ว่า หย่าง ไร จง ฟัง ดู เถิด ฝ่าย พระเจ้า ก็ ดี เมื่อ ผู้ที่ พระองค์ ได้ เลือก ไว้ นั้น รอ้ง ออ้น วอน พระองค์ กลาง วัน กลาง คืน แม้น จะ ทน เขา ช้า นาน จะ ไม่ โปรด แก้ แค้น เขา เลย หรื เรา บอก แก่ ท่าน ว่า แท้ จริง พระองค์ จะ แก้แค้น ให้เรว แต่ ว่า ครั้น บุตร มนุษ จะ มา จะ ภบ ความ เชื่อใน แผ่น ดิน หรื ไม่ ฯะ

๙ ๏ เมื่อ นั้น พระองค์ ตรัส แก่ ลาง คน ที่ ถือ ตัว ไว้ใจ ใน ตัว ว่า ตัว ดี ชอบ ธรรม แล้ว มา ประมาท ผู้ อื่น ตรัส เปน คำ อุปะมา เปรียบ เทียบ เช่น นี้ ว่า ยัง มี สอง คน ขึ้นไป สู่ พระวิหาร จะ สวด ตั้ง ความ ปราถนา คน หนึ่ง เปน พวก ฟาริซาย คน หนึ่ง เปน พวก เกบภาษี ที่ เปน พวก ฟา

ริซจย นั้น ยืน ยู่ แต่ ผู้ เดียว สวด ว่า เช่น นี้ โอ้ พระองค์ เจ้า ข้า ข้าพเจ้า
ขอ โมทนา พระคุณ พระองค์ เพราะ ว่า ข้าพเจ้า ไม่ เหมือน คน อื่น ทั้ง ปวง
ที่ เปน โลภ อาธรรม แล ล่วง ประเวณีย์ หญิง ชจย ไม่ เหมือน คน เกบ ภาษี
คน นี้ ใน เจด วัน ข้าพเจ้า ถือ ศีล อด อาหาร สอง หน เอา สาระพัด ของ
เปน ส่วน สิบ เอา หนึ่ง มา ถวาย ฝ่าย คน เกบ ภาษี นั้น ก็ ยืน อยู่ แต่ ไกล ไม่
อาจ แหงน ตา ดู ฟ้า แต่ ว่า ตี อก ร้อง ว่า โอ้ พระองค์ เจ้า ข้า ขอ ทรง พระ
เมตา ปรานี แก่ ข้าพเจ้า ที่ เปน คน บาป เรา บอก แก่ ท่าน ว่า คน นี้ และ
เมื่อ กลับ ไป บ้าน มี ความ ชอบ มาก กว่า คน อื่น นั้น เพราะ ว่า ผู้ ใด ๆ ที่ ยก
ตัว ขึ้น ผู้ นั้น จะ ต้อง ถ่อม ลง ใคร จะ ถ่อม ตัว ลง ผู้ นั้น จะ ต้อง ยก ขึ้น ฯ
๑๕ ๏ ใน กาล นั้น เขา เอา เดก ลูก อ่อน ภา มา ถึง พระองค์ ให้ พระองค์
ต้อง เขา พวก ลูก สิษ ทั้งหลาย เหน ดั่ง นั้น ก็ ห้าม ปราม เขา ฝ่าย พระ
เยซู ก็ ตรัส เรียก เขา ว่า ให้ เขา เอา เดก มา หา เรา เถิด อย่า ห้าม เข้า เลย
เหตุ ว่า ที่ จะ เปน ชจว เมือง พระเจ้า ก็ จะ เปน คน เช่น นี้ แล เรา บอก แก่
ท่าน ว่า แท้ จริง ถ้า ผู้ ใด มิ ได้ รับ เมือง พระเจ้า เหมือน หนึ่ง เดก เลก ผู้
นั้น จะ เข้า ใน เมือง นั้น หา มิ ได้ ฯะ
๑๘ ๏ ครั้ง นั้น ขุน นาง คน หนึ่ง มา ถาม พระองค์ ว่า อาจารย ที่ ดี ข้า
พเจ้า จะ ทำ ประการ ใด จึ่ง จะ ได้ มระดก ชีวิตร อัน จำเริญ เปน นิจ พระ
เยซู จึ่ง ตรัส ถาม เข้า ว่า ทำ ไม่ ท่าน เรียก เรา ว่า ดี ไม่ มี ใคร ดี เว้น แต่
พระเจ้า องค์ เดียว พระ บัญญัติ นั้น ท่าน รู้ อยู่ คือ ว่า อย่า ผิด ผัว เมีย เขา
อย่า ฆ่า ฟั่น เข้า อย่า ลัก ทรัพย เขา อย่า เปน พญาณ เทจ นับ ถือ ปรนิ
บัติ พ่อ แม่ ผู้ นั้น ตอบ ว่า ทั้ง นี้ ซึ่ง ข้าพเจ้า ได้ ถือ รักษา ไว้ ตั้ง แต่ อายุศม์
น้อย เมื่อ พระเยซู ได้ ยิน ดั่ง นี้ จึ่ง ตรัส แก่ ผู้ นั้น ว่า ท่าน ยัง ขาด ด้วย
สิ่ง หนึ่ง ให้ ขาย สาระพัด สิ่ง ของ ซึ่ง ตัว มี อยู่ แล้ว แจก ให้ แก่ คน จน
ท่าน จึ่ง จะ มี คลัง ทรัพย์ ใน เมือง สวรรค์ แล้ว จง ติด ตาม เรา มา ผู้ นั้น
ได้ ยิน ทั้ง นี้ ใจ ก็ เปน ทุกข์ เพราะ ว่า ผู้ นั้น มี พัศดุ เข้า ของ เปน อัน มาก

ครั้น ว่า พระเยซู เหน คน นั้น มี ใจ เปน ทุกข์ พระองค์ จึ่ง ตรัส ว่า คน
ที่ เปน มั่ง มี จะ เข้า ใน เมือง พระเจ้า ยาก นัก อัน ตัว อูฐ จะ ลอด รู เขม ก็
ง่าย กว่า ที่ จะ ให้ คน มั่ง มี เข้า ใน เมือง พระเจ้า ได้ คน ทั้งหลาย ได้ ยิน
ดั่ง นี้ จึ่ง ถาม ว่า ถ้า เช่น นั้น ใคร จะ รอด ได้ เล่า พระองค์ จึ่ง ตอบ ว่า
ซึ่ง กำลัง มนุษ ทำ มิ ได้ กำลัง แห่ง พระเจ้า ยัง ทำ ได้ ฯะ
๒๘ ๏ ฝ่าย เปโตร จึ่ง ทูล ว่า ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ทิ้ง ละ สาระพัด แล้ว ก็
ติด ตาม พระองค์ อยู่ พระองค์ จึ่ง ตอบ แก่ เขา ว่า เรา บอก แก่ ท่าน แท้
จริง ว่า ถ้า ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง จะ ทิ้ง ละ เรือน แล พ่อ แม่ พี่ น้อง ลูก เมีย เพราะ
เหน แก่ เมือง พระเจ้า ผู้ นั้น ก็ จะ รับ แทน ใน ชาติ นี้ เปน หลาย เท่า แล
ใน ชาติ หน้า จะ มี ชีวิตร จำ เริญ เปน อัตรา ฯะ
๓๑ ๏ แล้ว พระองค์ จึ่ง เอา ลูกสิษ ทั้ง สิบ สอง คน ภา ะก ตรัส แก่
เขา ว่า จง ดู เถิด เรา จะ ขึ้น ไป เมือง ยรูซาเลม และ สาระพัด ซึ่ง บันดา ผู้
ทำนาย ได้ จด หมาย ไว้ นั้น ก็ จะ ได้ สำเรจ แก่ บุตร มนุษ เขา จะ ยก บุตร
มนุษ นั้น มอบ ให้ แก่ พวก ต่าง ประเทษ เขา จะ ประมาท ทำ อัประยศ ถ่ม
น้ำ ลาย ตี โบย ท่าน แล้ว จะ เอา ท่าน ไป ฆ่า เสีย แต่ ว่า ใน วัน สาม ท่าน
จะ เปน คืน ขึ้น ะก คำ นี้ ลูกสิษ ทั้งหลาย มิ ได เข้า ใจ เลย การ นี้ ก็ เปน
การ ลับ แก่ เขา พระองค์ จะ ว่า หย่าง ไร เขา ไม่ รู้ ได้ ฯะ
๓๕ ๏ ครั้น เมื่อ เข้า มา ใกล้ เมือง ยะริโฮ แล้ว ยัง มี คน ตา บอด คน
หนึ่ง ขอ ทาน นั่ง อยู่ ริม ทาง เมื่อ ได้ ยิน เสียง ฝูง คน เดิร ไป เขา จึ่ง
ถาม ว่า นี่ จะ เปน อะไร คน อื่น บอก แก่ เขา ว่า พระเยซู ชาว นาซาเรธ
เสดจ ไป คน นั้น จึ่ง ร้อง เรียก ว่า พระเยซู บุตร พญา ดาวิด เจ้า ข้า จง
เอนดู ข้าพเจ้า นี้ เถิด คน ที่ เดิร ไป ข้าง หน้า จึ่ง ห้าม เขา ว่า ให้ นิ่ง เสีย เถิด
แต่ ว่า เขา ยิ่ง ร้อง ยิ่ง ดัง ว่า บุตร พญา ดาวิด จง เอนดู ข้าพเจ้า เถิด พระ
เยซู จึ่ง หยุด ยืน อยู่ สั่ง ให้ เอา คน นั้น ภา มา เมื่อ มา ใกล้ แล้ว พระองค์
จึ่ง ถาม เขา ว่า จะ ปราถนา ให้ เรา ทำ ประการ ใด บ้าง คน นั้น จึ่ง ตอบ ว่า

จะ ใคร่ ให้ทำ ให้ข้าพเจ้า เหน อีก พระเจ้าช้า พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า ให้เหน อีก เถิด ใจ เชื่อ ของ ตัว ได้ ทำ ให้ตัว รอด ใน ทัน ใด นั้น เขา ก็ เหน อีก ได้ แลโมทนา สรรเสิญ พระเจ้า ก็ คิด ตาม พระองค์ ดวัย ฝ่าย คน ทั้งปวง มา เหน ดั่ง นั้น ก็ ถวาย สาธุการ แก่ พระเจ้า ฯะ

๏ บท ๑๙ ฯ

๏ เมื่อ พระองค์ ล่วง ข้าม เมือง ยะริโฮ ก็ มี คน หนึ่ง เรียก ชื่อ ว่า ซะคาย เปน นาย พวก เกบ ภาษี เปน คน มั่ง มี ดวัย คน นั้น หา ที่ หา ช่อง ที่ จะ ได้ ภบ พระเยซู แล จะ ได้ รู้ จัก ว่า พระองค์ เปน ผู้ ใด ที่ ช่อง นั้น มิ ได้ เหน มี เพราะ ฝูง คน ดวัย ว่า ซะคาย นั้น เปน คน ต่ำ เตี้ย จึ่ง วิ่ง ไป ก่อน ขึ้น ต้น ซุกะโมร ต้น หนึ่ง เพื่อ จะ ได้ เหน พระองค์ ดวัย ว่า พระองค์ จะ ดำเนิร ทาง นั้น ไป เมื่อ พระเยซู มา ถึง ที่ นั่น ก็ แหงน ตา เหน ซะคาย แล้ว ตรัส ว่า ซะคาย เอ๋ย จง ลง มา เรว เหตุ ว่า วัน นี้ เรา จะ ต้อง อาไศร เรือน ท่าน ซะคาย ก็ ลง มา เรว รับ พระองค์ ดวัย ดี ใจ คน ทั้งปวง เมื่อเหน ดั่ง นั้น แล้ว ก็ กระซิบ กล่าว กัน ว่า ท่าน ไป อาไศร ดวัย คน บาป ฝ่าย ซะคาย ก็ ยืน บอก แก่ พระองค์ ว่า พระองค์ เจ้า ข้า ทรัพย์ สิ่ง ของ ซึ่ง ข้าพเจ้า มี นั้น ข้าพเจ้า แบ่ง เอา ครึ่ง ให้ แก่ คน จน ถ้า ได้ ฉ้อ กระบัด ชิง ของ ๆ ใคร แล้ว ก็ จะ คืน ให้ ถึง สี่ เท่า พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ คน นั้น ว่า วัน นี้ ความ รอด มา ถึง เรือน นี้ แล้ว เหตุ ว่า คน นี้ ก็ ได้ เปน ลูก ของ อับราฮาม ดวัย บุตร มนุษ มา หา อัน นั้น ที่ หาย ช่วย ให้ รอด ขึ้น ฯะ

๑๑ ๏ เมื่อ คน ทั้งหลาย ฟัง เหตุ การ ทั้ง นี้ แล้ว พระองค์ จึ่ง ตรัส คำ อุปมา เปรียบ สอน เขา เพราะ ว่า พระองค์ มา ใกล้ เมือง ยรูซาเลม แล้ว แล เขา คิด ประเดี๋ยว หนึ่ง อาณาจักร แห่ง พระเจ้า จะ ตั้ง เปน ปรากฎ อยู่ พระ องค์ จึ่ง ว่า ยัง มี ผู้ หนึ่ง เปน ผู้ ใหญ่ จะ ไป เมืองไกล จะ ได้ รับ ครอง เมือง นั้น แล้ว จะ กลับ มา จึ่ง เรียก บ่าว สิบ คน ส่ง เงิน ให้ แก่ คน นั้น คนละ เจด ตำลึง แล้ว สั่ง เขา ว่า ใช้ ไป กว่า เรา จะ กลับ มา ฝ่าย ชาว เมือง

นั้นก็ชังผู้นั้น ใช้ผู้ถือสารไปหาท่านกล่าวว่า เราไม่ภอใจจะให้คนนี้ครองดอก ครั้นว่าผู้นั้นได้รับเมืองแล้วก็กลับมา สั่งให้เรียกบ่าวที่ท่านให้เงินนั้นให้รู้ว่า ต่างคนต่างได้ใช้หย่างไร คนเดิมนั้นมาให้การว่า ข้าพเจ้าได้กำไรสิบเท่า นายนั้นสรรเสิญเขาว่า สาธุเจ้าเปนทาษดีซื่อสัจในข้อเลกน้อย ให้เจ้าครองเมืองทั้งสิบเมืองเถิด บ่าวที่สองเข้ามาให้การว่า เงดตำลึงที่ท่านให้นั้น ได้ทำให้เปนเงดตำลึงห้าหนแล้วเจ้าข้า นายจึ่งสั่งเขาว่า ให้เปนเจ้าครองเมืองทั้งห้าเมืองเถิด อีกคนหนึ่งเข้ามาให้การว่า จงดูนี้แลเจ้าข้า เงินของท่านเงดตำลึงที่ข้าพเจ้าได้นั้น ได้ห่อไว้ในผ้าเชดหน้า เหตุข้าพเจ้ากลัวท่านว่า ท่านดุใจแขง ท่านเกบที่ท่านมิได้วาง เกี่ยวประสมที่ท่านมิได้โปรย นายจึ่งตอบว่า เราจะปรับโทษตัวแต่ปากตัวเอง ไอ้ข้าพาลร้าย ตัวรู้ว่าเราเปนคนดุใจแขงเกบที่เรามิได้วาง เกี่ยวที่เรามิได้โปรย ก็เหตุไฉนตัวไม่ได้เอาเงินเราให้เขากู้ยืม แล้วเมื่อเราจะกลับมา จะได้ทั้งเงินทั้งดอกเบี้ยด้วย นายจึ่งสั่งแก่คนที่ยืนอยู่นั้นว่า เอาเงินเงดตำลึงนั้นจากมัน ให้แก่คนที่ได้เงดตำลึงสิบเท่าเถิด เขาจึ่งตอบว่าคนนั้น มีสิบเท่าแล้วเจ้าข้า ด้วยเราบอกสอนท่านว่า ใคร ๆ มีแล้วยังจะให้มีอีก ถ้าผู้ใดไม่มีแล้ว ที่เขามีอยู่ก็จะยกเอาไปจากเขาเสีย ฝ่ายพวกสัตรูเราที่ไม่ภอใจให้เราครองเขานั้น พาเอามาที่นี่ให้ฆ่าเสียต่อหน้า ตรัสเท่านี้แล้ว พระองค์จึ่งดำเนิรหน้าจะขึ้นไปเมืองยรูซาเลม ฯะ

๒๘ ◎ เมื่อมาใกล้บ้านเบธฟาเฆแลบ้านเบธะเนีย ริมภูเขาที่ร้องเรียกว่าเอลายโอน พระองค์จึ่งตรัสใช้ลูกสิษสองคนว่า จงเข้าในบ้านตรงหน้า เข้าไปแล้วก็จะภบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ลานั้นผู้ใดผู้หนึ่งหาได้ขี่ไม่ แก้เสียภามา ถ้าผู้ใดจะถามว่า แก้มันทำไมจงบอกผู้นั้นว่า พระองค์เจ้าต้องประสงอยู่ เขารับสั่งแล้วก็ไปภบ

เหมือน พระองค์ ว่า นั้น เมื่อ เขา จะ แก้ ลูก ลา นั้น เจ้า ของ ลา ถาม ว่า แก้ ลา ทำ ไม เขา ตอบ ว่า พระองค์ เจ้า ต้อง ประสงค์ อยู่ แล้ว ก็ พา มา ถึง พระเยซู จึ่ง เอา ผ้า เขา ปู บน หลัง ลูก ลา ให้ พระเยซู ขึ้น นั่ง ครั้น พระ องค์ ดำเนิรไป คน ทั้งหลาย เอา ผ้า เขา มา ทอด ปู ลง กลาง ทาง เมื่อ พระ องค์ เสด็จ มา ใกล้ จะ ลง มา จาก ภู เขา เอลายโอน ภอ ฝูง ลูกสิษ ทั้งปวง พร้อม มี ใจ ยินดี โมทนา ร้อง ส้อง สาธุการ แก่ พระเจ้า ด้วย เสียง เปน อัน ดัง ว่า ด้วย เหตุ การ ทั้งปวง อัน สำแดง อิทธิฤทธิ์ ซึ่ง เขา ได้ เหน นั้น ว่า สาธุการ แก่ มหา กระษัตร ที่ เสด็จ มา ใน นาม ชื่อ พระองค์ เจ้า ความ ศุข สำราญ ใน เมือง สวรรค์ ตระบะ เดชะ ใน ที่ สูง สุด ฝ่าย พวก ฟาริซาย มี ลาง คน ใน ฝูง คน นั้น มา ขอ พระองค์ ว่า อาจารย เจ้าข้า จง ห้าม พวก สิษ ท่าน พระองค์ จึ่ง ตอบ แก่ เขา ว่า เรา บอก แก่ ท่าน ว่า ถ้า เหล่า นี้ จะ นิ่ง เสีย แม้น หิน เสลา ก็ จะ แผด เสียง ร้อง ไห้ ครั้น มา ใกล้ ภอ เหน เมืองได้ พระองค์ จึ่ง เปน ทุกขโศก เช่น ด้วย เมือง นั้น ว่า แม้นใน กาล วัน นี้ เอง จะได้ รู้ แล้ว ว่า สิ่งใด จะเปน เหตุให้ เอง เปน ศุข สำราญ นั้น ก็ จะเปน ลาภ นัก หนา แต่ เดี๋ยว นี้ สิ่ง นั้น บัง ซ่อน เสีย จน ตา ท่าน ไม่ เหน แล้ว ภาย หน้า ฆ่าศึก จะมา ล้อม กำแพง ของ เองไว้ จะตั้ง มั่น อยู่ รอบ ที่ รอบ ข้าง จะ ทำลาย เอง ทั้ง ลูกเอง เมื่อ เขา จะ ละ เอง ไว้ นั้น ใน เอง จะ มี หิน ทับ หิน ก็ หา มิ ได้ เพื่อ เอง จะ ได้ รู้ ว่า เวลา กำหนด จะ มา ถึง เมื่อ ไร ฯ

๔๕ ๏ ครั้น พระองค์ เข้า ใน พระวิหาร แล้ว พระองค์ จึ่ง ขับ ไล่ คน ที่ ซื้อ ขาย ใน พระวิหาร นั้น ให้ พ้น ตรัส แก่ เขา ว่า มี คำ เขียน อยู่ ว่า วิหาร เรา จะ เปน ที่ สวด ปราถนา แล้ว เจ้า เหล่า นี้ มา ทำ ให้ เปน ถ้ำ ที่ อาไศรย แห่ง พวก โจร ฝ่าย พระองค์ ก็ เทศนา สั่ง สอน ใน วิหาร ทุก วัน แต่ ว่า พวก ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ กับ พวก อาลักษ ทั้ง ผู้ ใหญ่ ใน ราษดร หา ที่ หา ช่อง จะ ประหาร พระองค์ ทำ ทาง จะ ทำ ก็ หา ได้ ภบ ไม่ ฝ่าย อนา ประชา ราษ ดร ทั้งปวง ก็ ชอบ ใจ ฟัง พระองค์ เปน อัน มาก ฯ

๏ อยู่มาในกาลวันหนึ่ง เมื่อพระองค์สั่งสอนฝูงคนในพระวิหาร กล่าวความให้ชื่นชมยินดี พวกปะโรหิตผู้ใหญ่กับพวกอาลักษ และผู้เถ้าผู้แก่ทั้งหลาย เข้ามาบอกแก่พระองค์ว่า จงบอกให้เรารู้ว่า ท่านทำทั้งนี้ดว้ยอาชฺาของผู้ใด หรีผู้ใดให้ท่านมีอาชฺาดั่งนี้ พระองค์จึ่งตรัสตอบแก่เขาว่า เราจะถามท่านสักคำหนึ่งก่อน บอกแก่เรามาเถิด คือจุ่มน้ำของโยฮันมาแต่สวรรค์หรีมาแต่มนุษ เขาจึ่งคิดอ่านกันว่า ถ้าเราจะบอกว่ามาแต่สวรรค์ ฝ่ายเขาก็จะถามว่า ถ้าเช่นนั้นเหตุไฉนท่านไม่ได้เชื่อเล่า ถ้าเราจะบอกว่า มาแต่มนุษ ฝูงคนทั้งปวงก็จะเอาก้อนหินมาคว่างเอาเรา เพราะว่าฝูงคนทั้งนั้นถือว่าแท้จริงโยฮันเปนผู้ทำนาย เขาจึ่งมาตอบว่า เราไม่รู้ว่ามาแต่ไหน พระเยซูจึ่งตรัสแก่เขาว่า ฝ่ายเราก็ดีไม่บอกแก่ท่านว่า เราทำทั้งนี้ดว้ยเดชอาชฺาของผู้ใด ฯะ

๙ ๏ เมื่อนั้นพระองค์ตรัสแก่ฝูงคนทั้งหลาย เปนคำอุปะมาเปรียบทั้งนี้ว่า ยังมีคนหนึ่งปลูกสวนเถาอะหงุ่น ให้พวกชาวสวนเช้าอยู่แล้วไปที่อื่นเปนกาละช้านาน ถึงระดูแล้วก็ได้ใช้บ่าวคนหนึ่งไปหาชาวสวน ให้รับแต่ผลอะหงุ่นในสวนท่านมาส่งให้ ชาวสวนจึ่งเอาบ่าวนั้นตีโบยแล้ว ปล่อยกลับไปมือเปล่า เจ้าของยังใช้บ่าวไปอีกคนหนึ่ง เขาก็โบยตีคนนั้น ทำให้อัประยศต่าง ๆ แล้วใช้กลับไปมือเปล่า เจ้าของยังใช้อีกเปนสามครั้งดว้ยกัน เขาก็เอาคนนั้นทุบตี เปนบาดแผลแล้วไล่เสีย ฝ่ายเจ้าของสวนจึ่งถามว่า ข้าจะทำหย่างไรดี ข้าจะใช้ลูกรักษของตน เมื่อเขาเหนแล้วก็จะกลัวเกรง แต่ฝ่ายชาวสวนครั้นเหนลูกนั้นแล้ว ก็คิดอ่านกันว่า นี่แลเปนเจ้ามรดก มาเราจะฆ่าเสียเถิด แล้วมรดกนั้นจะตกแก่เรา เขาจึ่งไล่ลูกนั้นเสียจากสวนแล้วฆ่าเสีย เหตุดั่งนี้แล้วเจ้าของสวนก็จะทำหย่างไรแก่ชาวสวนนั้น ท่านก็จะมาล้างผลาญเขาเสีย แล้ว

สวน นั้น จะ ยก ให้แก่ คนอื่น คน ผู้ ฟัง นั้น ตอบ ว่า ก็ อย่าเลย พระองค์
พิเคราะห์ ดู เขา แล้ว จึ่ง ถาม เขา ว่า ถ้า ฉะนั้น ก็ เหตุ ไฉน มี คำ เขียน อยู่
ว่า ดั่ง นี้ หิน เสลา นั้น ที่ ผู้ สร้าง ทิ้ง เสีย ไม่ เอา นั้น เข้า เปน หัว มุม แล้ว
ถ้า ผู้ ใด จะ ตก บน หิน นั้น ผู้ นั้น ก็ จะ แตก ลิ ไป แต่ ทว่า ถ้า จะ ตก บน
ผู้ ใด ผู้ นั้น แหลก เปน ผง ครั้ง นั้น พวก ปะโรหิต กับ พวก อาลักษ ทั้ง
หลาย หา ที่ หา ช่อง จะ ได้ วาง มือ จับ พระองค์ แต่ ว่า ยัง กลัว ราษฎร
เพราะ เขา รู้ ว่า พระองค์ ตรัส คำ เปรียบ ทั้ง นี้ เหน แก่ เขา เอง ฯะ
๒๐ ๏ แล้ว เขา เลือก เอา คน สอด แนม ให้ ทำ เทียม คน ชอบ ธรรม ใช้
ด้อม มอง ดู พระองค์ หวัง จะ ได้ จับ ผิด ใน ถ้อย คำ เอา พระองค์ มอบ ให้
ใน เงื้อม มือ ขุนนาง ๆ เหล่า นั้น ก็ ซัก ถาม พระองค์ ว่า อาจารย เจ้า ข้า ข้า
พเจ้า ทั้งหลาย รู้ อยู่ ว่า ท่าน กล่าว ท่าน สอน สิ่ง ใด ก็ เปน แต่ ล้วน จริง
ทั้ง นั้น ท่าน มิ ได้ เหน แก่ หน้า ผู้ ใด แต่ สอน เปน ทาง ชอบ แก่ พระเจ้า
โดย จริง ที่ จะ ส่ง ส่วยสา อากร แก่ พญา กายซา นั้น ชอบ หรื ไม่ ชอบ
เจ้า ข้า พระองค์ รู้ เหน ใน อุบาย จึ่ง ตรัส ถาม เขา ว่า มา ชันะสูด เรา ทำไม่
เอา เงิน ตรา มา ชี้ ให้ เรา รูป แล คำ จารึก นี้ เปน ของ ใคร เล่า เขา ตอบ
ว่า ของ พญา กายซา ผู้กระษัตร พระองค์ จึ่ง ตอบ ว่า อะไร เปน ของ พญา
กายซา ก็ ส่ง ให้ แก่ พญา กายซา เถิด อะไร เปน ของ พระเจ้า ก็ ถวาย แก่
พระเจ้า เถิด คน สอด แนม นั้น จะ จับ ผิด ใน คำ พระองค์ ต่อ หน้า ฝูง คน
ก็ หา มิ ได้ แต่ ว่า คิด ประลาด ด้วย คำ วิสัชนา แห่ง พระองค์ แล นิ่ง อยู่ ฯ
๒๗ ๏ เมื่อ นั้น ลาง คน ใน พวก ซาดูกาย ที่ เถียง กัน ว่า ซึ่ง คน ทั้งปวง
จะ เปน ขึ้น มา จาก ตาย ไม่ มี และ เขา มา ถาม พระองค์ ว่า อาจารย เจ้า ข้า
โมเซ เขียน สั่ง ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ว่า ถ้า ผู้ ใด มี เมีย แล้ว จะ ตาย เมื่อ ไม่ ทัน
มี ลูก ก็ ให้ น้อง ของ ผู้ นั้น รับ เอา เมีย ผู้ นั้น สืบ เชื้อ สืบ สาย ผู้ ตาย นั้น
ก็ นี้ แล มี พี่ น้อง เจด คน พี่ หัว ปี นั้น ได้ เมีย แล้ว ก็ ตาย หา มี ลูก ไม่
น้อง ถัด พี่ ชาย ใหญ่ ลง มา รับ เอา เมีย นั้น เขา ก็ ตาย หา มี ลูก ไม่ แล้ว

ที่สาม ก็ รับ เอา เมีย นั้น ถัด ลง ไป จน สิ้น ทั้ง เจด คน เหมือน กัน ไม่ ทัน มี ลูก ก็ ตาย ปลาย สุด ท้าย ผู้ หญิง นั้น ก็ ตาย เมื่อ จะ เปน ขึ้น มา จาก ตาย หญิง นั้น จะ เปน เมีย ของ ผู้ ใด เพราะ ว่า ได้ เปน เมีย ของ เจด คน แล้ว พระเยซู จึ่ง ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า ลูก เกิด ชาติ นี้ ก็ ย่อม เปน ผัว เมีย กัน แต่ ว่า ฝ่าย คน ที่ เปน อัน ควร จะ ได้ ชาติ หน้า แล เปน คืน ขึ้น มา จาก ตาย ก็ มิ ได้ เปน ผัว เมีย กัน ที่ จะ ตาย อีก ก็ มิ ได้ เพราะ ว่า เมื่อ เปน ขึ้น มา แล้ว ก็ เปน เท่า กัน กับ ทูต สวรรค์ เปน ลูก แห่ง พระเจ้า แต่ ว่า ที่ คน ตาย จะ เปน ขึ้น มา นั้น โมเซ สำแดง ที่ สุม ทุม ไม้ นั้น เมื่อ เรียก พระองค์ เจ้า ว่า เปน พระเจ้า แห่ง อับราฮาม พระเจ้า แห่ง ยิศฮาค พระเจ้า แห่ง ยาโคบ พระเจ้า มิใช่ พระเจ้า แห่ง ผู้ ตาย เปน พระเจ้า แห่ง ผู้ เปน เหตุ ด้วย เขา มี ชีวิตร มา แต่ พระองค์ สิ้น ทุก คน ลาง คน เปน พวก อาลักษ จึ่ง ตอบ แก่ พระองค์ ว่า อาจารย เจ้า ข้า ท่าน ได้ วิสัชนา ดี ตั้ง แต่ นั้น ไป ไม่ มี ใคร จะ อาจ ซัก ถาม พระองค์ ต่อ ไป ได้ ฯะ

๔๑ ๏ พระองค์ จึ่ง ตรัส ถาม เขา ว่า ที่ เขา เรียก พระคริศโต ว่า เปน บุตร พญา ดาวิด นั้น ก็ จะเปน หย่างไร ใน คำภีร ซาสำ พญา ดาวิด เอง ว่า ฉนี้ พระองค์ เจ้าได้ ตรัส แก่ เจ้า ของ ข้าพเจ้า ว่า จง นั่ง เบื้อง ขวา พระหัตถ์ เรา กว่า เรา จะ ปราบ บันดา สัตรู ของ เจ้าลงใต้ พระบาท เจ้า พญา ดาวิด เรียก ท่าน ว่า พระองค์ เจ้า ถ้า ฉะนั้น แล้ว ก็ จะ เปน บุตร พญา ดาวิด หย่างไร เล่า เมื่อ ฝูง คน ทั้งปวง ได้ ยิน ดั่ง นี้ แล้ว พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ พวก สีษ ว่า ระวัง จง ดี ด้วย พวก อาลักษ ที่ ใส่ เสื้อ ยาว เที่ยว ไป รักษ ให้ คน ไหว้ คำ นับ กลาง ทาง กลาง ตลาด รักษ นั่ง สูง ในโรง ธรรม รักษ จะ นั่ง ที่ สูง กว่า เพื่อนในที่ ชุม นุม เลี้ยง กัน เขา ชิง กิน ของ แม่ ม่าย แล้ว สวด ภาวนา เปน ยืด ยาว เพื่อ จะให้ เขา เหน เหล่า นั้น ก็ จะ เปนโทษ ใหญ่ กว่า หนัก กว่า

๏ บท ๒๑ ฯ

๑ ครั้ง นั้น พระองค์ จึ่ง ทัศนาการ เหน พวก มั่ง มี เช้า ของ บรรณาการ

มา ใส่ ลง ใน คลัง พระวิหาร พระองค์ ก็ เหน หญิง ม่าย คน หนึ่ง อัน ยาก
จน เอา สองไพ มา ใส่ ลง จึ่ง ตรัส ว่า เรา บอก แก่ ท่าน ว่า แท้ จริง แม่ ม่าย
คน นี้ ใส่ ลง มาก กว่า คน ทั้งปวง เหตุ ว่า เขา เอา ของ อัน เหลือ ล้น มา
ถวาย แก่ พระ เจ้า แต่ ม่าย หญิง คน นี้ ได้ เอา แต่ เคม ยาก สิ้น สำหรับ
จะ เลี้ยง ชีวิตร มา ใส่ ลง ฯะ

๕ ๏ ครั้น ว่า ลาง คน พูด กัน ว่า ด้วย วิหาร ว่า ตั้ง แต่ง ด้วย หิน งาม
แล ด้วย เครื่อง ประดับ พระองค์ จึ่ง ตรัส ว่า ฝ่าย สิ่ง ของ ที่ ท่าน เหน อยู่
นั้น กาละ วัน ก็ จะ มี มา หิน สอง แผ่น จะ ทับ ซ้อน กัน หา มิ ได้ จะ ต้อง
ทลาย ลง สิ้น คน ทั้งหลาย จึ่ง ถาม พระองค์ ว่า อาจารย เจ้า ข้า เหตุ การ
ทั้ง นี้ จะ เปน มา เมื่อ ไร แล้ว สิ่ง อัน ใด จะ เปน สำคัญ ว่า เหตุ การ ทั้ง นี้
จะ เปน มา จริง พระองค์ จึ่ง ตรัส ว่า พิเคราะ ดู เถิด อย่า หลง เหตุ ว่า
คน เปน อัน มาก จะ มา ใน นาม ชื่อ ของ เรา ว่า เรา เปน ผู้ นั้น และ เวลา
มา ใกล้ แล้ว เหตุ ฉะนี้ ท่าน อย่า ออก ไป ตาม เขา เมื่อ ได้ ยิน เขา ว่า มี
การ ศึก สงคราม ตื่น ขึ้น วุ่น วาย อย่า ตก ใจ เพราะ ว่า จำ เปน ให้ เปน มา
ดั่ง นี้ ก่อน แต่ จะ ถึง ที่ สุด ด้วย เรว ก็ หา ไม่ ฯะ

๏ พระองค์ ยัง ตรัส ว่า เมื่อ นั้น ประเทษ จะ ตื่น ขึ้น ต่อ ประเทษ แล เมือง
ต่อ เมือง แผ่น ดิน จะ ไหว เปน อัน มาก ใน หลาย แห่ง จะ เกิด เข้า แพง
เกิด โรค ไภย จะ เกิด ลักษณ นิมิตร กลาง อากาษ เปน ใหญ่ หนัก กลัว
คน ทั้งหลาย จะ ลง มือ จับ ท่าน จะ ไล่ เบียด เบียน ท่าน คุม เอา ไว้ ใน โรง
ธรรม เอา ไว้ ใน คุก จะ พา ท่าน มา ถึง มหา กระษัตร ไป หา ขุน นาง เพราะ
นาม ชื่อ เรา นี้ ก่อน กว่า เหตุ การ ทั้ง นี้ จะ เปน มา การ ทั้ง นี้ จะ เปน มา
แก่ ท่าน ให้ เปน พญาณ เหตุ ฉะนี้ ท่าน จำ ไว้ ใส่ ใจ ว่า อย่า คิด วิตก ว่า
จะ แก้ ตัว หย่าง ไร เพราะ ว่า เรา จะ ให้ ท่าน มี วาจา แล ปัญา ซึ่ง สัตรู
ทั้งปวง อัน จะ ตื่น ขึ้น ต่อ ท่าน จะ แก้ ไม่ ได้ จะทน ไม่ ไหว ทั้ง พ่อ แม่ ทั้ง
พี่ ทั้ง น้อง ทั้ง ญาติ วงษ ทั้ง เพื่อน สหาย ก็ จะ ส่อ เสียด มอบ ท่าน ไว้ แต่

ในพวกท่านเขาจะฆ่าเสียบ้าง แล้วคนทั้งปวงจะชังจะเกลียดท่าน เพราะเรานี้ แต่ว่าท่านจะเสียผมศีศะสักเส้นหนึ่งหามิได้ ให้มีใจทนด้วยความเพียรพยายามเถิด ครั้นท่านจะเหนกองทับล้อมเมืองยรูซาเลมไว้ เมื่อนั้นจะรู้ได้ว่า ไม่ช้าไม่นานก็จะฉิบหายเสียแล้ว เมื่อนั้นผู้ใด ๆ ที่อยู่ในเมืองยูดาย ให้หนีอยู่บนภูเขา ใคร ๆ อยู่ในเมืองให้หนีให้พ้น ใครอยู่บ้านนอกอย่าให้กลับเข้ามา กาลอันจะทนความทุกข์จะเปนมา เพื่อจะให้สำเรจคำอันเขียนไว้แล้วทุกประการ จะเปนเคราะห์ร้ายแก่หญิงมีท้อง แลหญิงเลี้ยงลูกอ่อนในกาลวันนั้น เหตุว่าจะมีความยากในแผ่นดินเปนอันมาก จะมีใจแค้นเคืองแก่พลเมืองนี้ พลเมืองนี้จะต้องประหารด้วยคมดาบ และจะต้องเปนเชลยไปทั่วประเทษทั้งปวง แลคนต่างประเทษก็จะเหยียบเมืองยรูซาเลมย่ำลง กว่าจะถึงวันที่กาละกำหนด แห่งประเทษนั้นจะสำเรจแล้วก็จะมีสำคัญในพระอาทิตย ในพระจันทรในดาวดาราก่อน แลในแผ่นดิน จะเกิดจุลาจลในประเทษทั้งหลาย ด้วยความวิภกสงไสฝ่ายชะเลก็จะบันดาลซึ่งเสียงกึกก้อง ครื้นเครงกระทบกระแทกคลื่นใจมนุษเกือบจะหายด้วยกำลังกลัว เหนแก่การที่จะเปนมาในโลกฝ่ายกองทับสวรรค์ก็จะหวาดหวั่นไหว เมื่อนั้นแลเขาจะเหนบุตรมนุษเสดจลอยเมฆฟ้ามา ด้วยริทธานุภาพแลรัศมีเปนอันมาก ครั้นเหตุการทั้งนี้จะได้เปนมาแล้ว จงลืมตาแหงนหน้าขึ้นดูเถิด ด้วยเหตุว่า วันที่ท่านจะได้รอดมาใกล้แล้ว ฯะ

๒๙ ๏ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาด้วยคำอุปะมาว่า จงดูต้นมะเดื่อเทษแลต้นไม้ทั้งปวงเถิด เมื่อจะออกใบแล้ว ท่านเหนก็รู้อยู่เองว่า ระดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว ก็เหมือนซนี้ เมื่อท่านเหนเหตุการทั้งนี้มาแล้ว จึ่งจะรู้ว่า อาณาจักรแห่งพระเจ้า ใกล้จะตั้งอยู่แล้ว เราว่าแก่ท่านว่าแท้จริงว่า คนชั่วชาตินี้จะล่วงพ้นไปก่อนก็หามิได้ กว่า

สาระพัด ทั้ง นี้ จะ เปน มา แล้ว ฟ้า อากาษ ทั้ง แผ่น ดิน ก็ จะ ลับ ล่วง ไป แต่ ว่า ถ้อย คำ ของ เรา จะ ล่วง เสีย เปล่า ก็ หา มิ ได้ ระวัง ด้วย ตัว จงดี กลัว เกลือก ว่า จิตร ใจ ของ ท่าน จะ หนัก แน่น ด้วย เมา มัว ด้วย คิด รำคาญ สน วน เหน แก่ ชีวิตร นี้ แล วัน นั้น จะ มา ถึง เมื่อ ท่าน ไม่ ทัน คิด เหตุ ว่า วัน นั้น จะ มา ถึง แก่ คน ทั้งปวง ทั่ว ทั้ง แผ่น ดิน ดุจ ดั่ง บ่วง ดัก สัตว เหตุ ฉะนี้ จง เฝ้า ระวัง ทุก เวลา อ้อน วอน ขอ ให้ เปน อัน ควร ที่ จะ พ้น เหตุ การ ทั้งปวง นี้ ซึ่ง จะ เปน มา นั้น แล้ว จะ ได้ ที่ ยืน ต่อ หน้า บุตร มนุษ ฯ
๓๗ ๏ เมื่อ นั้น พระองค์ สั่ง สอน ใน พระวิหาร กลาง วัน กลาง คืน ก็ ออก ไป อาไศรย ใน ภูเขา ที่ เรียก ว่า เอลายโอน แล้ว เมื่อ เช้า ทุก วัน ฝูง คน ทั้งปวง เข้า มา ใน พระวิหาร เพื่อ จะ ฟัง โอวาท พระองค์ ฯ

๏ บท ๒๒ ฯ

๏ ครั้ง นั้น เทศกาล ที่ เขา เรียก ว่า ปั๊ศกา เมื่อ จะ กิน ขนม อัน ไม่ มี เชื้อ นั้น มา ใกล้ แล้ว แล พวก ปะโรหิตใหญ่ กับ พวก อาลักษ ทั้งหลาย หา ช่อง ที่ จะ ประหาร พระองค์ แต่ ว่า เขา กลัว ราษตร อยู่ ส่วน ซาตาน เข้า สิง สู่ ใน ยูดา ที่ ได้ ชื่อ อีก ว่า อิศการีโอด ที่ นับ เข้า ใน ลูกสิษ สิบ สอง คน นั้น แล้ว ยูดา นั้น ไป หา ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ ทั้ง พวก ขุนนาง ปราไศรย กันว่า จะ มอบ พระองค์ ให้ แก่ เขา ๆ ก็ ดี ใจ สัญา ว่า จะ เอา เงิน ให้ แก่ ยูดา ๆ ก็ ยอม แล้ว ก็ หา ที่ ช่อง ชอบกล จะ มอบ พระองค์ ให้ เขา เมื่อ ฝูง คน มิ ได้ อยู่ ครั้น ว่า ถึง วัน ที่ จะ ฆ่า สัตว บูชา พระองค์ ใช้ เปโตร กับ โยฮัน ว่า ไป จัด แจง ปั๊ศกา ให้ เรา กิน สิษ ทั้ง สอง นั้น ถาม ว่า ชอบ พระไทย จะ ให้ จัดแจง ที่ ไหน พระองค์ จึ่ง ตอบ ว่า จง ดู เถิด เมื่อ จะ เข้า ไป ใน เมือง แล้ว ก็ จะ พบ คน หนึ่ง ถือ หม้อ น้ำ คน นั้น จะ เข้า ไป ใน เรือน ใด ท่าน ก็ ตาม เข้า ไป ใน เรือน นั้น เถิด แล้ว บอก แก่ เจ้า เรือน ว่า ท่าน อาจารย์ ถาม ท่าน นี้ ว่า จะ เปน ห้องไหน ที่ เรา จะ กิน ปั๊ศกา ด้วย กัน กับ ลูกสิษ เรา ฝ่าย เจ้า เรือน นั้น ก็ จะ ชี้ ให้ ดู ห้อง ใหญ่ ชั้น บน ประดับ อยู่ แล้ว จัด แจง ไว้

ที่นั่นเถิด เขาจึ่งไปภบ ตามซึ่งพระองค์ตรัสแก่เขา ที่นั่นและเขาได้จัดแจงปัศคาไว้ ถึงเพลาแล้วพระองค์จึ่งนั่งโตะ กับดวัยพวกทูตสิบสองคน พระองค์จึ่งตรัสแก่พวกนั้นว่า ที่จะรับปัศคานี้ดวัยกันก่อน กว่าเราจะถึงทุกขทรมานนั้น เราก็มีใจปราถนาเปนอันมาก ดวัยเราว่าแก่ท่านว่า เราจะกินแต่นี้ต่อไปหามิได้ กว่าจะได้ถึงที่สำเรจในเมืองพระเจ้า พระองค์จึ่งรับเอาจอกโมทนาพระคุณแล้วก็ตรัสว่า ท่านจงรับนี้แบ่งกันเถิด เหตุเราบอกแก่ท่านว่า เราจะกินแต่ผลอะหงุ่นอีกมิได้ กว่าอาณาจักรแห่งพระเจ้าจะตั้งมาแล้ว พระองค์จึ่งรับขนมโมทนาพระคุณ หักขนมแล้ว ก็ส่งให้เขาตรัสว่า นี่คือกายของเราที่ประทานไว้ เพื่อประโยชนแห่งท่าน ทำทั้งนี้ให้ลำลึกถึงเราเถิด เมื่อกินแล้วพระองค์รับเอาจอกเหมือนกันว่า จอกนี้เปนที่สัญาใหม่ดวัยโลหิตของเรา ที่เทไหลลงเพราะท่าน แต่ว่าดูเถิดมือแห่งคนที่จะมอบเราไว้นั้นก็อยู่บนโตะดวัยเรา บุตรมนุษก็จะไปให้ถึง กาลเหมือนหนึ่งซึ่งจัดเตรียมไว้แก่ท่านแล้ว แต่ทว่าวิบากแก่คนนั้นที่จะมอบบุตรมนุษนั้นไว้ ลูกสิษนั้นจึ่งซักถามกันว่า จะเปนผู้ใดในพวกเราที่จะอาจทำสิ่งนี้ ฯะ

๒๔ ๏ ครั้งนั้นเขาก็ได้ถามเถียงกันว่า ในพวกเราใครจะเปนใหญ่กว่า พระองค์จึ่งตรัสแก่เขาว่ากระษัตรแห่งนา ๆ ประเทษบังคับบันชาเขาได้อยู่ในอำนาทแห่งผู้ใด เขาก็ร้องเรียกผู้นั้นว่า เจ้าคุณ ๆ ฝ่ายท่านนี้เล่า จะเปนหย่างนั้นก็หามิได้ ใครจะเปนผู้ใหญ่กว่าในท่าน เหมือนหนึ่งเปนหนุ่มกว่า ใครจะเปนนายก็ให้คนนั้นรับใช้ปรนิบัติ เพราะว่าใครจะเปนใหญ่กว่า ผู้นั่งโตะหรือผู้ปรนิบัติโตะ ผู้นั่งโตะมิใช่หรื แต่ว่าเราอยู่กลางท่านทั้งหลายเหมือนผู้ปรนิบัติ ฝ่ายท่านเล่าก็ได้เปนคนที่อยู่กับเรา เมื่อเราได้ทนทุกข์ทรมาน แล้วเหมือนหนึ่งพระบิดาได้จัดแจงเมือง ยกให้แก่เรา ๆ ก็จะให้แก่ท่าน

ทั้ง หลาย เมือน กัน ให้ ท่าน กิน ดื่ม ดวัย กัน ที่ โตะ ของ เรา ใน เมือง ของ เรา
ให้ ท่าน นั่ง บน บันลังก์ พิภากษา พวก ยิศราเอล สิบ สอง ตระกูล ฯะ
๓๑ ๏ พระองค์ เจ้า ยัง ตรัส ว่า ซีโมน ซีโมน เอ๋ย ซาตาน หยาก ที่ จะ ได้
ตัว จะ ได้ ร่อน ตรอง เหมือน หนึ่ง เข้า แต่ เรา ได้ อ้อน วอน เพราะ ตัว มิ ให้
ขัดสน ด้วย ใจ เชื่อ เมื่อ ตัว จะ กลับ รอด ได้ แล้ว ก็ ช่วย ชู กำลัง พี่ น้อง
ทั้งหลาย เถิด เปโตร จึ่ง ตอบ แก่ พระองค์ ว่า พระองค์ เจ้า ข้า ข้าพเจ้า
มี น้ำ ใจ พร้อม ถ้า พระองค์ จะ เข้า คุก ก็ ดี จะ สู้ ความ ตาย ก็ ดี ข้าพเจ้า จะ
เข้า ดวัย จะ สู้ ดวัย พระองค์ พระองค์ จึ่ง ตรัส ตอบ ว่า เปโตร เอ๋ย เรา บอก
แก่ เจ้า ว่า ก่อน ไก่ จะ ขัน เจ้า จะ ปัติเสท เรา เปน สาม ครั้ง ว่า ไม่ รู้ จัก เรา
พระองค์ จึ่ง ถาม พวก สิษ ทั้งหลาย ว่า เมื่อ เรา ใช้ ท่าน ออก ไป ไม่ มี ถุง
ย่าม ไม่ มี เกือก ท่าน ขัดสน สิ่ง ใด บ้าง หรื เขา ตอบ ว่า เปล่า พระองค์
จึ่ง ว่า เดี๋ยว นี้ ใคร มี ถุง ให้ เอา เถิด ใคร มี ย่าม ก็ ให้ เอา ถ้า ใคร ไม่ มี
ดาบ ให้ ขาย เสื้อ ซื้อ เอา เถิด เพราะ ว่า เรา บอก แก่ ท่าน ว่า คำ ซึ่ง เขียน
ว่า ด้วย เรา คง จะ สำเรจ คือ ว่า ท่าน เข้า นับ ดวัย คน อาธรรม เพราะ ว่า ข้าง
ฝ่าย เหตุ การ ของ เรา ก็ จะ ถึง ที่ สุด แล้ว แล เขา จึ่ง บอก ว่า พระองค์
เจ้า ข้า ก็ นี่ แล มี ดาบ สอง เล่ม พระองค์ ตรัส ตอบ ว่า พอ แล้ว ฯะ
๓๙ ๏ เมื่อ นั้น พระองค์ ตาม ทำเนียม เสดจ ออก ไป บน ภูเขา เอลายโอน
พวก ลูกสิษ แห่ง พระองค์ ก็ ติด ตาม ไป ดวัย มา ถึง ที่ นั้น แล้ว พระองค์
จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า ท่าน จง สวด ออ้น วอน ไป เถิด มิ ให้ ผิด ตาม ซึ่ง ชัก
ให้ผิด นั้น แล้ว พระองค์ ไป จาก เขา ใกล้ พอ ขว้าง หิน ได้ จึ่ง คุก หัว
เข่า ลง สวด ว่า โอ้ พระบิดา เจ้า ข้า ขอ ให้ จอก นี้ เลื่อน พ้น ข้าพเจ้า ไป
แต่ ว่า อย่า ตาม ใจ ของ ข้าพเจ้า ให้ สำเรจ ตาม พระไทย พระองค์ เถิด เมื่อ
นั้น ทูต สวรรค์ ลง มา เปน ปรากฎ ช่วย ชู กำลัง พระองค์ ครั้น ความ
ทุกข เปน กำลัง สามาถ พระองค์ ยิ่ง ปลง พระไทย สวด ปราถนา เสโท
ไหล ลง ถึง ดิน ดุจ เปน โลหิต อัน ค่น ๆ หยด ลง มา แล้ว พระองค์ ลุก

ขึ้น จาก สวด มา หา ลูกสิษ เหน ว่า เขา นอน หลับ ดว้ย กำลัง ทุกข โศก
เศร้า พระองค์ จึ่ง ตรัส ถาม ว่า นอน หลับ ทำ อะไร ตื่น ขึ้น สวด ไป เถิด
มิให้ หลง ผิด ตาม ซึ่ง ชักให้ผิด นั้น ครั้น พระองค์ ตรัส ไม่ ทัน ขาด คำ ก็
แล ดู ฝูง คน มา แล ที่ ชื่อ ว่า ยูดา อัน นับ ใน พวก สิบ สอง นั้น เดิรนำ
หน้า ฝูง คน นั้น เข้า มา ใกล้ จะ จูบ พระเยซู ๆ จึ่ง ถาม เขา ว่า ยูดา เอ๋ย
จะ มา จูบ บุตร มนุษ แล้ว มอบ ให้ ดั่ง นั้น หรื ฝ่าย คน ที่ อยู่ กับ พระองค์ ได้
เหน ดั่ง นั้น จึ่ง ถาม พระองค์ ว่า ข้าพเจ้า ทั้งหลาย จะ ฟั่น ดว้ย ดาบ หรื พระ
เจ้า ข้า ก็ มี คน หนึ่ง ใน พวก นั้น ฟั่น บ่าว ของ ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ ตัด เอาใบ
หู ข้าง ขวา ขาด พระเยซู จึ่ง ตรัส ว่า เท่า นั้น เถิด จึ่ง ต้อง หู นั้น ก็ หาย
ปรกติ ดั่ง เก่า พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ คน เหล่า นั้น ที่ รับ ใช้ มา แต่ ปะโร
หิต เจ้า มา หา พระองค์ แล แก่ นาย การ ใน วิหาร ทั้ง ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ทั้งหลาย
ว่า ท่าน ออก มา ถือ ดาบ ถือ กระบอง เหมือน หนึ่ง จะ จับ ขโมย ผู้ ร้าย เมื่อ
เรา สั่ง สอน ใน วิหาร ทุก วัน นั้น ท่าน ไม่ ได้ วาง มือ จับ เลย แต่ ว่า เวลา
นี้ ควร แก่ ท่าน มืด เปน กำลัง ฯะ

๕๔ ๏ ฝ่าย เขา กุม พระองค์ แล้ว ก็ พา มา ถึง บ้าน แห่ง ปะโรหิต จ้าว เป
โตร ก็ ตาม มา แต่ ไกล เขา ก็ ก่อ ไฟ กลาง ที่ บ้าน นั่ง ลง อั่ง ไฟ เปโตร
จึ่ง เข้า ไป นั่ง ดว้ย กัน ผู้หญิง คน หนึ่ง เหน เปโตร นั่ง ริม ไฟ เขม่น ดู
หน้า แล้ว บอก แก่ เขา ว่า คน นี้ ก็ เข้า พวก ผู้ นั้น เปโตร ก็ บั้ดิเสท ว่า
หญิง เอ๋ย ข้า ไม่ รู้ จัก ผู้ นั้น เปน ผู้ ใด คอย น่อย หนึ่ง คน อื่น เหน เขา จึ่ง
ว่า ตัว เปน แต่ พวก นั้น และ เปโตร ก็ ตอบ ว่า ไม่ เปน ซะ สัก โมง หนึ่ง
ล่วง ไป แล้ว อีก คน หนึ่ง มา บอก ให้ แน่ ว่า แท้ จริง คน นี้ เปน พวก ผู้
นั้น และ ดว้ย ว่า เขา เปน ชาติ ฆาลิลาย เปโตร ตอบ ว่า ชาย เอ๋ย เจ้า ว่า
อะไร ข้า ไม่ รู้ บัด เดี๋ยว นั้น เมื่อ เปโตร ว่า ยัง ไม่ ขาด คำ ไก่ ก็ ขัน พระ
องค์ เจ้า จึ่ง ผิน พระภักตร ดู เปโตร เปโตร ก็ ลำลึก ถึง คำ พระองค์ เจ้า ที่
ว่า นั้น ว่า ก่อน ไก่ จะ ขัน เจ้า จะ บั้ดิเสท เรา ถึง สาม ครั้ง เปโตร จึ่ง ออก

ไป เปน ทุกข เจบ ใจ ร้อง ไห้ เปน อัน มาก ส่วน คน ที่ กุม พระเยซู อยู่ นั้น ก็ เยาะ เย้ย ตีโบย พระองค์ เอา ผ้า ผูก ปิด ตา เข้า แล้ว ทุบ ตี ที่ พระภักร แล ถาม พระองค์ ว่า ผู้ ใด ตี ตัว ทาย ว่า ไป เถิด แล้ว พูด ไป ว่า หยาบ ช้า ต่อ พระองค์ เปน หลาย สิ่ง อื่น เปน อัน มาก ฯะ

๖๖ ๏ ครั้น รุ่ง เช้า บันดา ผู้เถ้า ผู้ แก่ แห่ง ราษฎร กับ ปะโรหิต ใหญ่ ทั้ง พวก อาลักษ ทั้งหลาย ชุม นุม กัน. ให้ พา พระองค์ เข้า มา ใน ที่ ปรึกษา การ แผ่น ดิน แล้ว ถาม ว่า เจ้า เปน พระคริศโต หรื บอก แก่ เรา เถิด ให้รู้ พระองค์ จึ่ง ตอบ แก่ เขา ว่า ถ้า เรา จะ บอก แก่ ท่าน ๆ ไม่ เชื่อ ถ้า เรา จะ ถาม ท่าน ๆ จะ ไม่ ตอบ แก่ เรา ไม่ ปล่อย เรา ตั้ง แต่ นี้ ไป บุตร มนุษ จะ นั่ง เบื้อง ขวา ริทธา นุภาพ พระเจ้า คน ทั้งปวง จึ่ง ถาม ว่า ตัว นั้น เปน บุตร แห่ง พระเจ้า หรื พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า ท่าน ทั้งหลาย ว่า เรา เปน ดั่ง นั้น คน ทั้ง ปวง จึ่ง บอก ว่า เรา ยัง จะต้อง การ พญาณ อะไร เรา เอง ก็ ได้ ยิน แต่ ปาก เขา แล้ว ฯะ

๏ บท ๒๓ ฯ

๏ ครั้น ฝูง คน ทั้งปวง ตื่น ขึ้น แล้ว ก็ พา พระองค์ มา ถึง ปีลาต ผู้รั้ง จึ่ง กล่าว ฟ้อง พระองค์ ว่า เรา ได้ เหน คน นี้ หัก ใจ ฝูง คน ประเทษ นี้ ห้าม มิ ให้ ส่ง ส่วยสา อากอน แก่ พญา กายซา ว่า ตัว เอง เปน คริศโต กระษัตร องค์ หนึ่ง ฝ่าย ปีลาต จึ่ง ถาม พระองค์ ว่า เจ้า เปน กระษัตร แห่ง พวก ยูดาย หรื พระองค์ จึ่ง ตอบ แก่ ปีลาต ว่า ท่าน ว่า หย่าง นั้น ส่วน ปีลาต บอก แก่ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ แล ฝูง คน ทั้งหลาย ว่า เรา มิ ได้ เหน ว่า คน นี้ มี ผิด ประการ ใด ฝ่าย คน ทั้งปวง ก็ ยิ่ง ใส่ ความ มาก ว่า คน นี้ สั่ง สอน ให้ ฝูง คน ตื่น ขึ้น วุ่น วาย ทั่ว ทั้ง แผ่น ดิน ยูดาย ตั้ง แต่ เมือง ฆาลิลาย จน ถึง ที่ นี้ ครั้น ปีลาต ได้ ยิน เขา ว่า ถึง เมือง ฆาลิลาย ท่าน จึ่ง ถาม ว่า คน นี้ เปน ชาว เมือง ฆาลิลาย หรื เมื่อ รู้ แล้ว ว่า มา แต่ เขต แดน แห่ง พญา เฮโรด ปีลาต จึ่งใช้ ให้ คน พา พระองค์ ไป หา พญา เฮโรด คราว นั้น พญา

เฮโรด อยู่ ใน เมือง ยรูซาเลม เมื่อ พญา เฮโรด เหน พระเยซู ก็ มี ความ ยินดี เปน อัน มาก ด้วย ว่า หยาก จะ ใคร่ พบ เหน เปน ช้านาน แล้ว ด้วย ได้ยิน เขา ว่า ถึง พระองค์ เปน หลาย ประการ แล้ว ก็ ไว้ ใจ ว่า จะ ได้ เหน พระองค์ นิ์วะมิตร เปน สำคัญ สัก สิ่ง จึ่ง ซัก ถาม พระองค์ ด้วย หลาย ข้อ ฝ่าย พระองค์ มิ ได้ ตอบ ประการ ใด ส่วน พวก ปะโรหิต ผู้ใหญ่ กับ พวก ธาลักษ ทั้งหลาย ก็ ยิ่ง ฟ้อง ประทับ พระองค์ แต่ว่า พญา เฮโรด กับ พวก พลรบ ของ ท่าน ก็ ประมาท หมิ่น เยาะ เย้ย พระองค์ ชวน กัน เอา ผ้า อัน แร่มใส ให้ พระองค์ ทรง แล้ว ใช้ ให้ภา กลับ ไป หา ปีลาต ตั้ง แต่ ใน วัน นั้น ปีลาต ผู้ รั้ง กับ พญา เฮโรด เปน มิศไมตรี กัน ด้วย ว่า แต่ ก่อน ได้ เปน สัตรู กัน ฝ่าย ปีลาต จึ่ง ป่าว ร้อง ให้ ปะโรหิต ผู้ใหญ่ กับ ขุนนาง ใหญ่ น้อย ทั้ง ฝูง คน ประชุม กัน เข้า มา แล้ว จึ่ง บอก แก่ เขา ว่า ท่าน ทั้งหลาย ภา เอา คน นี้ มา หา เรา เหมือน ได้ หัก หาน ใจ ฝูง คน ทั้งหลาย ให้ เกิด กุลาหล คน นี้ แล เรา ได้ พิภากษา ต่อ หน้า ท่าน ทั้งหลาย แล้ว แล มิ ได้ เหน คน นี้ มี ผิด ประการ ใด ใน ข้อ ที่ ท่าน ฟ้อง นั้น ฝ่าย พญา เฮโรด ก็ ดี มิ ได้ เหน มี ผิด เรา สั่ง ให้ ไป หา ท่าน ๆ ก็ มิ ได้ ทำ อะไร ควร จะ ปรับ โทษ ถึง ตาย เรา จะ เฆี่ยน แล้ว ก็ จะ ปล่อย เสีย เพราะ ว่า จำ เปน จะ ให้ ท่าน ปล่อย คน หนึ่ง ให้ เขา ใน เทศกาล นั้น คน ทั้งปวง ร้อง ขึ้น เสียง พร้อม กัน ว่า คน นี้ จง ฆ่า เสีย เถิด บาระบา นั้น ปล่อย ให้ เรา บาระบา คน นี้ แล ได้ ทำ จุลาจล ใน เมือง ฆ่า ผู้ ฟัน คน จึ่ง ใส่ คุก ไว้ แล้ว ฝ่าย ปีลาต มี น้ำ ใจ จะ ปล่อย พระเยซู จึ่ง ร้อง ซักถาม เขา อีก เขา ก็ แผด เสียง ร้อง ว่า ตรึง กางเขน เสีย เถิด ตรึง เสีย เถิด ปีลาต จึ่ง ถาม เขา เปน สาม ครั้ง ด้วย กัน ว่า ทำไม คน นี้ ได้ ทำ ผิด ประการ ใด เรา มิ ได้ เหน เหตุ อัน ควร จะ ให้ ตาย เหตุ ฉะนี้ เรา จะ เฆี่ยน แล้ว ปล่อย เสีย คน ทั้งปวง ก็ ออัน วอน ขอ ด้วย เสียง เปน อัน ดัง ให้ เอา พระองค์ ตรึง ใน ไม้ กางเขน แล้ว เสียง โกลาหล แห่ง ฝูง คน กับ เสียง แห่ง บันดา ปะโรหิต ผู้ใหญ่ เอา ไชย

ชำนะ ได้ ปีลาต จึ่ง สั่ง ให้ ตาม ปราถนา เขา แล ได้ ปล่อย คน นั้น ที่ เขา
ขอ ไว้ แล้ว คือ คน ที่ ทำ ให้ เกิด วุ่นวาย ฆ่า ผู้ พั่น คน จึ่ง เข้า คุก เสีย
นั้น แล้ว พระเยซู ท่าน ยก ให้ เขา ทำ ตาม อำเภอ ใจ ฯะ
๒๖ ๏ เมื่อ เขา เอา พระองค์ ภา ไป นอก ก็ มี คน หนึ่ง ชื่อ ซีโมน ชาว
เมือง กุเรเน มา แต่ ท้อง นา เขา จึ่ง จับ คน นั้น ให้ ยก กางเขน แบก ไป
ตาม หลัง พระเยซู แล มี ฝูง คน เปน อัน มาก นัก ผู้หญิง ก็ มี มาก ติด ตาม
ไป ดว้ย เหล่า ผู้หญิง นั้น พิลาป ร่ำไร รักษ พระองค์ พระเยซู แปร พระ
ภักตร มา ตรัส แก่ เหล่า นั้น ว่า ลูก สาว ชาว เมือง ยรูซาเลม เอ๋ย อย่า พิลาป
ร่ำไร เพราะ เรา นี้ พิลาป ร่ำไร เพราะ ตัว เอง แล เพราะ ลูก หลาน ของ ตัว
เหตุ ว่า ภายหลัง จะ มี กาละ วัน เมื่อ นั้น เขา จะ ว่า หญิง อัน ปน หมัน แล
ครรภ อัน มิ ได้ รับ ปัติสนธิ์ แล หัว นม อัน ไม่ มี ใคร ดูด น้ำ นม นั้น ก็ เปน
ผาศุข แล เมื่อ นั้น เขา จะ ว่า แก่ ภูเขา มา ตก บัง เรา เถิด และ แก่ เนิน
เขา จะ ว่า มา ทับ ซ้อน เรา เถิด ถ้า เขา จะ ทำ หย่าง นี้ ใน ต้น ไม้ อัน สด
ใน ต้น อัน แห้ง เขา จะ ทำ หย่าง ไร เล่า เขา ก็ ภา เอา ผู้ ร้าย สอง คน จะ ประ
หาร ดว้ย กัน กับ พระองค์ ฯะ
๓๓ ๏ คน ทั้งหลาย จึ่ง ภา กัน เดิร ไป ถึง ตำบล หนึ่ง ชื่อ กระโหลก ศีศะ
ที่ นั้น และ เขา ตรึง พระองค์ ใน ไม้ กางเขน กับ ผู้ ร้าย นั้น คน หนึ่ง ข้าง ขวา
คน หนึ่ง ข้าง ซ้าย พระเยซู จึ่ง สวด ว่า โอ้ พระบิดา เจ้า ข้า ขอ โปรด ยก
ผิด เขา เพราะ ว่า เขา ทำ อะไร เขา ไม่ รู้ แล้ว คน เหล่า นั้น จับ ฉลาก แบ่ง
ปั่น เสื้อ ผ้า แห่ง พระองค์ ฝูง ราษฎร ก็ ยืน อยู่ ฝ่าย ขุน นาง ที่ ยืน อยู่ ดว้ย
จึ่ง เย้ย เยาะ ว่า เขา ช่วย คน อื่น ได้ ถ้า เขา เปน คริศโต ซึ่ง พระเจ้า เลือก
ไว้ นั้น ให้ ช่วย ตัว เอง ให้ รอด เถิด ฝ่าย พวก ทหาร ก็ เยาะ เย้ย พระองค์
เอา น้ำ ส้ม ไป ให้ บอก ว่า ถ้า ท่าน เปน กระษัตร เจ้า แห่ง พวก ยูดาย ช่วย
ตัว ให้ รอด เถิด แล้ว เขา เขียน คำ จารึก ใส่ เหนือ พระองค์ เปน อักษร เฮ
เลน แล อักษร โรม แล อักษร เฮบราย ว่า ๏ นี่ แล เปน กระษัตร เจ้า ยูดาย

๓๙ ๏ เมื่อ นั้น ผู้ร้าย คนหนึ่ง แต่ คน ซึ่ง ต้อง แขวน อยู่ ด้วย กัน ได้ พูดหยาบ
ช้า ต่อ พระองค์ ว่า ถ้า เจ้า เปน คริศโต ช่วย ตัว เอง แล เรา ด้วย ให้รอด
เถิด คน หนึ่ง จึ่ง ห้าม เขา ว่า เจ้า ไม่ เกรง พระเจ้า หรื เจ้า ก็ ต้องโทษ
เหมือน กัน และ ที่ เรา นี้ ต้องโทษ ก็ เปน แต่ สมควร ด้วย การ ที่ เราได้ ทำ
แต่ ฝ่าย ท่าน นี้ ก็ มิ ได้ ทำ ผิด ประการใด คน ที่ ได้ ว่า ดัง นั้น ยังได้ ทูล พระ
เยซู ว่า พระองค์ เจ้า ข้า เมื่อ พระองค์ เข้า มา ใน เมือง แห่ง พระองค์ แล้ว
ขอ ให้ ลำลึก ถึง ข้าพเจ้า เถิด พระเยซู ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า เรา บอก แก่
ตัว ว่า แท้ จริง วัน นี้ ตัว จะ เข้า อยู่ ด้วย กัน กับ เรา ใน ที่ ศุข สำราญ ฯะ
๔๔ ๏ คราว นั้น เปน แต่ เพลา เที่ยง ตั้ง แต่ นั้น จน สาม โมง บ่าย ก็ มืด
ไป ทั่ว ทั้ง แผ่น ดิน พระอาทิตย ก็ มืด ม่าน ใน พระวิหาร ก็ ถึก ขาด เปน
สอง ท่อน พระเยซู จึ่ง ร้อง เสียง เปน อัน ดัง ว่า พระบิดา เจ้า ข้า ข้าพเจ้า
ฝาก วิญาณ จิตร ของ ข้าพเจ้า ไว้ ใน พระหัตถ์ พระองค์ ครั้น ว่า ทั้ง นี้ แล้ว
ก็ วาง จิตร ตาย ฝ่าย นาย ร้อยได้ เหน เหตุ การ ที่ เปน มา นั้น ก็ ร้อง สา
ธุการ แก่ พระเจ้า ว่า แท้ จริง ผู้ นี้ เปน ผู้ ชอบ ธรรม แล้ว ฝูง คน ทั้งปวง
ซึ่ง เดิร ทาง เลย ไป นั้น ได้เหน ลักษณ การ ทั้ง นี้ เหน แล้ว ก็ ตีอก กลับ
ไป คน ที่ รู้ จัก พระองค์ ทั้ง พวก ผู้ หญิง อัน ติด ตาม พระองค์ มา แต่
เมือง ฆาลิลาย ยืน อยู่ แต่ ไกล ภอ เหน การ ทั้ง นี้ ได้ ฯะ
๕๐ ๏ ก็ นี้ และ ยัง มี คน หนึ่ง ชื่อ โยเซฟ ชาว บ้าน อะริมาธาย แขวง เมือง
ยูดาย เปน ที่ ปรึกษา การ แผ่นดิน คน ดี ชอบ ธรรม แต่ ว่า มิได้ เหน ชอบ
ด้วย ความ คิด แล การ งาร ของ คน อื่น ก็ คอย อาณาจักร พระเจ้า จะ ตั้ง
มา คน นี้ ก็ เข้า มา หา ปีลาต ขอ ศภ แห่ง พระเยซู ครั้น ปลดลง มา แล้ว
ก็ เอา ผ้า ขาว ห่อ หุ้ม แล้ว เอา ศภ นั้น วาง ใน ที่ ฝั่ง ศภ อัน เจาะ ไว้ ใน หิน
ที่ นั้น หา ได้ ฝั่ง ศภ ผู้ใด แต่ ก่อน ไม่ วัน นั้น เปน วัน จัด เตรียม ใกล้ จะ ถึง
วัน ซะบาโต แล้ว แล้ว พวก ผู้หญิง ที่ ติด ตาม พระองค์ มา แต่ เมือง ฆาลิลาย
นั้น ก็ ตาม มา เหน ที่ ฝั่ง ศภ ได้ เหน ศภ วาง ไว้ หย่างไร แล้ว กลับ ไป จัด

แจง เครื่อง หอม ต่าง ๆ ก็ หยุด การ ไว้ ใน วัน ซะบาโต ตาม พระบัญญัติ ฯะ

๏ บท ๒๔ ฯ

๑ ๏ ครั้น ใน วัน อาทิตย เพลา เช้า มืด เขา นำ เอา เครื่อง หอม ที่ จัด แจง ไว้ แล้ว ภา มา ถึง ที่ ฝั่งศภ นั้น ก็ มี ผู้หญิง คน อื่น มา ด้วย บ้าง แล้ว ก็ ได้ เหน ว่า หิน ที่ ทับ นั้น กลิ้ง ออก แล้ว จึ่ง เข้า ไป แต่ หา เหน ศภ พระเยซู เจ้า ไม่ เมื่อ เขา คิด ฉงน สงไส ด้วย พระองค์ สอง คน ก็ มา เปน ปรากฎ แก่ เขา เครื่อง นุ่ง ห่ม มี รัศมี ดั่ง ฟ้า แลบ ครั้น คน ทั้งปวง เหน ก็ ตก ใจ กลัว แล ก้ม หน้าซบ ลง กับ ดิน แล้ว สอง คน นั้น จึ่ง บอก แก่ เขา ว่า ท่าน มา หา ผู้ เปน ใน ที่ ตาย ทำไม พระองค์ มิ ได้ อยู่ ที่ นี่ ท่าน เปน ขึ้น มา แล้ว ท่าน จง คิด ถึง คำ ที่ พระองค์ ได้ ตรัส แก่ ท่าน เมื่อ ยัง อยู่ ใน เมือง ฆาลิลาย ว่า จำ เปน ให้ มอบ บุตร มนุษ ใน เงื้อมมือ แห่ง คน บาป จะ ต้อง ตรึง ไว ใน ไม้กางเขน แล ครั้น ตำรพ สาม วัน แล้ว ท่าน จะ เปน ขึ้น มา ใหม่ ครั้ง นั้น คน ทั้งปวง ลำลึก ถึง คำ แห่ง พระองค์ นั้น ก็ กลับ ไป จาก ที่ ฝั่งศภ. เอา เนื้อความ ทั้งปวง เล่า แก่ ลูกสิษ ทั้ง สิบเอด คน แล แก่ คน อื่น ทั้งหลาย ให้ ฟัง คน ที่ มา กล่าว ความ ทั้ง นี้ แก่ ทูต ทั้งหลาย คือ มาเรีย มัฆดาลา ๑ โยอันนะ ๑ มาเรีย ผู้ แม่ ของ ยาโกโบ ๑ กับ คน อื่น หลาย คน พวก ทูต นั้น นึก เหน ว่า เปน นิยาย เทจ ไม่ ใค่ร เชื่อ เขา เลย แต่ ฝ่าย เปโตร ลุก ขึ้น วิ่ง ถึง ที่ ฝั่งศภ ก้ม ลง มอง ดู ก็ เหน แต่ ผ้า ภับ ไว้ สิ่ง เดียว จึ่ง ถอย ออก ไป ตัว คิด หลาก ใจ ด้วย เหตุ อัน เปน มา นั้น ฯะ

๑๓ ๏ แล้ว ก็ มี สอง คน แต่ ใน พวก ลูกสิษ วัน นั้น ได้ ออก ไป ถึง บ้าน หนึ่ง ชื่อ เอมาอู ไกล จาก เมือง ยรูซาเลม ประมาณ สาม รอ้ย เส้น เขา ก็ พูด สนทนา กัน ว่า ด้วย เหตุ การ ทั้งปวง ที่ เปน มา นั้น เมื่อ ยัง สนทนา ถาม ตอบ กัน นั้น พระเยซู เดิร เข้า มา ใกล้ แล้ว ก็ เดิร ไป ด้วย กัน ฝ่าย ตา ของ เขา นั้น ก็ กลั้น เสีย เอง จึ่ง มิ ได้ รู้ จัก พระองค์ ๆ จึ่ง ถาม เขา ว่า ท่าน เดิร ไป พูดจา ซัก ถาม กัน แล้ว ก็ เปน ทุกข โศก เศ้รา เปน คำ พูด ข้อ

ความประการใด คนหนึ่งชื่อว่าเกลวปา จึ่งถามแก่พระองค์ว่า ท่าน
เปนแต่คนแขกเมือง มาอาไศรยในเมืองยรูซาเลมหรื จึ่งมิได้เข้า
ใจในเหตุการ ซึ่งเปนมากาละคราวนี้ พระองค์ก็ตรัสถามว่า เหตุ
การหย่างไร เขาจึ่งตอบว่า การแห่งพระเยซูชาวนาซาเรต ซึ่งเปน
ผู้ทำนาย ตอบด้วยริทธในการงาน ในถ้อยคำก็ดีต่อหน้าพระเจ้า
แลต่อหน้าชะนะประชาราษทั้งปวง แล้วปะโรหิตผู้ใหญ่ กับขุนนาง
ของเราทั้งหลาย เอาท่านมาปรับโทษถึงตาย แลตริงเสียในไม้กาง
เขนแล้ว ฝ่ายเราก็ได้ไว้ใจว่าจะเปนท่านนี่และ ซึ่งจะช่วยพลยิศ
ราเอลให้รอด อนึ่งตั้งแต่เหตุการนั้น เปนมาจนถึงวันนี้ เปนสาม
วันแล้ว แล้วก็มีผู้หญิงแต่พวกเราบ้าง ที่ไปดูที่ฝังศภท่านเพลาเช้า
มากล่าวความให้เราหลากใจนักว่า ศภนั้นหาเหนไม่ บอกว่าได้เหน
ทูตสวรรค์นิรมิตกล่าวว่า ท่านทรงชีวิตรอยู่ ก็มีลางคนที่อยู่ด้วยกัน
กับเรา ไปหาที่ฝังศภ เหนเปนเหมือนหนึ่งเหล่าผู้หญิงนั้นได้ว่าแล้ว
แต่ว่าตัวท่านเขาไม่ได้เหน พระองค์จึ่งตรัสแก่สองคนนั้นว่า โอ้คน
หาความคิดไม่ ใจชั่วช้า ไม่ใคร่จะเชื่อ บันดาถ้อยคำซึ่งผู้ทำนาย
กล่าวไว้แต่ก่อน จำเปนให้พระคริศโตทรมาน แล้วเข้าในรัศมีภาพ
แห่งพระองค์มิใช่หรื แล้วพระองค์จับเรื่องคำภีร์ตั้งแต่โมเซ แลบัน
ดาผู้ทำนายต่อ ๆ ลงมาแปลให้เขาฟังเนื้อความ ซึ่งว่าด้วยพระองค์
ครั้นว่ามาใกล้บ้านที่จะไปอยู่นั้น พระองค์กระทำอาการจะเดิรเลย
ข้ามไป เขาจึ่งอ้อนวอนพระองค์ว่า เชิญท่านหยุดอาไศรยด้วยกันเถิด
ด้วยว่าเกือบจะพลบค่ำวันจะล่วงสิ้นแล้ว พระองค์จึ่งเข้าไปอาไศรย
ด้วย ครั้นว่านั่งลงจะรับอาหารแล้ว พระองค์เอาขนมโมทนาพระคุณ
แล้วก็หักส่งให้เขา เมื่อนั้นตาเขาก็เบิดขึ้น เขาจึ่งรู้จักพระองค์ ๆ
ก็อันตระธานหายจากเขา ๆ จึ่งพูดกันว่าเมื่อพระองค์สนทนาแก่เรากลาง
ทาง แลแปลคำภีร์สมาธรรมให้ฟังนั้น ใจของเราเผารอ้นมิใช่หรื

เขา จึ่ง ลุก ขึ้น ใน ทัน ใด นั้น กลับ ไป เมือง ยรูซาเลม ภบ ลูก สิษ สิบ เอด
คน ชุม นุม กับ พวก พ้อง ก็ กล่าว ว่า แท้ จริง พระองค์ เจ้า เปน ขึ้น มา แล้ว
แล ได้ สำแดง เปน ปรากฎ แก่ ซีโมน สอง คน นั้น จึ่ง เล่า เนื้อ ความ ที่ เปน
มา กลาง ทาง แล เปน หย่างไร เขา ได้ รู้ จัก พระองค์ เมื่อ หัก ขนม นั้น ฯะ
๓๖ ๏ ครั้นเขา พูดจา ปราไศรย กันเช่น นี้ พระเยซู ก็ มา ยืน อยู่ กลาง
เขา แล ตรัส แก่ เขา ว่า ความ ศุข สำราญ แก่ ท่าน ทั้งหลาย เถิด ฝ่าย เขา
ก็ สดุ้ง ตก ใจ กลัว เปน อัน มาก ถือ ว่า ได้ เหน ผี พระองค์ จึ่ง ถาม เขา ว่า
ท่าน สดุ้ง ตก ใจ ดวัย อะไร เปน ไฉน ความ สงใส บังเกิด ใน ใจ ท่าน ทั้ง
หลาย ดู มือ ดู ตีน เรา เถิด ว่า เปน เรา เอง จง จับ ลูบ คลำ ดู เรา เถิด ผี
นั้น ไม่ มี เนื้อ ไม่ มี กระดูก เหมือน หย่าง ท่าน ทั้งหลาย เหน เรา มี อยู่ นี้ ว่า
ทั้ง นี้ แล้ว พระองค์ เหยียด มือ เหยียด ตีน ให้ เขา เหน เมื่อ เขา ยังไม่ เชื่อ
เพราะ กำลัง ยินดี แล กำลัง หลาก ใจ พระองค์ จึ่ง ถาม ว่า ที่ นี่ ท่าน มี
อาหาร กิน บ้าง หรื เขา จึ่ง เอา ชิ้น ปลา อัน ปิ้ง แล้ว แล รัง ผึ้ง ส่ง ถวาย
พระองค์ จึ่ง รับ บริโภค ต่อ หน้า คน ทั้งปวง แล้ว จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า ถ้อย
คำ ที่ เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย เมื่อ เรา ยัง อยู่ ดวัย กัน แต่ ก่อน คือ นี่ แล คำ
ใด ใด อัน เขียน จารึก ไว้ นั้น ใน บัญญัติ แห่ง โมเซ ใน คำภีร บัณดา ผู้ ทำ
นาย ใน คำภีร ซคลำ ว่า ดวัย เรา คง จะ สำเรจ ครั้ง นั้น พระองค์ ให้ ใจ
เขา สว่าง จะ ได้ เข้า ใจ ใน พระ คำภีร์ จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า มี คำ เขียน
อยู่ ว่า เช่น นี้ แล จำ เปน ให้ พระ คริศโต ทรมาน แล เปน ขึ้นมา จาก ตาย
ใน วัน สาม แล ให้ ป่าว ประกาษ ใน นาม ชื่อ ของ ท่าน ที่ จะ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่
เพื่อ ความ ผิด จะ โปรด ยก เสีย ให้ ประกาษ แก่ นา ๆ ประเทษ ทั้งปวง
ตั้ง แต่ เมือง ยรูซาเลม เปน ต้น ท่าน ก็ เปน พญาณ ว่า ดวัย ความ ทั้ง นี้ ดู
เถิด เรา จะ ให้ คำ สัญา แห่ง พระ บิดา เรา สำเรจ แก่ ท่าน แต่ ว่า ท่าน จง
คอย อยู่ ใน เมือง ยรูซาเลม กว่า ท่าน จะ ประกอบ ไป ดวัย ริทธิ์ มา แต่ สวรรค์
๕๐ ๏ แล้ว พระองค์ จึ่ง ภา เขา ออก ไป ถึง บ้าน เบธะเนีย ยก พระ หัตถ์

อวยพรให้เขา เมื่ออวยพรอยู่นั้น ก็เคลื่อนจากเขาเสดจขึ้นสู่สวรรค์
ฝ่ายเขาเล่ากราบลงนมัศการแล้ว ก็กลับมาในเมืองยรูซาเลม มี
ความยินดีเปนอันมาก ก็อยู่ในพระวิหารทุกวัน โมทนาสรรเสิญ
พระเดชพระคุณพระเจ้า ฯะ

๏ พระคริศวงษตามลูกาจบบริบูรณ์แล้วแล ฯะ

JOHN.

๏ พระคริศวงษตามโยฮัน ฯะ

๏ บทต้น ฯะ

๑ ในที่เดิมนั้นพระโลโฆเปนอยู่ แลเปนอยู่ด้วยกันกับพระเจ้า
พระโลโฆก็เปนพระเจ้า ท่านก็อยู่กับพระเจ้าในที่เดิม ท่านได้สร้างไว้
ซึ่งสาระพัดทั้งปวง ที่เปนอยู่นั้นมิได้เปนนอกจากท่านสักสิ่งหนึ่งเลย
ในท่านชีวิตรมีอยู่ แลชีวิตรนั้นเปนที่ส่องสว่างแก่มนุษทั้งหลาย สว่าง
นั้นก็ส่องแสงในที่มืด แต่ว่าซึ่งมืดนั้นหาได้รับไม่ ฯะ
๏ แล้วก็ยังมีผู้หนึ่ง รับใช้แต่พระเจ้ามา ชื่อผู้นั้นว่าโยฮัน ๆ นั้น
มาเปนพญาณกล่าวด้วยความสว่างนั้น จะให้คนทั้งปวงเชื่อเพราะคน
โยฮันจะได้เปนสว่างนั้นหามิได้ ท่านมาเปนพญาณกล่าวด้วยสว่างนั้น
นั่นแลเปนสว่างแท้ ซึ่งเข้ามาในโลกย์ให้สว่างไปทุกคน พระองค์
ได้อยู่ในโลกย์นี้ พระองค์ได้สร้างโลกย์แล แต่ว่าโลกย์นั้นมิได้รู้จัก
พระองค์ ๆ มาหาพวกคนของพระองค์ แต่ว่าพวกนั้นมิได้รับพระ
องค์ ถ้าใครผู้ใดได้รับพระองค์ ได้เชื่อในพระองค์ ๆ ให้คนเหล่านั้น
มีกำลังที่จะเปนลูกพระเจ้าได้ เหล่านั้นจะได้เกิดตามสกูล ตามน้ำ
ใจเนื้อหนัง ตามใจประสงษแห่งมนุษก็หามิได้ แต่ว่าบังเกิดเพื่อ
เดชพระเจ้า ฝ่ายพระโลโฆนั้น ได้รับเปนเนื้ออาไศรยด้วยกันกับเรา
เราก็ได้เหนรัศมีเดชานุภาพแห่งท่าน เปนเหมือนหนึ่งเดชานุภาพของ

บุตร องค์ เดียวแห่ง พระบิดา เจ้า ประกอบ บริบูรณ ด้วย คุณ แล ความ สัจ
๑๕ ๏ ฝ่าย โยฮัน ท่าน เปน พญาณ กล่าว ด้วย พระองค์ ก็ ป่าว รอ้ง ว่า
เปน ท่าน นี้ และ ที่ ข้า ว่า นั้น ว่า ท่าน มา ภาย หลัง ข้า แต่ ว่า ท่านใหญ่ กว่า ข้า
เพราะ ว่า ท่าน เปน ก่อน ข้า และ แล้ว แต่ ซึ่ง บริบูรรณ ใน ท่าน เรา ทั้ง
ปวง ได้ รับ แล้ว คือ ว่า คุณ ทับ คุณ เหลือ ล้น โมเซ ได้ นำ มา ซึ่ง พระบัญ
ญัติ ฝ่าย คุณ แล ความ สัจ นั้น มา เพราะ พระเยซู ครีศ หา ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง ได้
เหน พระเจ้า ใน เพลา ใด ไม่ แต่ ว่า พระ บุตร องค์ เดียว ที่ อยู่ ใน อุระ
แห่ง พระ บิดา ท่าน ได้ สำแดง พระเจ้า นั้น ฯะ
๑๙ ๏ คำ พญาณ ของ โยฮัน คือ ว่า นี่ แล เมื่อ พวก ยูดาย ใช้ พวก ปะโร
หิต กับ พวก เลวี แต่ เมือง ยรูซาเลม ไป ถาม ท่าน ว่า ท่าน เปน ผู้ ใด โยฮัน
รับ มิ ได้ ปัดิเสท เลย ท่าน รับ ว่า ข้า มิ ได้ เปน พระคริศโต เขา จึ่ง ถาม ว่า
ถ้า เช่น นั้น ท่าน จะ เปน ใคร เล่า ท่าน จะ เปน เอลี่ยา หรื โยฮัน ตอบ ว่า ไม่
เปน ท่าน เปน ผู้ ทำนาย นั้น หรื โยฮัน ตอบ ว่า มิ ใช่ เขา ยัง ถาม ว่า ท่าน
จะ เปน ผู้ ใด เล่า เรา จะ ได้ บอก แก่ คน ที่ ใช้ เรา มา นั้น ท่าน ว่า ด้วย ตัว
ท่าน เอง ว่า เปน อะไร บ้าง โยฮัน จึ่ง บอก ว่า ข้า เปน เสียง คน โห่ รอ้ง ใน
ป่า ว่า จง จัด แจง มรรคา ของ พระองค์ เจ้า เถิด เหมือน หนึ่ง คำ ของ ยซา
ยา ผู้ ทำนาย ว่า นั้น ฝ่าย คน ที่ รับ ใช้ มา นั้น เขา เปน แต่ พวก ฟาริซาย ก็
ถาม ท่าน ต่อ ไป ว่า ถ้า ท่าน มิ ได้ เปน พระ คริศโต มิ ได้ เปน เอลี่ยา มิ
ได้ เปน ผู้ ทำนาย นั้น ก็ เหตุ ไฉน ท่าน ให้รับ ศิล จุ่ม น้ำ เล่า โยฮัน จึ่ง ตอบ
ว่า ข้า ให้รับศิล จุ่ม ใน น้ำ แต่ ว่า มี ผู้ หนึ่ง ยืน อยู่ ใน กลาง ท่าน ทั้งหลาย
ผู้ นั้น ท่าน ไม่ รู้ จัก ผู้ นั้น แล แม้น มา ภาย หลัง ข้า ยัง เปน ใหญ่ กว่า ที่
จะ แก้ สาย รอง ท้าว ของ ผู้ นั้น ข้า ไม่ สม ไม่ ควร เลย เหตุ การ ทั้ง นี้
เปน มา ใน บ้าน เบธเนีย ริม แม่ น้ำ ยาระเดน ฟาก ข้าง โน้น ที่ โยฮัน ให้
รับศิล จุ่ม น้ำ ที่ นั้น ฯะ
๒๙ ๏ ล่วง มา วัน หนึ่ง โยฮัน ได้ เหน พระเยซู เสด็จ มา หา จึ่ง ว่า จง

คือลูกแกะแห่งพระเจ้า ที่รับเอาความผิดของโลกยเอาไป ข้าเหนแก่
ผู้นั้นและ เมื่อข้าได้ว่า ผู้หนึ่งจะมาภายหลังข้า แต่ว่าเปนใหญ่กว่า
ข้า ด้วยว่าท่านเปนอยู่เดิมโน้น แต่ข้าหาได้รู้จักท่านไม่ แต่รู้อยู่
ว่าท่านจะได้มาเปนปรากฏแก่พลยิศราเอล เหตุดังนั้น ข้าจึ่งมา
ให้รับศีลจุ่มในน้ำ โยฮันนั้นยังเปนพญาณว่า ข้าได้เหนพระวิญาณ
ลงมาแต่สวรรค์ เปนดุจดังนกพิราบมาอาไศรยบนพระองค์ ฝ่ายข้า
ก็มิได้รู้จักท่านก่อน แต่ทว่าผู้นั้นที่ใช้ข้ามาให้รับศีลจุ่มในน้ำ ท่าน
สั่งแก่ข้าว่า ถ้าเจ้าจะเหนพระวิญาณลงมาอาไศรยบนผู้ใด ก็จะ
เปนผู้นั้น ที่จะให้จุ่มในพระวิญาณบริสุทธิ ข้าได้เหนแล้ว จึ่งเปน
พญาณว่า ท่านนั้นแลเปนบุตรพระเจ้า ฯะ
๓๕ ๏ ครั้นล่วงมาอีกวันหนึ่ง โยฮันยืนอยู่กับลูกสิษสองคน ก็แล
เหนพระเยซูดำเนิรมาจึ่งว่า ดูเถิดลูกแกะแห่งพระเจ้า ลูกสิษสองคน
ได้ยินซึ่งท่านว่านั้น ก็ติดตามพระเยซูไป ฝ่ายพระเยซูเหลียวหลัง
เหนเขาติดตามมา จึ่งตรัสถามเขาว่า ท่านหาอะไร เขาตอบทูลว่า
รับบี ซึ่งแปลว่าอาจารย์เจ้าข้า ท่านอยู่ในสถานแห่งใด พระองค์
ตรัสตอบว่า จงมาดูเถิด เขาจึ่งมาเหนที่อยู่ของพระองค์ แล้วคอย
อยู่กับพระองค์สิ้นวันนั้น ด้วยว่าแทบจะถึงสี่โมงบ่ายแล้ว ในสองคน
นั้นที่ได้ยินโยฮันว่า แล้วติดตามพระองค์ไปนั้น คนหนึ่งเปนอันดเรอา
พี่น้องกันกับซีโมนเปโตร อันดเรอาไปหาซีโมน ผู้เปนพี่น้องกันก่อน
แล้วบอกแก่ซีโมนว่า เราได้พบมาซีฮาแล้ว มาซีฮานั้นแปลว่าพระ
คริศโต จึ่งพาเขาเปโตรมาหาพระเยซู ๆ แลดูแล้วจึ่งตรัสแก่เปโตร
นั้นว่า เจ้าเปนซีโมนลูกโยนาเจ้าจะได้ชื่อว่าเกฟา ซึ่งแปลว่าเปโตร
๔๔ ๏ ล่วงมาอีกวันหนึ่ง พระเยซูจะใคร่ไปเมืองฆาลิลาย ก็ได้
พบคนหนึ่งชื่อว่าฟีลิบ จึ่งตรัสสั่งว่า ตามเรามาเถิด ฟีลิบนั้นมาแต่
เมืองเบธซายะดา เมืองเดียวกันกับอันดะเรอาแลเปโตร ฟีลิบได้พบ

นะธันเอล จึ่งบอกเขาว่า ที่โมเซเขียนในพระบัญญัติ แลผู้ทำนายได้ว่านั้น เราได้ภบแล้ว คือพระเยซูบุตรของโยเซฟ แต่เมืองนาซาเร็ธ นะธันเอลนั้นก็ถามว่า สิ่งใดดีจะมาแต่เมืองนาซาเร็ธได้อยู่หรื ฟีลิบตอบว่า จงมาดูเถิด ครั้นพระเยซูแลเหนนะธันเอลมาหาพระองค์ๆ จึ่งว่าดวัยนะธันเอลว่า ดูเถิดคนชาติยิศราเอลจริง คนที่ซื่อสัจแท้ นะธันเอลจึ่งทูลถามพระองค์ว่า พระองค์ได้รู้จักข้าพระองค์ แต่ที่ไหนมา พระเยซูตรัสตอบว่า ก่อนฟีลิบได้เรียกเจ้า เมื่อเจ้ายังอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้นเราได้เหนเจ้า นะธันเอลก็ทูลพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้าท่านเปนบุตรพระเจ้า ท่านเปนกระษัตรเจ้าพลยิศราเอล พระเยซูตรัสถามเขาว่า เพราะเราว่าเราได้เหนเจ้าใต้ต้นมะเดื่อนั้นเจ้าจึ่งเชื่อหรื เจ้ายังจะเหนซึ่งใหญ่กว่านี้อีก พระองค์ยังว่า เราบอกแก่ท่านทั้งหลายเปนแท้จริงว่า ภายหลังท่านจะเหนฟ้าแหวกออกเปนช่อง แลฝูงทูตแห่งพระเจ้า ขึ้นไปลงมาบนบุตรมนุษ ฯะ

๏ บท ๒ ฯ

๏ อยู่มาสามวันก็มีงานเลี้ยง สำหรับแต่บ่าวเจ้าสาว ในบ้านกานาแขวงเมืองฆาลิลาย แลมารดาพระเยซูอยู่ที่นั่น พระเยซูทั้งพวกลูกสิษได้รับเชิญไปถึงงานนั้นดวัย ครั้นขาดน้ำอะหงุ่นอยู่แล้ว มารดาพระเยซูมาบอกแก่พระองค์ว่า น้ำอะหงุ่นเขาไม่มีแล้ว พระเยซูตอบว่า ผู้หญิงเอ๋ย นั่นเปนอะไรแก่เรา แก่ท่านเล่า เวลากำหนดของเรายังไม่ถึง ฝ่ายมารดานั้นก็ได้สั่งคนใช้ทั้งหลายว่า ถ้าท่านจะสั่งให้ทำอะไร จงทำหมด แล้วตามทำเนียมชำระแห่งพวกยูดาย ก็มีอ่างเปนหินตั้งอยู่ที่นั่นหกลูก จะน้ำได้ลูกละ ๑๐๐ ทะนาล ๑๕๐ ทะนาน พระเยซูก็ตรัสสั่งเขาว่า ใส่น้ำให้เตมอ่าง เขาจึ่งใส่ให้เตมจนล้น แล้วพระองค์สั่งเขาให้ตักออก แล้วส่งให้แก่นายงาน เขาก็ส่งให้ ครั้นนายงานได้ชิมน้ำอะหงุ่น ที่ทำดวัยน้ำนั้น แลมิได้รู้ว่ามาแต่

ไหน มาฑแม้นคนใช้ที่ตักน้ำออกนั้นรู้ นายนั้นเรียกเจ้าบ่าวบอกว่า คนทั้งปวงเคยเอาน้ำองุ่นดีมาใส่ก่อน แลเมื่อเขากินมากแล้ว จึ่งเอาที่ไม่สู้ดีมา ฝ่ายท่านเล่าน้ำองุ่นที่ดีนั้น ท่านได้รักษาเอาไว้จนป่านนี้ ซึ่งสำคัญหน้าอัศจรรยนี้ พระเยซูได้กระทำเปนปะถมในบ้านกานาแขวงเมืองฆาลิลาย เปนที่สำแดงรัศมีภาพของพระองค์ แล้วลูกสิษพระองค์จึ่งเชื่อในพระองค์ ฯะ
๑๒ ● การนั้นสิ้นเสรจแล้ว พระองค์แลมารดากับพี่น้องของพระองค์ ทั้งพวกลูกสิษลงไปถึงเมืองกับเรนาอูม แต่ว่ามิได้คอยอยู่นั้นนาน ด้วยว่าเทษกาลปัศคา ของพวกยูดายใกล้จะถึงแล้ว พระเยซูจึ่งขึ้นไปเมืองยรูซาเลม แล้วในพระวิหาร ได้พบคนที่ขายวัวขายแกะขายนกพิราบ แลคนแลกเงินนั่งอยู่นั้น พระองค์จึ่งเอาป่านฟั่นเชือกแล้ว ก็ไล่เขาเสียจากพระวิหารสิ้นทุกคน ทั้งแกะทั้งวัวด้วยเงินปลีกของคนแลกเงินนั้น พระองค์เทเสีย ร้านนั่งนั้นก็คว่ำเสียแล้วตรัสแก่คนที่ขายนกพิราบว่า นี้เอาไปแต่ที่นี่เถิด อย่าทำเรือนของพระบิดาเราเปนเรือนซื้อขาย ลูกสิษแห่งพระองค์ จึ่งลำลึกถึงคำที่เขียนไว้ว่า ที่จะรอันรนด้วยวิหารแห่งท่านกินตัวข้าเสียแล้วและ พวกยูดายจึ่งทูลถามพระองค์ว่า ซึ่งท่านทำทั้งนี้ ท่านจะให้อะไรเปนสำคัญปรากฏแก่เรา พระองค์จึ่งตรัสตอบแก่เขาว่า ทำลายวิหารนี้ แล้วในสามวันเราจะสร้างขึ้นใหม่ ครั้งนั้นพวกยูดายถามพระองค์ว่า ที่สร้างวิหารนี้ขึ้นนั้นเปนสี่สิบหกปีจึ่งแล้ว แลท่านจะสร้างขึ้นในสามวันได้อยู่หรือ ฝ่ายพระองค์ก็ว่าด้วยวิหารกายแห่งพระองค์ เหตุฉะนี้เมื่อพระองค์เปนขึ้นมาจากตายแล้ว พวกลูกสิษนั้นลำลึกถึงคำนี้ว่า พระองค์ได้ตรัสบอกเขาแล้ว เขาจึ่งเชื่อในคำที่เขียนไว้ แลในคำที่พระเยซูตรัสว่านั้น ฯะ
๒๓ ● แล้วพระองค์อยู่ในเมืองยรูซาเลม คราวเทษกาลปัศคา แล

คน ทั้งหลาย ครั้น ได้ เหน ลักขณะ สำคัญ ซึ่ง พระองค์ กระทำ นั้น เขา ก็ เชื่อ ใน พระองค์ เปน อัน มาก แต่ ว่า พระเยซู มิ ได้ ไว้ พระไทย ใน เขา ด้วย ท่าน รู้ เขา หมด ทั้ง นั้น ท่าน มิ ได้ ต้อง ประสงษ ให้ ใคร เปน พญาณ กล่าว แก่ ท่าน ว่า ด้วย มนุษ เหตุ ว่า ซึ่ง มี อยู่ ใน มนุษ พระองค์ ก็ ทรง ทราบ พระ ไทย แล้ว ฯะ

๏ บท ๓ ฯ

๏ ยัง มี คน หนึ่ง ใน พวก ฟาริซาย ชื่อ ว่า นิโกเดโม เปน ขุน นาง ใน พวก ยูดาย คน นั้น มา หา พระองค์ เพลา กลาง คืน ทูล พระองค์ ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า ข้าพเจ้า ทั้งหลาย รู้ อยู่ ว่า ท่าน เปน อาจารย์ มา แต่ พระเจ้า ด้วย ว่า หา มี ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง จะ อาจ ทำ ลักขณะ สำคัญ ซึ่ง ท่าน ทำ นั้น เว้น ไว้ แต่ พระเจ้า สถิตย์ อยู่ ด้วย พระเยซู จึ่ง ตรัส ตอบ แก่ คน นั้น ว่า แท้ จริง เรา บอก แก่ ท่าน ว่า ถ้า ผู้ ใด มิ ได้ รู้ ซึ่ง บังเกิด ใหม่ ผู้ นั้น จะ ภบ เหน เมือง พระเจ้า หา มิ ได้ นิโกเดโม ทูล ถาม พระองค์ ว่า ซึ่ง คน แก่ ชะ รา จะ บังเกิด ใหม่ นั้น หย่าง ไร ได้ เล่า จะ เข้า สู่ ครรภ แม่ อีก แล้ว เกิด มา ใหม่ ได้ อยู่ หรื พระเยซู ตรัส ตอบ ว่า เรา บอก แก่ ท่าน เปน แท้ จริง ว่า ถ้า ผู้ ใด มิ ได้ เกิด มา แต่ น้ำ แล วิญาณ ผู้ นั้น จะ เข้า ใน เมือง พระเจ้า หา มิ ได้ ซึ่ง เกิด มา แต่ เนื้อ หนัง ก็ เปน เนื้อ หนัง ซึ่ง เกิด มา แต่ วิญาณ ก็ เปน วิญาณ แล ก็ อย่า คิด หลาก ใจ เพราะ คำ ที่ เรา บอก แก่ ท่าน นั้น ว่า จำ เปน ให้ รู้ ซึ่ง บัง เกิด ใหม่ ลม จะ ใคร่ พัด ไป ข้าง ไหน ก็ พัด ไป ข้าง นั้น ท่าน ก็ ได้ ยิน เสียง แห่ง ลม นั้น แต่ ว่า ลม นั้น มา แต่ ไหน แล จะ ไป ข้าง ไหน ท่าน ไม่ รู้ ฝ่าย ผู้ ใด ที่ เกิด มา แต่ พระวิญาณ ก็ เปน ดั่ง นั้น แล นิโก เดโม จึ่ง ถาม พระองค์ ว่า เหตุ การ ทั้ง นี้ จะ เปน ไฉน ได้ ฯะ

๑๐ ๏ พระเยซู ก็ ตรัส ถาม นิโกเดโม ว่า ท่าน เปน อาจารย์ ของ พวก ยิศ ราเอล หรื แล ยัง ไม่ เข้า ใจ ความ ทั้ง นี้ เรา บอก แก่ ท่าน เปน แท้ จริง ว่า ซึ่ง เรา กล่าว นั้น เรา รู้ อยู่ แล้ว ซึ่ง เรา เปน พญาณ ว่า นั้น เรา ได้

เหนแล้วแล แลคำพญาณของเราท่านไม่รับ ถ้าแลครั้นเราบอกแก่ท่าน ดวัยความสำหรับแผ่นดิน ท่านไม่เชื่อ เมื่อเราจะว่าดวัยความสำหรับสวรรค์นั้น ท่านจะเชื่อหย่างไรได้เล่า หาผู้ใดผู้หนึ่งได้ขึ้นสวรรค์ไม่ เว้นไว้แต่ผู้นั้นที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษที่ยังอยู่ในสวรรค์ โมเซได้ยกงูขึ้นหย่างไรในป่า บุตรมนุษก็จะตอ้งยกขึ้นเหมือนกันแล เพื่อมิให้ผู้ใดที่เชื่อในท่านนั้นถึงฉิบหายเลย แต่ว่าให้ได้ชีวิตรอันจำเริญเปนนิจสิ้นทุกคน เพราะว่าพระเจ้าทรงพระเมตาความรักษต่อมนุษในโลกย์ เพียงโปรดประทานบุตรองค์เดียวนั้น มิให้ผู้ใดที่เชื่อในบุตรนั้นถึงที่ฉิบหายเลย แต่ว่าให้ได้ชีวิตรอันจำเริญเปนนิจ พระเจ้ามิได้ใช้บุตรพระองค์มาในโลกย์ จะให้ปรับโทษโลกย์นั้น แต่ว่าจะให้โลกยรอดได้ดวัยเดชบุตรนั้น ใครผู้ใดได้เชื่อในท่าน ผู้นั้นมิตอ้งปรับโทษ ถ้าผู้ใดมิได้เชื่อก็เปนโทษปรับอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในนามบุตรองค์เดียวแห่งพระเจ้า เหตุซึ่งปรับโทษนั้นคือว่านี้และ ความสว่างเข้ามาในโลกย์แล้ว แลมนุษทั้งหลายรักษที่มืดมากกว่าที่สว่างนั้น เพราะเขาประพฤทธิการเปนการบาป ดวัยว่าคนทั้งปวงที่ประพฤทธิชั่วนั้น เอาความสว่างเปนที่ชังเกลียด มิได้มาถึงที่สว่าง กลัวเกลือกว่าจะเปนที่ติเตียนการงานเขา ฝ่ายคนที่ประพฤทธิซึ่งสัจธรรมเล่า เขาก็มาถึงที่สว่าง ให้การงานเขาเปนปรากฎ ว่าทำเปนตามพระไทยพระเจ้า ฯะ

๒๓ ๑ ครั้นเหตุการทั้งนี้สิ้นเสรจแล้ว พระเยซูกับทั้งลูกสิษพระองค์มาถึงแผ่นดินยูดาย แลคอยอยู่ดวัยกันให้คนรับศีลจุ่มน้ำที่นั่น ฝ่ายโยฮันก็ให้คนรับศีลจุ่มน้ำ ในตำบลหนึ่งชื่ออายโนน ใกล้กันกับบ้านซาเลม เพราะว่ามีน้ำมากที่นั่น คนทั้งหลายจึ่งมารับศีลจุ่มที่นั่น ดวัยว่าโยฮันยังไม่ตอ้งเข้าคุก ครั้งนั้นพวกลูกสิษของโยฮัน ซักไซ้ไต่ถามกันกับพวกยูดายในข้อชำระกาย เขาจึ่งมาหาโยฮันบอกว่า

อาจารย์เจ้าข้า ท่านนั้นที่อยู่กับท่านริมแม่น้ำยาระเดนฟากข้างโน้น ที่ท่านเปนพญาณว่าด้วยนั้น ท่านผู้นั้นและก็ให้รับศีลจุ่มน้ำ และคนทั้งปวงไปหาท่าน ฝ่ายโยฮันท่านตอบว่า ผู้ใดจะรับอะไรหามิได้ เว้นไว้แต่ของซึ่งประทานมาแต่สวรรค์จึ่งรับได้ ท่านทั้งหลายนี้ก็เปนพญาณฝ่ายข้าว่า ข้าได้ว่าแล้วว่า ข้ามิได้เปนพระคริศโต แต่ว่าข้าเปนผู้รับใช้มานำหน้าพระองค์ ที่มีเจ้าสาวคือว่าเจ้าบ่าวนั้นเอง แต่ว่าที่เปนเพื่อนของเจ้าบ่าว ยืนตรับหูฟังเสียงของเจ้าบ่าวนั้น จึ่งยินดีด้วยเปนอันมาก ที่ข้าจะได้ยินดีนั้น ก็จะถึงที่สำเรจแล้วแล ท่านผู้นั้นคงจะจำเริญใหญ่ขึ้น ฝ่ายข้าก็ต้องถอยน้อยลง ผู้มาแต่บนนั้นอยู่เหนือสรรพสิ่งทั้งปวง ผู้มาแต่แผ่นดินก็เปนสำหรับแผ่นดิน แล้วก็พูดแต่ด้วยแผ่นดิน ผู้มาแต่สวรรค์เปนเหนือสาระพัดทั้งปวง แล้วซึ่งท่านได้เหนได้ยิน นั้นแลท่านกล่าวสำแดงมา แต่ว่าซึ่งท่านกล่าวว่าไม่มีใครรับ ถ้าผู้ใดรับผู้นั้นเปนแน่ใจเหมือนหนึ่งปิดตราแล้ว ว่าพระเจ้าเปนสัจแท้แล เหตุว่าผู้ซึ่งพระเจ้าใช้มานั้นพูดแต่คำพระเจ้าทั้งนั้น ด้วยว่าพระเจ้ามิได้ประทานพระวิญาณให้แก่ท่านตามขนาด พระบิดารักษพระบุตร แล้วได้มอบสาระพัดไว้ในพระหัตถ์ท่าน ใครผู้ใดเชื่อในพระบุตรนั้น มีชีวิตรเปนนิรันตร ใครผู้ใดที่มิได้เชื่อในพระบุตรนั้น จะเหนชีวิตรนั้นหามิได้ แต่ว่าพระราชอาชญาของพระเจ้าคงอยู่แก่ตัวผู้นั้น ฯะ

๏ บท ๔ ฯ

๏ พวกฟาริซายได้ยินว่า พระเยซูได้ลูกสิษมากกว่าโยฮัน แล้วก็ให้เขารับศีลจุ่มน้ำด้วย อันพระเยซูจะได้จุ่มให้เองก็หาไม่ แต่พวกลูกสิษนั้นจุ่มให้ ครั้นพระเยซูรู้ทั้งนี้แล้ว พระองค์จึ่งละเมืองยูดายเสดจกลับไปในเมืองฆาลีลาย แลคงจะข้ามแดนเมืองซะมาเรีย พระองค์จึ่งมาถึงตำบลหนึ่ง ในแขวงเมืองซะมาเรีย ตำบลนั้นชื่อว่าซะ

เค็ม ใก้ลกันกับที่ดินซึ่งยาโคบ ให้ไว้แก่โยเซพผู้บุตร ที่นั้นแลมี่
บ่อน้ำของยาโคบ พระเยซูเลื่อยล้าควัยทางไกล จึ่งนั่งลงหย่างนั้นริม
ปากบ่อ เวลานั้นเกือบจะถึงควันเที่ยง ยังมีสัตรีคนหนึ่ง เปนชาติ
ซะมาเรียมาเพื่อจะตักน้ำ พระเยซูจึ่งตรัสแก่สัตรีนั้นว่า จงให้แก่เรา
กินบ้าง คราวนั้นพวกลูกสิษได้ไปในเมืองแล้ว จะซื้ออาหารกิน หญิง
ชาวซะมาเรียนั้น จึ่งถามพระองค์ว่า จะเปนหย่างไรที่ท่านผู้เปนพวก
ยูดาย จะมาขอน้ำกินแต่ข้าพเจ้าที่เปนชาวซะมาเรีย ควัยว่าพวกยูดาย
ไม่เคยปราไศรย เปนไมตรีกันกับพวกซะมาเรีย พระเยซูก็ตรัสตอบว่า
ถ้าเจ้าได้รู้จักในคุณแห่งพระเจ้า แลรู้ว่าท่านเปนผู้ใด ที่บอกเจ้าว่า
ให้น้ำกินนั้น เจ้าก็จะได้ขอแต่ท่านแล้ว แลท่านจะได้ให้น้ำอันกอบ
ควัยชีวิตรนั้นไว้แก่เจ้า หญิงนั้นจึ่งบอกว่าท่านไม่มีอะไรตัก บ่อนั้น
ก็ลึก เหตุดังนั้นท่านจะเอาน้ำซึ่งให้มีชีวิตรนั้นแต่ไหนมาเจ้าข้า ท่าน
จะเปนใหญ่กว่ายาโคบผู้บิดาเรา ที่ให้บ่อนี้ไว้แก่เราหรือ ท่านนั้นได้
กินแต่บ่อนี้ทั้งลูกหลานทั้งฝูงสัตวของเลี้ยงควัย ฝ่ายพระเยซูก็ตรัส
ตอบแก่หญิงนั้นว่า ใครผู้ใดที่กินแต่น้ำนี้ยังจะหยากกระหายอีก
แต่ทว่าใครผู้ใดจะกินแต่น้ำซึ่งเราจะให้นั้น ผู้นั้นจะหยากอีกหามิได้
จนสิ้นกลป แต่ว่าน้ำซึ่งเราจะให้นั้น จะเปนบ่อน้ำพลุ่งขึ้นในตัวเขา
ถึงชีวิตร อันจำเริญเปนอัตรา หญิงนั้นทูลว่า น้ำนั้นขอให้ข้าพเจ้า
บ้างเจ้าข้า เพื่อข้าพเจ้าไม่หยากอีก แลไม่ต้องมาตักนี้เลย ฯะ
๑๖ ๑ พระเยซูจึ่งตรัสสั่งหญิงนั้นว่า ไปเรียกผัวเจ้ามานี้เถิด
หญิงนั้นตอบว่าผัวไม่มี พระเยซูตรัสว่า ที่เจ้าว่านั้นชอบถูกอยู่ว่า
เจ้าไม่มีผัว ควัยว่าเจ้าได้มีผัวเปนห้าคนแล้ว แต่ว่าที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยว
นี้มิใช่ผัว ที่เจ้าว่านั้นก็จริงแล หญิงนั้นจึ่งตอบว่า เจ้าข้าข้าพเจ้า
เหนว่า ท่านเปนผู้ทำนาย ปู่หญ้าตายายเราได้ไหว้นมัสการในภูเขานี้
ฝ่ายท่านกับพวกท่านเล่าก็ว่า ในเมืองยรูซาเลมเปนที่ควร ตง

จะ นมัศการ ที่ นั้น พระเยซู จึ่ง ตรัส ว่า ผู้หญิง เอ๋ย เชื่อ เรา เถิด เวลา
จะ มา แล้ว ครั้ง นั้น เจ้า ทั้ง พวก พอัง นั้น จะ ได้ ไห้ว นมัศการ พระบิดา ใน
ภูเขา นี้ ก็ หา มิได้ ใน เมือง ยรูซาเลม ก็ หา มิ ได้ ที่ พวก เจ้า นมัศการ นั้น
เขาไม่ รู้ว่า เปน อะไร ที่ พวก เรา นมัศการ นั้น เรา รู้ ว่า เปน อะไร ดว้ยว่า
ซึ่ง เปน ที่ รอด นั้น จะ มา แต่ พวก ยูดาย แต่ ว่า เวลา จะ มา ก็ มา แล้ว เดี๋ยว
นี้ ครั้ง นั้น คน ที่ นมัศการ จริง ๆ จะ นมัศการ พระบิดา ดว้ย วิญาณ ซื่อ สัจ
สุจริต เหตุ ว่า พระ บิดา หา คน ที่ นมัศการ ดั่ง นั้น พระเจ้า เปน วิญาณ แล้ว
ใคร ๆ จะ นมัศการ แก่ พระองค์ คง นมัศการ ดว้ย วิญาณ อัน ซื่อ สัจ สุจริต
หญิง นั้น จึ่ง ทูล พระองค์ ว่า ข้าพเจ้า รู้ อยู่ ว่า มาซิยา จะ มา มาซิยา นั้น แปล
ว่า คริศโต เมื่อ มา แล้ว ท่าน จะ บอก ให้ เรา รู้ สาระพัด พระเยซู ตรัส ตอบ
แก่ หญิง นั้น ว่า คือ เรา ที่ พูด แก่ เจ้า เปน มาซิยา นั้น เอง ฯะ
๒๗ ๏ ใน ขณะ นั้น พวก ลูกสิษ มา ก็ ประหลาด ใจ อยู่ เพราะ พระองค์
พูด กัน กับ ผู้ หญิง นั้น แต่ ว่า ไม่ มี ใคร ถาม ว่า พระองค์ จะ หา อะไร พูด
กัน กับ เขา ทำ อะไร ฝ่าย หญิง นั้น ก็ ละ ม่อ น้ำ เสีย กลับ เข้า ไป ใน เมือง
และ บอก แก่ คน ทั้งหลาย ว่า มา เถิด สาระพัด ทั้งปวง ที่ ข้า ได้ ทำ นั้น มี
คน มา บอก แก่ ข้า หมด ทั้ง นั้น จง มา ดู เถิด นี่ มิ ใช่ พระคริศโต หรือ คน
ทั้งหลาย จึ่ง ออก มา จาก เมือง พา กัน มา หา พระองค์ ฯะ
๓๑ ๏ ใน เวลา นั้น พวก ลูกสิษ จึ่ง ทูล แก่ พระองค์ ว่า รับบี เจ้า ข้า เชิญ
รับ อาหาร เถิด ฝ่าย พระองค์ ก็ ตรัส แก่ เขา ว่า เรา มี อาหาร กิน ที่ ท่าน
ทั้งหลาย ไม่ รู้ พวก ลูกสิษ นั้น จึ่ง พูด กัน ว่า จะ มี ผู้ ใด เอา อาหาร มา ส่ง
ให้ ท่าน หรือ ฝ่าย พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า ที่ จะ ทำ ตาม พระไทย ของ
ท่าน ผู้ ใช้ เรา มา แล ให้ งาน ของ ท่าน สำเรจ แล้ว นั่น แล เปน อาหาร
ของ เรา พวก ท่าน ทั้งหลาย นี้ เคย ว่า ดั่ง นี้ มิ ใช่ หรือ ว่า อีก สี่ เดือน แล้ว
จะ ถึง หน้า เกี่ยว เข้า ดู กระ ท่าน ทั้งหลาย เรา บอก ท่าน ว่า จง ลืม ตา พิ
นิศ ดู ซึ่ง ไร่ นา เถิด เข้า ถึง หน้า เกี่ยว แล้ว แล ฝ่าย ผู้ เกี่ยว นั้น ก็ ได้ ค่า

จ้าง แลประสมผลไว้แก่ชีวิตรอันจำเริญเปนนิจ เพื่อว่าผู้หว่านก็ดี ผู้เกี่ยวก็ดี จะได้ยินดีดว้ยกัน เหตุฉะนี้คำนั้นก็จริงในการนี้ ดว้ยว่าคนหนึ่งหว่านคนหนึ่งเกี่ยวเกบ เราใช้ท่านทั้งหลายให้ไปเกี่ยวซึ่งท่านมิได้เสียแรงปลูกไว้นั้น คนอื่นได้เสียแรงทำ แลท่านได้ประโยชน์ในการที่เขาทำนั้น แล้วแต่ในเมืองนั้น มีพวกซะมาเรียเปนอันมาก มาเชื่อในพระองค์เพราะคำของผู้หญิงนั้น ที่เขาเปนพญาณว่า สาระพัดที่ข้าได้ทำนั้น ท่านบอกแก่ข้าแล้วหมดทั้งนั้น เหตุดังนี้ครั้นพวกซะมาเรีย ออกมาหาพระองค์แล้ว ก็ขอพระองค์ให้คอยอยู่กับเขา พระองค์จึ่งคอยอยู่ที่นั้นสองวัน และคนได้เชื่อในพระองค์ เพราะถ้อยคำของพระองค์เองเปนอันมากนัก แล้วได้บอกแก่ผู้หญิงนั้นว่า เดี๋ยวนี้เราไม่เชื่อเพราะคำของเจ้า ดว้ยว่าเราได้ยินเองก็รู้อยู่ว่า แท้จริงท่านนี้เปนพระคริศโตเปนที่รอดแห่งโลกย์แล ฯ
๔๓ ๏ สิ้นสองวันนั้นแล้ว พระองค์เสดจไปจากที่นั้น ไปในเมืองฆาลิลาย มาทแม้นพระเยซูได้เปนพญาณแล้วว่า ผู้ทำนายจะมีเกรียติยศในบ้านเมืองของท่านเองหามิได้ เหตุดังนี้ครั้นพระองค์มาถึงเมืองฆาลิลาย พวกฆาลิลายก็ต้อนรับพระองค์ ดว้ยว่าเขาได้เหนสาระพัดซึ่งพระองค์ได้ทำในเมืองยรูซาเลมคราวเทษกาลนั้น เพราะว่าเขาได้ขึ้นไปถึงเทษกาลนั้นดว้ย พระองค์จึ่งเสดจเข้ามาในตำบลกานา แขวงเมืองฆาลิลายอีก คือตำบลนั้นแลที่พระองค์บันดาลให้น้ำกลับกลายเปนน้ำองหงุ่น แล้วยังมีเสนาบดีผู้หนึ่ง บุตรผู้นั้นเจบอยู่ในเมืองกัปเรนาอูม บิดานั้นได้ยินว่าพระเยซูกลับมาแต่เมืองยูดาย มาถึงเมืองฆาลิลายแล้ว ท่านจึ่งมาหาพระองค์ ขอให้ลงไปรักษาลูกตน ดว้ยว่าแทบตายแล้ว เหตุฉะนี้พระเยซูตรัสแก่ผู้นั้นว่า ถ้าท่านกับพวกท่านมิได้เหนซึ่งลักขณะสำคัญ แลการหน้าอัศจรรย์ใจ ท่านจะเชื่อก็หาไม่เลย เสนาบดีนั้นทูลพระองค์ว่า จงลงมาเถิดพระเจ้าข้าก่อนลูกนั้นจะ

ตายแล้ว พระเยซูจึ่งตรัสสั่งผู้นั้นว่า จงกลับไปเถิด ลูกของท่าน
ก็คงชีวิตรอยู่แล ผู้นั้นเชื่อในถ้อยคำซึ่งพระเยซูตรัสว่านั้น ก็กลับ
ไป ภอถึงกลางทางบ่าวไพร่ของท่านมาภบกันบอกว่า บุตรของท่าน
ค่อยคลายหายแล้ว ท่านจึ่งถามเขาว่า ที่ค่อยบันเทานั้นเปนในเพลา
เมื่อไร เขาตอบว่า วานนี้เพลาบ่ายโมงหนึ่งที่จับไข้นั้นหายแล
บิดาจึ่งรู้ว่าเปนในเพลานั้น ที่พระองค์ตรัสว่า ลูกของท่านคงชี
วิตรอยู่ ท่านจึ่งเชื่อกับพวกชาวบ้านของท่านหมดทั้งนั้น นี่และเปน
ทุติยะสำคัญ ซึ่งพระเยซูได้สำแดง คราวพระองค์กลับมาแต่เมือง
ยูดาย มาในเมืองฆาลิลาย ฯะ

๏ บท ๕ ฯ

๑ ต่อภายหลัง ยังมีเทษกาลแห่งพวกยูดาย พระเยซูจึ่งขึ้นไปเมือง
ยรูซาเลม ที่เมืองนั้นยังมีสระแห่งหนึ่งใกล้ประตูแกะ ในภาษาเฮบ
ราย สระนั้นได้ชื่อว่าเบธิศดา มีศาลารอบเปนห้าหลัง ในศาลานั้น
มีฝูงคนเจบ คนตาบอดคนง่อยซุบผอมคอยน้ำหวั่นไหว ด้วยว่า
ลางเวลาทูตสวรรค์ลงมาในสระ ให้น้ำนั้นวลเปนระลอกกระฉอกไป
แล้วคนที่แรกลงไป ครั้นน้ำกระฉอกอยู่นั้น ถ้าโรคสิ่งใดติจตัวอยู่
โรคนั้นก็หายแล ที่นั้นมีคนหนึ่งเปนโรคเจบอยู่เปนสามสิบแปดปี
มาแล้ว ภอพระเยซูได้เหนเขานอนอยู่นั้น แลรู้ว่าเปนหย่างนั้น เปน
มานานแล้ว พระองค์จึ่งตรัสถามเขาว่า เจ้าจะใคร่หายเปนปรกติหรื
คนเจบนั้นทูลตอบว่า พระเจ้าข้าเมื่อน้ำกระฉอกอยู่นั้น ข้าพเจ้าไม่
มีใครจะช่วยลงในสระ ครั้นข้าพเจ้าจะลงไปนั้น คนอื่นมาชิงลง
ไปก่อน ขณะนั้นพระเยซูตรัสแก่เขาว่า ลุกขึ้นยกที่นอนของตัวเดิร
ไปเถิด บัดเดี๋ยวใจคนนั้นหายเปนปรกติ ยกที่นอนแลเดิรไปได้
แล้ววันนั้นเปนวันซะบาโต เหตุดังนั้นพวกยูดายบอกแก่คนที่หาย
โรคนั้นว่า วันนี้เปนวันซะบาโต ที่จะแบกที่นอนไปนั้นไม่ควร คน

นั้น จึ่ง ตอบ แก่ เขา ว่า ผู้ กระทำ ให้ ข้า หาย ท่าน สั่ง ว่า ยก ที่ นอน เดิร ไป เถิด พวก นั้น ยัง ถาม เขา ว่า ใคร ผู้ ใด สั่ง เจ้า ว่า ยก ที่ นอน เดิร ไป นั้น ฝ่าย คน ที่ หาย ก็ มิ ได้ รู้ ว่า เปน ผู้ ใด ด้วย ว่า พระเยซู หลีก เลย ไป แล้ว ด้วย ฝูง คน มี อยู่ ที่ นั้น ต่อ ภายหลัง พระเยซู พบ คน นั้น ใน วิหาร จึ่ง ตรัส ว่า ดู เถิด เจ้า หาย แล้ว อย่า ผิด ไป อีก กลัว เกลือก ว่า ซึ่ง ร้าย กว่า นี้ จะ บังเกิด มี แก่ ตัว คน นั้น จึ่ง ไป บอก แก่ พวก ยูดาย ว่า ที่ รักษา ตัว ข้า ให้ หาย เปน ปรกติ นั้น คือ พระเยซู เหตุ ดั่ง นี้ พวก ยูดาย จะ ทำ ร้าย แก่ พระ เยซู (หยาก จะ ผลาญ ชีวิตร ท่าน เสีย) เพราะ ท่าน ทำ ดั่ง นั้น ใน วันซะ บาโต พระเยซู จึ่ง ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า พระบิดา เรา ทำ อยู่ จน บ่าน นี้ เรา จึ่ง กระทำ ด้วย เหตุ ฉะนี้ พวก ยูดาย ยิ่ง ปราถนา จะ ใคร่ ประหาร พระองค์ ด้วย ว่า มิ ใช่ ได้ ผิด วัน ซะบาโต สิ่ง เดียว แต่ ทว่า ยัง ได้ เรียก พระเจ้า ว่า เปน พระบิดา ทำ ให้ อาตมา เปน เท่า กัน กับ พระเจ้า ฯะ

๑๙ ๑ พระเยซู จึ่งตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย เปน แท้ จริง ว่า อัน บุตร จะ ทำ อะไร แต่ ผู้ เดียว เอง ก็ หา มิ ได้ สุด แต่ ได้ เหน พระ บิดา ทำ สิ่ง ใด จึ่ง ทำ ได้ พระองค์ นั้น ได้ ทำ สิ่ง อัน ใด บุตร พระองค์ ก็ ทำ สิ่ง นั้น และ เหมือน กัน ด้วย ว่า พระบิดา รักษ บุตร แล สาระพัด ซึ่ง พระ บิดา ทำ นั้น พระองค์ ก็ ได้ สำแดง แก่ บุตร สิ้น ทั้ง นั้น แล้ว ยัง จะ สำแดง ซึ่ง ใหญ่ กว่า นี้ อีก ให้ ท่าน ทั้งหลาย นี้ หลาก ใจ ดุจ ดั่ง ว่า พระบิดา ให้ คน เปน ขึ้น จาก ตาย ให้ มี ชีวิตร อีก ฝ่าย บุตร พระองค์ ถ้า ปราถนา จะ ให้ ใคร ผู้ ใด มี ชีวิตร อีก ก็ ทำ ได้ เหมือน กัน ด้วย ว่า พระบิดา มิ ได้ ทรง พิ ภากษา ผู้ ใด แต่ ว่า ซึ่ง จะ พิภากษา คน ทั้งปวง นั้น พระองค์ ได้ เว้น ไว้ แก่ บุตร พระองค์ เพื่อ จะ ให้ คน ทั้งปวง นับ ถือ บุตร พระองค์ เหมือน เขา นับ ถือ พระบิดา ถ้า ผู้ ใด มิ ได้ นับ ถือ บุตร พระองค์ ก็ มิ ได้ นับ ถือ พระบิดา ที่ ใช้ บุตร นั้น มา เรา บอก แก่ ท่าน เปน แท้ จริง ว่า ถ้า ผู้ ใด ฟัง คำ ของ เรา แล เชื่อ ใน ท่าน ที่ ใช้ เรา มา ผู้ นั้น จะ ได้ ชีวิตร อัน จำเริญ เปนนิจ แล้ว จะ

มา ถึง ที่ ปรับ โทษ หา มิ ได้ แต่ ว่า ได้ พ้น ตาย ถึง ที่ จะ ได้ ชีวิตร แล้ว และ
๒๕ ๏ เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย เปน แท้ จริง ว่า เวลา จะ มา ก็ มา แล้ว
เดี๋ยว นี้ ที่ คน ตาย ทั้งหลาย จะ ได้ ยิน เสียง แห่ง บุตร พระเจ้า แล้ว คน ที่
ได้ ยิน นั้น จะ มี ชีวิตร เปน ด้วย ว่า พระบิดา มี ชีวิตร ใน พระองค์ เอง ฉัน
ใด ก็ โปรด ให้ พระบุตร มี ชีวิตร ใน ท่าน เอง เหมือน กัน แล พระบิดา ได้
โปรด ให้ บุตร มี อาชญา แล ที่ จะ ทรง พิภากษา ได้ นั้น เปน เพราะ ท่าน เปน
บุตร มนุษ อย่า นึก ประหลาด ใจ เพราะ ข้อ นี้ เลย ด้วย ว่า เวลา กำหนด
ก็ จะ มา ครั้ง นั้น คน ทั้งปวง ที่ อยู่ ใน ที่ ฝัง ศภ จะ ได้ ยิน เสียง ท่าน แล้ว
ก็ จะ ออก มา หมด. คน ที่ ประพฤทธิ ดี นั้น จะ เปน ขึ้น ถึง ที่ จะ ได้ ชีวิตร
คน ที่ ประพฤทธิ ชั่ว นั้น จะ เปน ขึ้น มา ถึง ที่ จะ ปรับ โทษ เรา จะ ทำ อะไร
แต่ เรา เอง มิ ได้ เรา ได้ ยิน หย่าง ไร เรา ก็ พิภากษา หย่าง นั้น แล้ว ซึ่ง
เรา พิภากษา นั้น ก็ เปน อัน ชอบ ธรรม ด้วย ว่า เรา มิ ได้ หา ที่ ตาม ชอบ ใจ
เรา เอง แต่ ว่า ตาม ซึ่ง ชอบ พระไทย ของ ท่าน ผู้ ใช้ เรา มา ถ้า เรา เปน
พญาณ ว่า ด้วย เรา เอง คำ พญาณ นั้น ก็ หา จริง ไม่ ยัง มี ผู้ อื่น เปน พญาณ
ว่า ด้วย เรา เรา ก็ รู้ อยู่ ว่า คำ พญาณ ของ ผู้ นั้น ที่ เปน พญาณ ด้วย เรา
นั้น เปน อัน สัจ จริง และ ท่าน ทั้งหลาย นี้ ได้ ใช้ คน ไป หา โยฮัน คำ พ
ญาณ ซึ่ง โยฮัน ว่า นั้น ก็ จริง อยู่ ฝ่าย เรา มิ ต้อง รับ คำ พญาณ แห่ง มนุษ
แต่ ยัง บอก ทั้ง นี้ เพื่อ ท่าน ทั้งหลาย จะ รอด ได้ โยฮัน นั้น เปน ที่ สว่าง ขึ้น
รุ่ง โรช ท่าน ทั้งหลาย ก็ ภอ ใจ ยินดี ใน ที่ สว่าง ของ ท่าน เปน แต่ เวลา เรา
มี พญาณ ใหญ่ กว่า โยฮัน เพราะ ว่า กิจการ ซึ่ง พระบิดา ให้ เรา ทำ นั้น
เรา ทำ ให้ สำเรจ นั้น และ เปน พญาณ ว่า พระบิดา ได้ ใช้ เรา มา แล้ว
แล พระบิดา ที่ ใช้ เรา มา นั้น พระองค์ เปน พญาณ แก่ เรา ด้วย ท่าน ทั้ง
หลาย จะ ได้ ยิน พระ สุระเสียง ของ พระองค์ ใน กาล ใด หรือ จะ ได้ เหน รูป
สันถาน แห่ง พระองค์ หา มิ ได้ แล้ว คำ โอวาท ของ พระองค์ มิ ได้ ติด อยู่
ใน ท่าน ทั้งหลาย ด้วย ว่า พระองค์ ใช้ ผู้หนึ่ง แล ท่าน ทั้งหลาย มิ ได้ เชื่อ ผู้

นั้น ท่าน ค้น ดู ใน คำ พระ อยู่ ควัย ท่าน คิด ว่า จะ ได้ ภบ ชีวิตร อัน จำเริญ เปน นิจ ใน คำ นั้น แล คำ พระ นั้น ก็ เปน พญาณ ว่า ควัย เรา แต่ ว่า ท่าน ไม่ ภอ ใจ มา หา เรา เพื่อ จะ ได้ ชีวิตร นั้น เรา จะ ได้ รับ อิศิริยศ แต่ มนุษ หา มิ ได้ แต่ เรา รู้ จัก ท่าน ทั้งหลาย รู้ ว่า ที่ ท่าน จะ มี ใจ รักษ พระ เจ้า ก็ หา ไม่ เรา มา แล้ว ใน นาม พระบิดา ท่าน ทั้งหลาย ก็ ไม่ รับ เรา ถ้า คน อื่น จะ มา ใน นาม ของ คน เอง ท่าน ก็ จะ รับ แล เมื่อ ท่าน ถือ อิศิริ ยศ แก่ กัน แล กัน แล มิ ได้ แสวง หา ซึ่ง อิศิริ ยศ อัน มา แต่ พระเจ้า องค์ เดียว ท่าน จะ เชื่อ เรา หย่าง ไร ได้ อย่า นึก ว่า เรา จะ ได้ ฟ้อง ท่าน แก่ พระ บิดา มี ผู้ หนึ่ง ซึ่ง จะ ฟ้อง ท่าน คือ ว่า โมเซ ถึง แม้น ท่าน ไว้ ใจ แก่ โมเซ นั้น ถ้า ท่าน ได้ เชื่อ ใน โมเซ ก็ จะ ได้ เชื่อ ใน เรา แล้ว เพราะ ว่า โมเซ นั้น เขียน ว่า ควัย เรา แต่ ทว่า คราว ท่าน ไม่ เชื่อ คำ เขียน ของ โมเซ จะ เชื่อ คำ พูด ของ เรา หย่าง ไร ได้ เล่า ฯะ

๏ บท ๖ ฯ

๑ ต่อ ภาย หลัง พระเยซู เสด็จ ข้าม ชะเล ติเบเรีย แขวง เมือง ฆาลิลาย
และ ฝูง คน เปน อัน มาก ติด ตาม เสด็จ เพราะ เขา ได้ เหน ลักขณะ สำคัญ
ซึ่ง พระองค์ ได้ กระทำ แก่ คน เจบ ทั้งหลาย พระเยซู จึ่ง ขึ้น ไป บน ภูเขา
แล้ว นั่ง ลง ที่ นั้น ควัย พวก สิษ ทั้งหลาย คราว นั้น เทษกาล ของ พวก ยู
ดาย คือ ปัศคา ใกล้ จะ ถึง เหตุ ดั่ง นี้ พระเยซู ทอด พระเนตร แล เหน ฝูง
คน เปน อัน มาก มา หา พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ ฟีลิบ ว่า เรา จะ ซื้อ ขนม ที่
ไหน ให้ คน เหล่า นี้ กิน พระองค์ ถาม ทั้ง นี้ จะ ลอง ใจ ฟีลิบ เพราะ พระ
องค์ รู้ แล้ว ว่า ควร จะ ทำ หย่าง ไร ฝ่าย ฟีลิบ ก็ ทูล ตอบ ว่า สอง รอ้ย สลึง
ก็ ไม่ ภอ จะ ซื้อ ขนม ให้ กิน ทุก คน แต่ หนิด น่อย ลูกสิษ คน หนึ่ง คือ อันดะ
เรอา ผู้ พี่ น้อง กัน กับ ซีโมน เปโตร มา บอก ว่า ที่ นี่ มี คน หนุ่ม คน หนึ่ง
มี ขนม แป้ง เทษ ห้า อัน แล ปลา สอง ตัว แต่ เท่า นั้น จะ เปน อไร แก่ ฝูง คน
ทั้ง นี้ ฝ่าย พระเยซู จึ่ง ตรัส สั่ง ว่า ให้ คน ทั้งปวง นั่ง ลง ในที่ นั้น ก็ มี

หญ้า สด เปน อัน มาก เขา ก็ นั่ง ลง ประมาณ แต่ ผู้ ชาย ได้ สัก ห้า พัน คน แล้ว พระเยซู รับ เอา ขนม นั้น โมทนา พระคุณ แล้ว จึ่ง ส่ง ให้ พวก ลูกสิษ ๆ ก็ ส่ง ให้ แก่ คน ที่ นั่ง อยู่ นั้น และ ปลา นั้น เหมือน กัน ตาม แต่ ใจ เขา ปราถนา ครั้น อิ่ม แล้ว พระองค์ สั่ง พวก ลูกสิษ ว่า ซึ่ง เดน เหลือ อยู่ นั้น เกบ ไว้ อย่า ให้ เสีย เหตุ ดั่ง นี้ แต่ เดน ขนม แป้ง เพษ ห้า อัน นั้น ที่ เหลือ เมื่อ เขา กิน แล้ว เขา เกบ ไว้ ได้ สิบ สอง กระบุง เตม เพราะ การ ดั่ง นี้ คน ทั้งหลาย ครั้น เหน ลักษณะ สำคัญ ซึ่ง พระเยซู กระทำ นั้น เขา พูด กัน ว่า แท้ จริง ท่าน นี้ เปน ผู้ ทำนาย นั้น ที่ จะ เข้า มา ใน โลกย์ พระเยซู ก็ ได้ รู้ ว่า เขา จะ ใค่ร มา รับ พระองค์ ตั้ง ให้ เปน กระษัตร เหตุ ดั่ง นั้น พระองค์ จึ่ง เสดจ ออก ไป อีก และ ขึ้น บน ภูเขา แต่ ผู้ เดียว ฯะ

๑๖ ๏ ครั้น เพลา เยน พวก ลูกสิษ ลง มา ถึง ชาย ชะเล ลง เรือ จะ ข้าม ฟาก ไป เมือง กับเรนาอูม ครั้น มืด แล้ว พระเยซู ยัง มิ ได้ เสดจ มา หา เขา และ ชะเล นั้น เปน คลื่น ระลอก ด้วย พยุห์ ใหญ่ ครั้น เขา แจว มา ได้ สัก รอ้ย ยี่สิบ รอ้ย สาม สิบ เส้น ก็ แล เหน พระเยซู ดำเนิร บน ชะเล มา ใกล้ เรือ แล้ว เขา ก็ ตก ใจ กลัว ฝ่าย พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า คือ เรา เอง ดอก อย่า กลัว เลย เหตุ ฉะนี้ เมื่อ เขา ดี ใจ รับ พระองค์ เข้า ใน เรือ แล้ว บัด เดี๋ยว หนึ่ง เรือ นั้น ก็ ถึง ตลิ่ง ที่ เขา จะ ใค่ร ไป นั้น ฯะ

๒๒ ๏ ถัด แต่ นั้น มา อีก วัน หนึ่ง ฝูง คน ซึ่ง คอย ค้าง อยู่ ชาย ชะเล ข้าง โน้น เหน ว่า ไม่ มี เรือ ที่ นั่น (เว้น แต่ เรือ ที่ พวก สิษ ลง ไป นั้น) แล รู้ ว่า พระเยซู มิ ได้ ไป พร้อม กัน กับ ลูกสิษ ใน ลำ นั้น แล ลูกสิษ นั้น ได้ ไป แต่ พวก เดียว ถึง ว่า เรือ อื่น แต่ บ้าน ติเบเรีย ได้ มา ใกล้ ตำบล ที่ เขา กิน ขนม ครั้น พระองค์ โมทนา พระคุณ แล้ว เหตุ ดั่ง นี้ ครั้น ฝูง คน ทั้ง หลาย เหน ว่า พระเยซู มิ ได้ อยู่ ที่ นั้น พวก ลูกสิษ ก็ มิ ได้ อยู่ ฝูง คน เหล่า นั้น จึ่ง ลง เรือ ข้าม มา ถึง เมือง กับเรนาอูม แสวง หา พระเยซู ครั้น พบ พระองค์ ที่ ชาย ชะเล ฟาก ข้าง นี้ แล้ว ก็ ทูล ถาม พระองค์ ว่า อาจารย์

เจ้าข้า พระองค์มานี้เมื่อใด พระเยซูจึ่งตรัสตอบแก่เขาว่า เราบอก
แก่ท่านทั้งหลายแท้จริงว่า ที่ท่านมาหาเรานั้น มิใช่เพราะท่านได้
เหนลักขณะสำคัญนั้น แต่ว่าเพราะท่านได้กินขนมจนอิ่มแล้ว อย่า
ขวนขวายเพราะอาหารซึ่งจะเสียสูญนั้น แต่ว่าเพราะอาหารซึ่งบุตร
มนุษจะประทานให้แก่ท่าน และซึ่งจะจำเริญไว้ถึงชีวิตรอันเที่ยงถาวร
ฝ่ายบุตรมนุษนั้น พระบิดาได้ตั้งประทับตราไว้แล้ว คนทั้งปวงจึ่งทูล
ถามพระองค์ว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องทำประการใด จึ่งจะประพฤทธิ
การซึ่งพระเจ้าสั่งนั้น พระเยซูก็ตรัสตอบแก่เขาว่า นี้และเปนการ
ซึ่งพระเจ้าสั่ง คือว่าให้เชื่อในผู้นั้นซึ่งพระองค์ใช้มา เขาจึ่งทูล
ถามพระองค์ว่า ถ้าเช่นนั้นท่านก็ทำอะไรเปนสำคัญ ให้ข้าพเจ้าทั้ง
หลายเหนแลเชื่อในท่าน ท่านทำประการใดบ้าง ปู่หญ้าตายายของ
ข้าพเจ้าได้กินมานาในป่า เหมือนหนึ่งคำเขียนไว้ว่า ท่านประทาน
ขนมจากสวรรค์ให้เขากิน พระเยซูจึ่งตรัสตอบแก่เขาว่า เราบอก
แก่ท่านทั้งหลายเปนแท้จริงว่า ขนมที่มาจากสวรรค์นั้น โมเซมิได้
ให้แก่ท่าน แต่ว่าพระบิดาของเรา ได้เอาขนมสวรรค์อันเปนแท้นั้น
ประทานให้ท่าน ด้วยว่าขนมแห่งพระเจ้า คือผู้นั้นที่ลงมาจากสวรรค์
แลประทานชีวิตรแก่โลกย์ ฯะ
๓๔ ๏ พระองค์ตรัสดังนี้แล้ว คนทั้งปวงทูลว่า แต่นี้สืบไปขอ
โปรดประทานขนมนี้ให้ข้าพเจ้าเถิดพระเจ้าข้า พระเยซูจึ่งตรัสตอบ
เขาว่า เรานี้และเปนขนมซึ่งให้มีชีวิตรนั้น ถ้าผู้ใดมาหาเราผู้นั้น
จะอดหยากหามิได้ ถ้าผู้ใดเชื่อในเราได้แล้ว ผู้นั้นจะหยากกระหาย
ต่อไปหามิได้ แต่ว่าเราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านได้เหนเราแล้ว
แต่ยังไม่เชื่อ สาระพัดซึ่งพระบิดาได้ให้แก่เรา จะมาหาเรา แล้ว
ซึ่งจะมาหาเรานั้น เราจะทิ้งเสียหามิได้เลย เพราะว่าเราได้ลงมา
จากสวรรค์ จะทำตามใจเราเองก็มิใช่ แต่ว่าจะได้ตามพระไทย

แห่ง ท่าน ผู้ ใช้เรา มา นั้น พระไทย แห่ง ท่าน ผู้ ใช้เรา มา คือ นี้ และ มิให้
เรา ทำให้เสีย สักสิ่ง ซึ่ง ท่านให้ แก่ เรา แต่ ว่า จะให้ เปน ขึ้นใน วัน สุด นั้น
นี่ และ เปน พระไทย แห่ง ท่าน ผู้ ใช้เรา มา คือ ว่า ถ้า ผู้ ใด เหน พระบุตร
แล เชื่อใน ท่าน ได้ แล้ว ผู้ นั้น จะ ได้ ชีวิตร อัน จำเริญ เปน นิจ แล เรา จะ
ได้ ให้ผู้นั้น เปน ขึ้นใน วัน สุด นั้น ฯะ
๔๑ ๏ ครั้น พระองค์ ว่า เรา เปน ขนม ที่ ลง มา จาก สวรรค์ พวก ยูดาย
ได้ ยิน ก็ กระซิบ เจรจา กัน ว่า คน นี้ เปน เยซู ลูก ของ โยเซพ มิ ใช่ หรื
พ่อ แม่ เขา เรา รู้ จัก มิ ใช่ หรื ถ้า หย่าง นั้น แล้ว ก็ จะ เปน ไฉน เขา ว่า เรา
ลง มา แต่ สวรรค์ พระเยซู จึ่ง ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า อย่า พูด จา กัน ดั่ง นั้น
ถ้า พระบิดา ผู้ ใช้ เรา มา มิ ได้ ชัก นำ ภา มา หา ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง จะ มา หา เรา
ได้ เลย แล้ว เรา จะ ให้ ผู้ นั้น เปน ขึ้น ใน วัน สุด นั้น และ ในคำ ภีร์ ผู้ ทำ
นาย มี คำ เขียน ไว้ ว่า คน ทั้ง ปวง จะ ได้ เรียน รู้ แต่ พระเจ้า ด้วย ว่า ถ้า
ผู้ ใด ได้ ฟัง พระบิดา แล ได้ เรียน แต่ พระองค์ ผู้ นั้น ก็ มา หา เรา เพราะ ว่า
ไม่ มี ผู้ ใด เลย ที่ ได้ เหน พระบิดา เว้น ไว้ แต่ ท่าน ที่ มา จาก พระเจ้า ท่าน
นั้น และ ได้ เหน พระบิดา เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย เปน แท้ จริง ว่า ถ้า
ผู้ ใด จะ เชื่อ ใน เรา นี้ ได้ แล้ว ผู้ นั้น ก็ ได้ ชีวิตร อัน จำเริญ เปน นิจ เรา
นี้ เปน ขนม ซึ่ง ให้ มี ชีวิตร ปู่ หญ้า ตา ยาย ของ ท่าน ได้ กิน มานา ใน ป่า
ก็ ตาย แล้ว นี้ แล เปน ขนม ซึ่ง ลง มา จาก สวรรค์ เพื่อ ว่า ถ้า ผู้ ใด จะ กิน
แต่ นี้ ได้ แล้ว ผู้ นั้น จะ ตาย หา มิ ได้ เรา นี้ และ เปน ขนม นั้น ซึ่ง ให้
มี ชีวิตร และ ได้ ลง มา จาก สวรรค์ ถ้า ผู้ ใด จะ กิน แต่ ขนม นี้ ผู้ นั้น ก็
จะ มี ชีวิตร จำเริญ ไว้ เปน เนือง นิจ ขนม ซึ่ง เรา จะ ให้ นั้น เปน เนื้อ ของ
เรา เอง ซึ่ง เรา จะ ยก ให้ เปน ที่ บำรุง ชีวิตร ของ โลกย์ ครั้น พระองค์ ว่า
ดั่ง นี้ แล้ว พวก ยูดาย ก็ ทุ่มเถียง กัน และ กัน ว่า คน นี้ จะ ให้ เนื้อ ของ ตัว
แก่ เรา กิน หย่าง ไร ได้ เล่า พระเยซู จึ่ง ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า เรา บอก แก่
ท่าน ทั้งหลาย เปน แท้ จริง ว่า ถ้า ท่าน ทั้งหลาย มิ ได้ กิน เนื้อ แห่ง บุตรมนุษ

และ ดื่ม เลือด ของ ท่าน จะ มี ชีวิตร ใน ตัว ท่าน หา มิ ได้ แต่ ว่า ถ้า ผู้
ใด กิน เนื้อ เรา และ ดื่ม เลือด เรา ผู้ นั้น ก็ มี ชีวิตร อัน จำเริญ ไว้ เปน นิจ
แล้ว เรา จะ ให้ ผู้ นั้น เปน ขึ้น ใน วัน สุด นั้น ด้วย ว่า เนื้อ เรา เปน ของ กิน แท้
และ เลือด เรา เปน ของ ดื่ม แท้ ถ้า ผู้ ใด กิน เนื้อ ของ เรา แล ดื่ม เลือด ของ
เรา ผู้ นั้น ก็ อยู่ ใน เรา แล เรา ก็ อยู่ ใน ผู้ นั้น พระบิดา ผู้ ทรง ชีวิตร ได้ ใช้
เรา มา และ เรา มี ชีวิตร ด้วย เดช พระบิดา นั้น ฉันใด ก็ ผู้ ใด ๆ ที่ กิน
เรา ได้ ชีวิตร เปน ด้วย ฤทธิ ของ เรา เหมือน กัน นี่ และ เปน ขนม นั้น
ซึ่ง ลง มา จาก สวรรค์ จะ เปน เหมือน ปู่ หญ้า ตา ยาย ของ ท่าน กิน มานา
นั้น แล ตาย แล้ว ก็ หา มิ ได้ ใคร ผู้ ใด จะ กิน ขนม นี้ ได้ แล้ว จะ มี ชี
วิตร ยืน อยู่ จน สิ้น กลัป พระองค์ ตรัส ทั้ง นี้ ใน โรง ธรรม คราว ท่าน
เทษนา สั่ง สอน ใน เมือง กับเรนาอูม ฯะ
๖๐ ๑ ครั้น ลูกสิษ หลาย คน ได้ ยิน พระองค์ ตรัส ดั่ง นี้ เขา จึ่ง ว่า
ถ้อย คำ นี้ ยาก นัก ใคร ผู้ ใด จะ ฟัง ได้ พระเยซู ทราบ อยู่ เอง ว่า ลูกสิษ
เจรจา ดั่ง นั้น พระองค์ จึ่ง ตรัส ถาม เขา ว่า ความ นี้ ให้ ท่าน เคือง ใจ หรื
ถ้า ท่าน จะ เหน บุตร มนุษ กลับ ขึ้น ที่ อยู่ เก่า ก่อน นั้น จะ เปน อะไร เปน
วิญาณ นั้น แล ซึ่ง ให้ มี ชีวิตร เนื้อ หนัง นั้น จะ เปน ประโยชน์ สัก สิ่ง ก็ หา
มิ ได้ ถ้อย คำ ซึ่ง เรา กล่าว แก่ ท่าน นั้น และ เปน วิญาณ นั้น และ เปน ชี
วิตร แต่ ว่า แต่ ใน พวก ท่าน มี อยู่ บ้าง ที่ มิ ได้ เชื่อ ด้วย ว่า ตั้ง แต่ เดิม
พระเยซู รู้ อยู่ ว่า เปน ผู้ ใด ที่ มิ ได้ เชื่อ แล้ว จะ เปน ผู้ ใด ที่ จะ มอบ พระ
องค์ ให้ พระองค์ จึ่ง ตรัส ว่า เหตุ ดั่ง นี้ เรา ได้ บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย
แล้ว ว่า ถ้า พระบิดา มิ ได้ ให้ แก่ เขา แล้ว ไม่ มี ผู้ ใด เลย จะ มา หา เรา ได้
แต่ นั้น ไป ลูกสิษ ของ พระองค์ หลาย คน กลับ ถอย หลัง จาก พระองค์ มิ
ได้ ติด เดิร กับ พระองค์ ต่อ ไป เหตุ ฉะนี้ พระองค์ จึ่ง ตรัส ถาม ลูกสิษ ๑๒
คน นั้น ว่า ฝ่าย ท่าน เหล่า นี้ จะ ใคร่ กลับ ไป ด้วย หรื ซีโมน เปโตร จึ่ง ทูล
ตอบ ว่า จะ ไป หา ใคร ได้ พระ เจ้า ข้า คำ โอวาท ซึ่ง ให้ มี ชีวิตร อัน จำเริญ

ชั่ว กลัป นั้น อยู่ กับ ท่าน แล้ว ข้าพเจ้า ก็ เชื่อ อยู่ ก็ รู้ อยู่ ว่า ท่าน เปน พระ คริศโต บุตร พระเจ้า ผู้ ทรง ชีวิตร อยู่ พระเยซู จึ่ง ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า เรา ได้ เลือก ท่าน สิบ สอง คน นี้ มิ ใช่ หรื แล ใน พวก ท่าน มี คน หนึ่ง เปน สัตรู พระองค์ ว่า ด้วย ยูดา อิศการิโอต ลูก ของ ซีโมน ด้วย ว่า เปน คน นี้ และ ซึ่ง จะ มอบ พระองค์ ไว้ เขา ก็ เปน แต่ พวก ๑๒ ด้วย ฯะ

๏ บท ๗ ฯ

๑ ต่อ ภาย หลัง พระองค์ เสดจ เที่ยว ใน เมือง ฆาลิลาย ไม่ ใคร่ จะ เที่ยว ใน แดน เมือง ยูดาย เพราะ พวก ยูดาย หา ที่ จะ ประหาร พระองค์ เสีย แล้ว เทษกาล แห่ง พวก ยูดาย ที่ เขา เอา กิ่ง ไม้ ทำ ทับ อาไศรย นั้น มา ใกล้ จะ ถึง แล้ว เหตุ ดั่ง นั้น พวก พี่ น้อง ของ พระองค์ มา บอก แก่ พระองค์ ว่า จง ลง ไป แต่ นี้ ไป เมือง ยูดาย จะ ให้ พวก สิษ นั้น เหน การ งาน ซึ่ง ท่าน ทำ อยู่ ด้วย ว่า ถ้า ผู้ ใด หยาก จะ ได้ เปน ปรากต ผู้ นั้น จะ ทำ การ ใน ที่ ลับ ก็ หา มิ ได้ ถ้า ท่าน จะ ทำ การ ดั่ง นี้ ก็ จง สำแดง ให้ เปน ปรากต แก่ โลกย์ เถิด เขา ว่า ดั่ง นี้ เพราะ พวก พี่ น้อง ของ พระองค์ ยัง มิ ได้ เชื่อ ใน พระองค์ พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า เวลา ของ เรา ยัง ไม่ ถึง เวลา ของ ท่าน ทั้งหลาย มี อยู่ พร้อม ทุกเมื่อ โลกย์ นี้ จะชังจะเกลียด ท่าน ก็หา มิได้ ฝ่าย เรา เขา เกลียด อยู่ เพราะ เรา เปน พญาณ ต่อ โลกย์ ว่า การ ประพฤทธิ ของ โลกย์ นั้น ชั่ว อยู่ ฝ่าย ท่าน ทั้งหลาย จง ขึ้น ไป ถึง งาน คราวนี้ เถิด เรา ยัง ไม่ ขึ้น ไป งาน คราว นี้ ก่อน ด้วย ว่า เวลา ของ เรา ยัง ไม่ ถึง กำหนด พระองค์ ตรัส ทั้ง นี้ เมื่อ ยัง อยู่ ใน เมือง ฆาลิลาย ฯะ

๑๐ ๏ ครั้น พี่ น้อง ของ พระองค์ ขึ้น ไป แล้ว พระองค์ จึ่ง เสดจ์ ขึ้น ไป ถึง งาน นั้น แต่ ไม่ ใช่ ใน ทาง ที่ จะ ปรากต แต่ ว่า เหมือน หนึ่ง เปน ทาง ลับ เหตุ ดั่ง นี้ พวก ยูดาย จึ่ง หา พระองค์ ใน ที่ งาน นั้น และ ถาม ว่า ท่าน อยู่ ที่ ไหน แล้ว ใน ฝูง คน ทั้งหลาย เขา เจรจา ว่า กล่าว ด้วย ท่าน เปน อัน มาก ลาง คน ก็ ว่า ท่าน ดี ลาง บ้าง ก็ ว่า มิ ใช่ ท่าน ให้ ฝูง คน นั้น หลง เสีย

แก่ว่าไม่มีใคร ว่า ดวัยพระองค์เปนอัน ดั่ง ปรากด ดวัยเขา กลัว พวก
ยุดายอยู่ ในกลางงานนั้น พระเยซูขึ้นไปเข้าในวิหาร เทศนา สั่ง สอน
ฝ่ายพวกยุดายเขา คิด หลากใจ อยู่ว่า ครั้นมิได้เรียน แล้วก็ เปนไฉน
ท่านนี้ได้รู้จักในหนังสือเล่า พระเยซูจึ่งดรัสตอบแก่เขาว่า คำที่
เราเทศนาสั่งสอนนั้นมิใช่ของเรา เปนของท่านผู้ใช้เรามา ถ้าผู้ใด
จะใคร่ประพฤทธิตามพระไทยพระองค์ ผู้นั้นจะรู้ได้ดวัยคำสอนนั้นว่า
มาแต่พระเจ้าหรื ๆ เราพูดตามชอบใจเราเอง ดวัยว่าใครพูดตาม
ชอบใจตัว ก็ได้หาเกรียติยศของตัวเอง แต่ทว่าถ้าผู้ใดหาเกรียติ
ยศของท่านผู้ใช้เขามา ผู้นั้นก็ซื่อสัจแล ซึ่งผิดทุจริตไม่มีในผู้นั้น
โมเซได้ให้บัญติไว้แก่ท่านมิใช่หรื แต่ในพวกท่านไม่มีผู้ใดที่ประ
พฤทธิตามบัญติ นั้น เปนไฉนท่าน จะใคร่ ฆ่าเราเสีย ฝูงคนทั้ง
หลายจึ่งตอบว่า ท่านมีผีสิงสู่ ผู้ใดจะใคร่ฆ่าท่านเล่า พระเยซู
จึ่งดรัสแก่เขาว่า เราได้ทำสิ่งหนึ่ง แลท่านทั้งปวงประหลาดใจดวัย
สิ่งนั้น โมเซบัญติไว้แก่ท่านให้ถือศีลตัด ถึงว่าศีลตัดนั้นมิได้มา
แต่โมเซ แต่ว่ามาแต่ปู่หญ้าตายาย แล้วท่านให้คนรับศีลตัดในวัน
ซะบาโต ถ้าผู้ใดรับศีลตัดในวันซะบาโต เพื่อมิให้ผิดบัญญัติของ
โมเซ แล้วจะมาโกรธกับเราได้หรื เพราะเรารักษาคนให้หายเปน
ปรกติในวันซะบาโต อย่าพิภากษาเลือกหน้า แต่ว่าจงพิภากษาตาม
ซึ่งชอบธรรม เหตุดั่งนี้ลางคนเปนชาวเมืองยรูซาเลมถามว่า คน
นี้มิใช่หรื ที่เขาจะใคร่ฆ่าเสีย ดูเถิดเขาพูดไปในที่ปรากด แล้ว
ไม่มีใครว่าอะไรแก่เขา ฝ่ายขุนนางของเราเขาก็รู้เปนแท้หรีว่า ผู้
นี้เปนพระคริศโตจริง เรายังรู้อยู่ว่าคนนี้มาแต่ไหน แต่ฝ่ายพระ
คริศโตเล่า เมื่อท่านจะมา ไม่มีใครรู้ว่ามาแต่ไหน ฯะ
๒๘ ๑ เหตุดั่งนี้ พระเยซูจึ่งแผดเสียงในวิหารสอนว่า ท่านรู้จัก
เราก็ดี รู้ว่าเรามาแต่ไหนก็ดี แต่ทว่าเรามิได้มาตามน้ำใจเรา

เอง แล้วท่านผู้ใช้เรามานั้นเปนสัจสุจริต ผู้นั้นท่านนี้ไม่รู้จัก ฝ่าย
เราก็รู้จักท่านผู้นั้น เรามาแต่ท่านแลท่านได้ใช้เรามา เหตุดั่งนั้น
เขาจะใคร่จับกุมพระองค์ไว้ แต่ว่าไม่มีใครลงมือแก่พระองค์ ด้วย
เวลากำหนดแห่งพระองค์นั้นยังไม่ถึง แล้วแต่ในฝูงนั้นมีคนเชื่อเปน
หลายคน แล้วเขาก็ถามว่า เมื่อพระคริศโตจะมานั้น จะทำสำคัญ
ใหญ่กว่านี้หรื ซึ่งท่านทำนี้ ฯะ
๓๒ ๏ ครั้นพวกฟาริซายได้ยินฝูงคนทั้งหลาย พูดด้วยพระองค์เจร
จาว่าดั่งนั้น พวกฟาริซายนั้นกับพวกปะโรหิตใหญ่ จึ่งใช้บ่าวไพร่
ของเขาให้ไปจับพระองค์ พระเยซูจึ่งตรัสแก่เขาว่า เราจะอยู่กับ
ท่านศักน่อยหนึ่ง แล้วจะไปหาท่านผู้ใช้เรามา ท่านนี้จะหาเราแล้ว
จะภบมิได้ ที่เราจะอยู่นั้นท่านจะมามิได้ เหตุดั่งนั้นพวกยูดายจึ่ง
พูดแก่กันถามว่า ท่านจะไปข้างไหนเล่าที่เราจะภบไม่ได้ ท่านจะ
ไปหาคนที่กระจัดกระจายไปในเมืองเฮเลน แลสอนพวกเฮเลนหรื
ถ้อยคำที่ท่านว่านี้จะเปนประการใด ที่ว่าท่านทั้งหลายจะหาเราแล้ว
จะภบมิได้ แลที่เราจะอยู่นั้นท่านจะมามิได้ ฯะ
๓๗ ๏ แล้วในวันสุดเทษกาลเปนวันใหญ่ พระเยซูยืนขึ้นแผดเสียง
ร้องว่า ถ้าผู้ใดหยากกระหาย ก็ให้ผู้นั้นมาหาเราแลกินเถิด ฝ่าย
คนที่เชื่อในเราก็จะเปนเหมือนหย่างคำเขียนไว้ว่า แต่ท้องเขาจะ
เกิดธารน้ำไหลอันให้มีชีวิตร พระองค์ตรัสทั้งนี้ว่าด้วยพระวิญาณซึ่ง
ผู้เชื่อจะได้รับนั้น ด้วยว่าพระวิญาณบริสุทธิยังไม่มีมา เพราะว่าพระ
เยซูยังมิได้รับรัศมีภาพ ครั้นหลายคนแต่ในฝูงนั้น ได้ยินถ้อยคำ
เช่นนี้เขาจึ่งว่า แท้จริงท่านนี้เปนผู้ทำนายและ คนอื่นก็ว่า ท่านนี้
เปนพระคริศโต แต่ลางบ้างถามว่า พระคริศโตจะมาแต่เมืองฆาลิ
ลายได้หรื มิใช่หรื คำเขียนไว้ว่า พระคริศโตจะมาแต่เชื้อวงษ์พญา
ดาวิด แล้วจะมาแต่บ้านเบธเลเฮม ที่พญาดาวิดได้อยู่นั้น เหตุฉะนี้

ในฝูงคนนั้นแบ่งออกเปนสองพวก เพราะเหนแก่พระองค์ ลางคน
จะใคร่จับพระองค์ แต่ว่ายังไม่มีใครลงมือแก่พระองค์ บ่าวไพร่
นั้นก็กลับมาหาพวกปะโรหิตใหญ่ กับพวกฟาริซาย แล้วเขาก็ถามว่า
ทำไมเองไม่ได้พาเขามา บ่าวไพร่นั้นตอบว่า ไม่มีผู้ใดเลยได้พูด
เหมือนผู้นี้ พวกฟาริซายนั้นจึ่งถามว่า เองเหล่านี้ก็หลงไปด้วยหรื
ในพวกขุนนางแลพวกฟาริซายที่เชื่อในเขามีผู้ใดบ้างหรื แต่ว่าฝูง
คนเหล่านี้ที่ไม่รู้ในพระบัญญัติควรแก่เคราะห์ร้ายแล้ว ฝ่ายนิโกเดโม
ที่ได้มาหาพระองค์กลางคืนนั้น เปนพวกพ้องกับคนที่ว่านั้น ท่านจึ่ง
บอกถามเขาว่า กฎหมายของเราจะปรับโทษคนก่อนได้อยู่หรื เมื่อ
ยังไม่ฟังไม่รู้ว่าเขาทำอะไร เขาจึ่งถามนิโกเดโมว่า ท่านเปนชาติ
ฆาลิลายด้วยหรื พิเคราะห์ดูเถิด ไม่มีผู้ทำนายสักคนเกิดมาแต่เมือง
ฆาลิลายเลย แล้วต่างคนต่างกลับไปบ้านของตน ฯะ

๏ บท ๘ ฃ

๑ ฝ่ายพระเยซูก็เสดจออกไปในภูเขาเอลายโอน เพลาเช้ามืดจึ่งกลับ
เข้ามาในวิหาร แล้วฝูงคนทั้งปวงชวนกันมาหาพระองค์ ๆ จึ่งนั่ง
สอนเขา พวกอาลักษกับพวกฟาริซาย จึ่งพาเอาผู้หญิงผิดต่อผัวที่
เขาจับได้นั้น มาตั้งไว้กลางที่ประชุมแล้วถามพระองค์ว่า อาจารย์
เจ้าข้า ผู้หญิงนี้เราจับได้คราวกำลังผิดผัวอยู่ แล้วในพระบัญญัติ
โมเซสั่งไว้ว่า ให้เอาหินคว่างผู้หญิงเช่นนี้ ก็ท่านนี้จะว่าอะไร เขา
ถามดังนี้หวังจะลองพระไทยจะได้ฟ้องพระองค์ พระเยซูจึ่งก้มลงเอา
องคุลีพระหัตถ์เขียนที่ดิน เมื่อเขายังถามต่อไป พระองค์ยืนขึ้นตรัส
แก่เขาว่า ใครผู้ใดในท่านทั้งหลายที่ไม่มีผิด ให้ผู้นั้นเอาหินคว่าง
เขาก่อน แล้วพระองค์จึ่งก้มลงอีกเขียนที่ดิน ฝ่ายคนผู้ฟังทั้งปวง
ครั้นรู้ศึกตัวด้วยใจเขาฟ้องเขาเอง ก็ถอยออกไปทีละคนลำดับกัน
ตั้งแต่คนอายุศม์สูงจนถึงที่สุด และละพระเยซูแต่ผู้เดียว กับผู้

หญิงนั้น ยังอยู่กลางที่ ครั้นพระเยซูยืนขึ้นแลไม่เหนใคร เหนแต่ผู้หญิงนั้น พระองค์จึ่งตรัสแก่เขาว่า หญิงเอ๋ยคนที่ฟ้องตัวอยู่ไหน ไม่มีใครปรับโทษตัวหรื หญิงนั้นตอบว่า ไม่มีใครพระเจ้าข้า พระเยซูจึ่งตรัสแก่เขาว่า ฝ่ายเราก็ดีไม่ปรับเจ้า ไปเถิดอย่าผิดอีกเลย ฯ
๑๒ ๏ อยู่มาอีกทีหนึ่ง พระเยซูตรัสแก่เขาว่า เราเปนสว่างแห่งโลกย์ ใครผู้ใดติดตามเรามา ผู้นั้นจะเดิรในที่มืดหามิได้ แต่ว่าจะได้สว่างนำมาถึงชีวิตร เพราะเหตุดังนี้พวกฟาริซายจึ่งบอกแก่พระองค์ว่า ท่านเปนพญาณว่าด้วยตัวท่านเอง คำพญาณนั้นจะจริงก็หาไม่ พระเยซูก็ตรัสตอบแก่เขาว่า ถึงเราเปนพญาณว่าด้วยเราเอง คำพญาณนั้นยังจริง ด้วยว่าเรามาแต่ไหน และจะไปที่ไหนเรารู้อยู่ ฝ่ายท่านทั้งหลายก็มิได้รู้ว่าเรามาแต่ไหน แลจะไปข้างไหน ท่านก็พิภากษาตามเนื้อหนัง เรามิได้พิภากษาผู้ใด แต่ทว่าเราจะได้พิภษา ซึ่งเราจะพิภากษานั้นก็จริงอยู่ ด้วยว่ามิใช่เราผู้เดียว แต่ว่าทั้งเราเองทั้งบิดาที่ใช้เรามา แล้วในพระบัญญัติของท่านมีคำเขียนว่า คำพญาณของสองคนนั้นจริงแล เราเปนพญาณว่าด้วยเราเอง แล้วพระบิดาผู้ใช้เรามา พระองค์ก็เปนพญาณแก่เราด้วย เขาจึ่งถามพระองค์ว่า บิดาท่านอยู่ที่ไหน พระเยซูตรัสตอบว่า ฝ่ายเราก็ดี พระบิดาเราก็ดีท่านนี้ไม่รู้จัก ถ้าท่านได้รู้จักเราแล้ว ก็จะได้รู้จักพระบิดาเราด้วย พระเยซูตรัสถ้อยคำนี้ในที่คลังวิหาร คราวเมื่อพระองค์สั่งสอนอยู่ในวิหาร แล้วไม่มีใครจับพระองค์ ด้วยเวลาของท่านยังไม่มาถึง ฯะ
๒๑ ๏ พระเยซูยังตรัสแก่เขาอีกว่า เราจะไปที่อื่นและท่านจะหาเรา แล้วจะตายในการผิดของตัวท่าน ที่เราจะไปนั้นท่านจะมาก็มิได้ พวกยูดายจึ่งถามว่า เขาจะผลาญชีวิตรตัวหรื จึ่งว่าที่เราจะไปนั้น ท่านจะมาก็มิได้ พระองค์ก็ตรัสตอบแก่เขาว่า ท่านเปนแต่

ข้าง ล่าง เรา เปน แต่ ข้าง บน ท่าน เปน แต่ โลกย์ นี้ เรา ไม่ เปน แต่ โลกย์
นี้ เหตุ ดั่ง นี้ เรา ได้ บอก ท่าน ว่า ท่าน จะ ตาย ใน การ ผิด ของ ตัว เพราะ
ว่า ถ้า มิ ได้ เชื่อ ว่า เรา เปน ผู้ นั้น ท่าน จะ ตาย ใน การ ผิด ของ ตัว เขา
จึ่ง ถาม พระองค์ ว่า ท่าน จะ เปน ผู้ ใด เล่า พระเยซู ตรัส ตอบ เขา ว่า ที่
เรา ว่า เดิม นั้น เอง แล เรา มี หลาย ข้อ ที่ จะ บอก แก่ ท่าน แล พิภากษา ท่าน
แต่ ว่า ท่าน ผู้ ใช้ เรา มา นั้น ก็ สัจ จริง แล้ว เรา ได้ ยิน แต่ ท่าน นั้น หย่าง ไร
เรา ก็ ประกาษ ใน โลกย์ หย่าง นั้น ฝ่าย คน เหล่า นั้น เขา มิ ได้ รู้ ว่า พระ
องค์ บอก แก่ เขา ด้วย พระบิดา พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า ครั้น ท่าน
จะ ยก บุตร มนุษ ขึ้น ไว้ แล้ว ครั้ง นั้น ท่าน จะ รู้ ว่า เรา เปน อยู่ แต่ มิ ได้
ทำ อะไร แต่ น้ำ ใจ เรา เอง แต่ ทว่า พระบิดา ได้ สอน เรา หย่าง ไร เรา ก็
ว่า หย่าง นั้น ท่าน ผู้ ใช้ เรา มา อยู่ ด้วย กัน กับ เรา พระบิดา มิ ได้ ทิ้ง ละ
เรา ให้ เปลี่ยว เปล่า เพราะ เรา ทำ ซึ่ง ชอบ พระไทย พระองค์ เปน อัตรา ฯะ
๓๐ ◎ เมื่อ พระองค์ ตรัส ดั่ง นี้ หลาย คน ก็ เชื่อ ใน พระองค์ พระเยซู
จึ่ง ตรัส แก่ พวก ยูดาย ที่ เชื่อ นั้น ว่า ถ้า ท่าน อยู่ ใน โอวาท ของ เรา เปน มั่น
ท่าน ก็ จะ เปน ลูกสิษ ของ เรา แท้ แล้ว จะ รู้ จัก ซึ่ง สัจ จริง แล ซึ่ง สัจ
จริง นั้น จะ ทำ ให้ พ้น ที่ เปน ทาษ เขา จึ่ง ตอบ ว่า เรา เปน เชื้อ สาย อับราฮาม
ไม่ ได้ เปน ทาษ ใคร เลย ก็ จะ เปน ไฉน ท่าน มา ว่า จะ ได้ พ้น ซึ่ง เปน ทาษ
นั้น พระเยซู จึ่ง ตรัส ตอบ เขา ว่า เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย เปน แท้ จริง
ว่า ถ้า ผู้ ใด ทำ ผิด ผู้ นั้น ก็ เปน ทาษ ของ ความ ผิด แล้ว ผู้ ทาษ นั้น จะ อยู่
ใน เรือน เปน อัตรา ก็ หา มิ ได้ ฝ่าย บุตร นั้น ก็ จะ อยู่ เปน อัตรา เหตุ ดั่ง
นี้ ถ้า บุตร นั้น ปล่อย ท่าน ให้ พ้น ที่ เปน ทาษ ท่าน ก็ จะ พ้น เปน แท้ แล
เรา รู้ อยู่ ว่า ท่าน เปน เชื้อ สาย ของ อับราฮาม แต่ ทว่า ท่าน ยัง หา ช่อง จะ
ฆ่า เรา เสีย ด้วย ว่า คำ โอวาท ของ เรา ไม่ มี ที่ อาไศรย ใน ท่าน เลย ที่ เรา
ได้ เหน กับ พระบิดา เรา หย่าง ไร เรา ก็ สอน หย่าง นั้น ฝ่าย ท่าน เล่า ได้
เหน บิดา ของ ท่าน ทำ หย่าง ไร ท่าน ก็ ได้ ทำ ตาม เขา จึ่ง ตอบ แก่ พระ

องค์ว่า อับราฮามเปนบิดาของเรา พระเยซูก็ตรัสตอบเขาว่า ถ้า
ท่านเปนลูกของอับราฮาม ก็จะทำตามซึ่งอับราฮามทำนั้น แต่เดี๋ยว
นี้ท่านหาช่องจะฆ่าเราเสีย ผู้ที่สอนคำสัจจริงให้ท่าน ตามซึ่งเรา
ได้ยินแต่พระเจ้า อับราฮามจะได้ทำดังนี้หามิได้ พ่อท่านนี้ทำหย่าง
ไร ท่านก็ทำหย่างนั้นแล คนทั้งหลายจึ่งตอบแก่พระองค์ว่า เราจะ
ได้เกิดเพราะซึ่งล่วงผิดประเวณีย์หามิได้ เรามีบิดาแต่ผู้เดียวคือ
พระเจ้า เหตุฉะนี้พระเยซูตรัสแก่เขาว่า ถ้าพระเจ้าเปนพระบิดาของ
ท่านแล้ว ท่านก็จะรักษเรา ด้วยว่าเราได้ออกมาจากพระเจ้าแลมานี้
เรามิได้มาแต่ตามชอบใจเราเอง แต่ว่าพระองค์นั้นใช้เรามา เปน
ไฉนท่านไม่เข้าใจในคำของเรา เปนเหตุว่าท่านมิได้ฟังคำสอนของ
เรา ท่านก็มีซาต่านเปนพ่อ แลพ่อนั้นมีใจปรารถนาสิ่งใด ท่านเหล่า
นี้ก็ทำตามเขา ตั้งแต่เดิมนั้นเขาเปนผู้ฆ่าคน แลมิได้อยู่ในที่สัจ
ซึ่งสัจจริงนั้นมิได้อยู่ในเขา เมื่อเขาพูดมุสานั้น เขาพูดแต่สำหรับ
ของตัวเขา เขาเปนช่างมุสา เขาเปนพ่อของมุสานั้น ฝ่ายเราก็พูด
ตามจริง แต่ว่าท่านไม่เชื่อเรา ใครในพวกท่านได้ชี้แจงว่าเราผิด
สัจ แต่ว่าถ้าเราพูดตามจริง เหตุไฉนท่านไม่เชื่อเรา ใครผู้ใดอยู่
ฝ่ายพระเจ้า ผู้นั้นก็ฟังโอวาทแห่งพระเจ้า เหตุฉะนี้ท่านมิได้ฟังเพราะ
ท่านมิได้อยู่ฝ่ายพระเจ้า ฯะ

๔๘ ๏ พวกยูดายจึ่งตอบแก่พระองค์ว่า ที่เราว่านั้นไม่ควรหรือว่า
ท่านเปนชาติซะมาเรียแลมีผีสิงสู่ พระเยซูตรัสตอบว่า ที่เราจะมี
ผีสิงสู่มิได้ แต่ว่าเรานับถือพระบิดาเรา แลท่านประมาทเราอยู่
เรามิได้หาเกรียติยศของเรา ผู้หานั้นแลผู้พิภากษามีอยู่ เราบอก
แก่ท่านเปนแท้จริงว่า ถ้าผู้ใดถือรักษาคำของเราได้แล้ว ผู้นั้น
จะมิได้เหนความตายกว่าจะสิ้นกลัป พวกยูดายได้ยินดังนั้น จึ่ง
ว่าแก่พระองค์ว่า เดี๋ยวนี้เรารู้แล้วว่าท่านมีผีสิงอยู่ อับราฮามตาย

แล้ว บันดา ผู้ ทำนาย ตาย แล้ว แล้ว ท่าน ยัง ว่า ถ้า ผู้ ใด จะ ถือ คำ เรา ผู้ นั้น จะ ชิม ความ ตาย หา มิ ได้ กว่า จะ สิ้น กลัป ท่าน จะ เปน ใหญ่ กว่า อับราฮาม ปู่ ตา ของ เรา ที่ ตาย แล้ว แล พวก ผู้ ทำนาย ก็ ตาย แล้ว จะ ยก ตัว เปน ผู้ ใด เล่า พระเยซู ก็ ตอบ ว่า ถ้า เรา ยก ยอ่ง ตัว เรา เอง ที่ ยก ยอ่ง นั้น หา เปน อะไร ไม่ ที่ ยก ยอ่ง เรา คือ พระบิดา นั้น ที่ ท่าน ตู่ ว่า เปน พระเจ้า ของ ท่าน เอง ท่าน ไม่ รู้ จัก พระองค์ แต่ เรา รู้ จัก อยู่ ถ้า เรา จะ ว่า เรา มิ ได้ รู้ จัก พระองค์ เรา ก็ จะ เปน ปด เหมือน กัน กับ ท่าน ทั้งหลาย แต่ ว่า เรา รู้ จัก พระองค์ แล ถือ คำ ของ พระองค์ อับราฮาม ปู่ ตา ของ ท่าน ชื่น ชม ยินดี ค่ำ จะ ได้ เหน กาละ วัน ของ เรา ท่าน ได้ เหน แล้ว ก็ มี ความ ยินดี ดว้ย พวก ยูดาย จึ่ง ตอบ ว่า ท่าน ยัง ไม่ ถึง อายุศม ๕๐ ปี แล้ว ยัง ได้ เหน อับราฮาม หรื พระเยซู ก็ ตรัส ตอบ ว่า เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย เปน แท้ จริง ว่า เมื่อ อับราฮาม ยัง ไม่ เปน เรา ก็ ยัง เปน อยู่ กอ่น ครั้ง นั้น เขา เกบ กอ้น หิน จะ คว่าง พระองค์ พระเยซู ก็ หลีก ซอ่น พระองค์ แล ออก จาก วิหาร (ผ่า กลาง ฝูง คน แล้ว ก็ ไป ที่ อื่น) ฯะ

๏ บท ๙ ฯ

๑ เมื่อ พระองค์ ดำเนิร ไป ก็ ทอด พระเนตร เหน คน หนึ่ง ตา บอด ตั้ง แต่ กำเนิด พวก ลูกสิษ ของ พระองค์ จึ่ง ทูล พระองค์ ว่า รับบี เจ้า ข้า ใคร ได้ ผิด คน นี้ เอง หรื พ่อ แม่ เขา ๆ จึ่ง เกิด มา ตา บอด ฝ่าย พระเยซู ก็ ตรัส ตอบ ว่า มิ ใช่ คน นี้ ผิด พ่อ แม่ เขา ก็ ไม่ ใช่ แต่ ว่า เปน ดั่ง นี้ เพื่อ เขา จะ ได้ เปน ที่ สำแดง ริทธิการ แห่ง พระเจ้า จำ เปน ให้ เรา ทำ การ งาน แห่ง ท่าน ผู้ ใช้ เรา มา เมื่อ ยัง เปน วัน อยู่ เพลา ค่ำ จะ มา ใคร จะ ทำ ก็ ไม่ ได้ เมื่อ เรา อยู่ ใน โลกย์ เรา ก็ เปน สว่าง แห่ง โลกย์ นั้น เมื่อ พระองค์ ว่า ทั้ง นี้ แล้ว จึ่ง บว้น พระ เขฬะ ลง บน ดิน ละลาย แล้ว เอา มา ทา ตา เขา ก็ ตรัส สั่ง ว่า ไป ล้าง เสีย ใน สระ หนึ่ง ชื่อ ว่า ซีโลฮา ซึ่ง แปล ว่า ใช้ แล้ว คน นั้น จึ่ง ไป ล้าง เสีย แล้ว ก็ กลับ มา เหน ได้ ดี เพื่อน บ้าน กับ คน ที่ ได้

เหนเขาแต่ก่อนว่าเปนคนขอทาน จึ่งบอกว่าคนนี้มิใช่หรื ที่เคย
นั่งขอทาน คนอื่นก็ตอบว่าคนนั้นและ ลางบ้างก็ว่า เขาเปนเหมือน
กันกับคนนั้น ฝ่ายเขาเองเขาก็ว่าข้าเปนคนนั้นเองแล คนทั้งหลาย
จึ่งถามเขาว่า ตานั้นรักษาแก้ไขหย่างไร เขาจึ่งตอบว่า มีคนหนึ่ง
ชื่อว่าเยซู มาละลายดินทาตาแล้วสั่งข้าว่า ไปถึงสระซิโลฮาล้างเสีย
ข้าก็ไปล้างแล้วกลับมาก็เหนขึ้นได้ คนทั้งหลายจึ่งถามเขาว่า คน
นั้นอยู่ที่ไหน เขาตอบว่าข้าไม่รู้ ฯะ
๑๓ ๏ คนทั้งหลายจึ่งภาคนที่ตาหายบอดนั้น มาหาพวกฟาริซาย
ขณะเมื่อพระเยซูละลายดิน ให้ตาเขาเหนสว่างนั้น เปนในเพลาวันซะ
บาโต เหตุดังนั้นพวกฟาริซายจึ่งถามเขาอีกว่า เปนไฉนตัวจึ่งได้เหน
สว่าง เขาบอกว่าท่านละลายดินใส่ตาเข้า แล้วข้าไปล้างเสียก็เหน
ได้ ลางคนในพวกฟาริซายนั้นจึ่งบอกว่า คนนั้นจะมาแต่พระเจ้าก็
หามิได้ ดว้ยว่าเขามิได้ถือวันซะบาโต คนอื่นก็ถามว่า คนบาปจะ
ทำสำคัญดังนี้หย่างไรได้เล่า เหตุดังนี้เขาแตกกันเปนสองฝ่าย แล้ว
เขาจึ่งซ้ำถามคนที่ได้เปนตาบอดนั้นว่า เจ้าจะว่าอะไรดว้ยคนนั้น
เพราะเขาได้รักษาตาให้เหน คนนั้นตอบว่า ผู้นั้นเปนผู้ทำนาย ฝ่าย
พวกยูดายเขามิใคร่จะเชื่อว่าคนนั้นได้เปนตาบอด แล้วกลับเหนได้
อีก กว่าเขาได้เรียกพ่อแม่เขามาแล้วถามพ่อแม่นั้นว่า คนนี้เปน
ลูกเจ้าหรื แล้วเจ้าว่าเปนตาบอดมาแต่กำเนิดว่าได้หรื ถ้าเช่นนั้น
เขาเหนอีกหย่างไรได้ พ่อแม่เขาจึ่งตอบว่า เรารู้อยู่ว่าคนนี้เปน
ลูกของเรา แลตาเขาบอดตั้งแต่กำเนิด แต่หว่าเปนหย่างไรตาจึ่ง
กลับเหนนั้นเราไม่รู้ ใครทำให้ตานั้นเหนเราไม่รู้ อายุศม์เขาสม
แล้ว จงถามเขาเถิด เขาจะว่าไปเอง พ่อแม่เขาว่าดังนี้เพราะ
เขากลัวพวกยูดายอยู่ ดว้ยว่าพวกยูดายลงใจพร้อมแล้วว่า ถ้าผู้
ใดจะยอมรับว่า ท่านนี้เปนพระคริศโต จะเอาผู้นั้นไล่เสียจากโรง

ธรรม เหตุ ฉะนี้ พ่อ แม่ ว่า อายุศม์ เขา สม แล้ว จง ถาม เขา เถิด ฯะ
๒๔ ๏ คน ทั้งปวง จึ่ง เรียก คน ที่ ตา บอด หาย แล้ว นั้น เข้า มา อีก บอก เขา ว่า จง สรรเสิญ พระเจ้า เถิด ฝ่าย คน นี้ เรา ก็ รู้ อยู่ ว่า เปน คน บาป ดอก คน ที่ ตาบอด หาย นั้น ตอบ ว่า จะ เปน คนบาป หรื ไม่ ข้า ไม่ รู้ สิ่ง หนึ่ง ข้า รู้ อยู่ คือ ว่า เมื่อ ก่อน ข้า ได้ เปน ตา บอด เดี๋ยว นี้ ข้า ก็ เหน ได้ คน ทั้งหลาย จึ่ง ถาม คน นั้น อีก ว่า เขา ทำ อะไร แก่ เจ้า รักษา ตา นั้น ให้ เหน ทำ หย่าง ไร คน ที่ ได้ เปน ตา บอด นั้น ตอบ เขา ว่า ข้า ได้ บอก ท่าน แล้ว และ ท่าน ก็ ไม่ ได้ ฟั่ง จะ ใค่ร ฟั่ง อีก ทำ ไม่ ท่าน จะ ใค่ร เปน ลูก สิษ ผู้ นั้น หรื เหตุ ดั่ง นั้น คน ทั้งปวง นินทา เขา ว่า เจ้า เปน ลูกสิษ เขา แต่ เรา เปน ลูกสิษ ของ โมเซ เรา รู้ อยู่ ว่า พระเจ้า ได้ ตรัส แก่ โมเซ แต่ ทว่า ฝ่าย คน นี้ เขา มา แต่ไหน เรา ไม่ รู้ คน ที่ ได้ เปน ตา บอด นั้น ตอบ แก่ เขา ว่า การ นี้ ประ หลาด จริง เจ้า ไม่ รู้ ว่า ท่าน นั้น มา แต่ ไหน แล้ว ท่าน เบิ่ด ตา ของ ข้า ได้ แล้ว และ ฝ่าย พระเจ้า คน ทั้งหลาย รู้ อยู่ ว่า พระ องค์ มิ ได้ โปรด ฟั่ง คน บาป แต่ ทว่า ถ้า ผู้ ใด เกรง พระองค์ แล ประ พรึทธิ ตาม พระไทย พระองค์ ๆ ก็ โปรด ฟั่ง ผู้ นั้น แต่ ทว่า ตั้ง แต่ ต้น กลป ไม่ มี ใคร ได้ ยิน เลย ว่า ใคร ผู้ ใด ได้ เบิ่ด ตา แห่ง คน ที่ เปน ตา บอด มา แต่ กำเนิด ถ้า ท่าน มิ ได้ มา แต่ พระเจ้า จะ ทำ อะไร ก็ ไม่ ได้ คน ทั้งหลาย จึ่ง รับ คำ ตอบ เขา ว่า มึง เกิด ใน ความ ผิด ทั้ง นั้น แล้ว มึง จะ มา สอน เรา หรื แล้ว เขา ไล่ คน นั้น ออก เสีย ฯะ
๒๕ ๏ ฝ่าย พระเยซู ได้ ยิน ว่า คน ทั้งหลาย ไล่ เขา เสีย ครั้น ได้ ภบ เขา แล้ว พระองค์ จึ่ง ตรัส ถาม เขา ว่า เจ้า เชื่อ ใน บุตร พระเจ้า หรื คน นั้น จึ่ง ทูล ถาม พระองค์ ว่า บุตร พระเจ้า นั้น จะ เปน ผู้ ใด ที่ ข้าพเจ้า จะ เชื่อ ได้ พระเจ้า ข้า พระเยซู จึ่ง ตรัส ตอบ ว่า เจ้า ได้ เหน แล้ว และ คือ ผู้ นั้น ที่ พูด กับ เจ้า คน นั้น ก็ ทูล ว่า ข้าพเจ้า เชื่อ อยู่ พระเจ้า ข้า แล้ว ก็ กราบ ไหว้ แก่ พระองค์ พระเยซู ก็ ตรัส ว่า เรา มา ใน โลกย์ นี้ เพื่อ จะ ได้ พิภากษา

ให้ คน ที่ มิ ได้ เหน ให้ เหน ได้ แล ฝ่าย คน ที่ เหน นั้น ให้ เปน บอด ไป คน ที่ อยู่ กับ พระองค์ ก็ เปน แต่ พวก ฟาริซาย ได้ ยิน ทั้ง นี้ ก็ ถาม ว่า ก็ เรา จะ เปน ตา บอด ด้วย หรื พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า ถ้า ท่าน เปน ตา บอด ก็ จะ พ้น โทษ แล้ว แต่ เดี๋ยว นี้ ท่าน ว่า เรา เหน อยู่ เหตุฉะนี้ โทษ คง อยู่ แก่ท่าน

๏ บท ๑๐ ฯ

๏ เรา บอก แก่ ท่าน เปน แท้ จริง ว่า ถ้า ผู้ ใด จะ มิ เข้า ใน คอก แกะ โดย ประตู คอก แต่ ว่า ปีน ขึ้น ไป ทาง อื่น คน นั้น เปน ขะโมย เปน โจร แต่ ถ้า คน เข้า ไป ตาม ประตู คน นั้น และ เปน คน เลี้ยง แกะ คน เฝ้า ประตู ก็ เปิด ให้ กับ คน นั้น ฝูง แกะ ก็ ฟัง เสียง เขา ๆ เรียก แกะ ของ ตน ออก ชื่อ ที่ ละ ตัว ๆ แล้ว ก็ พา เที่ยว ไป ครั้น พา แกะ ของ ตน ออก ไป เขา ก็ เดิร นำ หน้า ฝูง แกะ นั้น ก็ ตาม เขา ไป เพราะ เขา รู้ จัก เสียง ผู้ เลี้ยง นั้น ไม่ ตาม คน อื่น จะ วิ่ง หนี เขา อีก ด้วย ว่า จะ สังเกต เสียง คน อื่น ไม่ ได้ ครั้น พระเยซู ตรัส แก่ เขา เปน คำเปรียบ ดั่ง นี้ เขา มิ ได้ เข้า ใจ ว่า พระองค์ จะ ว่า ประการ ใด พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ เขา อีก ว่า เรา บอก แก่ ท่าน ทั้ง หลาย เปน แท้ จริง ว่า เรา นี้ เปน ประตู ของ แกะ คน ทั้งปวง ที่ มา ก่อน เรา เปน แต่ ขะโมย แล โจร แกะ นั้น มิ ได้ ฟัง เสียง เขา เรา เปน ประตู ถ้า ใคร ผู้ ใด เข้า ไป ด้วย เรา ผู้ นั้น คง จะ รอด แล้ว จะ เข้า ไป ออก มา ได้ อาหาร เลี้ยง ขะโมย นั้น มา หวัง จะ ลัก จะ ฟัน จะ ฆ่า เสีย ท่า เดียว เรา มา หวัง จะ ให้ เขา มี ชีวิตร ให้ บริบูรณ เรา เปน ผู้ เลี้ยง ดี ผู้ เลี้ยง ดี จะ สู้ เสีย ชีวิตร เพราะ ฝูง แกะ นั้น ฝ่าย คน ที่ รับ จ้าง นั้น มิ ได้ เปน ผู้ เลี้ยง ผู้ เจ้า ของ ฝูง แกะ ครั้น เหน หมาใน มา ก็ ทิ้ง ละ ฝูง แกะ เสีย หนี ไป หมาใน นั้น ก็ ชิง จับ ตัว แกะ ให้ ฝูง แกะ กระจัด กระจาย ไป คน จ้าง นั้น ย่อม หนี ไป เพราะ ว่า เขา เปน แต่ คน จ้าง ก็ มิ ได้ เอา ใจ ใส่ ใน แกะ เรา เปน คน เลี้ยง ดี แกะ ของ เรา ๆ รู้ จัก อยู่ เขา ก็ รู้ จัก เรา ด้วย ดุจ หนึ่ง พระบิดา รู้ จัก เรา และ เรา รู้ จัก พระบิดา เหมือน กัน แล้ว เรา วาง ชีวิตร

เรา เพราะ ฝูง แกะ เรา ยัง มี แกะ ฝูง อื่น ที่ มิ ได้ อยู่ ใน คอก นี้ เรา คง
เรียก ประมวล แกะ นั้น มา ด้วย แล เขา จะ ฟัง เสียง เรา แล้ว ก็ จะ เปน ฝูง
เดียว ผู้ เลี้ยง แต่ ผู้ เดียว เรา วาง ชีวิตร เรา แล้ว ก็ จะ รับ คืน ใหม่ เหตุ
ดั่ง นี้ พระบิดา รักษ เรา อยู่ ใคร ผู้ ใด จะ ชิง ชีวิตร เรา นั้น หา มิ ได้ แต่
เรา วาง เสีย เอง เรา มี กำลัง จะ วาง ชีวิตร นั้น แล้ว ก็ มี กำลัง จะ รับ คืน
มา อีก เรา ได้ รับ สั่ง แต่ พระบิดา เรา เช่น นี้ พวก ยูดาย จึ่ง แยก กัน อีก
ถือ ต่าง กัน เพราะ ถ้อย คำ ดั่ง นี้ ลาง คน ก็ ว่า เขา มี ผี สิง สู่ ก็ คลั่ง เสีย
จิตร ด้วย จะ ฟัง เขา ทำ ไม ฝ่าย คน อื่น ก็ ว่า ถ้อย คำ ดั่ง นี้ จะ เปน ถ้อย
คำ ของ คน ที่ ผี สิง สู่ หา มิ ได้ แล้ว ผี สิง นั้น จะ เบิด ซึ่ง ตา บอด ได้ อยู่ หรือ
๒๒ ๏ ใน ขณะ นั้น เปน เทศกาล ฉลอง ใน เมือง ยรูซาเลม แล้ว ก็ เปน
ระดู หนาว ด้วย พระเยซู ดำเนิร ใน ที่ วิหาร ใน เฉลียง ซึ่ง ได้ ชื่อ ว่า เฉลียง
ของ พญา ซะโลโม พวก ยูดาย จึ่ง ล้อม พระองค์ ไว้ แล้ว ถาม ว่า จะ ให้
สงไสย ช้า นาน สัก เท่าไร ถ้า ท่าน เปน คริศโต จง บอก ให้ ชัด ความ พระ
เยซู จึ่ง ตรัส ตอบ เขา ว่า เรา บอก แล้ว แล ท่าน ยัง ไม่ เชื่อ การ งาน ที่
เรา ทำ ด้วย เดช นาม พระบิดา เรา การ งาน นั้น เปน พญาณ แก่ เรา แต่
ท่าน ยัง ไม่ เชื่อ เพราะ ว่า ท่าน มิ ได้ เปน แต่ ฝูง แกะ ของ เรา ดุจ ดั่ง เรา
ได้ ว่า นั้น แกะ ของ เรา ได้ ฟัง เสียง เรา ๆ ก็ รู้ จัก เขา ๆ ก็ ตาม เรา
แล เรา ก็ ให้ เขา มี ชีวิตร อัน จำเริญ ชั่ว นิรันตร์ เขา จะ ถึง ที่ ฉิบหาย หา มิ
ได้ เปน อัน ขาด แล้ว ซึ่ง ผู้ ใด จะ ชิง เขา จาก มือ เรา ก็ หา มิ ได้ พระบิดา
เรา ที่ ประทาน เขา ให้ เรา ท่าน เปน ใหญ่ กว่า หมด หา ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง จะ ชิง
เขา จาก พระหัตถ แห่ง พระบิดา เรา หา มิ ได้ เรา กับ พระบิดา เรา เปน
อัน หนึ่ง อัน เดียว พวก ยูดาย จึ่ง เกบ ก้อน หิน อีก จะ ขว้าง พระองค์ พระ
เยซู ก็ ตรัส แก่ เขา ว่า การ ดี หลาย สิ่ง หลาย ข้อ เรา ได้ สำแดง แก่ ท่าน ทั้ง
หลาย แต่ เดชะ พระบิดา เรา แต่ ใน การ ดี นั้น จะ เอา ข้อ ใด เปน เหตุ จึ่ง
มา เกบ ก้อน หิน จะ ขว้าง เรา เสีย พวก ยูดาย บอก ว่า จะ เปน เพราะ การ

ดีข้อใด ๆ ที่เรา จะ คว่าง เสีย นั้น ก็ หา มิ ได้ แต่ ทว่า เพราะ คำ หยาบ ช้า
นั้น และ เพราะ ตัว ท่าน เปน มนุษ ยัง ทำ ตัว เปน พระเจ้า ฝ่าย พระเยซู ก็
ตรัส ถาม ว่า ใน พระ บัญญัติ ของ ท่าน ไม่ มี คำ เขียน ไว้ เช่น นี้ หรือ ว่า เรา
ได้ ว่า แล้ว ว่า ท่าน ทั้งหลาย เปน พระ ถ้า ท่าน เรียก เขา ที่ ได้ รับ คำ พระ
ว่า เปน พระ แล คำ เขียน นั้น จะ แปลง ทำลาย เสีย มิ ได้ ก็ ท่าน เหล่า นี้
จะ มา ว่า ดว้ย ผู้ นั้น ที่ พระบิดา ได้ ชำระ แล ใช้ เข้า มา ใน โลกย์ ว่า ผู้ นั้น
พูด หยาบช้า ว่า ได้ หรือ เพราะ เรา ว่า เรา เปน บุตร พระเจ้า ถ้า เรา มิ ได้
ทำ การ งาน แห่ง พระบิดา เรา อย่า เชื่อ เรา เลย แต่ ทว่า ถ้า เรา ทำ ถึง แม้น
ท่าน มิ ได้ เชื่อ เรา จง เชื่อ การ งาน นั้น เถิด เพื่อ จะ ได้ รู้ ได้ เชื่อ ว่า พระ
บิดา อยู่ ใน เรา และ เรา ก็ อยู่ ใน พระองค์ คน ทั้งหลาย จึ่ง หา ช่อง อีก จะ
ได้ จับ พระองค์ แต่ ว่า พระองค์ ออก ไป พ้น มือ เขา ฯะ
๔๐ ๏ แล้ว พระองค์ เสดจ ข้าม แม่ น้ำ ยาระเดน ถึง ฟาก ข้าง โน้น ที่ โย
ฮัน ให้ รับ ศีล จุ่ม น้ำ แต่ ก่อน นั้น แล้ว พระองค์ ค่อย อาไศรย อยู่ ที่ นั้น คน
เปน อัน มาก ก็ มา หา พระองค์ บอก ว่า โยฮัน มิ ได้ ทำ ลักขณะ สำคัญ ประ
การ ใด แต่ ทว่า สาระพัด ที่ โยฮัน ว่า ดว้ย ท่าน นี้ ก็ ถูก จริง หมด เหตุ ดั่ง
นี้ เขา เชื่อ ใน พระองค์ ที่ นั้น เปน อัน มาก ฯะ

๏ บท ๑๑ ฯ

๑ ยัง มี คน เจบ คน หนึ่ง ชื่อ ลาซะโร เปน ชาว บ้าน เบธะเนีย ที่ นาง มา
เรีย กับ นาง มาธา ผู้ พี่ น้อง กัน อยู่ นั้น เปน นาง มาเรีย นั้น แล ที่ ได้ เอา น้ำ
มัน หอม มา ชะโลม พระองค์ แล้ว เอา ผม ศีศะ มา เชด พระบาท ลาซะโร
ที่ เจบ ไป นั้น เปน พี่ น้อง กัน กับ นาง นั้น เหตุ ดั่ง นี้ หญิง สาว ทั้ง สอง นั้น
จึ่ง ใช้ คน ไป หา พระองค์ ทูล ว่า พระองค์ เจ้า ข้า คน ที่ พระองค์ ทรง รักษ
นั้น เจบ อยู่ พระเยซู ได้ ยิน ดั่ง นั้น จึ่ง ตรัส ว่า ซึ่ง โรค นั้น บังเกิด ขึ้น จะ
เปน ถึง ตาย ก็ หา มิ ได้ แต่ ว่า จะ เปน ที่ สำแดง เกรียติยศ แห่ง พระเจ้า
ให้ บุตร พระเจ้า มี เกรียติยศ นั้น ดว้ย เพื่อ โรค นั้น เปน เหตุ ฝ่าย พระเยซู

มิพระไทย รักษ ใค่ร ใน นาง มาธา และ นาง มาเรีย กับ ทั้ง ลาซะโร ครั้น
พระองค์ ได้ ยิน แล้ว ว่า ลาซะโร เจบ อยู่ ก็ ยัง คอย อยู่ ใน ที่ นั้น สอง วัน
แล้ว ภาย หลัง พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ พวก สิษ ว่า ให้ เรา ไป ใน แดน เมือง
ยุดาย อีก พวก ลูกสิษ ก็ ทูล แก่ พระองค์ ว่า รับบี เจ้า ข้า เปน แต่ เมื่อ ตะกี้
พวก ยุดาย จะ ใค่ร เอา ก้อน หิน ดว่าง พระองค์ แล้ว พระองค์ จะ กลับ ไป
นั้น อีก หรือ พระเยซู จึ่ง ตรัส ว่า ใน วัน หนึ่ง มี สิบ สอง โมง มิ ใช่ หรือ ถ้า
ผู้ ใด เดิร เที่ยว ใน กลาง วัน นั้น จะ สะดุด ล้ม ลง หา มิ ได้ ด้วย ว่า เขา
เหน สว่าง ของ โลกย์ นี้ แต่ ว่า ถ้า เดิร เที่ยว ใน เพลา ราตรี จะ สะดุด ล้ม
ลง ด้วย ว่า เขา ไม่ สว่าง ใน ตัว พระองค์ ตรัส ดังนี้ แล้ว จึ่ง ว่า ลาซะโร
เพื่อน เรา หลับ อยู่ เรา จะ ไป ปลุก ขึ้น ฝ่าย พวก สิษ นั้น จึ่ง ทูล ตอบ ว่า
ถ้า หลับ อยู่ ก็ คง จะ รอด และ พระ เจ้า ข้า ซึ่ง พระองค์ ว่า นั้น ก็ ได้ ว่า ด้วย
ความ ตาย ของ ลาซะโร แต่ ฝ่าย สิษ ทั้งหลาย เขา ถือ ว่า พระองค์ ว่า ด้วย
หยุด พัก นอน หลับ เหตุ ดังนี้ พระเยซู จึ่ง ตรัส ให้ แจ้ง ว่า ลาซะโร นั้น
ตาย แล้ว ที่ เรา มิ ได้ อยู่ ที่ นั้น เรา ดี ใจ เพื่อ ประโยชน์ ท่าน ทั้งหลาย นี้
จะ ให้ ท่าน เชื่อ แต่ ว่า ให้ เรา ไป หา ลาซะโร เถิด ฝ่าย โธมา ผู้ มี ชื่อ ว่า
ดีดุโม ก็ บอก แก่ พวก สิษ ด้วย กัน ว่า ให้ เรา ไป เถิด จะ ได้ ตาย ด้วย กัน
๑๗ ๏ เหตุ ดังนี้ ครั้น พระเยซู มา แล้ว ก็ รู้ ว่า ลาซะโร ฝัง ใน ที่ ฝัง ศภ
ได้ สี่ วัน แล้ว บ้าน เบธะเนีย นั้น ใกล้ กับ เมือง ยรูซาเลม ประมาณ สัก หก
สิบ เส้น เหตุ ดัง นั้น พวก ยูดาย เปน อัน มาก หลาย ได้ มา หา นาง มาธา กับ
นาง มาเรีย จะ สงเคราะห์ เล้า โลม หญิง สาว เพราะ ลาซะโร ฝ่าย นาง มา
ธา นั้น ครั้น ได้ ยิน แล้ว ว่า พระเยซู เสดจ มา จึ่ง ออก ไป ต้อน รับ นาง
มาเรีย ก็ ยัง นั่ง อยู่ ใน เรือน นาง มาธา จึ่ง ทูล แก่ พระเยซู ว่า โอ พระองค์
เจ้า ข้า ถ้า พระองค์ ได้ อยู่ นี้ ลาซะโร จะ ได้ ตาย ก็ หา มิ ได้ แต่ เดี๋ยว นี้
ข้าพเจ้า รู้ อยู่ ว่า สิ่ง ใด ที่ ท่าน จะ ขอ แต่ พระเจ้า ๆ จะ โปรด ให้ แก่ ท่าน
พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ นาง นั้น ว่า ลาซะโร นั้น จะ เปน ขึ้น อีก นาง มาธา จึ่ง

ตอบ ว่า ข้าพเจ้า รู้ อยู่ ว่า จะ เปน ขึ้น เมื่อ คน ทั้งปวง เปน ขึ้น ใน วัน สุด
นั้น พระเยซู ก็ ตรัส แก่ นาง นั้น ว่า เรา เอง เปน ที่ จะ ให้ คน ทั้งปวง เปน
ขึ้น ให้ มี ชีวิตร ใคร ผู้ ใด เชื่อ ใน เรา ได้ แล้ว แม้น จะ ตาย แล้ว ก็ ยัง
จะ เปน ขึ้น อีก แล ถ้า ผู้ ใด เปน และ เชื่อ ใน เรา ผู้ นั้น จะ ตาย หา มิ ได้
รน สิ้น กลัป ทั้ง นี้ เจ้า เชื่อ หรื นาง ก็ ทูล ว่า เชื่อ อยู่ พระ เจ้า ข้า ข้าพเจ้า
เชื่อ อยู่ ว่า พระองค์ เปน ครีศโต เปน บุตร พระเจ้า อัน ได้ เสดจ มา ใน โลกย์
นาง มาธา ได้ ว่า ดั่ง นี้ แล้ว จึ่ง กลับ ไป รอ้ง เรียก มาเรีย ผู้ พี่ น้อง กัน นั้น
มิ ให้ ผู้ ใด อื่น รู้ บอก ว่า ท่าน อาจารย์ มา แล้ว ก็ เรียก เจ้า ครั้น นาง มา
เรีย ได้ ยิน ดั่ง นั้น ก็ ลุก ขึ้น เรว มา หา พระองค์ ฝ่าย พระองค์ ก็ ยัง มิ ได้
เข้า บ้าน แต่ คอย อยู่ ใน ที่ ซึ่ง มาธา ได้ มา พบ กัน นั้น ฯะ
๓๑ ๑ ส่วน พวก ยูดาย ที่ อยู่ ใน เรือน กับ นาง มาเรีย จะ ได้ เล้า โลม ให้
ทุเลา นั้น เขา ได้ เหน นาง ลุก ขึ้น เรว ออก ไป นอก จึ่ง คิด ตาม ไป ว่า นาง
นั้น จะ ไป ถึง ที่ ฝัง ศภ พิลาพ ร่ำ ไร ที่ นั้น ครั้น นาง มาเรีย มา ถึง พระเยซู อยู่
เหน พระองค์ แล้ว ก็ กราบ ลง แทบ พระบาท ทูล พระองค์ ว่า พระองค์ เจ้า
ข้า ถ้า พระองค์ ได้ อยู่ ที่ นี่ ลาซะโร จะ ได้ ตาย แล้ว ก็ หา มิ ได้ เหตุ ดั่ง
นี้ เมื่อ พระเยซู เหน นาง พิลาพ ร้อง ไห้ และ พวก ยูดาย ที่ มา พร้อม กัน นั้น
พิลาพ รอ้ง ไห้ ด้วย พระองค์ จึ่ง ทรง พระ วิตก ใน วิญาณ รอ้น รน ใน พระ
ไทย ก็ ตรัส ถาม ว่า ศภ นั้น ได้ วาง ที่ ไหน เขา จึ่ง ทูล ว่า พระองค์ เจ้า
ข้า เชิญ พระองค์ มา ดู ฝ่าย พระเยซู ก็ ฟาย ชลเนตร พวก ยูดาย จึ่ง บอก
ว่า ดู เถิด ท่าน รักษ เขา มาก นัก แต่ ใน พวก นั้น ลาง คน ถาม ว่า ท่าน
นี้ ที่ ให้ คน ตา บอด นั้น เหน จะ ทำ มิ ให้ คน นี้ ตาย มิ ได้ หรื แต่ พระเยซู
ยัง โศก เศร้า พระไทย มา ถึง ที่ ฝัง ๆ นั้น เปน ถ้ำ แล้ว มี ศิลา ใหญ่ วาง ที่
ปาก ถ้ำ อยู่ พระเยซู จึ่ง ตรัส สั่ง ว่า ศิลา นั้น รื้ ออก เสีย นาง มาธา ผู้
เปน พี่ น้อง กัน กับ ผู้ ตาย นั้น ทูล ว่า ถึง ป่าน นี้ จะ เน่า เหมน พระ เจ้า ข้า
ด้วย ว่า เปน สี่ วัน มา แล้ว พระเยซู ก็ ตรัส ถาม นาง นั้น ว่า มิ ใช่ หรื เรา

ได้ว่าแก่เจ้าแล้วว่า ถ้าเจ้าจะเชื่อได้ เจ้าจะเหนรัศมีภาพแห่งพระ
เจ้า เขาจึ่งรื้เศลานั้นออกจากที่ฝั่งศภ แล้วพระเยซูเงยพระภักตร
ดูข้างบนสวดว่า พระบิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าโมทนาพระคุณที่พระองค์ได้
โปรดฟั่งข้าพเจ้า ๆ รู้อยู่ว่าพระองค์ได้ฟั่งข้าพเจ้าในทุกเวลา แต่ว่า
เพราะฝูงคนที่ลอ้มอยู่นั้นข้าพเจ้าจึ่งว่าดั่งนี้ เพื่อเขาจะได้เชื่ออยู่ว่า
พระองค์ได้ใช้เรามา ครั้นพระองค์ได้ตรัสทั้งนี้แล้ว พระองค์จึ่งแผด
เสียงดังรอ้งว่า ลาซะโรเอ๋ยออกมาเถิด เมื่อนั้นคนที่ได้ตายแล้ว
ออกมามีผ้าผูกพันธ์อยู่ทั้งมือทั้งตีน หน้านั้นก็ผูกพันธ์อยู่ด้วยผ้าเช็ด
หน้า พระเยซูก็ตรัสแก่คนทั้งหลายว่า แก้ปล่อยเสียเถิด ฯะ
๔๕ ๏ เหตุดั่งนี้พวกยูดายที่มาหานางมาเรียเปนหลายคน ครั้นได้
เหนซึ่งพระเยซูกระทำนั้นก็เชื่อในพระองค์ ในพวกนั้นก็มีบ้างไปหา
พวกฟาริซาย เล่าเนื้อความซึ่งพระเยซูได้กระทำให้เขาฟั่ง พวกปะ
โรหิตใหญ่กับพวกฟาริซาย จึ่งชุมนุมที่ปฤกษาทั้งหลายและถามว่า
เราจะทำประการใดดี ด้วยว่าคนนี้สำแดงลักขณะสำคัญเปนหลายข้อ
ถ้าเราจะนิ่งเสียเช่นนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อในเขา แล้วพวกโรมจะมา
ชิงเอาทั้งเมืองทั้งพลประเทษเราสิ้น ขณะนั้นยังมีคนหนึ่งชื่อกายะฟา
เปนปะโรหิตจ้าวในปีนั้น บอกแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายนี้ไม่รู้จักอะไร
เลย แลมิได้เข้าใจว่า ควรแก่เราแล้ว จะให้ผู้หนึ่งตายเพราะคน
ทั้งปวง มิให้คนทั้งปวงฉิบหาย เขาว่าทั้งนี้มิใช่ว่าแต่ตัวเอง แต่
ว่าครั้นเปนจ้าวพวกปะโรหิตในปีนั้นจึ่งทำนายไว้ว่า พระเยซูจะตาย
เพราะพลประเทษนั้น มิใช่เพราะประเทษนั้นพวกเดียว แต่ทว่าให้ลูก
แห่งพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้น ประมวลมาเปนพวกเดียว ตั้งแต่
วันนั้นมาเขาจึ่งคิดอ่านกันจะได้ประหารพระองค์ เหตุดั่งนี้พระองค์
จะเที่ยวต่อไปกลางพวกยูดายนั้นมิได้ แต่ว่าเสดจไปจากที่นั่น ไปใน
แดนชายป่าที่มีชื่อว่าบ้านเอฟะรายิม และอาไศรยอยู่ที่นั้นกับพวกลูกสิษ

๕๕ ๏ และ เทษกาล แห่ง พวก ยูดาย ชื่อ ว่า ปั๋ศคา มา ใกล้ แล้ว คน เปน
อัน มาก มา จาก บ้าน เมือง จะ ขึ้น ไป เมือง ยะรูซาเลม มา ก่อน ปั๋ศคา เพื่อ จะ
ได้ ชำระ ตัว เขา จึ่ง หา พระเยซู แล้ว ครั้ง เขา ยืน อยู่ ในวิหาร เขา ถาม กัน
ว่า ท่าน เหน หย่างไร ท่าน จะ ไม่ มา ถึง เทษกาล นี้ หรื ฝ่าย พวก ปะโรหิต
ใหญ่ กับ พวก ฟาริซาเขา ได้ สั่ง ไว้ แล้ว ว่า ถ้า ผู้ ใด รู้ ว่า เยซู นั้น อยู่ ที่
ไหน ก็ ให้ ผู้ นั้น มา แจ้ง ให้ เรา เพื่อ เรา จะ ได้ จับ เสีย ฯะ

๏ บท ๑๒ ฯ

๏ ยัง อยู่ อีก หก วัน กว่า จะ ถึง ปั๋ศคา พระเยซู ก็ เสดจ มาใน บ้าน เบธะ
เนีย ที่ อยู่ ของ ลาซะโร ที่ ได้ ตาย แล้ว ที่ พระองค์ ได้ ให้ เปน ขึ้น จาก ตาย
นั้น ที่ นั้น เขา ได้ จัด แจง แต่ง การ เลี้ยง พระองค์ และ นาง มาธา เปน ผู้
ปรนิบัติ โตะ ฝ่าย ลาซะโร ก็ เปน คน หนึ่ง ใน พวก ที่ นั่ง โตะ ด้วย กัน กับ
พระองค์ ส่วน นาง มาเรีย เล่า ก็ เอา น้ำ มัน หอม หนัก สัก สิบ ตำลึง เปน
ราคา แพง นัก มา ชะโลม พระบาท พระเยซู แล้ว เอา ผมศีศะ มา เชด พระ
บาท นั้น ด้วย น้ำ มัน หอม นั้น ฟุ้ง ตระหลบ เตม เรือน แล้ว คน หนึ่ง แต่ ใน
พวก ลูกสิษ ของ พระองค์ คือ ยูดา อิศการิโอต ลูก แห่ง ซีโมน เปน ผู้ ที่ จะ
มอบ พระองค์ ไว้ นั้น บอก ว่า น้ำ มัน หอม นี้ ทำ ไม ไม่ ได้ ขาย ได้ เงิน สัก ชั่ง
หนึ่ง แล้ว แจก ให้ คน ยาก จน เขา ว่า ทั้ง นี้ มิ ใช่ เพราะ เขา ได้ เอนดู คิด
ถึง คน จน แต่ ทว่า เพราะ เขา เปน ใจ ขะโมย เปน คน ถือ ถุง ย่าม แล สิ่ง
ของ ที่ ใส่ ใน ถุง นั้น พระเยซู จึ่ง ตรัส สั่ง ว่า อย่า ให้ นาง นี้ เปน ทำวล เลย
เขา ได้ รักษา นี้ ไว้ สำหรับ วัน ฝั่ง ศภ เรา ซึ่ง คน ยาก จน นั้น มี อยู่ กับ ท่าน
เสมอ ทุก วัน ๆ ฝ่าย เรา เล่า จะ อยู่ ทุก วัน เสมอ มิ ได้ ฯะ
๙ ๏ ฝ่าย ฝูง คน พวก ยูดาย เปน อัน มาก ครั้น รู้ แล้ว ว่า พระองค์ อยู่
ที่ นั้น เขา ชวน กัน มา มิ ใช่ เพราะ พระเยซู ผู้ เดียว แต่ ทว่า จะ ใค่ร
เหน ลาซะโร ด้วย ซึ่ง พระองค์ ให้ เปน ขึ้น จากตาย นั้น แต่ พวก ปะ
โรหิต ใหญ่ เขา ก็ คิด อ่าน กัน จะ ประหาร ลาซะโร ด้วย ว่า เพราะ ลา

ซะโร นั้น พวก ยูดาย เปน อัน มาก ออก ไป เชื่อ ใน พระเยซู ฯะ
๑๒ ๏ อยู่ มาอีก วัน หนึ่ง ฝูง คน เปน อัน มาก ที่ มา ถึง เทษกาล งาน นั้น เขา ได้ ยิน ว่า พระเยซู มา ถึง เมือง ยรูซาเลม แล้ว เขา ก็ รับ เอา ก้าน ต้น ตาล ถือ ออก ไป ภอ ภบ พระองค์ แล้ว ก็ ร้อง ดัง ว่า โฮซันนา สาธุการ แก่ มหา กระษัตร เจ้า พล ยิศราเอล ที่ เสด็จ มา เดชะ นาม แห่ง พระองค์ เจ้า ฝ่าย พระเยซู ได้ ภบ ลา ตัว หนึ่ง จึ่ง ขึ้น นั่ง บน ลา นั้น ดุจ ดัง คำ เขียน ไว้ ว่า บุตรี แห่ง ซีโอน เอ๋ย อย่า กลัว เลย จง ดู เถิด มหา กระษัตร เจ้า ของ ท่าน เสด็จ มา นั่ง เหนือ หลัง ลูก ลา เดิม นั้น พวก ลูกสิษ ของ พระองค์ มิ ได้ เข้า ใจ ว่า เหตุ การ ทั้ง นี้ จะ เปน ประการ ใด แต่ ทว่า ต่อ พระเยซู ได้ รับ รัศมีภาพ แล้ว เขา จึ่ง ลำลึก คิด ขึ้น ว่า มี คำ เขียน ว่า ด้วย พระองค์ เช่น นี้ แล้ว เขา ได้ ทำ เช่นนี้ แก่ พระองค์ เหตุ ดั่ง นี้ ฝูง คน ที่ อยู่ กับ พระ องค์ เปน พญาณ ว่า พระองค์ ได้ เรียก ลาซะโร ออก มา จาก ที่ ฝัง ศภ และ ให้ เปน ขึ้น จาก ตาย เพราะ เหตุ ดั่ง นี้ เมื่อ ฝูง คน ทั้งหลาย ได้ ยิน ว่า พระ องค์ ได้ กระทำ ซึ่ง ลักขณะ สำคัญ ดั่ง นั้น เขา จึ่ง ภา กัน มา หา พระองค์ ฝ่าย พวก ฟาริซาย เขา จึ่ง บอก กัน ว่า ท่าน ไม่ เหน หรื ท่าน ทำ อะไร ก็ ไม่ ตลอด ดูดุ๊ะ คน สิ้น ทั้ง โลกย์ คิด ตาม เขา ไป แล้วและ ฯะ
๒๐ ๏ ยัง มี พวก เฮเลน บ้าง ขึ้น ไป จะ นมัศการ คราว เทษกาล นั้น เขา ก็ มา หา ฟีลิบ ชาว บ้าน เบธซายะดา แขวง เมือง ฆาลิลาย ว่า ท่าน เจ้า ข้า ข้าพเจ้า จะ ใคร่ ภบ พระเยซู ฝ่าย ฟีลิบ ก็ มา บอก แก่ อันดเรอา แล้ว อันดเรอา กับ ฟีลิบ มา ทูล พระเยซู ๆ จึ่ง ตรัส ตอบ เขา ว่า เวลา ที่ บุตร มนุษ จะ ได้ รัศมีภาพ นั้น มา ถึง แล้ว เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย เปน แท้จริง ว่า ถ้า เมต เข้า สาลี นั้น มิ ได้ ตก ใน ดิน เปื่อย ไป ก็ จะ อยู่ เปน เมต เดียว แต่ ทว่า ถ้า จะ เปื่อย แล้ว จึ่ง จะ เปน ผล เปน อัน มาก ถ้า ผู้ ใด รักษ ชีวิตร ตน ก็ ทำ ให้ชีวิตร นั้น เสีย แล้ว ถ้า ผู้ ใด ชัง ชีวิตร คน ใน โลกย์ นี้ ผู้ นั้น ก็ รักษา ชีวิตร นั้น ไว้ ถึง จะ ได้ จำเริญ เปน อัตรา ถ้า ใคร ผู้ ใด จะ ปรนิ

บัติ แก่ เรา ให้ ผู้ นั้น ติด ตาม เรา มา เถิด แล้ว เรา จะ อยู่ ที่ ไหน ผู้ ปรนิบัติ
แก่ เรา ก็ จะ อยู่ ที่ นั้น อนึ่ง ถ้า ผู้ ใด ปรนิบัติ แก่ เรา พระบิดา เรา จะ
โปรด ให้ ผู้ นั้น มี เกรียติ ยศ ฯะ
๒๗ ๑ เดี๋ยว นี้ ใจ เรา เปน ทุกข์ อยู่ แล้ว เรา จะ ว่า หย่างไร พระบิดา
เจ้า ข้า จง โปรด ช่วย ข้าพเจ้า ให้ รอด จาก เวลา นี้ เถิด แต่ ว่า เพราะ เหตุ ดั่ง
นี้ ข้าพเจ้า จึ่ง มา ถึง เวลา นี้ พระบิดา เจ้า ข้า ขอ ให้ นาม ชื่อ พระองค์ เปน
เกรียติ ยศ ไป เมื่อ นั้น จึ่ง มี เสียง มา แต่ สวรรค์ ว่า เรา ได้ ให้ เปน เกรียติ
ยศ ไป แล้ว ๆ ยัง จะ ให้ เปน เกรียติ ยศ ต่อ ไป อีก ฝ่าย ฝูง คน ที่ ยืน อยู่
นั้น ได้ ยิน เสียง นั้น เขา จึ่ง บอก ว่า ฟ้า รอ้ง คน อื่น ก็ บอก ว่า ทูต สวรรค์
ได้ บอก แก่ พระองค์ ส่วน พระเยซู ตรัส ตอบ ว่า เสียง นี้ มิ ได้ มา เพราะ
เรา แต่ ว่า เพราะ ท่าน ทั้งหลาย เดี๋ยว นี้ แล เปน เวลา ที่ พิภากษา โลกย์ นี้
ผู้ ที่ เปน ใหญ่ ใน โลกย์ นี้ จะ ตอ้ง เนระเทศ กำจัด เสีย เดี๋ยว นี้ และ ฝ่าย เรา
ถ้า เรา ตอ้ง ยก ขึ้น จาก แผ่นดิน แล้ว จะ ชัก คน ทั้งปวง ให้ มา หา เรา
พระองค์ ตรัส ทั้ง นี้ หวัง จะ ให้ คน ทั้งปวง เข้า ใจ ว่า พระองค์ จะ วาง ชี
วิตร ตาย นั้น หย่างไร ฝูง คน จึ่ง ทูล พระองค์ ว่า ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ได้
ยิน แต่ ใน พระ บัญญัติ ว่า พระ คริศโต คง จะ อยู่ เปน นิจ ก็ เหตุ ไฉน พระ
องค์ จึ่ง ว่า บุตร มนุษ จะ ตอ้ง ยก ขึ้น นั้น บุตร มนุษ นั้น จะ เปน ผู้ ใด เล่า
พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า ที่ สว่าง ยัง จะ คอย อยู่ กับ ท่าน นอ่ย หนึ่ง เมื่อ
ท่าน มี ความ สว่าง นั้น ค่อย เดิร ไป เถิด เกลือก ว่า ซึ่ง มืด นั้น จะ มา บัง เสีย
ดว้ย ว่า คน ที่ เดิร ใน ที่ มืด ไม่ รู้ ว่า จะ ไป ถึง ไหน เมื่อ ท่าน มี ความ สว่าง
ก็ จง เชื่อ ใน ความ สว่าง นั้น เพื่อ จะ ได้ เปน ลูก แห่ง ความ สว่าง ครั้น
พระเยซู ตรัส ดั่ง นี้ แล้ว จึ่ง ละ เขา ซอ่น พระองค์ ที่ เขา จะ ไม่ เหน ได้ ฯ
๒๗ ๑ ถึง แม้น พระองค์ ได้ กระทำ ซึ่ง ลักขณะ สำคัญ ดั่ง นี้ ต่อ หน้า เขา
แล้ว เขา ยัง ไม่ เชื่อ ใน พระองค์ นี้ ก็ สม ดว้ย คำ ยะซายา ผู้ ทำนาย ซึ่ง ว่า
พระองค์ เจ้า ข้า ใคร เลย ได้ เชื่อ ถอ้ย คำ ของ ข้าพเจ้า ริทธิ เดช แห่ง พระ

องค์ เจ้าได้เปน ปรากฎ แก่ ผู้ ใด เหตุ ดั่ง นี้ เขา เชื่อ มิ ได้ เพราะ ว่า ยัง มี
คำ ของ ยะซายา ว่า ท่าน ทำ ให้ ตา เขา บอด แล้ว และ ใจ เขา แข็ง กระ
ด้าง เพื่อ มิ ให้ เขา เหน ด้วย ตา เขา มิ ให้ สังเกต ด้วย ใจ เขา จะ ได้ กลับ
ตั้ง ใจ เสีย ใหม่ แล เรา จะ ได้ รักษา เขา ให้ หาย ยะซายา ได้ ว่า ดั่ง นี้ คราว
ท่าน ได้ เหน รัศมี โอภาษ แห่ง พระองค์ และ ทำนาย ด้วย พระองค์ แต่ ว่า
ใน พวก ขุนนาง มี หลาย คน เชื่อ ใน พระองค์ แต่ จะ รับ เปน ปรากฎ นั้น หา มิ
ได้ กลัว เกลือก ว่า พวก ฟาริซาย จะ ไล่ เสีย จาก โรง ธรรม เพราะ ว่า พวก
นั้น รักษ คำ สระเสิญ ของ มนุษ มาก กว่า คำ สระเสิญ แห่ง พระเจ้า ฯะ
๔๔ ๏ เมื่อ นั้น พระเยซู แผด เสียง ตรัส ว่า ถ้า ผู้ ใด เชื่อ ใน เรา มิ ใช่ ผู้
นั้น เชื่อ ใน เรา ก็ เชื่อ ใน ท่าน ผู้ ใช้ เรา มา ใคร ผู้ ใด ได้ เหน เรา แล้ว ก็
ได้ เหน ท่าน ผู้ ใช้ เรา มา เรา มา จะ ได้ เปน สว่าง แก่ โลกย์ มิ ให้ ผู้ ใด ใด
ที่ เชื่อ ใน เรา อยู่ ใน ที่ มืด เลย ถ้า ผู้ ใด ได้ ยิน ถ้อย คำ ของ เรา และ ยัง
ไม่ เชื่อ เรา มิ ได้ ปรับ โทษ ผู้ นั้น เรา มิ ได้ มา จะ ปรับ โทษ แห่ง โลกย์ แต่
ว่า เรา มา จะ ช่วย โลกย์ นั้น ให้ รอด ถ้า ผู้ ใด ประมาท เรา แล มิ ได้ รับ ถ้อย
คำ แห่ง เรา ผู้ นั้น ยัง มี อยู่ ซึ่ง จะ พิภากษา เขา ถ้อย คำ ซึ่ง เรา ได้ ว่า นั้น
และ จะ พิภากษา เขา ใน วัน สุด นั้น ด้วย ว่า เรา มิ ได้ ว่า อะไร แต่ ตาม ใจ เรา
เอง แต่ ว่า พระบิดา ที่ ใช้ เรา มา ได้ สั่ง เรา ไว้ หย่างไร เรา ก็ ว่า เรา ก็ สั่ง
สอน หย่างนั้น บัญญัติ แห่ง พระองค์ นั้น เรา รู้ อยู่ ว่าเปน ชีวิตร อัน จำเริญ ชั่ว
กัลป ที่ เรา ว่า นั้น เรา ว่า เหมือน พระบิดา ได้ สั่ง เสีย ไว้ แก่ เรา เหมือน กัน

๏ บท ๑๓ ฯ

๏ ครั้น เทษกาล คือ ปัศคา ยัง ไม่ ถึง พระเยซู ทราบ พระไทย ว่า เวลา
ที่ พระองค์ จะ กลับ ขึ้น ไป จาก โลกย์ นี้ ไป หา พระบิดา นั้น ใกล้ จะ ถึง แล้ว
ครั้น ได้ ปลง พระไทย รักษ พวก พ้อง ของ พระองค์ ที่ อยู่ ใน โลกย์ นี้ แล้ว ก็
ยัง ทรง รักษ เขา จน ถึง ที่ สุด แล ครั้น รับ อาหาร ด้วย กัน นั้น ซาตาน
ได้ เข้า เดือนใจ ของ ยูดา อิศการิโอต ลูก ซีโมน ให้ มอบ พระองค์ ไว้ พระเยซู

ก็รู้ว่า พระบิดาได้ยกสาระพัดให้ไว้ในพระหัดถ์พระองค์แล้ว และ
พระองค์ได้ออกมาจากพระเจ้า และจะกลับไปหาพระเจ้าอีก พระองค์
จึ่งลุกขึ้นจากที่รับอาหาร เอาผ้าผ่อนวางไว้ แล้วเอาผ้าเชดมือเชดตัว
คาดพระองค์ไว้ จึ่งเอาน้ำเทลงในอ่างแล้วล้างตีนของพวกสิษ และ
เอาผ้าเชดที่คาดพระองค์นั้นมาเชดเสีย ครั้นมาถึงซีโมนเปโตร ๆ
นั้นทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะล้างตีนของข้าพเจ้าหรือ
พระองค์จึ่งตรัสแก่เขาว่า ที่เราทำนั้นเจ้าไม่รู้ก่อน ต่อภายหลังจึ่ง
จะรู้ได้ ฝ่ายเปโตรก็ทูลว่า พระองค์จะล้างตีนของข้าพเจ้าก็หามิได้
เลยเปนอันขาด พระเยซูก็ตรัสตอบว่า ถ้าแม้นว่าเรามิได้ล้างเจ้า
เสีย เจ้าจะเปนพักฝายข้างเราก็หามิได้ เมื่อนั้นเปโตรก็ทูลว่า ใช่
แต่ตีนข้าพเจ้าสิ่งเดียวนั้น แต่ว่าทั้งมือทั้งศีศะด้วยพระเจ้าข้า ฝ่าย
พระเยซูก็ตรัสตอบเขาว่า คนที่ล้างแล้วไม่ต้องการจะล้างอีก เว้น
แต่ตีนเท่านั้น แล้วจึ่งบริสุทธิสิ้นทั้งกาย ท่านก็บริสุทธิอยู่ แต่มิ
ใช่สิ้นทุกคน ด้วยพระองค์รู้จักคนที่จะมอบพระองค์นั้น เหตุดังนั้น
พระองค์จึ่งว่า ท่านมิใช่บริสุทธิสิ้นทุกคน ฯะ
๑๒ ๑ ครั้นพระองค์ล้างตีนเขาแล้ว ก็ทรงผ้าผ่อนและนั่งลงรับอา
หารอีก จึ่งตรัสถามเขาว่า เราทำอะไรแก่ท่าน ๆ เข้าใจอยู่หรือ
ท่านเรียกเราว่า อาจารย์เจ้าข้า และพระองค์เจ้าข้า ที่ท่านว่านั้นก็
ชอบอยู่ ด้วยว่าเราเปนนั้นและ เหตุดังนี้ถ้าเราผู้เปนเจ้าแลอาจารย์
ของท่านยังล้างตีนของท่าน ๆ ก็จะต้องล้างตีนแก่กันและกันเหมือน
กัน ด้วยว่าเราให้หย่างแก่ท่านแล้วว่า เราได้ทำแก่ท่านหย่างไร ก็ให้
ท่านทำตามเราเถิด เราบอกแก่ท่านเปนแท้จริงว่า บ่าวจะเปนใหญ่
กว่านายมิได้ คนใช้นั้นจะเปนใหญ่กว่าคนที่ใช้เขาก็มิได้ ครั้นท่าน
เข้าใจทั้งนี้แล้ว ถ้าประพริทธิตาม ทานก็จะเปนผาศุขแล เรามิได้
ว่าด้วยท่านทั้งปวงสิ้น เราได้เลือกผู้ใดเรารู้อยู่ แต่ว่าคำที่เขียน

ไว้นั้นคงสำเร็จ คือว่าคนที่กินขนมด้วยกันกับเรา คนนั้นแลยก
ส้นถีบเข้ามาสู้เรา ความทั้งนี้เราบอกแก่ท่านก่อน เมื่อยังไม่เปน
มา เพื่อว่าเมื่อจะเปนมานั้น ท่านจะได้เชื่อว่า เราเปนผู้นั้นและ เรา
ว่าแก่ท่านเปนแท้จริงว่า ถ้าผู้ใดจะรับคนที่เราใช้ ผู้นั้นก็รับเรา
และผู้ใดรับเรา ผู้นั้นก็รับท่านผู้ใช้เรามา ฯะ
๒๑ ๏ ครั้นเมื่อพระเยซูได้ตรัสทั้งนี้แล้ว ก็เปนทุกข์โศกในวิญาณ
แล้วยังได้เปนพญาณตรัสว่า เราบอกแก่ท่านทั้งหลายเปนแท้จริงว่า
แต่ในพวกท่านมีคนหนึ่งจะมอบเราไว้ พวกลูกสิษจึ่งดูหน้ากันสงไส
ว่า พระองค์ได้ว่าด้วยผู้ใด แล้วก็มีสิษคนหนึ่งเปนที่รักษของพระ
เยซู นั่งอยู่ชิดกับอุระพระเยซู ซีโมนเปโตรจึ่งพยักหน้าแก่ผู้นั้นให้
ถามว่า จะเปนผู้ใดที่พระองค์ว่านั้น ผู้ที่แอบอุระพระเยซูจึ่งทูลถาม
ว่า จะเปนใครพระเจ้าข้า ฝ่ายพระเยซูก็ตรัสตอบว่า จะเปนผู้นั้น
ที่เราจะให้ของกินน่อยหนึ่ง ครั้นเราจิ้มแล้ว พระองค์จึ่งจิ้มของนั้น
แล้ว ก็ส่งให้แก่ยูดาอิศการิโอตลูกของซีโมน ครั้นให้เขาแล้วซาตาน
ก็เข้าสิงสู่เขา พระเยซูก็ตรัสสั่งเขาว่า ที่เจ้าจะทำนั้นก็ทำให้เรว
เถิด ฝ่ายคนที่นั่งอยู่นั้นไม่มีใครเข้าใจว่า ที่พระองค์ว่านั้นท่านว่า
ด้วยเหตุอันใด แต่ลางคนก็คิดว่า เปนเพราะยูดานั้นถือถุงเงิน พระ
เยซูจึ่งสั่งให้ซื้ออะไร ซึ่งต้องการในเทษกาลนั้น หรือจะแจกให้แก่
คนจนบ้าง ฝ่ายยูดาครั้นรับประทานแล้วก็ออกไปบัดเดี๋ยวนั้น แล้ว
ก็เปนเวลากลางคืนอยู่ เมื่อไปแล้วพระเยซูจึ่งตรัสว่า บัดเดี๋ยวนี้
บุตรมนุษได้รัศมีภาพ และพระเจ้าก็ได้รัศมีภาพด้วยบุตรมนุษนั้น
แล้วถ้าพระเจ้าได้รัศมีภาพนั้น ก็จะโปรดให้บุตรมีรัศมีด้วยพระ
องค์ แล้วจะให้เปนเรว ๆ ลูกเล็กเอ๋ยเราจะอยู่ด้วยกันอีกสักน่อย
หนึ่ง แล้วท่านจะหาเรา ดุจดังเราได้ว่าแก่พวกยูดายนั้น ที่เราจะ
ไปอยู่นั้น ท่านจะมาไม่ได้ บัดนี้เราว่าแก่ท่านเหมือนกัน ฯะ

๓๔ ๏ เรา ให้ ไว้ แก่ ท่าน ซึ่ง บัญคิ ใหม่ ประการ หนึ่ง ว่า ให้ รักษ ใคร่
ซึ่ง กัน และ กัน เถิด เรา ได้ รักษ ท่าน หย่างไร ก็ ให้ ท่าน รักษ กัน หย่าง
นั้น เถิด ดวัย การ เช่น นี้ ถ้า ท่าน มี ใจ รักษ กัน คน ทั้งปวง จึ่ง จะ รู้ ว่า
ท่าน เปน สิษ ของ เรา ซีโมน เปโตร จึ่ง ทูล ถาม ว่า พระองค์ จะ ไป ข้าง
ไหน พระเจ้า ข้า พระเยซู ก็ ตรัส ตอบ ว่า ที่ เรา จะ ไป นั้น เจ้า จะ ตาม มา
เดี๋ยว นี้ ไม่ ได้ ภาย หลัง เจ้า จะ ตาม เรา มา เปโตร จึ่ง ทูล ถาม ว่า พระ
องค์ เจ้า ข้า เหตุ ไฉน ข้าพ เจ้า จะ ตาม พระองค์ ไป เดี๋ยว นี้ ไม่ ได้ ข้าพเจ้า
จะ สู้ เสีย ชีวิตร เพราะ พระองค์ พระเยซู ก็ ตรัส ถาม ว่า เจ้า จะ สู้ เสีย
ชีวิตร เพราะ เรา หรื เรา บอก แก่ เจ้า เปน แท้ แน่ และ ว่า ก่อน ไก่ จะ ขัน
เจ้า จะ ปัดคิเสท เรา ถึง สาม ครั้ง ว่า ไม่ รู้ จัก ฯะ

๏ บท ๑๔ ฯ

๏ อย่า ให้ ใจ ท่าน วิตก เลย ท่าน เชื่อ ใน พระเจ้า อยู่ จง เชื่อ ใน เรา
ดวัย ใน เรือน แห่ง พระบิดา เรา ก็ มี ที่ อยู่ เปน หลาย แห่ง ถ้า ไม่ เช่น นั้น
เรา จะ ได้ บอก แก่ ท่าน แล้ว เรา จะ จัด แจง ที่ อยู่ ให้ ท่าน ทั้งหลาย ถ้า เรา
จะ ไป จัด แจง ที่ อยู่ ให้ ท่าน แล้ว เรา จึ่ง จะ กลับ มา อีก รับ ท่าน ไป อยู่ ดวัย
กัน กับ เรา เรา อยู่ ที่ ไหน ให้ ท่าน อยู่ ที่ นั่น เรา จะ ไป ที่ ไหน ท่าน รู้ อยู่
ทาง นั้น ท่าน ก็ รู้ ดวัย โธมา จึ่ง ทูล ว่า พระองค์ จะ ไป ที่ ไหน ข้าพเจ้า ทั้ง
หลาย มิ ได้ รู้ ทาง นั้น จะ รู้ ที่ ไหน ได้ เล่า พระ เจ้า ข้า ส่วน พระเยซู ก็
ตรัส ตอบ ว่า เรา นี้ ก็ เปน ทาง เปน ผู้ สอน ความ สัจ เปน ผู้ ให้ มี ชีวิตร
หา ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง จะ มา หา พระบิดา เว้น แต่ ดวัย เรา เปน ทาง ถ้า ท่าน ได้
รู้ จัก เรา แล้ว คง จะ ได้ รู้ จัก พระบิดา เรา ดวัย แต่ นี้ ไป ท่าน รู้ จัก
พระองค์ และ ได้ เหน แล้ว ฯะ
๘ ๏ ขณะ นั้น ฟีลิบ ทูล ว่า พระองค์ เจ้า ข้า ขอ พระองค์ สำแดง พระ
บิดา แก่ ข้าพเจ้า ทั้งหลาย จึ่ง จะ ภอ ดี แก่ เรา แล พระเยซู ก็ ตรัส ว่า ฟีลิบ
เอ๋ย เรา ได้ อยู่ กับ ท่าน นาน ปาน ดั่ง นี้ แล ท่าน ยัง ไม่ รู้ จัก เรา หรื ใคร

ผู้ใดได้เหนเราก็ได้เหนพระบิดาเหมือนกัน เปนไฉนท่านมาว่า จง
สำแดงพระบิดาให้เราเหน เจ้าไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระ
บิดาอยู่ในเรา ถ้อยคำซึ่งเราพูดแก่ท่านทั้งหลาย มิใช่แต่เราว่าเอง
พระบิดาที่อยู่ในเรา พระองค์ทรงกระทำการนั้น จงเชื่อเราเถิดว่า เรา
อยู่ในพระบิดาและพระบิดาก็อยู่ในเรา ถ้าแม้นไม่เช่นนั้น ก็จงเชื่อ
เราเพราะการงานที่ทำนั้น เราบอกแก่ท่านเปนแท้จริงว่า ถ้าผู้ใด
เชื่อในเรา ๆ ทำการสิ่งใดผู้นั้นก็จะทำเหมือนกัน แลใหญ่กว่านั้น
อีกก็จะทำได้ ด้วยว่าเราจะไปหาพระบิดา อนึ่งท่านจะขอสิ่งใด ๆ
ออกชื่อของเรา ๆ จะทำสิ่งนั้นให้ เพื่อพระบิดาจะได้เกรียติยศด้วย
บุตรพระองค์ ถ้าท่านจะขอสิ่งใด ๆ ออกชื่อของเราเราก็จะทำให้แล
๑๕ ๏ ถ้าท่านรักษเราแล้ว จงถือซึ่งเราบัญญัติไว้นั้น แล้วเราจะ
ขอแต่พระบิดา จะโปรดให้ที่ช่วยสงเคราะห์อันอื่นให้อยู่ด้วยกันกับ
ท่านจนสิ้นกลัป คือพระวิญญาณอันสัจแท้ซึ่งโลกย์นี้จะรับมิได้ เพราะ
ว่าโลกย์นั้นมิได้สังเกตมิได้รู้จักพระวิญญาณนั้น ฝ่ายท่านก็รู้จักอยู่
ด้วยว่าพระวิญญาณนั้นได้อยู่กับท่านแล้ว และยังจะอยู่ในท่านสืบไป
เบื้องหน้า เราจะทิ้งท่านไว้หย่างเปนกำพร้าอนาถาก็หามิได้ เราจะ
มาหาท่าน อีกน่อยหนึ่งและโลกย์นี้จะเหนเราไม่ได้แล้ว แต่ว่าท่าน
ยังจะเหนเราได้ เพราะเรามีชีวิตรท่านก็จะมีชีวิตรด้วย ในกาละ
วันนั้นท่านจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาและท่านทั้งหลายอยู่ในเรา และ
เราก็อยู่ในท่าน ถ้าใครผู้ใดมีบัญญัติของเราแลถือตาม ก็เปนผู้นั้น
และที่รักษเรา ถ้าผู้ใดจะรักษเรา พระบิดาเราจะทรงรักษผู้นั้น และ
เราเองจะรักษเขา แลจะสำแดงตัวเราให้เขาเหน ฯะ
๒๒ ๏ แล้วสิษคนหนึ่งชื่อยูดา มิใช่อิศการิโอต จึ่งทูลถามว่าพระ
องค์เจ้าข้า จะเปนไฉนว่าจะสำแดงพระองค์แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย แล้ว
แก่โลกย์นั้นมิได้สำแดง พระเยซูจึ่งตรัสตอบแก่ยูดาว่า ถ้าแลผู้ใด

รักษ เรา ผู้ นั้น ก็ ประพฤติ ตาม คำ เรา และ พระบิดา เรา จะ ทรง รักษ ผู้ นั้น แล้ว ทั้ง พระบิดา ทั้ง เรา จะ มา หา และ จะ อาไศรย ด้วย กัน กับ ผู้ นั้น ถ้า ผู้ ใด มิ ได้ รักษ เรา ผู้ นั้น ก็ มิ ได้ ถือ ตาม ถ้อย คำ ของ เรา ถ้อย คำ ที่ ท่าน ได้ ยิน นั้น มิ ใช่ ของ เรา แต่ ว่า เปน ของ พระบิดา ที่ ใช้ เรา มา ถ้อย คำ ทั้ง นี้ เรา ได้ บอก แก่ ท่าน เมื่อ เรา ยัง อยู่ ด้วย กัน ฝ่าย ที่ ช่วย สง เคราะห์ นั้น คือ พระ วิญญาณ บริสุทธิ ซึ่ง พระบิดา จะ ใช้ มา ใน ชื่อ ของ เรา พระ วิญญาณ นั้น จะ สอน ท่าน ให้ รู้ หมด ให้ ท่าน ลำลึก ถึง สาระพัด ซึ่ง เรา ได้ บอก ไว้ กับ ท่าน ความ ศุข สำราญ เรา ละ ไว้ กับ ท่าน ซึ่ง ศุข สำราญ ของ เรา ๆ จะ ได้ ให้ แก่ ท่าน เหมือน หนึ่ง โลกย์ นั้น ก็ หา มิ ได้ อย่า วิตก กระวล กระวาย อย่า กลัว เลย ท่าน ได้ ยิน แล้ว ซึ่ง เรา ได้ ว่า แก่ ท่าน ว่า เรา จะ ไป แล้ว จะ กลับ มา หา ท่าน อีก ถ้า ท่าน ได้ รักษ เรา ท่าน ก็ จะ ได้ ยินดี เพราะ เรา จะ ไป หา พระบิดา ด้วย ว่า พระบิดา นั้น เปน ใหญ่ กว่า เรา บัด นี้ เรา ได้ บอก แก่ ท่าน ก่อน เมื่อ ยัง มิ ได้ เปน มา เพื่อ ว่า เมื่อ จะ เปน มา แล้ว ท่าน จะ เชื่อ ได้ แต่ นี้ ไป เบื้อง หน้า เรา จะ พูด แก่ ท่าน เปน อัน มาก มิ ได้ เหตุ ว่า ผู้ ครอง ใน โลกย์ นี้ มัน มา และ มัน จะ มี อะไร ใน เรา มิ ได้ แต่ ว่า ให้ โลกย์ รู้ เถิด ว่า เรา รักษ พระบิดา และ พระบิดา นั้น ได้ สั่ง เรา ไว้ หย่างไร เรา ก็ ทำ หย่าง นั้น ลุก ขึ้น ให้ เรา ไป จาก นี้ เถิด ฯะ

◎ บท ๑๕ ฯ

◎ เรา นี้ เปน เถา อะหงุ่น แท้ ฝ่าย พระบิดา เรา ท่าน เปน ผู้ ปลูก ผู้ เลี้ยง กิ่ง ใด ๆ ใน เรา ที่ มิ ได้ ทำ ผล ท่าน ก็ ตัด เสีย ส่วน กิ่ง ที่ ทำ ผล นั้น ท่าน ชำระ เสีย ให้ ทำ ผล ยิ่ง มาก ฝ่าย ท่าน ทั้งหลาย นี้ เล่า ท่าน ก็ ชำระ สอาด แล้ว ด้วย กำลัง ถ้อย คำ ที่ เรา ได้ สั่ง เสีย ไว้ กับ ท่าน ค่อย อยู่ ใน เรา เถิด และ เรา จะ อยู่ ใน ท่าน ดุจ ดั่ง ว่า ถ้า กิ่ง เถา มิ ได้ ติด อยู่ กับ เถา นั้น กิ่ง จะ ทำ ผล เอง มิ ได้ ก็ ฝ่าย ท่าน เล่า ถ้า มิ ได้ อยู่ ใน เรา นี้ ก็ จะ เหมือน กัน และ เรา ก็ เปน เถา อะหงุ่น ท่าน ทั้งหลาย ก็ เปน แต่ กิ่ง แขนง ถ้า ผู้ ใด

อยู่ในเรา และเราอยู่ในผู้นั้น ๆ ก็จะทำผลเปนอันมาก แต่ว่านอก
จากเราท่านจะทำอะไรไม่ได้ ถ้าผู้ใดมิได้อยู่ในเรา ผู้นั้นเหมือนกิ่ง
ไม้ที่เขาทิ้งเสีย แล้วก็เหี่ยวแห้งไปเหมือนกัน คนจะเกบใส่ไฟไหม้
เสีย ถ้าท่านทั้งหลายอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราอยู่ในท่าน ถึง
ท่านจะขอสิ่งใด ๆ ก็จะเปนตามทุกสิ่ง ถ้าท่านทำผลเปนอันมาก
พระบิดาเราก็ได้เกรียติยศในการนั้นแล ท่านจึ่งจะเปนลูกสิษของ
เรา พระบิดาได้รักษเราเพียงไหนเราก็ได้รักษท่านเพียงนั้น จงคง
อยู่ในความรักษของเราเถิด ถ้าท่านถือบัญญัติของเราได้แล้ว ท่าน
ก็จะอยู่ในความรักษของเรา ดังเราถือบัญญัติของพระบิดาเรา แล
อยู่ในความรักษของพระองค์เหมือนกัน เราได้ว่าทั้งนี้แล้ว หวังว่า
ซึ่งเรายินดีในท่านนั้นจะยืดยาวไปได้ แล้วความยินดีของท่านจะได้
เปนอันบริบูรณ ซึ่งบัญญัติของเราคือนี่และว่า เราได้รักษท่านหย่าง
ไร ก็ให้ท่านมีใจรักษกันและกันเหมือนกันเช่นนั้น ถ้าผู้ใดจะวาง
ชีวิตรแทนเพื่อนเขา ความรักษใหญ่กว่านั้นไม่มีใครมีเลย ถ้าท่าน
ทั้งหลายประพฤทธิตามคำเราสั่งนั้น ท่านก็จะเปนเพื่อนของเรา สืบ
ไปเบื้องหน้าเรามิได้เรียกท่านว่าเปนบ่าว ดว้ยว่านายทำอะไรบ่าว
นั้นไม่รู้จัก เราได้เรียกท่านว่าเปนเพื่อน ดว้ยว่าสาระพัดซึ่งเราได้
ยินแต่พระบิดาเรา เราได้บอกแก่ท่านให้แจงแล้ว ท่านมิได้เลือกเรา
แต่ว่าเราได้เลือกท่านตั้งไว้ให้ไปทำผล และให้ผลนั้นจำเริญไปได้
แล้วท่านจะขอสิ่งใด ๆ แต่พระบิดาออกชื่อของเรา พระองค์ก็จะ
โปรดให้แก่ท่านทั้งนั้น เราสั่งแก่ท่านดังนี้จะให้ท่านรักษกันนั้นแล
๑๘ ๏ ถ้าโลกย์นี้ชังท่าน ๆ ก็รู้อยู่ว่าเขาได้ชังเราก่อน ถ้าท่าน
จะได้เปนแต่โลกย์ ๆ นั้นก็จะรักษซึ่งเปนของโลกย์นั้น หากแต่ว่า
เมื่อท่านมิได้เปนแต่โลกย์ และเราได้เลือกท่านเอาออกจากโลกย์แล้ว
เหตุดังนี้โลกย์นั้นพึงชังท่านเสีย ถอ้ยคำซึ่งเราได้ว่าแก่ท่านแต่ก่อน

นั้น จง จำ ไว้ เถิด ว่า บ่าว จะ ใหญ่ กว่า นาย นั้น ก็ หา มิ ได้ ถ้า เขา
เขี้ยว เขญ เรา เสีย ก็ จะ เขี้ยว เขญ ท่าน เหมือน กัน ถ้า เขา ถือ คำ ของ
เรา เขา จะ ถือ คำ ของ ท่าน เหมือน กัน ฯะ
๒๑ ๏ สาระพัด ทั้ง นี้ เขา จะ ทำ แก่ ท่าน เพราะ ชื่อ ของ เรา เหตุ ว่า เขา
ไม่ รู้ จัก ท่าน ผู้ ใช้ เรา มา ถ้า เรา มิ ได้ มา มิ ได้ สอน เขา ๆ จะ มี ความ ผิด มิ
ได้ บัด นี้ เขา ไม่ มี ช่อง ที่ จะ บีด บัง ความ ผิด เขา ได้ ใคร ชัง เรา ก็ ชัง
พระบิดา เรา เหมือน กัน ถ้า เรา มิ ได้ มา มิ ได้ ทำ ใน กลาง เขา ซึ่ง ผู้ อื่น
มิ ได้ ทำ เลย เขา จะ มี ความ ผิด มิ ได้ แต่ เดี๋ยว นี้ เขา ได้ เหน แล ได้ ชัง
ทั้ง เรา ทั้ง พระบิดา เรา ด้วย ความ นี้ ก็ สม ถูก ต้อง กับ คำ ที่ เขียน ไว้ ใน
คำภีร์ บัญญัติ เขา ว่า เขา ได้ ชัง เรา เมื่อ ไม่ มี เหตุ แต่ ทว่า ครั้น ที่ ช่วย
สงเคราะห์ คือ พระ วิญญาณ อัน สัจ แท้ ที่ เรา จะ ใช้ จาก พระบิดา มา หา
ท่าน ครั้น ที่ ช่วย สงเคราะห์ นั้น จะ ออก แต่ พระบิดา และ มา ก็ จะ เปน
พญาณ ว่า ด้วย เรา และ ท่าน เหล่า นี้ ก็ จะ เปน พญาณ ว่า ท่าน ได้ อยู่ ฉับ
เรา ตั้ง แต่ เดิม ฯะ

๏ บท ๑๖ ฯ

๏ ถ้อย คำ ทั้ง นี้ เรา ได้ ว่า แก่ ท่าน แล้ว เพื่อ มิ ให้ ท่าน หลง ผิด คน
ทั้งหลาย จะ ไล่ ท่าน จาก โรง ธรรม เสีย แล้ว เวลา จะ มา ครั้ง นั้น ถ้า ผู้ ใด
จะ ฆ่า ท่าน เสีย เขา ก็ จะ ถือ ว่า นั้น เปน แต่ การ ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า แล้ว
เขา จะ ทำ ดั่ง นี้ แก่ ท่าน เพราะ ว่า เขา มิ ได้ รู้ จัก พระบิดา แล มิ ได้ รู้ จัก เรา
ฝ่าย เรา ก็ ได้ กล่าว ดั่ง นี้ แก่ ท่าน แล้ว เพื่อ ว่า ครั้น เวลา นั้น จะ มา ท่าน
จะ ได้ ลำลึก คิด ถึง ความ นี้ ว่า เรา ได้ บอก ท่าน แล้ว แต่ เดิม นั้น เรา มิ
ได้ กล่าว แก่ ท่าน ดั่ง นี้ ด้วย ว่า เรา ยัง อยู่ ด้วย กัน บัด นี้ เรา จะ ไป หา
ท่าน ผู้ ใช้ เรา มา ใน พวก ท่าน นี้ ยัง ไม่ มี ใคร ถาม เรา ว่า จะ ไป ข้าง ไหน
แต่ ว่า เพราะ เรา ได้ ว่า แก่ ท่าน เช่น นี้ ท่าน ก็ เปน ทุกข เตม ใจ และ แต่
เรา ยัง ว่า แก่ ท่าน ตาม จริง อีก ว่า ควร แก่ ท่าน ที่ เรา จะ ไป นั้น เพราะ

ว่า ถ้า เรา มิได้ไป ที่ ช่วย สงเคราะห์ นั้น จะ มา หา ท่าน มิ ได้ แต่ ทว่า ถ้า เรา ไป แล้ว เรา จะ ใช้ มา หา ท่าน ครั้น ท่าน จะ มา แล้ว ท่าน นั้น จะ สอน โลกย์ นี้ ให้ รู้ ศึก ดว้ย ความ ผิด สิ่ง หนึ่ง ดว้ย ความ ชอบ ธรรม สิ่ง หนึ่ง ดว้ย ความ พิภากษา สิ่ง หนึ่ง ดว้ย ความ ผิด นั้น เพราะ ว่า เขา มิ ได้ เชื่อ ใน เรา นี้ ดว้ย ความ ชอบ ธรรม นั้น เพราะ ว่า เรา ไป หา พระบิดา เรา และ ท่าน จะ เหน เรา อีก มิ ได้ ดว้ย ความ พิภากษา นั้น เพราะ ว่า ผู้ ครอง ใน โลกย์ นี้ ถึง ที่ พิภากษา ปรับ โทษ แล้ว ฯะ

๑๒ ๏ ที่ เรา จะ ใค่ร ว่า แก่ ท่าน ยัง มี อยู่ อีก เปน อัน มาก แต่ ว่า ท่าน จะ ทน เดี๋ยว นี้ ไม่ ได้ ครั้น เมื่อ ท่าน นั้น คือ พระ วิญาณ อัน สัจ แท้ จะ มา แล้ว ท่าน จะ แนะ นำ ท่าน นี้ ให้ รู้ ซึ่ง สัจ จริง ทั้งปวง ดว้ย ว่า ท่าน จะ พูด แต่ ท่าน เอง มิ ได้ แต่ ว่า จะ ได้ ยิน หย่างไร ท่าน จะ ว่า ไป หย่าง นั้น และ จะ กล่าว ให้ ท่าน ทั้งหลาย นี้ เข้า ใจ เหตุ การ ที่ จะ เปน มา ภาย หน้า ท่าน นั้น จะ ให้ เปน เกรียติยศ แก่ เรา เพราะ ว่า จะ เอา ของ เรา มา สำแดง แก่ ท่าน ทั้งหลาย สาระพัด ซึ่ง พระบิดา มี อยู่ นั้น ก็ เปน ของ เรา หมด ทุก สิ่ง เหตุ ฉะนี้ เรา จึ่ง ได้ ว่า ท่าน จะ เอา ของ เรา มา สำแดง แก่ ท่าน ทั้งหลาย คอย สัก น่อย หนึ่ง ท่าน นี้ จะ เหน เรา มิ ได้ คอย อีก น่อย หนึ่ง และ ท่าน จะ เหน เรา ได้ ดว้ย ว่า เรา จะ ไป หา พระบิดา เหตุ ดั่ง นี้ พวก ลูกสิษ จึ่ง พูด กัน ถาม ว่า ที่ พระองค์ ว่า แก่ เรา นั้น จะ เปน ประการ ใด เล่า ว่า คอย น่อย หนึ่ง และ จะ เหน เรา ไม่ ได้ คอย อีก น่อย หนึ่ง และ จะ เหน เรา ได้ อนึ่ง เพราะ เรา จะ ไป หา พระบิดา ดั่ง นี้ เขา ถาม กัน ว่า ที่ พระองค์ ว่า คอย น่อย หนึ่ง นั้น จะเปน อะไร พระองค์ จะว่า กะไร ข้าพเจ้า มิได้ เข้า ใจ ฝ่าย พระเยซู ก็ รู้ ว่า เขา จะ ใค่ร ถาม พระองค์ ๆ จึ่ง ตรัส ว่า ดว้ย ความ ซึ่ง ท่าน พูด กัน ถาม กัน นั้น ซึ่ง เรา ได้ ว่า คอย น่อย หนึ่ง และ จะ เหน เรา ไม่ ได้ และ คอย อีก น่อย หนึ่ง และ จะ เหน เรา ได้ เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย เปน แท้ จริง ว่า ท่าน ทั้งหลาย นี้ จะ พิลาพ ร่ำไร แต่ โลกย์ นั้น ก็ จะ ยินดี

ท่าน จะ เปน ทุกข แต่ว่า ทุกข ของ ท่าน นั้น จะ กลับ กลาย เปน ความ ยินดี อีก ฝ่าย ผู้หญิง เล่า เมื่อ เวลา กำหนด จะ คลอด ลูก มา ถึง แล้ว ก็ มี ทุกข ปวด เปน กำลัง แต่ ว่า ครั้น ลูก เกิด มา แล้ว แม่ มิได้ คิด ถึง ซึ่ง ปวด ลำบาก นั้น เพราะ ความ ยินดี เปน กำลัง ว่า คน ได้ บังเกิด มา ใน โลกย์ แล ท่าน ทั้งหลาย เปน ทุกข อยู่ บัด นี้ แต่ ว่า เรา จะ มา เยี่ยม ท่าน อีก และ ท่าน จะ ดี เนื้อ ดี ใจ ซึ่ง ดี ใจ นั้น หา ผู้ ใด ผู้หนึ่ง จะ ชิง เอา ไป จาก ท่าน ไม่ ใน กาล วัน นั้น ท่าน จะ ถาม เรา ด้วย ข้อ ความ ประการ ใด ก็ หา ไม่ เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย เปน แท้ จริง ว่า ท่าน จะ ขอ สิ่ง ใด แต่ พระบิดา ออก ชื่อ ของ เรา พระองค์ ก็ จะ โปรด ให้ แก่ ท่าน ทุก สิ่ง จน บ่าน นี้ ท่าน ยัง มิ ได้ ขอ สิ่ง ใด ใน ชื่อ ของ เรา ขอ เถิด แล้ว ก็ จะ ได้ รับ แล ความ ยินดี นั้น ก็ จะ เปน อัน อุดม บริบูรณ ฯร

๒๕ ๑ ความ ทั้ง นี้ เรา เอา ความ เปรียบ มา ว่า แต่ เวลา จะ มา ครั้ง นั้น เรา จะ เอา คำ เปรียบ มา ว่า หา มิ ได้ แต่ จะ กล่าว ถึง พระบิดา แก่ ท่าน ให้ แจ้ง ใน กาล วัน นั้น ท่าน จะ ขอ ใน ชื่อ ของ เรา ที่ เรา จะ บอก แก่ พระบิดา ด้วย ท่าน นี้ เรา มิ ได้ ว่า เหตุ ว่า พระบิดา เอง ทรง รักษ ท่าน อยู่ เพราะ ท่าน ได้ รักษ เรา และ ได้ เชื่อ ว่า เรา ได้ ออก มา แต่ พระเจ้า เรา ออก มา แต่ พระบิดา และ ได้ เข้า มา ใน โลกย์ แล้ว อีก ที่ เรา จะ ละ โลกย์ ไว้ ไป หา พระบิดา พวก สิษ จึ่ง ทูล พระองค์ ว่า เดี๋ยว นี้ พระองค์ ว่า เปน ชัด มิ ได้ เอา คำ เปรียบ มา ว่า สัก สิ่ง บัด นี้ ข้าพเจ้า รู้ อยู่ ว่า พระองค์ รู้ หมด และ มิ ต้อง การ จะ ให้ ใคร มา บอก แก่ พระองค์ เลย เหตุ ฉะนี้ ข้าพเจ้า เชื่อ อยู่ ว่า พระองค์ มา แต่ พระเจ้า ฝ่าย พระเยซู จึ่ง ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า เดี๋ยว นี้ ท่าน เชื่อ อยู่ หรือ จง ดู เถิด เวลา จะ มา ก็ มา แล้ว ท่าน จะ กระจัด กระ จาย ไป ถึง ที่ ของ ตัว สิ้น ทุก คน และ จะ ทิ้ง ละ เรา ไว้ เปลี่ยว เปล่า แต่ ว่า จะ เปลี่ยว เปล่า ยัง ไม่ ได้ ด้วย ว่า พระบิดา อยู่ ด้วย กัน ความ ทั้ง นี้ เรา ได้ กล่าว แก่ ท่าน ทั้งหลาย แล้ว เพื่อ ท่าน จะ ได้ มี ความ ศุข สำราญ ใน เรา นี้

ใน โลกย์ นั้น ท่าน จะ มี ความ ลำบาก แต่ ทว่า จง ชื่น ใจ เถิด เรา ได้ เอา
ไชย ชำนะ แก่ โลกย์ นั้น แล้ว ฯะ

๏ บท ๑๗ ฯ

๑ ครั้น พระเยซู ได้ ตรัส ทั้ง นี้ แล้ว พระองค์ ก็ แหงน ดู อากาษ แล สวด
ว่า พระบิดา เจ้า ข้า เวลา กำหนด มา ถึง แล้ว โปรด ให้ บุตร พระองค์ มี
เกรียติยศ เพื่อ บุตร จะ ได้ ให้ เปน เกรียติยศ แก่ พระองค์ เหมือน อย่าง
พระองค์ ได้ ให้ สาระพัด ทั้งปวง ซึ่ง เปน เนื้อ หนัง นั้น อยู่ ใน อำนาจ ของ บุตร
เพื่อ บุตร จะ ได้ ให้ สรรพ สัตว ทั้งปวง ที่ พระองค์ ให้ แก่ บุตร นั้น มี ชีวิตร
อัน จำเริญ เปน นิจ ชีวิตร อัน จำเริญ เปน นิจ คือ นี้ และ ว่า ให้ เขา รู้ จัก
พระองค์ ผู้ เปน พระเจ้า แต่ องค์ เดียว และ เที่ยง แท้ และ รู้ จัก เยซูคริศ
ซึ่ง พระองค์ ใช้ มา นั้น ข้าพเจ้า ได้ ให้ เปน เกรียติยศ แก่ พระองค์ บน แผ่น
ดิน กิจ ธุระ ซึ่ง พระองค์ ได้ ให้ แก่ ข้าพเจ้า ๆ ให้ สำเรจ แล้ว และ เดี๋ยว
นี้ พระบิดา เจ้า ข้า จง โปรด ให้ ข้าพเจ้า มี รัศมี ภาพ กับ ด้วย พระองค์ ด้วย
รัศมี ภาพ นั้น ซึ่ง ข้าพเจ้า มี อยู่ กับ พระองค์ แต่ ก่อน คราว โลกย์ นี้ ยัง ไม่
ได้ เปน ข้าพเจ้า ได้ สำแดง นาม ชื่อ ของ พระองค์ แก่ คน เหล่า นั้น ซึ่ง
พระองค์ ได้ ให้ แก่ ข้าพเจ้า แต่ ใน โลกย์ เขา ได้ เปน ของ พระองค์ ๆ ได้
ให้ เขา ไว้ กับ ข้าพเจ้า เขา ก็ ได้ ถือ รักษา ถ้อย คำ ของ พระองค์ เดี๋ยว นี้
เขา ก็ รู้ อยู่ ว่า สาระพัด ซึ่ง พระองค์ ได้ ประทาน แก่ ข้าพเจ้า นั้น ได้ มา แต่
พระองค์ หมด สิ้น เพราะ ว่า ถ้อย คำ ซึ่ง พระองค์ ได้ ให้ แก่ ข้าพเจ้า ข้า
พเจ้า ได้ ให้ แก่ เขา ๆ ก็ ได้ รับ แล้ว และ รู้ เปน แท้ ว่า ข้าพเจ้า มา แต่
พระองค์ เขา ก็ ได้ เชื่อ อยู่ ว่า พระองค์ ได้ ใช้ ข้าพเจ้า มา ข้าพเจ้า อ้อน วอน
เพราะ เขา มิ ได้ อ้อน วอน เพราะ คน โลกย์ แต่ ว่า เพราะ คน เหล่า นั้น ซึ่ง
พระองค์ ให้ แก่ ข้าพเจ้า แล้ว ด้วย ว่า เขา เปน ของ พระองค์ และ สาระ
พัด ซึ่ง เปน ของ แห่ง ข้าพเจ้า ก็ เปน ของ พระองค์ ด้วย และ ซึ่ง เปน ของ
พระองค์ ก็ เปน ของ ข้าพเจ้า ด้วย และ ข้าพเจ้า ได้ เกรียติยศ เพราะ เขา นั้น

๑๑ ๏ ข้าพเจ้า จะ อยู่ ใน โลกย์ ต่อ ไป มิ ได้ แต่ เขา ยัง อยู่ ใน โลกย์ นี้
ฝ่าย ข้าพเจ้า ก็ มา หา พระองค์ พระบิดา เจ้า ข้า ผู้ บริสุทธิ จง ปอ้ง กัน
รักษา คน เหล่า นั้น ซึ่ง พระองค์ ได้ ให้ แก่ ข้าพเจ้า ด้วย เดชะ นาม แห่ง
พระองค์ ให้ เขา เปน อัน หนึ่ง อัน เดียว เหมือน หย่าง พระองค์ กับ ข้าพเจ้า
ครั้ง เมื่อ ข้าพเจ้า อยู่ กับ เขา ใน โลกย์ ข้าพเจ้า ได้ ปอ้ง กัน รักษา เขา ด้วย
เดชะ นาม แห่ง พระองค์ ซึ่ง พระองค์ ให้ แก่ ข้าพเจ้า ๆ ได้ ปอ้ง กัน ไว้ มิ
ให้ ผู้ ใด เสีย หาย เว้น ไว้ แต่ ไอ้ ลูก ฉิบหาย ให้ สม ด้วย คำ เขียน ไว้ แต่
ก่อน บัด นี้ ข้าพเจ้า มา หา พระองค์ ความ ดั่ง นี้ ข้าพเจ้า ได้ ว่า เมื่อ ยัง
อยู่ ใน โลกย์ เพื่อ เขา จะ ได้ มี ซึ่ง ยินดี ใน ข้าพเจ้า เปน อัน บริบูรณ คำ
โอวาท ของ พระองค์ ข้าพเจ้า ได้ ฝาก ให้ ไว้ แก่ เขา แล้ว โลกย์ นั้น ชัง เขา
ด้วย ว่า เขา มิ ใช่ ของ โลกย์ เหมือน หนึ่ง ข้าพเจ้า มิ ใช่ ของ โลกย์ นั้น ข้า
พเจ้า มิ ได้ ขอ ให้ พระองค์ รับ เขา ไว้ จาก โลกย์ แต่ ว่า ขอ ให้ ปอ้ง กัน ไว้
จาก ซึ่ง ชั่ว นั้น เขา มิ ได้ เปน แต่ โลกย์ ดุจ ดั่ง ว่า ข้าพเจ้า มิ ได้ เปน แต่
โลกย์ เหมือน กัน ให้ เขา เปน อัน บริสุทธิ เพื่อ ความ สัจ แห่ง พระองค์ คำ
โอวาท ของ พระองค์ นั้น และ เปน ความ สัจ อุปะมา ดั่ง ว่า พระองค์ ใช้ ข้า
พเจ้า มา ใน โลกย์ ข้าพเจ้า ก็ ใช้ เขา ไป ใน โลกย์ เหมือน กัน ข้าพเจ้า ตั้ง
ตัว ให้ เปน บริสุทธิ เพราะ เขา จะ ให้ เขา เปน อัน บริสุทธิ เพื่อ ความ สัจ
ซึ่ง ข้าพเจ้า อ้อน วอน นั้น มิ ใช่ เพราะ เขา แต่ พวก เดียว แต่ ว่า เพราะ คน
ทั้งหลาย ที่ จะ เชื่อ ใน ข้าพเจ้า ใน ภาย หน้า เพราะ ถ้อย คำ ของ เขา เปน เหตุ
ให้ เขา เปน อัน หนึ่ง อัน เดียว เหมือน หนึ่ง พระบิดา พระองค์ ใน ข้าพเจ้า
และ ข้าพเจ้า ใน พระองค์ ให้ เขา เปน อัน หนึ่ง อัน เดียว ใน พระองค์ และ
ข้าพเจ้า เหมือน ฉัน นั้น เพื่อ โลกย์ จะ ได้ เชื่อ ว่า พระองค์ ได้ ใช้ ข้าพเจ้า มา
เกรียดิยศ ซึ่ง พระองค์ ได้ ประทาน แก่ ข้าพเจ้า ๆ ได้ ให้ แก่ เขา จะ ให้
เขา เปน อัน หนึ่ง อัน เดียว ดุจ ดั่ง พระองค์ กับ ข้าพเจ้า เปน อัน หนึ่ง อัน
เดียว ข้าพเจ้า ใน เขา และ พระองค์ ใน ข้าพเจ้า ให้ เขา สำเร็จ ใน ที่ อัน

หนึ่ง อัน เดียว เพื่อ จะ ให้ โลกย์ นั้น รู้ ว่า พระองค์ ได้ ใช้ ข้าพเจ้า มา และ พระองค์ ได้ ทรง รักษ เขา ดุจ ดั่ง พระองค์ ได้ ทรง รักษ ข้าพเจ้า พระบิดา เจ้า ข้า ข้าพเจ้า จะ อยู่ ที่ ไหน ชอบ น้ำ ใจ ของ ข้าพเจ้า จะ ให้ เหล่า นั้น ซึ่ง พระองค์ ได้ ให้ แก่ ข้าพเจ้า อยู่ ที่ นั้น ด้วย กัน เพื่อ เขา จะ ได้ เหน รัศมี ภาพ ของ ข้าพเจ้า ซึ่ง พระองค์ ประทาน ให้ นั้น ด้วย ว่า พระองค์ ได้ ทรง รักษ ข้าพเจ้า ก่อน สร้าง โลกย์ โอ้ พระบิดา ผู้ ชอบ ธรรม โลกย์ นี้ มิ ได้ รู้ จัก พระองค์ แต่ ว่า ข้าพเจ้า รู้ จัก พระองค์ และ คน เหล่า นี้ ก็ รู้ จัก ว่า พระองค์ ได้ ใช้ ข้าพเจ้า มา ข้าพเจ้า ก็ ได้ กล่าว ด้วย พระนาม พระองค์ ให้ เขา รู้ จะ แจ้ง แล้ว ก็ ยัง จะ กล่าว ต่อ ไป พระองค์ ได้ ทรง รักษ ข้าพเจ้า อย่างไร ให้ ความ รักษ นั้น อยู่ ใน เขา เหล่า นี้ และ ข้าพเจ้า ใน เขา ด้วย ฯะ

๏ บท ๑๘ ฯ

๑ ครั้น พระองค์ ได้ ตรัส ทั้ง นี้ แล้ว ก็ เสดจ ออก ไป กับ พวก ลูกสิษ และ ข้าม ลำธาร ชื่อ เกดโรน ที่ นั้น มี สวน แห่ง หนึ่ง พระองค์ กับ พวกสิษ ก็ เข้า ไป ใน สวน นั้น แล้ว ยูดา ที่ มอบ พระองค์ ไว้ รู้ จัก ที่ นั้น ด้วย ว่า พระองค์ เคย ไป ที่ นั้น บ่อย ๆ กับ ลูกสิษ ของ พระองค์ เหตุ ดั่ง นี้ ยูดา คุม เอา พวก ทหาร กับ ผู้ คน ของ พวก ปะโรหิต ใหญ่ และ พวก ฟาริซาย แล้ว มา ที่ นั้น ถือ ได้ คบ ถือ โคม และ เครื่อง สาตราวุธ ฝ่าย พระเยซู ก็ ทราบ พระ ไทย รู้ ด้วย สาระพัด ซึ่ง จะ เปน มา แก่ พระองค์ ก็ เสดจ ออก มา หา เขา ตรัส ถาม ว่า จะหา ผู้ ใด เขา ตอบ ว่า เรา มา หา เยซู ชาว นาซาเร็ธ พระ เยซู จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า เรา นี้ เปน ผู้ นั้น ฝ่าย ยูดา ที่ มอบ พระองค์ ไว้ นั้น เขา ก็ ยืน อยู่ ด้วย พวก นั้น ครั้น พระองค์ ได้ ตรัส แก่ เขา ว่า เรา นี้ เปน ผู้ นั้น คน ทั้งหลาย นั้น ก็ ถอย หลัง ซะม่ำ หน้า ลง ถึง ดิน พระองค์ จึ่ง ตรัส ถาม เขา อีก ว่า มา หา ผู้ ใด เขา ตอบ ว่า เยซู ชาว นาซาเร็ธ พระเยซู จึ่ง ตรัส ว่า เรา ได้ บอก แก่ ท่าน แล้ว ว่า เรา นี้ เปน ผู้ นั้น เหตุ ฉะนี้ ถ้า ท่าน มา หา เรา จง ให้ คน เหล่า นี้ ออก ไป เถิด ตรัส ดั่ง นี้ เพื่อ จะ ให้ สำเรจ

คำ ซึ่ง พระองค์ ได้ ตรัส แล้ว ว่า แต่ใน คน เหล่า นั้น ซึ่ง พระองค์ ประทาน
แก่ ข้าพเจ้า มิ ได้ ขาด หาย สัก คน ครั้ง นั้น ซีโมน เปโตร มี ดาบ ก็ ชัก ออก
ฟัน บ่าว ของ ปะโรหิต ใหญ่ ตัด ใบ หู ข้าง ขวา ขาด บ่าว นั้น ชื่อ ว่า มาละโค
พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ เปโตร ว่า เอา ดาบ นั้น คืน ใส่ ฝัก เสีย เถิด จอก ซึ่ง
พระบิดา ให้ แก่ เรา ๆ จะ ไม่ กิน หรื จะ
๑๒ ๑ ครั้ง นั้น พวก ทหาร กับ นาย พัน และ บ่าว ไพร่ ของ พวก ยูดาย
รุม กัน จับ พระเยซู มัด แล้ว ก็ พา เอา ไป หา อันนาศ ก่อน ด้วย ว่า อันนาศ
นั้น เปน พ่อตา ของ กายะฟา ผู้ เปน เจ้า ปะโรหิตร ใหญ่ ปี นั้น และ เปน
กายะฟา นี้ ที่ ได้ ปฤกษา กับ พวก ยูดาย ว่า ควร อยู่ จะ ให้ เสีย คน หนึ่ง
แทน พล เมือง ทั้งปวง ฝ่าย เปโตร ก็ ติด ตาม พระเยซู กับ ด้วย ลูกสิษ อื่น
คน หนึ่ง ลูกสิษ คน นั้น รู้ จัก กัน กับ เจ้า ปะโรหิต และ ติด กัน กับ พระเยซู
เข้า ไป ใน จวน ของ จ้าว ปะโรหิต ส่วน เปโตร คอย อยู่ ริม ประตู ภาย นอก
ลูกสิษ คน อื่น นั้น ที่ รู้ จัก กัน กับ จ้าว ปะโรหิต จึ่ง ออก ไป บอก แก่ คน
เฝ้า ประตู ให้ เอา เปโตร เข้า มา ฝ่าย นาง สาว ที่ เฝ้า ประตู นั้น เขา จึ่ง
ถาม เปโตร ว่า เจ้า เปน แต่ พวก สิษ ของ คน นั้น มิ ใช่ หรื เปโตร ก็ ตอบ
ว่า ไม่เปน แล้ว บ่าว ไพร่ ทั้งหลาย ที่ ยืน อยู่ นั้น เอา ถ่านเพลิง มา ก่อ ไฟ
ด้วย ว่า หนาว อยู่ แล้ว คอย ผิง ไฟ นั้น ฝ่าย เปโตร ก็ ยืน ผิง ด้วย กัน ครั้ง
นั้น จ้าว ปะโรหิต ถาม พระเยซู ด้วย ลูกสิษ และ ด้วย โอวาท ของ พระองค์
พระเยซู จึ่ง ตรัส ว่า ซึ่ง เรา ได้ สอน นั้น ก็ เปน ปรากฎ แก่ โลกย์ คราว
ได้ สั่ง สอน นั้น ก็ เปน ใน โรงธรรม และ ใน วิหาร ทุก ครั้ง ที่ นั้น พวก ยูดาย
ทั้งปวง เคย ชุม นุม กัน ใน ที่ ลับ เรา มิ ได้ สอน เปน ประการ ใด เหตุ ไฉน
ท่าน จึ่ง ถาม เรา จง ถาม คน ที่ ได้ ฟัง ให้ เขา ว่า เรา สอน เขา หย่างไร
จง ดู เถิด เรา ได้ ว่า หย่างไร เขา รู้ จัก อยู่ เมื่อ ยัง ตรัส ดั่ง นี้ ก็ มี บ่าว คน
หนึ่ง ยืน อยู่ นั้น เอา มือ ตบ พระเยซู แล้ว ถาม ว่า ตัว ตอบ แก่ จ้าว ปะโร
หิต ดั่ง นี้ หรื พระเยซู ก็ ตอบ แก่ เขา ว่า ถ้า เรา ได้ ว่า ซึ่ง ชั่ว ประการ ใด

เจ้า เปน พญาณ สำแดง ซึ่ง ชั่ว นั้น เถิด ถ้า เรา ว่า ซึ่ง ชอบ อยู่ เจ้า ตี เรา ทำไม แล้ว อันนาศ จึ่ง สั่ง ให้เอา พระองค์ ทั้ง จำ ภา ไป ให้ แก่ กายะฟา ผู้ เปน จ้าว ปะโรหิต ฯะ

๒๕ ๏ ฝ่าย ซีโมน เปโตร ก็ ยัง คอย ผิง ไฟ อยู่ คน ทั้งหลาย จึ่ง บอก แก่ เขา ว่า เจ้า มิ ได้ เปน แต่ พวก ลูกสิษ คน นั้น หรือ เปโตร ก็ ปัดิเสท แล้ว บอก ว่า ข้า ไม่ เปน แต่ ใน พวก บ่าว ไพร่ ของ จ้าว ปะโรหิต ยัง มี คน หนึ่ง เปน พี่ น้อง กัน กับ คน ที่ เปโตร ตัด ใบ หู นั้น เขา จึ่ง ถาม ว่า ข้า ได้ เหน เจ้า กับ คน นั้น ใน สวน มิ ใช่ หรือ เปโตร จึ่ง ปัดิเสท อีก แล้ว ไก่ ขัน ประเดี๋ยว นั้น ฯะ

๒๘ ๏ เขา จึ่ง เอา พระเยซู ภา ไป จาก กายะฟา ไป ถึง ศาลา ลูก ขุน ครั้ง นั้น เพลา ก็ จวน รุ่ง แล้ว ฝ่าย คน ทั้งหลาย เขา มิ ได้ เข้า ไป ใน ศาลา ลูก ขุน กลัว ตัว จะ เปน มลทิล ไป แล้ว จะ กิน ปัศคา มิ ได้ เหตุ ฉะนี้ ปีลาต ผู้ รั้ง เมือง ออก มา หา เขา ถาม ว่า ท่าน ฟ้อง คน นี้ ใน ข้อ ความ ประการ ใด เขา ก็ ตอบ แก่ ท่าน ว่า ถ้า เขา มิ ได้ เปน ผู้ ร้าย เรา จะ เอา มา ให้ ท่าน หา มิ ได้ ฝ่าย ปีลาต ก็ บอก ว่า ท่าน จง เอา ไป พิภากษา ปรับ เสีย ตาม กดหมาย ของ ท่าน เถิด พวก ยูดาย จึ่ง ตอบ ท่าน ว่า ห้าม เสีย แล้ว จะ ให้ เรา ตัด ชีวิตร ของ ผู้ ใด อัน นี้ ก็ ถูก ตอ้ง กัน กับ คำ ซึ่ง พระเยซู ตรัส ไว้ ให้ สำคัญ ว่า พระองค์ จะ ถึง ความ ตาย นั้น หย่างไร ฝ่าย ปีลาต ก็ กลับ เข้า ไป ใน ศาลา ลูกขุน เรียก พระเยซู เข้า มา แล้ว ถาม ว่า เจ้า เปน กระษัตร ของ พวก ยูดาย หรือ พระเยซู ก็ ตรัส ถาม ท่าน ว่า ท่าน ถาม ดั่ง นี้ แต่ ท่าน เอง หรือ ๆ คน อื่น มา บอก แก่ ท่าน ด้วย เรา ปีลาต ก็ ตอบ ว่า เรา เปน คน ชาติ ยูดาย หรือ พล ประเทษ ของ เจ้า เอง กับ พวก ปะโรหิต ใหญ่ ส่ง เจ้า มา ให้ กับ เรา เจ้า ได้ ทำ อะไร พระเยซู ก็ ตรัส ตอบ ว่า เมือง ของ เรา มิ ได้ เปน แต่ โลกย์ นี้ ถ้า เมือง เรา เปน แต่ โลกย์ แล้ว ผู้ คน ของ เรา ก็ จะ สู้ กัน ปอ้ง กั้น ไว้ มิ ให้ เรา ตก ใน มือ ของ พวก ยูดาย บัด นี้ เมือง เรา มิ ได้ เปน แต่นั้น หา มิ ได้ ปีลาต จึ่ง ถาม ว่า ก็ ฉะนี้ เจ้า เปน กระษัตร หรือ

พระเยซูก็ตรัสตอบว่า ท่านว่าเราเปนกระษัตร เพราะเหตุดังนี้เรา
ได้เปนและได้เข้ามาในโลกย์ เพื่อจะได้เปนพญาณฝ่ายความสัจ ถ้า
ใครผู้ใดชอบซึ่งสัจจริง ผู้นั้นก็ได้ฟังเสียงของเรา ปีลาตจึ่งถามว่า
ความสัจคืออะไร ถามดังนั้นแล้วจึ่งออกไปนอกหาพวกยูดายอีก บอก
แก่เขาว่า ในคนนี้ข้อผิดประการใดเราไม่เหนมี แต่ว่าทำเนียมมีจะ
ให้เราปล่อยคนหนึ่ง ให้แก่ท่านในเวลาปัศคา ท่านจะชอบหรื ให้เรา
ปล่อยกระษัตรแห่งพวกยูดายให้แก่ท่าน คนทั้งปวงจึ่งร้องอึ่งขึ้นอีก
ว่าคนนี้มิใช่ แต่ว่าเอาบาระบาเถิด ฝ่ายบาระบานั้นก็เปนโจรผู้ร้าย ฯ

๏ บท ๑๙ ฯ

๏ ขณะนั้นปีลาตเอาพระเยซูให้ทวนด้วยลวดหนัง ข้างพวกทหารเขาก็
เอาหนามมาสานเปนมงกุฎใส่บนพระเศียร ให้คลุมผ้าศรีดอกบัว แล้ว
ก็บอกว่าจำเริญเถิด กระษัตรจ้าวพวกยูดาย แล้วก็ตบพระองค์ด้วย
ฝ่ายปีลาตจึ่งออกมาข้างนอกอีกบอกแก่เขาว่า ดูเถิดเราเอาคนนี้
ออกให้ท่านเข้าใจว่า เราไม่ได้เหนผิดในเขาสักสิ่ง พระเยซูจึ่งออก
มาทรงมงกุฎปักหนามและผ้าศรีดอกบัวนั้น ปีลาตจึ่งบอกเขาว่าดู
เถิดคนนี้แล ครั้นพวกปะโรหิตกับบ่าวไพร่เขาได้เหนแล้ว เขาก็อื้อ
อึงร้องว่าตรึ่งในกางเขนเสียเถิด ตรึ่งเสียเถิด ปีลาตก็บอกเขาว่า
ท่านเอาไปตรึ่งเสียเถิด ด้วยว่าที่เขาผิดเรามิได้เหนสักสิ่ง พวก
ยูดายจึ่งตอบว่า ข้างเรากดหมายมีอยู่ ตามกดหมายนั้นควรเขาจะ
ตาย เพราะเขาตั้งตัวเปนบุตรพระเจ้า ฯะ
๘ ๏ ครั้นปีลาตได้ยินคำนี้ก็ยิ่งสดุ้งใจกลัว จึ่งกลับเข้าไปในศาลา
ลูกขุนอีก และถามพระเยซูว่าท่านมาแต่ไหน ฝ่ายพระเยซูก็มิได้ตอบ
ประการใด ปีลาตจึ่งบอกแก่พระองค์ว่า เจ้าไม่ตอบเราหรื เจ้าไม่
เข้าใจหรีว่า เรามีกำลังจะให้ตรึ่งไม้กางเขนเสีย และมีกำลังจะ
ปล่อยเสียก็ได้ พระเยซูก็ตอบว่า ถ้าแม้นว่ามิได้มาแต่บนประทาน

ให้แก่ท่าน ๆ จะมีกำลังทำต่อเราสักสิ่งก็มิได้ เหตุฉะนี้คนนั้นที่ได้
มอบเราไว้แก่ท่านผิดมากกว่า แต่นั้นไปปีลาตจึ่งหาช่องอุบายจะ
ให้ปล่อยพะองค์ แต่ฝ่ายพวกยูดายเขาก็โห่ร้องว่า ถ้าท่านปล่อยคน
นี้ท่านจะเปนเพื่อนต่อพญากายซาหามิได้ ถ้าผู้ใดตั้งตัวเปนกระษัตร
ผู้นั้นก็ผิดต่อพญากายซา ครั้นปีลาตได้ยินคำนี้ ก็เอาพระเยซูพาออก
มาข้างนอก แล้วก็นั่งลงในที่พิภากษาในตำบลหนึ่งที่เรียกว่า ลิศต
โกรกน ในภาษาเฮบรายก็ว่าฆับบาธา แล้ววันนั้นเปนวันจะเตรียม
ปัศคาใกล้เพลาตวันเที่ยง ปีลาตจึ่งบอกแก่พวกยูดายว่า แลดูกระ
ษัตรของท่านเถิด เขาก็โห่ร้องว่า เอาไปเสียเอาไปเสียตรึงในไม้
กางเขนเสียเถิด ปีลาตจึ่งถามเขาว่า กระษัตรของท่าน ๆ จะให้เรา
ตรึงเสียหรือ พวกปะโรหิตใหญ่ก็ตอบว่า เราไม่มีกระษัตร เว้นไว้
แต่พญากายซาเท่านั้น ครั้งนั้นปีลาตมอบพระองค์ไว้แก่เขาให้เขา
ไปตรึงเสีย เขาจึ่งเอาพระเยซูพาออกไป ฯะ
๑๗ ๏ แล้วพระเยซูทรงแบกไม้กางเขนออกไปถึงที่ตำบลหนึ่ง ที่
เขาเรียกว่ากระโหลกศีศะ ในภาษาเฮบรายเขาเรียกว่าโฆละโฆธา ที่
นั้นและเขาได้ตรึงพระองค์ไว้ในไม้กางเขน แล้วเขาก็ตรึงอีกสอง
คนไว้กับด้วยพระองค์ คนหนึ่งข้างขวาคนหนึ่งข้างซ้าย พระเยซู
อยู่ที่กลาง แล้วปีลาตจึ่งเขียนคำจารึกติดไว้บนไม้กางเขน ที่เขียน
นั้นว่าเยซูชาวนาซะเรธกระษัตรของพวกยูดาย พวกยูดายเปนอัน
มากได้อ่านคำจารึกนี้ ด้วยว่าตำบลที่พระเยซูต้องตรึงนั้นใกล้กันกับ
เมือง แล้วที่เขียนนั้นเปนภาษาเฮบราย ภาษาเฮเลนแลภาษาโรม
เหตุดังนี้พวกปะโรหิตของพวกยูดายมาบอกแก่ปีลาตว่า ท่านอย่า
เขียนว่ากระษัตรของพวกยูดาย แต่ให้เขียนว่าเขาได้บอกว่า เรา
เปนกระษัตรของพวกยูดาย ปีลาตก็ตอบว่า ที่เราได้เขียนเราได้
เขียนนั้นและ เหตุเช่นนี้ครั้นพวกทหารได้ตรึงพระเยซูไว้ในไม้กาง

เขน แล้ว เขา ก็ เอา ผ้า ผ่อน ของ พระองค์ แบ่ง เปน สี่ ส่วน เอา คละ ส่วน
เสื้อ พระองค์ ก็ เอา ดวัย แต่ เสื้อ นั้น ก็ ท่อ คิดกัน ตั้ง แต่ บน ถึง ล่าง ตลอด
เขาจึ่ง พูด กันว่า เรา อย่า ฉีก เลย จับ ฉลาก เถิด ให้ รู้ ว่า จะ เปน ของ ใคร
อัน นี้ ก็ สม คำ ที่ เขียน ไว้ ว่า เขา ได้ เอา ผ้า ผ่อน ของ เรา แบ่ง ปั่น กัน และ
ดวัย เสื้อ เรา เขา ก็ จับ ฉลาก เหตุ ฉะนี้ และ พวก ทหาร จึ่ง ทำ ดั่ง นั้น ฯะ
๒๗ ๏ และ มารดา ของ พระเยซู และ น้อง หญิง แห่ง มารดา นั้น คือ มา
เรีย ผู้ ภรรยา ของ เกลวปา กับ มาเรีย ชาว บ้าน มัฆดาลา ยืน อยู่ ริม ไม้
กางเขน ของ พระเยซู ครั้น พระเยซู ทอด พระเนตร เหน มารดา กับ ลูก
สิษ ที่ พระองค์ ทรง รักษ นั้น ยืน อยู่ ใน ที่ นั้น พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่
มารดา ว่า สัตรี เอ่ย จง ดู เถิด นั้น และ คือ ลูก ของ ท่าน แล้ว พระองค์
จึ่ง ตรัส แก่ สิษ นั้น ว่า จง ดูเถิด นั้น และ คือ มารดา ของ เจ้า ตั้ง แต่ เวลา
นั้น ลูกสิษ นั้น เอา มารดา ของ พระองค์ มา ไว้ ที่ บ้าน ของ ตน ภาย หลัง ครั้น
พระเยซู ได้ รู้ เหน ว่า ทำ หมด สิ้น แล้ว ให้ คำ เขียน ไว้ แต่ ก่อน สำเร็จ
พระองค์ จึ่ง ตรัส ว่า เรา หยาก น้ำ แล้ว ใน ที่ นั้น มี ไห ใบ หนึ่ง เตม ดวัย น้ำ
ส้ม เขา จึ่ง เอา ฟอง ชเล มา ชุบ น้ำส้ม นั้น แล้ว วาง บน ไม้ ฮีซ ส่ง ให้ ถึง
พระโอฐ ครั้น พระเยซู รับ น้ำส้ม ได้ แล้ว ก็ ตรัส ว่า สำเร็จ แล้ว และ
จึ่ง ก้ม พระเศียร วาง พระจิตร ฯะ
๓๑ ๏ ครั้น ว่า พวก ยูดาย มิ ใค่ร ให้ ศภ เหล่า นั้น ค้าง อยู่ บน ไม้ กางเขน
ใน วัน ซะบาโต เพราะ ว่า วัน นั้น เปน วัน เตรียม และ วัน ซะบาโต ที่ จะ มา
นั้น เปน วัน ใหญ่ เขา จึ่ง ไป ขอ แต่ ปีลาต ให้ หัก ขา แข้ง นั้น และ รื้อ เอา
ศภ นั้น ไป เสีย พวก ทหาร จึ่ง มา หัก ขา แข้ง คน นี้ และ คน นั้น ที่ ตรึง
ตรึง เสีย กับ พระองค์ ครั้น มา ถึง พระเยซู ก็ เหน ว่า ตาย เสีย แล้ว จึ่ง มิ
ได้ หัก ขา แข้ง พระองค์ แต่ ทว่า ทหาร คน หนึ่ง เอา ทวน แทง ข้าง ซี่โครง
พระองค์ แต่ ปาก แผล ที่ แทง นั้น โลหิต และ น้ำ ไหล ออก มา ที่ เดียว ผู้
ที่ ได้ เหน นั้น ก็ เปน พญาณ ว่า และ คำ พญาณ นั้น เปน สัจ จริง ผู้ นั้น ก็

รู้ว่าที่ว่านั้นเปนสัจแท้ เพื่อท่านทั้งหลายจะเชื่อได้ ด้วยว่าได้เปนดังนี้ จะให้สำเรจตามคำซึ่งเขียนไว้ว่า กระดูกของท่านจะหักแต่สักอันหามิได้ และยังมีคำอีกว่า เขาก็จะแลดูท่านที่เขาได้แทงเสีย ฯะ
๓๘ ๏ ภายหลังโยเซพชาวบ้านอริมาธายผู้เปนลูกสิษของพระเยซู แต่ว่ามิเปนปรากฏ ด้วยว่า กลัวพวกยูดายอยู่ โยเซพนั้นมาหาปีลาตขอศภของพระเยซูจะเอาไป ฝ่ายปีลาตนั้นก็ยอมให้ โยเซพจึ่งมารับเอาไป และฝ่ายนิโกเดโม ที่แต่ก่อนมาหาพระเยซูกลางคืนนั้น ท่านจึ่งเอาเครื่องหอมคือมวดยอบและอาโลเอระคนกัน หนักสักสามสิบชั่งภามาด้วย เขาจึ่งเอาศภพระเยซูผูกพันท์ไว้ในผ้าขาวกับเครื่องหอมนั้น ตามทำเนียมการศภของพวกยูดาย แล้วในที่ตำบลที่พระองค์ต้องตรึงเสียนั้น มีสวนแห่งหนึ่ง ในสวนนั้นมีที่ฝังศภใหม่ ๆ ยังไม่มีผู้ใดฝังที่นั้นเลย แล้วเพราะว่าวันนั้นเปนวันเตรียมของพวกยูดาย และเพราะที่ฝังศภนั้นใกล้ เขาจึ่งฝังศภพระเยซูไว้ที่นั้น ฯะ

๏ บท ๒๐ ฯ

๏ ในวันอาทิตยมาเรียชาวบ้านมัฆดาลา มาถึงที่ฝังศภเพลาเช้ามืดก็เหนหินซึ่งปิดที่ฝังศภนั้นกลิ้งออกไปแล้ว มาเรียจึ่งวิ่งไปหาซีโมนเปโตรและลูกสิษคนอื่น ที่พระเยซูทรงรักษนั้น และได้บอกแก่เขาว่าเขาได้เอาพระองค์เจ้าออกมาจากที่ฝังศภแล้ว และไปวางที่ไหนเราไม่รู้ เปโตรจึ่งออกไปกับลูกสิษคนอื่นนั้น จะไปถึงที่ฝังศภ เขาก็วิ่งพร้อมกัน แต่ว่าลูกสิษคนอื่นนั้นเรวกว่าเปโตรวิ่งถึงที่ก่อน ก็ก้มลงแลดูเหนผ้าขาววางอยู่นั้นแต่ยังไม่ได้เข้าไป ฝ่ายเปโตรก็ติดตามมา เข้าไปในที่ฝังศภเหนผ้าขาววางอยู่ และผ้าซึ่งพันท์พระเศียรมิได้อยู่กับผ้าอื่น แต่ว่าพับไว้ข้างนอกต่างหาก ครั้งนั้นลูกสิษคนอื่นซึ่งมาถึงก่อน ได้เข้าไปในที่ฝังศภเหนแล้วจึ่งเชื่อ แต่ว่าจนบ่านนี้เขายังมิได้เข้าใจด้วยคำที่เขียนไว้ว่า พระองค์คงจะ

เปนขึ้นมาจากตาย แล้วลูกสิษทั้งสองคนนั้น กลับไปหาเพื่อนฝูง ฯ
๑๑ ๏ ฝ่ายนางมาเรียก็ยังคอยยืนอยู่ข้างนอก ที่ฝั่งศภรอังไห้รักษ
รอังไห้พลางคอัมมองพลาง ดูในที่ฝั่งศภนั้น ก็ได้เหนทูตสวรรค์
ทั้งสอง ทรงผ้าสุกใสสว่างและนั่งอยู่ รูปหนึ่งข้างหัว รูปหนึ่ง
ข้างปลายที่ศภพระเยซูได้วางอยู่นั้น ทูตสวรรค์นั้นจึ่งถามว่า หญิง
เอ๋ยเปนไฉนท่านรอังไห้ นางนั้นตอบว่า เขาได้เอาพระองค์เจ้าของ
ข้าพเจ้าเอาไปวางที่ไหนข้าพเจ้าไม่รู้ได้ ครั้นนางได้ว่าดังนี้แล้วก็
ได้หันตัว เหลียวหลังแลเหนพระเยซูยืนอยู่ แต่มิได้รู้จักว่าเปน
พระเยซู ๆ จึ่งตรัสแก่นางว่า หญิงเอ๋ยเปนไฉนมารอังไห้ มาหา
ผู้ใด นางนั้นก็นึกว่า เปนคนเฝ้าสวนจึ่งบอกว่า เจ้าข้าถ้าท่านได้
เอาพระองค์ไป จงโปรดบอกแก่ข้าพเจ้าเถิด ว่าได้วางที่ไหน แล้ว
ข้าพเจ้าจะเอาไปเสีย พระเยซูจึ่งตรัสออกชื่อว่า มาเรีย นางนั้นจึ่ง
หันตัวทูลว่า รับบูนี ซึ่งแปลว่าอาจารย์เจ้าข้า พระเยซูตรัสแก่นาง
ว่า อย่าตอังเราเลย ด้วยว่าเรายังมิได้ขึ้นหาพระบิดาเรา ไปหาพี่
นอังของเรา แล้บอกแก่เขาเถิดว่า เราขึ้นไปหาพระบิดาเรา และ
พระบิดาท่านทั้งหลาย ไปหาพระเจ้าเราและพระเจ้าท่าน มาเรียคือ
ชาวมัฆดาลา เอาเนื้อความนั้นไปเล่าแก่พวกลูกสิษว่า ได้เหนพระ
องค์แล้ว และพระองค์ได้ตรัสแก่คนดังนี้ ฯะ
๑๙ ๏ ครั้นถึงเพลาค่ำในวันอาทิตยนั้น และประตูบ้านที่พวกลูก
สิษชุมนุมกันนั้นปิดอยู่เพราะกลัวพวกยูดาย พระเยซูจึ่งเสดจมา
ยืนอยู่ในท่ำกลางพวกลูกสิษ และตรัสแก่เขาว่า จงอยู่เยนเปน
ศุขเถิด ตรัสดังนี้แล้วพระองค์จึ่งสำแดงพระหัดถ์และซีข้างให้เขา
เหน ครั้นพวกลูกสิษได้เหนพระองค์แล้ว ก็มีความยินดี พระเยซูจึ่ง
ตรัสแก่เขาอีกว่า จงอยู่ให้เยนเปนศุขเถิด พระบิดาได้ใช้เรามา
หย่างไร เราก็ใช้ท่านไปเหมือนหย่างนั้นและ ว่าทั้งนี้แล้วจึ่งระบาย

ลม หายใจออก และ ตรัส แก่เขา ว่า จง รับ พระ วิญาณ บริสุทธิ เถิด ถ้า
ท่าน จะ ยก ความ ผิด ของ ผู้ ใด ก็ จะ เปน ตาม ถ้า จะ ให้ ความ ผิด ของ
ผู้ ใด คง แก่ ตัว ก็ จะ เปน ตาม ฯะ
๒๔ ๏ แล้ว คราว พระเยซู มา นั้น โธมา ที่ ยัง เรียก ว่า ดิดุโม เปน คน
หนึ่ง แต่ ใน พวก ลูกสิษ สิบ สอง มิ ได้ อยู่ ด้วย เขา เหตุ ดั่ง นั้น ลูกสิษ
อื่น บอก แก่ เขา ว่า เรา ได้ เหน พระองค์ แล้ว โธมา จึ่ง บอก เขา ว่า ถ้า
ข้า มิ ได้ เหน รอย เหลก ตาปู ใน พระหัดถ์ และ เอา นิ้ว แยง เข้า ใน รอย
เหลก ตาปู นั้น และ เอา มือ ข้า แยง เข้า ใน ซี่โครง นั้น ข้า ก็ไม่ เชื่อ ครั้น
แปด วัน ล่วง ไป แล้ว และ ลูกสิษ มา พร้อม อีก ข้าง ใน ห้อง และ โธมา
ก็ อยู่ ด้วย ประตู ก็ เปิด แล้ว พระเยซู จึ่ง เสดจ มา ยืน ใน ที่ กลาง และ
ตรัส แก่ เขา ว่า จง อยู่ เยน เปน ศุข เถิด แล้ว จึ่ง ตรัส แก่ โธมา ว่า เอา
นิ้ว มา ลอง ดู ใน มือ เรา และ เอา มือ มา แยง เข้า ที่ ซี่โครง เรา แล้ว อย่า
สงไส สนเท่ห์ แต่ เชื่อ เถิด แล้ว โธมา จึ่ง ตอบ ทูล แก่ พระองค์ ว่า โอ้ พระ
องค์ ผู้ เปน พระเจ้า ของ ข้าพเจ้า พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า เจ้า ได้ เหน
เรา แล้ว จึ่ง เชื่อ อยู่ ฝ่าย คน ที่ มิได้ เหน แต่ ยัง เชื่อ อยู่ เขา ก็ เปน ผาศุข แล
๓๐ ๏ แล้ว ลักษณะ สำคัญ ซึ่ง พระเยซู ได้ กระทำ ต่อ หน้า พวก ลูกสิษ
ของ พระองค์ ยัง มี อยู่ เปน อัน มาก ซึ่ง มิ ได้ เขียน ไว้ ใน คำภีร์ นี้ แต่
ว่า ทั้ง นี้ ได้ เขียน ไว้ เพื่อ ท่าน ทั้งหลาย จะ ได้ เชื่อ ว่า พระเยซู เปน พระ
คริศโต บุตร พระเจ้า และครั้น เชื่อ แล้ว จะ ได้ ชีวิตร ชั่ว นิรันดร์ เพราะ
เดชะ นาม แห่ง พระองค์ ฯะ

๏ บท ๒๑ ฯ

๏ ภาย หลัง มา พระเยซู สำแดง พระองค์ แก่ พวก สิษ อีก ที่ ชาย ชเล ติ
เบเรีย ที่ สำแดง นั้น คือ ดั่ง นี้ ซีโมน เปโตร ๑ โธมา ที่ ยัง เรียก ว่า
ดิดุโม ๑ นะธันเอล ชาว บ้าน กานา แขวง เมือง ฆาลิลาย ๑ ลูก ของ เซเบ
ดาย ทั้ง สอง และ สิษ อื่น สอง คน อยู่ พร้อม กัน ซีโมน เปโตร จึ่ง บอก แก่

เขาว่า ข้าจะไปตกปลา เขาก็รับว่าเราจะไปด้วย เขาจึ่งออกไปลง ในเรือทีเดียว แล้วคืนวันนั้นเขามิได้จับอะไร ครั้นรุ่งเช้าพระเยซู ยืนอยู่ตลิ่ง แต่พวกลูกสิษมิได้รู้ว่าเปนพระเยซู ๆ ก็ตรัสถามว่า ลูกเอ๋ยอาหารกินบ้างมีอยู่หรื เขาก็ตอบว่าไม่มี แล้วพระองค์จึ่ง ตรัสแก่เขาว่า จงทิ้งอวนลงข้างขวาเรือแล้วก็จะได้ เหตุดังนี้เขา ก็ทิ้งลงแล้วจะฉุดขึ้นไม่ได้ เพราะปลานั้นเปนอันมากนัก ลูกสิษซึ่ง พระเยซูทรงรักษนั้น จึ่งบอกแก่เปโตรว่าเปนพระองค์เจ้า และซีโมน เปโตรได้ยินว่า เปนพระองค์เจ้า และผ้าอื่นไม่มีแล้ว ก็เอาเสื้อชั้น นอกผูกกับตัวให้แน่แล้ว โดดลงในชเล ฝ่ายลูกสิษคนอื่นเขาก็มา ในเรือลากอวนมาเต็มด้วยปลา ที่เขาอยู่นั้นไม่สู้ไกลจากฝั่งประมาณ ห้าสิบวา ครั้นขึ้นบกแล้วเขาก็เห็นกองไฟก่อด้วยถ่านเพลิง และ ปลาปิ้งอยู่บนไฟนั้นกับขนมด้วย พระเยซูจึ่งตรัสสั่งเขาว่า ปลาที่ ได้เมื่อตะกี้เอามาใส่ ซีโมนเปโตรจึ่งขึ้นลากอวนมาบนตลิ่ง เต็ม ด้วยปลาใหญ่เปนรอยห้าสิบสามตัว ถึงว่าปลามากหย่างนั้นอวนก็ ยังมิได้ขาด พระเยซูจึ่งตรัสแก่เขาว่า จงมารับอาหารเถิด แล้ว แต่ในพวกลูกสิษ ไม่มีใครอาจถามพระองค์ว่า ท่านจะเปนผู้ใด เพราะเขารู้อยู่ว่าเปนพระองค์เจ้า เมื่อนั้นพระเยซูจึ่งมารับขนมส่งให้ เขา และปลาด้วยเหมือนกัน อันพระเยซูได้สำแดงพระองค์ แก่ลูกสิษ ครั้งนี้เปนกำหนดคำรบสาม นับแต่พระองค์เปนขึ้นจากตายแล้ว ฯะ

๑๕ ๏ ครั้นรับอาหารแล้ว พระเยซูจึ่งตรัสแก่ซีโมนเปโตรถามว่า ซีโมนลูกโยนาเอ๋ย เจ้ารักษเรามากกว่าพวกเหล่านี้หรื เปโตรทูลว่า รักษพระเจ้าข้า พระองค์ก็รู้อยู่ว่าข้าพเจ้ารักษพระองค์ พระองค์จึ่ง ตรัสสั่งเขาว่า จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด พระเยซูจึ่งตรัสถาม อีกว่า ซีโมนลูกโยนาเจ้ารักษเราหรื เปโตรทูลว่ารักษอยู่พระเจ้าข้า พระองค์ก็รู้อยู่ว่า ข้าพเจ้ารักษพระองค์ พระเยซูก็ตรัสว่า จงเลี้ยง

แกะ ของ เรา เถิด แล้ว พระองค์ จึ่ง ตรัส เปน ที่ สาม ว่า ซีโมน ลูก โยนา เจ้า รักษ เรา หรือ ครั้ง นั้น เปโตร ก็ เปน ทุกข อยู่ เพราะ พระเยซู ถาม ถึง สาม ครั้ง ว่า เจ้า รักษ เรา หรือ จึ่ง ทูล พระองค์ ว่า พระองค์ รู้ ใน สรรพ สิ่ง ทั้งปวง พระองค์ รู้ อยู่ ว่า ข้าพเจ้า รักษ พระองค์ พระเยซู ยัง ตรัส แก่ เขา ว่า จง เลี้ยง แกะ ของ เรา เถิด เรา บอก แก่ เจ้า เปน แท้ จริง ว่า ครั้ง เจ้า เปน หนุ่ม นั้น ถ้า จะ ใคร่ ไป ข้าง ไหน เจ้า ได้ รัด ตัว ไว้ แล้ว ก็ เดิร เที่ยว ไป ที่ นั้น ครั้น เจ้า จะ แก่ แล้ว เจ้า จะ เหยียด มือ ออก และ คน อื่น จะ มา รัด ตัว แล้ว พา ไป ที่ เจ้า ไม่ ใคร่ ไป นั้น พระองค์ ว่า ดั่ง นี้ จะ ให้ สำคัญ ว่า เมื่อ จะ ตาย จะ ตาย อย่างไร จึ่ง จะ ได้ เปน เกรียติ ยศ แก่ พระ เจ้า เมื่อ ว่า ดั่ง นั้น จึ่ง ตรัส แก่ เปโตร ว่า ติด ตาม เรา มา เถิด เปโตร จึ่ง เหลียว หลัง ก็ เหน ลูกสิษ ที่ พระเยซู ทรง รักษ นั้น ติด ตาม มา คือ คน ที่ ได้ นั่ง แอบ พระ อุระ ใน ที่ รับ อาหาร นั้น และ ได้ ถาม ว่า จะ เปน ใคร พระ เจ้า ข้า ซึ่ง จะ มอบ พระองค์ ไว้ เปโตร เหน คน นั้น แล้ว จึ่ง ทูล ถาม พระเยซู ว่า ฝ่าย คน นี้ พระ เจ้า ข้า ก็ จะ เปน อะไร พระเยซู ก็ ตรัส ตอบ ว่า ถ้า ชอบ ใจ เรา ให้ เขา อยู่ กว่า เรา จะ มา นั้น ก็ จะ เปน อะไร แก่ เจ้า ๆ จง ตาม เรา มา เถิด เหตุ ดั่ง นี้ ความ ลือ ไป ใน พวก พี่ น้อง ว่า ลูกสิษ คน นั้น จะ ไม่ ตาย แต่ ว่า พระเยซู มิ ได้ ตรัส แก่ เขา ว่า จะ ไม่ ตาย แต่ ตรัส ว่า ถ้า ชอบ ใจ เรา จะ ให้ อยู่ กว่า เรา จะ มา นั้น ก็ จะ เปน อะไร แก่ เจ้า ฯะ

๏ ลูกสิษ คน นั้น แล ที่ เปน พญาณ ด้วย ความ นี้ ก็ ได้ เขียน เรื่อง นี้ แล้ว เรา ก็ รู้ ว่า คำ พญาณ นั้น เปน สัจ จริง ก็ ยัง มี ซึ่ง พระเยซู ได้ กระทำ เปน หลาย สิ่ง เปน อัน มาก ถ้า และ จะ เขียน ไว้ หมด ทุก สิ่ง ข้า เหน ว่า โลกย์ นี้ ไม่ พอ ที่ จะ จุ หนังสือ เขียน นั้น ได้ ฯะ

๏ พระคริศ จงย ตาม โยฮัน ก็ จบ บริบูรณ ฯะ

๏ เรื่อง กิจการ แห่ง พวก ทูต ของ พระเยซู ฯะ

บท ต้น

๏ ดูกร ท่าน เธโอฟีโล เรื่อง ก่อน นั้น เรา ได้ แต่ง ไว้ แล้ว ว่า ด้วย บันดา กิจการ ซึ่ง พระเยซู ได้ กระทำ และ สั่ง สอน ไว้ ตั้ง แต่ แรก เดิม จน ถึง วัน นั้น ที่ พระองค์ ประกอบ ด้วย พระ วิญาณ บริสุทธิ ได้ ตรัส บันชา พวก สิษ ที่ พระองค์ ได้ ทรง เลือก ไว้ แล้ว ได้ เสดจ ขึ้น ไป ครั้น เมื่อ พระองค์ ทล ทุกข์ ธระมาน แล้ว พระองค์ ยัง ได้ สำแดง พระองค์ แก่ พวก สิษ นั้น ด้วย ลักษณะ นิมิตร อัน เหลือ ที่ จะ สงไส เปน หลาย ประการ ให้ เหน ประจัก แก่ ตา ว่า ยัง ทรง ชีวิตร อยู่ ถึง สี่สิบ วัน และ ได้ สั่ง สนทนา กับ เขา ว่า ด้วย การ สำหรับ อาณาจักร พระเจ้า ครั้น พระองค์ ให้ พวก สิษ ชุมนุม กัน มา พร้อม แล้ว พระองค์ ได้ ตรัส สั่ง เขา ว่า อย่า เพอ ออก ไป จาก เมือง ยรูซาเลม ก่อน แต่ คอย รับ ซึ่ง พระบิดา ได้ ตรัส สัญา ไว้ นั้น ตาม ซึ่ง ท่าน ได้ ยิน แต่ เรา แล้ว คือ ว่า โยฮัน ได้ ให้ จุ่ม ใน น้ำ ก็ จริง แต่ ไม่ ช้า ไม่ นาน ท่าน นี้ จะ ต้อง จุ่ม ใน พระ วิญาณ บริสุทธิ ฝ่าย พวก สิษ เขา ชวน กัน มา ถาม พระองค์ ว่า พระองค์ เจ้า ข้า ใน กาละ ครั้ง นี้ พระองค์ จะ ยก เมือง คืน ให้ แก่ พล ยิศราเอล เสีย ใหม่ หรือ พระองค์ จึ่ง ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า มิ ใช่ พะนักงาน ของ ท่าน ที่ จะ รู้ กาละ กำหนด ซึ่ง พระบิดา ตั้ง ถือ ใน อำนาจ ของ พระองค์ แต่ ส่วน ท่าน เล่า จะ รับ ประทาน ริทธิเดช แห่ง พระวิญาณ บริสุทธิ มา บน ท่าน แล้ว จะ ได้ เปน พญาณ ว่า ฝ่าย ข้าง เรา ใน เมือง ยรูซาเลม และ สิ้น ทั้ง เมือง ยูดาย และ เมือง ซะมาเรีย และ ถึง สุด แผ่นดิน ไป

๙ ๏ คราว เมื่อ พระองค์ ยัง ตรัส ดั่ง นี้ และ พวก สิษ พินิด ดู พระองค์ ๆ ก็ เสดจ เหาะ ขึ้น ไป และ เมฆ มา รับ พระองค์ ไว้ จาก ตา เขา เมื่อ ลูกสิษ ยัง เข่มน ดู พระองค์ ไป สวรรค์ นั้น ก็ นี้ และ สอง คน นุ่ง ขาว ห่ม ขาว มา ยืน อยู่ ด้วย กัน กับ เขา บอก ว่า ดู กร ท่าน ชาว ฆาลีลาย เปนไฉน ท่าน มา ยืน

เขม่น ดู สวรรค์ ฝ่าย พระเยซู องค์นี้ ที่ ตอ้ง รับ ขึ้นไป จาก ท่าน เข้า สู่ สวรรค์ ยัง จะ เสดจ มา อีก เหมือน หย่าง ท่าน ได้ เหน ขึ้น เข้า สู่ สวรรค์ นั้น และ ฯ

๑๒ ๏ ขณะ นั้น พวก สิษ จึ่ง ลง มา จาก ภูเขา ชื่อ เฮลายโอน กลับ ไป ถึง เมือง ยรูซาเลม เปน ทาง ประมาณ ที่ ยอ่ม ให้ เดิร ใน วัน ซะบาโต ได้ เมื่อ กลับ เข้า มา แล้ว จึ่ง ขึ้น เข้า ใน หอ้ง ชั้น บน ที่ เคย ประชุม กัน อยู่ มี เปโตร ๑ ยาโกโบ ๑ โยฮัน ๑ อันดเรอา ๑ ฟิลิบ ๑ โธมา ๑ บาโธละมาย ๑ มัดธาย ๑ ยาโกโบ ลูก อาละฟาย ๑ ซีโมน เซโลเต ๑ กับ ยูดา ที่ เปน พี่ นอ้ง กัน กับ ยาโกโบ ๑ เหล่า นี้ เปน ใจ เดียว กัน หมด สวด ทั้ง ความ ปราถนา ดว้ย กัน กับ พวก ผู้ หญิง แล มาเรีย ผู้ มารดา พระเยซู กับ ทั้ง พวก นอ้ง ชาย ของ พระองค์ ฯะ

๑๕ ๏ คราว นั้น เปโตร จึ่ง ลุก ขึ้น ใน ท่ำกลาง พวก สิษ ที่ อยู่ พร้อม กัน นั้น เปน ประมาณ ศัก รอ้ย ยี่สิบ คน แล้ว ได้ ออก ปาก ว่า ดูกระ ท่าน พี่ นอ้ง ทั้งหลาย คำ ซึ่ง พระ วิญาณ บริสุทธิ ได้ กล่าว ไว้ แต่ กอ่น ดว้ย ปาก ของ กระษัตร ดาวิด ว่า ถึง ยูดา ผู้ นำ หน้า คน ที่ ได้ จับ กุม พระเยซู คำ ที่ จด เขียน ไว้ นั้น คง จะ ได้ สำเรจ ยูดา นั้น ได้ ที่ นับ ใน พวก เรา แล ที่ รับ ใช้ ใน การ ปรนิบัติ อัน นี้ ครั้น ได้ บำเหนจ ของ การ ผิด เขา ๆ ได้ เอา ไป ซื้อ นา แห่ง หนึ่ง แล้ว ได้ ตก ขมำ ลง แตก กลาง ตัว แล พุง ไส้ ขาด แยก ออก มา หมด ความ ทั้ง นี้ ทราบ ไป แก่ คน ทั้งปวง ที่ อยู่ ใน เมือง ยรูซาเลม เหตุ ดั่ง นี้ เขา รอ้ง เรียก นา นั้น ตาม ภาษา เขา ว่า อเกลดะมา คือ ว่า นา แห่ง เลือด เหตุ ดั่ง นี้ ใน คำภีร์ ซาละโล มี คำ จด ไว้ ว่า ที่ อยู่ ของ เขา ให้ เปลี่ยว เปล่า อย่า ให้ ใคร อยู่ ที่ นั้น เลย ที่ จะ แล ดู นั้น ให้ คน อื่น แล ดู แทน เขา เถิด ดั่ง นี้ และ ฝ่าย คน ที่ ได้ เปน พวก เดียว กัน กับ เรา คราว เมื่อ พระ เยซู พระองค์ ได้ เข้า มา ออก ไป กับ เรา ตั้ง แต่ ศีล จุ่มน้ำ ของ โยฮัน ตลอด จน ถึง วัน ที่ พระองค์ เสดจ เหาะ ขึ้นไป จาก เรา แต่ คน เหล่า นั้น จำ เปนให้ เรา ยก คน หนึ่ง ตั้ง ให้เปน พญาณ ดว้ย กัน กับ เรา ว่า พระองค์ ได้ เปน ขึ้น

มา จาก ตาย แล้ว พวก สิษ จึ่ง เอา สอง คน มา ตั้งไว้ คือ โยเซพ ที่ร้อง เรียก ว่า บาระซะบา ยัง มี ชื่อ อีก ว่า ยุซะโต นั้น คน ๑ และ มัดเธีย คน ๑ แล้ว จึ่ง สวด ว่า พระองค์ เจ้า ข้า ผู้ รู้ ในใจ มนุษ ทั้งปวง ขอโปรด สำแดง ให้รู้ ว่า ใน สอง คน นี้ พระองค์ จะ เลือก ผู้ใด ให้ รับใช้ ในการ ปรนิบัติ และ เปน ทูต แทน ยูดา ที่ ตก จาก ที่ ลงสู่ ที่ สำหรับตัว แล้ว พวก สิษ จึ่ง จับ ฉลาก ก็ได้ สำคัญ ว่า มัดเธีย และ มัดเธีย จึ่ง นับเข้า ใน พวก ทูต สิบ เอด คน นั้น

๏ บท ๒ ฯ

๑ จำเดิม แต่ เทษกาล บั้ศคา นับ ประมาณ ห้า สิบ วัน สำเร็จ มา แล้ว พวก สิษ ทั้งปวง ชุมนุม กัน พร้อม เปน ใจ อัน เดียว กัน หมด ใน ทันใด นั้น มี เสียง กอ้ง สนั่น มา แต่ บน ฟ้า ดุจ ดั่ง ลม พยุห์ กล้า แขง ให้ เตม ทั่ว ทั้ง เรือน ที่ เขา นั่ง อยู่ นั้น ก็ ดู เหมือน หนึ่ง เปน ลิ้น แตก ออก เปน ง่าม เหมือน เปลว ไฟ มา อาไศรย บน เขา สิ้น ทุก คน ๆ ก็ ประกอบ เตม ไป ด้วย พระ วิญาณ บริสุทธิ จำเดิม แต่ นั้น มา เขา ได้ พูด แซก ภาษา ต่าง ๆ ตาม แต่ พระ วิญาณ โปรด ให้ พูด ฯะ

๕ ๏ คราว นั้น ยัง มี คน พวก ยูดาย เปน ผู้ เกรง พระเจ้า อยู่ ใน เมือง ยรูซะเลม มา แต่ ทุก ประเทษ ใต้ ฟ้า และ ครั้น ความ ทั้ง นี้ ลือ กัน ไป แล้ว ฝูง คน จึ่ง ชวน กัน ประชุม พร้อม เพราะ ทุก คน นั้น ได้ ยิน เขา พูด กัน ใน ภาษา ของ ตน คน ทั้งปวง จึ่ง บังเกิด อัศจรรย ใจ พูด กัน ถาม ว่า จง ดู เถิด คน ที่ พูด นั้น เปน ชาว ฆาลิลาย สิ้น ทุก คน มิ ใช่ หรือ ก็ เหตุ ไฉน เรา สิ้น ทุก คน ได้ ยิน เขา พูด ภาษา ของ เรา ที่ เรา เคย พูด ตั้ง แต่ กำเนิด พวก ปาเธีย แล มาดาย ชาว เมือง เอลาม แล เมือง เมโซปะตาเมีย เมือง ยูดาย แล เมือง กัปะโดเกีย เมือง ปนโต แล เมือง อาเซีย เมือง ฟรุเฆีย แล เมือง ปัมฟุเลีย เมือง อายฆุบโต แล แว่น แคว้น เมือง ลิบุเอ ใกล้ กัน กับ เมือง กุเรเน แล คน ที่ อาไศรย ใน เมือง โรม ทั้ง พวก ยูดาย ก็ ดี และ คน ที่ เข้า รีด กับ ยูดาย ก็ ดี ชาว เกาะ เกรเต แล ชาว เมือง อาราบ เรา นี้ สิ้น ทุก คน ได้ ยิน เขา

กล่าว เหตุ ซึ่งเปน ที่ สำแดง อิทธิ ริทธิ แห่ง พระเจ้า ด้วย ภาษา ของ เรา เอง แล้ว คน ทั้งปวง ได้หลาก ใจ หนัก แล สงไส พูด กัน ถาม ว่า อัน นี้ จะ เปน ประการ ใด แต่ ยัง มี ลาง คน เยาะ เย้ย ว่า คน เหล่า นี้ เมา เล่า แล ฯะ
๑๔ ๏ ส่วน เปโตร ก็ ยืน ขึ้น กับ พวก สิษ สิบ เอด คน แล แผด เสียง ขึ้น กล่าว ความ แก่ คน ทั้งหลาย ว่า ดู กระ ท่าน ชาว ยูดาย แล คน ทั้งปวง ที่ อยู่ ใน เมือง ยรูซาเลม จง รู้ ความ นี้ แล ฟัง ถ้อย คำ ของ ข้า เถิด เพราะ ว่า ซึ่ง คน ทั้ง นี้ จะ เมา เล่า เหมือน ท่าน คิด นั้น ก็ หา มิ ได้ ด้วย ว่า บัด นี้ เปน แต่ สาม โมง เช้า แต่ ทว่า การ นี้ เปน ที่ โยเอล ผู้ ทำนาย ได้ กล่าว ไว้ ว่า พระเจ้า ได้ ตรัส ว่า ภาย ภาค หน้า เรา จะ เท แก่ พระ วิญาณ ของ เรา ลง บน มนุษ ทั้งปวง แล้ว ลูก ชาย หญิง ของ ท่าน ทั้งหลาย จะ ทำนาย แล คน หนุ่ม น้อย ของ ท่าน จะ เหน ซึ่ง ลัก ขณะ นิมิตร แล ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ของ ท่าน จะ ฝัน เหน ใน กาละ ครั้ง นั้น เรา จะ เท แก่ พระ วิญาณ ของ เรา ลง บน ทาษา และ ทาษี ของ เรา แล เขา จะ ทำนาย ได้ เรา จะ ให้ เกิด ซึ่ง เปน หน้า อัศจรร ใน อากาษ ข้างบน แล สำคัญ ใน แผ่นดิน ข้างล่าง เปน เลือด แล ไฟ แล อาย ควัน ตะวัน จะ กลาย มืด ไป แล เดือน จะ กลับ เปน เลือด ก่อน กว่า วัน ใหญ่ และ วัน สำคัญ แห่ง พระองค์ เจ้า จะ เปน ปรากด นั้น แล้ว ถ้า บุคล ผู้ ใด ร้อง ถึง พระเจ้า ออก พระนาม พระองค์ ผู้ นั้น ก็ จะ รอด ได้ ฯะ
๒๒ ๏ ดู กระ ท่าน ชาว ยิศราเอล ทั้งหลาย จง ฟัง ถ้อย คำ นี้ เถิด ว่า ฝ่าย พระเยซู ชาว นาซาเรธ นั้น เปน คน ที่ พระเจ้า ทรง โปรด ชี้แจ้ง แก่ ท่าน ทั้งหลาย ด้วย สำแดง อิทธิ ริทธิ และ ข้อ อัศจรร และ ลัก ขณะ สำคัญ ต่าง ๆ ที่ พระองค์ ทรง กระทำ ด้วย พระเยซู นั้น ใน ท่ำกลาง ท่าน ทั้งหลาย เหมือน หนึ่ง ท่าน ทั้งหลาย รู้ อยู่ แล้ว ครั้น พระเจ้า ได้ ทรง พระ ดำหริ อัน มั่น คง และ ล่วง รู้ และ พระเยซู ต้อง มอบ ให้ แล้ว ท่าน ทั้งหลาย ได้ เอา มือ ร้าย มา จับ พระองค์ ตรึง ไว้ ให้ ตาย ส่วน พระเจ้า ได้ แก้ จำจอง แห่ง ความ ตาย นั้น และ ให้ ท่าน เปน ขึ้น มา ใหม่ เพราะ ว่า ซึ่ง ความ ตาย จะ

จำ พระองค์ ก็ หา มิ ได้ เพราะ ว่า ดาวิด ผู้ กระษัตร ได้ กล่าว ด้วย พระองค์ ว่า ข้าพเจ้า ได้ เหน พระเจ้า เหมือน หนึ่ง อยู่ ตรง หน้า เปน นิจ เพราะ พระ องค์ อยู่ ข้าง มือ ขวา ของ ข้าพเจ้า เพื่อ มิ ให้ เสทือน สท้าน เลย ด้วย เหตุ ดั่ง นี้ ใจ ข้าพเจ้า จึ่ง ชื่น ชม ยินดี ลิ้น ก็ ร้อง เพลง สรรเสิญ พระองค์ เนื้อ นั้น ก็ จะ หยุด ภัก ไป ด้วย ความ ไว้ ใจ ด้วย ว่า ที่ พระเจ้า จะ ละ ทิ้ง ชีวิตร ข้าพเจ้า ใน เมือง ผี หา มิ ได้ หรื จะ ให้ ผู้ บริสุทธิ ของ พระองค์ เปื่อย เน่า ไป นั้น ก็ หา มิ ได้ ครั้น พระองค์ ได้ สำแดง ให้ ข้าพเจ้า รู้ ใน ทาง ชีวิตร แล้ว ก็ จะ โปรด ให้ เลื่อมใส ใน พระภักตร พระองค์ ฯะ

๒๙ ๏ ดู กระ ท่าน พี่ น้อง ทั้งหลาย ควร เรา จะ อาจ ว่า แก่ ท่าน ด้วย กระษัตร ดาวิด ปู่ ตา ของ เรา ท่าน ตาย และ ฝั่ง เสีย แล้ว และ ที่ ฝั่ง ศภ ของ ท่าน ยัง อยู่ กับ เรา จน ทุก วัน นี้ ท่าน เปน ผู้ ทำนาย และ ครั้น ท่าน รู้ ว่า พระเจ้า ได้ ตรัส สาบาน แก่ ท่าน ว่า พระองค์ จะ ให้ พระคริศโต รับ เพศ มนุษ บังเกิด ใน เชื้อ สาย ของ ท่าน จะ ได้ นั่ง ใน พระที่นั่ง ของ ท่าน อัน นี้ ท่าน ล่วง รู้ แล้ว จึ่ง ได้ กล่าว ด้วย การ ที่ พระคริศโต จะ เปน ขึ้น นั้น ว่า ชีวิตร พระองค์ มิ ได้ ทิ้ง ละ ไว้ ใน เมือง ผี แล เนื้อ นั้น มิ ได้ รู้ เปื่อย เน่า พระเยซู องค์ นี้ พระเจ้า ได้ ให้ เปน ขึ้น มา แล้ว ใน ข้อ นี้ ข้าพเจ้า ทั้งหลาย เปน พญาณ ว่า พระองค์ ยก ขึ้น นั่ง ข้าง ขวา พระหัตถ์ พระเจ้า แล้ว ครั้น ได้ รับ พระ วิญาณ บริสุทธิ แต่ พระบิดา ตาม ซึ่ง ได้ สัญา ไว้ นั้น จึ่ง ได้ เท พระ วิญาณ นั้น ลง มา ตาม ที่ ท่าน ทั้งหลาย ได้ เหน ได้ ฟัง อยู่ บัด นี้ ครั้น จะ ว่า ด้วย กระษัตร ดาวิด นั้น ท่าน ยัง มิ ได้ ขึ้น สู่ สวรรค์ แต่ ท่าน ได้ ว่า พระองค์ เจ้า ได้ ตรัส แก่ พระองค์ เจ้า ของ ข้าพเจ้า ว่า จง มา นั่ง ข้าง พระ หัตถ์ เบื้อง ขวา ของ เรา กว่า เรา จะ ปราบ บันดา สัตรู ของ ท่าน ลง ใต้ พระ บาท ของ ท่าน เหตุ ฉะนี้ ให้ พวก ชาว ยิศราเอล ทั้งปวง รู้ เปน มั่น คง เถิด ว่า พระเยซู นี้ ที่ ท่าน ทั้งหลาย ได้ ตรึง เสีย ไว้ กับ ไม้ กางเขน นั้น พระเจ้า ได้ ตั้ง เปน พระองค์ เจ้า และ เปน พระคริศโต แล้ว แล ฯะ

๓๗ ๏ เมื่อคนทั้งปวงได้ยินทั้งนี้แล้ว ก็พลอยแปลบเสียวใจ ถามเปโตรกับทูตอื่น ๆ ว่าท่านพี่น้องเอ๋ย ควรเราจะทำประการใดคือ ฝ่ายเปโตรก็ตอบแก่เขาว่า จงกลับตั้งใจเสียใหม่ แล้วรับศีลจุ่มน้ำในนามพระเยซูคริศสิ้นทุกคน เพื่อความผิดของท่านจะยกเสีย และท่านจึ่งจะรับประทานพระวิญาณบริสุทธิ ด้วยว่าคำสัญญานั้นจะได้แก่ท่าน และแก่ลูกของท่านและแก่ทุกคนที่ยังอยู่ไกล ที่พระเจ้าของเรายังจะทรงเรียกมา เปโตรยังพูดแก่เขาด้วยหลายคำอื่นเตือนสติเขาว่า จงทำให้ตัวรอดพ้นจากคนชาติร้ายนี้เถิด ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้รับคำเปโตรด้วยชื่นชมยินดี ก็ได้รับศีลจุ่มน้ำด้วย และในวันนั้นได้เข้ารีตประมาณสามพันคน ฯะ

๔๒ ๏ พวกเหล่านั้นก็ตั้งอยู่ในโอวาทของทูตทั้งหลาย ร่วมใจหักขนมแลสวดตั้งความปราถนา คนทั้งปวงก็กลัวอยู่ แล้วพวกทูตได้ทำซึ่งเปนหน้าอัศจรรย และลักขณะสำคัญเปนอันมากหลาย ฝ่ายคนทั้งปวงที่เชื่อนั้นได้มาอยู่พร้อมแห่งเดียว ทรัพย์สมบัติของเขาก็แบ่งกันทั่ว ถ้าผู้ใดมีทรัพย์เข้าของก็ขายเสียมาแบ่งกันให้ ตามซึ่งจะต้องการแก่ทุกคน แล้วทุกวัน ๆ ตั้งใจเปนอันเดียวกัน ร่วมกันอยู่ในพระวิหาร และในเรือนนี้เรือนนั้นหักขนมรับอาหารด้วยชื่นชมยินดี และใจเปนหนึ่ง ก็ได้สรรเสิญพระเจ้า และมีความชอบในไพร่บ้านพลเมืองทั้งปวง ส่วนพระองค์เจ้าทรงโปรดบันดานให้คนอันถึงที่รอดนั้น เข้ากันกับพวกลูกสิษทุกวัน ฯะ

๏ บท ๓ ฯ

๏ คราวนั้นเปโตรกับโยฮันขึ้นมาจะเข้าในพระวิหาร เพลาสวดเปนเพลาบ่ายสามโมง แลเขาเอาคนหนึ่งเปนง่อยตั้งแต่เกิดจากครรภแม่ หามมาทุกวันวางลงริมประตูวิหารที่เขาร้องเรียกว่างามนั้น ให้ขอทานแต่คนที่จะเข้าในพระวิหาร คนนั้นเหนเปโตรกับโยฮันมาจะ

เข้าในวิหาร จึ่งขอรับทาน ฝ่ายเปโตร กับ โยฮัน เข่มนดูเขาบอกว่า
จงดูเราเถิด เขาจึ่งผินหน้าดูไว้ใจเพื่อจะได้รับสิ่งใด แต่เปโตร
บอกว่า เงินทองข้าไม่มี ซึ่งข้ามีอยู่นั้นข้าจะให้ เดชะนามพระเยซู
คริศ ชาวนาซาเรธ จงลุกขึ้นเดิรไปเถิด แล้วเปโตรจึ่งจับมือขวาเขา
เหนี่ยวขึ้น ในทันใดนั้น ตีนและข้อตีนเขาแขงแรงขึ้น เต้นโลดเดิร
ไปมาก็ได้ และได้เดิรกับคนอื่นเข้าไปในวิหาร เดิรกะโดดและสรระ
เสิญพระเจ้าด้วย แล้วคนทั้งปวงได้เหนเขาเดิรไปมา และสรระเสิญ
พระเจ้า ก็รู้จักเขาว่า เปนคนที่เคยนั่งขอทานริมประตูงามของวิหาร
คนทั้งปวงจึ่งบังเกิดอัศจรรใจหลงใหลมากนัก ด้วยการที่เปนมานั้น
๑๑ ๏ เมื่อคนนั้นยังจับหน่วงเปโตรและโยฮันอยู่นั้น ฝูงคนทั้งปวง
วิ่งมาหาท่านทั้งสอง ในเฉลียงที่มีชื่อว่า ฉเลียงแห่งซะโลโมผู้
กระษัตร แล้วก็พิศวงดู ครั้นเปโตรได้เหนแล้ว ท่านจึ่งบอกแก่ฝูง
คนว่า ดูกรท่านชาวยิศราเอล เหตุไฉนท่านทั้งหลายมาประลาศใจ
ด้วยการนี้ เหตุไฉนมาเข่มนดูเรา เหมือนหนึ่งเราได้ทำให้คนนี้เดิร
ได้ ด้วยอาไศรยกำลังกุศลของเรา พระเจ้าแห่งอับราฮามและยิศฮาค
และยาโคบ พระเจ้าแห่งปู่หญ้าตายายของเรา ได้โปรดสำแดงรัศมี
ภาพของพระเยซูบุตรพระองค์ ที่ท่านเหล่านี้ได้มอบให้ไว้ และได้ปัดิ
เศศต่อหน้าปีลาตผู้รั้ง เมื่อปีลาตลงใจจะปล่อยเสีย ท่านทั้งหลาย
นี้ได้ปัดิเศศท่านผู้บริสุทธิและชอบธรรม แลได้ขอให้ปล่อยเสียซึ่ง
คนโทษที่ได้ฆ่าผู้พันคน แต่ซึ่งเปนเจ้าชีวิตรนั้นท่านได้ฆ่าเสีย
ส่วนเราเล่าเปนพญาณว่า พระเจ้าได้ให้พระเยซูนั้นเปนขึ้นมาจาก
ตายแล้ว เดชพระนามพระองค์ ด้วยความเชื่อในพระนามนั้นได้
ทำคนนั้น ที่ท่านทั้งหลายเหนแลรู้จักกัน ให้มีกำลังขึ้น แลใจเชื่อ
ด้วยพระองค์ ได้ทำให้คนนี้เปนสบายดีต่อหน้าท่านทั้งปวง ฯะ
๑๗ ๏ บัดนี้ดูกรพวกพี่น้องทั้งหลาย ข้ารู้อยู่ว่า ที่ท่านได้ทำนั้น

ท่าน ทำ ไม่ รู้ ว่า ทำ อะไร เหมือน กัน กับ ขุนนาง ของ ท่าน เขา ก็ ไม่ รู้ แต่ ทว่า ซึ่ง พระเจ้า ได้ ตรัส ประกาษ ไว้ ด้วย ปาก บันดา ผู้ ทำนาย ว่า พระ คริศโต คง จะ ทน ทุกข ทรมาน การ นั้น ถึง ที่ สำเร็จ แล้ว ดังนี้ เหตุ ฉะนี้ จง กลับ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่ เพื่อ ความ ผิด ของ ท่าน ทั้งหลาย จะ ได้ ยก เสีย ไว้ ใน กาละ วัน สุข ใหม่ มา แต่ หน้า พระองค์ เจ้า และ พระองค์ จะ ใช้ พระเยซู คริศ มา ตาม ซึ่ง ได้ กล่าว ไว้ แล้ว พระองค์ นั้น สวรรค์ คง จะ รับ ไว้ กว่า สาระพัด ทั้งปวง จะ ตั้ง เสีย ใหม่ ตาม ซึ่ง พระเจ้า ได้ ตรัส ไว้ แต่ ด้วย ปาก ผู้ ทำนาย บริสุทธิ แต่ บูราณ มา ดังนี้ และ โมเซ ได้ กล่าว ไว้ แก่ ปู่ หญ้า ตา ยาย ของ เรา ว่า แต่ ใน พวก พี่ น้อง ของ ท่าน พระเจ้า จะ ทรง ให้ คน หนึ่ง บังเกิด ขึ้น เปน ผู้ ทำนาย เหมือน อย่าง เรา สาระพัด ที่ ผู้ ทำ นาย นั้น จะ สั่ง จะ สอน ท่าน ๆ จง ฟัง เถิด ทุก สิ่ง แล้ว จะ เปน มา ดังนี้ ว่า ถ้า คน ผู้ ใด ๆ ไม่ ฟัง ผู้ ทำนาย นั้น คน นั้น จะ ต้อง ตัด ขาด จาก พล เมือง เสีย สิ้น และ บันดา ผู้ ทำนาย ที่ ได้ กล่าว ตั้ง แต่ ซะมูเอล ลำดับ กัน ลง มา ก็ ได้ กล่าว ว่า ด้วย กาละ คราว นี้ ฯ ะ

๒๕ ๏ ท่าน ทั้งหลาย นี้ เปน ลูก หลาน สืบ สาย ของ พวก ผู้ ทำนาย นั้น แล ลูก แห่ง คำ สัญา ซึ่ง พระเจ้า ได้ ตรัส ตั้ง ไว้ แก่ ปู่ หญ้า ตา ยาย ของ เรา เมื่อ ตรัส แก่ อับราฮาม ว่า ครอบ ครัว ทั่ว ทั้ง แผ่นดิน จะ ได้ สรี สวัสดิ์ มง คล แต่ ด้วย เชื้อสาย ของ ท่าน ครั้น พระเจ้า ทรง ให้ พระเยซู บุตร พระ องค์ เปน ขึ้น แล้ว จึ่ง ตรัส ใช้ มา หา ท่าน ก่อน อวยภร ให้ ท่าน เพื่อ จะ ให้ ท่าน กลับ เสีย จะ ได้ พ้น จาก บาป ของ คน สิ้น ทุก คน ฯ ะ

๏ บท ๔ ฯ

๏ เมื่อ พวก ทูต ยัง กล่าว ความ แก่ ฝูง คน อยู่ นั้น พวก ปะโรหิต แล ผู้ บังคับ ใน วิหาร กับ ทั้ง พวก ซาดูกาย ตื่น ขึ้น สู้ กัน กับ เขา เปน ทุกข รอ้นใจ เพราะ เขา ได้ สั่ง สอน ฝูง คน กล่าว ความ ว่า ด้วย เดช พระเยซู คน ทั้ง หลาย จะ เปน ขึ้น จาก ตาย เขา จึ่ง ลง มือ จับ พวก ทูต นั้น จำ ไว้ จน สิ้น รา

ครั้ วันนั้น ควัย ถึง เพลา เยน แล้ว ฝ่าย คน ที่ ได้ ฟัง คำ สอน ก็ เชื่อ เปน หลาย คน ข้าง ผู้ ชาย นั้น เปน ประมาณ ศัก ห้า พัน คน ฯะ

๕ ๏ ครั้น ถึง วัน ใหม่ เขา ชุมนุม กัน ทั้ง พวก ขุนนาง และ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ และ พวก อาลักษ ใน เมือง ยรูซาเลม และ อันนาศ ผู้ ปะโรหิต จ้าว และ กายะฟา แลโยฮัน และ อาเลก ซันดุโร กับ คน ทั้งปวง ที่ เปน เชื้อ ญาติ ของ ปะโรหิต จ้าว ครั้น มา แล้ว เขา จึ่ง ตั้ง พวก ทูต นั้น ไว้ ท่ำกลาง ถาม ว่า ตัว ทำ การ ทั้ง นี้ ควัย ริทธิ ของ ใคร ควัย ชื่อ ของ ใคร เมื่อ นั้น เปโตร ประกอบ ไป ควัย พระ วิญาณ บริสุทธิ ได้ ตอบ แก่ เขา ว่า ดูกร ท่าน ขุน นาง และ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ของ คน ชาว ยิศราเอล ครั้น ท่าน ทั้งหลาย วัน นี้ มา ถาม ข้าพเจ้า ควัย การ คุณ อัน ทำ แก่ คน เจบ นั้น ว่า เขา หาย ดี เปน หย่าง ไร ก็ ให้ ท่าน ทั้งหลาย กับ คน ชาว ยิศราเอล ทั้งปวง เข้า ใจ เถิด ว่า อา ไศรย พระ นาม ชื่อ พระเยซู ครีศ ชาว นาซาเรธ ที่ ท่าน ทั้งหลาย นี้ ได้ ตรึง ไว้ กับ ไม้ กางเขน ที่ พระเจ้า ได้ ให้ เปน ขึ้น จาก ตาย นั้น คน นี้ จึ่ง ยืน อยู่ ตรง หน้า ท่าน ทั้งหลาย เปน สบาย ดี พระองค์ นี้ แล เปน ศิลา ที่ ท่าน เหล่า นี้ อัน เปน ผู้ สร้าง นั้น ได้ ประมาท ไม่ เอา แต่ ยัง เข้า เปน หัว มุม อยู่ แล้ว และ ทาง ที่ จะ รอด ควัย ผู้ อื่น ไม่ มี ควัย ว่า นาม ชื่อ อื่น อัน เปน ที่ รอด แก่ เรา พระเจ้า มิ ได้ โปรด แก่ มนุษ ให้ มี ใต้ ฟ้า เลย ฯะ

๑๓ ๏ ครั้น เขา ได้ เหน เปโตร และ โยฮัน ว่า กล่าว เปน กล้า หาร แล้ว ได้ รู้ ว่า ทั้ง สอง คน นั้น เปน คน อัน มิ ได้ ชำ นาน ใน การ หนัง สือ แล ขนบ ทำเนียม เขา ก็ ประลาด ใจ ได้ สังเกต ว่า สอง คน นั้น ได้ สมัก อยู่ กับ พระ เยซู แล้ว ครั้น เขา เหน คน ที่ หาย จาก โรค ยืน อยู่ ควัย กัน เขา จะ ขัด ว่า อะไร ไม่ ได้ เขา จึ่ง สั่ง พวก ทูต ให้ ออก ไป จาก ที่ ปรึกษา แล้ว ได้ คิด อ่าน กัน ว่า กับ คน เหล่า นี้ เรา จะ ทำ หย่าง ไร ดี ควัย ว่า เขา ได้ ทำ การ สำคัญ อัน ประลาด ให้ เปน ปรากฏ แก่ คน ทั้งปวง ที่ อยู่ ใน เมือง ยรูซาเลม แล เรา จะ ปัติเศศ ก็ มิ ได้ แต่ ว่า เพื่อ มิ ให้ ลือ แผ่ ไป อีก ใน ฝูง คน ให้ เรา

ขู่คำราม เขาให้หนัก ๆ อย่าให้เขาพูดออกชื่อนี้แก่ผู้ใดเลย และครั้นเขาได้เรียกพวกทูตเข้ามาแล้ว เขาจึ่งห้ามปรามเขานักหนาว่า มิให้พูดแลสั่งสอนในนามพระเยซูเลย ส่วนเปโตรและโยฮันตอบแก่เขาว่า ท่านจงพิจารณาดูเถิดว่า ตรงหน้าพระเจ้า จะควรให้เราฟังพระเจ้า หรือจะฟังท่านนี้ ด้วยว่า อันเราจะนิ่งไม่พูดตามซึ่งเราได้เหนได้ยินนั้นก็หามิได้ เมื่อเขาได้ขู่คำรามทูตทั้งสองนั้น เขาจึ่งปล่อยเสีย ด้วยเขาไม่เหนช่องที่จะทำโทษแก่เขาเพราะฝูงคน ด้วยฝูงคนทั้งปวงได้โมทนาพระเจ้าเพราะการที่ทรงกระทำนั้น เหตุว่าคนที่หายจากโรคด้วยสำคัญนั้น ได้อายุศม์สี่สิบปีเศศ ฯะ

๒๓ ๏ ครั้นปล่อยไปแล้ว ทูตทั้งสองนั้นไปหาเพื่อนฝูง เล่าเนื้อความที่พวกปะโรหิตและผู้เถ้าผู้แก่ได้ว่านั้น เมื่อเขาได้ฟังแล้ว เขาจึ่งออกปากพร้อมกันแผดเสียงขึ้น ทูลพระเจ้าว่า โอ้พระองค์ผู้เปนพระเจ้า ผู้ได้สร้างฟ้าแลดินแลชเล กับทั้งสาระพัดที่มีอยู่นั้น แลได้ตรัสด้วยปากของดาวิดผู้ทาษพระองค์ถามว่า เปนเหตุอันใดที่พลประเทษวุ่นวายขึ้น แลชาวบ้านชาวเมืองนึกรำคานเปล่า ๆ กระษัตรในแผ่นดินตื่นขึ้น และมุกขะมนตรีทั้งหลายได้เข้ากันเปนใจเดียวกันต่อพระองค์เจ้าแลต่อผู้ชะโลมแห่งพระองค์ ด้วยว่าแท้จริงในเมืองนี้ทั้งเฮโรดก็ดี ทั้งปนเตียวปีลาตก็ดี ได้เข้ากันกับคนต่างประเทษแลชาวยิศราเอลทั้งปวง ต่อพระเยซูบุตรอันบริสุทธิแห่งพระองค์ ที่พระองค์ชะโลมแล้ว เพื่อจะทำสาระพัดซึ่งพระหัดถ์ และพระคำหริแห่งพระองค์ได้จัดไว้แต่ก่อนจะให้เปน และบัดนี้ข้าแต่พระองค์ ขอพระองค์ทรงทอดพระเนตรดูในคำขู่คำรามของเขา แลโปรดประทานให้ข้าพเจ้าทั้งหลายมีใจกล้าหาร กล่าวสอนถ้อยคำแห่งพระองค์ ด้วยพระองค์เหยียดพระหัดถ์รักษาโรค และให้ทำลักขณะสำคัญ แลการหน้าอัษจรรเดชนามพระเยซูบุตรอันบริสุทธิแห่งพระองค์ เมื่อเขายังสวด

ทั้ง ความ ปรารถนา ที่ ซึ่ง เขา ชุมนุม กัน อยู่ นั้น ก็ เสทือน สท้าน คน ทั้งปวง ก็ ประกอบ ควัย พระวิญญาณ บริสุทธิ และ ได้ กล่าว สอน คำพระ ควัยใจ กล้าหาร

๓๒ ◎ ฝ่าย ฝูง คนที่ เชื่อ อยู่ นั้น มี จิตร มี ใจ เปน อัน หนึ่ง อัน เดียว กัน แล้ว ไม่ มี ใคร ว่า เข้า ของ สิ่ง ใด ที่ มี อยู่ นั้น เปน ของ ของ คน แต่ ของ ทั้งปวง เปน สำหรับ คน ทั้งปวง แล พวก ทูต ประกอบ ควัย ริทธิ เดช เปน อัน มาก ได้ เปน พญาณ ว่า พระเยซู พระองค์ ได้ เปน ขึ้น มา แล้ว และ พระคุณ ซึ่ง ใหญ่ อยู่ กับ เขา สิ้น ทุก คน ควัย ไม่ มี ใคร ขัด สน เพราะ ว่า ผู้ ใด ๆ ที่ มี ไร่ นา เย่า เรือน ไป ขาย เสีย แล้ว เอา เงิน ค่า ของ นั้น มา วาง ลง ที่ ตีน ของ พวก ทูต พวก ทูต จึ่ง แจก ให้ แก่ ทุก คน ตาม ซึ่ง ตอ้ง การ แก่ ทุก คน ส่วน โยเซ แต่ สกูล เลวี แล ชาว เกาะ กุบโร ที่ พวก ทูต ยัง เรียก ว่า บาระนาบา โยเซ นั้น มี นา แห่ง หนึ่ง ไป ขาย เสีย แล้ว เอา เงิน ค่า นา นั้น มา วาง ที่ ตีน ของ พวก ทูต ฯะ

◎ บท ๕ ฯ

◎ ยัง มี คน หนึ่ง ชื่อ อะนาเนีย กับ เมีย เขา ชื่อ ซับไฟเร มี ทรัพย์ สมบัติ ไป ขาย แล้ว แต่ เงิน ค่า ทรัพย์ นั้น เอา ส่วน หนึ่ง เกบ เอา ไว้ เมีย เขา ก็ รู้ ควัย แล ส่วน หนึ่ง เขา ได้ เอา มา วาง ที่ ตีน ของ พวก ทูต ฝ่าย เปโตร จึ่ง ถาม เขา ว่า เหตุ ไฉน ซาตาน มา ให้ เจ้า เคม ใจ จะ ปด ต่อ พระ วิญญาณ บริสุทธิ ให้ เกบ เอา ไว้ ซึ่ง ค่า ทรัพย์ นั้น ส่วน หนึ่ง เมื่อ ยัง ไม่ ขาย เปน ของ เจ้า มิ ใช่ หรื แล ครั้น ขาย แล้ว เจ้า ยัง เปน เจ้า ของ มิ ใช่ หรื เปน อะไร ให้ มี ใจ มา ทำ ดั่ง นี้ เล่า มิ ใช่ ว่า ปด ต่อ มนุษ แต่ ว่า มา ปด ต่อ พระ เจ้า ครั้น อะนาเนีย ได้ ยิน ถ้อย คำ ดั่ง นี้ แล้ว ก็ ล้ม ลง ตาย และ คน ทั้ง ปวง ที่ ได้ ยิน เหตุ การ นี้ ก็ พล่อย สดุ้ง ตก ใจ เปน อัน มาก แล พวก คน หนุ่ม อัน ยืน อยู่ ที่ นั้น เข้า ไป เอา ศภ ห่อ หุ้ม แล้ว ไป ฝัง เสีย อยู่ มา สัก สามโมง แล้ว เมีย เขา ยัง ไม่ รู้ ใน การ ที่ เปน มา นั้น ก็ เข้า มา ส่วน เป โตร ถาม เขา ว่า เมื่อ ขาย ทรัพย์ นั้น ได้ เงิน เท่า นั้น หรื จง บอก เถิด แล

ผู้ หญิง นั้น ตอบ ว่า เท่า นั้น เจ้า ข้า เปโตร จึ่ง ถาม ว่า เหตุ ไฉน เจ้า มา เข้า กัน จะ ใค่ร ทด ลอง ดู พระ วิญญาณ ของ พระองค์ เจ้า ดู เถิด ตีน ของ คน ที่ ได้ ฝั่ง ผัว ของ ตัว มา ถึง ประตู อยู่ แล้ว เขา จะ เอา ตัว เจ้า นี้ ออก ไป ด้วย แล้ว ใน ทันใด เขา ก็ ล้ม ลง ที่ ตีน แห่ง เปโตร ตาย แล คน หนุ่ม เหล่า นั้น เข้า มา เหน ว่า หญิง นั้น ตาย แล้ว ก็ หาม ออก ไป ฝั่ง เสีย ริม ผัว เขา จำ พวก ลูกสิษ ทั้งหลาย จึ่ง มี ความ กลัว เปน อัน มาก แล คน ทั้งปวง ซึ่ง ได้ ยิน เหตุ การ ทั้ง นี้ มี ใจ กลัว ด้วย ฯะ

๑๒ ๏ ฝ่าย พวก ทูต ก็ ได้ ทำ ลักษณะ สำคัญ และ การ ซึ่ง เปน หน้า อัศจรร ใน ท่ำกลาง ฝูง คน เปน หลาย ประการ แล ยัง อาไศรย อยู่ ใน เฉลียง แห่ง พญา ซะโลโม พร้อม สิ้น ทุก คน แล้ว แต่ คน อื่น ไม่ มี ใคร อาจ มา เข้า กัน แต่ ทว่า ฝูง คน ยก ยอ พวก ทูต ส่วน คน ทั้ง หญิง ทั้ง ชาย เปน อัน มาก มา เชื่อ ใน พระองค์ เจ้า แล มา เข้า ริด ด้วย กัน จน ได้ เอา คน เจบ คน ไข้ ออก มา กลาง ทาง แล ตั้ง บน แท่น บน เตียง เพื่อ ว่า ถ้า เปโตร จะ มา แม้น เงา ท่าน จะ ปก บัง เขา บ้าง แล ฝูง คน ทั้งหลาย มา แต่ บ้าน เมือง ซึ่ง ล้อม รอบ เมือง ยรูซาเลม เอา คน เจบ คน ไข้ คน ที่ ต้อง เบียด เบียน ด้วย ผี โศกโครก ประจำ ตัว พา มา คน ทั้ง นี้ ก็ หาย โรค สิ้น ทุก คน ฯะ

๑๗ ๏ คราว นั้น ปะโรหิต ใหญ่ แล สิ้น ทั้ง พวก ของ ปะโรหิต นั้น คือ พวก ซาดูกาย เตม ใจ ด้วย โมโห จึ่ง ตื่น ขึ้น จับ พวก ทูต นั้น ใส่ คุก แห่ง ราษฎรไว้ ส่วน ทูต สวรรค์ รูป หนึ่ง มา กลาง คืน เปิด ประตู คุก พา พวก ทูต นั้นออก มา แล้ว ก็ สั่ง ว่า จง ไปเถิด ยืน อยู่ ใน วิหาร และกล่าว ความ สำ หรับ ชีวิตร นี้ ให้ ฝูง คน ฟัง สิ้น ทุก ประการ ครั้น พวก ทูต ได้ ยิน คำ สั่ง ดั่ง นั้น แล้ว ก็ เข้า ใน วิหาร ที่ เดียว แล ได้ สั่ง สอน เขา ที่ นั้น แต่ ทว่า ครั้น ปะโรหิต ใหญ่ มากับ พวกพ้อง ของตน ก็ เรียก บัน ดา ผู้ เปน ที่ ปฤกษา แล บันดา ผู้ เถ้า ผู้ แก่ แห่ง พล ยิศราเอล ให้ ประชุม กัน มา พร้อม แล้ว จึ่ง ใช้ คน ไป ที่ คุก ให้ ถอด พวก ทูต มา คน ใช้ ไป ถึง คุก แล้ว ไม่ พบ ก็

กลับ มาให้การ ว่า ข้าพเจ้าไปเหน คุกปิดไว้มั่น คง แล คน เฝ้า ยืน อยู่ ที่ ประตู แต่ ว่า เมื่อ เปิด แล้วไม่ เหนใคร อยู่ ข้างใน เมื่อ ปะโรหิต จ้าว แล ผู้ บังคับในวิหาร แล ปะโรหิตใหญ่ทั้งหลายได้ยิน คำนี้ ก็ สงไสว่า อันนี้ จะ เปน หย่างไร เล่า ขณะ นั้น มี คน มา บอก แก่เขา ว่า จง ดู เถิด คน นั้น ที่ ท่านใส่ คุกไว้มา อยู่ใน วิหาร ยืน สั่ง สอน ฝูง คน อยู่ที่ นั้น ครั้ง นั้น ผู้ บังคับใน วิหาร กับ คนใช้ก็ไป พา พวกทูต นั้น มา ดวัยดี ไม่ แก่ง แย่ง สิ่งใด เพราะ ว่าเขา กลัว ฝูง คน จะ เอา ก้อนหิน คว่าง เขา เสีย เมื่อ พา มา แล้ว ก็ ตั้ง ไว้ กลางที่ ปรึกษา แล้ว ปะโรหิตใหญ่ จึ่ง ถาม ว่า เรา ได้กำชับ ท่าน เหล่า นี้มิให้สั่ง สอนในชื่อ นี้ เลย มิใช่ หรือ ก็ ดู เถิด ท่าน ยัง มาให้เมือง ยรูซาเลม เตม ไป ดวัย คำ สั่ง สอน นั้น แล ยัง จะใคร่ให้เลือด แห่ง คน นี้ มา ตก แก่เรา เล่า เปโตร กับ พวก ทูต ทั้งหลาย จึ่ง ตอบ ว่า เรา คง จะฟัง พระเจ้า มาก กว่า ฟัง มนุษ พระเยซู ซึ่ง ท่าน นี้ มา ฆ่า และ แขวนไว้ บนไม้ พระเจ้า แห่ง ปู่ หญ้า ตายาย เราให้พระเยซู นั้น เปน ขึ้น มาใหม่ แล ยก ตั้ง ไว้ที่ พระ หัตถ์เบื้อง ขวา ให้เปน ที่ พึ่ง ที่ รอด จะ ได้ให้พล ยิศราเอล ตั้ง ใจ เสียใหม่ แล จะ ได้ โปรด ยก ความ ผิด ของ เขา เรา ก็เปน พญาณใน ข้อ ทั้ง นี้ แล พระ วิญาณ บริสุทธิ ซึ่ง พระเจ้า ประทานให้แก่ ทุก คน ที่ ฟัง พระเจ้า พระวิญาณ นั้น ก็ เปน พญาณ ดวัย เมื่อ พวก ปะโรหิต เหล่า นั้น ได้ยินดังนี้ ก็ โกรธ กริ้ว คิด อ่าน กัน จะ ฆ่าพวก ทูต เสีย ฯะ

๓๔ ๏ ส่วน คน หนึ่ง แต่ใน พวก ฟาริซาย ชื่อ ว่า ฆะมาลิเอล เปน ธรรมา จารีย์ที่ คน ทั้งปวง นับถือ อยู่ นั้น ยืน ขึ้นใน ที่ ปรึกษา สั่งให้เอา พวก ทูต เอาไว้นอก น่อย หนึ่ง แล้ว จึ่ง กล่าว แก่ ที่ปรึกษา ว่า ดู กระท่าน ชาว ยิศรา เอล ระวัง จง ดี ดวัย การ ที่ จะ ทำ แก่ คน เหล่า นี้ เพราะ ว่า คราว ก่อน ยัง มี คน หนึ่ง ชื่อ ธุดา ยก ตัว ว่า เปน ผู้ ใหญ่ มี คน เข้า ดวัย ประมาณ สัก สี่ ร้อย แต่ว่า คน นั้น ก็ เสีย แล พวก ที่ เข้า ดวัย กระ จัด กระจาย สูญเปล่า ภาย หลัง ยัง มี ยูดา ชาว ฆาลีลาย ตื่น ขึ้นใน กาละ นั้น ที่ จด บาญชี สามะ

โนครัว แล้วเขาได้เปนที่พึ่งแก่พลเมืองเปนอันมาก คนนี้ก็ฉิบหาย ภัก พวกเขาก็พรัดพรายเสียสิ้น แลบัดนี้เราบอกแก่ท่านว่า งดไว้กอ่น อย่าทำอะไรแก่คนเหล่านี้เลย เหตุว่าถ้าและความคิด แลกิจการทั้งนี้มาแต่มนุษ ก็จะเสียไปเอง แต่ทว่าถ้ามาแต่พระเจ้า ท่านจะทำลายมิได้ เกลือกว่าท่านจะเปนคนมาสู้รบต่อพระเจ้า คนทั้งหลายก็ยอมตาม จึ่งเรียกพวกทูตเข้ามาทวนด้วยลวดหนัง แล้วสั่งไม่ให้พูดออกชื่อพระเยซูเลย แล้วปล่อยเสีย เหตุฉะนี้พวกทูตทั้งหลายออกไปแต่หน้าที่ปรึกษา มีความยินดีในที่คนทั้งหลายเหนว่า ตัวเปนคนที่ควรจะทนความกระทานินทาเพราะนามชื่อพระเยซู แล้วในวิหารก็ดีในเรือนก็ดี ได้สั่งสอนป่าวประกาษมงคลโอวาท ว่าด้วยพระเยซูคริศทุกวันมิได้ขาด ฯะ

๏ บท ๖ ฯ

๏ ในกาละนั้น ครั้นลูกสิษเปนมากอยู่แล้ว พวกยูดายที่พูดภาษาเฮเลน จึ่งบ่นว่ากับพวกที่พูดภาษาเฮบราย เหตุว่าในการปรนิบัติทุกวัน ไม่มีใครเอาใจใส่พยาบาลพวกแม่ม่ายของเขา ฝ่ายพวกทูตสิบสองนั้นก็ให้ฝูงลูกสิษทั้งปวงชุมนุมกันมาแล้วจึ่งว่า ที่เรานี้จะละการคำพระเสีย แลไปเลี้ยงโตะนั้นเหนไม่ควร เหตุดังนี้พี่น้องทั้งหลายเอ๋ย แต่ในพวกท่านเอง จงพิเคราะห์เลือกเอาเจตคนอันเปนที่นับถือ ประกอบด้วยพระวิญาณบริสุทธิ แลด้วยสติปัญา ซึ่งเราจะให้เปนเจ้าพะนักงานนี้ ส่วนเราเองและจะอุษ่าห์ตั้งใจสวด และสั่งสอนคำพระ ฝ่ายฝูงสิษทั้งปวงได้ยินคำนี้ก็เหนชอบด้วย เขาจึ่งเลือกเอาซเตฟาโน ผู้ประกอบด้วยใจเชื่อ แลด้วยพระวิญาณบริสุทธินั้น ๑ พีลิบ ๑ โปรโคโร ๑ นิกาโนร ๑ ติโมน ๑ ปาระเมนา ๑ และนิโกลาที่เข้ารีตมาแต่เมืองอันติโอเคีย ๑ เจตคนนี้ภามาถึงพวกทูตทั้งหลาย ๆ จึ่งสวดแล้วก็วางมือบนคนเหล่านั้น คำพระก็เพิ่มพูน

แผ่ไป ถ้าจะประมาณพวกลูกสิษในเมืองยรูซาเลม ก็ทวีขึ้นเปนอันมาก และฝ่ายฝูงพวกปะโรหิตก็ได้เชื่อฟังเปนอันมาก ฯะ

๘ ๏ ส่วนซเตฟาโนมีคุณมีเดชทำสำคัญใหญ่กลางฝูงคน เมื่อนั้นลางคนแต่โรงธรรมที่มีชื่อว่า ลิเบระตินและแต่พวกชาวเมืองกุเรเน กับชาวเมืองอาเลกซันเครีย และชาวเมืองกีลิเกีย แลเมืองอาเซีย มาสู้เถียงกันกับซเตฟาโน แต่จะค้านทานปัญญาและกำลังพูดจาแห่งท่านก็มิได้ เขาจึ่งยุยงคนมาให้การว่า เราได้ยินคนนี้พูดหยาบช้าต่อโมเซและต่อพระเจ้า ทำทั้งนี้เปนที่เคือนใจของฝูงคน และพวกผู้เถ้าผู้แก่ และพวกอาลักทั้งหลาย เขาจึ่งคืนขึ้นชวนกันมาจับซเตฟาโนภามาถึงที่ปรึกษา แล้วภาเอาพญาณเทจมาให้การว่า คนนี้พูดหยาบช้าต่อสะถานอันบริสุทธินี้ และต่อพระบัญญัติ ไม่หยุดไม่หย่อนเลย เพราะว่าเราได้ยินคนนี้ว่า เยซูชาวนาซาเรธจะทำลายสะถานนี้ แลจะเปลี่ยนประเพนีบูราณซึ่งโมเซตั้งให้นั้น ขณะนั้นคนทั้งปวงซึ่งนั่งอยู่ในที่ปรึกษา แลดูหน้าของซเตฟาโนก็เหนว่า เหมือนหนึ่งหน้าทูตสวรรค์

๏ บท ๗ ฯ

๏ ฝ่ายปะโรหิตผู้ใหญ่จึ่งถามว่า ความจะเปนดั่งนี้จริงแล้วหรื ส่วนซเตฟาโนตอบว่า ท่านพี่น้องและพ่อคุณทั้งหลายจงฟังดูเถิด พระเจ้าผู้ทรงรัศมีภาพ ได้สำแดงพระองค์แก่อับราฮามปู่ตาของเรา เมื่ออับราฮามอยู่ในเมืองเมโซปะตาเมีย ยังมิได้อยู่เมืองฮาราน และได้ตรัสแก่อับราฮามสั่งว่า จงออกมาจากแผ่นดินเมืองนี้ และจากญาติพี่น้องของตัว ไปเมืองโน้นซึ่งเราจะชี้ให้ ครั้งนั้นอับราฮามได้ออกมาจากแผ่นดินเมืองเคเซด มาอยู่ในเมืองฮาราน ต่อภายหลังเมื่อบิดาของอับราฮามตายแล้ว อับราฮามจึ่งได้มาอยู่ในเมืองนี้ ที่ท่านทั้งหลายอยู่ทุกวันนี้ แต่พระเจ้ายังมิได้โปรดให้มรดกในแผ่นดินนี้ แม้นที่ภอรองตีนมิได้มรดก แต่ทว่าอันจะให้อับราฮาม และสืบสายของท่านมรดก

นั้น พระเจ้า ได้ ตรัส สัญา ไว้ เมื่อ อับราฮาม ยัง ไม่ มี ลูก แล้ว พระเจ้า ได้ ตรัส ดั่ง นี้ ว่า เชื้อ สาย ของ ท่าน จะ ไป อยู่ ใน แขก บ้าน แขก เมือง รับ ใช้ ที่ นั้น แล ทลทุกข ทระมาน แก่ เขา กว่า จะ สิ้น สี่ ร้อย ปี พระเจ้า ยัง ตรัส ว่า เรา จะ พิภากษา พล ประเทษ ที่ ใช้ เขา นั้น แล้ว ภาย หลัง เขา จะ ออก มา จาก ประเทษ นั้น มา บูชา ปรนิบัติ แก่ เรา ใน ประเทษ นี้ แล พระองค์ ได้ ตั้ง สัญา กับ อับราฮาม ให้ ถือ ศีล ตัด เหตุ ดั่ง นี้ เมื่อ ยิศฮาค ลูก ของ ท่าน เกิด มา แล้ว ใน วัน แปด ท่าน ให้ เขา รับ ศีล ตัด ยิศฮาค จึ่ง ทำ แก่ ยาโคบ และ ยาโคบ ได้ ทำ แก่ ปู่ ตา ของ เรา ถึง สิบ สอง คน นั้น เหมือน กัน แล ฯะ

๙ ๏ ฝ่าย ปู่ ตา เหล่า นั้น เขา มี ใจ อิจฉา ต่อ โยเซพ ผู้ น้อง มา ขาย ไป เมือง อายฆุบโต แต่ พระเจ้า อยู่ กับ โยเซพ โปรด ช่วย ให้ รอด จาก ไภย อันตะ ราย ทั้งปวง ให้ มี ความ ชอบ และ สติปัญา ต่อ หน้า ฟาโร ผู้ กระษัตร จ้าว เมือง อายฆุบโต แล กระษัตร นั้น ก็ ได้ ตั้ง โยเซพ ให้ ครอง เมือง อายฆุบโต และ ให้ ครอง ทั้ง บันดา เชื้อ วงษ กระษัตร ด้วย ฯะ

๑๑ ๏ ใน กาละ ครั้ง นั้น บังเกิด ความ หยาก กันดาน ด้วย เสบียง อาหาร ทั่ว ทั้ง แผ่นดิน อายฆุบโต กับ ทั้ง เมือง คะนาอัน ด้วย ความ ลำบาก เปน ใหญ่ ฝ่าย ปู่ ตา ของ เรา ไม่ มี ที่ จะ เลี้ยง ชีวิตร ได้ แต่ ครั้น ยาโคบ ได้ ยิน ว่า เสบียง อาหาร มี อยู่ ใน เมือง อายฆุบโต ท่าน จึ่ง ได้ ใช้ ปู่ ตา ของ เรา ไป ครั้ง หนึ่ง ก่อน ต่อ ไป คราว หลัง โยเซพ พึ่ง ให้ พวก พี่ น้อง รู้ จัก กัน แลฟาโร ผู้กระษัตร พึ่ง ได้ รู้ ว่า ญาติ วงษ ของ โยเซพ ได้ เปน ผู้ ใด แล้ว โยเซพ ให้ เชื้อ เชิญ ยาโคบ ผู้ บิดา กับ พวก พี่ น้อง ทั้งปวง เปน ประมาณ เจด สิบ ห้า คน ลง มา ยาโคบ ก็ ได้ มา ยัง เมือง อายฆุบโต แล ได้ ถึง แก่ ความ ตาย ที่ นั้น กับ ทั้ง บันดา ปู่ ตา ของ เรา ด้วย แต่ ศภ ของ ยาโคบ เขา ได้ ยก เอา มา ถึง เมือง ซะเคม ฝั่ง ใน ที่ ฝัง ศภ อัน อับราฮาม ได้ ซื้อ ไว้ แต่ พวก คณาญาติ ของ ฮะโมร ผู้ ลูก ของ ซะเคม ฯะ

๑๗ ๏ ครั้น เวลา อัน ควร แก่ คำ สัญา ซึ่ง พระเจ้า ได้ ตรัส สาบาน ไว้แก่

อับราฮามใกล้ จะถึง แล้ว พวก ยูดาย ทวี ขึ้น เปน อัน มากใน เมือง อายฆุบโต
ภอ กระษัตร ผู้ อื่น ที่ มิได้ รู้ จัก กับโยเซฟได้ ครอง เมือง ท่าน ก็ ทำ เหตุบาย
ต่อ พวก ชาติ เรา ข่มเหง ปู่หญ้า ตายาย เรา ให้เอา ลูก อ่อน ทิ้ง เสีย จน
รักษา ชีวิตร มิได้ คราว นั้น โมเซ บังเกิด มา เปน คน รูป งดงาม ยิ่ง นัก ได้
เลี้ยงไว้ ใน เรือน บิดา ถึง สาม เดือน และครั้น ทิ้ง เสีย แล้ว ราช ธิดา แห่ง ฟา
โร ผู้กระษัตร เกบ ได้ มา เลี้ยง ไว้ต่าง บุตร คน จึ่ง สอน ให้รู้ ใน ปัญา ที่
การ ทั้งปวง แห่ง ชาว เมือง อาย ฆุบโต นั้น จะพูดจา ปราไศรย หรื จะทำ การ
งาร ประการใด ท่าน มี กำลัง จะ ทำ ได้ มาก ครั้น โมเซ ถึง อายุศม์ สี่สิบ ปี
แล้ว ใจ จึ่ง คิด ขึ้น ว่า จะ ไป เยี่ยม เยือน ญาติ พี่น้อง คือ ลูก หลาน ชาว
ยิศราเอล ท่าน ก็ ได้ มา เหน คน หนึ่ง ต้อง ร้าย จึ่ง ช่วยให้ แก้ แค้น ต่อ คน
อายฆุบโต ที่ ทำ ร้าย นั้น ตี เขา ให้ตาย แล้ว โมเซ นึก หมายใจ ว่า พวก พี่
น้อง ทั้งหลาย จะได้ เข้า ใจ ว่า พระเจ้า จะทรง ช่วย เขาให้รอด ด้วย มือ ของ
ตน แต่ เขา หาได้ เข้าใจ ความ นั้น ไม่ คอย อีก วัน หนึ่ง โมเซ ได้ ออก ไป
เหน เขา วิวาท กัน จึ่ง ว่า กล่าว หวัง จะให้เขา ดี กัน ว่า ท่าน เปน พี่ น้อง
กัน เหตุ ไฉน มา ทำ ร้าย กัน ดั่ง นี้ เล่า แต่ คน ที่ ทำ ร้าย ต่อ เพื่อน บ้าน เขา
ไม่ ฟัง ผลักโมเซ ว่า ใคร ตั้ง เจ้า เปน ผู้ ตัด สิน ชำระ ความ ของ เรา หรื จะ
ใคร่ ฆ่า เรา เหมือน ได้ ฆ่า ไอ้คน อายฆุบโต วาน นี้ ครั้น โมเซ ได้ยิน ถ้อย
คำ ดั่งนั้น ก็ หนี ไป อาไศรย อยู่ ใน เมือง มิดยาน ที่ นั้น ก็ ได้ ลูก สอง คน ฯ
๓๐ ๏ ครั้น เมื่อ สี่สิบ ปี ล่วง ไป แล้ว ทูต แห่ง พระเจ้า มา สำแดง กาย
แก่ โมเซ ใน เพลิง ไฟ ออก มา แต่ สุม ทุม ไม้ ทั้ง นี้ เปน ใน ป่า ชื่อ ป่า แห่ง
ภูเขา ซีนาย โมเซ เหน ซึ่ง นิมิตร นั้น ก็ บังเกิด อัษจรร ใจ เมื่อ จะ เข้า
ไป ใกล้ ขเม่น ดู มี สุระเสียง พระองค์ เจ้า ตรัส แก่ โมเซ ว่า เรา เปน พระ
เจ้า แห่ง ปู่หญ้า ตายาย ของ ตัว เจ้า คือ พระเจ้า แห่ง อับราฮาม พระเจ้า
แห่ง ยิศฮาค แล พระเจ้า แห่ง ยาโคบ โมเซ จึ่ง กลัว ตัว สั่น ไม่ อาจ แล
ดู ได้ ส่วน พระเจ้า ตรัส ว่า จง ถอด รอง ท้าว ออก เสีย เพราะ ว่า ดิน ที่

เจ้า ยืน อยู่ นั้น เปน ดิน อัน บริสุทธิ แท้ จริง เรา ได้ เหน ความ ลำบาก แห่ง
ไพร่ พล ของ เรา ใน เมือง อายฆุบโต เรา ได้ ยิน คำ กล่าว เรื่อง ทุกข ของ
เขา แล เรา จะ ลง ไป ช่วย เขา ให้ รอด มา เถิด เรา จะ ใช้ ตัว เจ้า นี้ ให้ ไป
เมือง อายฆุบโต คือ โมเซ คน นี้ ที่ เขา มิ ได้ รับ เขา ซัก ถาม ว่า ใคร ตั้ง
เจ้า เปน นาย ผู้ ตัดสิน ชำระ ความ แก่ เรา เล่า โมเซ นี้ และ พระเจ้า ใช้ เปน
นาย เปน ผู้ ให้ รอด ใช้ แต่ ด้วย ทูตสวรรค์ ซึ่ง สำแดง กาย แก่ โมเซ แต่
ใน สุม ทุม ไม้ ผู้ นี่ และ ซึ่ง ได้ พา เขา ออก มา ที่ ได้ ทำ การ ซึ่ง หน้า อัศ
จรรย แล ลักขณะ สำคัญ ใน แผ่นดิน อายฆุบโต ที่ ทเล แดง ก็ ดี ใน ป่า ก็ ดี
ทั้ง สี่สิบ ปี โมเซ ท่าน นี้ และ ที่ กล่าว ไว้ แก่ พวก ยิศราเอล ว่า พระองค์
ผู้ เปน เจ้า จะ ให้ ผู้ ทำนาย คน หนึ่ง เหมือน หย่าง เรา บังเกิด ขึ้น แก่ ท่าน
แต่ ใน พวก พี่ น้อง ของ ท่าน ผู้ ทำนาย นั้น ท่าน จง ฟัง เถิด คน นี้ แล ซึ่ง
เปน อยู่ ใน พวก บริษัท ที่ อยู่ ป่า นั้น คน ซึ่ง อยู่ กับ ทูต สวรรค์ ที่ ได้ พูด แก่
ท่าน ใน ภูเขา ซีนาย แล ซึ่ง อยู่ กับ ปู่หญ้า ตายาย ของ เรา คน นี้ และ ซึ่ง
ได้ รับ คำ พระ อัน ให้ มี ชีวิตร นั้น แล ส่ง ให้ แก่ เรา ส่วน ปู่หญ้า ตายาย
ของ เรา ไม่ ใคร่ จะ ฟัง ยัง ประมาท ขับเสีย แล้ว มี น้ำ ใจ จะ กลับ ไป ยัง
เมือง อายฆุบโต อีก จึ่ง บอก แก่ อาโรน ว่า จง สร้าง พระ ให้ เรา ซึ่ง จะ เดิร
นำ หน้า เรา เพราะ ว่า โมเซ คน นี้ ซึ่ง พา เรา มา แต่ แผ่นดิน อายฆุบโต หน
เขา จะ เปน ประการ ใด เรา ไม่ รู้ แล้ว ครั้ง นั้น เขา ก็ หล่อ รูป ลูก วัว แล
เอา ของ บรรนาการ มา บูชา รูป นั้น จึ่ง ชะพิรม ยินดี ใน การ ที่ เขา ทำ เอง
พระเจ้า จึ่ง กลับ ละ เขา เสีย ให้ ปรนิบัติ ดาว ดารา ใน อากาษ เหมือน หย่าง
มี คำ จด ไว้ ใน คำภีร์ แห่ง ผู้ ทำนาย ว่า ดั่ง นี้ พวก ชาว ยิศราเอล เอ๋ย จริง
หรื ท่าน เอา โรง อาไศรย แห่ง โมเลค แล ดาว แห่ง เรมพัน รูป เทียม พระ
นั้น เปน แบบ แผน ซึ่ง ท่าน ได้ แต่ง ไว้ เปน ที่ กราบ ไหว้ นั้น ท่าน ได้ ยก
ตั้ง ขึ้น แล้ว เรา จะ กวาด ท่าน ให้ ไป อยู่ ไกล พ้น เมือง บาบุโลน ไป อีก จะ
๔๔๐ ปู่หญ้า ตายาย ของ เรา มี พลับพลา ซึ่ง เปน พญาณ ใน ป่า นั้น เหมือน

หย่าง พระองค์ ได้ ตรัส แก่ โมเซ สั่ง ให้ ทำ พลับพลา นั้น ตามฉะบับ ซึ่ง ได้ เหน แล้ว ปู่หญ้า ตายาย เรา ได้ รับ พลับพลา นั้น ภา มา กับ ยะโฮซูอะ ใน แผ่นดิน แห่ง พล ประเทษ ซึ่ง พระเจ้า กำจัด ไป แต่ หน้า ปู่ หญ้า ตา ยาย เรา จน ลง มา ถึง กาละ แห่ง ดาวิด ผู้ กระษัตร ดาวิด นี้ เปน ที่ ได้ ความ ชอบ ต่อ หน้า พระเจ้า และ ยัง ปราถนา จะ สร้าง ที่ สถิตย์ จะได้ ถวาย แก่ พระเจ้า แห่ง ยาโคบ ส่วน ซะโลโม ผู้ บุตร เธอ ได้ สร้าง กุฎ วิหาร ถวาย พระองค์ แต่ทว่า พระองค์ ผู้ สูง สุด จะ อยู่ ใน วิหาร ซึ่ง มือ มนุษ ทำ ก็ หา มิได้ เหมือน หนึ่ง ผู้ ทำนาย กล่าวไว้ ว่า สวรรค์ เปน พระ ที่นั่ง ของ เรา แผ่นดิน เปน ที่ รอง พระ บาท เรา พระองค์ เจ้า ตรัส ถาม ว่า เรือน สะถาน เช่น ไหน จะ มา สร้างให้ เรา จะ เอา อะไร มา เปน แบบ แผน แห่ง ที่ สถิตย์ ของ เรา พระหัตถ์ เราได้ สร้าง ทั้ง นี้ สิ้น ทุก สิ่ง ทุก ประการ โอ้คน คอ แขง แล ดื้อ ดึง ทั้งใจ ทั้ง หู ท่าน มา ขัด เคือง พระวิญาณ อัน บริสุทธิ เปน อตรา ปู่ หญ้า ตา ยาย ท่าน ได้ ทำ หย่างไร ท่าน ก็ ทำ หย่าง นั้นแล ใน พวก ผู้ ทำนาย จะเปน ผู้ ใด ที่ ปู่หญ้า ตายาย ของ ท่าน มิได้ ไล่ เคี่ยว เขน เสีย เขา ก็ ฆ่า บันดา ผู้ นั้น ที่ มา กล่าว ว่า ด้วย ทาง รอด แห่ง ท่าน ผู้ ชอบ ธรรม ซึ่ง ท่าน พึ่ง มา มอบ ไว้ ให้ ฆ่า เสีย แล้ว ท่าน นี้ ได้ รับ พระบัญัติ แต่ มือ ทูต สวรรค์ และ ยังไม่ ปรนิบัติ รักษา

๕๔ ๏ เมื่อ คน ทั้งปวง ได้ยิน ดังนี้ เขา ก็ โกรธ นัก แยก เขี้ยว ขบ ฟัน แก่ ซเตฟาโน ๆ เล่า ประกอบ ด้วย วิญาณ อัน บริสุทธิ ขเม้น ดู สวรรค์ แล เหน รัศมี พระเจ้า แล พระเยซู เสด็จ ยืน เบื้อง ขวา พระหัตถ์ แห่ง พระเจ้า แล้ว ได้ บอก ว่า ดู นี้ และ เรา เหน สวรรค์ เปิด อยู่ แล บุตร มนุษ ยืน อยู่ เบื้อง ขวา พระหัตถ์ พระเจ้า คน ทั้งปวง จึ่ง โห่ร อึง เสียง ดัง จุก หู ลง ใจ พร้อม กะโดด จับ ซเตฟาโน ผลัก ไส ถึง นอก เมือง แล้ว เอา ก้อน หิน ขว้าง เสีย แล คน ซึ่ง เปน พญาณ วาง ผ้า ผ่อน ของ เขา ที่ ตีน แห่ง คน หนุ่ม คน หนึ่ง ชื่อ ว่า เซาโล แล้ว เขาได้ เอา ก้อน หิน ขว้าง ถูก ซเตฟาโน คราว สวด อยู่ ว่า พระเยซู พระองค์ เจ้า ข้า ขอให้ พระองค์ รับ วิญาณ ของ ข้าพเจ้า นี้ เถิด

แล้ว คุกเข่า ลง ร้อง เสียง ดัง ว่า พระองค์ เจ้าข้า อย่า ให้ ถือ โทษ เขาเลย ว่า ดั่งนี้ แล้ว ก็หลับไป เมื่อ เขาฆ่า ซะเคฟาโน เซาโล ก็ยอม เหน ชอบ ด้วย

๏ บท ๘ ๆ

๏ คราว นั้น เขา เคี่ยว เขน ข่มเหง จำพวก ลูกสิษ ในเมือง ยรูซาเลม เปน อัน มาก นัก แล้ว เว้นไว้ แต่พวก ทูต ลูกสิษ ทั้งปวง กระจัด กระจาย ไป อยู่ ทั่ว แว่น แคว้น เมือง ยูดาย แล เมือง ซะมาเรีย แต่ ฝ่าย ซะเคฟาโน ผู้ เกรง กลัว พระเจ้า ได้ มา ยก ศภ ของ ท่าน เอาไป ฝัง เสีย แล้ว พิลาพ ร่ำไร รักษ เปน อัน มาก ด้วย เซาโล เล่า เขา ยัง ประทุษร้าย ต่อ พวกสิษ เข้า ไป ในบ้าน เรือน นี้ เรือน โน้น ลาก เขา ออก มา ทั้ง หญิง ชาย ไป จำ ไว้ ในคุก ฯะ

๔ ๏ ส่วน คน ที่ กระจัด กระจาย ไป นั้น ก็ เที่ยว กล่าว ความ ให้ ชื่น ชม ยินดี แต่ ฟีลิบ เล่า ไป ใน แว่น แคว้น เมือง ซะมาเรีย ประกาษ ให้ เขา ฟัง เรื่อง พระ คริศโต แล ครั้น ฝูง คน ทั้งหลาย ได้ ยิน ถ้อย คำ และ ได้ เหน ลักขณะ สำคัญ ซึ่ง ฟีลิบ ทำ นั้น ก็ ตั้ง ใจ พร้อม จะ รับ ฟัง แล้ว ผี โศก โครก เปน อัน มาก โห่ ร้อง เสียงดัง ออกมา แต่ คน ซึ่ง ประจำ อยู่ นั้น แล้ว หลาย คน ที่ เปน ง่อย แล คน อัน พิกล ใน ตีน ก็ หาย จาก โรค จึ่ง บังเกิด โสมนัศ ยินดี ใน เมือง นั้น เปน อัน มาก ฯะ

๙ ๏ ครั้ง นั้น ยัง มี คน หนึ่ง ชื่อ ว่า ซีโมน ซึ่ง เปน คน ทำ เล่ห์กล มารยา ได้ อยู่ ในเมือง ซะมาเรีย เปน นาน แล้ว ทำ ให้ พล ประเทษ เมืองนั้น หลงไหล อวดตัว ว่า เปน ผู้ ใหญ่ คน ทั้งปวง ทั้ง ผู้ ใหญ่ ผู้ น้อย ไว้ ใจ แก่ เขา ว่า เขา เปน มะหิทธิริทธิ แห่ง พระเจ้า เหตุ ดั่งนี้ คน ทั้งหลาย มา นับถือในเขา ด้วยว่า เขา ทำ กลอุบาย ต่าง ๆ ให้ คน หลง เปน ช้านาน มาแล้ว แต่ ครั้นฟีลิบ ประ กาษ เทษนา ซึ่ง มงคล โอวาท ว่า ด้วย อาณาจักร แห่ง พระเจ้า แล นาม พระ เยซูคริศ หลายคน ทั้งหญิง ทั้งชาย จึ่ง เชื่อ มา รับศีล จุ่มน้ำ ส่วน ซีโมน เล่า มา เชื่อ ด้วย รับศีล จุ่ม น้ำ แล้ว ก็ เข้า ติจ กัน กับ ฟีลิบ เมื่อ ได้ เหน ซึ่ง สำ แดง อิทธิริทธิ แล ลักขณะสำคัญใหญ่ ที่ ฟีลิบ ทำ อยู่ นั้น เขา ก็ หลากใจ นัก

๑๔ ๏ ครั้น พวก ทูต ที่ อยู่ เมือง ยรูซาเลม ได้ ยิน ว่า ชาว ซะมาเรีย รับ คำ พระเจ้า แล้ว พวก ทูต นั้น จึ่ง ให้ เปโตร กับ โยฮัน ไป เยี่ยม เขา เมื่อ เปโตร กับ โยฮัน ลง มา แล้ว ก็ ได้ สวด ขอ พร ให้ เขา เพื่อ เขา จะ ได้ รับ พระวิญญาณ บริสุทธิ เพราะ ว่า พระวิญญาณ ยัง มิ ได้ ลง มา บน ใคร แต่ ว่า เขา ได้ รับ ศีล จุ่ม น้ำ ใน นาม ชื่อ พระเยซู เจ้า สิ่ง เดียว เท่า นั้น เปโตร กับ โยฮัน จึ่ง วาง มือ บน เขา ๆ ก็ ได้ รับ พระวิญญาณ บริสุทธิ ครั้น ซีโมน ได้ เหน ว่า เขา รับ พระวิญญาณ บริสุทธิ ด้วย วาง มือ แห่ง พวก ทูต ซีโมน จึ่ง เอา เครื่อง กำนัน ภา มา ว่า ขอ ให้ ข้า มี กำลัง จะ วาง มือ บน ใคร ๆ ได้ แล้ว เขา ก็ จะ ได้ รับ พระวิญญาณ บริสุทธิ เหมือน กัน ส่วน เปโตร บอก แก่ เขา ว่า เงิน ของ เจ้า ฉิบหาย กับ ตัว เจ้า เถิด เพราะ เจ้า มา คิด จะ ซื้อ คุณ พระเจ้า ด้วย ของ กำนัน ตัว เจ้า มิ ได้ เปน ภัก พวก ใน ความ นี้ เลย ด้วย ว่า ใจ ของ เจ้า ไม่ ตรง ต่อ หน้า พระเจ้า เหตุ ฉะนี้ เจ้า จง ตั้ง ใจ เสีย ใหม่ เพราะ การ บาป นี้ แล้ว อ้อน วอน ขอ แก่ พระเจ้า ให้ โปรด ยก เสีย ซึ่ง นึก ร้าย ใน ใจ ของ เจ้า นั้น เถิด เพราะ ข้า เหน ว่า ตัว ยัง อยู่ ใน ดี อัน ขม แล ซึ่ง ผูก พันท กัน กับ การ บาป แล้ว ซีโมน จึ่ง ตอบ ว่า ท่าน จง สวด ขอ แก่ พระเจ้า เพราะ ข้า เถิด เพื่อ มิ ให้ สิ่ง ใด ที่ ท่าน ว่า นั้น มา ตก บน ข้า เลย

๒๕ ๏ เมื่อ พวก ทูต ได้ เปน พญาณ เทษนา กล่าว คำ พระเจ้า แล้ว และ จะ กลับ ไป เมือง ยรูซาเลม ก็ ได้ ป่าว ประกาษ คำ มงคล โอวาท แห่ง พระ องค์ เจ้า แก่ หลาย บ้าน หลาย ตำบล ใน เมือง ซะมาเรีย ส่วน ทูต พระองค์ เจ้า มา สั่ง ฟีลิบ ว่า ลุก ขึ้น เถิด ไป ทิศ ข้าง ใต้ ตาม ทาง ซึ่ง ลง มา แต่ เมือง ยรูซาเลม ไป เมือง ฆาซา ที่ เปน บ้าน ป่า ฟีลิบ จึ่ง ลุก ขึ้น ไป ก็ นี้ และ ขันที คน หนึ่ง ชาติ อายธิโอบซ์ นั้น แล เปน เจ้า ผู้ รักษา คลัง ทรัพย หลวง ได้ มา กราบ ไหว้ นะมัศการ ใน เมือง ยรูซาเลม แล้ว กลับ มา นั่ง อยู่ ใน รถ อ่าน หนังสือ ผู้ ทำนาย ชื่อ ยะซายา ส่วน พระวิญญาณ สั่ง ฟีลิบ ว่า ไป ชิด กัน เข้า กับ รถ นั้น เถิด ครั้น ฟีลิบ เข้า มา ใกล้ ได้ ยิน ท่าน อ่าน

หนังสือ แห่ง ยะซายา ผู้ทำนาย นั้น จึ่ง ถาม ว่า ที่อ่าน นั้นเข้าใจ หรือ เสนาบดี นั้น ตอบ ว่า ถ้าไม่ มีใคร แปลให้ ที่ไหน จะ เข้าใจ ได้ ท่าน จึ่ง เชิญ ฟีลิบ ขึ้น มา นั่ง ด้วย กัน บท ที่ อ่าน นั้น คือ ว่า อุปะมา เหมือน แกะ ซึ่ง เขา เอา มา จะ ฆ่า เสีย แล ลูก แกะ ที่อยู่ หน้า คน ตัด ขน นั้น ไม่ ร้อง ไม่ ออก เสียง ท่าน ก็ ไม่ ออกปาก ว่า อะไร เหมือน กัน แล ในที่ ถ่อม ท่านลง ความ พิภากษา ท่าน ก็ ยก เสีย เปน ผู้ ใด เล่า ที่ จะ แต่ง เรื่อง ราว เชื้อ วงษ แห่ง ท่าน เพราะ ว่า ชีวิตร ท่าน ยก เสีย จาก แผ่นดิน แล้ว ขันที นั้น จึ่ง ถาม ฟีลิบ ว่า ผู้ทำนาย ว่า ดั่ง นี้ เหน แก่ ใคร แก่ ตัว เอง หรือ แก่ คน อื่น ฟีลิบ จึ่ง ออก ปาก เอา บท นั้น เปนต้น เทษนา กล่าว มงคล โอวาท ว่า ด้วย พระเยซู ครั้น เดิร ทาง ไป ก็ มา พบ น้ำ แห่ง หนึ่ง ขันที นั้น จึ่งบอก แก่ ฟีลิบ ว่า นี่ และ มี น้ำ เปน อะไร จะ ห้าม มิให้ ข้า รับ ศีล จุ่ม น้ำ ฟีลิบ ตอบ ว่า ถ้า และ ท่าน เชื่อ แต่ ใน ใจ สุท ไม่ มี อะไร จะ ห้าม ท่าน ตอบ ว่า ข้า เชื่อ อยู่ ว่า พระเยซูคริศ เปน บุตร พระเจ้า จึ่ง สั่ง ให้ รถ หยุด ไว้ แล้ว ทั้ง สอง คน ลง ไป ใน น้ำ ทั้ง ฟีลิบ ทั้ง ขันที แล ฟีลิบ ให้ท่าน รับ ศีล จุ่ม น้ำ เมื่อ ขึ้น มา จาก น้ำ แล้ว พระวิญาณ พระเจ้า มา รับ ฟีลิบ พา เอาไป ขันที ไม่ ได้ เหน ฟีลิบ อีก แต่ ว่า เดิร ทาง ไป มี ใจ อะพิรม ยินดี ส่วน ฟีลิบ เล่า เขา พบ ใน เมือง อะโซโต ข้าม นั้น มา แล้ว จึ่ง ไป เทษนา มงคลโอวาท ทุก บ้าน เมือง จน มา ถึง เมือง กายซาไรอา ฯะ

๏ บท ๙ ฯ

๑ ฝ่าย เซาโล นั้น ยัง หาย ใจ ออก คำ ขู่ คำราม จะ ทำลาย พวก สิษ แห่ง พระองค์ เจ้า ไป หา ปะโรหิต ใหญ่ ขอ หนังสือ ไป ถึง โรง ธรรม ใน เมือง ดาเมเซค เพื่อ ว่า ถ้า จะ พบ ใคร ที่ นั้น ที่ ถือ ภาษา พระเยซู จะ ได้ จับ เขา ทั้ง หญิง ชาย ผูก มัด แล้ว จะ ได้ เอา มา ยัง เมือง ยรูซาเลม ครั้น เซาโล ยัง เดิร ทาง ไป แทบ จะ ถึง เมือง ดาเมเซค แล้ว ใน ทันใจ นั้น จึ่ง บังเกิด รัศมี สว่าง แต่ บน ฟ้า มา ล้อม ตัวไว้ ตัว ก็ ล้ม ลง บน ดิน และได้ ยิน เสียง ร้อง

เรียกตัวว่า เซาโล ๆ เอ๋ย ทำไมข่มเหงเรา เซาโลจึ่งทูลถามว่า ท่านเจ้าข้าท่านเปนผู้ใด พระองค์เจ้าก็ตรัสตอบว่า เราคือเยซูที่เจ้าข่มเหงอยู่ แต่เจ้าจงลุกขึ้นเข้าในเมืองเถิด แล้วควรเจ้าจะทำประการใด เขาจะบอกให้รู้ ฝ่ายคนที่เดิรทางไปด้วยนั้น เขายืนนิ่งอยู่พูดไม่ออก ได้ยินเสียงแต่ไม่เหนใคร ด้วยเซาโลเล่าก็ลุกขึ้นจากดินลืมตาดู แต่จะเหนใครหามิได้ เขาจึ่งจับมือของเซาโลจูงมาในเมืองดาเมเซ็ค แล้วถึงสามวัน เซาโลมิได้เหนมิได้กินมิได้ดื่มเลยฯะ

๑๐ ๏ ในเมืองดาเมเซ็คนั้น ยังมีลูกสิษคนหนึ่งชื่ออะนะเนีย พระองค์ได้ตรัสแก่สิษนั้นออกชื่อว่า อะนะเนียเอ๋ย คนนั้นก็ตอบทูลว่านี้และข้าแต่พระองค์เจ้าข้า แล้วพระองค์จึ่งตรัสสั่งเขาว่า จงลุกขึ้นไปในสนนที่รอังเรียกว่าตรงนั้น หาคนหนึ่งชื่อเซาโลชาวเมืองตาระโซอยู่ที่เรือนของยูดา จงดูเถิด เซาโลสวดตั้งความปรารถนาอยู่แลได้ฝันเหนว่า คนหนึ่งชื่ออะนะเนียเข้ามาวางมือบนตัว เพื่อจะได้เหนอีก ส่วนอะนะเนียตอบทูลว่า ข้าแต่พระองค์ ข้าพเจ้าได้ยินแต่หลายคนว่าด้วยคนนี้ว่า เขาได้ทำการร้ายศักเท่าใดต่อคนบริสุทธิของพระองค์ในเมืองยรูซาเลม แล้วได้รับหนังสือแต่พวกปะโรหิตใหญ่ถือธาซูจมานี้ จะได้จับคนทั้งปวง ที่สวดออกพระนามแห่งพระองค์จะได้ผูกมัดเสีย แต่ฝ่ายพระองค์เจ้าก็ตรัสตอบว่า จงไปเถิดคนนั้นเปนที่เลือกจะเอานามชื่อของเรา ถือไปข้างหน้า ประเทษต่าง ๆ ต่อหน้ากระษัตรทั้งหลาย กับทั้งพวกชาวยิศราเอลด้วย เพราะว่าเราจะชี้ให้เขาเหนว่า ตัวเขาจะต้องทนความยากร้ายมากศักเท่าไรเพราะนามชื่อของเรา ส่วนอะนะเนียก็ได้ไป แล้วเข้าในเรือนนั้นวางมือบนเซาโลว่า พี่เซาโลเอ๋ย พระองค์เจ้าคือพระเยซู ผู้ที่ได้สำแดงพระองค์แก่เจ้าเมื่อเดิรทางมานั้น ได้ใช้ข้ามาเพื่อจะให้เจ้าเหนอีกได้แลประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ ในขณะเดียวนั้น ตกจากตาของ

เซาโล เหมือน หนึ่ง เปน เกลด ก็ เหนได้ที เดียว แล้ว ลุก ขึ้น รับศิล จุ่มน้ำ
แล ครั้นได้ รับ อาหาร ค่อย มี กำลัง ขึ้น แล้ว ได้ อาไศรย อยู่ กับ พวก สิษ
ใน เมือง ดาเมเซค เปน หลาย วัน ไม่ ช้า ไม่ นาน ก็ เข้า ใน โรง ธรรม ป่าว
ประกาษ สั่ง สอน ด้วย พระเยซู ว่า เปน บุตร พระเจ้า ส่วน คน ทั้งปวง ที่ได้
ฟัง นั้น ก็ ประหลาด ใจ ว่า คน นี้ มิ ใช่ หรื ที่ ใน เมือง ยรูซาเลม ได้ ทำลาย
คน ทั้งหลาย ที่ สวด ออก พระนาม นี้ แล้ว ได้ มา ถึง นี้ หวัง จะ ผูก มัด เขา
แล้ว พาไปให้ แก่พวก ปะโรหิตใหญ่ แต่เซาโล ยิ่ง กล้าแขง ขึ้น ว่ากล่าว ให้
พวกยูดายที่ อยู่ ใน เมือง ดาเมเซค ยิ่ง แน่ ใจว่า พระเยซู เปน พระคริศโตจริง
๒๓ ๏ ครั้น หลาย วัน ล่วง มา แล้ว พวก ยูดาย คิด อ่าน กัน จะ ได้ ประ
หาร เซาโล เสีย แต่ เซาโล รู้ ความ คิด เขา เขา จึ่ง เฝ้า ประตู ทั้ง กลางวัน
กลางคืน หมาย จะ ฆ่า เสีย แต่ ฝ่าย พวกสิษ นั้น เขาเอา เซาโล เพลา กลาง
คืน ใส่ ใน กระโปรง หย่อน ลง ไป แต่ กำแพง เมือง ฯะ
๒๖ ๏ ครั้นเซาโลมา ถึง เมือง ยรูซาเลม แล้ว จะ ใคร่ เข้า สนิท กัน กับ
พวก สิษ ๆ ทั้งปวง นั้น ก็ กลัว อยู่ มิได้ เชื่อ เขา ว่า เปน สิษ ด้วย กัน ส่วน
บาระนาบา เอา เซาโล พา มา หา พวก สิษ ทั้งหลาย กล่าว เหตุ ความให้ฟัง ว่า
เซาโล ได้ พบ เหน พระองค์เจ้า เมื่อ เดิร กลาง ทาง ไป นั้น แล พระองค์
ได้ ตรัส แก่ เขา แล้ว ที่ เซาโล ได้ กล่าว ว่า ด้วย นาม พระเยซู ใน เมือง ดาเม
เซค เปน ใจ กล้า หาร แล้ว เซาโล จึ่ง ได้ อาไศร อยู่ กับ พวก ทูต ใน เมือง
ยรูซาเลม ออก ไป เข้า มา สั่ง สอน ใน นาม พระเยซู ด้วย ใจ กล้า หาร ไล่
เลียง หารื กัน กับ พวก ยูดาย ที่ พูด ภาษา เฮเลน แต่ พวก นั้น พาก เพียร จะ
ได้ ฆ่า เซาโล เสีย ฝ่าย พวก พี่น้อง ทั้งหลาย รู้ ดั่ง นี้ แล้ว จึ่ง พา เซาโล
ไป เมือง กายซาไรอา แต่ นั้น ก็ ส่ง ไป ถึง เมือง ตาระโซ ฯะ
๓๑ ๏ เหตุ ดั่ง นี้ พวก สิษ สิ้น ทั้ง เมือง ยูดาย เมือง ฆาลิลาย แล เมือง ซะ
มาเรีย สงบ เปน ศุข ดั่ง นั้น แล ประกอบ ด้วย ใจ เกรง พระเจ้า แล ซึ่ง
บันเทา ทุกข์ ด้วย เดช พระวิญาณ บริสุทธิ ก็ ได้ เพิ่มพูน บริบูรณ์ ขึ้น ครั้น

อยู่ มา เมื่อ เปโตร เที่ยว ตลอด ทุก แห่ง ก็ได้ มา หา พวก คน บริสุทธิ ที่ อยู่ เมือง ลุดา ที่ นั้น ได้ ภบ คน หนึ่ง ชื่อ ว่า อายเนอา เปน ง่อย นอน อยู่ ที่ เตียง เปน แปด ปี้ มา แล้ว เปโตร จึ่ง บอก แก่ เขา ว่า อายเนอา เอ๋ย พระเยซู ตริศ ให้ โรค ตัว หาย จง ลุก ขึ้น ปู ที่ นอน นั้น เถิด เขา ก็ ได้ ลุก ขึ้น ใน ขณะ นั้น แล แล้ว คน ทั้งปวง ที่ อยู่ เมือง ลุดา แล เมือง ซาโรน ครั้น ได้ เหน ดั่ง นี้ ก็ กลับ ใจ มา หา พระองค์ เจ้า ฯะ

๓๖ ◉ คราว นั้น ใน เมือง ยบเป มี ผู้หญิง คน หนึ่ง เปน สิษ ชื่อ ว่า ตบิธา แปล ว่า ละมั่ง ประกอบ ด้วย การ คุณ การ ทาน ที่ เขา ทำ อยู่ ครั้น อยู่ มา ละมั่ง นั้น เจบ ถึง ตาย เมื่อ เขา ล้าง ศภ นั้น แล้ว ก็ เอาไป ไว้ ใน หอ้ง ชั้น บน เมือง ลุดาใกล้ กับ เมือง ยบเป ครั้น พวก สิษ ได้ ยิน ว่า เปโตร อยู่ ที่ นั้น เขา จึ่งใช้ สอง คน ไป หา ท่าน เชิญ ท่านให้ มา เยี่ยม เขา มิ ให้ ช้า ฝ่าย เปโตร ท่าน ลุก ขึ้น ไป ด้วย กัน กับ เขา ครั้น ถึง แล้ว เขา จึ่ง ภา ท่าน ขึ้น ไป ใน หอ้ง ชั้น บน บันดา พวก แม่ มาย มา พร้อม รอ้ง ให้ รักษ เอา เสื้อ ผ้า ต่าง ๆ ซึ่ง ละมั่ง ได้ ทำ นั้น เมื่อ ยัง มี ชีวิตร อยู่ เอา ออก มา ให้ ดู ส่วน เปโตร ครั้น ให้ คน ทั้งปวง ออก ไป นอก แล้ว ท่าน คุกเข่า ลง สวด ตั้ง ความ ปราถนา แล้ว บ่าย หน้า ถึง ศภ นั้น จึ่ง ว่า ตบิธา เอ๋ย จง ลุก ขึ้น เถิด ฝ่าย ตบิธา ก็ ลืม ตา ดู เปโตร แล้ว ลุก ขึ้น นั่ง เปโตร ก็ ยึด มือ ให้ ยืน ขึ้น ครั้น ได้ เรียก พวก คน บริสุทธิ แล พวก แม่ ม่าย มา ก็ ส่ง หญิง นั้น ให้ กับ เขา ทั้ง เปน การ นี้ ก็ ลื ไป ทั่ว เมือง ยบเป แล คน มา เชื่อ ใน พระองค์ เจ้า เปน อัน มาก แล้ว เปโตร ยัง คอย ใน เมือง ยบเป เปน หลาย วัน อยู่ กับ คน หนึ่ง ชื่อ ว่า ซีโมน เปน ช่าง ฟอก หนัง ฯะ

◉ บท ๑๐ ฯ

◉ ยัง มี คน หนึ่ง ชื่อ ว่า โกระเนเลียว อยู่ เมือง กายซาไรอา เปน นาย ทหาร รอ้ย หนึ่ง ใน กอง ทับ ที่ เรียก ว่า กอง อิตาเลี่ย เปน คน นับ ถือ เกรง กลัว พระเจ้า กับ พวก พอ้ง สิ้น ทั้ง เรือน ได้ ให้ ทาน แก่ พลเมือง เปน อัน มาก

แลได้ตั้งใจสวดแก่พระเจ้าเนือง ๆ แล้วในวันหนึ่งเพลาบ่ายสามโมง ได้เหนนิมิตรเปนประจักว่า ทูตพระเจ้าเข้ามาหาตัวออกชื่อว่า โกระเนเลียวเอ๋ย โกระเนเลียวจึ่งเข่มนดูคิดกลัวแล้วถามว่า จะเปนประการใดพระองค์เจ้าข้า ทูตสวรรค์ก็ตอบแก่เขาว่า คำสวดแลการคุณการทานของท่าน ได้ขึ้นมาต่อหน้าพระเจ้าเปนที่รำลึกถึง แลบัดนี้ท่านจงใช้คนไปถึงเมืองยบเป ให้หาซีโมนที่ยังเรียกว่าเปโตร ที่อาไศรยอยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเปนช่างฟอกหนัง เรือนนั้นอยู่ใกล้ชะเล

๗ ๏ ครั้นทูตสวรรค์ที่ได้กล่าวดังนี้กลับไปแล้ว โกระเนเลียวได้เรียกขาวเรือนของคนสองคน กับทหารคนหนึ่งเปนคนนับถือในพระเจ้า เปนแต่พวกนั้นที่ติจตัวนาย แลเล่าเหตุการทั้งปวงให้เขาฟังเข้าใจ แล้วจึ่งใช้เขาไปยังเมืองยบเป ล่วงวันหนึ่งเมื่อเขาเดิรทางมาใกล้เมืองนั้น เพลาเที่ยงเปโตรได้ขึ้นไปบนหลังคาเรือน จะสวดตั้งความปราถนาที่นั้น แล้วก็หิวหยากจะรับอาหาร แลเมื่อเขาจัดแจงจะให้กินนั้น ก็บังเกิดนิมิตรประจักแก่เปโตร ได้เหนอากาษแหวกเปนช่อง แลมีสิ่งหนึ่งลอยเลื่อนลงมา เปนเหมือนหนึ่งผ้าปูนอนกว้างใหญ่ ผูกติจกันทั้งสี่มุมลอยลงถึงดิน ในผ้านั้นมีสัตวจัตุบาทสำหรับแผ่นดิน สัตวป่าสัตวคลาน แลนกที่บินในอากาษ แล้วมีเสียงมาสั่งแก่เปโตรว่า จงลุกขึ้นฆ่ากินเสียเถิด เปโตรก็ตอบว่า หามิได้พระเจ้าข้า ด้วยว่า ซึ่งของอันต้องห้ามแลของมลทิลข้าพเจ้าไม่เคยได้กินเลย เสียงนั้นจึ่งมาอีกสั่งเปโตรว่า ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระนั้น อย่าถือว่าเปนของต้องห้าม เปนมาดังนั้นถึงสามครั้งแล้วเครื่องนั้นจึ่งเลิกรับเข้าในอากาษดังเก่า ฯะ

๑๗ ๏ เมื่อเปโตรยังคิดฉงนว่า นิมิตรนี้จะเปนประการใด ก็ได้แลดู ก็นี่แหละ คนที่รับใช้มาแต่โกระเนเลียวนั้น ได้มาหาเรือนของซีโมนแลยืนอยู่ตรงหน้าประตู ร้องถามว่า ซีโมนที่ยังเรียกว่าเปโต

อาไศรย อยู่ นี้ หรื แล้ว เมื่อ เปโตร ยัง คิด ดวัย ลักขณะ นิมิตร นั้น พระวิญาณ สั่ง ท่าน ว่า ดู กร ท่าน สาม คน มา หา ท่าน ๆ จง ลุก ขึ้น ลง ไป ไป กับ เขา อย่า วิตก สิ่ง ใด เลย เพราะ เรา ได้ ใช้ เขา มา ส่วน เปโตร ลง ไป บอก แก่ เขา ว่า จง ดู เถิด ข้า นี้ เปน คน ที่ ท่าน มา หา ได้ มา ดวัย ทุระ สิ่ง ใด เขา ตอบ ว่า โกระเนเลียว ผู้ เปน นาย ร้อย คน หนึ่ง ผู้ ชอบ ธรรม แล ผู้ เกรง กลัว พระเจ้า เปน ที่ พวก ยูดาย ทั้งปวง นับ ถือ สรระเสิญ อยู่ ท่าน ได้ รับ ทูต สวรรค์ ผู้ บริสุทธิ ที่ สั่ง ท่าน ว่า ให้ ใช้ คน มา เชิญ ท่าน นี้ ไป บ้าน นั้น จะ ได้ ฟัง ถ้อยคำ แต่ ท่าน ครั้น เปโตร ได้ ชวน เขา ภา เข้า มา แล้ว ก็ ให้ อาไศรย จน เพลา พรุ่ง นี้ จึ่ง ได้ ลุก ขึ้น ออก ไป กับ เขา และ แก่ พวก พี่ น้อง ใน เมือง ยบเป มี ลาง คน ติจ ไป ดวัย ใน วัน สอง ก็ มา ถึง เมือง กายซาไรอา ฯะ

๒๔ ๑ ฝ่าย โกระเนเลียว คอย เขา จะ มา จึ่ง ได้ เชิญ เพื่อน บ้าน แลเพื่อน สนิจ ให้ มา พร้อม ครั้น เปโตร จะ เข้า มา นั้น โกระเนเลียว ไป ต้อนรับ ก้ม ลง ที่ ตีน กราบ ไห้ว ฝ่าย เปโตร ก็ ยก ท่าน ขึ้น บอก ว่า จง ยืน ขึ้น เถิด ข้า ก็ เปน มนุษ เหมือน กัน จึ่ง พูดจา ปราไศย กัน เข้า มา ได้ เหน คน ชุม นุม กัน เปน อัน มาก แล้ว ก็ ออก ปาก ว่า ท่าน ทั้งหลาย เข้า ใจ ว่า ซึ่ง คน พวก ยูดาย จะ คบ กัน สนิจ กัน เข้า กับ คน ชาติ อื่น นั้น เปน ที่ ผิด บังคับ แต่ ว่า พระเจ้า ได้ สำแดง แก่ ข้า มิ ให้ ถือ ว่า ใคร ผู้ ใด เปน ที่ ต้อง ห้าม หรื ที่ ติจ เปน มลทิล เหตุ ดั่ง นี้ เมื่อ คน รับ ใช้ มา หา ข้า แล้ว ข้า จึ่ง มา ที่ เดียว มิ ได้ ว่า ประการ ใด เขา จึ่ง ถาม ว่า ท่าน ใช้ ไป หา ข้า ดวัย เหตุ อัน ใด โกระเนเลียว จึ่ง ตอบ ว่า เดี๋ยว นี้ ได้ สี่ วัน มา แล้ว . ข้าพเจ้า ถือ ศีล อด อาหาร แล ตั้ง ใจ สวด อยู่ ใน เรือน เปน เพลา บ่าย สามโมง แล ดู แล้ว ก็ มี คน หนึ่ง ยืน อยู่ ตรง หน้า ข้าพเจ้า ห่ม ผ้า สุก ใส บอก ว่า โกระ เนเลียว เอ๋ย คำ สวด ของ ตัว ได้ ฟัง แล้ว แล การ ให้ ทาน ของ ท่าน เปน ที่ ลำลึก ถึง ต่อ หน้า พระเจ้า เหตุ ดั่ง นี้ จง ใช้ คน ไป เมือง ยบเป เรียก

ซีโมน ที่ ยัง มีชื่อ ว่า เปโตร ท่าน อาไศรย อยู่ กับ ซีโมน ที่ เปน ช่าง ฟอกหนัง เรือน อยู่ ริม ชะเล ครั้น เปโตร นั้น มา แล้ว ท่าน จะ กล่าว ความ ให้ ฟัง เพราะ เหตุ ดั่ง นี้ ข้าพเจ้า จึ่ง ได้ ใช้ คน ออก ไป ที่ เดียว ให้หา ท่าน ๆ มา ก็ ดี อยู่ บัด นี้ เรา ทั้งปวง อยู่ นี้ พร้อม ต่อ หน้า พระเจ้า เพื่อ จะได้ ฟัง สาระ พัด ซึ่ง พระเจ้า ได้ ตรัส สั่ง ไว้ แก่ ท่าน ฯะ

๓๔ ๏ ฝ่าย เปโตร จึ่ง ออก ปาก ว่า ข้า ได้เหน เปน แน่ แล้ว ว่า พระเจ้า มิ ได้เลือก หน้า ผู้ ใด แต่ ว่า ใน ประเทษ ทั้งปวง ถ้า ผู้ ใด เกรง กลัวพระ เจ้า และ ทำ การ ชอบ ธรรม ผู้นั้น ก็ เปน ที่ ชอบ แก่ พระองค์ แล้ว มี ผู้ที่ ฝาก คำ สั่ง ไว้แก่ พล ยิศรา.อล และ ป่าว ประกาษ ความ ศุข อัน เกิด แต่ เดช พระเยซู ผู้เปน องค์ เจ้า แก่ ทุก คน ทุก สิ่ง ท่าน ทั้งหลาย ก็ รู้ อยู่ ใน เหตุ การ ที่ เปน มา ทั่ว ทั้ง เมือง ยูดาย ตั้ง แต่ เมือง ฆาลิลาย เปน ต้น ได้ เปน เมื่อ ศีล จุ่ม น้ำ ซึ่ง โยฮัน ป่าว ประกาษ อยู่ นั้น เปน มา แล้ว คือ ว่า พระ เยซู ชาว นาซาเรธ ครั้น พระเจ้า ได้ ชะโลม ท่าน ด้วย พระวิญญาณ บริสุทธิ แล ด้วย ริทธิ เดช พระเยซู นั้น ได้ เที่ยว ไป ทำ การ คุณ รักษา คน เจบ คน ไข้ ทั้งปวง แล คน ทน ทุกข เวทนา ด้วย กำลัง ซาตาน ด้วย ว่า พระ เจ้า อยู่ กับ พระเยซู นั้น แล เรา นี้ เปน พญาณ ว่า ด้วย กิจ การ ทั้งปวง ซึ่ง พระองค์ กระทำ ไว้ ใน แว่น แคว้น ของ พวก ยูดาย และ ใน เมือง ยรูซาเลม เขา ก็ ประหาร พระองค์ แล้ว ก็ ได้ แขวน ไว้ บน ต้นไม้ ใน วัน สาม พระเจ้าให้ พระองค์ เปน ขึ้น มาใหม่ให้ ประจัก แจง มิใช่ แก่ พลเมือง ทั้งปวง แต่ ว่า แก่ พญาณ ที่ พระเจ้า ได้ เลือก ไว้ ก่อน แก่ เรา นี้ แล ที่ได้ กิน ได้ ดื่ม ด้วย กัน กับ พระองค์ เมื่อ พระองค์ เปน ขึ้น มา จาก ตาย แล้ว พระองค์ ก็ ได้ สั่ง เราให้ ป่าว ประกาษ แก่ พล เมือง เปน พญาณ ว่า พระเจ้า ได้ ตั้ง พระเยซู เปน ผู้ พิภากษา คน ทั้ง เปน ทั้ง ตาย บันดา ผู้ทำนาย ได้ เปน พญาณใน ข้อนี้ ว่า พระองค์ นี้ และ จะ ยก ความ ผิด ของ คน ทั้งปวง ที่เชื่อ ใน พระองค์ ครั้น เปโตร ยัง กล่าว เหตุ การ ทั้ง นี้ พระวิญญาณ บริสุทธิ ก็

มา บน คน ทั้งปวง ที่ ฟัง คำ นั้น สว่น คน ที่ได้ มา กับ เปโตร นั้น เปน คนได้ ถือศีล ตัด แต่ ยัง เปน คน เชื่อ เขา บังเกิด อัศจรรใจ ดว้ย ว่า คุณ พระ วิญาณ บริสุทธิ มา เท บน พวก คน ต่าง ประเทษ เหตุ ว่า คน เหล่า นั้น ได้ ยิน คน ต่าง ประเทษ พูด แขก ภาษา ต่าง ๆ โมทนา สรรระเสิญ พระเจ้า เปโตร จึ่ง ถาม ว่า คน ทั้งปวง นี้ ที่ ได้ รับ ประทาน พระวิญาณ เหมือน เรา ใคร จะ ห้าม ที่ จะมิ น้ำให้เขา รับศีล จุ่มน้ำ แล้ว จึ่ง สั่งให้เขา รับศีล จุ่มน้ำในนาม ของ พระองค์เจ้า เขา จึ่ง เชิญ เปโตรให้คอย อยู่ กับ เขา เปน กาละกำหนด ฯ

๏ บท ๑๑ ฯ

๏ ฝ่าย พวก ทูต กับ พวก พี่น้อง ทั้งหลาย ที่ อยู่ เมือง ยูดาย ได้ ยิน ว่า คน ต่าง ประเทษ ได้ รับ คำ พระ แล้ว แล ครั้น เมื่อ เปโตร ขึ้น มา ถึง เมือง ยรูซาเลม แล้ว พวก ถือศีล ตัด มา ถุ้มเถียง กัน กับ ท่าน ว่า ท่าน ได้ ไป เข้า กัน กับ คน ที่ ไม่ ถือ ศีล ตัด แล กิน ดว้ย กัน เปโตร จึ่ง เอา เรื่อง ลำดับ ไป เล่าให้ เขา ฟัง ว่า เมื่อ ข้า อยู่ เมือง ยปเป ตั้งใจ สวด อยู่ นั้น ข้า ก็ ได้ เคลิ้ม สติ เหน นิมิตร คือ สิ่ง หนึ่ง เหมือน หนึ่ง ผ้า ผืนใหญ่ ติจ กัน ทั้ง สี่ มุม ลอย ลง มา แต่ อากาษ ลง มา ถึง ตัว ข้า ครั้น ข้า เข่มน ดูใน ผ้า นั้นแล้ว ก็ ได้เหน สัตว จัตุบาท สำหรับ แผ่นดิน สัตว ป่า สัตว คลาน แล นก ที่ บิน กลาง อากาษ แล้ว ข้า ก็ได้ ยินเสียง สั่ง ข้า ว่า เปโตร เอ๋ย จง ลุก ขึ้น ฆ่า กินเสียเถิด ข้า จึ่ง ตอบ ว่า หา มิได้ พระองค์เจ้า ข้า ดว้ย ว่า ของ ซึ่ง ต้อง ห้าม แล ของ ติจ มลทล มิได้เข้า ปาก ข้าพะเจ้า เลย ก็ มี เสียง ดัง ลง มา จาก สวรรค์ เปน คำรพ สอง สั่ง ว่า ซึ่ง พระเจ้า ทรง ชำระ นั้น อย่า ถือ ว่า เปน ของ ต้อง ห้าม เลย เสียง ดั่ง นี้ เปน มา สาม ครั้ง แล้ว สิ่ง ทั้งปวง นั้น จึ่ง เลิก ขึ้น สู่ อากาษ ดั่งเก่า ฯะ

๑๑ ๏ แล้ว บัดเดี๋ยว นั้น สาม คน มา ยืน ตรง หน้า เรือน ที่ ข้า อยู่ นั้น ได้ รับ ใช้ มา แต่ เมือง กายซาไรยา มา หา ข้า และ พระวิญาณ ได้ สั่ง ข้า ให้ ไป กับเขา มิให้วิตก สิ่ง ใด เลย พวก พี่ น้อง หก คน ก็ ติจ มา ดว้ยข้า เรา

จึ่ง ภา กัน เข้า มา ใน เรือน คน นั้น ๆ ก็ กล่าว ให้ เรา ฟัง ว่า ตัว ได้ เหน ทูต สวรรค์ เข้า มา ใน เรือน ของ ตน ยืน สั่ง ว่า จง ใช้ คน ไป เมือง ยบเป ไป หา ซีโมน ที่ ยัง เรียก ว่า เปโตร ที่ จะ กล่าว ถ้อย คำ แก่ ตัว อัน จะให้ ตัว ก็ ดี แล ครอบ ครัว ของ ตัว ก็ ดี ถึง ที่ รอด ได้ สิ้น ทุก คน แล เมื่อ ข้า จับ เรื่อง ความ เล่าไป นั้น พระวิญาณ บริสุทธิ มา ตก บน เขา เหมือน หนึ่ง บน เรา แต่ เดิม นั้น ข้า จึ่ง ได้ ลำลึก ถึง คำ แห่ง พระองค์ เจ้า ที่ ว่า โยฮัน ให้รับ ศีล จุ่ม น้ำ ก็ จริง แต่ ท่าน ทั้งหลาย นี้ จะ จุ่ม ใน พระวิญาณ บริสุทธิ เหตุ ดั่ง นี้ ถ้า พระเจ้า ได้ ทรง โปรด ประทาน แก่ เขา เมื่อ เขา ได้ เชื่อ ใน พระ เยซู ครีศ แล้ว เหมือน ได้ โปรด แก่ เรา ข้า นี้ จะ เปน ผู้ ใด ที่ จะ ได้ ทัด ทาน พระเจ้า ครั้น คน ทั้งปวง ได้ ยิน ดั่ง นี้ ก็ นิ่ง เสีย และ ได้ สรรเสิญ พระเจ้า ว่า ถ้า ดั่ง นี้ แล้ว พระเจ้า ได้ ทรง โปรด ให้ คน ต่าง ประเทษ กลับ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่ กว่า จะ ได้ ชีวิตร เหมือน กัน แล ฯะ

๑๙ ๏ ฝ่าย คน ที่ กระจัด กระจาย เพราะ การ เขี้ยวเขน ที่ เกิด ขึ้น คราว ฆ่า ซเตฟาโน นั้น เขาเที่ยว ข้าม ไป ถึง เมือง ฟอยนิกซ์ เกาะ กุปโร และ เมือง อันติโอเคีย แต่ มิได้ กล่าว สอน คำ พระ แก่ ผู้ ใด เว้น แต่ พวก ยูดาย แต่ ว่า ในเหล่า นั้น ยัง มี สาง คน เปน ชาว เกาะ กุปโร แล ชาว เมือง กุเรเน คน เหล่านั้น ได้ เข้า มา ถึง เมือง อันติโอเคีย สอน พวก เฮเลน กล่าว มงคล โอวาท ว่า ดวัย พระเยซู เจ้า แล พระหัตถ์ พระเจ้า อยู่ ดวัย เขา แล้ว คน เปน อัน มาก หลาย มาเชื่อ กลับ ใจ มา หา พระองค์ เจ้า เรื่อง การ ของ คน เหล่า นี้ ก็ ลือ มา ถึง หู จำพวก ลูกสิษ ใน เมือง ยรูซาเลม ๆ นั้น จึ่งใช้ บาระ นาบา ไป ถึง เมือง อันติโอเคีย ครั้น บาระนาบา ได้ มา แล เหน ซึ่ง พระ คุณ แห่ง พระเจ้า แล้ว ก็ ดี เนื้อ ดี ใจ จึ่ง ตัก เตือน คน ทั้งปวง ให้ ปลง ใจ ลง เปน มั่น ใน การ พระเจ้า ดวัย บาระนาบา นี้ เปน คน ดี ประกอบ ดวัย พระ วิญาณ บริสุทธิ แล ใจเชื่อ แล ฝูง คน เปน อัน มาก มา ประสม เข้า กับ พระ องค์ เจ้า และ บาระนาบา ได้ ไป หา เซาโล ใน เมือง ดาระโซ ภบ แล้ว ก็ ภา

มา ถึง เมือง อันติโอเคีย แล ได้ อยู่ ในที่ ชุมนุม คน ทั้งนี้ สั่งสอน ฝูงคน เปน อัน มาก แล้ว พวกสิษ แรก ได้ ชื่อ ว่า คริศเตียน ใน เมือง อันติโอเคีย นี้ แล๚ะ

๒๙ ๏ กาละ คราว นั้น มี ลาง คน เปน ผู้ ทำนาย มา แต่ เมือง ยรูซาเลม มา ยัง เมือง อันติโอเคีย แต่ ใน พวก นั้น มี คน หนึ่ง ชื่อ อะฆะโบ ลุก ขึ้น ให้ สำคัญ เดช พระวิญญาณ ว่า จะ เกิด แล้ง เข้าแพง ทั่ว ทั้ง แผ่นดิน นั้น การ นั้น ก็ สำเร็จ คราว เกลาดิโอกายซา เสวยราช พวก สิษ นั้น สิ้น ทุก คน จึ่ง ตั้งใจ ว่า จะฝาก ของ เลี้ยง พวก พี่น้อง ที่ อยู่ ในเมือง ยูดาย ตาม แต่ จะได้ ทำ ได้ เท่า ไร ก็ เอามา ฝากไป ให้ แก่ผู้ เฒ่า ผู้ แก่ แต่ ด้วย มือ ของ บาระนาบา แลเซาโล

๏ บท ๑๒ ฯ

๏ คราว นั้นเฮโรด ผู้ กระษัตร ยก มือ ขึ้น จะ ทำ ร้าย แก่ ลาง คน แต่ ใน พวก ลูกสิษ ก็ ได้ ฆ่า ยาโกโบ ผู้เปน พี่ น้อง กัน กับ โยฮัน ด้วย ดาบ และ ครั้น ได้เหน ว่า การ นี้ เปน ที่ ชอบ แก่ พวก ยูดาย ท่าน จึ่ง คิด อ่าน จับ เปโตร ด้วย กาละ นั้น เปน วัน กำหนด ที่ จะ กิน ขนม ไม่ มี เชื้อ ครั้น ใช้คน ไป ฉุด คร่า เอา ตัว เปโตร มา แล้ว ก็ จำ ไว้ ใน คุก ให้ ทหาร สิบ หก คน เฝ้า อยู่ หมาย ว่า เมื่อ วัน ปัศคา ล่วง ไป แล้ว จะ เอา ออก มา ประจาน ให้ พล เมือง เหน ดังนี้ เปโตร จึ่ง ต้อง จำ อยู่ ใน คุก ฝ่าย จำพวก ลูก สิษ คิดถึงเปโตร จึ่ง สวด ขอ ออ้น วอน พระเจ้า เปน อัน มาก ฯะ

๖ ๏ ครั้น จวน เวลา ที่ พญา เฮโรด จะเอา เปโตร ออก ใน กลางคืน นั้น เปโตร นอน หลับ มัด อยู่ ด้วย โซ่ร สอง เส้น คน เฝ้า ก็ เฝ้า ประตู อยู่ ข้าง นอก ก็ นี้และ ทูต สวรรค์ แห่ง พระองค์ เจ้า มา คุกก็ สว่าง กระจาง ไป ทั่ว ทูต สวรรค์ นั้น มา ทุบ เปโตร บน ซี่ข้าง ปลุก ขึ้น ว่า ลุก ขึ้น จง เรว โซ่ร นั้น จึ่ง หลุด จาก มือ ทูต สวรรค์ จึ่ง สั่ง ว่า คาด เอวไว้ ใส่ รอง ท้าว เถิด เปโตร ก็ ทำ ตาม ทูต สวรรค์ จึ่ง ว่า ห่ม ผ้า ตาม เรา มา เถิด เปโตร จึ่ง ตาม ออก ไป ไม่ รู้ ว่า ที่ ทูตสวรรค์ ทำ นั้น เปน จริง คิด ว่า เหน นิมิตร แต่ ว่า ครั้น ออก มา พ้น พวก ทหาร เฝ้า พวก หนึ่ง แล ที่ สอง ก็ มา ถึง ประตู เหลก ที่เข้า

ไปในเมือง ประตูนั้นเปิดอยู่เอง ครั้นออกมาได้เข้าถนนแห่งหนึ่ง บัดเดี๋ยวนั้น ทูตสวรรค์จึ่งละเปโตรหายไป ฯะ

๑๑ ๏ ฝ่ายเปโตรก็รู้ตัวว่า เดี๋ยวนี้ข้ารู้เปนแน่ว่า พระองค์เจ้าใช้ทูตสวรรค์มาช่วยข้า ให้รอดจากมือเฮโรด และความไว้ใจแห่งพลเมืองยูดาย เปโตรยังคิดอยู่ มาถึงเรือนของมาเรียผู้แม่ของโยฮัน ที่ยังมีชื่อว่ามาระโก ที่นั้นคนเปนอันมากประชุมพร้อม ตั้งใจสวดอยู่ ครั้นเปโตรยังเคาะบานประตู หญิงสาวชื่อโรเดมาได้ยินเสียง ก็สำคัญว่าเปนเสียงของเปโตร แต่ว่ามิได้เปิดประตู เพราะกำลังดีใจ จึ่งวิ่งกลับมาบอกว่า เปโตรมาอยู่หน้าประตู เขาจึ่งตอบแก่โรเดว่าเองเปนบ้า หญิงสาวจึ่งซ้ำว่าเปนจริง เขาว่าคงจะเปนทูตของเปโตร ฝ่ายเปโตรยังเคาะประตูอยู่ เขาจึ่งไปเปิดเหนตัวแล้ว ก็อัศจรรย์ใจจริง ส่วนเปโตรกวักมือให้สำคัญว่า นิ่งเสียเถิด จึ่งเล่าให้เขาฟังว่าเปนหย่างไร พระเจ้าจึ่งปล่อยตัวให้ออกจากคุก แลสั่งเขาว่า ไปบอกเหตุการนี้แก่ยาโกโบ แลพี่น้องทั้งหลายให้ทราบ แล้วเปโตรจึ่งออกไปที่อื่น ครั้นรุ่งขึ้นเช้าพวกทหารวุ่นวายเปนอันมาก ว่าเปโตรไปไหนเล่า เปนประการใด ฯะ

๑๙ ๏ ฝ่ายพญาเฮโรดให้หาตัวเปโตร ไม่พบแล้ว ก็ปรับคนที่เฝ้าสั่งให้เอาไปฆ่าเสีย แต่เปโตรนั้นลงไปจากเมืองยูดาย มาอาไศรยอยู่ในเมืองกายซาไรอา ข้างพญาเฮโรดก็เปนอาริะกันกับชาวเมืองตุโรแลชาวเมืองซีโดน แต่พวกชาวเมืองเหล่านั้นพากันมาหาปลัศโตผู้เปนคนสนิทใช้สอยแห่งพญาเฮโรด ปลอบเอาใจแล้ว ก็ขอให้เปนไมตรีกัน ด้วยว่าเมืองของพญาเฮโรดเปนกำลังเลี้ยงเมืองเขา แล้วในวันกำหนด พญาเฮโรดทรงราชภูษา เสดจนั่งณะพระที่นั่ง ว่ากล่าวเปนคำขยัน พวกชาวเมืองได้ฟังจึ่งร้องขึ้นว่า มิใช่เสียงมนุษเปนเสียงพระเจ้า แล้วในทันใดนั้น ทูตสวรรค์บันดานซึ่งร้ายแก่ตัว

พญาเฮโรด บังเกิดตัวหนอนกัดกินตัวตาย เพราะมิได้ถวายรัศมีภาพแก่พระเจ้า แล้วคำโอวาทแห่งพระเจ้า เปนกำลังแผ่ไปมาก แลฝ่ายบาระนาบาแลเซาโล การงารของตัวสำเรจแล้ว ก็พาเอาโยฮันที่ยังเรียกว่า มาระโก ก็ละเมืองยรูซาเลมกลับไป ฯะ

๏ บท ๑๓ ฯ

๑ คราวนั้น ในพวกลูกสิษที่อยู่เมืองอันติโอเคีย ยังมีลางคนเปนผู้ทำนายแลอาจาริย คือว่า บาระนาบา ๑ ซีโมนที่ยังเรียกว่านิฆร ๑ ลูกิโอชาวเมืองกุเรเน ๑ มะนาเอนที่เปนเพื่อนเลี้ยงกันกับพญาเฮโรดนั้น ๑ แลเซาโล ๑ เมื่อคนเหล่านี้ยังถือวัตะปรนิบัติแก่พระองค์เจ้า แลถือศีลอดอาหารอยู่นั้น พระวิญาณบริสุทธิจึ่งตรัสสั่งว่า จงเลือกเอาบาระนาบากับเซาโลจัดไว้ให้ทำการ ซึ่งเราเรียกเขาให้ทำนั้น ครั้นเขาได้ถือศีลอดอาหาร สวดตั้งความปราถนา แลวางมือบนบาระนาบาแลเซาโลเสจแล้วจึ่งปล่อยเขาไป เหตุดั่งนี้ทั้งสองคนนั้น ครั้นได้รับใช้แต่พระวิญาณบริสุทธิแล้ว ก็ลงมาถึงเมืองเซลุเกีย แต่นั้นลงเรือแล่นไปถึงเกาะกุปโร ครั้นถึงเมืองซะลามิแล้ว เขาจึ่งกล่าวสั่งสอนคำพระเจ้าในโรงธรรมของพวกยูดาย ก็มีโยฮันเปนผู้ช่วย แลครั้นเที่ยวตลอดเกาะมาถึงเมืองปาโฟแล้ว ก็พบคนหนึ่งพวกยูดายชื่อบาระเยซู เปนคนทำเล่กล แลทำนายเทจด้วย คนนี้อยู่กับผู้รั้งเมืองชื่อเซระเฆียวเปาโลผู้มีสติปัญาดี ท่านผู้รั้งนี้ครั้นเรียกบาระนาบาแลเซาโลมาแล้ว จะใคร่ฟังคำพระเจ้า แต่เอลุมาที่ทำเล่กลนั้น ด้วยชื่อเขาครั้นจะแปลก็แปลว่าเอลุมา มาขัดขวางบาระนาบาและเซาโลหาที่จะทำมิให้ผู้รั้งนั้นเชื่อได้ แต่ฝ่ายเซาโลที่ยังเรียกว่าเปาโล ประกอบไปด้วยพระวิญาณบริสุทธิ คอ้นดูหน้าเอลุมาว่า ไอ้เตมด้วยอุบายแลใจพาลทุกหย่าง ไอ้ลูกซาตาน ไอ้สัตรูต่อการชอบธรรมทุกหย่าง ที่จะให้หลงผิดทางตรงแห่งพระองค์เจ้านั้นองไม่หยุดเลยหรื

ก็ จง ดู เถิด พระหัตถ์ พระเจ้า อยู่ บน ตัว แล้ว แล ตัว จะ เปน ตา บอด ไม่ เหน แสง แดด จน ถึง กาละ กำหนด ใน ทันใจ นั้น ซึ่ง มืด อันทกาล ตกติด แก่ เขา ๆ ก็ เที่ยว หา คน จะ จูง มือ ไป ครั้น ผู้ รั้ง ได้ เหน การ ดั่ง นี้ แล้ว ก็ เชื่อ แล คิด อัศจรรย ใจ ด้วย โอวาท ของ พระองค์ เจ้า ฯะ

๑๓ ๑๔ เมื่อ พวก เปาโล ออก จาก เมือง ปาโฟ แล้ว ก็ มา ถึง เมือง เประเฆ แขวง เมือง ปัมฟุเลีย ส่วน โยฮัน นั้น ลา เขา แล้ว จึ่ง กลับ ไป เมือง ยรูซาเลม แต่ พวก เหล่า นั้น ครั้น ข้าม เมือง เประเฆ แล้ว ก็ มา ถึง เมือง อันติโอเคีย แขวง เมือง ปี้ซีเดีย แล ครั้น เข้า ใน โรง ธรรม ใน วัน ซะบาโต ก็ นั่ง ลง แล เมื่อ เขา อ่าน พระบัญญัติ แล คำภีร์ ผู้ ทำนาย แล้ว ผู้ บังคับ ใน โรง ธรรม จึ่ง ใช้ คน มา บอก แก่ บาระนาบา แล เปาโล ว่า ถ้า ท่าน มี คำ เตือน สติ ประ การ ใด ที่ จะ ใคร่ ว่า แก่ ฝูง คน จง ว่า ไป เถิด ฝ่าย เปาโล นั้น ก็ ยืน ขึ้น ให้ สำคัญ กับ มือ แล ว่า ดู กร ท่าน ชาว ยิศราเอล และ พวก ที่ เกรง กลัว พระเจ้า จง ฟัง เถิด พระเจ้า แห่ง พล ประเทษ ชาว ยิศราเอล นี้ ได้ ทรง เลือก เอา ปู่หญ้า ตายาย ของ เรา ได้ ยก ชู ไพร่ พล นั้น ขึ้น ไว้ เมื่อ อยู่ ใน เมือง อายฆุบโต ได้ นำ พา เขา ออก มา จาก เมือง นั้น ด้วย พระหัตถ์ อัน สูง เลี้ยง เขา ไว้ ใน ป่า ถึง สี่ สิบ ปี แล ครั้น พระองค์ กำจัด พล ประเทษ ทั้งเจด จำพวก ให้ พ้น จาก เมือง คะนาอัน แล้ว ก็ ได้ ให้ ปู่หญ้า ตายาย ของ เรา มระ ดก แผ่น ดิน ของ เขา ต่อ ที หลัง ได้ ประทาน ผู้ ตระลาการ ให้ เขา เปน ประ มาณ สี่ รอ้ย ห้า สิบ ปี จน กะทั่ง ท้าว ซะมูเอล ผู้ ทำนาย คราว นั้น เขา ได้ ขอ ให้ มี กระษัตร องค์ หนึ่ง พระเจ้า จึ่ง ได้ ประทาน ซาอูล บุตร ของ คิศ คน แต่ ใน สกูล ของ เบ็นยามิน ให้ เปน กระษัตร เปน สี่ สิบ ปี และ ครั้น ถอด ซาอูล ออก แล้ว พระองค์ ได้ ทรง ยก ดาวิด ให้ เปน กระษัตร ครอง เขา แล พระองค์ ได้ เปน พญาณ ฝ่าย ดาวิด ว่า เรา ได้ พบ ดาวิด ลูก ของ ยิซาย คน หนึ่ง ดาวิด นั้น เปน ผู้ ชอบ อารมณ ของ เรา และ ผู้ จะ ทำ ให้ สำเร็จ ซึ่ง ความ ปราถนา ของ เรา แต่ สืบ สาย ของ ท่าน พระเจ้า ได้ ยก พระเยซู ขึ้น

ให้เปน ที่ รอด แก่ พวก ยิศราเอล ตาม คำ ที่ พระองค์ ตรัส สัญา ไว้ นั้น ได้ ทำ ทั้ง นี้ เมื่อ โยฮัน นำ หน้า เสดจ มา ประกาษ คือ จุ่ม น้ำ แก่ พล ยิศราเอล ทั้งปวง แล้ว ให้ กลับ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่ เหมือน หนึ่ง ว่า เมื่อ โยฮัน ทำ ให้ ภาร ทุระ ของ คน สำเรจ นั้น ก็ ได้ ถาม ว่า ท่าน ทั้งหลาย เหน ว่า ข้า เปน ผู้ ใด ข้า จะ ได้ เปน ท่าน นั้น หา มิ ได้ จง ดู เถิด ท่าน นั้น จะ มา ภาย หลัง ข้า อัน ข้า จะ แก้ รอง ท้าว ของ ท่าน ไม่ สม ไม่ ควร เลย ฯะ

๒๖ ๏ ดู กร ท่าน พี่ น้อง ผู้ เปน เชื้อ สาย ของ อับราฮาม แล ผู้ ใด ใน พวก ท่าน ที่ เกรง กลัว พระเจ้า คำ ที่ ว่า ด้วย ทาง รอด ดั่ง นี้ ฝาก มา แก่ ท่าน ทั้งหลาย นี้ แต่ ฝ่าย พวก ชาวเมือง ยรูซาเลม กับ ทั้ง พวก ขุนนาง ของ เขา มิ ได้ รู้ จัก ท่าน แล้ว ถ้อย คำ ของ บันดา ผู้ ทำนาย ที่ เขา อ่าน ใน โรง ธรรม ทุก วัน ซะบาโต เมื่อ เขา ปรับ โทษ ท่าน เขา ทำ ให้ ถ้อย คำ นั้น สำ เรจ แล ครั้น เขา มิ ได้ ภบ เหตุ ข้อ ใด ที่ จะ ให้ ตาย เขา ยัง ขอ ปีลาต ผู้ รั้ง ให้ ประหาร ท่าน เสีย ครั้น เขา ได้ ทำ สาระพัด ซึ่ง เขียน ไว้ ว่า ด้วย ท่าน ให้ สำเรจ แล้ว เขา จึ่ง เอา ศภ ของ ท่าน ลง จาก ไม้ ไป วาง ไว้ ใน ที่ ฝั่ง ศภ แต่ พระเจ้า ให้ ท่าน เปน ขึ้น จาก ตาย ท่าน ก็ ได้ สำแดง พระองค์ เปน หลาย วัน แก่ คน เปน อัน มาก ที่ ขึ้น มา จาก เมือง ฆาลิลาย ด้วย กัน กับ พระองค์ มาถึง เมือง ยรูซาเลม คน เหล่า นั้น ยัง เปน พญาณ ฝ่าย พระองค์ แก่ ฝูง คน ทั้งปวง

๓๒ ๏ แล เรา นี้ มา กล่าว แก่ ท่าน ทั้งหลาย ด้วย คำ สัญา ที่ ตั้ง ให้ แก่ ปู่หญ้า ตายาย ของ เรา กล่าว ให้ ท่าน ชื่น ชม ยินดี ว่า พระเจ้า ได้ ทรง กระ ทำ ให้ คำ นั้น สำเรจ แก่ เรา ผู้ ลูก หลาน ของ ปู่หญ้า ตายาย นั้น สำเรจ เมื่อ พระองค์ ให้ พระเยซู เปน ขึ้น จาก ตาย เหมือน หย่าง จด เขียน ไว้ ใน คำภีร์ ซาละโม บท สอง ว่า ท่าน เปน บุตร ของ เรา ๆ ให้ เปน ขึ้น วัน นี้ เพราะ พระเจ้า ให้ พระองค์ เปน ขึ้น จาก ตาย มิ ให้ กลับ ถึง ที่ จะ เปื่อย เน่า แต่ นี้ สืบ ไป พระองค์ จึ่ง ตรัส ดั่ง นี้ ว่า เรา จะ ประทาน แก่ ท่าน ตาม ซึ่ง ได้ ตรัส สัญา ไว้ แก่ ดาวิด เหตุ ดั่ง นี้ ใน ที่ อื่น พระองค์ ได้ ตรัส ว่า พระองค์ จะ

มิให้ผู้บริสุทธิของพระองค์รู้ซึ่งเปื่อยเน่าไปนั้น แต่ฝ่ายดาวิดเล่า ครั้นได้ช่วยอุประถำพลเมืองคราวนั้น ตามซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรด ท่านก็หลับไป แลตอังวางไว้แก่ปู่หญาตายาย แลได้รู้ซึ่งเปื่อยเน่า แต่ฝ่ายท่านที่พระเจ้าได้ให้เปนขึ้นนั้น ท่านมิได้รู้ซึ่งเปื่อยเน่าเลย เหตุฉะนี้ ท่านพี่น้องทั้งหลาย ให้ท่านเข้าใจเถิดว่า ซึ่งจะยกความผิดด้วยเดชพระองค์นี้ได้ประกาษแก่ท่านแล้ว แลถ้าผู้ใดได้เชื่อในพระองค์นี้ ผู้นั้นจะพ้นจากโทษทุกหย่าง ซึ่งจะพ้นตามบัญญัติของโมเซมิได้ เหตุฉะนี้จงระวังระไวกลัวคำซึ่งผู้ทำนายได้กล่าวไว้นั้นจะถูกแก่ท่านว่า โอ้คนที่ประมาทหมิ่น จงดูหลากใจแลฉิพหายเถิด ด้วยว่าเราทำสิ่งหนึ่งในกาละคราวของท่าน แลถึงใครผู้ใดมาสำแดงสิ่งนั้นแก่ท่าน ๆ ยังไม่เชื่อเลย ฯะ

๔๒ ๏ เมื่อเปาโลและบาระนาบาออกมา คนทั้งหลายมาอ้อนวอนให้เล่าความนี้ต่อไปในวันซะบาโตที่ข้างหน้า แลครั้นต่างคนต่างไปจากโรงธรรมแล้ว คนพวกยูดายเปนอันมาก กับทั้งพวกเข้ารีตที่เกรงกลัวพระเจ้า มาติจกันเข้ากับเปาโลแลบาระนาบา ๆ ก็ชักชวนว่ากล่าวให้เขาตั้งใจเปนมั่นอยู่ในพระคุณพระเจ้า ครั้นวันซะบาโตนั้นมาถึงแล้ว คนแทบจะสิ้นทั้งเมืองมาประชุมกัน จะได้ฟังคำพระเจ้า ฯะ

๔๕ ๏ ครั้นพวกยูดายเหนฝูงคนนั้นแล้ว ก็มีสันดานมากด้วยริษยามาขัดคำสอนของเปาโล ถุ้มเถียงว่าหยาบหยามไป ส่วนเปาโลกับบาระนาบาเปนใจกล้าหารบอกว่า ต้องการจะกล่าวคำพระไว้แก่ท่านทั้งหลายนี้ก่อน หากแต่ว่าท่านผลักเสียไม่รับ และยังถือว่า ไม่ควรซึ่งตัวท่านจะได้ชีวิตรอันจำเริญเปนอัตรานั้น จงดูเถิด เราจึ่งจะบ่ายหน้าไปหาคนต่างประเทษ ด้วยว่าพระองค์เจ้าได้สั่งแก่เราดั่งนั้นว่า เราได้ตั้งท่านเปนที่สว่าง จะได้ส่องแสงแก่ประเทษทั้งหลาย ท่านจะได้เปนที่รอดจนถึงที่สุดแผ่นดิน ครั้นเมื่อคนต่างประเทษได้ยิน

ดั่งนั้น ก็ได้สรรเสริญคำพระองค์เจ้า แล้วผู้ใด ๆ ที่จัดไว้เพื่อจะได้ชีวิตรอันจำเริญเปนนิจนั้นได้ปลงใจเชื่อ แลคำโอวาทแห่งพระองค์เจ้าได้แผ่ไปทั่วแว่นแคว้นทั้งนั้น แต่พวกยูดายมายุยงพวกผู้หญิง ที่เขาถือว่าเปนคนเกรงพระเจ้า กับทั้งคนที่เปนใหญ่ในเมืองนั้น ให้เคี่ยวเขนเปาโลแลบาระนาบา แลขับไล่เสียจากแดนเมืองเขา ฝ่ายเปาโลและบาระนาบาเล่า ครั้นได้สบัดผงที่ติดตีนนั้นต่อเขาแล้วก็มาถึงเมืองอิโกนิอน แลสิษเหล่านั้นก็ประกอบด้วยความยินดี แลด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ

◎ บท ๑๔ ฯ

๑ การทั้งนี้ได้เปนมาในเมืองอิโกนิอน คือว่าเปาโลและบาระนาบาเข้าไปในโรงธรรมของพวกยูดาย ว่ากล่าวสั่งสอนเขา จนฝูงคนเปนอันมากทั้งชาวยูดาย ทั้งชาวเฮเลนก็มาเชื่อ แต่ฝ่ายพวกยูดายที่มิได้เชื่อนั้น มาตักเตือนใจของคนต่างประเทษ ให้คิดร้ายปองร้ายต่อพวกพี่น้อง หากแต่ว่า เปาโลแลบาระนาบายังคอยอยู่นั้นเปนหลายวัน มีใจกล้าหารพึ่งแก่พระองค์เจ้า ๆ ก็ได้เปนพญาณฝ่ายคำสำแดงพระคุณพระองค์ ให้พวกทูตนั้นกระทำลักขะณะสำคัญ แลการหน้าอัษจรรหลายข้อ ส่วนฝูงคนชาวเมืองเปนอันมากแตกจากกัน ไปเข้ากันกับพวกยูดายบ้าง เข้ากันกับพวกทูตบ้าง ครั้นว่าพวกคนต่างประเทษ แลพวกยูดายกับทั้งพวกขุนนางนั้น มีใจเดือดรอันจะทำร้ายแลเอาก้อนหินคว่างเขา เปาโลและบาระนาบารู้ความแล้ว ก็พากันหนีไปถึงแขวงเมืองลุกาโอเนีย คือเมืองลุศตรา แลเมืองเดระเบ แลเมืองรอบทั้งนั้น ที่นั้นก็ได้ข่าวประกาษมงคลโอวาทด้วย ฯะ

๘ ๑ ยังมีคนหนึ่งเปนชาวเมืองลุศตรา เสียตีนเปนง่อยตั้งแต่กำเนิดมิได้เดิรเลย เขาได้ยินเปาโลพูด ฝ่ายเปาโลเขม่นดูเขาเหนเขามีใจเชื่อควรจะรักษา จึ่งสั่งเขาด้วยเสียงเปนอันดังว่า ลุกขึ้นยืนตรงบนตีนเถิด เขาก็โลดเดิรไปได้ ครั้นฝูงคนทั้งหลายได้เหนซึ่งเปาโล

ทำนั้น เขา จึ่ง แผด เสียง เปน ภาษา ลุกาโอเนีย พร้อมกัน ว่า พวกพระแปลง เปน รูป มนุษย ลง มา หา เรา แล้วและ เขาจึ่ง รอ้ง เรียก บาระนะบา ว่า ซูศ. แลเปาโล เขา เรียก ว่า เฮระเม เพราะ เปาโล พูด มาก กว่า แล ปะโรหิต ผู้ ปรนิบัติ รูป พระ ซูศ ที่ ตั้ง อยู่ หน้า เมือง นั้น เอา วัว กับ พวง ดอก ไม้ ภา มา ถึง ประตู เมือง จะ ใคร่ บูชา แก่ เขา ดว้ย กัน กับ ฝูง คน ครั้น พวก ทูต คือ บาระนะบา แล เปาโล ได้ ยิน ได้ รู้ ดั่ง นั้น ก็ ฉีก เสื้อ ผ้า วิ่ง ผ่า กลาง โจน เข้า มา ใน ฝูง คน ทั้งหลาย รอ้ง ว่า คน เหล่า นี้ เหวย ทำ หย่าง นี้ ทำไม เรา นี้ เปน คน สันดาน เช่นเดียว กัน กับ ท่าน มา กล่าว ความ ให้ ท่าน ชื่น ชม ยิน ดี ให้ ท่าน กลับ ละ เสีย ซึ่ง การ นี้ อัน หา คุณ หา ประโยชน์ มิ ได้ แล้ว มา หา พระเจ้า ผู้ ทรง ชีวิตร ผู้ ได้ สร้าง ฟ้า แล ดิน แล ซะเล แล สาระพัด ที่ มี อยู่ นั้น ใน กาละ คราว กอ่น พระองค์ ยอม ให้ คน ประเทษ ทั้ง ปวง ประพฤติ ตาม ทาง อัน ชอบ แก่ คน แต่ ว่า ครั้น พระองค์ ทรง กระทำ การ คุณ ให้ ฝน ตก แต่ ฟ้า ให้ เปน ระดู มัก เกิด ผลไม้ แล ผัก และ ให้ เตม ใจ ดว้ย อาหาร กิน แล ความ ยินดี พระองค์ มิ ได้ ขัด สน ใน ที่ เปน พญาณ ฝ่าย พระองค์ แต่ ถึง ได้ว่า ดั่ง นี้ ยัง เปน อัน ยาก ที่ จะ ห้าม ฝูง คน มิ ให้ ทำ สักการะ บูชา แก่ พวก ทูต นั้น ฯะ

๑๙ ๏ ยัง มีคน พวกยูดาย มา แต่เมือง อันติโอเคีย แล เมือง อิโกนิอัน แล ครั้น ได้ ยุยง ฝูง คน ให้ เอา กอ้น หิน ดว่าง เปาโล แล้ว ก็ ลาก ออก มา จาก เมือง นึก ว่า ตาย เสีย แล้ว แต่ เมื่อ พวก ลูก สิษ ยัง ลอ้ม ตัว อยู่ เปาโล จึ่ง ลุก ขึ้น กลับ เข้า มา ใน เมือง ได้ และ รุ่งเช้า ได้ ออก ไป กับ บาระนะบา ไป ถึง เมือง เดระเบ แล ครั้น ได้ ประกาษ มงคล โอวาท ใน เมือง นั้น แล สอน คน ให้ เปน ลูกสิษ เปน อัน มาก แล้ว ก็ กลับ มา ถึง เมือง ลุศตรา และ เมือง อิโกนิอน และ เมือง อันติโอเคีย ให้ ใจ ลูกสิษ ทั้งหลาย เลื่อมใส กล้า ขึ้น เตือน เขา ให้ ตั้ง ใจ เชื่อ เปนมั่น ให้ เข้า ใจ ว่า คง จะ เปน แต่ ดว้ย ทน ยาก ลำบาก หลาย สิ่ง กว่า จะ ได้ เข้า ใน เมือง แห่ง พระเจ้า และ ครั้น

ได้เลือก เขา ผู้ เถ้า ผู้แก่ แต่ จำพวก ลูกสิษ ทุก พวก ตั้ง ไว้แล้ว ก็ตั้ง ใจ สวด ทั้ง ถือ ศิล อด อาหาร แล ฝาก เขา ไว้ แก่ พระองค์เจ้า ที่ เขา ได้ เชื่อ อยู่ นั้น แล ครั้น ได้ ข้าม เมือง ปี่ซีเดีย ได้ มา ถึง เมือง ปั่มพุเลีย แล้ว ครั้น ได้ กล่าว คำ พระ ใน เมือง เประเฆ ก็ ลง มา ถึง เมือง อัตตาไลอา แต่ นั้น ก็ แล่น ไป ถึง เมือง อันติโอเคีย แต่ เมือง นี้ เขา ได้ รับ ซึ่ง ฝาก ไว้ แก่ คุณ พระเจ้า เพื่อ จะ ทำ การ ซึ่ง เขา ได้ ทำ ให้ สำเรจ แล้ว ครั้น ถึง เมือง อันติโอเคีย แล้ว แล ได้ ชุมนุม จำพวก ลูกสิษ มา พร้อม แล้ว เปาโล แล บาระนาบา ได้ เล่า ความ เหตุการ ซึ่ง พระเจ้า ทรง โปรด ให้ เขา ทำ แล ได้ ทรง เบิก ทาง เชื่อ ให้ แก่ คน ต่าง ประเทษ แล้ว ก็ ได้ คอย อาไศรย กับ พวก สิษ ที่ นั้น เปน กาละ ช้า นาน ฯ

๏ บท ๑๕ ฯ

๏ ยัง มี ลาง คน ลง มา แต่ เมือง ยูดาย สั่ง สอน พวก พี่ นอ้ง ว่า ถ้า มิ ได้ รับ ถือ ศิล ตัด ตาม ทำเนียม ของ โมเซ จะ ถึง ที่ รอด มิ ได้ ครั้น เปาโล และ บาระนาบา ไล่ เลียง ถุ้ม เถียง กัน กับ เขา ด้วย เหตุ ข้อ นี้ เปน อัน มาก พวก สิษ จึ่ง ได้ ลงใจ พร้อม กัน ให้ เปาโล และ บาระนาบา กับ คน อื่น บ้าง แต่ พวก เขา เอา ข้อ นี้ ขึ้น ไป หา พวก ทูต แล ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ใน เมือง ยรูซาเลม ครั้น รับ ใช้ แต่ จำพวก สิษ ไป แล้ว เขา จึ่ง ข้าม เมือง ฟอยนิกซ์ และ เมือง ซะ มาเรีย กล่าว ความ ทำ ให้ พวก พี่ นอ้ง ทั้งปวง มี ความ ยินดี เปน อัน มาก ว่า คน ต่าง ประเทษ กลับ เสีย แล้ว ครั้น เปาโล และ บาระนาบา ทั้ง พวก พอ้ง นั้น มา ถึง เมือง ยรูซาเลม แล้ว พวก สิษ และ พวก ทูต กับ ทั้ง ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ได้ รับ เขา ไว้ เปน อัน ดี , แล เขา ได้ กล่าว เหตุ การ ซึ่ง พระเจ้า ทรง โปรด ให้ เขา ทำ ส่วน ลาง คน แต่ ใน พวก ฟาริซาย ที่ ได้ เชื่อ อยู่ นั้น ได้ ยืน ขึ้น กล่าว ว่า ตอ้ง ให้ เขา ถือ ศิล ตัด แล สั่ง เขา ให้ รักษา บัญญัติ ของ โมเซ ฯ
๖ ๏ พวก ทูต และ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ จึ่ง ชุมนุม กัน จะ ปรึกษา ดู ด้วย ความ นี้ และ ครั้น เขา ได้ ไล่ เลียง กัน มาก แล้ว เปโตร จึ่ง ยืน ขึ้น บอก แก่ เขา ว่า

ดูกร พี่ น้อง ทั้งหลาย ท่าน ทั้งหลาย รู้อยู่ ว่า แต่ กาละ ก่อน นั้น พระเจ้า ใน พวก เรา ได้ ทรง เลือก ให้คน ต่าง ประเทษ ฟัง แล เชื่อ มงคล โอวาท แต่ ปาก ของ ข้า แล้ว พระเจ้า ผู้รู้ ใน ใจ มนุษ ได้ เปน พญาณ ฝ่าย เขา ประ ทาน พระวิญาณ บริสุทธิ ให้ เขา เหมือน กัน กับ เรา มิ ได้ ให้เรา กับ เขา ผิด กัน ประการ ใด ได้ ทรง ชำระ ใจ เขา ให้ เปน อัน บริสุทธิ ด้วย เดช ความ เชื่อ แต่ เดี๋ยว นี้ ทำไม ท่าน จึ่ง จะ ชันสูด พระเจ้า ให้ เขา แอก ซึ่ง ปู่หญ้า ตายาย ของ เราก็ และ เรา เอง ก็ดี จะ ทล แบก ไม่ ไหว ให้ วาง แอก นั้น บน คอ พวก ศิษ แต่ ส่วน เรา เล่า ได้ เชื่อ ว่า จะ รอด ได้ เพราะ คุณ แห่ง พระ เยซู เจ้า เหมือน หย่าง เขา ฯะ

๑๒ ๏ ฝ่าย ฝูง คน ทั้งปวง ก็ นิ่ง อยู่ คอย ฟัง บาระนาบา และ เปาโล กล่าว เรื่อง ด้วย ลักขะณะ สำคัญ และ ข้อ อัษจรร ซึ่ง พระเจ้า ทรง โปรด ให้ เขา กระทำ ใน พวก ต่าง ประเทษ ทั้งหลาย ครั้น จบ สงบ แล้ว ยาโกโบ จึ่ง บอก แก่ เขา ว่า ดูกร พวก พี่ น้อง ทั้งหลาย จง ฟัง ข้าเถิด ซีโมน ได้ ชี้ แจง สำ แดง ว่า แต่ แรก เปน หย่างไร พระเจ้า ได้ ทรง เลือก คน แต่ ต่าง ประเทษ จะ ได้ รับ ถือ พระนาม พระองค์ แล้ว ถ้อย คำ ของ บันดา ผู้ ทำนาย สม กับ ความ นี้ เหมือน หนึ่ง เขียน ไว้ ว่า ภาย หน้า เรา จะ กลับ มา แล พลับพลา ของ ดาวิด ที่ ล้ม ลง แล้ว นั้น เรา จะ สร้าง ขึ้น ใหม่ ที่ พัง เสีย แล้ว เรา จะ ปลูก ตั้ง ขึ้น อีก ให้ มั่น คง เพื่อ ว่า มนุษ ทั้งหลาย ที่ ยัง เหลือ อยู่ กับ ทั้ง บัน ดา คน ต่าง ประเทษ ที่ ถือ พระนาม ของ เรา จะ ได้ แสวง หา พระองค์เจ้า อัน นี้ เปน คำ ตรัส แห่ง พระองค์ เจ้า ผู้ กระทำ ทั้ง นี้ สาระพัด ซึ่ง พระเจ้า ได้ ทรง กระทำ นั้น พระองค์ ได้ ทรง ทราบ ตั้ง แต่ เดิม ต้น กลัป ฯะ

๑๙ ๏ เหตุ ดั่ง นี้ ความ คิด ของ ข้า เปน หย่าง นี้ ว่า ฝ่าย คน ต่าง ประ ที่ กลับ มา หา พระเจ้า นั้น อย่า ทำ ให้ เขา ลำบาก ใน ข้อ อื่น แต่ ให้ เขียน หนังสือ ฝาก ให้ เขา สั่ง ว่า ให้ เว้น จาก ของ บูชา แก่ พระ เทพ เทียม และ การ ผิด ประเวณี หญิง ชาย แล เนื้อ สัตว ที่ รัด คอ ตาย และ เลือด เพราะ

ว่า แต่ กาละ ก่อน มา ทุก บ้าน ทุก เมือง มี คน ที่ สอน คำ อัน โมเซ ได้ ประกาษ ไว้ นั้น คำ นั้น ต้อง อ่าน ใน โรง ธรรม ทุก วัน ซะบาโต ฯะ

๒๒ ๏ เมื่อ นั้น พวก ทูต และ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ กับ จำพวก สิษ สิ้น ทั้งพวก พร้อม กัน เหน ชอบ ควร จะ เลือก เอา ลาง คน แต่ ใน พวก เขา ใช้ไป ด้วย กัน กับ เปาโล และ บาระนะบา ไป ถึง เมือง อันติโอเคีย ก็ได้ เลือก เอา ยูดา ที่ ยัง เรียก ว่า บาระซาบา คน หนึ่ง และ ซีลา คน หนึ่ง ทั้ง สอง คน เปน ผู้ ใหญ่ ใน พวก พี่ น้อง แล้ว เขียน หนังสือ ฝาก ด้วย มือ เขา สั่ง ดั่ง นี้ ว่า ๏ หนังสือ ของ พวก ทูต ผู้ เถ้า ผู้ แก่ และ พวก พี่ น้อง ทั้งหลาย ฝาก คำนับ มา ถึง พวก พี่ น้อง อัน เปน แต่ ต่าง ประเทษ และ ที่ อยู่ เมือง อันติโอเคีย เมือง ซุเรีย และ เมือง กีลิเกีย ว่า ครั้น เมื่อ เรา ได้ ยิน ว่า มี ลาง คน ออก ไป จาก เรา ทำ ให้ ท่าน รำคาน ใจ ด้วย คำ ของ เขา ให้ ใจ ท่าน แปร ปรวน เสีย ไป สอน ว่า ต้อง รับ ศีล ตัด แล ถือ บัญญัติ อัน เรา หา ได้ สั่ง หย่าง นั้น ไม่ พวก เรา พร้อม ใจ กัน เหน ควร จะ ใช้ คน ที่ เลือก ไว้ นั้น ไป หา ท่าน ด้วย กัน กับ บาระนะบา และ เปาโล ผู้ เปน พี่ น้อง ที่ รักษ ของ เรา พี่ น้อง ที่ เหน แก่ นาม พระเยซู คริศ เจ้า แห่ง เรา แล้ว มิ ได้ คิด หวง ด้วย ชีวิตร ของ ตน เหตุ ดั่ง นี้ เรา จึ่ง ได้ ใช้ ยูดา กับ ซีลา ที่ จะ เล่า แต่ ปาก ให้ ท่าน ฟัง เหมือน กัน ด้วย ว่า ฝ่าย พระวิญาณ บริสุทธิ และ เรา ก็ ดี มิ ได้ เหน ชอบ ที่ จะ วาง การ หนัก บน ท่าน เว้น แต่ สิ่ง เหล่า นี้ ซึ่ง ต้อง การ อยู่ คือ ว่า ให้ เว้น จาก เครื่อง ที่ เขา บูชา แก่ พระ เทจ เทียม แล้ว แล จาก เลือด และ สัตว ที่ รัด คอ ตาย แล การ ผิด ประเวณี หญิง ชาย ถ้า เว้น จาก นี้ ได้ แล้ว จึ่ง จะ ดี ขอ อยู่ เยน เปน ศุข เถิด ฯะ

๓๐ ๏ เหตุ ดั่ง นี้ ครั้น เปาโล กับ พวก พ้อง นั้น ปล่อย ไป แล้ว ก็ ได้ ไป ถึง เมือง อันติโอเคีย และ เมื่อ ประชุม ฝูง คน มา แล้ว ก็ ยก หนังสือ มอบ ให้ เขา ครั้น อ่าน แล้ว เขา ก็ มี ความ ยินดี เพราะ คำ บันเทา ทุกข นั้น ฝ่าย ยูดา และ ซีลา เปน อาจารย รับ ใช้ แห่ง พระเจ้า ก็ ได้ สั่ง สอน พวก พี่ น้อง

ควัย หลาย คำ หลาย ข้อ ให้ กล้า แขง ขึ้น อยู่ มา น่อย หนึ่ง แล้ว พวก พี่ น้อง จึ่ง ปล่อย เขา เปน ศุข สำราญ ให้ กลับ ไป หา พวก ทูต นั้น แต่ ซีลา เหน ชอบ จะ คอย อยู่ นั้น ต่อ ไป เปาโล และ บาระนาบา ก็ คอย อยู่ ใน เมือง อันติโอ เคีย เปน นาน ได้ สั่ง สอน และ ได้ ประกาษ คำ มงคล โอวาท แห่ง พระองค์ เจ้า ควัย กัน กับ คน อื่น เปน หลาย คน ฯะ

๓๖ ๏ ครั้น นาน มา เปาโล จึ่ง บอก แก่ บาระนาบา ว่า ให้ เรา กลับ ไป เยี่ยม พวก พี่ น้อง ทุก บ้าน ทุก เมือง ที่ เรา ได้ ไป กล่าว สอน คำ พระองค์เจ้า จะ เหน เขา เปน หย่างไร บ้าง ฝ่าย บาระนาบา ก็ หยาก จะ เอา โยฮัน ที่ ยัง เรียก ว่า มาระโก ภา ไป ควัย แต่ เปาโล เหน ว่า คน ที่ ละ เขา กลับ ไป แต่ เมือง ปั้มพุเลีย และ มิ ไป ทำ การ ควัย กัน ซึ่ง จะ เอา คน นั้น ภา ไป ควัย ไม่ ชอบ เลย หย่าง นี้ ถุ้ม เถียง กัน จน เปาโล และ บาระนาบา แตก จาก กัน และ บาระนาบา ได้ ภา เอา โยฮัน ออก แล่น ไป ถึง เกาะ กุปโร แต่ เปาโล นั้น ได้ เลือก เอา ซีลา แล ครั้น พวก พี่ น้อง ได้ ฝาก เปาโล ไว้ แก่ คุณ พระเจ้า แล้ว เปาโล จึ่ง ออก ไป แล้ว ภากัน มา ถึง เมือง ซุเรีย แล เมือง กิลิเกีย ช่วย จำ พวก สิษ ทั้ง ให้ กล้า แขง ขึ้น ฯะ

๏ บท ๑๖ ฯ

๏ ครั้น ลง มา ถึง เมือง เดระเบ แล เมือง ลุศตรา ก็ นี้ และ ที่ นั้น มี สิษ คน หนึ่ง ชื่อ ติโมเธียว ข้าง แม่ เขา เปน พวก ยูดาย และ เชื่อ อยู่ ฝ่าย พ่อ เล่า เปน พวก เฮเลน พวกพี่ น้อง ใน เมือง ลุศตรา และ เมือง เดระเบ เปน พญาณ ฝ่าย ติโมเธียว นี้ ว่า เปน คน ดี เปาโล จึ่ง จะ ใคร่ ให้ เขา ออก ไป ควัย กัน แล้ว จึ่ง ให้ เขา รับ ศีล ตัด เพราะ พวก ยูดาย ทั้งปวง ที่ อยู่ แว่น แคว้น ทั้ง นั้น ได้ รู้ ว่า พ่อ เขา เปน ชาติ เฮเลน และ เมื่อ เขา ได้ เที่ยว ไป หลาย บ้าน หลาย เมือง ก็ ได้ เอา คำ บังคับ ซึ่ง พวก ทูต และ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ได้ จัก แต่ง ไว้ ใน เมือง ยรู ซาเลม นั้น มา มอบ ให้ เขา ถือ รักษา ดังนี้ จำ พวก สิษ ทั้งหลาย จึ่ง กล้า ขึ้น ควัย ความ เชื่อ ครั้น จะ นับ คน ก็ มาก ทวี ขึ้น ทุกวัน ๆ ฯะ

๖ ๏ ครั้น เมื่อ อาจารีย์ เหล่า นี้ข้าม เมือง ฟรูเฃีย แล แว่น แคว้น มืองฆะลาเตีย และ พระวิญาณ บริสุทธิ ห้าม เสีย มิให้กล่าว คำ พระ ใน เมือง อาเซีย ก็ ลง มา ทาง เมือง มุเซีย ปลง ใจ จะไป ถึง เมือง บิธุเนีย แต่ พระวิญาณ พระ เยซู มิ ยอมให้ ไป จึ่ง ข้าม เมือง มุเซีย ลง มาถึง เมือง โตรอา และใน เพลา กลาง คืนเปาโล ได้เหน นิมิตร คือ ว่า คน หนึ่ง ชาว เมือง มาเกโดเนีย มา ยืน อ้อน วอน ขอ ว่า จง มา ถึง เมือง มาเกโดเนีย ช่วย เรา เถิด ครั้นได้เหน นิมิตร นั้น แล้ว เรา จึ่ง ปลง ใจ ลง ที่ เดียว หวัง จะไป เมือง มาเกโดเนีย ด้วย เหน เปน แน่ ว่า พระองค์ เจ้า ได้ ทรง เรียก ให้ เรา ไป ประกาษ มงคล โอวาท แก่ เขา ที่ นั้น ฯะ

๑๑ ๏ เหตุฉะนี้ ครั้น ออก จาก เมือง โตรอา แล้ว เรา จึ่ง ตรง มาถึง เมือง ซาโมธราเก และ อีก วัน หนึ่ง ถึง เมือง เนอาโปลี แต่ นั้น มา ถึง เมือง ฟีลิปอย ซึ่ง เปน เมือง เอก ใน แขวง เมือง มาเกโดเนีย ข้าง โน้น ปน เมือง ที่ อยู่ ของ คน มา แต่ ประเทษ อื่น ใน เมือง นั้น เรา ได้ คอย อยู่ เปน หลาย วัน แล้ว ใน วัน ซะบาโต เรา ได้ ออก ไป นอก เมือง ใกล้ แม่ น้ำ แห่ง หนึ่ง ที่ เคยไป สวด และ ครั้น นั่ง ลง แล้ว ได้ กล่าว สอน พวก ผู้หญิง ที่ มา ชุมนุม ที่ นั้น ก็มี ผู้หญิง คน หนึ่ง ชื่อ ลุเดีย เปน คน ขาย ผ้า สีม่วง มา แต่ เมือง ธุอาไดระ เปน คน เกรง กลัว พระเจ้า และ ได้ มา ฟัง คำ พระ พระองค์ เจ้า ได้ ทรง โปรด บันดาน ให้ หญิง คน นี้ รับ ฟัง ถ้อย คำ ของ เปาโล ด้วย ใจ เบิกบาน ครั้น หญิง นั้น กับ ทั้ง ครอบ ครัว ได้ รับ ศีล จุ่ม น้ำ แล้ว ได้ เชื้อเชิญ เรา ว่า ถ้า ท่าน เหน ว่า ข้า เปน คน สัจ ซื่อ ต่อ พระองค์ เจ้าแล้ว จง เข้า มา อาไศรย ใน เรือน ของ ข้าเถิด ได้ ว่า กล่าว จน เรา ยอมไป ด้วย ฯะ

๑๖๑ ๏ อยู่ มา เมื่อ เรา ออกไป ที่ สวด หญิง สาว คน หนึ่ง ที่ มี ผี เปน แม่ มด มา ปะ กัน เข้า เขา ทำ เล่กล ให้เปน ลาภ แก่ นาย เขา เปน อัน มาก หญิง นี้ ติจ ตาม เปาโล และ เรา โห่ รอ้ง ว่า คน เหล่า นี้ เปน ผู้ ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า ผู้ สูง สุด และ มา กล่าว ประกาษ ทาง รอด แก่ เรา เขา ทำ หย่าง นี้

เปน หลาย วัน สว่น เปาโล เปน ทุกข์ รอันใจ ผินหน้า มา ว่า แก่ ผี นั้น ว่า ข้า สั่ง เอง ด้วย เดช นาม พระเยซูคริศ ให้ออก มา จาก เขา เถิด ผี ก็ ได้ ออก มา แต่ ในเพลา นั้น ครั้น คน ที่ เปน นาย เขา ได้ เหน ว่า อัน จะ คอย ได้ ประ โยชน์ ด้วย เขา ต่อ ไป ไม่ ได้ แล้ว คน เหล่า นั้น จึ่ง จับ เปาโล และ ซีลา ลาก มา ถึง พวก ขุน นาง กลาง ตะลาด แล ครั้น มอบ ไว้ แก่ ขุนนาง ตาม ตำแหนง ก็ ฟ้อง ว่า คน เหล่า นี้ เปน พวก ยูดาย มา ทำ ให้ ตื่น ขึ้น วุ่น วาย ใน เมือง กล่าว สอน ตาม ทำเนียม อัน มิ ควร ซึ่ง เรา ที่ เปน พวก โรม จะ รับ จะ ฟัง เลย แล้ว ฝูง คน ตื่น ขึ้น ต่อ เขา ครั้น เฆี่ยน ปน หลาย ที แล้ว ก็ใส่ ใน คุก สั่ง ผู้ รักษา คุก นั้น ให้ รักษา เปน มั่น คง ครั้น นาย คุก ได้ รับ สั่ง นั้น จึ่ง เอา เขา ใส่ ใน คุก ชั้น ใน เอา ตีน ตอก ขื่อ ฯะ

๒๕ ๏ ใน เพลา เที่ยง คืน เปาโลา และ ซีลา สวด รอ้ง เพลง สรรเสิญ พระเจ้า พวก คน ชาว คุก ก็ ได้ ยิน บัดเดี๋ยว นั้น แผ่นดิน ก็ ไหว เปนอัน มาก จน ราก คุก สั่น ระรั้ว ทั่ว และ ใน ทันใด นั้น ประตู คุก เปิด ออก ทุก บาน และ เครื่อง จำจอง นั้น ก็ หลุด จาก คนใน คุกสิ้น ทุกคน สว่น นายคุกตื่น ขึ้น ก็เหน ประตู คุก เปิด อยู่ แล้ว นึก ว่า คน คุก หนี ไป แล้ว จึ่ง ชัก ดาบ ออก จะ ฆ่า ตัว เสีย แต่ เปาโล รอ้ง เรียก เสียง เปน อัน ดัง ว่า อย่า ทำ ร้าย แก่ ตัว เลย ด้วย ว่า เรา อยู่ นี้ หมด นาย คุก สั่งให้ เอา ตะเกียง มา แล้ว จึ่ง เข้าไป แล ด้วย ตัว สั่น กราบ ลง แก่ เปาโล และ ซีลา และ ครั้น ได้ พา เขา ออก มา แล้ว จึ่ง ถาม ว่า ท่าน เจ้า ข้า ข้าพเจ้า คง จะ ทำ หย่างไร จึ่ง จะ รอด ได้ ฝ่าย เปาโล และ ซีลา ก็ ตอบ ว่า จง เชื่อใน พระเยซู คริศ เจ้า แล้ว เจ้า จึ่ง จะ รอด และ ครอบ ครัว ของ เจ้า ด้วย เขา จึ่ง กล่าว สอน คำ พระองค์ เจ้า แก่ นาย คุก และ แก่ คน ทั้งปวง ที่ อยู่ ใน เรือน เขา ๆ จึ่งเอา เปาโล และ ซีลาใน เพลา กลางคืน นั้น มา ล้าง แผล ที่ ถูกเฆี่ยน นั้น แล้ว ก็ได้ รับศีล จุ่มน้ำ ที่ เดียว กับ ทั้ง คน ชาว เรือน นั้น สิ้น ทุก คน ครั้น พา เปาโล และ ซีลา เข้า มาใน เรือน แล้ว จึ่ง แต่งโตะ เลี้ยง เขา ก็ มี ความ ชื่น ชม ยินดี ด้วย เชื่อใน พระเจ้า สิ้น ทั้ง เรือนฯ

๓๕ ๏ ครั้นเพลาเช้า พวกขุนนางใช้ตำหรวจมาสั่งว่า คนเหล่านั้นจงปล่อยเสียเถิด นายคุกจึ่งเอาถ้อยคำนั้นมาเล่าแก่เปาโลว่า พวกขุนนางได้ใช้คนมาสั่งว่า ให้ปล่อยท่านเสีย เหตุดังนั้นบัดนี้ท่านจงออกมา ไปเปนศุขสำราญเถิด แต่เปาโลตอบแก่ตำหรวจเหล่านั้นว่า เมื่อขุนนางนั้นได้เฆี่ยนเราที่เปนพวกโรม เขาทำต่อหน้าคนทั้งปวง เมื่อเขามิได้พิภากษาเหนผิดและชอบ แล้วก็ทิ้งเราไว้ในคุก แลบัดนี้เขาจะไล่เราออกเสียมิให้ใครรู้หรื ก็หาไม่ดอก แต่ให้เขามาเองภาเราออกไป พวกตำหรวจจึ่งเอาความนี้มาเล่าให้แก่พวกขุนนาง ๆ เมื่อเขาได้ยินว่าเขาเปนพวกโรม พวกขุนนางก็ตกใจกลัว แล้วได้มาอ่อนน้อมภาเขาออกมา จึ่งขอเขาให้ออกไปจากเมือง และครั้นเปาโลกับซีลาออกจากคุกแล้ว ก็ได้เข้าไปในเรือนของนางลุเดียเหนพวกพี่น้องก็ว่ากล่าวบันเทาทุกข์เขาแล้ว จึ่งลาเขาไป ฯะ

๏ บท ๑๗ ฯ

๏ ครั้นข้ามเมืองอัมฟีโปลี และเมืองอะโปโลเนียแล้ว เปาโลกับซีลาก็มาถึงเมืองเธซะโลนิเก ที่นั้นมีโรงธรรมของพวกยูดาย ฝ่ายเปาโลก็ตามทำเนียมเข้าไปหาเขาที่นั้น และทั้งสามวันซะบาโต ได้คัดเอาข้อจากพระคำภีร์ไล่เลียงกันกับเขา เปิดชี้แจ้งว่า จำเปนให้พระคริศโตทนทุกข์ธระมานแล้วเปนขึ้นมาจากตาย และพระคริศโตนั้นคือพระเยซูคริศ ที่เรามาประกาศแก่ท่านทั้งหลาย แล้วแต่พวกยูดายมีลางคนเชื่อก็มาติจสนิจกันกับเปาโลและซีลา และแต่พวกเฮเลนที่เคยตรึกตรองมีฝูงคนเปนอันมาก และพวกผู้หญิงที่เปนผู้ใหญ่ก็มีเปนอันมากมาเชื่อด้วย แต่ฝ่ายพวกยูดายเขาโมโหมาก ไปคบพวกคนพาลกลางตะลาดภากันวุ่นวายทำจุลาจลในเมือง มากะทุ้งเรือนของคนหนึ่งชื่อยาโซน หาพวกทูตหวังจะเอาออกมาประจารแก่ฝูงคน ครั้นไม่ภบแล้ว จึ่งฉุดเอายาโซนและลางคนที่เปนพวกพี่น้องออกมา ส่งแก่พวก

ขุนนางในเมือง รอ้งฟอ้งว่า คนเหล่านี้ที่คว่ำแผ่นดินเสีย ก็ได้มานี้แล้ว และ แล ยาโซนนี้ได้รับเขาไว้ และ บันดาคนเหล่านี้ประพฤติผิดต่อบังคับของ กายซาผู้กระษัตร กล่าวว่ามีกระษัตรผู้อื่น คือเยซูคนหนึ่ง ครั้นพวกขุนนาง และ ฝูงคนได้ยินดังนี้ ก็เดือดรอ้นใจ แต่ครั้นเขารับประกันแต่ยาโซนแลคนอื่นนั้นแล้ว ก็ปล่อยเขาไป ฯะ

๑๐ ๏ แต่ฝ่ายพวกพี่น้อง ในขณะนั้นได้ส่งเปาโลและซีลาออกไปกลางคืนนั้นให้ไปถึงเมืองเบรอยะ ครั้นถึงแล้วเข้าไปในโรงธรรมของพวกยูดาย ชาวเมืองนี้ประเสิศกว่าชาวเมืองเธซะโลนิเก ดว้ยเขารับคำพระดว้ยใจเลื่อมใส แล้วได้ค้นพระคำภีรทุกวันดูว่า ความที่ฟังจะเปนดังนั้นหรีไม่ เหตุดังนี้แต่พวกยูดายนั้นก็มีคนเชื่อเปนอันมาก และแต่พวกเฮเลนผู้หญิงที่กิริยาดีกับทั้งผู้ชายมาเชื่อเปนอันมาก แต่ครั้นว่าพวกยูดายที่อยู่ในเมืองเธซะโลนิเกได้รู้ว่า เปาโลไปกล่าวสอนคำพระเจ้าในเมืองเบรอยะ เขาก็พากันมาถึงที่เมืองนั้นยุยงฝูงคนให้ตื่นขึ้น เมื่อขะณะนั้นพวกพี่น้องจึ่งใช้เปาโลออกไป เหมือนหนึ่งจะไปถึงชะเล แต่ซีลาและติโมเธียวยังคอยอยู่นั้นต่อไป และคนที่ไปดว้ยเปาโลนั้น พาท่านมาถึงเมืองอเธนาย คนเหล่านั้นครั้นได้รับคำว่าให้ไปหาซีลาและติโมเธียว สั่งให้มาหาเปาโลดว้ยเรว เขาจึ่งลากลับไป

๑๖ ๏ แล้วเมื่อเปาโลยังอยู่ในเมืองอเธนาย คอยซีลาและติโมเธียวจะมา ก็เปนทุกข์รอ้นใจนัก ดว้ยเมืองนั้นสิ้นทั้งเมืองปลงใจในการปรนิบัติรูปพระเทจเทียม เหตุดังนี้ท่านจึ่งไล่เลียงกันในโรงธรรมกับพวกยูดาย แลคนที่เปนคนตรึกตรอง และในตะลาดทุกวันกับคนที่เคยประชุมกันที่นั้น แล้วพวกนักปราชญ์ คือเอบีกูไรพวก ๑ ซะโตอิกพวก ๑ มาสู้กันกับเปาโล แลลางบ้างถามว่า ผู้หว่านถอ้ยคำเช่นนี้จะใคร่ว่าอะไร ลางบ้างก็ว่า ดูเหมือนจะกล่าวเรื่องพระเมืองอื่น ว่าดังนี้เพราะเปาโลกล่าวสอนดว้ยเรื่องพระเยซู และการที่จะเปนขึ้นจาก

ตาย เขาจึ่งภาเปาโลไปถึง สาลา ลูกขุน แล้ว ถามว่า ท่าน กล่าวให้เรา รู้ ได้หรือ ว่า คำ สอน หย่างใหม่ ที่ท่าน ว่า นั้น เปน คำ สอน หย่างไร บ้าง ดว้ย ท่าน ได้กล่าวให้เรา ฟั่ง คำ ที่ แปลก ประลาด อยู่ เรา จึ่ง หยาก จะ รู้ว่า ความ นี้ จะ เปน อะไร ดว้ย ชาว เมือง อเธนาย และ คน แขก บ้าน แขก เมือง ซึ่ง มา อาไศรย ที่ นั้น ไม่ใค่ร จะ ได้แสวง หา การ อื่น เว้น แต่ ที่ จะ ฟั่ง จะ เล่า ข่าว คราว ที่ พึ่งได้ ใหม่ ๆ ฯะ

๒๒ ๏ เปาโลจึ่ง ลุกขึ้นใน กลาง สาลา ลูก ขุน ว่า จง ดู กร ชาว เมือง อเธนาย ข้า เหน ว่า ท่าน ทั้งหลาย ปลงใจ ปรนิบัติ แก่ พระ ทุก หย่าง ดว้ย ว่า เมื่อ ข้า เดิร ทาง มา และ ได้เหน ซึ่ง ท่านไหว้ นมัศการ นั้น ข้า ก็ ได้ภบ แท่น หนึ่ง มี คำ จารึก ว่า ถวาย แก่ พระเจ้า อัน เรา มิได้ รู้ จัก แล้ว ที่ ท่าน มิ ได้รู้จักแต่ ยัง นมัศการ นั้นข้า มา กล่าว สำแดง แก่ท่าน พระเจ้า ที่ ได้ สร้าง โลกย์และ สาระพัด ที่ มี อยู่ในโลกย์ นั้น พระองค์ เปน เจ้า ของ สวรรค์ แล แผ่นดิน มิได้ สถิตย์ ใน วิหาร ซึ่ง มือ มนุษ ทำ นั้น แล ครั้น มนุษ ทั้งหลาย จะ ยก มือ นมัศการ แก่ พระองค์ จะ ว่า เปน เพราะ พระองค์ ตอ้ง ประสงษ สิ่ง ใด หา มิได้ ดว้ย ว่า พระองค์ ได้ โปรด ประทาน ชีวิตร แล ลม หายใจ เข้า ออก แล สาระพัด ทั้งปวง แล้ว ก็ ได้ สร้าง มนุษ ที่ อยู่ทุก ประเทษ เปน ชาติ เดียว กัน ให้อยู่ ทั่ว หน้า แผ่นดิน ได้ จัด คาด ไว้ ซึ่ง กาละ กำหนด ของ เขา แล แบ่ง เขต แดน เขา เพื่อ เขา จะ ได้แสวง หา พระเจ้า จะ ได้ ค้น คลำ กว่า จะ ได้ ภบ พระองค์ มาท แม้น พระองค์ มิได้ ห่าง ไกล จาก เรา แต่ ศัก คน ดว้ย ว่า ซึ่ง เรา มี ชีวิตร เปน แลไหว ติง กายได้ ก็ เปน เพราะ พระองค์ เหมือน หย่าง นักปราชญ ของ ท่าน ลาง คน แต่ง บท กลอน ว่า เรา เปน เชื้อ สาย แห่ง พระองค์ เหตุ ดั่ง นี้ ครั้น เราเปน เชื้อ สาย ของ พระเจ้า แล้ว อัน เรา จะ ถือ ว่า พระเจ้า เปน เหมือน ทอง แล เงิน แล หิน อัน แกะ ฉะลัก ฉะเลา ดว้ย ปัญา แล ความ คิด แห่ง มนุษ นั้น ไม่ สม ไม่ ควร เลย ฯะ

๓๐ ๏ กาละ คราว นั้น เมื่อ ความโง่ เปน กำลัง พระเจ้า มิได้ กำหนด ถือ

แก่ เดี๋ยว นี้ พระองค์ ตรัส สั่ง แก่ มนุษ ทั้งปวง ทั่ว ทุก แห่ง ให้ กลับ ตั้งใจ เสียใหม่ เพราะ ว่า พระองค์ ได้ กำหนด วัน ที่ จะ ทรง พิภากษาโลกย์ ตาม ซึ่ง ชอบ ธรรม ด้วย ผู้ นั้น ที่ พระองค์ ได้ จัด เลือก ไว้ และ ได้ ให้ เปน ขึ้น มา จาก ตาย นั้น เปน เหตุ จะ ให้ เชื่อ ความ นี้ เปน แน่ ครั้น คน ทั้งหลาย ได้ ยิน ว่า ด้วย การ ที่ จะ เปน ขึ้น จาก ตาย ลาง คน ก็ เยาะ เย้ย ลาง คน ก็ ว่า เรา จะ ใคร่ ฟัง ด้วย ข้อ นี้ อีก ครั้ง หนึ่ง ดั่ง นี้ เปาโล จึ่ง ออก ไป จาก เขา แต่ ลาง คน ติด กัน กับ เปาโล แล เชื่อ ได้ ใน พวก ที่ เชื่อ นั้น มี ดิโอนุเซียว ผู้ เปน ขุนนาง สำหรับ ว่า กล่าว ใน ศาลา ลูก ขุน นั้น แล ผู้ หญิง คน หนึ่ง ชื่อ ดะมารี คน อื่น ก็ มี ด้วย ฯ

๏ บท ๑๘ ฯ

๑ อยู่ มา ครั้น เปาโล ออก ไป จาก เมือง อเธเนย ก็ มา ถึง เมือง โกรินโธ ที่ นั้น ก็ ได้ ภบ คน หนึ่ง พวก ยูดาย ชื่อ อะลูกา เกิด ใน เมือง ปนโต แต่ พึ่ง มา จาก เมือง อิตาเลีย กับ ปริศกีลา ผู้ ภรรยา เพราะ เกลาดิโอ ผู้ กระษัตร ได้ ตรัส สั่ง ให้ พวก ยูดาย ไป จาก เมือง โรม สิ้น ทุก คน เปาโล จึ่ง มา เข้า กัน กับ สอง คน นี้ แล ครั้น ว่า เขา เปน ช่าง ทำ หย่าง เดียว กัน เปาโล จึ่ง ตอย อาไศรย ทำ การ ด้วย เพราะ เขา เปน ช่าง ทำ ทับ อาไศรย แล้ว ได้ สั่ง สอน ไล่ เลียง ใน โรง ธรรม ทุก วัน ซะบาโต หวัง จะ เอา ใจ ของ พวก ยูดาย และ พวก เฮเลน ด้วย ให้ เชื่อ และ ครั้น ซีลา และ ติโมเธียว ลง มา จาก เมือง มาเกโดเนีย แล้ว เปาโล จึ่ง อุสาห์ สั่ง สอน คำ พระ เปน พญาณ แก่ พวก ยูดาย ว่า ด้วย พระเยซู ครีศ แต่ เมื่อ พวก เหล่า นั้น มา ขัด ขวาง ว่า หยาบ หยาม เปาโล ก็ ฉีก เสื้อ ผ้า แล้ว บอก แก่ เขา ว่า ให้ เลือด ของ ท่าน ทั้งหลาย มา ตก บน หัว ตน เถิด ข้า ก็ บริสุทธิ จาก เลือด นั้น แล้ว แต่ บัด นี้ ไป ข้า จะ ไป หา คน ต่าง ประเทษ ท่าน จึ่ง ลง มา จาก ที่ นั้น เข้า ใน เรือน ของ คน หนึ่ง ชื่อ ยูซะโต ผู้ เปน คน เกรง กลัว พระเจ้า เรือน เขา อยู่ ชิด กัน กับ โรง ธรรม นั้น ส่วน กริศ โปผู้ เปน นาย บังคับ ใน โรง ธรรม มา

เชื่อในพระองค์เจ้า กับครอบครัวสิ้นทุกคน และชาวเมืองโกรินโธนั้น ครั้นได้ฟังแล้ว ก็เชื่อและรับศีลจุ่มน้ำเปนอันมาก แลฝ่ายพระองค์เจ้าได้บันดานนิมิตรกลางคืน ตรัสสั่งแก่เปาโลว่า อย่ากลัว จงกล่าวสอนไปเถิดอย่านิ่งเลย เราอยู่กับท่าน แล้วผู้ใดจะตื่นขึ้นทำร้ายต่อท่านมิได้ ด้วยว่าไพร่พลของเราในเมืองนี้มีอยู่เปนอันมาก แล้วเปาโลยังคอยอยู่สั่งสอนคำพระเจ้าในกลางเขา จนสิ้นปีหนึ่งกับหกเดือน ฯะ
๑๒ ๏ คราวเมื่อฆาลีโอนเปนผู้รั้งเมืองอะคายะ พวกยูดายพร้อมใจกันตื่นขึ้นต่อเปาโลพามาถึงโรงสาร ฟ้องว่าคนนี้ได้กล่าวสั่งสอนคนทั้งหลาย ให้นับถือนมัศการแก่พระเจ้า เปนหย่างที่ผิดต่อกำหนดกดหมาย แล้วเมื่อเปาโลจะออกปากตอบนั้น ฆาลีโอนผู้รั้งจึ่งสั่งพวกยูดายว่า ดูกรพวกชาวยูดาย ถ้าและความนี้ได้เปนการผิดจากธรรมเปนการพาลร้ายข้อใด ข้าจึ่งจะได้ฟังถ้อยคำของท่าน แต่ทว่าถ้าเปนการไล่เลียงถุ้มเถียงกันด้วยถ้อยคำด้วยชื่อเสียง และบัญญัติของท่าน จงพินิจดูเองเถิด เพราะข้าไม่ภอใจจะเปนตระลาการว่าด้วยข้อความดังนั้น แล้วผู้รั้งจึ่งไล่เขาเสียจากโรงสาร แต่ฝ่ายบันดาพวกเฮเลนนั้น เขาได้เอาโซศเธเนผู้เปนนายบังคับในโรงธรรม มาเฆี่ยนต่อหน้าโรงสาร และฆาลีโอนเฉยเสีย มิได้ปลงใจในการนี้เลย ฯะ
๑๘ ๏ ครั้นเปาโลยังคอยอยู่เปนหลายวันแล้ว จึ่งลาพวกพี่น้องภาเอาปริศกิลา และอะกูลาแล่นไปถึงเมืองซุเรีย ถึงเมืองเก็งเครอาย แล้วก็ได้โกนหัว เพราะได้ตั้งสัจดังนั้น ครั้นมาถึงเมืองเอเฟโซก็ละอะกูลากับปริศกิลาไว้ที่นั้น ส่วนเปาโลเข้าไปในโรงธรรม ไล่เลียงซักไซ้กันกับพวกยูดาย ครั้นเขาขอให้ท่านอยู่กับเขาเปนช้านาร เปาโลไม่ยอม แต่ลาเขาบอกว่า ถึงจะเปนเหตุหย่างไร ข้าคงจะขึ้นไปเมืองยรูซาเลมถึงงานเทษกาลอันจะมีมานั้น แล้วถ้าชอบพระไทยพระเจ้าจึ่งจะกลับมาหาท่านอีก เปาโลจึ่งออกจากเมืองเอเฟโซ และ

ครั้น มา ถึง เมือง กายซาไรอา แล้ว ก็ ออก จาก เรือ ขึ้น บก คำนับ พวก สิษ ที่ นั้น แล้ว ก็ มาถึง อันติโอเคีย คอยอยู่ นั้น หน่อย หนึ่ง ก็ มา ใน แว่นแคว้น เมือง ฆะลาเตีย และ เมือง ฟรุเฆีย ลำดับ กัน ทำ ให้ ลูกสิษ ทั้งปวง ตั้ง ใจ กล้า ขึ้น

๒๔ ๏ ยัง มี คน หนึ่ง ชาติ ยูดาย แต่ เกิด ใน เมือง อาเลกซันดเรีย ชื่อ ว่า อะโปโล เปน ช่าง พูด ขยัน รู้จัก ใน พระ คำภีร์ มาก นัก มา ถึง เมือง เอเฟโซ คน นี้ ได้ รับ ฟัง ซึ่ง สอน ด้วย ทาง แห่ง พระองค์ เจ้า แล้ว มี ใจ ร้อน ว่า กล่าว สั่งสอน เปน แขง ขัน ว่า ด้วย พระองค์ เจ้า แต่ ว่า รู้ แต่ ศีลจุ่ม น้ำ แห่ง โยฮัน เท่า นั้น แล้ว ครั้น คน นี้ ได้ เข้า มา สั่ง สอน ใน โรง ธรรม ด้วย ใจ กล้า หาร อะกุลา และ ปริศกิลา จึ่ง ชัก มา สั่ง สอน ให้ รู้ ใน ทาง พระเจ้า ยิ่ง ถูก ยิ่ง แน่ ครั้น เมื่อ อะโปโล นี้ จะ ใค่ร ไป เมือง อะคายะ พวก พี่น้อง เกิด สติ ขึ้น เตือน จึ่ง เขียน หนังสือ ฝาก ให้ แก่ พวก สิษ ที่ นั้น ให้ รับ อะ โปโล ด้วย ดี ครั้น ถึง แล้ว อะโปโล ได้ ช่วย คน ทั้งหลาย ที่ ได้ เชื่อ เดช พระคุณ นั้น เปน อัน มาก ก็ ได้ ชัก เอา พระ คำภีร์ มา ชี้ แจง เปน ปรากฏ ให้ พวก ยูดาย ลง ใจ เหน ว่า พระเยซู เปน พระ คริศโต ฯะ

๏ บท ๑๙ ฯ

๑ เมื่อ อะโปโล ยัง อยู่ ใน เมืองโกรินโธ เปาโล ได้ เที่ยว ข้าม เมือง ข้าง เหนือ จน มา ถึง เมือง เอเฟโซ ที่ นั้น พบ ลูกสิษ ลาง คน จึ่ง ถาม เขา ว่า ครั้น ท่าน เชื่อ แล้ว นั้น ท่าน ได้ รับ พระวิญญาณ บริสุทธิ ด้วย หรือ เขา จึ่ง ตอบ แก่ เปาโล ว่า เรา มิได้ ยิน ว่า มี พระ วิญญาณ บริสุทธิ เปาโล ก็ ถาม อีก ว่า ถ้า หย่าง นั้น ได้ รับ ศีล จุ่ม น้ำ นั้น หย่างไร เขา ตอบ ว่า ศีล ของ โยฮัน เปาโล จึ่ง บอก ว่า โยฮัน ได้ ให้ รับ ศีล จุ่ม น้ำ ให้ ตั้งใจ เสียใหม่ แล ได้ สอน ฝูง คน ว่า ต้อง เชื่อใน ท่าน ที่ จะ มา ภาย หลัง โยฮัน คือ ว่า ใน พระเยซู คริศ ครั้น เขา ได้ ยิน ดั่ง นั้น เขา จึ่ง รับ ศีล จุ่ม น้ำ ใน นาม พระเยซู เจ้า และ ครั้น เปา โล ได้ วาง มือ บน เขา แล้ว พระ วิญญาณ บริสุทธิ มา บน เขา ๆ ก็ ได้ พูด แปลก ภาษา ต่าง ๆ และ ทำนาย ก็ ได้ คน เหล่า นั้น เปน แต่ ผู้ ชาย ถ้วน สิบ สองคน

เปาโลจึ่งเข้าไปในโรง ธรรม สั่ง สอน ควัยใจ กล้า หาร แล ได้ไล่เลียงให้ เขา เชื่อใน เหตุ สำหรับ อาณาจักร พระเจ้า จน สิ้น สาม เดือน ครั้น ว่า ลางคน มีใจ คื่อ คึง มิใค่ร จะ เชื่อ มา ว่า หยาบ หยาม ควัย ทาง นั้น ค่อ หน้า ฝูง คน เปาโล จึ่ง ไป จาก เขา ภา ลูก สิษ ไป ควัย แล้ว ได้ไล่เลียง สั่ง สอน ทุก วัน ใน สำนักนี้ หนึ่ง ที่ ครู ชื่อ ทุรันโน เคย สอน อยู่ นั้น ได้ทำ คั่ง นี้ ถึง สอง ปี จน คน ทั้งปวง ที่ อยู่ ทั่ว เมือง อาเซีย ทั้ง พวก ยูดาย แล พวก เฮเลน ได้ ฟั่ง เข้าใจใน คำ พระองค์ เจ้า แล้ว พระเจ้า ก็ได้ บันดาน สำแดง อิธิริทธิ อันแปลก ประลาด แค่ ควัย มือ ของ เปาโล เพียง ว่าให้ ผ้า บังทัว เชค เหื่อ ออก มา จาก ตัว ของ เปาโลให้แก่ คน เจบ ค่าง ๆ โรค เขา ก็ หาย ผีร้าย ก็ ตอ้ง ขับ ออก ฯ

๑๓ ๏ ยัง มี ลาง คน พวก ยูดาย เปน คน เที่ยว อวค ว่า เปน หมอ ขับ ผี จะ ใค่ร ออก พระ นาม พระเยซูเจ้า แก่คน ที่ มี ผี ร้าย สิง สู่อยู่นั้น ก็ได้ว่า เรา ให้ตัว สบค ควัย พระเยซู ที่ เปาโล ประกาษ อยู่ นั้น และ ลาง คน ลูก ของ ซเกวา ผู้ปะโรหิตใหญ่ ชาติ ยูดาย คน เหล่า นั้น นับ ถึง เจค คน ได้ ทำ คั่ง นั้น ผี ร้าย นั้น จึ่ง ตอบ ว่า พระเยซู นั้น ข้า รู้ จัก เปาโล ข้า ก็ รู้ ควัย แค่ เจ้า เหล่า นี้ จะ เปนใคร เล่า และ คน ที่ ผี ร้าย ประจำ อยู่ นั้น ก็โจน ชิง เอา เขา ทั้ง นั้น เขา ก็ ถอย กำลัง ฝ่าย แพ้ แล้ว หนี จาก เรือน นั้น ตัว เปลือย เปล่า แล เปน บาค แผล ควัย การ ทั้งนี้ รู้ไป แก่ คน ทั้งปวง ที่ อยู่ ใน เมือง เอเฟโซ ทั้ง พวก ยูดาย ทั้ง พวก เฮเลน แล้ว ก็ มีใจ กลัว ทั่ว สิ้น ทุก คน ก็ ได้ สรระ เสิญ พระนาม พระเยซู เจ้า และ แค่ใน คน ที่ ได้เชื่อ แล้ว หลาย คน ได้ มา ลุแก่โทษ กล่าว การ ซึ่ง ตัว ได้ ทำ นั้น แล้ว ก็ มี หลาย คน ที่ เคย ทำ เล่กล ฟ้อ ลวง ได้เกบ เอา หนังสือ เขา มา เผา เสีย ค่อ หน้าคน ทั้งปวง ครั้น คิค รา คา หนังสือ นั้น เหน เปน เงิน ครา ห้า หมื่น คั่ง นี้ และ คำ พระองค์เจ้าเปน กำลัง แล แผ่ไป ฯะ

๒๑ ๏ เมื่อ เหตุ การ เปน คั่ง นี้ เปาโล นึก ลงใจ ว่า ครั้น ได้ ไป ตลอค เมือง มาเกโคเนีย และ เมือง อะคายะ แล้ว จึ่ง จะ ไป ยัง เมือง ยรูซาเลม ว่า

เมื่อไปที่นั้นแล้ว ข้าคงจะไปดูเมืองโรมด้วยศักครั้งหนึ่ง และครั้นได้เรียกสองคน แต่พวกพ้องอันช่วยปรนิบัติ์นั้น คือ ติโมเธียวคนหนึ่ง เอรัศโตคนหนึ่ง แลใช้เขาไปในเมืองมาเกโดเนียแล้ว เปาโลเองยังได้คอยอยู่ในเมืองอาเซียน่อยหนึ่ง คราวนั้นเขาเอาทางปรนิบัติ์นั้นก่อเปนเหตุให้เกิดวุ่นวายขึ้นเปนอันมาก ด้วยว่าคนหนึ่งชื่อเดเมเตรียวเปนช่างเงินช่างทอง เอาเงินทำเปนสารรูปพระอะระเตมี ได้ลาภมากในการนั้น คนนี้ประชุมพวกช่างอันทำการหย่างเดียวกัน มาพร้อมแล้วจึ่งบอกว่า ดูกรท่านทั้งหลาย ท่านเข้าใจอยู่แล้วว่า อันเราได้ลาภนั้นเปนแต่ด้วยการนี้ อนึ่งท่านได้เหนได้ฟังว่า จะเปนในเมืองเอเฟโซแต่แห่งเดียวหามิได้ แต่ว่าแทบจะสิ้นทั่วทั้งเมืองอาเซีย เปาโลนี้ได้มาหักใจคนเปนอันมาก สอนว่า ซึ่งเขาทำด้วยมือคนจะเปนพระหามิได้ เหตุดังนี้ อันจะกลัวการช่างซึ่งเราทำนั้นจะเปนที่ประมาทเสียไปนั้นสิ่งเดียวหามิได้ แต่กลัวจะประมาทต่อสารของพระอะระเตมีอันเปนพระใหญ่ว่า ไม่เปนที่กำหนดเลย แล้วจะทำลายยศถาศักดิของพระนั้นอันเปนที่นับถือนมัศการแก่เมืองอาเซียสิ้นทั้งเมือง ทั้งโลกย์ด้วย ครั้นคนทั้งหลายได้ฟังดังนั้น มีใจเดมด้วยโมโหแผดเสียงขึ้นร้องว่า อะระเตมีพระของชาวเมืองเอเฟโซเปนใหญ่ เสียงนั้นก็ดังก้องทั่วสิ้นทั้งเมือง แลครั้นเขาได้จับเอฆาโยคนหนึ่ง และอะริศตาโคชาวเมืองมาเกโดเนียคนหนึ่งที่เปนเพื่อนเที่ยวด้วยกันกับเปาโล ก็พร้อมใจกรูกันวิ่งเข้าในโรงที่เขาเคยประชุมกันเล่นเอาทั้งสองคนนั้นภาเข้าด้วย ครั้นเปาโลจะใคร่เข้าในฝูงคนนั้น พวกสิษก็มิยอมให้ไป แล้วมีลางคนเปนผู้สำหรับบังคับในโรงเล่นนั้น และเปนเพื่อนรักษต่อเปาโล ได้ใช้คนมาอ้อนวอนเปาโล มิให้เข้าในโรงนั้นเลย ในโรงนั้นเขาว่าหย่างนี้บ้างหย่างโน้นบ้าง พัลวัลกันทั้งฝูง ด้วยคนประชุมกันพร้อมแล แต่ว่าคนที่มิได้รู้เหตุผลประการใดนั้นมากนัก ฝ่ายพวกยูดายเขาจะใคร่

ให้คน หนึ่ง ชื่อ อาเลกซันดโร ออก มา คน อื่น จึ่ง ฉุด เขา ออก มา จาก ฝูง คน อาเลกซันดโร กวัก มือ เปน สำคัญ จะ ใคร่ แก้ ความ ว่า แก่ ฝูง คน ครั้น เขา รู้ว่า อาเลกซันดโร เปน พวก ยูดาย เขา จึ่ง แผด เสียง ขึ้น พร้อม กัน เปน เสียง อันเดียว กัน ประมาณ ศัก สองโมง รอ้ง ว่า อะระเตมิ พระ ของ ชาว เมือง เอเฟโซ เปนใหญ่ และ ครั้น ขุนนาง สำหรับ ที่ ได้ ทำให้ ฝูง คน นิ่ง เงียบ แล้ว ท่าน จึ่ง ว่า ดู กร ท่าน ชาว เมือง เอเฟโซ ทั้งหลาย จะ เปนใคร ผู้ใด ที่ มิได้ รู้ว่า ชาว เมือง เอเฟโซ ได้ ไหว้ นมัศการ พระ อะระเตมิ ที่ เปนใหญ่ แล รูป ที่ ลง มาแต่ พระซูศ ครั้น การ นี้ จะ ถุ้ม เถียง ไม่ ได้ ถลัว ควร ท่าน จะ นิ่ง เสีย อย่า ดว่นไป ทำ สิ่งใด เมื่อ ไม่ ทัน คิด ดู ก่อน เพราะ ท่าน ได้ เอา คน เหล่า นี้ ภา เข้า มา เปน คน ที่ ยัง มิได้ ทำ ร้าย แก่ วิหาร ถึง จะ ว่า หยาบ ช้า ต่อ พระ ของ ท่าน ก็ มิได้ ว่า ถ้า เดเมเตรียว และ คน ที่ เปน ช่าง พวก เดียว กัน นั้น เปน ความ กับ ผู้ใด โรง สาร ก็ มี ผู้ ชำระ ความ ก็ มี ให้ สู้ความ กัน เถิด ถ้า จะ ซัก ถาม ดว้ย ข้อ อื่น ๆ นั้น ก็ให้ สำเรจ แต่ใน ที่ ชุม นุม กัน ตาม กดหมาย เถิด ครั้น จะ ว่า ดว้ย ตื่น ขึ้น วุ่น วาย วัน นี้ กลัว เรา จะ ตอ้ง ให้ การ เพราะ ไม่ มี เหตุ สิ่งใด ที่ จะ แก้ ความ ที่ เกิด จุลจล อึง กันดั่ง นี้ ครั้นได้ว่า ทั้ง นี้ แล้ว ท่าน จึ่ง ปล่อย ฝูง คนไป ฯะ

๏ บท ๒๐ ฯ

๑ ครั้น การ วุ่น วาย นั้น สงบ ดี แล้ว และ เปาโล ได้ เรียก พวก สิษ กอด จูบ ลา กัน แล้ว ก็ ออก ไป จะ ไป ถึง เมือง มาเกโดเนีย ครั้น เที่ยว ข้าม แขวง เมือง เหล่านั้น และ สั่ง สอน เตือน สติ เขา ดว้ย หลาย ข้อ หลาย คำ แล้ว ก็ ได้ มา ถึง เมือง เฮเลน และ ได้ คอย สอน อยู่ นั้น เปน สาม เดือน ครั้น พวก ยูดาย คิด อ่าน ขัด ขวาง มิ ให้ ท่าน แล่น ไป ทาง เมือง ซุเรีย ท่าน จึ่ง ลง ใจ จะ กลับ ไป ทาง เมือง มาเกโดเนีย คน ที่ ไป ดว้ย เปาโล จน ถึง เมือง อาเซีย นั้น คือ โซปาโตร ลูก ปุโร ชาว เมือง เบรอยะ ๑ แล ที่ เปน ชาวเมือง มาเกโด เนีย นั้น อะริศตาโค ๑ เซกุนโด ๑ ที่ เปน ชาว เมือง เดระเบ นั้น

ฆาโย ๑ คิโมเธียว ๑ ที่เปนชาว เมืองอาเซียนั้นตุคิโก ๑ และโตรพีโม ๑ คนเหล่านี้ออกไปก่อน และไปคอยเราจะมาในเมืองโตรอา. ครั้นกาละวันที่จะกินขนมอันไม่มีเชื้อนั้นล่วงเสจแล้ว เราจึ่งแล่นไปออกจากเมืองฟีลิบปอย มาถึงเขาที่เมืองโตรอาเปนห้าวัน ได้คอยอยู่นั้นเปนเจดวัน และในวันอาทิตย์ ครั้นเราชุมนุมกันจะหักขนม เปาโลได้ว่ากล่าวสั่งสอนเขา และครั้นจะลาเขาไปในเพลารุ่งเช้า จึ่งกล่าวว่าเปนยืดยาวจนเที่ยงคืน และห้องชั้นบนที่เราประชุมอยู่นั้นมีตะเกียงเปนอันมาก ฯะ

๙ ๏ แล้วยังมีคนหนุ่มคนหนึ่งชื่อยุตุโค นั่งอยู่ริมหน้าต่าง และเมื่อเปาโลสั่งสอนเปนช้านาร ยุตุโคก็เหานอนหลับเปนสนิจ ครั้นคื่นแต่หลับยังไม่ทันตื่ ก็ตกลงจากหน้าต่างสูงสามชั้น เขาก็ยกขึ้นว่าตายแล้ว แต่เปาโลลงไปครอมกอดตัวแล้วบอกว่า อย่าเปนทุกข์เลยจิตรเขายังอยู่ในตัว ครั้นกลับขึ้นไปหักขนมกิน แลได้สั่งสอนไปจนรุ่งแล้วจึ่งออกไป คนทั้งหลายจึ่งภาคนหนุ่มนั้นเข้ามาทั้งเปน แล้วก็เบาใจชื่นยินดีเปนอันมาก ฝ่ายเราก็ลงเรือแล่นไปถึงเมืองอาโซ จะได้รับเปาโลเข้าในเรือที่นั้น ด้วยเปาโลได้สั่งดั่งนั้นตั้งใจตัวจะเดิรท้าวไปที่นั้น ครั้นประจบกันในเมืองอาโซแล้ว เราจึ่งรับท่านมาเมืองมิตุเลน. แล่นจากนั้นแล้ว อีกวันหนึ่งมาใกล้กับเกาะคิโอ วันสามก็ถึงเกาะซาโม คอยน่อยหนึ่งในเมืองโตรฆุลิอนแล้วอีกวันหนึ่งถึงเมืองมีเลโต ด้วยเปาโลได้ตั้งใจว่า จะแล่นให้พ้นเมืองเอเฟโซไป เพื่อจะมิต้องคอยค้างอยู่นานในเมืองอาเซีย จึ่งเร่งไปหวังว่าถ้าจะเปนได้ จะใคร่ถึงเมืองยรูซาเลมให้ทันวัน เปนเตกศเตคือเทษกาลนับแต่ปัศคาห้าสิบวัน ฯะ

๑๗ ๏ แต่เมืองมีเลโตเปาโลใช้คนไปเมืองเอเฟโซเรียกผู้เถ้าผู้แก่ในจำพวกสิษนั้นมาหาท่าน ครั้นเขามาแล้วเปาโลจึ่งบอกแก่เขาว่า ท่าน

เข้าใจอยู่แล้วว่า ตั้งแต่วันแรกที่ได้เข้ามาในเมืองอาเซีย ตลอดมาจนบัดนี้ ข้าได้อยู่กับท่านเปนหย่างไร ได้ถ่อมใจลงปรนิบัติแก่พระองค์เจ้า ด้วยน้ำตาไหล และด้วยทศลองใจเปนหลายหย่าง เพราะพวกยุดายมุ่งหมายปองร้าย อันจะเปนคุณควรแก่ท่าน ข้ามิได้ปิดซ่อนไว้ศักสิ่ง แต่ได้ว่ากล่าวสั่งสอนท่านในที่ชุมนุมกัน และเรือนนี้เรือนโน้น ได้เปนพญาณสั่งสอนทั้งพวกยุดายทั้งพวกเฮเลน ให้เหนแก่พระเจ้าแลกลับตั้งใจเสียใหม่ แลเชื่อในพระเยซูคริศเจ้าแห่งเรา แลบัดนี้ ใจข้าผูกอยู่ คิดจะไปเมืองยรูซาเลม แต่เหตุการอันจะบังเกิดแก่ข้าที่นั้นข้าไม่รู้ เว้นแต่นี้ว่า พระวิญาณบริสุทธินั้นเปนพญาณแก่ข้า สอนว่า ทุกบ้านทุกเมือง เครื่องจำจองและความยากลำบากคอยข้าจะมา แต่การเหล่านี้ข้ามิได้ถือ ถึงชีวิตรข้า ๆ มิได้รักษหวงแหน เว้นไว้แต่จะได้ทำให้พนักงานของตนสำเรจด้วยดีกับทั้งการปรนิบัติที่ข้าได้รับแต่พระเยซูเจ้า คือว่าจะได้เปนพญาณกล่าวมงคลโอวาทอันสำแดงพระคุณแห่งพระเจ้า บัดนี้ท่านจงดูเถิด ข้ารู้อยู่ว่า ข้าได้เที่ยวกลางท่านประกาษว่าด้วยอาณาจักรแห่งพระเจ้า แต่ท่านทั้งปวงจะได้เหนหน้าข้าแต่นี้ต่อไปหามิได้แต่ศักคน เหตุดังนั้นวันนี้ข้าเปนพญาณแก่ท่านว่า ข้าเปนอันบริสุทธิจากเลือดของท่านสิ้นทุกคน เพราะข้ามิได้หวงซ่อนสิ่งใด แต่ว่าได้กล่าวแก่ท่านให้รู้ซึ่งชอบพระไทยพระเจ้าทุกประการ เหตุฉะนี้จงระวังให้ดีด้วยตัวท่าน และด้วยฝูงแกะสิ้นทุกตัว ที่พระวิญาณบริสุทธิตั้งท่านให้เปนผู้แลดูรักษานั้น จะได้เลี้ยงพวกลูกสิษแห่งพระเจ้า ที่พระองค์ได้ช่วยถ่ายไว้ด้วยโลหิตของพระองค์ ฯะ

๒๙ ๏ เพราะข้ารู้อยู่ว่า เมื่อข้าได้ไปแล้ว พวกหมาในอันร้ายจะเข้ามากลางท่าน และทำร้ายแก่ฝูงแกะ แล้วแต่ในท่านเองคนจะเกิดขึ้นสอนให้ผิดจากธรรม และจะลวงเอาพวกสิษให้หลงไปตามเขา เหตุ

ดังนี้จงเฝ้าระวัง จำไว้เถิดว่า ถึงสามปีข้าได้สั่งสอนเตือนสติท่านทุกคน ด้วยน้ำตาไหล ทั้งกลางวันกลางคืน ไม่ได้หยุดเลย ดูกรท่านพี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าฝากท่านไว้แก่พระเจ้า แลแก่คำโอวาทอันประกอบด้วยพระคุณพระองค์ แลเปนกำลังจะก่อสร้างท่านขึ้น ให้ได้มระดกด้วยกันกับคนบริสุทธิทั้งปวง ข้ามิได้โลภหยากได้เงินทองแลผ้าผ่อนของใคร ท่านทั้งหลายรู้อยู่เองว่า เมื่อข้าเองก็ดี แลพวกพ้องของข้าก็ดี จะต้องการด้วยสิ่งอันใด มือของข้าเองได้ทำจัดแจงเอา ข้าได้ชี้แจงแก่ท่านทุกหย่างให้รู้ว่า ควรท่านจะอุษาห์ทำการจะได้ช่วยสงเคราะห์แก่คนมีกำลังน้อย สำลึกถึงถ้อยคำแห่งพระเยซูเจ้าที่ตรัสว่า คนที่ให้ทานเปนผาศุขมากกว่าคนที่รับทานนั้น ครั้นเปาโลได้ว่าทั้งนี้แล้ว ก็ได้คุกเข่าลงสวดตั้งความปราถนาด้วยกันกับคนทั้งปวง ๆ ก็ร้องไห้เปนอันมาก ก้มลงบนคอของเปาโลจูบกันเปนทุกข์เปนอันมากที่เดียว เพราะคำของเปาโลที่ว่า อันจะเหนหน้าเราแต่นี้ต่อไปไม่ได้เลย แล้วก็ได้ส่งเรามาถึงเรือ ฯะ

๏ บท ๒๑ ฃ

๏ ครั้นเราลาพวกสิษนั้นแล้ว ก็ใช้ใบแล่นมาตรงถึงเกาะโกศ อีกวันหนึ่งถึงเกาะโรโด แต่นั้นมาถึงเมืองปะตารา ครั้นภบสำเภาลำหนึ่งที่จะไปเมืองฟอยนิศซ์ เราจึ่งเดิรสารไปด้วย เมื่อเหนเกาะกุปโรแล้วก็ละเกาะนั้นไว้ข้างซ้าย แล่นมาถึงเมืองซุเรีย แลทอดสมอที่เมืองตุโร ด้วยว่าที่นั้นเราจะขนของออกจากสำเภา ครั้นได้ภบพวกสิษแล้ว เราได้คอยอาไศรยกับเขาเปนเจดวัน สิษเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญาณว่ากล่าวกับเปาโล มิให้ท่านขึ้นไปถึงเมืองยรูซาเลม ครั้นสิ้นเวลาที่จะอยู่แล้ว สิษเหล่านั้นทั้งลูกทั้งเมียเขาภากันส่งเราออกนอกเมือง แล้วเราได้คุกเข่าลงที่ชายชะเล สวดตั้งความปราถนา ครั้นได้คำนับกันลากันแล้ว เราจึ่งขึ้นสำเภา เขาก็กลับไปบ้าน เมื่อ

ปล่อย แล่น จาก เมือง ตุโร แล้ว เรา จึ่ง มา เมือง โตะเลมาย คำนับ พวก พี่น้อง แล คอย อยู่ กับ เขา วัน หนึ่ง อีก วัน หนึ่ง เรา จึ่ง มา ถึง เมือง กายซะไรอา แล เข้า ไป ใน เรือน ของ ฟีลิบ ที่ เปน ครู สอน พระสาศนา แล เปน คน หนึ่ง แต่ ใน พวก เจด คน เรา ได้ คอย อาไศร เรือน ของ ฟีลิบ ผู้ มี ลูกหญิง พรหมจาริย สี่ คน ที่ ย่อม สอน พระสาศนา และ เมื่อ เรา อยู่ ที่ นั้น หลาย วัน ก็ มี ผู้ ทำนาย คน หนึ่ง ชื่อ อะฆะโป ลง มา แต่ เมือง ยูดาย คน นี้ มา หา เรา เอา ผ้า คาดเอว ของ เปาโล ผูก มือ ตีน ของ ตน แล้ว ว่า พระ วิญญาณ ได้ ตรัส สอน ว่า ดั่ง นี้ ว่า พวก ยูดาย ใน เมือง ยรูซาเลม จะ ผูก คน ที่ เปน เจ้า ของ ผ้า นี้ เหมือน หย่าง นี้ แล แล้ว จะ มอบ ให้ แก่ คน ต่าง ประเทษ ครั้น เมื่อ เรา ได้ ยิน ดั่ง นั้น เรา เอง กับ ทั้ง สิษ ทั้งปวง ที่ อยู่ นั้น ได้ ออ้น วอน ท่าน มิ ให้ ไป เมือง ยรูซาเลม ฯะ

๑๓ ๏ แต่ ฝ่าย เปาโล ท่าน จึ่ง ถาม ว่า ท่าน ทั้งหลาย นี้ จะ ร้องไห้ หักใจ ของ ข้า ทำไม ด้วย ว่า ข้า พร้อม ใจ จะ ให้ เขา ผูก มัด สิ่ง เดียว เท่า นั้น หา มิ ได้ แต่ จะ ตาย ด้วย เพราะ นาม พระเยซูเจ้า ครั้น ท่าน ไม่ ยอม ฟั่ง เรา จึ่ง นิ่ง เสีย ว่า ให้ พระ ไทย พระองค์ เจ้า ถึง ที่ สำเรจ เถิด ต่อ ที หลัง ครั้น เรา จัด แจง พร้อม แล้ว เรา จึ่ง พา กัน ขึ้น ไป ยัง เมือง ยรูซาเลม แล ลาง คน พวก สิษ ใน เมือง กายซะไรอา ไป ด้วย และ นาโซน คน หนึ่ง ชาว เกาะกุปโร เปน ลูก สิษ เถ้า แก่ เขา พา คน นี้ มา จะ ให้ เรา อาไศรย ด้วย ฯะ

๑๗ ๏ ครั้น เรา ถึง เมือง ยรูซาเลม แล้ว พวก พี่น้อง ทั้งหลาย นั้น ได้ รับ เรา ไว้ ด้วย ชื่น ชม ยินดี คอย วัน หนึ่ง แล้ว เปาโล จึ่ง พา เรา เข้า หา ยาโกโบ และ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ จึ่ง ประชุม กัน พร้อม สิ้น ทุกคน ครั้น เปาโล คำนับ เขาแล้ว ท่าน จึ่ง แก้ไข กล่าว เหตุ ทั้งปวง ลำดับ กัน ตาม ซึ่ง พระเจ้า ได้ โปรด ให้ ตัว ทำ และ ปรนิบัติ ใน กลาง คน ต่าง ประเทษ เมื่อ เขา ได้ ยิน แล้ว เขา ก็ สรรเสิญ พระเจ้า แล ได้ บอก แก่ เปาโล ว่า ดู กร ท่าน ผู้ เปน พี่น้อง กัน กับ เรา ท่าน เหน อยู่ ว่า แต่ พวก ยูดาย ที่ เชื่อ นั้น เปน ศัก คิ หมื่น แล้ว เขา ตึง ถือ ใน พระ บัญญัติ สิ้น ทุก คน และ เขา ได้ ยิน ว่า ด้วย ท่าน ว่า ท่าน ได้ สั่ง

สอน พวก ยูดาย ทั้งปวง ที่ อยู่ ต่าง ประเทษ นั้นให้ เว้น จากโอวาท ของโมเซ แล ได้ กล่าว มิให้เอา ลูก เขา มา รับ ศีล ตัด มิให้ประพริ์ษธิ ตาม ทำเนียม ความ นี้ จะ เป่น ประการใด จะ ดี ร้าย ฝูง คน คง จะ ชุม นุม กัน มา ด้วย เขา ได้ ยิน ว่า ท่าน มา นี้ แล้ว จง ทำ ตาม เรา ว่า ดังนี้ เถิด ว่า เรา มี สี่ คน ที่ ได้ ตั้ง สัจ อธิถาน เอา คน เหล่า นี้ พา กัน ทำ ที่ ล้าง ชำระ กาย ด้วย กัน จัด แจง แจก จาย ด้วย กันให้โกน หัว คน ทั้งปวง จึ่ง จะ ได้ เข้าใจ ว่า ที่ เขา ได้ ยิน ว่า ด้วย ท่าน ไม่ เปน จะไร ดอก แต่ ท่าน ได้ ประพริ์ษธิ เปน อัน ดี และ ได้ถือ รักษา พระ บัญัติ ด้วย แต่กว่า ฝ่าย พวก ต่าง ประเทษ ที่ เชื่อ นั้น เราได้ เขียน ฝากสั่ง มิให้เอา ถือ ความ ยิ่ง แต่ ให้ รักษา ตัว คือให้ เว้น จาก เครื่อง ที่ บูชา แก่ พระ เทวะเทียม จาก เลือด จาก สัตว ที่ รัด ตะ กาย และ ที่ ผิด ประ เวณี หญิง ชาย เป่าโล จึ่ง รับ พา กัน อยู่ กับ คน เหล่า นั้น แลอีก วัน หนึ่ง ครั้น ชำระ กัน แล้ว จึ่ง พา กัน เข้า มาใน วิหาร จะได้ กำหนด วัน ที่ การ ชำระ นั้น จะ สำเร็จ ดี กว่า จะได้ เอา เครื่อง บูชา มาบูชา ถวาย เพราะ ทุกคน คละที่ ๓ ๒๗ ๑ ครั้น เวลา วันเกือบ จะสิ้น แล้ว พวก ยูดาย ที่ มา จาก เมือง อาเซีย ครั้น ได้ เหน เป่าโลใน วิหาร เขาก็ ยุยง ฝูง คน ทั้งปวง ให้ ลง มือ จับ ท่าน ด้วย เขาโห่ ร้อง เปน เสียง ดัง ว่า พวก ชาว อิศราเอล เอ๋ย จง ช่วย เถิด เปน คน นี้ และ ที่ ไป สั่ง สอน คน ทั้งปวง ทุกแห่ง ให้ ผิด ต่อ พล เมือง เรา ต่อ พระ บัญัติ และ ต่อ ที่ สถาน นี้ แล้ว ยัง ได้ พา พวก เฮเลน เข้า มาใน พระ วิหาร ทำให้ ที่ บริสุทธิ นี้ เปน มณทิล ไป เพราะ เขา ได้เหนโตรพีโม ชาว เมือง เอเฟโซ ใน เมือง กับ เป่าโล และ เขา นึก ว่า เป่าโล ได้ พาโตรพีโม นั้น เข้า มาใน วิหาร แล้ว จึ่ง เกิด วุ่น วาย ทั่ว ทั้ง เมือง แล คน ทั้งปวง วิ่ง กรูกัน มา และ ครั้น จับ เป่าโล แล้ว ก็ ลาก ออก มา จาก วิหาร แล้ว หับ ประตู ทันใจ เมื่อ เขา ยัง หา ที่ จะ ฆ่า เป่าโล เสีย กิจดิสัพท์ ก็ ลือ ไป ถึง นาย ทหาร พัน หนึ่ง ว่า เมือง ยรูซาเลม เกิด จลาจล สิ้น ทั้ง เมือง นาย ทหาร นั้น คุม ทหาร ทั้ง นาย ร้อย ด้วย เร็ว พา กัน วิ่ง เข้า มา หาเขา ครั้น เขา ได้เหน นาย พัน กับ

พวก ทหาร มา ที่เฆี่ยน เปาโล นั้น เขา หยุด ไว้ นาย พัน จึ่ง ขยับ เข้า มา รับ เอา เปาโล แล้ว สั่งให้ ผูก มัด เสีย ดวัยโซ่ร สอง เส้น แล้ว ก็ ถาม ว่า เปน ใคร และ ได้ ทำ อะไร ใน ฝูง คน รอ้ง ว่า หย่าง นี้ บ้าง หย่างโน้น บ้าง ครั้น จะ เอา ความ อะไร เปน แน่ ไม่ ได้ เพราะโกลาหล นาย นั้น จึ่ง สั่งให้ภา เปาโล เอาไป ไว้ ใน ปอ้ม ครั้น มา ถึง บันได ปอ้ม พวก ทหาร ยก เปาโล ชู ขึ้น ไว้ กลัว ฝูง คน จะ ยื้ แย่ง ชิง เอา ไป ดวัย ว่า ฝูง คน ติจ ตาม มาโห่ รอ้ง เปน เสียง ดัง ว่า ฆ่า มัน เถิด และ เมื่อ เขา จะ ภา เปาโล เข้าใน ปอ้ม นั้น ท่าน จึ่ง ถาม นาย พัน นั้น ว่า อัน ข้าพเจ้า จะ พูด กับ ท่าน ศัก คำ หนึ่ง จะ ได้ หรื มิ ได้ นาย นั้นก็ ถาม ว่า ภาษา เฮเลน เจ้า เข้าใจ หรื เจ้า เปน ไอ้ ชาว เมือง อายฆุบโต ที่ แต่ ก่อน นั้น ได้ เกลี้ย กลอม พวกโจร ห้า พัน คน แล้ว ภา กัน เข้า อยู่ ป่า มิใช่ หรื เปาโล จึ่ง ตอบ ว่า ข้าพเจ้า เปน คน ชาว ยูดาย เกิดใน เมือง ตาระโซ แขวง เมือง กิลิเกีย เปน ชาวเมือง เลก นอ้ย มิได้ แล้ว ข้าพเจ้า ขอ ท่าน จง ยอมให้ ข้าพเจ้า เล่า ความ แก่ ฝูง คน เหล่า นี้ ให้ ฟั่ง ครั้น นาย นั้น ยอม แล้ว เปาโล ยืน ที่ บันได ปอ้ม โบก มือ เปน สำคัญ แก่ คน ทั้งปวง เมื่อ สงบ เงียบ ดี แล้ว เปาโล จึ่ง ทรง ภาษา เฮบราย กล่าว ไป ว่า ฯะ

๏ บท ๒๒ ฯ

๑ ดู กร ท่าน พี่ นอ้ง แล พ่อ คุณ ทั้งหลาย จง คอ่ย ฟั่ง ถอ้ย คำ อัน ข้าพเจ้า จะ ว่า แก่ ท่าน เปน ที่ แก้ ตัว ครั้น คน ทั้งหลาย ได้ ยิน ได้ ฟั่ง ว่า เปาโล พูด แก่ เขา เปน ภาษา เฮบราย เขา จึ่ง ปลงใจ นิ่ง เงียบ ทีเดียว แล เปาโล ยัง ว่า ข้า เปน คน ยูดาย เกิด ใน เมือง ตาระโซ แขวง เมือง กิลิเกีย ตอ้ง เลี้ยง วัฒนา ขึ้น ใน เมือง นี้ ได้ เรียน แต่ สำนัก ท้าว ฆะเมลิเอล ให้ ถือ ครัดเครง ใน บัญญัติ ของ ปู่หญ้า ตายาย ของเรา แล มี ใจ รอ้น รน ที่ จะ ปรนิบัติ แก่ พระ เจ้า เหมือน หย่าง ท่าน ทั้งปวง ทุก วัน นี้ ข้า ก็ ได้ ไล่ เฆี่ยวเขน ผู้ คน ที่ ถือ ภาษา นี้ ให้ ถึง ตาย ได้ ผูก มัด ทั้ง หญิง ทั้ง ชาย มอบ เขา ไว้ ให้ เข้า คุก เสีย เหมือน หย่าง ปะโรหิต จ้าว กับ ทั้ง ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ทั้งปวง จะ เปน พญาณ ฝ่าย

ข้าก็ว่าได้ แต่พวกเหล่านี้ข้าได้รับหนังสือฝากให้ไปถึงพวกพี่น้องในเมืองดาเมเซ็ค จะได้จับมัดเขาแลภามายังเมืองยรูซาเลม เพื่อจะลงโทษเขา แลเมื่อข้าเดิรทางเกือบจะถึงเมืองดาเมเซ็คแล้ว ใกล้เพลาตระวันเที่ยง ในทันใจรัศมีสว่างอันใหญ่ส่องแสงแต่อากาษมาล้อมข้าไว้ ข้าจึ่งซะม่ำลงถึงดิน แลได้ยินเสียงร้องเรียกข้าว่า เซาโล ๆ ทำไม่ข่มเหงเรา ข้าจึ่งซานว่า พระองค์เจ้าข้า ท่านเปนผู้ใด พระองค์ก็ตรัสแก่เขาว่า เราเปนเยซูชาวนาซาเร็ธ ที่เจ้าข่มเหงอยู่ คนที่ไปด้วยกันกับข้าได้เหนรัศมีสว่างนั้น และตกใจกลัวเปนอันมาก แต่เสียงที่พูดกันกับข้านั้นเขาหาได้ยินไม่ ข้าจึ่งได้ทูลถามว่า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใดพระเจ้าข้า พระองค์เจ้าก็ตรัสตอบแก่ข้าว่า จงลุกขึ้นเข้าไปในเมืองดาเมเซ็ค ที่นั้นเขาจะบอกให้รู้ด้วยสารพัดอันจัดไว้จะให้เจ้าทำ และครั้นข้าเหนไม่ได้เพราะเดชรัศมีสว่างนั้น คนที่ไปด้วยจึ่งจูงมือข้า ภาเข้าไปในเมืองดาเมเซ็ค ที่นั้นมีคนหนึ่งชื่ออะนาเนีย เปนคนได้ปรนิบัติตามพระบัญญัติ พวกยูดายทั้งปวงที่อยู่นั้นยอมว่าเปนคนดี คนนี้เข้ามาหาข้ายืนใกล้บอกแก่ข้าว่า พี่เซาโลเอ๋ยยังเหนสว่างไปอีก ข้าจึ่งแลเหนอะนาเนียได้แต่ในเพลานั้น อะนาเนียให้ว่า พระเจ้าแห่งปู่หญ้าตายายของเรา ได้ทรงเลือกเจ้าไว้ จะให้เจ้ารู้จักในพระไทยพระองค์ จะได้เหนผู้บริสุทธิ และจะได้ฟังเสียงแต่พระโอษฐพระองค์เพราะว่า เจ้าจะเปนพญาณฝ่ายพระองค์แก่มนุษทั้งปวง กล่าวด้วยเหตุการที่เจ้าได้เหนได้ยินนั้น และเดี๋ยวนี้เจ้ายังคอยอะไร จงลุกขึ้นรับศีลจุ่มน้ำ ล้างชำระเสียซึ่งความผิดของตัวสวดทั้งความปราถนาออกพระนามพระองค์ ต่อทีหลังเมื่อข้ากลับมายังเมืองยรูซาเลมแล้ว แลตั้งใจสวดอยู่ในวิหาร บันดานนิรมิตรให้ข้าเหนพระองค์ตรัสสั่งแก่ข้าว่า จงเร่งออกไปจากเมืองยรูซาเลมด้วยเรวเถิด เพราะว่าคำพญาณที่เจ้าว่าฝ่ายเรานั้น เขาไม่รับไม่ฟังเลย ข้า

ก็ได้ขานว่า ข้าแต่พระองค์เจ้าข้า เขาได้รู้แล้วว่า ข้าพเจ้าได้ภาเอาคนทั้งหลายผู้เชื่อในพระองค์มาใส่คุก มาเฆี่ยนในโรงธรรม แต่เมื่อเลือดของซะเตฟาโนผู้พญาณแห่งพระองค์ตองเทออกนั้น ข้าพเจ้านี้ได้ยืนอยู่เหนชอบดวยในการที่ฆ่าท่านเสีย และได้รักษาผ้าผ่อนของคนที่ฆ่าท่านนั้น แต่พระองค์ยังตรัสแก่ข้าสั่งว่า จงไปเถิด เราจะใช้เจ้าไปไกลไปหาคนต่างประเทษ ฯะ

๒๒ ๏ ครั้นคนทั้งปวงได้ยินจนถึงคำนี้ เขาจึ่งแผดเสียงรอ้งว่า คนหย่างนี้ฆ่าเสียเถิดให้พ้นแผ่นดิน ไม่ควรจะเอาชีวิตรไว้ได้ เมื่อเขาโห่รอ้งฉีกเสื้อผ้า เอาผงคลีซัดขึ้นในอากาษ นายพันจึ่งสั่งให้เอาเปาโลเข้ามาในป้อมบอกว่า จะลองเขาดวยลวดหนังจะได้รู้ว่า พวกนี้รอ้งฟ้องเขาดวยเหตุอันใด ครั้นเขาผูกขึงตัวเปาโลดวยลวดหนังเปาโลจึ่งบอกแก่นายรอ้ยคนหนึ่งที่ยืนอยู่นั้นถามว่า อันจะเอาคนที่เปนพวกโรมที่ยังมิได้พิจระณาปรับโทษ มาทวนดวยลวดหนังนั้นถูกกับกดหมายอยู่หรื เมื่อนายรอ้ยได้ฟังดังนั้น ก็เข้าไปหานายพันถามว่า ท่านจะทำอะไรดวยว่าคนนี้เปนพวกโรม นายพันจึ่งถามแก่เปาโลว่า เจ้าเปนพวกโรมหรื ให้บอกแก่ข้าเถิด เปาโลตอบว่าเปนเจ้าข้า นายพันก็ยังว่าซึ่งจะนับว่าเปนพวกโรมนั้นข้าได้แต่ดวยเสียเงินเปนอันมาก เปาโลจึ่งว่าข้าได้เกิดในพวกนั้น ขณะนั้นคนทั้งหลายที่จะพิภากษาเปาโลนั้นละเขาไป แล้วนายพันนั้น ครั้นรู้ว่าได้เฆี่ยนคนที่เปนพวกโรม ก็คิดกลัวอยู่เพลาเช้านายพันหยากจะรู้ที่จริงในที่พวกยูดายฟ้องเปาโลนั้น ท่านจึ่งแก้จำจอง แล้วสั่งให้พวกปะโรหิตใหญ่ กับบันดาผู้ปรึกษาการแผ่นดินมาพร้อมแล้ว เอาเปาโลภามาให้ยืนอยู่นั้นดวย ฯะ

๏ บท ๒๓ ฯ

๏ ฝ่ายเปาโลพินิจดูพวกที่ปรึกษาแล้วก็กล่าวว่า ดูกรท่านพี่นอ้งทั้งหลาย ข้าได้ประนิบัติแก่พระเจ้า ตามใจซึ่งสังเกตผิดแลชอบเปนอันดี

ทราบท้าวทุกวันนี้ เมื่อนั้นปะโรหิตใหญ่ชื่ออะนะเนีย สั่งคนที่ยืนอยู่ ด้วยกัน ให้ตบปากของเปาโล ๆ จึ่งตอบแก่ปะโรหิตว่า พระเจ้าจะตบ ท่านเอง อันเปนแต่ฝาขาว ท่านมานั่งจะได้พิภากษาข้าตามกดหมาย แล้ว มาสั่งให้ตบข้าผิดต่อกดหมายมิใช่หรือ คนที่ยืนอยู่นั้นจึ่งถามว่าเจ้ามา ว่าหยาบช้าต่อปะโรหิตแห่งพระเจ้าหรือ เปาโลจึ่งตอบว่า พวกพี่น้องเอ๋ย ข้ามิได้รู้ว่าท่านเปนปะโรหิตใหญ่ ด้วยว่ามีคำเขียนอยู่ว่าอย่าว่าหยาบ หยามด้วยท่านผู้ครองพลเมือง แล้วครั้นเปาโลรู้ว่าเขาเปนพวกซาดูกาย บ้าง พวกฟาริซายบ้าง ท่านจึ่งร้องในที่ปรึกษานั้นว่า ดูกรท่านพี่น้อง ทั้งหลาย ข้านี้เปนพวกฟาริซายเปนลูกของคนฟาริซาย ที่เขามาพิภากษา ข้านั้นเปนเพราะข้าไว้ใจว่าคนจะเปนขึ้นจากตาย ครั้นเปาโลได้ว่าดังนี้ พวกฟาริซายกับซาดูกายเกิดถุ้มเถียงกัน ฝูงคนก็แตกแยกกัน ด้วย ว่าฝ่ายพวกซาดูกายเขาว่า อันจะเปนขึ้นจากตายนั้นไม่มี ทูตสวรรค์ และอะรูปวิญญาณก็ไม่มี ฝ่ายพวกฟาริซายเล่าก็ยอมว่ามีหมด ฯะ

๙ ๏ ครั้นอื้ออึงกันมากแล้ว พวกอาลักษทั้งหลายที่อยู่ข้างพวกฟาริ ซาย ตื่นขึ้นเถียงกันว่า เรามิได้เหนผิดสิ่งใดในคนนี้ แต่ว่าถ้าพระ วิญญาณก็ดี ทูตสวรรค์ก็ดี ได้ว่าประการใดแก่เขา (ว่าเท่านั้น) เมื่อ เกิดโกลาหลวุ่นที่เดียว นายพันกลัวเขาจะยื้อเอาเปาโลฉีกเสีย จึ่งสั่ง พวกทหารลงมารับเอาตัวแต่ในกลางเขาภามาไว้ในป้อม ฯะ

๑๑ ๏ ในเพลากลางคืนวันนั้น พระองค์เจ้าเสดจมายืนตรงหน้าเปา โลตรัสสั่งว่า จงชื่นชมยินดีเถิด เจ้าได้เปนพญาณว่าฝ่ายเราในเมือง ยรูซาเลมฉันใด คงจะเปนพญาณว่าในเมืองโรมเหมือนฉันนั้น แล้ว ครั้นถึงเพลาเช้า พวกยูดายทั้งหลายวุ่นวายกันมาก มาสาบานตัวว่า ไม่กินไม่ดื่มเลย กว่าจะประหารเปาโลเสีย ที่สบถสาบานกันหย่างนั้น เปนมากกว่าสี่สิบคน ๆ เหล่านั้นมาหาปะโรหิตใหญ่ และผู้เถ้าผู้แก่ทั้ง หลายบอกว่า เราได้สบถสาบานตัวว่า เราไม่รับชิมอาหารสิ่งใดเลย

กว่า จะ ฆ่า เปาโล เสีย บัด นี้ให้ท่าน ทั้งหลาย กับ พวก ที่ ปรึกษา นั้นช่วยว่า ดว้ย นาย พันให้ เอา เปาโล ภา มา หา ท่าน. เหมือน หนึ่ง จะใค่ร ซัก ถาม เขา ต่อ ไปให้ ถี่ ถว้น ยิ่ง กว่า แต่ ก่อน และ เมื่อ เขา ยัง ไม่ ทัน ถึง เรา นี้ พร้อมใจ กัน จะ ฆ่า เสียให้ตาย ฯะ

๑๗ ๏ ครั้น ลูก ชาย ของ นอ้ง สาว ของ เปาโล ได้ ยิน ว่า พวก ยูดาย มุ่ง หมาย ปอง ร้าย ดั่ง นี้ เขา จึ่ง มา ถึง ปอ้ม นั้น แล้ว เข้า ไป บอก เหตุ แก่ เปา โล ให้ รู้ เปาโล ก็ ได้ เรียก นาย รอ้ย คน หนึ่ง บอก ว่า คน นุ่ม นี้ ท่าน จง ภา ไป หา นาย พัน ดว้ย คน นี้ มี ความ ข้อ หนึ่ง จะ เล่า ให้ ท่าน ฟั่ง นาย รอ้ย จึ่ง ภา คน นั้น ไป หา นาย พัน บอก ว่า เปาโล ที่ คอ้ง จำ อยู่ นั้น ได้ เรียกข้า ขอ ให้ เอา คน หนุ่ม นี้ ภา มา หา ท่าน มี ความ ที่ จะ กล่าว ให้ ท่าน ฟั่ง นาย พัน จึ่ง จับ มือ คน นั้น ภา มา ถึง ที่ สงัด แล้ว ถาม ว่า เจ้า มี เหตุ ความ ประ การ ใด ที่ จะ ว่า แก่ ข้า คน หนุ่ม นั้น ตอบ ว่า พวก ยูดาย ได้ ลง ใจ พร้อม กัน จะ ขอ ท่าน ให้ เอา เปาโล ภา ลง ไป ถึง ที่ ปรึกษา เพลา พรุง นี้ เหมือน หนึ่ง ว่า จะ ซัก ถาม ให้ รู้ ดว้ย ความ เขา ให้ ถี่ ถว้น ยิ่ง กว่า แต่ ก่อน ข้า จึ่ง ขอ ท่าน อย่า ให้ ลง ใจ กับ เขา เลย ดว้ย ว่า แต่ ใน พวก นั้น ซึ่ง มุ่ง หมาย ปอง ร้าย มี มาก กว่า สี่ สิบ คน ที่ ได้ สาบาน ตัว ว่า ไม่ กิน ไม่ ดื่ม เลย กว่า จะฆ่า เปาโล เสีย บัด นี้ เขา พร้อม อยู่ แล้ว คอย จะ ได้ รับ คำ สัญา แต่ ท่าน นาย พัน จึ่ง ปล่อย คน หนุ่ม นั้น ไป สั่ง ว่า อัน เจ้า ได้ เล่า ความ นี้ แก่ ข้า นั้น อย่า แพรง พราย แก่ ใคร แล้ว ก็ ได้ เรียก นาย รอ้ย สอง คน มา จึ่ง สั่ง เขา ว่า จง จัด แจง ทหาร สอง รอ้ย จะ ได้ ไป เมือง กาซาไรอา กับ ทหาร ม้า เจด สิบ คน กับ ทั้ง คน ถือ หอก สอง รอ้ย ให้ เสจ แต่ ใน สาม ทุ่ม และ สัตว ที่ จะ ให้ เปาโล ขี่ จะ ได้ รักษา กัน ส่ง ไป ถึง ฟีลิกซ์ ผู้ เจ้า เมือง แล้ว ท่าน เขียน หนังสือ ฝาก ฉบับ หนึ่ง หย่าง นี้ ว่า หนังสือ ของ เกลาดิโอลุเซีย มา ถึง เจ้า คุณ ฟีลิกซ์ ผู้ เปน เจ้า เมือง ขอ ให้ จำเริญ เถิด พวก ยูดาย ได้ จับ เอา คน นี้ แล้ว ก็ จะ ประหาร เสีย แต่ ครั้น ข้า ได้ รู้ ว่า คน นี้ เปน พวก โรม

ข้า จึ่ง รีบ ไป กับ พวก ทหาร ช่วย เขา ไว้ เมื่อ ข้า หยาก รู้ ใน เหตุ ที่ พวก ยูดาย ฟ้อง เขา นั้น ข้า จึ่ง พา เขา ลง มาใน ที่ ปรึกษา ของ พวก ยูดาย แล เหน ว่า ที่ เขา ฟ้อง นั้น เปน แต่ ข้อ ถุ้ม เถียง กัน ด้วย บัญญัติ ของ เขา ไม่ มี เหตุ อัน ควร จะ ตาย อัน ควร จะ จำ จอง ก็ ไม่ มี แล เมื่อได้ รู้ ว่า พวก ยูดาย มุ่ง หมาย ปอง ร้าย ต่อ คน นี้ ข้า จึ่ง ส่ง เขา ไปให้ แก่ ท่าน ที เดียว ก็ ได้ สั่ง ผู้ ฟ้อง นั้นให้ กล่าว ความ เขา แก่ ท่าน ขอให้ ท่าน อยู่ เยน เปน ศุข เถิด ฯะ

๓๑ ๏ เหตุ ดั่ง นี้ พวก ทหาร จึ่ง ทำ ตาม คำสั่ง พา เอา เปาโล เพลา กลาง คืน นั้น มา ถึง เมือง อันติปาตรี เพลา เช้า จึ่ง มอบ เปาโล ไว้ กับ ทหาร ม้า แล้ว กลับ เข้า มา ที่ ป้อม ดั่ง เก่า ฝ่าย ทหาร ม้า นั้น มา ถึง เมือง กายซาไรยา แล้ว เอา หนังสือ ฝาก ทั้ง เปาโล ส่งให้ แก่ ท่าน เจ้า เมือง ๆ ครั้น ได้ อ่าน หนัง สือ และ ถาม ว่า มาแต่ แขวง เมืองใด แลได้ ความ ว่า มา แต่ แขวง เมือง กิลิเกีย ท่าน จึ่ง บอก ว่า ครั้น คน ที่ ฟ้อง เจ้า นั้นได้ มา แล้ว เรา จึ่ง ฟัง เจ้า แล้ว ก็ สั่งให้ คุม เปาโล ไว้ ใน ศาลา ลูก ขุน ของ พญา เฮโรด ฯะ

๏ บท ๒๔ ฃ

๏ อยู่ มา อีก ห้า วัน แล้ว อะนาเนีย ผู้ เปน ปะโรหิตใหญ่ กับ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ทั้งหลาย กับ ทั้ง เตระตุโล ผู้ ปรีชา ถ้อย คำ ได้ ลง มา จะ กล่าว ความ ต่อ เปา โลให้ เจ้า เมือง ฟัง ครั้น เรียก เปาโล เข้า มา แล้ว เตระตุโล จึ่ง จับ เรื่อง ฟ้อง ว่า ข้าพเจ้า ทั้งหลาย มี ความ ศุข สำราญ เพราะ ท่าน เปน อัน มาก ท่าน ได้ ทำ หลาย สิ่ง อัน เปน หน้า สรรเสิญ แก่ พล ประเทษ นี้ เพราะ ท่าน ทรง ล่วง รู้ สาระพัด การ งาน รอบ ที่ รอบ ข้าง ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ขอ รับ ประทาน ด้วยใจ กะตัญญู เจ้า คุณ พีลิกซ์ เจ้า ข้า แล้ว เพื่อ มิให้ ท่าน ได้ เหนื่อย ลำบาก ข้าพเจ้า ขอ ท่าน จงโปรด ฟัง ข้าพเจ้า ศัก น่อย หนึ่ง เถิด เพราะ ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย เหน ว่า คน นี้ เปน คน พาล ร้าย ทำ วุ่น วาย ยื้น กับ พวก ยูดาย ทั้งปวง ทั่ว ทั้ง แผ่นดิน เปน คน หัว หน้า ของ พวก ถือ ลัดทิ ชาว เมือง นาซาเร็ธ นั้น แล้ว ได้ อุษาห์ หวัง จะ ทำ ให้ พระวิหาร เปน มล ทิล ไป ข้าพเจ้า ทั้งหลาย จึ่ง

ได้ จับ เขา และ จะได้ พิภากษา ปรับ โทษเขา ตาม กดหมาย เรา แต่ ว่า ลุเซีย นาย พัน นั้น มา ดวัย ริ์พล เปน อัน มาก ชิง เขา จาก มือ เรา แล สั่ง คน ที่ ฟ้อง เขา มาหา ท่าน เพื่อ ท่าน เอง จะได้ พิภากษา แล รู้ ดวัย เหตุการ ทั้งปวง ที่ ข้าพ เจ้า ฟ้อง เขา นั้น พวก ยูดาย ทั้งหลาย ก็ พลอย เข้า กัน ว่า ความ เปน ดั่งนั้น แล

๑๐ ๏ แล้ว ครั้น เจ้า เมือง พยัก หน้า เปน สำคัญ แก่ เปาโล ว่า ท่าน ยอม ให้ แก้ ตัว เปาโล จึ่ง ตอบ ว่า ครั้น ข้าพเจ้า ได้ เข้า ใจ ว่า ท่าน เปน ผู้ ตัด สิน ชำระ ความ แก่ ประเทศ นี้ หลาย ปี แล้ว ข้าพเจ้า จึ่ง มี ใจ ยินดี จะได้ เล่าความ แก้ ตัว ตรง หน้า ท่าน ท่านได้ ทราบ อยู่ แล้ว ว่า เปน แต่ สิบสอง วัน มาแล้ว ข้าพเจ้า ขึ้น ไป นมัศการ ใน เมือง ยรูซาเลม แล้ว เขา มิ ได้ เหน ข้าพเจ้า ทุ่ม เถียง กัน กับ ผู้ ใด ใน วิหาร หรื ยุยง คนให้ ตื่น ขึ้น วุ่น วาย ในโรง ธรรม ก็ ดี ใน เมือง ก็ ดี แล้ว เหตุ ที่ เขา รอ้ง นั้น เขา จะ ยั้ง ยืนให้ เหน จริง มิ ได้ ข้อ นี้ ข้าพเจ้า ยอม รับ กับ ท่าน ว่า ข้าพเจ้า ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า แห่ง ปู่หญ้า ตายาย นั้น ตาม ทาง ตาม หย่าง ที่ เขา เรียก เปน ทาง มิจฉาทิฐิ แต่ ข้าพเจ้า เชื่อ คำ ที่ เขียน ไว้ ใน คำภีร์ พระบัญญัติ แล ผู้ ทำนาย แล้ว ก็ ไว้ ใจ ใน พระเจ้า เหมือน หย่าง เขา ยอม รับ นั้นว่า คน จะ เปนขึ้น มาจาก ตาย ทั้ง คน ชอบ ธรรม ทั้ง คน หา ชอบ มิได้ และ ใน ข้อ นี้ ข้า ได้ อุษาห์ พาก เพียร คือ ว่า จะได้ มี ใจ อัน สังเกต ผิด แล ชอบใน การ พระเจ้า แลใน การ มนุษ เปน อัน บริสุทธิเสมอ เปน อัถวา ครั้น หลาย ปี ล่วงไป แล้ว ข้าพเจ้า ได้ มา ภา เครื่อง ทาน ให้ แก่ พล ประเทศ ของ ข้าพเจ้า และ เครื่อง ที่ จะ บูชา ถวาย แก่ พระเจ้า ฯะ

๑๙ ๏ คราว นั้น ลาง คน เปน พวก ยูดาย มา แต่ เมือง อาเซีย ได้ ภบ ข้า พเจ้า อยู่ ใน วิหาร ชำระ เสีย แล้ว จะ เปน ดวัย ฝูง คน หรื ดวัย โกลาหล ก็ หา มิ ได้ ถ้า คน เหล่า นั้น มี ความ ประการ ใด ที่ จะ ว่า ต่อ ข้าพเจ้า ควร จะ ได้ มา นี้ ฟ้องไป หรื ให้ คน เหล่า นี้ ว่า ไป เถิด ว่า เมื่อ ข้าพเจ้า ได้ ยืน ใน ที่ ปรึกษา นั้น เขา ได้ เหน ข้อ ผิด ประการ ใด อยู่ ใน ข้าพเจ้า เว้น ไว้ แต่ คำ นี้ สิ่ง เดียว ที่ ข้าพเจ้า ได้ รอ้ง ว่า เมื่อ ยืน อยู่ กลาง เขา นั้น คือ ว่า ท่าน ทั้ง

หลาย พิภาคษา ข้า วัน นี้ ควัย ข้อ ที่ ว่า คน ภาย จะ เปน ขึ้น มา อีก ส่วน พี สิกซ์ เจ้า เมือง เปน ผู้ รู้ ควัย ทาง นั้น ถี่ ถ้วน ก็ ผัด ไป ว่า ครั้น ลุเซีย นาย พัน จะ ลง มา ข้า จึ่ง จะ รู้ ใน ความ ท่าน ทั้งหลาย ให้ ตลอด ก็ได้ สั่ง แก่ นาย รอย ให้ คุม เปาโล แต่ ให้ แก้ เครื่อง จำ จอง แล้ว ถ้า ใคร ใน พวก เพื่อน ของ เขา จะ ปรนิบัติ หรือ จะ มา เยี่ยม เขา ก็ อย่า ห้าม เลย ฯะ

๒๔ ๏ อยู่ มา หลาย วัน พญา พีลิกซ์ นั้น กับ ภรรยา ของ ท่าน ชื่อ ดรูซีเล ผู้ เปน หญิง พวก ยูดาย ใช้ ไป หา เปาโล มา จะ ได้ ฟัง ควัย การ ที่ จะ เชื่อ ใน พระคริศโต แล เมื่อ เปาโล กล่าว ความไป ว่า ควัย การ ชอบ ธรรม ควัย การ เจียม สะเงี่ยม ตัว ควัย การ พิภากษา อัน จะ มา ภาย หน้า นั้น พญา พีลิกซ์ ได้ กลัว ตัว สั่น แล้ว ก็ ตอบ ว่า บัด นี้ จงไป เถิด ครั้น เปน เวลา ชอบกล จะ ให้ หา มา อีก และ พญา นั้น นึกไว้ ใจ ว่า เปาโล จะเอา เงิน มาให้ เรา เพื่อ เรา จะได้ ปล่อย เสีย จึ่งให้ หา มา สั่ง สนทนา กัน บ่อย ๆ แต่ ครั้น สอง ปี ล่วงไป แล้ว พญา พีลิกซ์ เว้น ที่ไว้ แก่ โประกิโอเฟศโต แล ครั้น พญา พีลิกซ์ มีใจ ปรารถนา จะทำ เปน ที่ ชอบ แก่ พวก ยูดาย จึ่ง ละ เปาโลไว้ ทั้ง จำ อยู่ นั้น ฯะ

๏ บท ๒๕ ฯ

๏ เหตุ ดั่ง นี้ ครั้น เฟศโต ได้ ที่ จะ ครอง เมือง ก็ได้ อยู่ เมือง กายซาไรอา สาม วันแล้ว จึ่ง ขึ้นไป เมือง ยรูซาเลม เมื่อ นั้น ปะโรหิตใหญ่ แล คน ที่ เปน ผู้ ใหญ่ ๆ ใน พวก ยูดาย มา หา ท่าน กล่าว ความ ต่อ เปาโล อ้อน วอน ท่าน ขอให้ ใช้ ไป หา เปาโล ขึ้น มา เมือง ยรูซาเลม หมายใจ ว่า จะ ฆ่า เสีย กลาง ทาง แต่ เฟศโต ตอบ ว่า เปาโล นั้น คง จะให้ รักษา ไว้ ใน เมือง กาย ซาไรอา แล คอย น่อย หนึ่ง แล้ว ท่าน จึ่ง จะ กลับ ไป ที่ นั้น ควัย ท่าน ก็ ยัง ว่า ถ้าใน พวก ท่าน นี้ มีใคร จะ ไปได้ ก็ให้ ไป ควัย กันเถิด แล้ว ถ้า มี ข้อ ผิด สิ่งใดใน คน นั้นให้ กล่าว ฟ้อง ไป เถิด แล ครั้น ได้ คอย ที่ นั้น แปดวัน สิบ วัน แล้ว ท่าน จึ่ง ลง ไป เมือง กายซาไรอา แล้ว อีก วัน เดียว ท่าน นั่ง ใน ที่ พิภากษา ก็ สั่งให้ หา เปาโล ภา เข้า มา ครั้น ภา เข้า มา แล้ว พวก

ยูดาย ที่ได้ ลง มา แต่ เมือง ยรูซาเลม จึ่ง ยื่น รอบ รอ้ง ฟ้อง เปาโล ด้วย หลาย ข้อ เปน ข้อใหญ่ หนัก ด้วย แต่ จะ ว่าให้ ยืน มั่น คง ไม่ ได้ ฝ่าย เปาโล จึ่ง ตอบ แก้ ตัว ว่า อัน ข้า จะ ได้ ผิด ต่อ กดหมาย พวก ยูดาย หรื ต่อ วิหาร หรื ต่อ กายซา ผู้ กระษัตร นั้น หา มิได้ ศัก สิ่ง เมื่อ เฟศโต ปราถนา จะให้เปน ที่ ชอบใจ ของ พวก ยูดาย ท่าน จึ่ง ถาม เปาโล ว่า เจ้า จะใค่ร ขึ้นไป เมือง ยรูซาเลมให้เรา พิภากษา ที่ นั้น หรื เปาโล ก็ ตอบ ว่า ข้าพเจ้า อยู่ใน ที่ พิภากษา ของ กายซา ผู้ กระษัตร ควร จะได้ พิภากษาใน ที่ นั้น ข้าพเจ้า มิ ได้ ผิด ต่อ พวก ยูดาย ประการใด เลย นั้น ท่าน ทราบ ดี ๆ อยู่ แล้ว ด้วย ว่า ถ้า ได้ ผิด ข้อใด หรื ได้ ทำ สิ่งใด อัน ควร จะ ปรับให้ ตาย ข้าพเจ้า จะยอม ตาย ขัด มิได้ แต่ ว่า ถ้าใน ข้อ ที่ เขา ฟ้อง นั้น ยัง ยืนไม่ ได้ศัก สิ่ง ใคร ผู้ใด จะเอา ข้าพเจ้า มอบ ให้แก่ เขา ไม่ ได้ ข้าพเจ้า ขอให้ความ นี้ สุด แต่ กายซา ผู้กระษัตร เถิด ครั้ง นั้น เมื่อ เฟศโต คิด อ่าน กัน กับ ที่ ปรึกษา แล้ว ท่าน จึ่ง ตอบ แก่ เปาโล ว่า เจ้า จะให้ความ นี้ สุด แต่ กายซา ผู้ กระษัตร คง จะ ไปให้ สุด แต่ กายซา นั้น และ

๑๓ ◎ ครั้น หลาย วัน ล่วง ไป แล้ว กระษัตร อะฆริปา กับ เบระนิเก ผู้ภรรยา มา ถึง เมือง กายซาไรอา จะ คำนับ พญา เฟศโต ครั้นได้ คอย อยู่ที่ นั้น เปน หลาย วัน แล้ว เฟศโต จึ่ง เอา ความ ที่ เขา ฟ้อง เปาโล นั้น มา กล่าว ให้ท่าน ฟัง ว่า ยัง มี คน หนึ่ง ที่ พญา ฟีลิกซ์ ละ ไว้นี้ ทั้ง จำ อยู่ เมื่อ ข้า ขึ้นไป เมือง ยรูซาเลม พวก ปะโรหิตใหญ่ แล ผู้เถ้า ผู้ แก่ ของ พวก ยูดาย ได้ มา ขอให้ ข้า พิภากษาความ ต่อ คน นี้ ข้า ได้ ตอบ แก่ เขา ว่า ตาม ทำเนียม พวกโรม นั้น จะปรับโทษ ผู้ ใดให้ ถึงชิพหาย มิได้ ก่อน กว่า ผู้ ที่ ต้อง คะดี นั้น จะมี ผู้ ฟ้อง มา ตรง หน้า แล มี ช่องโอกาษ จะได้ ว่า แก้ตัว ใน ข้อ ที่ เขา ฟ้อง นั้น เหตุ ฉะนี้ เมื่อ เขา ลง มา ที่ นี้ แล้ว ข้า มิ ได้ ผัดให้ ช้า แต่ ว่า คอย แต่ คืน เดียว แล้ว ข้า จึ่ง ขึ้น นั่ง ใน ที่ พิภากษา สั่งให้ หา คน นี้ พา มา เมื่อ คน ที่ ฟ้อง เขา กล่าว เหตุ นั้น เปนไม่ เหมือน ข้า คิดไว้นั้น เขา มี ข้อ เถียง กัน กับ เขา ด้วย ลัดทิ ของ เขา แล ด้วย เยซู คน หนึ่ง ที่ ตาย แล้ว แต่ ที่ เปาโล ว่า ยัง เปน อยู่

เมื่อ ข้า ฉงน อยู่ ด้วย ข้อ เถียง กัน หย่าง นี้ ข้า จึ่ง ถาม คน นี้ ว่า เจ้า หยาก จะ ไป เมือง ยรูซาเลม ให้ พิภากษา ใน ข้อ เหล่า นี้ ที่ นั้น หรื ครั้น เปาโล ขอ ให้ งด ความ นี้ จน ได้ ทราบ ถึง เอาฆูซะโต กายซาผู้ กระษัตร ข้า จึ่ง สั่ง ให้ งด เสีย กว่า ข้า จะ ได้ ส่ง ให้ แก่ กายซา นั้น เมื่อ นั้น พญา อะฆริปา บอก แก่เฟศโต ว่า เรา ปราถนา จะ ฟัง คน นี้ ด้วย เฟศโต ก็ ตอบ ว่า พรุ่งนี้ ท่าน จะ ได้ ฟัง เขา

๒๓ ๏ เพลา รุ่ง เช้า ครั้น พญา อะฆริปา กับ เบระนิเก ผู้ ภรรยา ได้ มา ด้วย สง่า ราศี เปน อัน มาก เข้า ไป ใน ที่ จะ ชุมนุม กัน ฟัง นั้น ด้วย กัน กับ นาย พัน แล ขุนนาง ผู้ ใหญ่ ใน เมือง และ ครั้น เฟศโต ได้ สั่ง ให้ เอา เปาโล ภา มา แล้ว เฟศโต จึ่ง ว่า ดูกร ท่าน อะฆริปา ผู้ กระษัตร ทั้ง บันดา คน ที่ มา อยู่ นี้ ท่าน ทั้งหลาย จง พินิจ ดู คน นี้ ด้วย คน นี้ และ สิ้น ทั้ง ฝูง คน พวก ยูดาย ได้ มา กวน ข้า ใน เมือง ยรูซาเลม และ ใน ที่ นี้ รอ้ง ว่า ไม่ ควร จะ เอา ชีวิตร เขา ไว้ ได้ ครั้น ข้า ได้ เข้า ใจ ว่า เขา มิ ได้ ทำ สิ่ง ใด อัน ควร จะ ปรับ ให้ ตาย และ เขา ได้ ขอ ให้ ความ นี้ สุด แก่ เอาฆูซะโต ผู้ กระษัตร ข้า จึ่ง ได้ ลง ใจ ว่า จะ ส่ง เขา ไป แต่ ไม่ รู้ อะไร เปน แน่ ที่ จะ ได้ เขียน ฝาก แก่ ท่าน ผู้ เปน จ้าว เหตุ ดั่ง นี้ ข้า จึ่ง ภา เขา ออก มา ตรง หน้า ท่าน ทั้งหลาย ต่อ หน้า ท่าน อะฆริปา เปน ต้น เพื่อ ว่า เมื่อ ท่าน ฟัง พิจาระณา แล้ว จะ ได้ ศัก สิ่ง อัน จะ เขียน ได้ เพราะ ว่า เมื่อ จะ ส่ง คน โทษ ไป และ ไม่ กล่าว เหตุ ไป ด้วย นั้น ดู ไม่ สม ไม่ ควร เลย ฯะ

๏ บท ๒๖ ฯ

๏ เมื่อ นั้น พญา อะฆริปา สั่ง แก่ เปาโล ว่า ถ้า เจ้า จะ กล่าว ความ แก้ ตัว ก็ ได้ เปาโล จึ่ง โบก แบ มือ ออก เปน สำคัญ แล้ว กล่าว ความ ไป ว่า ข้า แต่ ท่าน อะฆริปา ผู้ เปน กระษัตร อัน ข้าพเจ้า จะ ได้ เล่า ความ แก้ ตัว ต่อ หน้า ท่าน วัน นี้ ด้วย ข้อ ทั้งปวง ที่ พวก ยูดาย ฟอ้ง ข้าพเจ้า ๆ เหน ว่า เปน บุญ ลาภ นัก หนา เปน ลาภ ใหญ่ เพราะ ท่าน ทรง ทราบ ใน ทำเนียม แล เหตุ การ ทั้งปวง ของ พวก ยูดาย เหตุ ดั่ง นั้น ขอ ท่าน ฟัง ข้าพเจ้า ด้วย ใจ ปรานี

ชาว ยูดาย ทั้งปวง ที่ ได้ รู้จัก ข้าพเจ้า แต่เดิม ได้ รู้ อยู่ ว่า ข้าพเจ้า ได้ ทำ กิริยา เลี้ยง ชีวิตร นั้น เปน หย่างไหน ตั้ง แต่ อายุศม์ ยัง นอ้ย ว่า แต่ แรก เปน ใน กลาง พล ประเทษ ของ ข้าพเจ้า ที่ เมือง ยรูซาเลม ถ้า เขา จะ ใคร่ เปน พญาณ ว่า ก็ ว่า ได้ ว่า ข้าพเจ้า ได้ เปน พวก ฟาริซาย ตาม เพท คน ที่ ถือ วัตะ ปรนิบัติ ของ พวก เรา ครัด เคร่ง กว่า คน ทั้งปวง แล บัด นี้ ข้าพเจ้า ยืน อยู่ ตอ้ง พิภากษา ใน ข้อ ที่ ไว้ ใจ ใน คำ สัญา อัน พระเจ้า ได้ ตรัส สัญา ไว้ กับ ปู่หญ้า ตายาย แห่ง เรา พวก เรา ทั้ง สิบ สอง สะกูล จึ่ง ได้ อุษาห์ ปรนิบัติ ทั้ง กลางวัน ทั้ง กลางคืน ไว้ ใจ หวัง จะ ถึง ที่ สำเรจ แห่ง คำ สัญา นั้น เพราะ ไว้ ใจ ดั่ง นี้ โอ กระษัตร อะฆริปา ข้าพเจ้า ตอ้ง ฟอ้ง แต่ พวก ยูดาย เปน ไฉน ท่าน ทั้งหลาย จะ คาด ความ ว่า อัน พระเจ้า จะ ให้ คน ตาย เปน ขึ้น มา ใหม่ นั้น เชื่อ ไม่ ได้ ด้วย เหตุ นี้ ข้าพเจ้าเอง แต่ ก่อน ได้ คิด ว่า ชอบ ควร จะ ทำ ซึ่ง ผิด ต่อ นาม พระเยซู ชาว นาซาเรธ ข้าพเจ้า จึ่ง ได้ ทำ แก่ ชาว เมือง ยรูซาเลม แล ผู้ บริสุทธิ หลาย คน ข้าพเจ้า ได้ ขัง ไว้ ใน คุก อาชา อัน จะ ทำ นั้น ได้ รับ แต่ พวก ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ แล เมื่อ คน เหล่า นั้น ตอ้ง ฆ่า เสีย ข้าพเจ้า ได้ ให้ สำคัญ ว่า เหน ชอบ ด้วย ข้าพเจ้า ได้ ทำ โทษ เขา ทุก โรง ธรรม ขืน เขา ให้ ว่า ที่ หยาบ ช้า เพราะ ข้าพเจ้า บ้า โมโห ต่อ เขา แล้ว จึ่ง ได้ ไล่ เคี่ยว เขน เขา จน ถึง แขก บ้าน แขก เมือง ฯะ

๑๒ ๏ คราว นั้น ข้าพเจ้า ได้ รับ หนังสือ แต่ พวก ปะโรหิต ใหญ่ อัน มอบ อาชา ให้ ข้าพเจ้า ไป เมือง ดาเมเซ็ค เมื่อ ข้าพเจ้า เดิร ทาง ไป เพลา ตระวัน เที่ยง ข้า แต่ ท่าน ผู้ กระษัตร ข้าพเจ้า ก็ ได้ เหน สว่าง มา จาก อากาษ สอ่ง แสง ลอ้ม ตัว ข้าพเจ้า ทั้ง คน ที่ ไป ด้วย กัน ด้วย รัศมี อัน เกิน รัศมี พระอาทิตย์ แล ครั้น ข้าพเจ้า ทั้งปวง นั้น ซะม่ำ ลง ถึง ดินแล้ว ข้าพเจ้า ได้ ยิน เสียง พูด แก่ ข้าพเจ้า เปน ภาษา เฮบราย ว่า เซาโล ๆ เอ๋ย ทำ ไม่ ข่มเหง เรา อัน ตัวเจ้า จะ ถีบ กะตัก นั้น ยาก อยู่ ข้าพเจ้า จึ่ง ได้ ถาม ว่า ข้า แต่ พระองค์ เจ้า ข้า ท่านเปน ผู้ ใด ท่าน ก็ ตรัส ตอบ ว่า เรา เปน เยซู ที่ เจ้า

ข่มเหง อยู่ แต่ ว่า เจ้า จง ลุก ขึ้น ยืน บน ดิน เถิด ด้วย เหตุ ดั่ง นี้ เรา ได้ สำแดง แก่ เจ้า ว่า เรา ได้ เลือก เจ้า ให้ เปน ผู้ ปรนิบัติ แล พญาณ ว่า ด้วย เหตุ ที่ เจ้า ได้ เหน แล้ว และ เหตุ ที่ เรา ยัง จะ สำแดง ภาย หน้า เรา จะ ช่วย เจ้า ให้ รอด พ้น จาก พล เมือง แล จาก คน ต่าง ประเทษ เรา ใช้ เจ้า ไป หา คน ต่าง ประเทษ นั้น ให้ เบิด ตา เขา เพื่อ เขา จะ กลับ ออก จาก ที่ มืด มา ถึง ที่ สว่าง พ้น อาชฺญ ของ ซาตาน มา หา พระเจ้า เขา จะ ได้ รับ ซึ่ง ยก ความ ผิด เขา และ ได้ ที่ มระดก ด้วยกัน กับ คน ที่ ดวง ซึ่งจะ เปน อัน บริสุทธิ แล้ว เดช กำลัง ใจ เชื่อ ใน เรา ข้า แต่ ท่าน อะฆริปา ผู้ เปน กระษัตร ครั้น เปน เช่น นี้ แล้ว ข้าพเจ้า จะ รังเกียด ประมาท ต่อ นิมิตร อัน มา แต่ สวรรค์ นั้น หา มิได้ แต่ ว่า ใน เมือง ดาเมเซ็ค เปน ต้น แล ใน เมือง ยรูซาเลม และ ทั่ว แว่น แคว้น เมือง ยูดาย แล ใน ประเทษ ทั้งหลาย ข้าพเจ้า ได้ ว่า กล่าว สั่ง สอน ให้ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่ กลับ มา หา พระเจ้า ทำการ ทำ ผล อัน สม ควร แก่ คน ที่ ตั้ง ใจ ใหม่ แล้ว เพราะ ได้ ทำ ดั่ง นี้ พวก ยูดาย ทั้งหลาย ครั้น จับ ข้าพเจ้า ใน วิหาร แล้ว อุษาห์ พากเพียร จะ ได้ ประหาร เสีย แต่ ด้วย พระเจ้า ทรง โปรด ช่วย ข้าพเจ้า จึ่ง คง ยืน อยู่ จน ทุกวัน นี้ เปน พญาณ สอน ทั้ง น้อย ทั้ง ใหญ่ แต่ มิได้ สอน คำ อื่น เว้น แต่ ความ ที่ บันดา ผู้ ทำนาย ทั้ง โมเซ ได้ กล่าว ไว้ ว่า คง จะ เปน มา คือ ว่า พระ คริศโต คง จะ ทน ทุกข ทระมาน แล เปน คน แรก ที่ ขึ้น มา จาก ตาย จึ่ง จะ เปน รัศมี อัน จะ ส่อง แสง แก่ พล เมือง แล แก่ นา ๆ ประเทษ ทั้งหลาย ฯะ

๒๔ ๏ เมื่อ เปาโล ยัง ว่า กล่าว ดั่ง นี้ เฟศโต ก็ แผด เสียง ขึ้น ดั่ง ว่า เปาโล เอ๋ย ตัว เจ้า คลั่ง เสีย แล้ว การ เรียน วิชา มาก มาย นั้น ผเอิน ให้ เสีย จิตร ไป เปาโล ก็ ว่า เฟศโต เจ้าคุณ ซา ข้าพเจ้า ไม่ คลั่ง แต่ ยัง พูด ถ้อย คำ อัน สัจ จริง และ ควร แก่ คน อัน มี สติ เพราะ ว่า ท่าน ผู้ กระษัตร ทรง ทราบ รู้ ด้วย ข้อ เหล่า นี้ และ ข้าพเจ้า กล่าว ต่อ หน้า ท่าน ด้วย ใจ กล้า ข้าพเจ้า เข้า ใจ เปน แน่ ว่า ใน ข้อ การ ทั้ง นี้ ไม่มี สิ่ง ใด ที่ บัง ซ่อน เสีย จาก ท่าน

ด้วย ว่า การ นี้ มิได้ เปน มา ใน ที่ ลับ ข้า แต่ ท่าน อะฆริปา ผู้ กระษัตร ท่าน เชื่อ ใน คำภีร์ ผู้ ทำนาย หรื ข้าพเจ้า รู้ อยู่ ว่า ท่าน เชื่อ อะฆริปา ผู้ กระษัตร นั้น จึ่ง ตอบ แก่ เปาโล ว่า เจ้า ทำ เกือบ จะ ให้ เรา ลง ใจ เปน คริศเตียน อยู่ แล้ว ฝ่าย เปาโล ก็ ตอบ ทูล ว่า ข้าพเจ้า ตั้ง ความ ปราถนา แก่ พระเจ้า หวัง จะ ให้ ไม่ ว่า แต่ ท่าน ผู้ เดียว แต่ จะ ให้ คน ทั้งปวง ที่ ฟัง ข้าพเจ้า วัน นี้ ไม่ ว่า เกือบ จะ เปน แต่ ให้ เปน จริง เหมือน หย่าง ข้าพเจ้า ทุก สิ่ง เว้น แต่ เครื่อง จำ จอง นี้ ฯ

๓๐ ๏ เมื่อ นั้น ท่าน ผู้ กระษัตร และ เจ้า เมือง ทั้ง นาง เบระนิเก แล คน ทั้งปวง ที่ ชุมนุม กัน นั้น ลุก ขึ้น ออก ไป พูดจา สนทนา กัน ว่า คน นี้ มิได้ ทำ อะไร อัน ควร แก่ โทษตาย หรื จำจอง ฝ่าย อะฆริปา นั้น ท่าน จึ่ง บอก แก่ เฟศโต ว่า ถ้า คนนี้ มิได้ ขอ ให้ ความ สุดแต่ กายซะ ผู้ กระษัตร จะปล่อย เขา ก็ ได้

๏ บท ๒๗ ฯ

๏ ครั้น ว่า เขา ตั้ง ใจ จะ ให้ เรา แล่น ไป ถึงเมือง อิตาเลีย เขา ก็ มอบ เปาโล ทั้ง คน อื่น บ้าง อัน ต้อง จำ อยู่ นั้น ให้ ไว้ กับ คน หนึ่ง ชื่อ ยูเลียว เปน นาย รอ้ย ใน ทับ หลวง แล้ว ให้ ลง สำเภา ลำ หนึ่ง แต่ เมือง อัดรามุไตอน หมาย ว่า จะ ไป แวะ หลาย ท่า แขวง เมือง อาเซีย ลง สำเภา แล้ว จึ่ง ออก ไป อะริศตาโค คน หนึ่ง ชาว เมือง มาเกโดเนีย แต่ เกิด ใน เมือง เธซะโลนิเก ได้ ไป ด้วย ใน วัน สอง เรา ได้ มา ถึง เมือง ซีโดน ฝ่าย ยูเลียว นั้น ท่าน มี ใจ เมตา ต่อ เปาโล ยอม ให้ ไป หา เพื่อน ฝูง แล รับ คำนับ กัน ครั้น ออก จาก ที่ นั้นแล้ว เรา จึ่ง แล่น มา ใต้ เกาะ กุปโร เพราะ ทวน ลม อยู่ และ ครั้น ได้ ข้าม ซะเล ใก้ล เมือง กิลิเกีย แล เมือง ปัมฟุเลีย แล้ว ก็ ได้ ลงมา ถึงเมือง มุรา แขวง เมือง ลุเกีย ที่ นั้น นาย รอ้ย ภบ สำเภา ลำหนึ่ง มา แต่ เมือง อาเลกซันดเรีย จะ แล่น ไป เมือง อิตาเลีย แล้ว ให้ เรา ลง เข้า ใน ลำ นั้น แล ครั้น เรา แล่น มา ช้า ๆ เปน หลาย วัน แล้ว เรา ยัง ไม่ ใค่ร จะ ถึง เมือง กะนีโด ได้ เพราะ ลม ขัด อยู่ เรา จึ่ง แล่น มา ใต้ เกาะ เกรเต ใก้ล กับ เมือง ซัลโมเน

ครั้นแล่นมาใกล้ฝั่งเกาะนั้น ก็มาถึงตำบลหนึ่งที่เขาเรียกว่า ที่จอดเรืองาม ตำบลนั้นใกล้กับเมืองลาซายะ ฯะ

๙ ๑ ครั้นล่วงเวลานานแล้ว และเมื่อการจะแล่นนั้นเปนหน้ากลัวนัก เพราะระดูคือเวลาที่เขาอดอาหารนั้นล่วงพ้นไปแล้ว เปาโลจึ่งเตือนสติเขาว่า ดูกรท่านทั้งหลาย ข้าเหนว่า ที่เรามาเที่ยวนี้ จะมีอันตรายมากมายในของบันทุกแลสำเภาเท่านั้นหามิได้ แต่จะถึงชีวิตรของท่านด้วย แต่ฝ่ายนายร้อยก็เชื่อไว้ใจแก่ต้นหล แลนายเรือมากกว่าคำที่เปาโลว่านั้น แล้วเมื่อเหนที่จอดนั้นหาเปนที่ชอบกลจะอยู่หน้าหนาวไม่ คนเปนอันมากปรึกษากันให้ออกจากที่นั้น นึกจะได้ไปถึงเมืองฟอยนิกเก คอยอยู่นั้นจนสิ้นหน้าหนาว ที่นั้นเปนที่จอดในเกาะเกรเตอยู่ข้างทิศใต้เฉียงพระตี ครั้นลมพัดเบา ๆ มาแต่ทิศใต้ เขาเหนจะได้ตามปราถนาแล้ว จึ่งถอนสมอแล่นชิดกันกับฝั่งเกาะเกรเต ไม่ช้าไม่นานจึ่งเกิดลมพยุห์หย่างหนึ่งที่เรียกว่ายุรกลุโดนพัดมากะทุ่ง ครั้นพยุห์นั้นถูกสำเภา ๆ ก็สู้ไม่ได้ เราจึ่งปล่อยไปตามลมส่งนั้น ครั้นเราซัดมาถึงเกาะเลกชื่อเกลาเดแล้ว จะเอาเรือลำเลกยกขึ้นได้นั้น เปนแต่ด้วยยากนัก ครั้นได้แล้วก็เอาอะไรที่จะเปนกำลังช่วยมาผูกสำเภารอบล่าง แลเมื่อกลัวจะเกยที่หาดซายจึ่งถอนเสาออกก็ลอยไปดังนั้น ครั้นพยุห์นั้นยังเปนกำลังกล้าแขงอยู่อีกวันหนึ่งเขาขนของขึ้นทิ้งเสีย ในวันสามนั้นเราจึ่งลงมือเอาเครื่องสำเภาทิ้งเสีย ครั้นมิได้เหนพระอาทิตย์ และดาวดาราเปนหลายวันแลพยุห์ยังเปนกำลังมากอยู่ ก็เสียใจว่า อันเราจะรอดไม่ได้แล้ว ครั้นอดอาหารนานแล้ว เปาโลจึ่งยืนขึ้นท่ำกลางเขาว่า ดูกรชาวเราควรแล้วที่ท่านจะได้ฟังคำของข้า มิออกจากเกาะเกรเตนั้น จึ่งมิต้องถูกภัยอันตรายดังนี้ แต่เดี๋ยวนี้ข้ายังเตือนท่านให้มีใจขึ้น ด้วยว่าชีวิตรของใครจะเสียมิได้ จะเสียแต่สำเภาเท่านั้น เพราะว่าเพลา

คืน นี้ ทูต แห่ง พระ ผู้ เปน เจ้า ของ ข้า ที่ ข้า ปรนิบัติ อยู่ นั้น มา ยืน บอก แก่ ข้า ว่า เปาโล เอ๋ย อย่า กลัว เลย ด้วย ว่า จำ เปน ให้ เจ้า ไป ถึง กายซา ผู้ กระษัตร และ จง ดู เถิด คน ทั้งปวง ที่ แล่น มา ด้วย กัน นั้น พระเจ้า ได้ มอบ ให้ แก่ เจ้า แล้ว เหตุ ดั่ง นี้ ชาว เรา จง ชื่น ใจ เถิด ด้วย ข้า เชื่อ ใน พระเจ้า ว่า จะ เปน สำเร็จ เหมือน หย่าง ได้ ตรัส ว่า แก่ ข้า แต่ ว่า เรา จะ ต้อง ซัด มา ถึง เกาะ แห่ง ใด แห่ง หนึ่ง จะ

๒๗ ๑ ถึง สิบ วัน แล้ว เปน เมื่อ เรา ลอย ไป มา ใน ซะเล อัดเรีย เพลา ดึก สองยาม พวก ลูกเรือ สำคัญ ว่า มา ใก้ล ฝั่ง แห่ง หนึ่ง จึ่ง หยั่ง น้ำ แล้ว เหน ว่า ลึก ยี่สิบ วา ครั้น ไป น่อย หนึ่ง จึ่ง หยั่ง น้ำ อีก ได้ สิบ ห้า วา เรา กลัว จะ โดน ถูก หิน จึ่ง ทอด สมอ สี่ อัน แต่ ท้าย เรือ แล้ว คอย ตระวัน รุ่ง แล้ว ครั้น ลูก เรือ หา ช่อง จะ หนี จาก สำเภา แล หย่อน เรือ เลก ลง ใน ซะเล เปน อุบาย เหมือน ว่า จะ ทอด สมอ ออก จาก หัว เรือ เปาโล จึ่ง บอก แก่ นาย รอ้ย แล พวก ทหาร ว่า ถ้า เขา มิได้ อยู่ ใน สำเภา ท่าน ทั้งหลาย จะ รอด ไม่ ได้ พวก ทหาร จึ่ง ตัด เชือก ที่ ผูก เรือ เลก ให้ เรือ นั้น ตก ลอย ไป เมื่อ ยัง ไม่ ทัน รุ่ง เปาโล ได้ ตัก เตือน คน ทั้งปวง ให้ รับ อาหาร ว่า วัน นี้ ถวัน สิบ สี่ วัน ท่าน ได้ คอ่ย อด มิ ได้ รับ อาหาร เหตุ ฉะนี้ ข้า ชวน ท่าน ให้ รับ อาหาร เถิด จะ เปน คุณ เปน ประโยชน์ แก่ ตัว ด้วย ว่า ผม ศีศะ ของ ผู้ ใด แต่ เส้น เดียว จะ เสีย หา มิ ได้ ครั้น ได้ ว่า ทั้ง นี้ แล้ว ท่าน จึ่ง รับ ขนม โมทนา พระคุณ พระเจ้า ต่อ หน้า คน ทั้งปวง แล้ว หัก กิน เสีย คน ทั้ง ปวง ชื่น ใจ ขึ้น แล้ว ก็ ได้ รับ อาหาร ครั้น เรา นับ คน ใน สำเภา นั้น หมด ด้วย กัน เปน สอง รอ้ย เจด สิบ หก คน ครั้น เขา กิน อิ่ม แล้ว จึ่ง เอา เข้า สาลี ทิ้ง ใน ซะเล ให้ สำเภา เบา ขึ้น เมื่อ สว่าง ขึ้น แล้ว ดิน ฝั่ง นั้น ยัง ไม่ รู้จัก แต่ ภบ อ่าว หนึ่ง ใก้ล ตลิ่ง จึ่ง คิด ว่า ถ้า จะ ทำ ได้ จะ เอา สำเภา ซัก เข้า ที่ นั้น ครั้น ตัด สาย สมอ ให้ ลง ใน ซะเล แล้ว แก้ ทาง เสือ ยก ใบ หัว ขึ้น ให้ กิน ลม แล่น เข้า ไป ถึง ตลิ่ง เมื่อ มา ถึง ตำบล ที่ ซะเล สอง แห่ง มา กะทบ กัน

สำเภาเกยดินอยู่ หัวเรือติจดินแน่นออกมิได้ ท้ายเรือนั้นก็อับป่างด้วยกำลังคลื่นใหญ่ ฯะ

๔๒ ๏ ฝ่ายพวกทหารเขาปรึกษากันว่า พวกจำจองนั้นฆ่าเสียกลัวจะว่ายน้ำออกหนีไป แต่นายรอัยนั้นหยากจะช่วยเปาโลเอาไว้ จึ่งห้ามเขาสั่งว่า ใคร ๆ ที่จะว่ายได้ให้โจนลงน้ำไปบกก่อน คนที่เหลือนั้นให้ขี่กระดานบ้าง ท่อนเรือที่หักบ้าง ดังนี้ก็รอดมาถึงตลิ่งได้สิ้นทุกคน

๏ บท ๒๘ ฯ

๏ ครั้นรอดมาถึงตลิ่งแล้ว จึ่งรู้ว่าที่นั้นเปนเกาะชื่อว่าเมลิเต ชาวเกาะนั้นถึงเปนเชิงชาวป่า ยังได้สงเคราะห์เมตาเราเปนอันมาก เหนมีฝนแลเรายังหนาวอยู่นั้น จึ่งก่อไฟขึ้นรับเราไว้ให้ผิงทุกคน แล้วครั้นเปาโลได้เกบกิ่งไม้เลก ๆ เปนมัดหนึ่ง แลมาใส่บนไฟนั้นจึ่งมีงูตัวหนึ่งอุ่นไฟแล้วออกมาติจพันท์อยู่ที่มือของเปาโล เมื่อชาวเกาะเหนงูนั้น หอ้ยลงแต่มือของเปาโล เขาจึ่งพูดกันว่า ชรอยคนนี้ได้ฆ่าคน ถึงรอดจากชะเลได้แล้ว เวรากรรมยังหายอมให้จำเริญชีวิตรไม่ ฝ่ายเปาโลก็สบัดตัวสัตวนั้นตกในไฟ หาเปนอันตรายประการใดไม่ เขาก็คอยดูนึกว่าไม่ช้าจะพองขึ้น แลล้มลงตายทีเดียว เมื่อพินิจดูนานแล้ว ไม่เหนเกิดเปนไภยศักสิ่ง เขาจึ่งกลับใจว่าท่านเปนพระแล

๗ ๏ คนที่เปนผู้ใหญ่ในเกาะนั้น ชื่อว่าปปเลียวมีไร่นาแลที่อยู่ในตำบลนั้น ท่านมีใจเมตาได้รับเราไว้ให้อาไศรยด้วยเปนสามวัน บิดาของปปเลียวนั้นเปนไข้ตกมูกเลือดอยู่ เปาโลจึ่งเข้าไปหาท่าน และครั้นได้สวดทั้งความปราถนาแล้ว ก็ได้วางมือบนท่านรักษาให้หาย เมื่อทำทั้งนี้แล้ว คนอื่นในเกาะนั้นที่มีโรคต่าง ๆ ได้มา แลท่านได้รักษาเขาให้หาย เขาก็ได้คำนับนับถือเราเปนหลายหย่าง แลเมื่อเราจะไปนั้นแลต้องการสิ่งใด เขาก็ให้ทุกสิ่ง ฯะ

๑๑ ๏ อยู่มาครั้นสิ้นสามเดือนแล้ว เราจึ่งลงในสำเภาของเมือง

อาเลกซันดเรีย ที่ได้ติดค้างอยู่ในเกาะนั้นจนสิ้นหน้าหนาว ลำนั้นก็มี
รูปดิอศกูรอยเปนสำคัญ ลงเรือแล้วก็แล่นลงมาถึงเมืองซูรากูซาย คอย
อยู่นั้นสามวัน แต่นั้นมาทางอ้อมจนถึงเมืองเรฆีอน ครั้นล่วงวันหนึ่ง
ลมพัดมาแต่ทิศใต้ เราจึ่งแล่นมาแลในวันสองถึงเมืองโปติโอลอย
เมื่อภบพวกพี่น้องที่นั้น ที่ได้เชิญเราให้อยู่ด้วยเปนเจ็ดวัน หย่างนี้
และที่เรามาทางจะไปเมืองโรม แต่นั้นพวกพี่น้อง ครั้นได้ฟังเหตุการ
ของเรา ก็ออกมาหาเรา ก็มาถึงบ้านอับปีโอโฟโร แลบ้านตรีตเบระ ครั้น
เปาโลได้เหนพี่น้องเหล่านั้น จึ่งโมทนาพระคุณพระเจ้า และค่อยชื่นใจขึ้น
๑๖ ๏ ครั้นเรามาถึงเมืองโรมแล้ว นายร้อยจึ่งมอบคนที่จำจอง
นั้นไว้แก่คนหนึ่งเปนขุนนางฝ่ายทหาร แต่เปาโลนั้นท่านยอมให้อยู่ต่าง
หากกับทหารผู้คุมคนหนึ่ง อยู่มาสามวันแล้ว เปาโลจึ่งเชิญพวก
ยูดายที่เปนผู้ใหญ่ให้มาหา ครั้นมาแล้ว ท่านจึ่งบอกแก่เขาว่า
ดูกรท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้านี้มิได้ผิดต่อพลเมืองของเราศักสิ่ง ต่อ
ทำเนียมของพวกปู่หญ้าตายายนั้นก็มิได้ผิด แต่ชาวเมืองยรูซาเลม ทำ
ให้ข้าตกในเงื้อมมือของพวกโรมทั้งจำอยู่ แลพวกนั้นครั้นพิจาระณา
พิภากษาแล้ว จะใคร่ปล่อยเสียเพราะเหนว่า ข้ามิได้ผิดเปนข้อที่จะ
ปรับให้ตาย แต่ว่าครั้นพวกยูดายถุ้มเถียงกัน ข้าจึ่งขอให้ความนี้
สุดแต่กระษัตรกายซา อันข้าจะมีเหตุสิ่งใดมาฟ้องพลประเทษของเรา
หามิได้ เพราะเหตุดั่งนี้ข้าได้เชิญท่านมาและได้เล่าให้ท่านฟัง ด้วย
ว่าที่โซ่รนี้ล้อมตัวข้าไว้ นั้นเปนเพราะข้าไว้ใจในท่านผู้เปนที่ไว้ใจ
ของชาวยิศราเอล คนทั้งหลายจึ่งตอบแก่ท่านว่า เรามิได้รับหนังสือ
แต่เมืองยูดายว่าด้วยความของท่าน แลแต่ในพวกพี่น้องที่มานั้น ไม่
มีใครว่าร้ายด้วยท่านศักสิ่ง เราจึ่งเหนชอบจะฟังแต่ท่านตามซึ่งท่าน
นึกนั้นผิดแลชอบ ซึ่งเรารู้ด้วยลัทธินี้เปนแน่ว่า เขาติเตียนทุกแห่ง
๒๓ ๏ เขาก็ได้กำหนดวัน แลครั้นถวันกำหนดแล้วคนเปนอันมากมาหา

ท่านใน ที่ อาไศร ของ ท่าน ๆ ก็ เปน พญาณ แก่ เขา กล่าว ว่า ดว้ย อาณาจักร
แห่ง พระเจ้า คัด คำ ออก มา จาก คำภีร์ พระบัญญัติ ของโมเซ แล คำภีร์ บันดา
ผู้ ทำนาย ไล่ เลียงให้ เขา เชื่อใน เรื่อง ของ พระเยซู ตั้ง แต่ เช้า จน เยน คำที่
ว่า นั้น ลาง คน ก็ เชื่อ ลาง คน ก็ มิได้ เชื่อ ครั้น ต่าง คน ต่าง ถือ แล้ว ก็ จะ
ลา กัน ไป แต่ เปาโล ยัง กล่าว คำ หนึ่ง ว่า สม นัก หนา ที่ พระวิญาณ บริสุทธิ
ได้ ตรัส แก่ ปู่หญ้า ตายาย ของ เรา ใน คำภีร์ ของ ยะซายะ ผู้ ทำนาย ว่า จง
ไป หา พล ประเทษ นี้ แล ว่า เมื่อ ท่าน จะพึ่ง ก็ พึ่ง จริง แต่ มิ ได้ เข้า ใจ เมื่อ
จะ ดู ก็ ได้ดู แต่ ยังไม่เหน ใจ พล เมือง นี้ แขง กระด้าง หู ก็ ตึง ตา ก็ หลับ
เสีย กลัว จะ เหน ดว้ย ตา นั้น จะได้ ยิน ดว้ย หู จะได้ รู้ ดว้ยใจ และ จะ
ได้ กลับใจ เสีย แล เรา จะได้ ช่วย เขาให้ รอด เหตุ ดั่ง นี้ ให้ ท่าน ทั้ง หลาย
เข้า ใจ เถิด ว่า คำ ที่ ว่า ดว้ย ทาง รอด แห่ง พระเจ้า นั้น ฝาก มา ถึง คน ต่าง
ประเทษ แล้ว แล เขา จะ รับ พึ่ง ดว้ย ครั้น ท่าน ได้ ว่า ทั้ง นี้ แล้ว พวก
ยูดาย จึ่ง ลา ท่านไป แต่ ยัง มี ข้อไล่ เลียง ถุ้มเถียง กัน แล กัน เปน อัน มาก
๓๐ ๏ ฝ่าย เปา โล ท่านเช่า เรือน อาไศรย ที่ นั้น จน สิ้น สองปี แล ใคร ผู้ใด
มา หา ท่าน ๆ ก็ รับ เขา ไว้ ประกาษ ว่า ดว้ย อาณาจักร พระเจ้า แล ได้ สั่ง
สอน เรื่อง ความ แห่ง พระเยซู เจ้า ดว้ยใจ กล้า หาร หา มี ผู้ ใด ห้าม เลย ฯ

๏ สิ้น เรื่อง กิจการ พวก ทูต แห่ง พระเยซู แล้ว แล ฯะ

ROMANS.

๏ หนังสือ ซึ่ง เปาโล ฝาก โอวาท แก่ พวก สิษ ใน เมือง โรม ฯ

๏ บทต้น ฯ

๏ เปาโล ผู้ รับ ใช้ แห่ง พระเยซู คริศ เปาโล ที่ พระเจ้า เลือก ไว้ ให้ เปน
ทูต จัด ไว้ ให้ บ่าว ประกาศ มงคลโอวาท แห่ง พระเจ้า ซึ่ง กล่าว ไว้แต่ ก่อน
ใน คำภีร์ ผู้ ทำนาย อัน บริสุทธิ ว่า ดว้ย พระบุตร ผู้ เกิด ใน เชื้อ วงษ พญา
ดาวิด เปน มนุษ แต่ ยัง ตั้ง เปน บุตร พระเจ้า อัน มี ฤทธิ ปรากฎ ตาม พระ

วิญาณซึ่ง บริสุทธิ แต่ ด้วย เปน ขึ้น มา จาก ตาย เปน พระเยซูคริศ เจ้า
เรา ซึ่ง โปรด ประทาน พระคุณ ให้ ข้าพเจ้า เปน ทูต ใน นา ๆ ประเทษ ทั้ง
หลายให้เชื่อ ฟังในโอวาท ของ ท่าน พระเยซูคริศได้เลือก ท่าน ทั้งหลายไว้ ให้
อยู่ ใน พวก นั้นแล แก่ ท่าน นี้ และ ที่ อยู่ ใน เมือง โรม แล เปน ที่ พระเจ้า ทรง
รักษ แล ได้ เลือก ไว้ ให้ เปน อัน บริสุทธิ ขอ ให้ พระคุณ แล ความ ศุข สำราญ
มา แต่ พระบิดา เจ้า แล แต่ พระเยซูคริศเจ้า จำเริญ ไว้ แก่ ท่าน ทั้งหลาย เถิด
๘ ๏ แรก เดิม นั้น ด้วย พระเยซู คริศ ทรง โปรด ข้า ก็ โมทนา พระคุณ
พระเจ้า ของ ข้า เพราะ ท่าน ทั้งหลาย เหตุ ว่า ความ เชื่อ ของ ท่าน เลื่อง
ลือ ไป ทั่ว ทั้ง พิภพ ฝ่าย พระเจ้า ที่ ข้า ตั้ง ใจ ปรนิบัติ ตาม มงคล โอวาท
แห่ง พระบุตร พระองค์ ๆ เปน พญาณ แก่ ข้า ว่า ข้า คิด ถึง พวก ท่าน
เนือง ๆ สวด ออ้น วอน ขอ ให้ ชอบ พระไทย แห่ง พระเจ้า ที่ ข้า จะ ได้ มี
คุณ แล มี โอกาษ ไป เยี่ยม ท่าน ทั้งหลาย ศัก ครั้ง หนึ่ง ด้วย ว่า ข้า หยาก จะ
ใคร่ เหน หน้า กัน ศัก ที แจก ให้ ท่าน มี วิญาณ กะ คุณ ให้ มี กำลัง ตั้ง มั่น
ข้อ หนึ่ง ให้ ข้า มี ความ บันเทา ทุเลา ด้วย กัน ด้วย ความ เชื่อ ทั้ง ข้าง ท่าน
ก็ ดี ข้าง ข้า ก็ ดี ข้อ หนึ่ง เล่า โอ พวก พี่ น้อง ข้า หยาก จะ ให้ ท่าน ทั้ง
หลาย รู้ ว่า ข้า ได้ ตั้ง ใจ หลาย หน แล้ว ว่า จะ ไป เยี่ยม ท่าน เพื่อ จะ ได้
รับ ผล ประโยชน์ แต่ ใน ท่าน ทั้งหลาย เหมือน หนึ่ง ใน ประเทษ อื่น ทั้งปวง
แต่ ว่า จะ มา ยัง ไม่ ได้ มี ที่ ขัด ไว้ ครั้น ว่า ข้า เปน หนี่ แก่ พวก เฮเลน ก็ ดี
แก่ พวก อื่น ก็ ดี ทั้ง ผู้ ปราช ก็ ดี ทั้ง คน ไช่ ปราช ก็ ดี ข้า ก็ หยาก จะ ได้
บ่าว ประกาษ มงคล โอวาท แก่ ท่าน ทั้งหลาย ใน เมือง โรม เหมือน กัน เพราะ
ว่า ข้า มิ ได้ ลอาย แก่ มงคล โอวาท (แห่ง พระ คริศโต) ด้วย ว่า โอวาท
นั้น เปน ริทธิ เดช แห่ง พระเจ้า จะ ได้ เปน ที่ พึ่ง ที่ รอด แก่ คน ทั้งปวง ที่ เชื่อ
ทั้ง พวก ยูดาย ก่อน ทั้ง พวก เฮเลน ด้วย เพราะ ว่า โอวาท นั้น ได้ สำแดง
ทาง ที่ พระเจ้า จะ ให้ คน ที่ เชื่อ พ้น โทษ ด้วย อาไศรย ความ เชื่อ นั้น เหมือน
หนึ่ง คำ ที่ เขียน ไว้ ว่า ผู้ ที่ พ้น โทษ เพราะ ได้ เชื่อ จะ มี ชีวิตร จำเริญ ฯ

๑๘ ๏ สิ่ง นี้ ก็ ปรากฎ อยู่ ว่า พระ ผู้ เปน เจ้า เมือง สวรรค์ ก็ ทรง พระ โกรธ ด้วย ความ ประมาท แล การ อาธรรม ทั้งปวง ซึ่ง มนุษ ทั้งหลาย ทำ นั้น ที่ เขา มา ขัด ขวาง ความ สัจ ประพฤติ มิ ชอบ ธรรม เหตุ ว่า ซึ่ง จะ รู้ ได้ ด้วย พระเจ้า นั้น ปรากฎ อยู่ แก่ เขา พระเจ้า ได้ สำแดง ให้ ปรากฎ แก่ เขา แล้ว ด้วย ว่า ซึ่ง จะ เหน ไม่ ได้ คือ ว่า ฤทธา นุภาพ อัน ถาวร แล ซึ่ง ว่า พระเจ้า มี อยู่ นั้น ยัง รู้ ได้ เปน ปรากฎ ใน สรรพ สิ่ง ทั้งปวง ที่ พระองค์ ได้ สร้าง ไว้ ตั้ง แต่ แรก สร้าง พิภพ มิ ให้ ผู้ ใด มี เหตุ ที่ จะ ว่า ได้ เหตุ ฉะนี้ เมื่อ คน ทั้งปวง รู้ จัก พระเจ้า ได้ เขา มิ ได้ สรรเสริญ เหมือน หย่าง ควร แก่ พระเจ้า มิ ได้ มี กะตัญญู รู้ พระคุณ แห่ง พระเจ้า จึ่ง คิด เปน เหมือน หนึ่ง บ้า ใจ เขา เปน โง่ ก็ มืด ไป เขา อวด ตัว ว่า เปน ปราช ก็ โฉด รัศมี โอภาษ แห่ง พระเจ้า อัน จะ สูญ เสีย มิ ได้ นั้น เขา เอา มา แปลง เปน เหมือน หนึ่ง รูป คน อัน จะ เปื่อย เสีย แล รูป นก รูป สัตว จัตุบาท แล สัตว เลื้อย สัตว คลาน ด้วย เหตุ ดั่ง นี้ พระเจ้า อะนุญาต ให้ เขา ประพฤติ ตาม ซึ่ง ชุลามก ใน น้ำ ใจ ของ ตัว ให้ ทำ อัปะยศ แก่ กาย ตัว เอง ด้วย กัน เอา ความ สัจ แห่ง พระเจ้า มา เปน เทจ เกรง กลัว แล ปรนิบัติ แก่ ที่ สร้าง ยิ่ง กว่า ปรนิบัติ แก่ผู้ สร้าง นั้น ผู้ สมพร เปน นิจ ถาวร อาเมน เพราะ เหตุ ดั่ง นี้ แล พระเจ้า ยอม ให้ เขา บังเกิด ใจ ราค อาธรรม ฝ่าย ผู้ หญิง ซึ่ง จะ ใช้ ตัว เปน ปรกติ นั้น ละ ทิ้ง เสีย ใช้ มิ เปน ปรกติ ฝ่าย ผู้ ชาย เล่า ก็ เหมือน กัน ซึ่ง จะ ใช้ ผู้ หญิง ตาม ปรกติ นั้น ทิ้ง เสีย ย่อม ให้ ราค ตัณหา เผา ผลาญ แก่ กัน แล กัน ผู้ ชาย กับ ผู้ ชาย ด้วย กัน ทำ ซึ่ง หน้า อาย แล้ว ได้ รับ ผลกำม์ อัน สม ด้วย ความ ผิด ของ ตัว แล้ว ครั้น ว่า คน เหล่า นั้น มิ ภอ ใจ ที่ จะ รู้ จัก พระเจ้า ให้ แม่น ยำ พระเจ้า จึ่ง ละ ให้ เขา มี ใจ ชั่ว ประพฤติ ที่ มิ ควร เลย หนา ไป ด้วย สาระพัด บาป คือ ว่า ชาย หญิง ผิด ประเวนี กัน ทำ ร้าย กัน ใจ โลภ ใจ ปอง ร้าย ประกอบ ด้วย ใจ ริศยา ฆ่า ฟัน กัน วิวาท กัน ฬ่อ ลวง กัน ทำลาย ประโยชน์ คน อื่น นินทา ความ ลับ หลัง ติฉิน ต่อ หน้า

เปน คน ชัง พระเจ้า ข่มเหง ส่อเสียด กัน จอง หอง อวด ตัว คน หา ทาง ใหม่ จะ ทำ ความ ชั่ว คำ พ่อแม่ไม่ฟัง สติ ไม่ มี คำ สัญญาไม่ถือ ญาติ พี่น้องไม่ รักษ เมื่อ โกรธ แล้ว ก็ไม่ ยั้ง หยุด ปรานี ก็ ไม่ มี มาทแม้น คน เหล่า นี้ รู้ ใน โอวาท แห่ง พระเจ้า แล้ว แล รู้ ว่า คน ที่ ประพฤทธิ พาล ดั่ง นี้ ควร จะ เปน โทษ ตาย ก็ ยัง ทำ อยู่ เอง แล้ว ยัง เหน ชอบ ใน คน อื่น ที่ ทำ ดั่ง นี้ ด้วย ฯ

๏ บท ๒ ฯ

๏ เหตุดั่งนี้ ดูกร ท่าน ใดใด ถ้า ท่าน มา ปรับ โทษ คน อื่น นั้น ท่าน ไม่ มี ที่ ว่า จะ ได้ แก้ ตัว ท่าน เอง เพราะ ว่า เมื่อ ท่าน มา ใส่ ความ คน อื่น ก็ เปน ที่ ปรับ ท่าน เอง ด้วย ท่าน ปรับ โทษ เขา แล้ว ยัง มา ทำ เหมือน กัน เรา รู้ อยู่ ว่า อัน พระเจ้า ทรง พิภากษา คน ทั้งปวง ที่ ประพฤทธิ ดั่ง นี้ ก็ ได้ ทรง ปรับ ตาม ที่ สัจ ที่ จริง ดูกร ท่าน ที่ ปรับ เอา คน อัน ประพฤทธิ ดั่ง นี้ เมื่อ ท่าน ทำ เหมือน กัน ท่าน ถือ ดั่ง นี้ หรื ว่า ท่าน เอง จะ หนี พ้น ความ พิภากษา แห่ง พระเจ้า ได้ หรื ท่าน ประมาท ดู หมิ่น ต่อ พระกรรุณา อัน อุดม นั้น แล ที่ พระองค์ อด ทน ไว้ เปน ช้า นาน นั้น ก็ ประมาท ด้วย มิ ได้ รู้ ว่า ซึ่ง พระ เจ้า ทรง พระกรรุณา นั้น เปน ที่ ชัก นำ ท่าน ให้ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่ แล้ว ด้วย ใจ แขง กระด้าง ไม่ ใคร่ รู้ สึก ตัว ท่าน ยัง ประสม ประสาร โทษ ไว้ แก่ ตัว สำหรับ วัน สำแดง โทษ แล ความ พิภากษา อัน ชอบ ธรรม แห่ง พระเจ้า ๆ นั้น จะ ให้ แก่ ละ คล ๆ ตาม ดี แล ชั่ว แห่ง คน สิ้น ทุก คน แก่ คน ที่ มี ความ เพียร พยายาม ใน การ ดี แล แสวง หา รัศมี โอภาษ แล ยศถา ศักดิ์ ซึ่ง จะ ยืน อยู่ เปน นิจ นั้น พระองค์ จะ ประทาน ให้ มี ชีวิตร ชั่ว นิรันตร์ แก่ คน มัก วิวาท กัน ไม่ ถือ ไม่ ตาม โอวาท อัน สัจ แต่ ถือ ผิด ประพฤทธิ ผิด นั้น คน เหล่า นี้ จะ ทน พระอาชญา แล พระโกรธ ทุกข เวทนา จะ บังเกิด มี แก่ ทุก ตัว คน ที่ ประพฤทธิ ชั่ว แก่ คน พวก ยูดาย เปน ต้น ทั้ง พวก เฮเลน ด้วย ฝ่าย ทุก ตัว คน ที่ ประพฤทธิ ดี นั้น ก็ จะ มี รัศมี โอภาษ ยศถา ศักดิ์ แล ความ สุข สำราญ ทั้ง พวก ยูดาย ก่อน เดิม ทั้ง พวก เฮเลน ด้วย เพราะ

ว่า พระเจ้า มิ ได้ เลือก หน้า คน ดั่ง นี้ ถ้า ผู้ ใด ไม่ รู้ ใน พระบัญญัติ แต่ ยัง ผิด อยู่ ผู้นั้น จะ ฉิบหาย แต่ จะ เปน ตาม บัญญัติ หา มิ ได้ ถ้า ผู้ ใด รู้ ใน พระ บัญญัติ แล้ว ยัง ผิด อยู่ ผู้นั้น จะต้อง ปรับ ตาม พระบัญญัติ นั้น และ ด้วย ว่า จะ ถือ ว่า คน ที่ ได้ ยิน ได้ รู้ พระบัญญัติ นั้น จะ ชอบ แก่ พระเจ้า หา มิ ได้ แต่ ทว่า คน ประพฤติ ตาม พระบัญญัติ เหล่านั้น แล ที่ พระเจ้า จะ โปรด ให้ พ้นโทษ

๑๔ ๏ ฝ่าย พวก ต่าง ประเทษ เล่า ถ้า เขา ประพฤติ ซึ่ง ชอบ แก่ บัญญัติ แม้น ถึง ว่า ไม่ มี บัญญัติ นั้น ครั้น ไม่ มี แล้ว ก็ ยัง บัญญัติ ตัว เอง อยู่ เขา สำแดง กิจการ สม ด้วย บัญญัติ ที่ เขียน ไว้ ใน ใจ เขา เอง ใจ ที่ สังเกต ผิด แล ชอบ นั้น ฟ้อง เขา บ้าง เหน ชอบ ด้วย บ้าง ที่ จะ ปรับ คน เหมือน ว่า หน หลัง จะ ตก ใน วัน นั้น ที่ พระเจ้า ทรง พิภากษา ความ ลับ ลึก แห่ง มนุษ ด้วย พระเยซู คริศ ตาม คำ โอวาท ที่ ข้า ประกาษ อยู่ ฯะ

๑๗ ๏ จง ดู เถิด ท่าน ได้ ชื่อ ว่า เปน ยูดาย อาไศรย แก่ บัญญัติ ธรรม ก็ อวด รู้ ใน พระเจ้า ว่า รู้ พระไทย แห่ง พระองค์ นั้น รู้ จัก แล เหน ชอบ ใน ที่ ประเสิฐ ได้ เรียน รู้ ใน บัญญัติ ธรรม ถือ ว่า ตัว ท่าน เปน ผู้ จูง คน ตา บอด เปน ความ สว่าง แก่ คน อัน อยู่ ใน ที่ มืด เปน อาจารย ของ คน โง่ เปน ครู สอน คน ที่ ยัง เดก อยู่ มี แบบ แผน วิชาการ แล ความ สัจ ใน พระ บัญญัติ แล้ว เหตุ ดั่ง นี้ เมื่อ ท่าน สอน คน อื่น มิ ได้ สอน ตัว ท่าน เอง บ้าง หรือ เมื่อ ท่าน ป่าว รอ้ง ว่า อย่า ลัก ของ ตัว ท่าน เอง มา ลัก ได้ หรือ เมื่อ ท่าน สอน ว่า อย่า ผิด ผัว เมีย เขา ท่าน ยัง จะ ผิด เอง ได้ หรือ ท่าน ที่ เกลียด ชัง ซึ่ง รูป เทียม พระ นน ยัง จะ มา ประพฤติ ผิด ใน สาศนา หรือ ท่าน ที่ อวด ว่า รู้ ใน พระบัญญัติ ยัง จะ มา ผิด พระบัญญัติ นั้น ทำ ให้ อัปประยศ ต่อ พระ เจ้า ได้ อยู่ หรือ เพราะ ว่า เหมือน คำ เขียน ว่า คน ต่าง ๆ ประเทษ เหน ท่าน ทั้งหลาย ประพฤติ ดั่ง นี้ แล้ว จึ่ง มา ว่า หยาบ ช้า ต่อ พระนาม พระเจ้า นี่ ก็ จริง อยู่ ถ้า ท่าน ประพฤติ ตาม พระบัญญัติ ศีล ตัด นั้น จะ เปน ประโยชน์ ได้ แต่ ว่า ถ้า ท่าน ผิด พระบัญญัติ ที่ รับ ศีล ตัด นั้น เปน เหมือน หนึ่ง มิ ได้

รับ เลย เหตุ ดั่ง นี้ ถ้า เขา ได้ รักษา ข้อ พระบัญญัติ เมื่อ เขา ยัง มิ ได้ รับ ศีล ตัด จะ มิ เปน เหมือน หนึ่ง ได้ รับ ศีล นั้น แล้ว หรือ แล้ว ถ้า คน ที่ มิ ได้ รับ ศีล ตัด นั้น ยัง อยู่ เปน ปรกติ ทำ ตาม พระบัญญัติ ให้ ครบ คน นั้น จะ มิ ปรับ ท่าน หรือ ที่ รู้ ใน คำภีร์ ธรรม แล ได้ รับ ศีล นั้น แล้ว แต่ ว่า ยัง ผิด พระบัญญัติ อยู่ เพราะ ว่า ที่ เปน พวก ยุดาย แท้ นั้น มิ ใช่ เปน ด้วย ลักษณะ อัน ปรากฏ ภาย นอก ฝ่าย ศีล ตัด นั้น จะ เปน ข้าง นอก ใน เนื้อ หนัง หา มิ ได้ นั่น แล เปน พวก ยุดาย ที่ เปน ใน ที่ ลับ ภาย ใน ศีล ตัด ก็ ดี เปน ฝ่าย ใจ ใน วิญญาณ หา ได้ ติด ใน อักขะระ ไม่ เช่น นี้ จะ เปน ที่ สรระเสริญ แห่ง มนุษ หา ไม่ จะ เปน ที่ สรระเสริญ แก่ พระเจ้า แล ฯะ

๏ บท ๓ ฯ

๏ ถ้า ดั่ง นั้น พวก ยุดาย จะ ได้ ดี เกิน คน ทั้งปวง ใน ประการ ใด แล้ว ศีล ตัด นั้น จะ เปน ประโยชน์ อะไร เล่า ก็ มาก อยู่ ทุก หย่าง ที่ เปน ดั่ง นั้น ว่า พวก นั้น ได้ รับ คำ โอวาท แห่ง พระเจ้า แม้น ถึง จะ ว่า มี บ้าง ที่ มิ ได้ เชื่อ นั้น ก็ จะ เปน อะไร ที่ เขา ไม่ เชื่อ นั้น ก็ จะ ทำ ให้ ความ เชื่อ ใน พระเจ้า ขาด จาก ประโยชน์ ได้ อยู่ หรือ จะ เปน ดั่ง นั้น ก็ หา มิ ได้ แต่ ว่า มาก แม้น คน ทั้งปวง จะ ผิด ความ สัจ อัน พระเจ้า จะ ผิด นั้น ก็ หา มิ ได้ เหมือน หนึ่ง คำ เขียน ไว้ ว่า ให้ ท่าน พ้น โทษ ใน ถ้อย ความ ทั้งหลาย เขา จะ พิภากษา ท่าน ใน ข้อ ใด ๆ ก็ ให้ ท่าน ชำนะ เขา เถิด ฯะ

๕ ๏ แต่ ทว่า ถ้า ความ ผิด ของ เรา เปน ที่ ให้ ยัง ยืน ซึ่ง ชอบ ธรรม แห่ง พระเจ้า เรา จะ ว่า หย่าง ไร พระเจ้า ที่ ลง พระอาชญา จะ มิ ชอบ ธรรม หรือ ข้า ถาม ตาม เพท มนุษ จะ เปน ดั่ง นั้น หา มิ ได้ ถ้า เปน ดั่ง นั้น ได้ ก็ พระเจ้า จะ ทรง พิภากษา ทั้ง พิภพ หย่างไร ได้ เล่า ด้วย ว่า ถ้า ความ สัจ แห่ง พระเจ้า เผอิญ ให้ รัศมี แห่ง พรองค์ ยิ่ง มาก ยิ่ง ปรากฏ เพราะ เหตุ ความ อาสัจ ของ ข้า ก็ เหตุ ไฉน ยัง จะ ปรับ ข้า ว่า เปน คน ผิด สัจ หรือ ทำ ไม่ เรา จะ ไม่ ทำ ผิด ให้ เกิด ความ ชอบ เพื่อ ผิด นั้น เหมือน หนึ่ง คน อื่น ใส่ ความ

นินทาว่า เรา ทำ ดังนั้น ซึ่ง จะ ปรับ โทษ คน เหล่า นั้น ก็ ควร อยู่ แล้ว ฯ
๙ ๏ ถ้า หย่าง นั้น เรา จะ ได้ ดี เกิน คน ทั้งปวง ใน ประการ ใด ไม่ ได้
เกิน ประการ ใด ด้วย ว่า เรา ได้ ชี้ แจง สำแดง แล้ว ว่า ทั้ง พวก ยูดาย
ก็ ดี ทั้ง พวก เฮเลน ก็ ดี ผิด เปน โทษ แล้ว หมด สิ้น เหมือน คำ ที่ เขียน
ไว้ว่า คน ชอบ ธรรม ไม่ มี สัก คน คน ที่ เข้าใจ ที่ แสวง หา พระเจ้า ไม่ มี
คน ทั้งปวง หลง แล้ว เปน ชั่ว หมด ด้วย กัน ที่ ประพฤทธิ ดี ไม่ มี แม้น
ถึง คน เดียว ก็ ไม่ มี ลำ คอ เขา เหมือน หลุม ผี ตาย อันเปิด อยู่ ลิ้น นั้น เขา
ใช้ เปน ที่ ฉ้อ คน พิศม์ งู ร้าย อยู่ ใต้ ริม ศรีปาก เขา ปาก นั้น เต็ม ด้วย
คำ แช่ง ขม เปรี้ยว ตีน เขา เรว นัก ที่ จะ แทง คน ให้ เลือด ไหล เขา ประ
พฤทธิ ให้ บังเกิด ความ ฉิบหาย ความ ลำบาก ทาง ความศุข สำราญ เขา มิได้
รู้ จัก เลย ที่ เกรง กลัว พระเจ้า ไม่ มี ตรง ตา เขา เลย ฝ่าย เรา ทั้งหลาย ก็
รู้ อยู่ว่า ซึ่ง พระบัญญัติ นั้นว่า ก็ว่า แก่ คน ที่ อยู่ ใต้ บัญญัติ นั้น จะ ให้ ปิด
ปาก แห่ง คน ทั้งปวง แล ทั่ว พิภพ สิ้น ทุก คน จะ เปน โทษ ต่อ หน้า พระ
เจ้า เหตุ ดัง นี้ ที่ คน ใด คน หนึ่ง จะ พ้น โทษ ต่อ หน้า พระองค์ เพราะ ได้ ประ
พฤทธิ ตาม บัญญัติ นั้น หา มิได้ ด้วย ว่า บัญญัติ นั้น จะ เปน เหตุ ที่ จะ ให้ รู้ ผิด ได้
๒๑ ๏ ก็ เดี๋ยว นี้ ถึง มิได้ ประพฤทธิ ตาม บัญญัติ ทาง ที่ พระเจ้า จะ ทรง
โปรด มี อยู่ เปน ปรากฏ แต่ ด้วย คำ พญาณ แห่ง คำภีร์ พระบัญญัติ แล ผู้ ทำนาย
ทั้งหลาย ว่า พระเจ้า จะ โปรด แก่ คน ทั้งปวง ที่ เชื่อ เพราะ ได้ เชื่อ ใน
พระเยซู คริศ เปน เสมอ กัน ไม่ แปลก กัน เลย ด้วย ว่า เขา ได้ ผิด หมด
ไม่ เว้น คน จึ่ง ขาด จาก รัศมี แห่ง พระเจ้า แต่ พระเจ้า ทรง พระกรรุณา
คุณ ให้ เขา พ้น โทษ เปล่า ๆ เพราะ พระเยซู คริศ ถ่าย เขา แล้ว พระเยซู
นั้น พระเจ้า ได้ ตั้ง ให้ เปน ที่ แก้ความ มนุษ ที่ วาง ใจ เชื่อ ใน โลหิต แห่ง ท่าน
เพื่อ จะ สำแดง พระกรรุณา แห่ง พระองค์ ใน ที่ ยก ความ ผิด ที่ คน ได้ ผิด
แล้ว คราว พระเจ้า ยัง กลั้น อด พระไทย จะ ได้ สำแดง พระกรรุณา แห่ง
พระองค์ ใน กาล ทุก วัน นี้ ให้ เหน ว่า พระองค์ เปน ชอบ ดี เมื่อ ยัง ทรง

โปรดแก่คน ที่เชื่อใน พระเยซู ครั้น การ เปน เช่นนี้ แล้ว คน จะ อวด ข้างไหนได้ ก็ห้าม มิให้อวด เลย บัญญัติไหน ที่ ห้าม นั้น บัญญัติ ที่ สั่งให้ ประพฤทธิ ดี หรื เปล่า บัญญัติ นั้น ที่ สั่ง ให้ เชื่อ เพราะ เรา ถือ ว่า ถึง คน มิได้ ประพฤทธิ ตาม บัญญัติ ยัง จะ พ้น โทษ ด้วย ความ เชื่อได้ พระเจ้า จะ เปน พระเจ้า แห่ง พวก ยูดาย แต่ พวก เดียว หรื ก็ หา มิได้ จะ เปน พระเจ้า แห่ง นา ๆ ประเทษ ด้วย หรื ก็ เปน พระเจ้า แห่ง นา ๆ ประเทษ ด้วย แล ด้วย ว่า มี พระเจ้า แต่ องค์ เดียว ที่ จะ โปรด คน ที่ ถือ ศีล ตัด ให้ รอด เพราะ ความ เชื่อ เขา แล้ว ที่ โปรด คน ที่ มิได้ ถือ ศีล ตัด เพราะ ความ เชื่อ เขา ถ้า ดั่ง นั้น เรา จะ ทำลาย พระบัญญัติ ด้วย ความ เชื่อ หรื ก็ หา มิได้ แต่ ว่า เรา ยัง ยืน พระบัญญัติ นั้น ให้ ยิ่ง แน่ แล ฯะ

๏ บท ๔ ฯ

๏ ถ้า ดั่ง นั้น เรา จะ ว่า ด้วย อับราฮาม ท่าน ได้ ประโยชน์ อะไร ใน เนื้อ หนัง ด้วย ว่า ถ้า อับราฮาม พ้น โทษ ด้วย การ ประพฤทธิ นั้น ท่าน มี ที่ จะ อวด ได้ แต่ ทว่า จะ อวด ต่อ หน้า พระเจ้า หา มิได้ คำ เขียน ไว้ ว่า อะไร คำ นั้น ว่า อับราฮาม ได้ เชื่อ ใน พระเจ้า แล้ว ที่ เชื่อ นั้น พระองค์ ถือ เปน ความ ชอบ ธรรม ฝ่าย คน ที่ ประพฤทธิ ดี นั้น เมื่อ ได้ บำเหนจ จะ ถือ ว่า เปน คุณ ที่ ได้ เปล่า ๆ ไม่ได้ ต้อง ถือ ว่า เปน นี่ อัน ควร จะ ใช้ ให้ ฝ่าย คน ที่ มิได้ ประพฤทธิ นั้น แต่ ยัง เชื่อ อยู่ ใน ท่าน ที่ โปรด คน ผิด ให้ พ้น โทษ ความ เชื่อ นั้น คง ถือ ว่า เปน ความ ชอบ ธรรม เหมือน หย่าง ดาวิด กล่าว ด้วย ความ ศุข ของ คน ที่ พระเจ้า ถือ ว่า เปน ผู้ ชอบ ธรรม ปราศ จาก การ ประพฤทธิ ท่าน ว่า คน ทั้งหลาย ครั้น ความ ผิด เขา ยก เสีย แล้ว ครั้น บาป เขา หลุด หาย แล้ว ก็ ได้ เปน ผาศุข คน นั้น ที่ พระองค์ เจ้า มิได้ ถือ ผิด เขา ก็ เปน ผาศุข เหตุ ดั่ง นี้ ความ ศุข นั้น จะได้ แก่ พวก ถือ ศีล ตัด หรื ๆ แก่ พวก ที่ มิได้ ถือ ศีล นั้น ด้วย เรา ได้ ยอม ว่า ความ เชื่อ แห่ง อับราฮาม นั้น ได้ ถือ ว่า เปน ความ ชอบ ธรรม ถ้า ดั่ง นั้น จะได้ ถือ ว่า เปน ความ ชอบ คราว เมื่อ รับ ศีล ตัด แล้ว

หฤๅ ๆ เมื่อยังมิได้รับ จะเปนเมื่อรับแล้วหามิได้ แต่ว่าเปนเมื่อยังไม่
รับ ๆ อับราฮามนั้นได้รับศิลตัด เปนสำคัญเปนตราแห่งความชอบธรรม
ที่ได้ด้วยความเชื่อเมื่อยังไม่ได้รับศิลนั้น เพื่อท่านจะได้เปนพ่อเปน
แบบแผนแห่งคนทั้งปวงที่เชื่ออยู่ แม้นถึงเขามิได้ถือศิลตัด ให้ความ
เชื่อนั้นเปนความชอบธรรมแก่เขาด้วย เปนแบบแผนแห่งศิลตัด มิ
ใช่แก่พวกรับศิลตัดนั้นพวกเดียว แต่ว่าแก่คนทั้งปวงที่เชื่อตาม
อับราฮามผู้เปนพ่อเราเปนฉบับเชื่ออยู่ แม้นเขามิได้รับศิลนั้น ฯะ
๑๓ ๏ เพราะว่าคำสัญญาแก่อับราฮาม แลสืบสายของท่านว่า จะ
ได้มระดกพิภพนั้น มิได้มาเพราะการประพฤทธิตามพระบัญญัติ แต่
ว่าเพราะความชอบในความเชื่อ ด้วยถ้าจะเปนเจ้ามระดกได้เพราะถือ
ตามพระบัญญัตินั้น ความเชื่อจะหาเปนประโยชน์ไม่ แล้วคำสัญญานั้นก็
เปนเปล่า ๆ เหตุว่าพระบัญญัตินั้นทำให้เกิดโทษกำม์ ด้วยว่าถ้า
บัญญัติไม่มีแล้ว ผิดก็ไม่มีเหมือนกัน เหตุดังนี้จึ่งเปนเพื่อความเชื่อ
จะได้เปนตามพระคุณ คำสัญญานั้นจึ่งจะเปนแน่มั่นคงแก่สืบสายทั้ง
ปวง มิใช่แก่คนที่ถือพระบัญญัติแต่พวกเดียว แต่ว่าแก่คนที่เชื่อ
เหมือนอับราฮาม ผู้เปนพ่อแห่งเราทั้งปวง ดุจคำเขียนอยู่ว่า เราตั้ง
เจ้าให้เปนพ่อแห่งพลประเทษเปนอันมาก ท่านได้เชื่อในพระเจ้าผู้
ให้คนตายเปนขึ้นใหม่ แลเรียกสิ่งของที่มิได้เปนเหมือนหนึ่งเปน
แล้ว ฝ่ายอับราฮามนั้น เมื่อไม่มีเหตุอันเปนหน้าไว้ใจ ยังเชื่อยังไว้
ใจได้ ว่าตัวคนจะเปนพ่อแห่งพลประเทษเปนอันมาก เหมือนหนึ่ง
คำที่ตรัสไว้ว่า สืบสายเจ้าจะเปนมากดังนั้น แล้วที่เชื่อนั้นมิใช่อ่อน
แม้นถึงอายุศม์ร้อยปีแล้ว แลตัวกายของคนเหมือนหนึ่งตายแล้ว
แลนางซารานั้นเสียครรภ์แล้ว ท่านมิได้คิดเหนแก่การนี้ แล้วมา
ถินแหนงสงไสยในคำสัญญาแห่งพระเจ้า แต่ว่าเชื่อเปนแน่ ถวายรัศมี
ภาพแก่พระเจ้า ถือว่าแท้จริงผู้ที่ตรัสสัญญานั้นมีริทธิจะให้สำเร็จได้

ที่เชื่อหย่างนั้น ก็คิดเปนทางรอดแก่ตัว คำว่าเปนทางรอดแก่ตัว อันคำนี้จะได้เขียนไว้เพื่อประโยชน์ท่านแต่ผู้เดียวหามิได้ แต่ว่าเพื่อประโยชน์เราด้วย เราที่เชื่อในท่านผู้ให้พระเยซูเจ้าเราเปนขึ้นมาจากตาย จะคิดเปนทางรอดแก่เรานั้นแล พระเยซูนั้นที่ยกขึ้นไว้เพราะโทษเราทั้งหลาย แล้วได้เปนขึ้นมาเพื่อจะให้เราพ้นโทษ ฯ๛

๏ บท ๕ ฯ

๑ ๏ เหตุดังนี้ ครั้นเราพ้นโทษแล้ว ด้วยอาไศรยความเชื่อ เราจึ่งเปนไมตรีกันกับพระเจ้า เพื่อเดชพระเยซูคริศเจ้าเรา ๆ มาถึงที่ยืนอยู่ในพระคุณ เพราะได้เชื่อในท่าน เราก็ยินดีด้วยไว้ใจถึงจะได้เหนซึ่งรัศมีโอภาศแห่งพระเจ้า แล้วใช่แต่เท่านั้น ก็ยินดีในความลำบากยากเย็น รู้ว่าความลำบากนั้นให้บังเกิดขันติอดใจ ที่อดใจนั้นให้บังเกิดความชอบ ความชอบนั้นให้บังเกิดมีความไว้ใจ ใจนั้นมิให้อะสายได้ ด้วยว่า ซึ่งจะรักษพระเจ้านั้นแผ่เตมใจเรา ด้วยเดชพระวิญญาณที่พระองค์ประทานให้ เพราะว่าเมื่อเราถอยกำลังลงแล้ว พระคริศโตได้วางชีวิตรตายแทนคนบาป ที่คนอื่นจะตายแทนคนซื่อตรงก็ยาก ถึงว่าลางที่จะมีผู้ใดที่อาจตายแทนคนดีประเสีฐ ฝ่ายพระเจ้าเล่าก็สำแดงความรักษแห่งพระองค์ให้ปรากฎในที่ว่า พระคริศโตได้วางชีวิตรตายแทนเรา เมื่อเรายังเปนคนบาป ถ้าดังนั้น ครั้นเราพ้นโทษด้วยเดชโลหิตของท่านแล้ว ก็ยิ่งแน่เราจะพ้นพระราชอาชญาเพราะพึ่งแก่ท่าน ด้วยว่าถ้าเราผู้เปนสัตรู ยังได้กลับเปนไมตรีกับพระเจ้าด้วยเดชความตายแห่งพระบุตรของพระองค์ ก็จะยิ่งแน่ว่า ครั้นเปนไมตรีกันแล้ว ก็จะรอดด้วยเดชชีวิตรแห่งท่าน แล้วใช่แต่เท่านั้น แต่ว่าเรายังมีความยินดีในพระเจ้า เพื่อพระเยซูคริศเจ้าเรา เหตุว่าเพราะเราได้พึ่งแก่ท่าน เราเดี๋ยวนี้จึ่งได้เปนไมตรีกันแล้วแล ฯะ

๑๒ ๏ เหตุดังนี้ เหมือนหนึ่งความผิดเข้าในโลกย์นี้เพราะคนเดียว

แล ความ ตาย เข้า มา เพราะ ความ ผิด นั้น ความ ตาย ก็ มา ถึง คน ทั้งปวง เพราะ คน ทั้งปวงได้ ผิด อยู่ แล้ว ดว้ย ว่า เมื่อ พระบัญัติ ยัง ครอง ประกาษไว้ นั้น ความ ผิด ก็ มี อยู่ ในโลกย์ แต่ จะ ถือ ผิด เมื่อไม่ มี บัญัติไม่ได้ แต่ ว่า ความ ตาย นั้น ยัง เปน กำลัง ครอง อยู่ ตั้ง แต่ อาดาม จน ถึงโมเซ ก็ มา ถึง คน ที่ มิได้ ผิด ตาม หย่าง ผิด ของ อาดาม ผู้ เปน แบบ แผน แห่ง ท่าน ที่ จะ มา นั้น แต่ ความ ผิด นั้น จะ เหมือน คุณ ประโยชน์ ก็ ไม่ เหมือน เพราะ ว่า ถ้า หลาย คน ถึง แก่ ความ ตาย เพราะ ความ ผิด ของ คน เดียว ก็ จริง แท้ พระ คุณ แห่ง พระเจ้า แล พระ มหากรรุณา แห่ง ท่าน ก็ จะ เปน อัน ใหญ่ ยิ่ง แก่คน เปน อัน มาก ดว้ย เดชะ ผู้ เดียว คือ พระเยซูคริศ แล้ว ซึ่ง พระ องค์ ประทาน นั้น จะ เหมือน สิ่ง อันใด ที่ มา เพื่อ คน ผิด คน เดียว หา มิได้ ซึ่ง กล่าว โทษ ของ คน เดียว นั้น เปน ที่ ปรับ ทำ โทษ แต่ ว่าซึ่ง พระองค์ ประทาน ให้นั้น เปน ที่ โปรด ให้ พ้น โทษ หลาย ประการ หลาย ข้อ ดว้ย ว่า ถ้า ความ ตาย ได้ เปน กำลัง ครอง อยู่ เพราะ ความ ผิด ของ คน หนึ่ง เพื่อ คน เดียว เปน เหตุ ก็ จริง แท้ คน ทั้งหลาย ที่ ได้ รับ ซึ่ง บริบูรรณ เหลือ ล้น ใน พระกรรุณา คุณ ซึ่ง ให้ พ้น โทษ นั้น จะ ได้ ชีวิตร แล ครอง อยู่ เพราะ ได้ พึ่ง แก่ ผู้ เดียว คือ พระเยซู คริศ เจ้า เหตุ ดั่ง นี้ เพราะ ความ ผิด ของ คน เดียว คน ทั้งปวง จึ่ง ต้อง ปรับ ทำ โทษ ฉันใด ก็ เพราะ พระกรรุณา คุณ ของ ผู้ เดียว คน ทั้งปวง จึ่ง จะ พ้น โทษ ให้ ถึง ชีวิตร ได้ เหมือน ฉัน นั้น ฯะ
๑๙ ๏ เหตุ ฉะนี้ เมื่อ คน ทั้งปวง เปน อัน มาก ได้ ถึง ที่ เปน คน ผิด คน บาป เพราะ คน เดียว ที่ มิ ได้ พึ่ง มิได้ ปรนิบัติ นั้น คน เปน อัน มาก ก็ จะ ถึง ที่ ถือ เปน คน ชอบ เพราะ ผู้ พึ่ง ผู้ เดียว เหมือน กัน แล พระบัญ เข้า มา ให้ความ ผิด บังเกิด มี เปน อัน มาก แต่ ว่า เมื่อ ความ ผิด ๆ เปน มาก แล้ว พระกรรุณา คุณ เปน อัน มาก กว่า เพื่อ ว่า ความ ผิด ผะเอิน ให้ ตาย ฉันใด พระคุณ นั้น จะ ผะเอิน ให้ พ้น โทษ ได้ ชีวิตร ชั่ว นิรันทร์ ดว้ย พึ่ง แก่ พระเยซู คริศ เจ้า เรา เหมือน ฉัน นั้น แล ฯะ

๏ เมื่อการ เปน ดั่ง นั้น แล้ว เรา จะ ว่า หย่างไร ดี จะ อยู่ใน ความผิด ให้พระคุณ ยิ่งใหญ่ ยิ่ง มาก หรื ก็ หา มิ ได้ เมื่อ เรา ตาย แก่ ความ ผิด แล้ว ยัง จะ ทำผิด ต่อ ไป หย่างไร ได้เล่า ท่าน ทั้งหลาย ไม่ รู้ หรื ว่า ถ้า ผู้ ใด ใน พวก เรา ได้ รับ ศีล จุ่ม น้ำ ใน สาศนา พระเยซู คริศ ผู้นั้น ก็ รับ ศีล นั้น เหน แก่ ความ ตาย ของ ท่าน เหตุ ฉะนี้ ครั้น เรา รับ ศีล เหน แก่ ความ ตาย นั้น เรา ก็ ตอ้ง ฝั่ง ตาม หย่าง พระองค์ เพื่อ ว่า เหมือน หนึ่ง พระคริศโต เปน ขึ้น มา จาก ตาย ดว้ย เดชะ รัศมี พระบิดา ฝ่าย เรา ก็ ดี คง ประพฤทธิ ตาม หย่าง ชีวิตร ใหม่ ดว้ย ว่า ถ้า เรา ได้ ฝั่ง ลง ดุจ ดั่ง พระองค์ ครั้น ถึง ความ ตาย แล้ว เรา ก็ จะ เปน ขึ้น เหมือน หนึ่ง พระองค์ เปน นั้น เรา รู้ ทั้ง นี้ แล้ว ว่า ซึ่ง เปน มนุษ ชาติ เก่า ของ เรา ตอ้ง ตรึ่ง ใน กาง เขน เสีย แล้ว เหมือน หย่าง พระองค์ ตอ้ง ตรึง นั้น จะ ให้ ตัว ซึ่ง ผิด นั้น เสีย กำลัง ไป มิ ให้ เรา อยู่ ใต้ บังคับ แห่ง ความ ผิด ต่อ ไป เลย ดว้ย ว่า ใคร ตาย แล้ว ก็ พ้น ความ ผิด แล้ว ถ้า เรา ถึง ตาย ตาม หย่าง ของ พระคริศโต เรา เชื่อ อยู่ ว่า เรา ก็ จะ ถึง ชีวิตร ตาม หย่าง พระองค์ เหมือน กัน เรา รู้ อยู่ ว่า ครั้น พระ คริศโต เปน ขึ้น มา จาก ตาย แล้ว ท่าน ไม่ ตาย อีก ความ ตาย จะ เอา ไชย แก่ ท่าน อีก มิ ได้ ดว้ย ว่า เมื่อ ท่าน ตาย ก็ ตาย หน เดียว เพราะ ความ ผิด ใน ที่ ทรง ชีวิตร อยู่ ก็ เปน เพื่อ พระเจ้า ฯะ

๏ เหตุ ฉะนี้ ท่าน ทั้งหลาย จง ถือ ว่า ตัว เอง ตาย แล้ว ฝ่าย ความ ผิด แต่ ยัง เปน อยู่ ฝ่าย พระเจ้า เพื่อ เดชพระเยซู คริศ เหตุ ดั่ง นี้ อย่า ให้ ความ ผิด ครอบ ครอง ใน ตัว ท่าน อัน เปน หน้า ตาย อย่า พึ่ง ประพฤทธิ ตาม ปราถนา แห่ง ตัว กาย นั้น อย่า ให้ อาการ ตัว เปน เครื่อง ใช้ ของ ความ ผิด จะ ได้ ทำ การ บาป แต่ ว่า เอา ตัว ฝาก ถวาย แก่ พระเจ้า เหมือน หนึ่ง ได้ เปน ขึ้น พ้น จาก ตาย แล้ว อาการ ตัว นั้น ให้ เปน เครื่อง ใช้ อัน ถวาย แก่ พระเจ้า เพื่อ ความ ชอบธรรม ดว้ย ว่า ความผิด จะ เปน นาย ครอบ ครอง ตัว ท่าน หา มิ ได้ เพราะ ว่า ท่าน ทั้งหลาย มิได้ อยู่ ใต้ พระบัญญัติ แต่ ว่า อยู่ ใต้ พระคุณ ฯ

๑ ถ้า ดั่ง นั้น แล้ว ก็ จะ เปน อะไร อีก อัน เรา จะ ผิด ต่อ ไป เพราะ เรา
มิ ได้ อยู่ ใต้ พระบัญญัติ แต่ อยู่ ใต้ พระคุณ ยัง จะ ผิด ได้ หรื ก็ หา ไม่ ท่าน
ทั้งหลาย ไม่ รู้ หรื ว่า ถ้า ท่าน ฝาก ตัว ให้ รับ ใช้ ของ ผู้ ใด ท่าน ก็ เปน
ทาษ แก่ ผู้ นั้น ถ้า เปน ทาษ ความผิด นั้น ถึง โทษ ตาย หรื ถ้า ฟัง ประพรึทธิ
ดี ก็ ถึง ที่ จะ พ้น โทษ แต่ บัด นี้ ควร ให้ โมทนา พระคุณ พระเจ้า เถิด
ด้วย ว่า มาก แม้น ท่าน ทั้งหลาย ได้ เปน ทาษ ของ ความ ผิด แล้ว เดี๋ยว นี้
ท่าน ได้ เอา ใจ ใส่ ประพรึทธิ ตาม หย่าง คำ โอวาท ที่ ท่าน ได้ รับ แล้ว ครั้น
ท่าน พ้น จาก ความ ผิด นั้น แล้ว ก็ จง ประพรึทธิ เปน การ ชอบ ธรรม ข้า
มี วาจา เช่น นี้ ตาม หย่าง ทำเนียม มนุษ เพราะ ท่าน เปน คน อ่อน เนื้อ อ่อน
ใจ เหมือน หนึ่ง ท่าน ทั้งหลาย ได้ ยอม ใช้ อาการ ตัว ใน การ โศก โครก
แล การ บาป ทับ บาป เปน มาก แล้ว ก็ เดี๋ยว นี้ จง ใช้ อาการ ตัว ใน การ
ชอบ ธรรม ให้ เปน อัน บริสุทธิ ด้วย ว่า แต่ ก่อน ท่าน ทั้งหลาย ได้ เปน ทาษ
ของ ความ ผิด แล้ว บัด นี้ ก็ พ้น ซึ่ง เปน ทาษ แล้ว จะ ได้ ประพรึทธิ เปน
การ ชอบ ธรรม ก็ ใน กาล ก่อน นั้น ท่าน ได้ ผล ประโยชน์ ประการ ใด การ
นั้น บัด นี้ เปน ที่ ละอาย เมื่อ สุด ปลาย จะ เปน โทษ ถึง ตาย แต่ เดี๋ยว นี้
ท่าน พ้น ซึ่ง เปน ทาษ แก่ ความ ผิด นั้น แล ได้ ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า ได้ ผล
เปน อัน บริสุทธิ สุด ปลาย นั้น จึ่ง จะ ได้ ชีวิตร ชั่ว นิรันดร์ ด้วย ว่า บำเหนจ
ของ ความ ผิด คือ ความ ตาย และ แต่ ว่า ซึ่ง พระเจ้า ทรง พระกรรุณา โปรด
ประทาน นั้น คือ ชีวิตร ชั่ว นิรันดร์ เพื่อ เดช พระเยซู คริศ เจ้า เรา ผล ฯ

๏ บท ๗ ฯ

๑ ดูกร พี่ น้อง ทั้งหลาย ท่าน ไม่ เข้า ใจ หรื ด้วย ว่า เรา พูด แก่ คน
ที่ รู้ ใน พระบัญญัติ ไม่ เข้า ใจ หรื ว่า พระบัญญัติ นั้น ครอบ ครอง มนุษ จน
สิ้น ชีวิตร อุปะ มา ว่า ถ้า ผัว ยัง อยู่ เมีย ก็ ยัง อยู่ ใต้ บังคับ บัญชา ของ ผัว
นั้น แต่ ทว่า ถ้า ผัว ตาย แล้ว ผู้หญิง นั้น พ้น จาก บังคับ ของ ผัว แล้ว แล
เหตุ ฉะนี้ ถ้า เมื่อ ผัว ยัง อยู่ เมีย นั้น จะ ไป ร่วม กัน กับ ชาย อื่น ก็ จะ ถือ ว่า

เปน หญิง ผิด แต่ ว่า ถ้า ผัว ตาย แล้ว หญิง นั้น ก็ พ้น บังคับ ของ ผัว ถึง จะ ไป อยู่ กับ ชาย อื่น จะ ถือ ว่า เปน หญิง ผิด ผัว ก็ หา มิ ได้ จง ดู กร พวก พี่ น้อง ก็ เหมือน ดั่ง นั้น แล ครั้น ท่าน ทั้งหลาย ตาย พ้น จาก บัญญัติ แล้ว ด้วย เดช กาย แห่ง พระ คริสโต ให้ ท่าน ติด สนิจ กัน กับ ผู้ อื่น ที่ เปน ขึ้น มา จาก ตาย แล้ว เพื่อ ท่าน จะ ทำ ผล ถวาย แก่ พระเจ้า เพราะ ว่า เมื่อ เรา ได้ ประพฤติ ตาม ลำพัง เนื้อ หนัง ความ ปราถนา ซึ่ง ให้ ผิด ต่อ พระบัญญัติ นั้น ดาน ให้ อาการ ตัว เรา ทำ ผล อัน นำ ถึง ความ ตาย แต่ เดี๋ยว นี้ เรา พ้น จาก บัญญัติ ตาย จาก บัญญัติ ที่ ต้อง ประพฤติ แต่ ก่อน แล้ว ให้ ประพฤติ ตาม วิญาณ ใหม่ มิ ใช่ ตาม อักษร เก่า ฯะ

๗ ๏ ถ้า การ ดั่ง นั้น แล้ว ควร จะ ว่า หย่างไร พระบัญญัติ นั้น ผิด หรื ก็ หา มิ ได้ ถ้า พระบัญญัติ ไม่ มี แล้ว ข้า จะ มิ ได้ รู้ จัก เลย ว่า ความ ผิด นั้น เปน อะไร เพราะ ว่า ถ้า พระบัญญัติ มิ ได้ ว่า อย่า ให้ มี ใจ โลภ ข้า จะ ได้ รู้ จัก โลภ นั้น ก็ หา มิ ได้ แต่ ว่า ความ ผิด เอา ช่อง โอกาษ แต่ พระ บัญญัติ ให้ ปราถนา อัน ผิด ทุก หย่าง เกิด ขึ้น ใน ตัว ข้า นอก จาก พระ บัญญัติ ความ ผิด ก็ ตาย และ ครั้น ข้า ปราศจาก พระบัญญัติ ข้า ก็ มี ชีวิตร เปน แต่ ครั้น พระบัญญัติ มา ความ ผิด บังเกิด ขึ้น ข้า ก็ ตาย แล้ว และ พระบัญญัติ นั้น อัน เปน ที่ จะ ให้ ข้า มี ชีวิตร กลับ เปน ที่ ให้ ตาย ความ ผิด นั้น เอา ช่อง แต่ พระบัญญัติ ชิง ช่วง ข้า ภา ให้ หลง จึ่ง ฆ่า ให้ ตาย ฯะ

๏ เหตุ ดั่ง นั้น พระบัญญัติ อัน เปน บริสุทธิ ที่ บังคับ บัญชาะ ก็ บริสุทธิ ชอบ ธรรม ดี ครั้น การ เปน หย่าง นี้ แล้ว ซึ่ง ชอบ ดี นั้น จะ เปน เหตุ ให้ ข้า ตาย หรื ก็ หา ไม่ แต่ ทว่า ความ ผิด เพื่อ จะ ได้ เปน ปรากฎ ว่า ผิด จริง แท้ แล ทำ ให้ ข้า ตาย ด้วย ซึ่ง ดี ชอบ นั้น ให้ เหน ประจักว่า ความ ผิด นั้น เปน อัน ร้าย ยิ่ง เหลือ ล้น เพื่อ เดช คำ พระบัญญัติ ฯะ

๑๔ ๏ ด้วย เรา รู้ อยู่ ว่า พระบัญญัติ นั้น เปน ซึ่ง ควร แก่ วิญาณ อัน บริ สุทธิ ฝ่าย ข้า เล่า ก็ เปน แต่ เนื้อ หนัง เหมือน หนึ่ง ต้อง ขาย ไว้ เปน ทาษ

อยู่ใต้บังคับความผิดแล้ว เพราะว่าซึ่งข้าทำนั้นข้ายังไม่เหนชอบ ด้วยว่าที่ข้ามิได้ปราถนานั้นข้ายังทำอยู่ แล้วที่ข้าทำนั้นข้า ก็ชังเกลียดอยู่ แต่ทว่าถ้าข้าทำซึ่งข้ามิได้ปราถนา ข้าก็ยอมเหนชอบในพระบัญญัติว่า พระบัญญัตินั้นดีอยู่ แล้วตั้งแต่นี้ไปมิใช่ข้าเองที่ขัดพระบัญญัตินั้น แต่ว่าเปนความผิดที่ติดอยู่ในตัวข้าซึ่งขัดขวางอยู่ ฝ่ายข้าเองก็รู้อยู่ว่า ในตัวข้าคือ ว่าในเนื้อหนังของข้า ไม่มีซึ่งดีประการใดเลย ข้ามีน้ำใจจะทำซึ่งดี แต่ว่าจะทำกะไรจึ่งจะทำได้ ข้าไม่เหน ด้วยว่าเมื่อปราถนาซึ่งดียังไม่ทำ แล้วเมื่อข้ามิได้ปราถนาซึ่งชั่ว ข้ายังทำอยู่ แล้วถ้าข้ายังทำซึ่งข้ามิใคร่ทำนั้น มิใช่ว่าข้าทำเอง เปนความผิดที่อยู่ในตัวข้าซึ่งทำอยู่ ฯะ

๒๑ ๏ เหตุฉนี้ข้าเหนว่า เปนธรรมดาข้าเมื่อจะใคร่ทำการชอบ ยังมีซึ่งชั่วนั้นชิดติดตัวอยู่ ด้วยว่าข้าชอบใจในบัญญัติพระเจ้าแต่ด้วยซึ่งเปนมนุษภายใน แต่ว่ายังเหนซึ่งสุภาวะอันอื่นติดในอาการตัวข้า ที่จะต่อสู้กันกับพระบัญญัติสำหรับใจตัว ชักชวนภาให้ตอ้งตามซึ่งสุภาวะอันผิด ที่อยู่ในอาการตัวข้า โอ้ความยากลำบากของข้า ใครผู้ใดจะช่วยข้านี้ให้พ้นจากกายซึ่งให้เกิดความตายนั้น ข้าโมทนาพระคุณพระเจ้า เพราะพระเยซูคริศเจ้าเรา เหตุดั่งนี้ข้าประพฤทธิตามบัญญัติพระเจ้าด้วยน้ำใจ แต่ว่าด้วยเนื้อหนังนั้น ข้าประพฤทธิตามสุภาวะอันผิด ฯ

๏ บท ๘ ฯ

๑ เมื่อเปนดั่งนี้แล้ว ด้วยคนที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริศ ที่มิได้ประพฤทธิตามสุภาวะเนื้อหนัง (แต่ยังประพฤทธิตามซึ่งควรแก่วิญาณอันบริสุทธิ) ที่จะปรับโทษเหล่านั้นไม่มีแล้ว เพราะว่าพระบัญญัติแห่งพระวิญาณซึ่งให้ได้ชีวิตรด้วยเดชพระเยซูคริศ ทำให้ข้าพ้นจากที่จะเปนทาษอยู่ใต้บังคับแห่งความผิดแลความตาย ด้วยว่าซึ่งพระบัญญัตินั้นทำไม่ได้ เพราะถอยกำลังเพื่อเนื้อหนัง พระเจ้ากระทำให้

บุตร พระองค์ ถือ รูป สันฐาน ดัง เนื้อ หนัง ที่ ผิด นั้น แล้ว เพราะ ผิด นั้น ได้ ปรับ เอา ความ ผิด ใน เนื้อ หนัง แล้ว ให้ เรา ที่ มิ ได้ ประพฤทธิ ตาม สุ ภาวะ ของ เนื้อ หนัง แต่ ว่า ประพฤทธิ ตาม ซึ่ง ควร แก่ พระวิญาณ ถึง ที่ สำเรจ พ้น โทษ อัน เกิด เพราะ พระบัญัติ ด้วย ว่า คน ที่ อยู่ ฝ่าย เนื้อ หนัง ก็ ลำลึก นึก ถึง การ สำหรับ เนื้อ หนัง นั้น แล คน ที่ อยู่ ฝ่าย พระวิญาณ ก็ ลำลึก คิด ถึง การ สำหรับ พระวิญาณ นั้น ที่ ลำลึก ถึง การ สำหรับ เนื้อ หนัง นั้น เปน ที่ ให้ ถึง ความ ตาย ที่ ลำลึก ถึง การ สำหรับ พระวิญาณ นั้น ก็ เปน ที่ ให้ ถึง ชีวิตร กับ ความ ศุข แล เหตุ ฉะนี้ ซึ่ง รำพึง คิด ถึง การ สำ หรับ เนื้อ หนัง นั้น ก็ เปน ซึ่ง บระบั้ก กัน กับ พระเจ้า เพราะ ว่า ที่ รำพึง คิด เช่น นี้ มิ ให้ อยู่ ใต้ พระบัญัติ พระเจ้า จะ อยู่ ดั่ง นั้น ก็ หา มิ ได้ เลย แล้ว คน ที่ เปน ฝ่าย เนื้อ หนัง นั้น จะ เปน ที่ ชอบ แก่ พระเจ้า หา มิ ได้ ฯะ

๙ ๏ ส่วน ท่าน ทั้งหลาย นี้ ก็ ได้ อยู่ ฝ่าย เนื้อ หนัง แล้ว ท่าน อยู่ ฝ่ายวิญาณ ด้วย ว่า พระวิญาณ แห่ง พระเจ้า อาไศรย อยู่ ใน ท่าน ถ้า ผู้ ใด มิ ได้ มี พระ วิญาณ ซึ่ง พระคริศโต ประทาน ให้ ผู้ นั้น จะ อยู่ ฝ่าย พระองค์ หา มิ ได้ แต่ ทว่า ถ้า พระคริศโต อยู่ ใน ท่าน ทั้งหลาย ตัว ท่าน จะ ถึง ความ ตาย เพื่อ ความ ผิด แต่ วิญาณ จิตร นั้น ยัง จะ ถึง ชีวิตร เพื่อ ความ ชอบ ธรรม แล้ว ถ้า พระวิญาณ แห่ง ท่าน ที่ ให้ พระเยซู เปน ขึ้น จาก ตาย อยู่ ใน ท่าน ทั้งหลาย ท่าน ผู้ ให้ พระคริศโต เปน ขึ้น มา จาก ตาย ก็ จะ กระทำ ให้ ตัว กาย ของ ท่าน ที่ จะ ถึง ตาย นั้น ให้ เปน ขึ้น ใหม่ เพื่อ เดช พระวิญาณ ที่ อยู่ ใน ท่าน ทั้งหลาย เมื่อ เปน เช่น นั้น แล้ว อัน เรา จะ เปน หนี้ แก่ เนื้อ หนัง เนื้อ หนัง ชัก ไป ข้าง ไหน เรา จะ ต้อง ไป ตาม ดั่ง นั้น ก็ หา มิ ได้ เพราะ ว่า ถ้า ท่าน ทั้งหลาย จะ ฟัง เนื้อ หนัง ชัก ไป นั้น ท่าน ก็ จะ ภา กัน ตาย แล แต่ ทว่า ถ้า ท่าน ทำ ให้ การ ของ ตัว กาย ตาย ไป ด้วย เดช พระวิญาณ ท่าน จึ่ง จะ คง ชีวิตร อยู่ ด้วย ว่า ถ้า ผู้ ใด ตาม พระวิญาณ พระเจ้า ชักชวน ผู้ นั้น ก็ เปน ลูก พระเจ้า เหตุ ว่า จิตร ใจ แห่ง คน ทาษ ที่ จะ ให้ กลัว ขาม นั้น

ท่าน มิได้รับ เขาอีก หา มิได้ แต่ ว่า จิตร วิญญาณ ซึ่ง จะ ให้เปน ลูก พระเจ้า นั้น ท่าน ได้ รับ แล้ว แล ด้วย เดช พระวิญญาณ นั้น เรา ร้อง เรียก พระองค์ ว่า อับบา คือ พระบิดา ฝ่าย พระวิญญาณ นั้น ก็ เปน พญาณ ด้วย กัน กับ วิญญาณ ของ เรา ว่า เรา เปน ลูก พระเจ้า ถ้า เปน ลูก แล้ว จึ่ง เปน เจ้า มรดก คือ เจ้า มรดก แห่ง พระเจ้า แล เจ้า มรดก ด้วย กัน กับ พระคริศโต เจ้า ถ้า เรา ทน ทุกข ทรมาน ด้วย เรา ก็ จะ ได้ รัศมี โอภาศ ด้วย เหมือน กัน ฯะ
๑๘ ๏ เพราะ ข้า เหน ว่า ซึ่ง ทุกข ลำบาก ที่ เรา ทน ตรำ บัด นี้ ไม่ เปน อัน ควร เลย ที่ จะ มา อุปะมา เปรียบ ด้วย รัศมี ภาพ อัน จะ ปรากฎ มี แก่ เรา ภาย ภาคหน้า ด้วย เหตุ ว่า สัตว มนุษ ทั้งปวง คอย เปราถนา เปน สามารถ หวัง ว่า ซึ่ง จะ เปน ลูก พระเจ้า จะ ได้เปน ปรากฎ มา ด้วย ว่า สรรพ สัตว ต้อง อยู่ ใน อำนาจ ซึ่ง อะนิจัง มิ ใช่เพราะ ชอบ ใจ เอง แต่ ว่า ด้วย เดช ผู้ ให้ อยู่ ตั้ง นั้น แต่ เขา ยัง ไว้ ใจ ได้ ว่า สรรพ สัตว นั้น จะ ได้ พ้น จาก ที่ เปน ทาษ ของ อะนิจัง แล ความ ตาย แล้ว จะ ได้ ส่วน รัศมี โอภาศ แห่ง ลูก พระเจ้า เรา รู้ อยู่ ว่า สรรพ สัตว ทั้งปวง พิลาป ร้อง ทุกข ด้วย กัน เจบ ปวด ลำบาก ตราบ ท้าว ทุก วัน นี้ แล้ว ก็ ใช่ แต่ เท่า นั้น แต่ ว่า เรา เอง ที่ มี ผล พระวิญญาณ อัน เปน ที่ ประจำ ไว้ แล้ว แม้น เรา เอง ร้อง ครวญ คราง ใน ตัว เรา คอย ซึ่ง ประโยชน์ อัน จะ ได้ แต่ ด้วย ตั้ง เปน ลูก พระเจ้า อยู่ คือ ว่า จะ รอด พ้น จาก กาย เรา เพราะ ว่า เรา จะ รอด ด้วย กำลัง ความ ไว้ ใจ ซึ่ง เรา เหน อยู่ นั้น เรา มิ ได้ คอย ไว้ ใจ ถึง สิ่ง นั้น ด้วย ว่า ถ้า ผู้ ใด เหน สิ่ง ใด แล้ว ทำไม จะ ไว้ ใจ ถึง สิ่ง นั้น เรา ไว้ ใจ ถึง จะ ได้สิ่ง ของ ที่ เรา มิ ได้ เหน จึ่ง คอย มอง หา ด้วย ความ เพียร อนึ่ง ใน ที่ เรา อ่อน เนื้อ อ่อน ใจ นั้น พระวิญญาณ ก็ ช่วย ให้ มี กำลัง ขึ้น ด้วย ว่า ควร จะ ให้ เรา สวด ขอ นั้น เปน หย่างไร เรา ไม่ รู้ แต่ พระวิญญาณ ได้ เสนอ ความ ขอ เพราะ เรา ด้วย กล่าว ครวญ คราง ซึ่ง จะ พูด ไม่ ออก แล พระองค์ ผู้ ทรง เลง ดู ใน ใจ มนุษย์ พระองค์ ทราบ รู้ ใน ที่ หมาย แห่ง พระวิญญาณ เพราะ พระวิญญาณ นั้น ได้ สวด

ขอ แต่ พระเจ้า ให้โปรด แก่ คน อัน บริสุทธิ แล้วเรา รู้ อยู่ ว่า ฝ่าย คนที่ รักษ ใน พระเจ้า แล ที่ พระองค์ ได้ ทรง เลือก ไว้ ตาม พระ ดำหริ พระองค์ เหตุ ใด ๆ ทุก สิ่ง จะ รวม กันเข้า เปน แต่ ลวัน ดี แก่ เหล่า นั้น พระองค์ ทรง เหน ชอบ ใน ผู้ ใด ๆ ก่อน เหล่า นั้น พระองค์ ได้ จัด ตั้ง แต่ง ไว้ ให้มี สันดาน น้ำ จิตร เหมือน หนึ่ง พระบุตร พระองค์ เพื่อ พระบุตร จะ ได้ เปน พระเชฐา ใน พวก พี่ น้อง เปน อัน มาก แล้ว คน ที่ พระองค์ ทรง หมาย ไว้นั้น พระองค์ ก็ ทรง เรียก ด้วย ที่ เรียก นั้น พระองค์ ก็ โปรด ให้ พ้น โทษ ที่ โปรด ให้ พ้น โทษ นั้น พระองค์ ก็ โปรด ให้ ได้ ความ ศุข อัน เลิศ ถ้า ดั่ง นั้น แล้ว ใน ข้อ ความ ทั้ง นี้ เรา จะ ว่า หย่างไร ดี ถ้า พระเจ้า จะ เปน ฝ่าย เรา แล้ว จะ มี ผู้ ใด เปน สัตรู ต่อ เรา ได้ เล่า ครั้น พระเจ้า มิได้ คิด หวง ด้วย พระบิยะบุตร นั้น แต่ ว่า โปรด ประทาน พระบุตร ให้ เพื่อ ประโยชน์ แห่ง เรา ทั้งปวง ครั้น โปรด เพียง นี้ แล้ว เปน ไฉน จะ ไม่ โปรด ประทาน สารพัด ทั้งปวง ให้ แก่ เรา ด้วย กัน กับ พระบุตร ฝ่าย คน ที่ พระเจ้า ทรง เลือก ไว้ นั้น ใคร อาจ มา ฟ้อง เขา ได้ พระเจ้า ให้ พ้น โทษ ใคร จะ มา ปรับ โทษ ได้ เล่า พระคริศโต ตาย แล้ว หรื ว่า ดั่ง นี้ จะ ดี กว่า ว่า ท่าน เปน ขึ้น มา จาก ตาย แล้ว แล สถิตย อยู่ เบื้อง ขวา พระหัถ พระเจ้า แล เปน ผู้ ทูล เสนอ ความ เรา จะ เปน สิ่ง ใด ที่ จะ ให้ เรา ขาด จาก ใจ รักษ ใน พระคริศโต จะ เปน ที่ ยาก ลำบาก ที่ ตอ้ง เขี้ยว เขญ กัน ซึ่ง ขัดสน อาหาร กิน แล ผ้า ผ่อน ปก ปิด ตัว ที่ ถูก ไภย ถูก คม ดาบ สิ่ง ใด สิ่ง หนึ่ง ดั่ง นี้ จะ ทำ ได้ หรื เหมือน หนึ่ง คำ ที่ เขียน ไว้ ว่า เพราะ ท่าน เขา ประหาร เรา ตลอด วัน ยังค่ำ เขา ถือ ว่า เรา เปน เหมือน หนึ่ง แกะ สำหรับ ฆ่า กิน แต่ ว่า ใน สิ่ง ทั้งปวง นี้ เรา เอา ไชย ชำนะ ได้ เพราะ อาไศรย เดช ของ ท่าน ที่ รักษ เรา นั้น แล้ว ข้า เชื่อ อยู่ เปน แน่ ว่า ถึง ว่า ความ ตาย ถึง ว่า ชีวิตร ทูต สวรรค์ ถึง ที่ ทรง ริทธิ เดช ถึง ซึ่ง อยู่ เดี๋ยว นี้ ถึง ซึ่ง จะ เปน ภาย หลัง ถึง ซึ่ง สูง ซึ่ง ลึก ถึง จะ มี สิ่ง อื่น จะ ทำ ให้ เรา ขาด จาก ใจ รักษ ใน พระเจ้า

อันเกิดเพื่อเดชพระเยซูคริศเจ้าเรา ก็หามิได้เลยเปนอันขาด ฯะ

◉ บท ๙ ฯ

๑ ◉ ข้าพูดตามจริงเหนแก่นามพระคริศโตไม่ปดเลย ใจข้าที่สังเกด
ผิดแลชอบเปนพญาณฝ่ายข้าดวยกันกับพระวิญาณบริสุทธิว่า ข้าเปน
ทุกขมากนักรำคาญใจเนือง ๆ อยู่เพราะพวกพี่น้องของข้า เพียงว่า
ถึงข้าจะต้องแช่งขาดจากพระคริศโตเพราะเขานั้นยังเปนหน้าปราถนา
เขาเปนชาติเดียวกันกับข้า เปนเชื้อสกูลของยิศราเอล แล้วอันจะ
ตั้งเปนลูกพระเจ้า ซึ่งรัศมีพระเจ้า ซึ่งคำสัญา ซึ่งประทานคำบัญัติ
ซึ่งเปนข้อปรนิบัติ ซึ่งคำประกาศสาภ ซึ่งปู่หญ้าตายายนั้นมาแต่เขา
หมด แล้วฝ่ายพระคริศโตซึ่งเปนมนุษย์ยังเกิดแต่เขา แต่ท่านยังเปน
พระเจ้าเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง เปนอันสมพรตราบท้าวกัลปาวสาน อาเมน
๖ ◉ อันจะว่าคำตรัสแห่งพระเจ้าฟั้นเฟือนเสียไปหามิได้ ดวยว่า
คนทั้งปวงที่มาแต่ยิศราเอล จะเปนชาติยิศราเอลแท้นั้นก็หาไม่ จะ
เอาลูกทั้งปวงนั้น นับว่าเปนเชื้อชาติเพาพันธุของอับราฮามไม่ได้ ดวย
ว่ามีคำว่า จะนับสืบสายเพาพันธุของท่านในยิศฮาค คือว่าที่เปน
ลูกในเนื้อหนังนั้น จะนับว่าเปนลูกพระเจ้าทั้งนั้น ก็หามิได้ แต่
ทว่าถ้าเปนลูกความสัญา จึ่งจะถือว่าเปนเชื้อสายเพาพันธุได้ เหตุ
ว่าสำคัญนั้นว่าดั่งนี้ ครั้นถึงกาละกำหนดเราจะมา แลนางซาราจะ
มีลูกผู้ชาย แล้วใช่แต่เท่านั้น แต่นางริบะคาจะทรงครรภดวย
คนหนึ่งชื่อยิศฮาคปู่ตาเรา แล้วครั้นลูกยังมิได้เกิด มิได้ทำดีทำ
ชั่ว พระองค์จึ่งตรัสว่า พี่ใหญ่จะปรนิบัติแก่ผู้น้อง ว่าดั่งนี้เพื่อความ
คิดแห่งพระเจ้า ตามซึ่งพระองค์เลือกไว้นั้นจะคงอยู่ มิให้เปนเพราะ
ซึ่งตัวประพฤทธินั้น เปนเพราะผู้ทรงเรียก ยังมีคำเขียนไว้เหมือน
กันว่า เราได้รักยาโคบ ฝ่ายเอซาวนั้นเราชังเสีย ฯะ
๑๔ ◉ เมื่อเปนเช่นนั้นแล้ว เรายังจะว่าอะไรได้ ซึ่งอาธรรมใน

พระเจ้ามีอยู่ หรือ ก็ หา มิได้ ด้วย ว่าใน คำภีร์ ของ โมเซ พระองค์ ตรัส ว่า เรา เหน ชอบ จะ เอนดู ผู้ ใด เรา ก็ ได้เอนดู ผู้ นั้น เรา เหน ชอบ จะ โปรด ปราน แก่ ผู้ ใด เรา ก็ โปรด ปราน แก่ ผู้ นั้น แล เหตุ ดั่ง นี้ อัน จะ เปน ตาม น้ำใจ ผู้ ปราถนา หรือ ผู้ จะ วิ่ง ลอง ริทธิ์ กัน นั้น หา มิได้ แต่ ว่า เปน ตาม พระ เจ้า จะ ทรง พระ กรรุณา โปรด ด้วย ว่า มี คำ เขียน ที่ ว่า แก่ ฟาโร ผู้ กระ ษัตร ว่า เราได้ ยก ตั้ง เจ้า ขึ้น ด้วย เหตุ อัน นี้ คือ ว่า ใน เจ้า นี้ เรา จะ สำแดง ริทธิ เดช ของ เรา ให้ ประกาษ นาม ชื่อ ของ เรา ให้ ลือ ไป ทั่ว ทั้ง แผ่น ดิน เหตุ ฉะนี้ ถ้า ชอบ พระไทย จะ ทรง พระเมตา ปรานี ต่อ ผู้ ใด ก็ ได้ ทรง พระเมตา ต่อ ผู้ นั้น ถ้า ชอบ พระไทย จะ ให้ ผู้ ใด แขง ใจ อยู่ ก็ เปน ตาม พระไทย ครั้น เปน ดั่ง นั้น เจ้า จึ่ง จะ ถาม หรือ ว่า ทำ ไม ท่าน ยัง ติ เตียน เล่า ใคร ได้ ขัด ขืน พระไทย นั้น ดู กร มนุษย์ เจ้า จะ เปน ผู้ ใด ที่ จะ มา ว่า กล่าว ต่อ สู้ พระเจ้า สิ่ง ของ ที่ เขา ทำ นั้น จะ กลับ มา ว่า แก่ ผู้ ทำ เจ้า ทำ ข้า หย่าง นี้ ทำ ไม จะ ว่า ได้ หรือ ฯะ

๒๑ ๏ ฝ่าย ช่าง ปั้น หม้อ เล่า จะ เอา ดิน ก้อน เดียว ปั้น สิ่ง หนึ่ง ดี เลิศ สิ่ง หนึ่ง ชั่ว ชี้ริ้ว ไม่ ได้ หรือ แต่ ทว่า ถ้า พระ เจ้า มี พระไทย ปราถนา จะ สำแดง พระ ราช อาชา ให้ ริทธิ เดช พระองค์ ปรากด อยู่ จึ่ง อด กลั้น พระไทย ไว้ เปน ช้า นาน แก่ คน ที่ เปน เครื่อง จัด เตรียม ไว้ จะ ได้ ทล พระ อาชา แล ถึง แก่ ความ ฉิบหาย นั้น จะ เปน ผิด อะ ไร หรือ จะ เอา รัศมี ภาพ อัน อุดม บริ บูรรณ มา สำแดง แก่ คน ที่ เปน เครื่อง สำหรับ จะ ได้ รับ พระ กรรุณา คน ที่ พระองค์ ได้ เตรียม ไว้ จะ ให้ ได้ ส่วน รัศมี ภาพ นั้น แล้ว จึ่ง ได้ ทรง เรียก เรา มา แต่ พวก ยูดาย พวก เดียว ก็ หา ไม่ แต่ ทว่า พวก ต่าง ประ เทษ นั้น ด้วย เหมือน หนึ่ง คำ ที่ โฮซีฮา ได้ ว่า นั้น ไพร่ พล ที่ มิ ใช่ ไพร่ พล ของ เรา ๆ จะ เรียก ว่า ไพร่ พล ของ เรา แล ซึ่ง มิ ได้ เปน ที่ รักษ เรา จะ เรียก ว่า เปน ที่ รักษ แล้ว ใน ที่ เขา เคย ว่า ท่าน ทั้งหลาย มิ ใช่ ไพร่ พล ของ เรา ใน ที่ นั้น จะ ต้อง เรียก เขา ว่า เปน ลูก พระเจ้า ผู้ ทรง

ชีวิตร อยู่ ฝ่าย ยะซายา ท่าน ป่าว ประกาศ ว่า ดวัย พล ยิศราเอล ว่า แม้น ถึง ว่า ลูก ชาติ ยิศราเอล จะ มาก ดุจ ดั่งซาย ทะเล คน ที่ จะ เหลือ แล รอด ได้นั้น คง มี ดวัยว่าใน การ นี้ พระองค์ จะ ลัด ทาง ให้ เสจ เรว ดวัย ชอบ ธรรม เพราะ ว่า พระองค์ เจ้า จะ กระทำ ให้เปน การ เสจ เรว ใน แผ่นดิน ยะซายา นั้น ยัง ทำนายว่า ถ้า แม้น ว่า พระองค์ ผู้ เปน เจ้า แห่ง พล รบ เมือง สวรรค์ มิ ได้ ทรง โปรด แก่ เรา ให้ มี เหลือ เรา ก็ จะ ได้ เปน หย่าง พล เมือง ซะโดม จะ ได้ เปน เหมือน หย่าง พล เมือง ฆะโมรา แล้ว แล เปน เช่น นั้น แล้ว เรา จะ ว่า อะไร ได้ ว่า ดั่ง นี้ ได้ ว่า นา ๆ ประเทษ ที่ มิ ได้ คิด ตาม หา ที่ จะ พ้น โทษ ก็ ถึง ที่ จะ พ้น โทษ นั้น แล้ว คือ ว่า พ้น โทษ เพราะ ความ เชื่อ แล้ว ฝ่าย พล ยิศราเอล นั้น ที่ คิด ตาม บัญญัติ หา ที่ จะ พ้น โทษ ก็ ยังไม่ ได้ ถึง ที่ จะ พ้น โทษ โดย บัญญัติ นั้น เหตุ ไฉน ไม่ ได้ พ้น เหตุ ว่า เขา มิ ได้ หา ดวัย ความ เชื่อ หา แต่ ดวัย การ ปรนิบัติ ใน บัญญัติ เขา สดุด ที่ หิน นี้ อัน เปน ที่ สดุด เขา เหมือน หนึ่ง คำ เขียน ไว้ ว่า ดู เถิด เรา เอา หิน อัน เปน ที่ สดุด ตั้ง ไว้ ใน ซิโอน แล เสลา ซึ่ง เปน ที่ เคือง ใจ แล้ว ฝ่าย คน ทั้งปวง ที่ เชื่อ ใน นั้น จะ เปน ที่ ละอาย เขา ก็ หา มิ ได้ เลย ฯะ

◎ บท ๑๐ ◎

๑ ดูกร พี่น้อง ทั้งหลาย ข้า ตั้งใจ ปราถนา เปน ยามาก แล อ้อนวอน พระเจ้า ขอ ให้ พล ยิศราเอล รอด ได้ ข้า เปน พญาณ แก่ เขา ว่า เขา มีใจ รอ้นรน ที่ จะ ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า แต่ ทว่า ที่ เขา ปรนิบัติ นั้น จะ ควร แก่ ปัญญา หา มิได้ ครั้น เขา มิได้ รู้ ใน ทาง ที่ พระเจ้า จะให้ พ้นโทษ เขา ก็ หาทาง ที่ จะแก้ ตัวเอง จึ่งมิ ได้ ยอม ตั้ง อยู่ใน ทาง รอด แห่ง พระเจ้า พระ คริศโต เปน ทาง รอด แก่ คน ที่ เชื่อ สิ้น ทุก คน ดั่ง สำเรจ พระ บัญญัติ ถึง ที่ สุด ฝ่าย โมเซ นั้น ท่าน เขียน กล่าว ดวัย ทาง รอด เพื่อ พระบัญญัติ ว่า ถ้า คน ทำ การ นี้ ให้ สำเรจ คน นั้น จึ่ง จะ ได้ ชีวิตร เพื่อ การทำ ที่ คน จะ พ้น โทษ เพื่อ ความ เชื่อ นั้น ว่า ดั่ง นี้ ว่า อย่า นึก ใน ใจ ว่า ใคร จะ ขึ้น ไป ใน สวรรค์ คือ ว่า จะ ภา เอา

พระ คริศโต ลง มา หรื ใคร จะ ลงไปใน ที่ ลึก คือ ว่า จะ เอา พระ คริศโต มา
ขึ้น มา จาก ผู้ ตาย แต่ ท่าน ว่า อะไร ก็ ว่า คำ นั้นใกล้ ตัว อยู่ ๆ ใน ปาก ใน
ใจ ตัว แล้ว คือ ว่า คำ แห่ง ความ เชื่อ ที่ เรา ป่าว ประกาษ อยู่ จะ
๙ ๑ เหตุ ฉะนี้ ถ้า ท่าน กล่าว ด้วย ปาก ว่า พระคริศโต เปน พระองค์เจ้า แล้ว
จะ เชื่อ ในใจ ว่า พระเจ้า ให้ พระคริศโต นั้น เปน ขึ้น มาจาก ตาย ท่าน จึ่ง จะ
รอด แล เพราะ ว่า ที่ จะ เชื่อ แต่ ใน ใจ นั้น เปน ที่ จะ ให้ พ้น โทษ แล้ว ที่ จะ
กล่าว ด้วย ปาก นั้น เปน ที่ จะ ให้ รอด ด้วย ว่า คำ เขียน ยัง ว่า ถ้า ผู้ ใด ๆ
เชื่อ ใน ท่าน ผู้ นั้น จะ ละอาย เสีย ที หา มิ ได้ อัน พวก ยูดาย กับ พวก เฮ.เลน
ผิด กัน ต่าง กัน หา มิได้ ด้วย ว่า คน ทั้งปวง มี พระเจ้า องค์ เดียว ประกอบ
ด้วย พระกรรุณา ต่อ คน ทั้งปวง ที่ ร้อง เรียก ขอ แก่ พระองค์ เพราะ ว่า คน
ใด ๆ ที่ จะ ร้องเรียก ออก พระนาม พระองค์ เจ้า คน นั้น จะ รอด ได้ แต่ ทว่า
ถ้า เขา มิได้ เชื่อ ใน พระองค์ เขา จะ ร้อง เรียก พระองค์ หย่าง ไร ได้ ถ้า มิ ได้
ยิน ว่า ด้วย พระองค์ เขา จะ เชื่อ หย่างไรได้ ถ้า ไม่ มี ใคร ป่าว ประกาษ เขา
จะ ยิน หย่าง ไรได้ ถ้า มิ ได้ รับ ใช้ ไป หา ก็ จะ ป่าว ประกาษ หย่าง ไร ได้
เหมือน คำ เขียน ว่า ฝ่าย คน ที่ มา กล่าว ความ ศุข สำราญ กล่าว สั่งสอน ซึ่ง
ดี ให้ ดี เนื้อ ดี ใจ ตีน เหล่า นั้น งาม ศัก เท่าไร แต่ ว่า คน ทั้งปวง มิได้ เชื่อ
ฟัง มงคล โอวาท นั้น ด้วย ยะซายาได้ว่า ข้า แต่ พระองค์ เจ้า ใคร ได้ เชื่อ
ความ ซึ่ง เรา ถือ มา นั้น เหตุ ดังนี้ ความ เชื่อ เกิด เพราะ ได้ ยิน ที่ ได้ ยิน นั้น
เปน เพื่อ คำ พระ แต่ ข้า ยัง จะ ถาม ว่า เขาไม่ ได้ ยิน หรื แท้ จริง เสียง เขา
แผ่ ออก ไป ถึง สุด แผ่นดิน แล คำ ของ เขา ได้ ลื ไปถึง สุด ทระณี ข้า ยัง ถาม
ว่า พล ยิศราเอล ไม่ รู้ หรื เดิม โมเซ ว่า เรา จะ ว่า ให้ ท่าน แค้น เคือง ใจ ด้วย
เขา ที่ จะว่า หาเปน ประเทษ ไม่ แล ให้ ท่าน เกิดโมโห ด้วย ประเทษ ที่ โง่ แต่
ทว่า ยะซายา มีใจ กำเริบ ขึ้น ว่า คน ที่ มิได้ หาเรา พบ แล้ว แล เรา ก็ เปน ปรา
กฏ แก่ คน ที่ มิ ได้ สืบ เสาะ แสวง หา ท่าน ยัง ว่าแก่ พล ยิศราเอล ว่า ข้า
เหยียด มือ ออก สิ้น วัน ยังค่ำ แก่ ไพร่พล ที่ มิ เชื่อ ฟัง แต่ ยัง ถุ้มเถียง กัน อยู่

๏ เมื่อเปนเหตุดั่งนี้ ข้าจึ่งถามว่า ไพร่พลของพระเจ้า ๆ ทิ้งละเสีย ทีเดียวหรื ก็หามิได้ ดวัยว่าข้าเองเปนชาติยิศราเอล เปนเผาพันธุ สืบสายของอับราฮาม สกูลของเบ็นยามิน ไพร่พลที่พระเจ้าได้รู้จัก ไว้นั้น พระองค์หาได้ทิ้งไว้ที่เดียวไม่ คำที่เขียนไว้ในเรื่องของเอลี ยาว่าหย่างไร ท่านมิได้รู้หรื เอลียานั้นว่าอะไร ที่ท่านทูลกล่าวแก่ พระเจ้าว่าดวัยพวกยิศราเอลว่า ช้าแต่พระองค์เจ้า เขาได้เอาผู้ ทำนายของพระองค์ไปฆ่าเสีย แล้วแท่นบูชาแก่พระองค์เขาก็คว่ำ ทำลายเสีย ข้าพเจ้าก็เหลืออยู่แต่คนเดียว แล้วเขายังมองหาชีวิตร ของข้าพเจ้าจะผลาญเสีย เมื่อนั้นพระองค์ตรัสตอบเปนประการใด ก็ตรัสว่า เรายังมีที่เหลือนั้นเจดพันคน ที่มิได้ตุกเข่าไหว้พระ บาละ ก็เดี๋ยวนี้ยังมีที่เหลือเหมือนกันตามซึ่งพระองค์ทรงพระกรรุณา เลือกไว้นั้น แต่ทว่าถ้าเปนเพื่อพระกรรุณาคุณ ก็หาได้เปนเพื่อการ ประพฤทธินั้นไม่ (ดวัยว่าถ้าเปนดวัยการประพรึทธินั้น คุณจะเปน คุณไม่ได้แล้ว) ถ้าดั่งนั้นก็เปนอะไร ที่พลยิศราเอลแสวงหานั้นเขา ไม่ได้ แต่ว่าคนที่พระองค์เลือกไว้นั้นเขาก็ได้แล ฝ่ายคนอื่นเขา ก็แขงกระด้างไป ดุจคำเขียนไว้ว่า พระเจ้าบันดานให้เขามีใจซัง ตาที่มิได้เหน หูที่มิได้ยินตราบท้าวทุกวันนี้ แล้วฝ่ายพญาดาวิด ท่านยังว่า ให้โตะที่เขากินนั้น เปนที่ดักบ่วงเขาเถิด ให้เปนที่ สดุดที่เปนที่ทดแทนเขา ให้ตาเขามืดอย่าให้เหนได้ ให้หลังเขา ขดลงเปนนิจทุกเมื่อ เหตุดั่งนี้ข้าจึ่งถามว่า เขามิได้ผิดหรื เพื่อ จะได้ตกเสียไปนั้น ก็หามิได้ แต่ว่าที่เขาตกเสียนั้น เปนที่เตือน สติมาณะแห่งพวกต่างประเทษ ให้ถึงที่รอดเพราะเขา แต่ทว่าถ้า ที่เขาตกไปนั้น เปนที่ให้มนุษย์ในโลกย์เปนมั่งมี แล้วที่เขาถอย กำลังลงนั้น เปนที่ยกคนต่างประเทษขึ้น ก็เมื่อเขาจะได้เตมบริ บูรรณสำเรจแล้ว จะมิเปนใหญ่ยิ่งหรื ฯะ

๑๓ ๏ ข้า บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย ที่ เปน คน ต่าง ประเทษ นั้น ครั้น ว่า ข้า เปน ทูต รับ ใช้ มา หา คน ต่าง ประเทษ ข้า เอา พะนักงาน ของ ตัว ให้ เปน เกรียติยศ ไป เพื่อ จะ ได้ เตือน สติ มาณะ พวก ญาติ ของ ตน ให้ รอด ได้ บ้าง ด้วย ว่า ถ้า ซึ่ง ทิ้ง เขา นั้น เปน เหตุ จะ ให้ มนุษ ใน โลกย์ กลับ เปน ไมตรี กัน ก็ ที่ จะ รับ เขา กลับ เข้า มา อีก จะ เปน อะไร เล่า จะ มิ เปน ชีวิตร กลับ คืน จาก ตาย หรือ อนึ่ง ถ้า ต้น จะ บริสุทธิ ดี ก็ จะ ดี ทั้ง กอ้น ถ้า ราก นั้น บริสุทธิ ดี กิ่ง ก็ จะ เหมือน กัน แล อัน หนึ่ง ถ้า แม้น ว่า กิ่ง นั้น ตัด เสีย ได้ บ้าง แล เจ้า ที่ เปน ต้น ไม้ ป่า ได้ ปลูก ต่อ ไว้ แทน แล้ว รับ แต่ น้ำ เลี้ยง ใน ราก ต้น น้ำ มัน นั้น อย่า อวด ต่อ กิ่ง นั้น เลย ถ้า แม้น ว่า เจ้า อวด อยู่ เจ้า มิ ใช่ ที่ พึ่ง ของ ราก นั้น ราก นั้น เปน ที่ พึ่ง ของ เจ้า เจ้า ว่า เขา ต้อง ตัด เสีย เพื่อ เรา จะ ได้ ปลูก ต่อ ไว้ แทน ก็ ชอบ อยู่ เขา ต้อง ตัด เสีย เพราะ เขา ไม่ เชื่อ แล้ว ที่ เจ้า คิด อยู่ นั้น เปน เพราะ ความ เชื่อ อย่า ถือ ตัว เย่อ หยิ่ง แต่ ว่า จง กลัว อยู่ ด้วย ว่า ถ้า พระเจ้า มิ ได้ โปรด แก่ กิ่ง ที่ เกิด ขึ้น ตาม ปรกติ นั้น กลัว เกลือก ว่า จะ มิ โปรด แก่ เจ้า ด้วย ซึ่ง พระเจ้า สำแดง พระกรรุณา ก็ ดี ลง พระ ราชอาชญา ก็ ดี จง พิจารณา ดู เถิด ต่อ คน ที่ ตก ไป นั้น สำแดง พระ ราชอาชญา แต่ ว่า ต่อ เจ้า ได้ สำแดง พระกรรุณา คุณ ถ้า เจ้า คง อยู่ ใน พระคุณ นั้น ถ้า ไม่ คง อยู่ เจ้า จะ ต้อง ตัด เสีย เหมือน กัน แล้ว ฝ่าย เขา เล่า ถ้า เขา มิ ได้ อยู่ ใน ที่ สงไส สนเท่ห์ เขา จะ ได้ ปลูก ต่อ เข้า เสีย ใหม่ ด้วย ว่า พระเจ้า มี ฤทธิ เดช จะ ปลูก ต่อ เขา ได้ เพราะ ว่า เจ้า เปน กิ่ง ต้น น้ำ มัน ป่า ตาม ปรกติ มา ปลูก ต่อ ไว้ ใน ต้น น้ำ มัน บ้าน ก็ ที่ เปน กิ่ง ต้น น้ำ มัน บ้าน ตาม ปรกติ เดิม นั้น จะ ปลูก เข้า ไว้ ใน ต้น มัน เอง ไม่ ได้ หรือ ก็ จะ ยิ่ง ดี อีก แล เหตุ ฉะนี้ พี่ น้อง เอ๋ย เพื่อ มิ ให้ ท่าน ถือ ตัว ว่า รู้ มาก ข้า หยาก ให้ ท่าน ทั้งหลาย รู้ ซึ่ง ข้อ ความ ที่ ลึก นี้ คือ ว่า พล ยิศราเอล มี ใจ แขง กระด้าง บ้าง กว่า พวก นา ๆ ประเทษ จะ เข้า มา ถึง ที่ สำเรจ บริบูรณ แล้ว ดั่ง นั้น พล ยิศราเอล

ทั้งปวง จะ รอด ได้ดุจ ดั่ง คำ เขียน ว่า ผู้ เปน ที่ รอด จะ เสดจ มา แต่ ซิโอน แล้ว จะ ให้ความ ประมาท กลับ พ้น จาก ยาโคบ แล เรา จะ ลบ ความผิด เขา เมื่อ ใด คำ สัญา จะ ตั้ง อยู่ ดว้ย เขา เมื่อ นั้น ใน กาละ ที่ จะ แผ่ เผื่อ มงคล โอวาท นั้น เขา เปน ฝ่าย สัตรู เพื่อ ประโยชน์ ของท่าน ทั้งหลาย แต่ ว่า ใน ที่ พระเจ้า เลือก ไว้ นั้น เขา ก็ เปน ที่ รักษ เพราะ ปู่หญ้า ตายาย เขา ครั้น พระ เจ้า ประทาน สิ่ง ใด หรือ ทรง เรียก ผู้ ใด พระองค์ มิ ได้ กลับ พระไทย คืน เสีย ดว้ย ว่า เหมือน หนึ่ง ท่าน แต่ ก่อน มิ ได้ เชื่อ พระเจ้า แต่ เดี๋ยว นี้ ท่าน กลับ เปน ที่ ทรง โปรด เพราะ เขา ไม่เชื่อ ฟั่ง ก็ ฝ่าย เขา เล่า บัด นี้ เขา มิได้ เชื่อ เขา มิได้ ฟั่ง แต่ ว่า เขา ยัง จะ ได้ เปน ที่ โปรด เพราะ ท่าน ได้ รับ ซึ่ง พระคุณ ฝ่าย พระเจ้า ท่าน ถือ ว่า ผิด หมด ทุก คน เพื่อ พระองค์ จะ ได้ ทรง พระกรรุณา โปรด แก่ ทุก คน ญาณปัญา แห่ง พระเจ้า เปน อัน ลึก อุดม สัก เท่าไร ที่ ทรง พระดำหริ นั้น เกินที่ จะ สืบ สวน รู้ วิถี ปัญา แห่ง พระองค์ เปน อะจินไตย เพราะ ว่า จะ เปน ใคร ได้ รู้ จัก พระไทย พระองค์เจ้า ใคร ได้ เปน ที่ ปรึกษา แก่ พรองค์ ผู้ ใด ได้ ให้ สิ่ง ใด แก่ พระองค์ พระองค์ จะ ทด แทน เขา อีก ดว้ย ว่า สาระพัด มา แต่ พระองค์ หมด แล เปน เพราะ พระองค์ หมด ทุก สิ่ง รัศมี เดชานุภาพ แก่ พระองค์ สืบ กัน ไป เปน นิจ อาเมน ฯะ

๏ บท ๑๒ ฯ

๏ ดูกร พวก พี่ น้อง เมื่อ เหตุ ดั่ง นี้ แล้ว ข้า จึ่ง ออ้น วอน ท่าน ทั้งหลาย ให้ เหน แก่ พระเมตา ปรานี ของ พระเจ้า แล้ว ถวาย ตัว กาย ท่าน แก่ พระ องค์ เปน ที่ บูชาอัน มี ชีวิตร อยู่ อัน บริสุทธิ เปน ที่ ชอบ แก่ พระองค์ แล การ ที่ เปน อัน สมควร แก่ ท่าน ดว้ย แล้ว อย่า ประพฤทธิ ตาม ทำเนียม โลกย์ แต่ ว่า กลับ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่ จะ ได้ รู้ น้ำ พระไทย เปน หย่างไร รู้ว่า ดี เปน ที่ ชอบ อารมณ์ ถึง ที่ สุด แล เพราะ ว่า ข้า สั่ง แก่ ท่าน ทุก คน ตาม พระคุณ ซึ่ง ที่ ประทาน ให้ ข้า แล้ว ว่า อย่า คิด นึก เกิน ตัว ไม่ ควร คิด ที่ สม ดว้ย ปัญา แห่ง ทุก คน ตาม ขนาด ความ เชื่อ ซึ่ง พระเจ้า ได้ โปรด

ประทานให้มี ควัยว่าดุจดั่งว่า ในกายมีอาการหลาย แต่ว่าซึ่งจะใช้นั้นเปนต่าง ๆ กัน ฝ่ายเราทั้งหลายมากแม้นหลายแล้ว ก็ยังเปนกายเดียวในพระคริศโตเหมือนกัน แล้วก็ยังเปนอาการแก่กันแลกัน เรามีพนักงานต่าง ๆ ตามขนาดพระคุณซึ่งโปรดให้มี ถ้ามีพนักงานจะทำนายก็ให้เปนตามกระแสความเชื่อ แม้นเปนพนักงานจะปรนิบัติก็ให้อุษาห์ปรนิบัติ แม้นเปนการจะสั่งสอน ก็ให้สั่งสอนไปเถิด ถ้าเปนที่จะเตือนสติเขาก็เตือนไปเถิด ฝ่ายคนแจกให้นั้น ก็ให้แจกควัยใจเปนหนึ่ง ฝ่ายคนที่ครองนั้นก็ให้ครองควัยเอาใจใส่ ฝ่ายคนที่ช่วยสงเคราะห์คนหยาก ก็ให้ทำควัยใจสัทธา ฯะ

๙ ๏ ถ้าจะรักษให้รักษแท้อย่าทำเทียม ซึ่งชั่วนั้นก็ให้หลีกให้พ้น ซึ่งชอบเล่าก็ให้คิดผูกพันธเถิด ในความรักษที่จะรักษพี่น้องควัยกัน ก็ให้รักษสนิจ ถ้าจะถืออิศริยศกัน ให้ถือว่าคนอื่นใหญ่กว่าตัว ในการงานอย่าให้เกียดคร้าน ในจิตรใจให้ว่องไวที่จะปรนิบัติแก่พระองค์เจ้า ให้ยินดีควัยความไว้ใจ ในความลำบากให้มีความเพียรทนไว้ ที่จะสวดอ้อนวอนพระเจ้าอย่าเว้นว่างเลย ครั้นผู้บริสุทธิตกยากขัดสนก็ให้มีใจสังเวทช่วย ที่เปนแขกทางแขกเมือง รับไว้ให้อาไศรยดี ๆ ถ้าผู้ใดจะเชี้ยวเขญท่าน ๆ จงอวยพรให้เขา อวยพรให้เถิดอย่าแช่งด่าเขาเลย ถ้าใครมีเหตุจะได้ยินดีก็พลอยยินดีควัย ถ้าใครพิลาพรอังไห้ก็พลอยพิลาบควัย จะนึกสิ่งใดตั้งใจให้พร้อมควัยกันแลกัน อย่าเย่อหยิ่งยกตัวขึ้น แต่ถ่อมตัวลงถึงคนถ่อมต่ำ อย่าถือว่าตัวฉลาด ใครทำชั่วอย่าทำชั่วตอบเขา เอาใจใส่ประพฤทธิซึ่งชอบต่อหน้าคนทั้งปวง แล้วฝ่ายท่านทั้งหลายถ้าจะเปนได้อย่าเปนความวิวาทกันแก่ใครเลย ดูกรท่านที่รักษของข้า อย่าทำแก้แค้นตัว จงให้ที่ไว้แก่พระราชอาชญาเถิด ควัยว่ามีคำเขียนไว้ ซึ่งพระองค์เจ้าได้ตรัสว่า เปนการเราจะแก้แค้น เราจะทดแทนแล ถ้า

สัตรู ท่าน หยาก อาหาร ก็ให้กิน ถ้า หยาก น้ำ ก็ ให้ กิน ด้วย เมื่อ จะ ทำ ดั่ง นั้น ก็ จะ เอา ถ่าน เพลิง กอง ไว้ บน ศีศะ เขา อย่า ให้ ซึ่ง ชั่ว นั้น เอา ไชย ชำ นะ แก่ ตัว ท่าน แต่ ว่า ท่าน จง เอา ไชย ชำนะ แก่ ความ ชั่ว ด้วย กำลัง การ ดี

๏ บท ๑๓ ฯ

๏ ให้คน ทั้งปวง ยอม ตั้ง อยู่ ใต้ บังคับ ของ ท่าน ผู้มี อาชญา ด้วย ว่า ถ้า ผู้ ใด มี อาชญา ๆ นั้น มา แต่ พระเจ้า หมด ซึ่ง ตั้ง มี อาชญา นั้น ก็ เปน ที่ พระ เจ้า ทรง ตั้ง แล้ว ผู้ ที่ ขัด ขวาง อาชญา นั้น ก็ ขัด ขวาง พระเจ้า ผู้ ทรง ตั้ง แต่ง เหมือน กัน ฝ่าย คน เหล่า นั้น ที่ มา ขัด ขวาง อยู่ ก็ จะ ต้อง อาชญา รับ โทษ ฝ่าย ท่าน ผู้ ครอง ใช่ ที่ กลัว แก่ คน ที่ ประพฤทธิ เปน การ ดี แต่ ว่า แก่ คน ที่ ทำ การ ชั่ว ท่าน จะ กลัว อาชญา หรือ จง ประพฤทธิ เปน การ ดี แล้ว ซึ่ง ดี นั้น จะ สรรเสิญ ท่าน ผู้ มี อาชญา นั้น เปน ที่ รับ ใช้ ของ พระเจ้า มา จะ ได้ เปน ประโยชน์ แก่ ท่าน แต่ ทว่า ถ้า ท่าน ทำ การ ชั่ว ต้อง กลัว ซิ ด้วย ว่า ผู้ มี อาชญา จะ ถือ ดาบ เปล่า ๆ ก็ หา มิ ได้ เพราะ ว่า เธอ รับ ใช้ แห่ง พระเจ้า จะ ได้ ลง พระ ราชอาชญา แก่ คน ที่ ประพฤทธิ เปน การ ชั่ว สิ้น ทุก คน เหตุ ดั่ง นี้ จำ เปน ให้ ท่าน อยู่ ใต้ บังคับ บัญชา เพราะ เปน ที่ พ้น จาก อาชญา นั้น แล้ว เพราะ ใจ ของ ตัว ที่ สังเกต ซึ่ง ผิด แล ชอบ ได้ เหตุ ฉะนี้ ต้อง เสีย ส่วย สา อากอน ด้วย ขุนนาง นั้น รับ ใช้ แห่ง พระเจ้า จะ เอา ใจ ใส่ ใน การ ดั่ง นี้แล ถ้า หย่าง นั้น ท่าน เปน ลูก นี่ แก่ ผู้ ใด จง ใช้ หมด สิ้น ควร จะ เสีย ส่วย แก่ ผู้ ใด ก็ ให้ แก่ ผู้ นั้นเถิด ควร ใช้ ภาษี แก่ ผู้ ใด ก็ ให้ ผู้ นั้น ควร เกรง ผู้ ใด ก็ เกรง ผู้ นั้น ควร นับ ถือ ผู้ ใด ก็ นับ ถือ ผู้ นั้น อย่า เปน นี่ แก่ ผู้ ใด ใน สิ่ง อื่น เว้น แต่ ให้ รักษ กัน แล กัน เพราะ ว่า ใคร รักษ คน อื่น ก็ ทำ ให้ บัญญัติ สำเรจ แล้ว เพราะ ว่า คำ นี้ อย่า ผิด ผัว เมีย เขา อย่า ฆ่า คน อย่า ลัก ทรัพย์ อย่า เปน พญาณ เทจ อย่า ให้ มี ใจ โลภ แล้ว ถ้า มี บัญญัติ อื่น ก็ รวบ รวม กัน เข้า ใน คำ นี้ ว่า รักษ เพื่อน บ้าน เหมือน รักษ ตัว ความ รักษ ต่อ เพื่อน บ้าน จะ ทำ

ผิด ประการ ใด ก็ หา มิ ได้ ความ รักษ ก็ เปน ที่ ให้ พระบัญญัติ สำเรจ ฯะ
๑๐ ๏ อนึ่ง เล่า เรา รู้ จัก เวลา รู้ ว่า เวลา ควร เรา จะ ตื่น ขึ้น จาก นอน
นั้น มา ถึง แล้ว ด้วย ว่า เวลา เรา เชื่อ อยู่ นั้น เวลา เรา จะ รอด แล้ว ก็ ใกล้
กว่า กลาง คืน ล่วง ไป ใกล้ รุ่ง แล้ว แล เหตุ ฉะนี้ ต้อง เปลื้อง ซึ่ง การ
อัน ควร ด้วย มืด นั้น ใส่ เครื่อง สำหรับ เวลา สว่าง เหมือน หนึ่ง เปน กลาง
วัน แล้ว ให้ ประพฤทธิ เปน การ ชอบ ควร มิ ใช่ การ กิน เลี้ยง การ เสพ
สุรา เมา กัน มิ ใช่ เล่น กัน กับ คน ชั่ว เปน การ โลน มิ ใช่ โกรธ กัน วิวาท
กัน แต่ ว่า เอา พระเยซู คริศ เจ้า เปน ที่ ปก ปิด ครอง ตัว ไว้ อย่า เสีย
กิจ เพราะ เนื้อ หนัง จะ ได้ ทำ ตาม เนื้อ หนัง นั้น ปราถนา ชัก ชวน ฯะ

๏ บท ๑๔ ฯ

๏ ฝ่าย คน ที่ ความ เชื่อ อ่อน นั้น จง รับ เขา เถิด แต่ ว่า อย่า ให้ เปน เหตุ
ถุ้ม เถียง สงไส กัน คน หนึ่ง เชื่อ ว่า จะ กิน สาระพัด ก็ ได้ คน หนึ่ง ที่ อ่อน
อยู่ ก็ กิน แต่ ผัก เท่า นั้น อย่า ให้ คน ที่ กิน ได้ ดู หมิน แก่ คน ที่ กิน ไม่ ได้
แล้ว อย่า ให้ คน ที่ กิน ไม่ ได้ ติเตียน คน ที่ กิน นั้น เหตุ ว่า พระเจ้า โปรด
รับ เขา แล้ว เจ้า จะ เปน ผู้ ใด ที่ จะ มา ปรับ ทาษ ของ ผู้ อื่น เล่า ถ้า
ทาษ นั้น จำเริญ ก็ ดี มิ จำเริญ ก็ ดี ก็ สุด แต่ นาย เขา เอง แต่ ว่า คง
จำเริญ ได้ ด้วย ว่า พระเจ้า ทรง ฤทธิ เดช จะ ให้ จำเริญ ได้ คน หนึ่ง
ถือ วัน หนึ่ง ว่า ใหญ่ กว่า วัน อื่น คน หนึ่ง ถือ ทุก วัน ก็ ให้ ทุก คน ดู ลง
ใจ เปน แน่ เถิด ถ้า ผู้ ใด ถือ วัน เปน ใหญ่ ก็ ถือ เหน แก่ พระองค์ เจ้า
ถ้า ผู้ ใด มิ ได้ ถือ วัน นั้น ผู้ นั้น ก็ เหน แก่ พระองค์ เจ้า ฝ่าย คน ที่ กิน ก็ ดี
เขา เหน แก่ พระองค์ เจ้า จึ่ง กิน เหตุ ดั่ง นั้น จึ่ง โมทนา พระคุณ พระเจ้า
ฝ่าย คน ที่ มิ ได้ กิน เล่า ก็ มิ ได้ กิน เหน แก่ พระองค์ เจ้า แต่ ยัง โมทนา
พระคุณ พระเจ้า คน ที่ จะ มี ชีวิตร เปน เหน แก่ ตัว เอง ท่าเดียว ไม่ มี คน
ที่ จะ ตาย เหน แก่ ตัว เอง ท่า เดียว ไม่ มี ถ้า เรา มี ชีวิตร เปน อยู่ ก็ เปน
เพราะ พระองค์ เจ้า ถ้า เรา ปลง ชีวิตร ตาย ก็ ตาย เพราะ พระองค์ เจ้า

เหตุดั่งนี้เมื่อเราเปนก็ดีตายก็ดี ก็สุดแต่พระองค์เจ้า เหตุดั่งนี้
พระคริศโตปลงชีวิตรตายแล้วเปนขึ้นมา แลยังทรงชีวิตรอยู่ เพื่อ
จะได้เปนจ้าวครองผู้ตายก็ดีผู้เปนก็ดี ฯะ
๑๐ ๏ เมื่อการดั่งนี้ เจ้ามาปรับเอาพี่น้องเจ้าทำไม หรือเจ้าจะประ
มาทต่อพี่น้องของเจ้าทำไม ควัยว่าเราจะต้องมาถึงที่พิภากษาแห่ง
พระคริศโตสิ้นทุกคน เพราะมีคำเขียนอยู่ พระองค์เจ้าได้ตรัสว่า
เราทรงชีวิตร แลหัวเขาจะคุกลงแก่เราสิ้นทุกหัว แลลิ้นจะให้การ
แก่พระเจ้าสิ้นทุกอัน เหตุดั่งนั้น เราทั้งหลายนี้จะต้องให้การแก่พระ
เจ้าควัยตัวเราเองสิ้นทุกคน ถ้าหย่างนั้นอย่าให้เราพิภากษาแก่กัน
แลกัน ให้เราลงใจดั่งนี้ดีกว่า เราอย่าให้เปนที่แค้นเคืองใจแก่พี่
น้องให้เสียประโยชน์ เพราะว่าข้ารู้แล้วแลควัยเดชพระเยซูคริศข้า
เชื่อเปนแน่แล้ว ที่เป่นมลทิลเองนั้นไม่มี แต่ว่าถ้าผู้ใดถือว่าเปน
มลทิล แก่ผู้นั้นแลก็เปนมลทิล ถ้าพี่น้องของเจ้าเปนทุกขเพราะอา
หารของเจ้า ก็จริงและเจ้ามิได้ประพริทธิซึ่งควรแก่ความรักษ พระ
คริศโตปลงชีวิตรเพราะผู้ใด อย่าให้ผู้นั้นฉิบหายเพราะอาหารของ
เจ้า ซึ่งชอบในท่านอย่าให้เขาติเตียนได้ เหตุว่าอันเมือง พระเจ้าจะ
เปนเครื่องอาหารกินดื่มมิได้ แต่ว่าเปนความชอบธรรมความศุขสำ
ราญ กับความยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ ควัยว่าคนที่ปรนิบัติแก่
พระคริศโตในการดั่งนี้ ก็เปนที่ชอบแก่พระเจ้า แล้วเปนที่สรรเสริญ
แก่มนุษทั้งหลายควัย เหตุดั่งนี้ให้เราติดตามหาซึ่งจะเปนไมตรีกัน
แลซึ่งจะเปนที่ปลูกตั้งขึ้นควัยกัน แล้วอย่าให้กิจธุระของพระเจ้า
เสียไปเพราะอาหากิน ๆ นั้นก็สอาจดีหมด แต่ทว่าซึ่งคนจะกินให้
เปนที่เคืองใจนั้นไม่ดี ที่จะกินเนื้อสัตว ที่จะกินน้ำอะหงุ่น หรือจะ
ทำสิ่งใดอื่นให้พี่น้องตกเสียเคืองใจน้อยใจนั้นก็หาชอบไม่ ฝ่ายเจ้าก็
มีความเชื่อ ก็ให้เอาไว้กับตัวต่อหน้าพระเจ้าเถิด ฝ่ายผู้ใดที่มิได้ผิด

ใน ข้อ ที่ เขา เหน ชอบ นั้น ผู้ นั้น ก็ เปน ผาศุข แล ถ้า ผู้ ใด สงไส แต่ ยัง กิน อยู่ นั่น ก็ เปน ที่ ปรับ ตัว เอง เหตุ ว่า มิ ได้ ทำ ด้วย ความ เชื่อ ด้วย ว่า สาระพัด ที่ มิ ได้ เปน แต่ ความ เชื่อ นั้น ก็ ผิด หมด ฯะ

๏ บท ๑๕ ๏

๏ แล ฝ่าย เรา ที่ มีกำลัง อยู่ คง จะช่วย คน อ่อน นั้น ยก แบก ของหนัก แทน เขา มิ ทำ เอา แต่ ตาม ชอบ ใจ ของ ตัว เอง ให้ เรา สิ้น ทุก คน ทำ ซึ่ง ดี ชอบ ใจ เพื่อน บ้าน จะ ได้ เปน ที่ ก่อ เขา ขึ้น ไว้ ถึง แม้น ว่า ด้วย พระคริศโต ท่าน มิ ได้ ทำ เอา แต่ ชอบ น้ำ พระไทย แห่ง ท่าน แต่ ว่า เหมือน หนึ่ง คำ ที่ เขียน ไว้ ว่า คำ คระหา นินทา ของ คน นินทา นั้น ตก บน เรา แล เพราะ ว่า สาระพัด ที่ เขียนไว้แต่ ก่อน นั้น เขียนไว้ สำหรับ สั่งสอน เรา ทั้งหลาย ให้ เรา มี ที่ไว้ใจ เพื่อ คำ พระ ที่ ว่า ด้วย ความ เพียร แล ความ ทุเลา ขอ ให้ พระเจ้า ของ ความ เพียร แล ทุเลา นั้น โปรด ให้ท่าน ทั้งหลาย นึก ถือ เหมือน กัน คน กับ คน ตาม พระ เยซูคริศ ให้ ตั้ง ใจ พร้อม ปาก พร้อม โมทะนา พระ คุณ ของ พระ เจ้า ผู้ เปน พระ บิดา แห่ง พระ เยซู คริศ เจ้า เรา เหตุ ดั่ง นี้ จง รับ เชื่อ ช่วย กัน แล กัน ดุจ ดั่ง พระ คริศโต ได้ รับ ท่าน ทั้งหลาย ให้ เปน ที่ สำ แดง รัศมีภาพ ของ พระ เจ้า ข้า ยอม ว่า พระ เยซูคริศ รับ ใช้ มา ถือ ศีล ตัด ให้ ยั่ง ยืน ความ สัจ แห่ง พระเจ้า จะ ให้ คำ สัญญา ซึ่ง พระองค์ ตรัส แก่ ปู่ หญ้า ตายาย นั้น เปน อัน แม่น มั่น คง แล้วให้ คน ต่าง ประเทษ โมทะนา พระ เจ้า เพราะ พระ กรรุณา คุณ แห่ง พระองค์ ดุจดั่ง คำ ที่ เขียน ไว้ ว่า เพราะ เหตุ ดั่ง นี้ ข้า จึ่ง จะ กล่าว ชม พระองค์ ใน นา นา ประ เทษ จะ รอง เพลง สรรเสริญ พระ นาม พระองค์ อีก ที่ ว่า ประ เทษ ทั้งหลาย เอ๋ย จง ชื่น ชม ยิน ดี ด้วย ไพร่ พล ของ เรา อีก ข้อ หนึ่ง ประเทษ ทั้งปวง เอ๋ย จง โมทะนา พระองค์ เจ้า คน ทั้งปวง เอ๋ย จง โถมมะนา การ ยก ยอ พระยงค์ อนึ่ง เล่า ยะซายา ท่าน ว่า ที่ เปน ราก ต้น แห่ง ยิซาย จะ บัง เกิด ขึ้น ครอง พล ประเทษ ทั้งหลาย ๆ จะไว้เนื้อ เชื่อ ใจ ใน ท่าน นั้น ขอให้ พระเจ้า ผู้ เปน ที่ ไว้ เนื้อ เชื่อ

ใจ นั้น ให้ท่าน ทั้งหลาย ประกอบ ด้วยใจ ปรีดา ปราโมช ทุกหย่าง แล ความ ศุขสำราญ ให้ท่าน เชื่อ เปน แน่ ไว้ใจ เปน มาก ด้วยเดช พระวิญาณ บริสุทธิ
๑๔ ๏ ดูกร พี่ นอ้ง ทั้งหลาย ข้า ลง ใจ เชื่อ เปน แน่ แล้ว ว่า ฝ่าย ท่าน ทั้งหลาย ท่าน ประกอบ ด้วย การ ดี ทั้ง นั้น รู้ ตลอด แล้ว ถ้า จะ เตือน สติ สอน กัน แล กัน ก็ได้ ข้า ก็ บังอาจ บ้าง เขียน ฝาก ให้ท่าน พี่ นอ้ง ทั้ง หลาย เพื่อ จะ เตือน สติ ของ ท่าน ด้วย พระคุณ ซึ่ง พระเจ้า โปรด ประ ทาน แก่ข้า พระองค์ ด้วย ว่า ข้า รับ ใช้ แห่ง พระเยซู คริศ ไป หา ประเทษ ทั้งหลาย ปรนิบัติ ใน การ ที่ จะ ป่าว ประกาศ มงคล โอวาท ของ พระเจ้า ให้ที่ บูชา ถวาย ของ พวก ประเทษ ทั้งหลาย นั้น เปน อัน ชอบ ควร เปน บริ สุทธิ ด้วย เดช พระวิญาณ บริสุทธิ ฝ่าย การ สำหรับ พระเจ้า ข้า ก็ มี เหตุ จะ อวด ใน พระเยซู คริศ เพราะ ว่า ข้า มิ ใคร อาจ ว่า ด้วย สิ่ง ใด ๆ ซึ่ง พระ คริศโต ได้ ให้ข้า ทำ เพื่อ จะ ให้ ต่าง ประเทษ นั้น เชื่อ ฟัง ที่ พระองค์ ได้ ช่วย ใน ถ้อย คำ ใน การ งาน ด้วย เดช ลักขณะ สำคัญ แล การ หน้า อัศจรรย์ แล ด้วย เดช พระวิญาณ บริสุทธิ แห่ง พระเจ้า เพียง ว่า ได้ ให้ข้า ไป ป่าว ประกาศ มงคล โอวาท ของ พระคริศโต รอบ ที่ รอบ ข้าง ตั้ง แต่ เมือง ยรู ซาเลม จน มา ถึง เมือง อลุริกน เสจ แล้ว ข้า อุตสาห์ สั่ง สอน ใน ที่ ใน ประ เทษ ที่ เขา มิ ได้ ออก ชื่อ พระคริศโต ก่อน เพื่อ มิ ก่อ ขึ้น บน ราก ที่ คน อื่น วาง ลง นั้น แต่ ว่า ตาม คำ ซึ่ง เขียน ไว้ ว่า ฝ่าย คน ที่ ไม่ มี ใคร บอก นั้น เขา ก็ จะ ภบ เหน ที่ มิ ได้ ยิน นั้น เขา ก็ จะ เข้า ใจ เหตุ ดั่ง นี้ อัน จะ ได้ ไป เยี่ยม ท่าน ทั้งหลาย นั้น ข้า ได้ มี ใจ ปราถนา เปน อัน มาก ครั้น ว่า เดี๋ยว นี้ เหตุ ที่ จะ อยู่ ใน แว่น แคว้น ทั้ง นี้ ต่อ ไป ไม่ มี แล้ว ข้า ได้ หยาก จะ ไป หา ท่าน เปน หลาย ปี แล้ว แล ครั้น ข้า จะ ไป เมือง ซะปาเนีย จึ่ง จะ แวะ เยี่ยม ท่าน ด้วย เพราะ ว่า ข้า คิด ไว้ ใจ จะ ได้ ไป ภบ กัน แล้ว เมื่อ อยู่ จน เต็ม ใจ กับ ท่าน แล้ว ท่าน จะ ช่วย ส่ง ไป ที่ นั้น แต่ บัด นี้ ข้า จะ ขึ้น ไป เมือง ยรูซาเลม ไป ช่วย สงเคราะห์ คน บริสุทธิ นั้น ด้วย คน ใน

เมือง มาเกโดเนีย กับเมือง อะคายะ เหน ชอบ จะ จัด แจง ของ เลี้ยง ฝาก ให้แก่ คน จน ใน พวก บริสุทธิ ที่เมือง ยรูซาเลม เขา เหน ชอบ ดั่ง นั้น ด้วย ว่า เขา เปน นี่ แก่ คน ใน เมือง ยรูซาเลม นั้น ถ้า คน ต่าง ประเทษ นั้น ได้ รับ ซึ่ง ต้อง แก่ วิญาณ แต่ พวก นั้น ก็ เปน อัน ควร แล้ว ให้ คน ต่าง ประเทษ เหล่า นั้น ปรนิบัติ ช่วย เขา ด้วย ของ ซึ่ง ต้อง แก่ เนื้อ หนัง ครั้น ข้า ไป ส่ง ผล ทาน นั้น ให้ ดี เสรจ การ แล้ว ข้า ก็ จะ ไป หา ท่าน ทั้งหลาย และ ไป เมือง ซะปาเนีย ข้า รู้ ว่า ถ้า ข้า มา หา ท่าน ก็ จะ มา ประกอบ ด้วย ศรี สวัดิ ศุข ของ มงคล โอวาท แห่ง พระคริศโต เจ้า แต่ ว่า ข้า ยัง ออ้น วอน ท่าน พี่ น้อง ทั้งหลาย ให้ เหน แก่ พระเยซูคริศ เจ้า เรา แล แก่ ความ รักษ ซึ่ง พระวิญาณ ให้ บังเกิด มี ให้ แขง ใจ สวด วิง วอน พระเจ้า เพราะ ข้า ให้ ข้า พ้น มือ คน ที่ มิได้ เชื่อ ใน เมือง ยูดาย แล พนักงาน ของ ข้า จะ ได้ เปน ที่ ชอบ แก่ คน บริสุทธิ ใน เมือง ยรูซาเลม แล้ว ข้า จึ่ง ได้ มา หา ท่าน ด้วย ชื่น ชม ยินดี ตาม ซึ่ง ชอบ พระไทย พระเจ้า แล้ว ดอย หยุด ภัก กับ ท่าน ข้า ขอ ให้ พระเจ้า ของ ความ ศุข สำราญ อยู่ กับ ท่าน ทั้งปวง อาเมน ฯะ

๏ บท ๑๖ ฯ

๏ ข้า ฝาก ฟอยเบ น้อง สาว ของ เรา ไว้ แก่ ท่าน ทั้งหลาย นาง นั้น เปน คน รับ ใช้ ปรนิบัติ แก่ จำพวก ลูกสิษ ใน เมือง เก็ง เกรอาย ขอ ให้ ท่าน รับ ใน นาม พระองค์ เจ้า เปน อัน สม ควร แก่ คน อัน บริสุทธิ แล้ว ถ้า นาง นั้น จะ ต้อง การ ด้วย สิ่ง ใด แต่ ท่าน ก็ คง ช่วย สงเคราะห์ เถิด เพราะ ว่า นาง นี้ ได้ ช่วย บำรุง คน อื่น เปน อัน มาก ได้ ช่วย ข้า ด้วย บอก แก่ ปริศ กีลา แล อะกูลา ที่ เปน คน ช่วย ข้า ใน การ พระสาศนา พระเยซู คริศ ว่า ข้า ลำลึก ถึง อยู่ ทั้ง สอง คน นั้น วาง คอ ของ ตัว เขา เอง หวัง จะ ป้อง ชีวิตร ของ ข้า ๆ ขอบ ใจ เขา แล้ว มิ ใช่ ข้า คน เดียว แต่ ว่า พวก ลูก สิษ ทั้งปวง ใน นา ๆ ประเทษ นั้น ขอบ ใจ ด้วย จง ว่า เหมือน กัน แก่ จำ พวก ลูกสิษ ใน บ้าน เขา แล บอก แก่ เอปายเนโต ที่ รักษ ของ ข้า ที่ ได้

เชื่อ ใน พระคริศโต ก่อน คน ใน เมือง อาเซีย นั้น ว่า ข้า คิด ถึง อยู่ บอก แก่ มาเรีย ที่ ได้ ทำ การ เพราะ เรา เปน อัน มาก ว่า ข้า คิด ถึง อยู่ ฝ่าย อันดะโรนิโก กับ ยูเนย ญาติ พี่ น้อง ของ ข้า ที่ ต้อง จำจอง ด้วย กัน กับ ข้า ที่ มี ชื่อ เสียง ใน พวก พระทูต แล ได้ เปน คริศเตียน ก่อน ข้า แก่ สอง คน นั้น บอก ว่า ข้า คิด ถึง อยู่ ฝ่าย อัมเปลีย ที่ ข้า รักษ อยู่ ใน พระองค์ เจ้า แล อุระบาโน ที่ ได้ ช่วย เรา ใน การ พระคริศโต แล ซตาคุศ ที่ รักษ ของ ข้า บอก แก่ เขา ว่า ข้า คิด ถึง อยู่ บอก แก่ อะเปเล ผู้ เปน ที่ ชอบ ใน พระคริศ โต แล้ว บอก แก่ พวก บ้าน ของ อะริศโตบุโล บอก แก่ เฮโรดิโอน ที่ เปน ญาติ ของ ข้า บอก แก่ พวก บ้าน ของ นาระกิโซ ที่ อยู่ ใน พระองค์ เจ้า บอก แก่ ตรุฟายนา แล ตรุโฟซา ที่ ทำ การ มาก ฝ่าย พระองค์ เจ้า ว่า ข้า คิด ถึง อยู่ บอก แก่ เประซี ผู้ เปน ที่ รักษ นั้น ที่ ได้ ทำ การ ฝ่าย พระสาศนา มาก มาย แล แก่ รูโฟ ที่ พระองค์ เจ้า เลือก ไว้ นั้น แล แก่ แม่ เขา ที่ เปน แม่ ของ ข้า ด้วย ทั้ง นั้น ว่า ข้า คิด ถึง อยู่ บอก แก่ อะสุง กริโต ๑ ฟเล โฆน ๑ เฮระมา ๑ ปโตรบา ๑ เฮระเม ๑ แล แก่ บันดา คน ที่ อยู่ ด้วย พี่ น้อง ทั้ง นั้น ว่า ข้า คิด ถึง อยู่ บอก แก่ ฟีโลโค ๑ ยูเลีย ๑ เนรูศ ๑ น้อง สาว ของ เนรูศ ๑ โอลุมปา ๑ แล คน บริสุทธิ ที่ อยู่ ด้วย เขา สิ้น ทุก คน ว่า ข้า คิด ถึง อยู่ คำนับ กัน จูบ กัน ให้ เปน อัน บริสุทธิ จำพวก ลูก สิษ แห่ง พระคริศโต ใน หลาย แห่ง ฝาก คำ คำนับ แก่ ท่าน ทั้งหลาย ฯะ

๑๗ ๏ ดูกร พี่ น้อง ทั้งหลาย ข้า จะ เตือน สติ อ้อนวอน ท่าน ให้ ดู คน ที่ ทำ ให้ วิวาท กัน แล ประพฤึทธิ เปน ที่ ขัด เคือง ผิด กัน กับ โอหวาท ที่ ท่าน ได้ เรียน ไว้ นั้น ก็ จง หมาย เขา ไว้ แล้ว เมิน หน้า จาก เขา ด้วย ว่า คน เหล่า นั้น มิได้ ปรนิบัติ แก่ พระ คริศโต จ้าว เรา เขา ปรนิบัติ แก่ ท้อง เขา เอง แล้ว มา พูด หวาน เล้า โลม ถูก ใจ คน ซื่อ ให้ หลง ที่ ท่าน ฟัง ปรนิบัติ นั้น ก็ ลือ ไป แก่ คน ทั้งปวง เหตุ ดั่ง นี้ ข้า มี ความ ยิน ดี ใน ท่าน ข้า หยาก จะ ให้ ท่าน เปน คน ฉลาด ใน การ ดี โง่ ใน การ ชั่ว ข้า ขอ ให้ พระเจ้า ของ

ความศุข สำราญ เหยียบ ซาตาน ลง ใต้ตีน ท่าน ให้ยับ เยิน เสีย เรว ให้พระ
คุณ ของ พระ เยซูคริศ เจ้า เรา อยู่ ดว้ย ท่าน ฯะ
๒๑ ๏ ติโมเธียว ผู้ช่วย ข้า นั้น ๑ ลูกิโอ ๑ ยาโซน ๑ โซซิปาโตร ๑
เหล่า นี้ เปน พี่ น้อง ของ ข้า ฝาก คำ นับ ท่าน หมด ข้าพเจ้า ผู้ มี ชื่อว่า เตระ
เตียว แล ผู้เขียน หนังสือ ฝาก ใบ นี้ ขอ ฝาก คำ คำ นับ ท่าน ใน พระเจ้า
ดว้ย ฆาโย ผู้ทำนุ บำรุง ข้า กับ จำ พวก ลูก สิษ ทั้งปวง นั้น ๑ เอรัศโต ผู้
รักษา เมือง ๑ แล กูอาระโต พี่ น้อง กัน กับ เอรัศโต ๑ ฝาก คำ คำ นับ ท่าน
ทั้งหลาย ให้ พระเดช พระคุณ ของ พระ เยซูคริศ เจ้า เรา อยู่ ดว้ย ท่าน ทั้ง
ปวง พระองค์ มี ริทธิ จะ ให้ ท่าน ทั้งหลาย ตั้ง มั่น ตาม คำ มงคล โอวาท
แห่ง พระ เยซูคริศ ซึ่ง ข้า ป่าว ประกาษ อยู่ นั้น ตาม ความ ลึก ล้ำ ซึ่ง ปิด
ไว้ ใน กาละ ก่อน แต่ เดียว นี้ รื้อ ออก เสีย เปน ปรากฎ ตาม คำ เขียน ใน คำ
ภีร์ ผู้ ทำนาย แล ตาม ซึ่ง พระเจ้า ถาวร ตั้ง พระไทย จะ ให้ ประกาษ แก่
พล ประเทษ ทั้งปวง ให้ เชื่อ ฟัง แล ประ พริทธิ ตาม รัศมี เดชา นุภาพ
แก่ พระสัพ พัญู เจ้า องค์ เดียว นั้น เพื่อ เหตุ พระ เยซูคริศ เจ้า ทั่ว กัลป
สืบ ๆ กันไป เปน นิจ อาเมน ฯะ

๏ หนังสือ ฝากโอวาท แก่ พวก สิษ ใน เมืองโรม จบ แล้ว ฯะ

I. Corinthians.

๏ หนังสือ ซึ่ง เปาโล ฝาก แก่ พวก สิษใน เมืองโกรินโธ ฉบับ ต้น ฯ

๏ บท ต้น ฯ

๏ หนังสือ ของ เปาโล ผู้ ตั้ง แต่ง เปน ทูต แห่ง พระเยซูคริศ ตาม ซึ่ง ชอบ
พระไทย พระเจ้า กับ โซศเธเน ผู้ พี่ นอ้ง กัน ฝาก มา ถึง พวก ลูกสิษ ของ
พระเจ้า ที่ อยู่ ใน เมือง โกรินโธ ที่ จัด เปน พวก พอ้ง กับ พระเยซู คริศ
ที่ พระองค์ ทรง เลือก ไว้ ให้เปน บริสุทธิ กับ ดว้ย คน ทั้งหลาย ที่ สวด ออก
ชื่อ พระ เยซูคริศ เจ้าเรา ทั้ง เจ้า เขา ทั้ง เจ้า เรา ดว้ย ใน ทุก แห่ง ทุก ตำบล
ฝ่าย พระคุณ แล ความ ศุขสำราญ มา แต่ พระเจ้า ผู้เปน บิดา เรา แล แต่ พระ

เยซูคริศ เจ้า ให้มา ถึง ท่าน ทั้งหลาย เถิด ข้า โมทนา พระเจ้า ของ ข้า เพราะ ท่าน เนือง ๆ ด้วย พระคุณ ซึ่ง พระเจ้า โปรด ประทาน แก่ ท่าน ทั้งหลาย เพื่อ พระ เยซูคริศ คือ ว่าให้ท่าน ประกอบ บริบูรรณ์ ด้วย ปรีชา ถ้อย ความ ด้วย ญาณ ปัญา ทุก หย่าง แต่ ด้วย เดช พระองค์ แล ครั้น คำ พญาณ อัน ว่า ด้วย พระคริศโต ได้ ตั้ง เปน ที่ ยืน มั่น คง อยู่ ใน พวก ท่าน แล้ว จึ่ง มิ ให้ ท่าน ขัด สน ใน คุณ ประโยชน์ ประการ ใด ให้ ใจ พร้อม คอย ท่า พระ เยซูคริศ เจ้า เรา จะ เสดจ์ เปน ปรากด พระองค์ ยัง จะ รักษา ท่าน เปน มั่น คง ให้ พ้น ความ ติ เตียน กว่า จะ ถึง กาละ วัน แห่ง พระ เยซูคริศ เจ้า เรา ฝ่าย พระเจ้า ที่ ได้ ทรง เรียก ท่าน ทั้งหลาย ให้ เปน สนิจ กัน กับ บุตร พระองค์ คือ พระ เยซูคริศ เจ้า เรา พระองค์ ก็ เปน อัน สัจ แท้ ฯะ

๑๐ ๏ ดู รา พี่ น้อง ทั้งหลาย ข้า ออก นาม แห่ง พระ เยซูคริศ เจ้า เรา อ้อน วอน ท่าน ให้ ท่าน ทั้งปวง ว่า เหมือน กัน ถือ เหมือน กัน มิ ให้ ถือ ผิด เปน คล พวก แต่ ให้ ร่วม คิด กัน เปน ใจ อัน หนึ่ง อัน เดียว ให้ ถือ หย่าง ถือ ฉบับ อัน เดียว กัน โอ้ พี่น้อง ของ ข้า ๆ ได้ ยิน แต่ คน พวก นาง โคลเอ ว่า ใน ท่าน ทั้งหลาย ข้อ ถุ่ม เถียง กัน มี อยู่ ซึ่ง ข้า จะ ใคร่ ว่า คือ นี้ และ พวก ท่าน ต่าง คน ต่าง เคย ว่า ข้า ก็ เปน ผัก ฝ่าย ของ เปาโล แล ข้า ก็ ฝ่าย อะ โปโล แล ข้า ก็ ฝ่าย เปโตร แล ข้า ก็ ฝ่าย พระ คริศโต พระ คริศ โต ได้ แบ่ง เปน หลาย พวก หรื แล ฝ่าย เปาโล เล่า เปาโล ตอ้ง ตรึง ใน ไม้ กางเขน เพราะ ท่าน หรื ท่าน ได้ รับ ศีล จุ่มน้ำ ใน ชื่อ ของ เปาโล หรื ข้า โมทนา พระ เจ้า ที่ ข้า มิได้ ให้ ศีล นั้น แก่ ใคร ใน พวก ท่าน เว้นไว้ แก่ คริศโป กับ ฆา โย เท่า นั้น กลัว เกลือก ว่า ผู้ ใด จะ ว่า ข้า ให้รับ ศีลจุ่ม น้ำ ใน ชื่อ ของ ข้า เอง ก็ ได้ ให้ ชาว เรือน ของ ซะเตฟะนา รับ ศีล นั้น ด้วย นอก จาก นั้น ถ้า ข้า ให้ใคร อื่น รับ ศีล นั้น ข้า ไม่ รู้ ฯะ

๑๗ ๏ เหตุ ใด เหตุ ว่า พระ คริศโต มิได้ ใช้ ข้า ให้ เขา รับ ศีล จุ่ม น้ำ แต่ ว่า ให้ เป่า ประกาษ มงคลโอวาท แล อัน จะ สอน นั้น จะได้ เปน ด้วย ถ้อย

คำ อัน วิจิตร ดวัย ปัญา ก็ หาไม่ เกลือก ว่า ไม้กางเขน แห่ง พระ ครีศโต จะ เสีย ประโยชน์ เพราะ ว่า เรื่อง แห่ง ไม้กางเขน นั้น เปน เรื่อง ปราศจาก ปัญา แก่ คน อัน จะ ฉิบหาย แต่ ว่า แก่ คน อัน จะ รอด เรื่อง นั้น ก็ เปน ริทธิ เดช แห่ง พระเจ้า ดวัย มี คำ เขียน ว่า ปัญา แห่ง คน ฉลาด เรา จะ ทำลาย เสีย และ ให้ ความ คิด ของ คน มีสติ แปร ปรวน เสีย ไป คน มี ปัญา ที่ ไหน นัก ปราช ที่ ไหน คน ปลง ใจ เรียน รู้ มาก ใน การ นี้ ที่ ไหน พระเจ้า ได้ กระ ทำ ให้ ปัญา ของ โลกย์ นี้ กลาย เปน โฉด มิ ใช่ หรือ ดวัย ว่า ครั้น โลกย์ นี้ อาไศรย แก่ กำลัง ปัญา ของ คน มิได้ ถึง ที่ จะ รู้ จัก พระเจ้า ตาม พระ ปัญา แห่ง พระเจ้า เมื่อ นั้น ก็ ชอบ พระไทย แห่ง พระเจ้า จะให้ คน ที่ เชื่อ นั้น รอด ได้ ดวัย ความ โง่ แห่ง การ เทษนา ฝ่าย พวก ยูดาย เขา ก็ ขอ ให้ เหน ลักขณะ สำคัญ ฝ่าย พวก เฮเลน เขา ก็ แสวง หา ปัญา ฝ่าย เรา เล่า ก็ ป่าว ประกาษ พระครีศโต ที่ ตอ้ง ตรึง เสีย ใน ไม้กางเขน เรื่อง นี้ เปน ที่ เคือง ใจ แก่ พวก ยูดาย แล พวก ต่าง ประเทษ ถือ ว่า โง่ แต่ ว่า แก่ คน ที่ ทรงโปรด เรียก นั้น ถึง เปน พวก ยูดาย ก็ ดี เปน พวก เฮเลน ก็ ดี เปน พระ ครีศโต คือ ริทธิ พระเจ้า และ ปัญา พระเจ้า ดวัย ว่า ซึ่ง โง่ แห่ง พระเจ้า มี ปัญา มาก กว่า มนุษ แล้ว ซึ่ง อ่อน แห่ง พระเจ้า มี กำลัง เรี่ยว แร่ง มาก กว่า มนุษ
๒๖ ๏ เหตุ ดั่ง นี้ ดู กร พี่น้อง ทั้งหลาย ที่ ท่าน ตอ้ง เรียก นั้น เปน หย่าง ไร ท่าน จง พิจารณา ดู เถิด ว่า ใน คน ที่ มี ปัญา ฝ่าย เนื้อ หนัง ไม่ มี มาก ใน คน มี วาษนาไม่ มี มาก ใน คน สูง สะกูลไม่ มี มาก แต่ ว่า พระเจ้า ทรง เลือก ซึ่ง คน โง่ ของ โลกย์ นี้ เพื่อ จะให้คน มี ปัญา คิด อาย ซึ่ง อ่อน กำลัง ของ โลกย์ พระเจ้า ทรง เลือกไว้ จะ ให้คน มี กำลัง ละอาย ไป แล ซึ่ง ไม่ มี สะกูล ของโลกย์ และ ซึ่ง เปน ที่ ประมาท หมิ่น นั้น พระเจ้า ยัง ทรง เลือก แล ซึ่ง มิได้ เปน ให้ ทำลาย เสีย ซึ่ง เปน อยู่ มิ ให้ ซึ่ง เปน เนื้อหนัง ศักคน มี ที่ จะ อวด อ้าง ยก ย่อง ตัว เฉภาะ หน้า พระเจ้า ได้ เลย แต่ พระองค์ นั้นได้ ทรง โปรด ให้ ท่าน ทั้งหลาย อยู่ ใน พระ เยซูคริศ ๆ นั้นได้ เปน ที่ มี ปัญา

ที่ให้พ้นโทษ ที่ให้บริสุทธิ แลที่ให้รอดแก่เรา ดุจคำเขียนไว้ว่า ถ้าบุคลผู้ใดจะอวดก็ให้อวดในพระเจ้า ฯะ

◎ บท ๒ ฯ

◎ ดูกรพวกพี่น้องทั้งหลาย ฝ่ายข้าเองเล่า เมื่อข้าได้ไปอยู่กับท่าน ข้ามิได้เอาถ้อยคำและปัญญาอันประเสิฐมาสำแดงคำพญาณแห่งพระเจ้าให้ท่าน ด้วยว่าข้าได้ตั้งใจมิได้จะรู้จักสิ่งใดกลางท่าน เว้นไว้แต่พระเยซูคริศ ท่านผู้ต้องตรึงเสียในไม้กางเขน เมื่อข้าได้อยู่กับท่าน ข้าก็มีแต่อ่อนใจกลัว แลคิดวิตกสะเทือนสะท้านเปนอันมาก แลซึ่งข้าได้เทษนาป่าวประกาษนั้น จะได้เปนด้วยคำอันประกอบด้วยปัญญาวิถีเล้าโลมเอาใจหามิได้ แต่ว่าเปนด้วยที่สำแดงพระวิญาณแลริทธิ มิให้ความเชื่อของท่านตั้งขึ้นด้วยปัญญามนุษย์ แต่ว่าด้วยริทธิเดชพระเจ้า
๖ ◎ ซึ่งเราจะกล่าวด้วยปัญญาธิการนั้น ต้องแก่คนที่ถึงสำเรจแล้ว อันจะว่าปัญญาของโลกย์นี้ หรือของผู้เปนใหญ่ในโลกย์ ผู้จะเสียสูญนั้นหามิได้ เราก็ประกาษว่าด้วยพระปัญญาแห่งพระเจ้าในข้อลับลึกปัญญาที่ซ่อนไว้ ซึ่งพระเจ้ากำหนดไว้ก่อนโลกย์ ให้เปนเกรียติยศแก่เรา ปัญญาซึ่งผู้เปนใหญ่ในโลกย์นี้มิได้รู้แต่สักคน ด้วยว่าถ้าเขาได้รู้แล้ว เขาจะได้เอาพระองค์ผู้มีรัศมีอานุภาพไปตรึงเสียในไม้กางเขนก็หามิได้ แต่ทว่าเปนดุจดังคำเขียนว่า ซึ่งพระเจ้าได้จัดเตรียมไว้เพื่อประโยชน์ของคนที่รักษพระองค์ ตามนุษมิได้เหน หูมิได้ยิน ใจมนุษนึกก็มิได้ถึงเลย นั้นและพระเจ้าได้สำแดงแก่เรา ด้วยเดชพระวิญญาณของพระองค์ ด้วยว่าพระวิญญาณนั้นแสวงหาในทุกสิ่ง ถึงข้อลึกซึ้งแห่งพระเจ้า ซึ่งเปนการของมนุษย์ใครผู้ใดจะรู้จักได้ เว้นไว้แต่วิญาณของมนุษย์ที่อยู่ภายใน ก็ฝ่ายการพระเจ้าไม่มีใครรู้จัก เว้นแต่พระวิญาณของพระเจ้าเหมือนกันแล เรามิได้รับวิญาณของโลกย์ แต่ว่าเราได้รับพระวิญาณซึ่งมาแต่

พระเจ้า เพื่อจะได้เข้าใจในเหตุการ ซึ่งพระเจ้าได้โปรดประทาน แก่เรา อันเรากล่าวสอนนั้นจะได้สอนด้วยถ้อยคำซึ่งปัญญามนุษ สอนนั้นก็หามิได้ แต่ว่าตามซึ่งพระวิญาณสอน เอาซึ่งเปนของ วิญาณมาสอบเทียมกันกับของวิญาณ เหตุว่ามนุษที่มีสภาวะเปน ปรกติอยู่นั้น จะรับซึ่งเปนของพระวิญาณพระเจ้ามิได้ ของนั้นเปน แต่ความโง่แก่เขา แม้นจะเข้าใจก็ไม่ได้ เพราะว่าซึ่งจะสังเกตของ นั้นก็เปนแต่ด้วยพระวิญาณช่วย คนที่รับพระวิญาณแล้ว ก็สังเกต เข้าใจสาระพัด แต่ว่าจะให้คนอื่นสังเกตรู้ในใจคนนั้น ก็หามิได้ เหตุ ใด เหตุว่า ใครผู้ใดได้รู้จักพระไทยแห่งพระเจ้า จึ่งได้เปนครูสอน พระองค์มีอยู่หรื แต่ฝ่ายเรา ๆ มีน้ำใจเหมือนพระไทยแห่งพระคริศโต

๏ บท ๓ ๏

๑ ดูกรพี่น้องทั้งหลาย อันข้านี้จะพูดแก่ท่านเหมือนหนึ่งท่านเปน ฝ่ายวิญาณแล้วหามิได้ ต้องพูดแก่ท่านเหมือนท่านเปนฝ่ายเนื้อหนัง เหมือนท่านเปนเด็กยังอ่อนในพระคริศโต ข้าได้เลี้ยงท่านด้วยน้ำนม จะได้เลี้ยงด้วยเนื้อแลผักหามิได้ เมื่อแรกนั้นท่านจะทนไม่ได้ ถึง เดี๋ยวนี้ท่านจะทนยังไม่ได้ ด้วยว่าท่านยังติดอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ครั้น เมื่อท่านขัดเคืองใจกันถุ้มเถียงกันวิวาทกัน ท่านก็ยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง มิใช่หรื แลประพฤทธิตามทำเนียมมนุษ ครั้นคนหนึ่งจะว่า ข้าเปน ฝ่ายเปาโล แลคนอื่นว่า ข้าก็เปนฝ่ายอะโปโล มิใช่หรื ท่านยังติด อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ก็นี้และเปาโลจะเปนผู้ใด และอะโปโลจะเปนผู้ ใดเล่า ก็เปนแต่คนรับใช้ให้ท่านเชื่อ ตามซึ่งพระองค์เจ้าโปรด ประทานแก่ทุกคน ข้าก็ได้ปลูก อะโปโลก็ได้รดน้ำ แต่ว่าเปนพระ เจ้าซึ่งให้งอกใหญ่ขึ้นนั้น เหตุดังนี้ฝ่ายคนปลูกก็ดี คนรดน้ำ ก็ดี มิได้เปนอะไร แต่พระเจ้าซึ่งให้งอกขึ้นเปนผล พระองค์เปน ใหญ่ คนที่ปลูกนั้นกับคนที่รดน้ำ ก็เปนอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่

ทุก คน จะ รับ บำเหนจ ของ ตัว ตาม การ งาน ซึ่ง ตัว ได้ ทำ นั้น ฯะ
๙ ๑ ฝ่าย เรา ก็ เปน แต่ ผู้ ช่วย กัน ใน การ แห่ง พระเจ้า ท่าน ก็ เปน ไร่
นา ของ พระเจ้า ท่าน ก็ เปน เรือน ซึ่ง พระเจ้า ได้ สร้าง ข้า ได้ วาง ราก
ลง แล้ว ดุจ ดั่ง นาย ช่าง อัน ฉลาด ตาม พระคุณ ซึ่ง พระเจ้า ได้ ประทาน
แก่ ข้า แต่ ว่า คน อื่น ได้ มา ก่อ ขึ้น จะ ก่อ ขึ้น หย่างไร ก็ ให้ คน ทั้งปวง
ระวัง จง ดี เพราะ ว่า ใคร ผู้ ใด จะ มา วาง ราก อื่น มิ ได้ เว้น ไว้ แต่ ราก
นั้น ซึ่ง วาง แล้ว คือ พระเยซู คริศ ถ้า ผู้ ใด จะ มา ก่อ ขึ้น บน ราก นั้น ด้วย
ทอง แล เงิน ด้วย แก้ว อัน มี ราคา ด้วย ไม้ แล หญ้า แห้ง หญ้า ฟาง
การ ซึ่ง ผู้ นั้น ทำ ก็ จะ เปน ปรากฎ เวลา วัน จะ บอก ให้ แจ้ง ซึ่ง เขา ทำ
นั้น ก็ จะ ต้อง ลอง ด้วย ไฟ ให้ รู้ ว่า ดี ชั่ว หย่างไร สิ้น ของ ทุก คน ถ้า การ
ของ ผู้ ใด ซึ่ง เขา ก่อ ขึ้น นั้น เหน มั่น คง อยู่ แล้ว ผู้ นั้น ก็ จะ รับ บำเหนจ
แล้ว ถ้า การ ของ ผู้ ใด ไหม้ เสีย ผู้ นั้น ก็ จะ เสีย บำเหนจ จะ รับ มิ ได้ แต่
ว่า ผู้ นั้น ยัง จะ รอด ได้ แต่ ที่ จะ รอด นั้น เปน เหมือน หนึ่ง ได้ รอด จาก
ไฟ ไหม้ ท่าน มิ ได้ รู้ หรื ว่า ท่าน เอง เปน วิหาร แห่ง พระเจ้า แล พระ
วิญาณ แห่ง พระเจ้า สถิตย์ อยู่ ใน ท่าน แล้ว ถ้า ผู้ ใด ทำร้าย แก่ วิหาร
แห่ง พระเจ้า ๆ จะ ทำร้าย แก่ ผู้ นั้น ด้วย ว่า วิหาร แห่ง พระเจ้า เปน ที่
บริสุทธิ วิหาร นั้น คือ ท่าน เอง อย่า ให้ ใคร ทำ ให้ ท่าน หลง ถ้า ผู้ ใด
ใน พวก ท่าน จะ ใค่ร เปน ปราชู ใน โลกย์ นี้ ก็ ให้ ผู้ นั้น เปน คน โง่ เพื่อ จะ
เปน ปราชู ได้ ด้วย ว่า ปัญา แห่ง โลกย์ นี้ เปน แต่ ความ โง่ แก่ พระเจ้า
เหตุ ดั่ง นี้ มี คำ เขียน อยู่ ว่า ฝ่าย คน ที่ มี ปัญา เขา ฉลาด ที่ ไหน พระเจ้า
คง จับ ผิด เขา ที่ นั้น อนึ่ง เล่า ว่า พระองค์ ทรง รู้ ซึ่ง อุบาย ความ คิด ของ
คน มี ปัญา รู้ ว่า โฉด เหตุ ดั่ง นั้น อย่า ให้ ใคร ผู้ ใด พึง อวด ใน มนุษ
ด้วย ว่า สาระพัด ทั้งปวง เปน ของ ท่าน อยู่ แล้ว ถึง มาท แม้น ว่า เปาโล
แม้น ว่า อะโปโล แม้น ว่า เปโตร หรื โลกย์ นี้ หรื ชีวิตร หรื ความ
ตาย ซึ่ง ประจุบัน ก็ ดี ซึ่ง อะนาคต ก็ ดี ก็ เปน ของ ท่าน หมด ทั้ง นั้น

แล้ว ท่าน เปนของ พระคริศโต แล พระคริศโต เปน ของ พระเจ้า ๚ะ

๏ บท ๔ ๚

๏ ก็ให้คนทั้งปวง ถือ ดว้ย เรา ว่า เรา เปน ผู้ รับ ใช้ แห่ง พระคริศโต แล ผู้ สำหรับ ถือ แจก สอน ซึ่ง ข้อ ลับ ลึก แห่ง พระเจ้า ฝ่าย การ อื่น เล่า ผู้ สำหรับ ถือ ของ ฝาก เขา ว่า คง จะ เปน ผู้ ซื่อ สัจ ซึ่ง ท่าน จะ พิภาคษา ข้า นั้น ข้า จะ ได้ ถือ ว่า นั้น เปน ข้อ ใหญ่ หา มิได้ หรื จะ ให้มนุษ พิภาษา ใน เพลา ใด ก็ เหมือน กัน ถึง ข้า จะ พิภาคษา ตัว ข้า เอง ไม่ได้ เพราะ ว่า ข้า มิ ได้ รู้ จักอะไร ดว้ย ตัว ข้า เอง แต่ ว่า ซึ่ง ข้า จะ พ้น โทษ เพราะ เหตุ ดั่ง นี้ ไม่ ได้ ที่ พิภาคษา ข้า มี อยู่ คือ พระองค์เจ้า เหตุ ฉะนี้ ท่าน อย่า พิภาคษา สิ่ง ใด ก่อน เวลา กว่า พระองค์ เจ้า จะ เสด็จ มา พระองค์ จะ เอา ซึ่ง มืด บัง ซ่อน เสีย นั้น มา สำแดง แล จะ ให้ความ คิด ใน ใจ เขา เปน ปรากฎ ขึ้น เมื่อ ครั้ง นั้น เขา ก็ จะ รับ คำ สรรเสิญ แห่ง พระเจ้า สิ้น ทุก คน ๚ะ

๖ ๏ ดูกร พี่ น้อง ทั้งหลาย ความ ทั้ง นี้ ข้า ได้เปรียบ เทียบ ว่า ดว้ย ชื่อ ของ ข้า แล ของ อะโปโล เพื่อ ประโยชน์ ของ ท่าน ทั้งหลาย มิ ให้ ท่าน คิด เกิน ซึ่ง เขียน ไว้ นั้น มิ ให้ อวด ใน คน หนึ่ง ประมาท ต่อ คน หนึ่ง ถ้า ท่าน ผิด กัน จาก คน อื่น เปน ผู้ ใด ทำ ให้ ผิด กัน ซึ่ง ท่าน มี อยู่ นั้น ท่าน มิ ได้ รับ ประทาน หรื ถ้า ท่าน ได้ รับ ประทาน แล้ว ก็ เหตุ ไฉน ท่าน มา อวด เหมือน หนึ่ง มิ ได้รับ แต่ ทวา ท่าน ได้ รับ จน อิ่ม เปน อัน อุดม บริบูรรณ แล้ว ท่าน เปน หย่าง กระษัตร ปราษจาก เรา แล้ว และ ถ้า ท่าน จะ ได้ เปน กระษัตร จริง ก็ จะ ดี อยู่ แล้ว เรา จะ ได้ เปน ดว้ย บ้าง เพราะ ว่า ข้า เหน ว่า พระเจ้า ตั้ง เรา ที่ เปน ทูต ให้ เปน ที่ สุด เหมือน หนึ่ง จัด ไว้ จะ ให้ถึง ความ ตาย ดว้ย ว่า เรา เปน ที่ พิศวง มอง ดู แก่ ตา โลกย์ แก่ ทูต สวรรค์ ก็ ดี แก่ มนุษ ก็ ดี เรา ก็ เปน คน โง่ เพราะ พระคริศโต แต่ ทว่า ท่าน เปน ฉลาด ใน พระคริศโต เรา มี กำลัง อ่อน น้อย แต่ ท่าน มี กำลัง มาก ท่าน มีอิศิริยศ ฝ่าย เรา ก็ เปน ที่ อะประยศ แม้นถึง ทุก วัน นี้

เรา ยัง หยาก ซึ่ง จะ กิน ดื่ม ขัด สน ดวัย ผ้า ผ่อน ตอัง โบย รัน ที่ จะ อยู่ แห่ง เดียว ไม่ ได้ อุษาห์ ทำ การ ดวัย มือ แห่ง คน เอง แม้น เรา ตอัง คำ ส่อ เสียด เรา ยัง อวยพร ให้ แม้น เรา ตอัง ไล่ เขี้ยว เขน เสีย เรา ยัง สู้ ทน เอา เมื่อ เขา ว่า หยาบ ช้า แก่ เรา เรา ตอบ แต่ คำ อ่อน หวาน เรา ก็ เปน เหมือน หยาก เหยื่อ แห่ง โลกย์ เหมือน ราคี อัน เกิด แต่ สาระพัด อัน โสโครก จน ถึง ทุก วัน นี้ ฯะ

๑๔ ๏ ข้า มิ ได้ เขียน เช่น นี้ จะ ให้ท่าน คิด อาย แต่ ว่า จะ เตือน สะติ ท่าน เหมือน ท่าน เปน ลูก รักษ ดวัย ว่า ถึง มาท แม้น ท่าน มี ครู สอน ใน พระ เยซู นับ เปน หมื่น ท่าน ยัง จะ มี บิดา เปน อัน มาก มิได้ เพราะ ว่า ใน พระ เยซู คริศ ข้า ได้ เปน พ่อ ของ ท่าน ทั้งหลาย ดวัย มงคล โอวาท ของ พระ องค์ เหตุ ดั่ง นี้ ข้า ขอ ให้ ท่าน ทั้งหลาย ได้ ทำ ตาม ซึ่ง ข้า ทำ นั้น เพื่อ เหตุ อัน นี้ ข้า จึ่ง ได้ ใช้ ติโมเธียว ผู้ เปน ลูก รักษ์ ของ ข้า แล ซื่อ สัจ ใน การ พระองค์เจ้า ให้ ไป หา ท่าน ติโมเธียว นั้น จะ ให้ท่าน ลำลึก ถึง หย่าง ทำเนียม ของ ข้า ซึ่ง ข้า สอน ใน จำพวก ลูกสิษ ทุก แห่ง ลาง คน ก็ อวด พอง ตัว ขึ้น เหมือน หนึ่ง ข้า จะ ไม่ มาหา ท่าน แต่ ว่า ถ้า พระเจ้า ทรง โปรด ไม่ ช้า ไม่ นาน ข้า จะ มา หา ท่าน แล้ว จะ ได้ รู้ มิ ใช่ ถ้อย คำ ของ คน ที่ อวด พอง ตัว ขึ้น นั้น สิ่ง เดียว แต่ ว่า จะ รู้ จัก กำลัง เขา ดวัย เพราะ ว่า ซึ่ง พระเจ้า จะ ครอง นั้น จะเปน แต่ ดวัย ถ้อย คำ หา มิได้ แต่ จะ เปน ดวัย ริทธิ แล เดช ท่าน ทั้งหลาย จะ ปราถนา หย่าง ไร เมื่อ ข้า จะ มา นั้น จะให้ ถือ ไม้ สำคัญ มา หรื ๆ จะให้ มา ดวัย ใจ รักษ และ ใจ อ่อน สุภาพ ฯะ

๏ บท ๕ ๏

๑ เรื่อง นี้ ก็ ลื้ กัน ไป ใน คน ทั้งปวง ว่า ใน พวก ท่าน มี คน ที่ ผิด ประเวณี หญิง ชาย ดวัย ผิด เปน หย่าง อัน ไม่ ใคร่ จะ มี ใน พวก ต่าง ประเทษ เลย คือ ว่า คน จะเอา เมีย ของ พ่อ เปน เมีย ของ ตัว แล้ว ท่าน ยัง จะอวด พอง ตัว ขึ้นได้ หรื ก็ ท่าน ยัง ไม่ เปน ทุกข ร้อน ใจ หรื จะ ไล่ คน ที่ ได้ ทำ ดั่งนี้

จาก ท่าน เสีย เพราะ ว่า ฝ่าย ข้า เมื่อ ตัว ข้า มิได้ อยู่ แต่ ใจ นั้น อยู่ ข้า ได้ ปรับโทษ คน ที่ ทำ ดั่ง นั้น แล้ว เหมือน หนึ่ง ข้า ได้ อยู่ พร้อม กับ ท่าน ว่า ให้ ท่าน ทั้งหลาย เข้า กัน พร้อม ใน นาม พระ เยซูคริศ เจ้า เรา แล ใจ ของ ข้า เหน แก่ ริทธิ เดช ของ พระ เยซูคริศ เจ้า เรา และ เอา คน เช่น นั้น มอบ ไว้ แก่ ซาตาน เปน ที่ ทำลาย เนื้อ หนัง เพื่อ จิตรใจ นั้น จะได้ รอด ใน กาละ วัน แห่ง พระเยซูเจ้า ซึ่ง ท่าน อวด ตัว นั้น ไม่ บัง ควร เลย ท่าน ยังไม่ รู้ หรือ ว่า เชื้อ หนิด หน่อย แผ่ ไป ทั่ว ทั้ง ก้อน เหตุ ดั่ง นี้ จง ชำระ เชื้อ เก่า ให้ สิ้น โทษ จึ่ง จะ ได้ เปน ก้อน ใหม่ เหมือน หนึ่ง มิได้ ติจ เชื้อ เลย เหตุ ใด เหตุ ว่า พระ คริศโต ผู้ เปน สำหรับ ปัศคา ของ เรา ถึง ที่ ฆ่า บูชา เพราะ เรา แล้ว จึ่ง ควร ให้ เรา รับ ประ ทาน แต่ จะ รับ ด้วย เชื้อ เก่า นั้น หรื เชื้อ ของใจ ชั่วใจ ร้าย มิได้ แต่ว่า ด้วยใจ บริทธิ์ไม่ ติจ เชื้อ เลย เปน อัน ซื่อสัจ

๙ ๏ ข้า ได้ เขียน หนังสือ ฝาก ท่าน แล้ว สอน ว่า อย่า คบ เปน พวก พ้อง กัน กับ คน ที่ ผิด ประเวณี หญิง ชาย แต่ จะ ว่า ด้วย คน ของโลกย์ นี้ ซึ่ง ผิด ประเวณี นั้นไม่ได้ หรื ด้วย คน โลภ คน ซึ่ง แย่ง ทรัพย หรื คน ไหว้ รูป เทียม พระ ก็ ไม่ ได้ ด้วย ว่า ถ้า จะ เปน ดั่ง นั้น ก็ ท่าน เอง จะ ต้อง ออก ไป พ้น จาก โลกย์ นี้ แต่ บัดนี้ ข้า ได้ เขียน ว่า แก่ ท่าน ว่า ถ้า ผู้ ใด ที่ มี ชื่อ ว่า เปน พี่น้อง ยัง เปน คน ผิด ประ เวณี หญิง ชาย หรื คน โลภ หรื คน ไหว้ รูป เทียม พระ หรื คน ปาก ร้าย เมาเล่า ยื้อ แย่ง ทรัพย เขา อย่า คบ เปน สนิด กัน กับ คน เช่น นั้น แม้น จะ กิน ด้วย กัน ก็ อย่า เลย ซึ่ง จะ พิภากษา คน ภาย นอก นั้น จะ เปน ทุระ อะไร แก่ ข้า ท่าน พิภาก ษา คน ที่ ภาย ใน มิ ใช่ หรื ฝ่าย คน ภาย นอก นั้น พระเจ้า จะ ทรง พิภากษา เขา ไอ้ คน ชั่ว นั้น ท่าน จง ไล่ เสีย ให้ พ้น พวก ท่าน ฯะ

๏ บท ๖ ๏

๏ ใน พวก ท่าน จะ มี ผู้ ใด ถ้า เปน ความ กัน กับ คน อื่น จะ อาจ ไป สู้ ความ กัน ต่อ หน้า คน มิ ชอบ ธรรมหรื แล มิใช่ ต่อ หน้า คน บริสุทธิ ท่าน

ไม่ รู้ หรือ ว่า คน บริสุทธิ นั้น จะ พิภากษา โลกย์ ถ้า และ ท่าน จะ พิภากษา โลกย์ ก็ ท่าน ไม่ ควร หรือ ที่ จะ พิภาษา ใน ข้อ เล็ก ที่ สุด แล้ว ท่าน ยัง ไม่ รู้ หรือ ว่า เรา จะ พิภากษา ทูต สวรรค์ ถ้า ดั่ง นั้น เรา จะ พิภากษา ใน การ สำหรับ ชีวิตร นี้ ไม่ ได้ หรือ ถ้า หย่างนั้น แล้ว เมื่อ ท่าน มี ข้อ ความ การ สำหรับ ชี่วิตร นี้ ท่าน จะ เอา คน แต่ ใน จำ พวก ลูก สิษ ที่ เขา นับ ถือ น้อย กว่า คน ทั้งปวง มา ตั้ง ไว้ เปน ที่ พิภากษา หรือ ซึ่ง ข้า ว่า นี้ เปน หน้าอาย แก่ ท่าน ว่า ใน พวก ท่าน คน มี สติปัญญา ไม่ มี สัก คน หรือ ที่ จะ ตัด สิน ชำระ ความ แห่ง พี่น้อง เขา ได้ แต่ ว่า พี่น้อง สู้ความ กัน กับ พี่น้อง แล ทำ ดั่ง นี้ ต่อ หน้า คน ที่ มิ ได้ เชื่อ อัน จะ สู้ ความ แก่ กัน หย่าง นี้ เปน ที่ ติ เตียน ท่าน เปน แท้ จะ ทน ร้าย แก่ เขา จะ ยอม แพ้ ให้ เขา ฉ้อ ตัว ท่าน ไม่ ดี กว่า หรือ แต่ ว่า ท่าน ยัง ทำ การ มิ ชอบ ยัง ฉ้อ กัน ต่อ พี่น้อง ด้วย กัน เอง ท่าน ไม่ รู้ หรือ ว่า คน มิ ชอบ ธรรม จะ มระดก เมือง พระเจ้า หา มิ ได้ อย่า หลง เลย คน ผิด ประ เวณี หญิง ชาย คน ไหว้ รูป เทียพ พระ คน ผิด ผัว เมีย กัน คน มัก เล่น ผู้หญิง เสีย กำ ลัง ตัว คน ทำ ซึ่ง ลามก ผู้ ชาย กับ ผู้ ชาย ด้วย กัน คน ขะโมย คน โลภ คน เมา เล่า คน ปากร้าย คน ยื้อ แย่ง ทรัพย์ เขา คน เหล่า นี้ จะ มระดก เมือง พระเจ้า หา มิ ได้ แต่ พวก ท่าน มี บ้าง ที่ แต่ ก่อน ได้ เปน เช่น นี้ แต่ ว่า ท่าน ครั้ง ชำระ แล้ว เปน บริสุทธิ แล พ้น โทษ แล้ว ด้วย เดช นาม พระ เยซูเจ้า และ ด้วย พระวิญญาณ แห่ง พระเจ้า เรา

๑๒ ๏ สิ่ง สารพัด ไม่ มี ใคร ห้าม แก่ ข้า แต่ ว่า สารพัด นั้นไม่ ควร ของ สารพัด นั้น มิ ได้ ห้าม แต่ ว่า ข้า ไม่ ภอ ใจ จะ เปน ทาษ ของ สิ่งใด อาหาร กิน เปน สำหรับ แก่ ท้อง ๆ ก็ สำหรับ อาหาร กิน แต่ ว่า ทั้ง อาหาร กิน ก็ ดี ทั้ง ท้อง นั้น ก็ ดี พระเจ้า จะ ทำ ลาย เสีย ฝ่าย กาย นั้น จะเปน สำหรับ ผิด หญิง กับ ชาย ๆ กับ หญิง หา มิ ได้ แต่เปน สำหรับ พระองค์ เจ้า แล พระองค์ เจ้า เปน สำหรับ กาย ครั้น ว่า พระ เจ้า ได้ ให้ พระองค์ เจ้า เปน ขึ้น ใหม่ ก็ จะ ให้เรา เปน ขึ้น ด้วย ริทธิ เดช แห่ง พระองค์ เหมือน กัน ท่านไม่รู้หรือ ว่า

กาย ของ ท่าน เปน ส่วน อาการ ของ พระ คริศโต แล้ว จะ เอา ส่วน อาการ พระ คริศโต มา ทำ เปน ส่วน อาการ ของ หญิง แพศยา ได้ หรื ก็ หาไม่ เลย ท่าน ไม่ รู้ หรื ว่า คน ที่ ติจ กัน กับ หญิงแพศยา ก็ เปน กายเดียว กัน ดว้ย มี คำ ว่า เขา ทั้งสอง จะ เปน เนื้อ อัน หนึ่ง อันเดียว กัน แต่ ฝ่าย คน ที่ ติจ กัน กับ พระองค์ เจ้า ก็ เปน วิญาณ จิตร อัน เดียว ซึ่ง จะ ผิด ประเวณี หญิง ชาย นั้น หลีก หนี เสีย ให้ พ้น ความ ผิด ทั้งปวง ซึ่ง มนุษ ทำ นั้น ก็ เปน นอก กาย แต่ คน ที่ ผิด ประเวณี หญิง ชาย ผิด ต่อ กาย คน เอง ท่าน ไม่ รู้ หรื ว่า กาย ของ ท่าน เปน วิหาร ที่ สถิตย์ แห่ง พระ วิญาณ บริสุทธิ ซึ่ง ท่านได้รับ แต่ พระเจ้า จะ ได้ เปน แต่ ของ ท่าน เอง ก็หา มิ ได้ ดว้ย ว่า ท่าน ตอ้ง ถ่าย ไว้ ตาม ราคา แล้ว เหตุ ฉะนี้ ท่าน จง โมทนา ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า ~~ดว้ย กาย ท่าน~~ (กับ ทั้ง วิญาณ ท่าน ซึ่ง เปน ของ พระเจ้า) ฯะ

๏ บท ๗ ฃ

๏ อัน ว่า ดว้ย ความ ซึ่ง ท่าน เขียน มา ถาม ข้า นั้น คือ ผู้ชาย จะ มิ ถูก ตอ้ง ผู้หญิง เลย ก็ จะ ชอบ อยู่ แต่ ทว่า เพราะ กลัว ซึ่ง ล่วง ประเวณี ให้ ผู้ ชาย มี เมีย สิทธิ ขาด แก่ ตัว แล ผู้ หญิง มี ผัว สิ้น ทุก คน ให้ ผัว มีใจ รักษ ใค่ร ใน เมีย ตาม ซึ่ง ควร และ เมีย กับ ผัว เหมือน กัน ดว้ยว่า เมีย นั้น มิ ใช่ เจ้า ของ ตัว เอง แต่ ผัว นั้น เปน เจ้า ของ ก็ ฝ่าย ผัว เล่า มิ ใช่ เจ้า ของ ตัว เขา แต่ เมีย เปน เจ้า ของ เหมือน กัน อย่า ให้ อยู่ ต่าง หาก กัน เว้น แต่ เหน ชอบ พร้อม แล เปน แต่ เวลา กว่า จะ ได้ มี ที่ ว่าง เปล่า จะ ได้ สวด ออ้น วอน พระเจ้า แล้ว จึ่ง มา อยู่ ดว้ย กัน อีก มิ ให้ ซาตาน ครั้น เหน ว่า อด ไม่ได้ มา ชัก ชวน ท่าน ให้ ผิด ซึ่ง ข้า ว่า เช่น นี้ ข้า ว่า ตาม ซึ่ง ข้า เหน ชอบ นั้น มิ ใช่ ตาม บัญญัติ ดว้ย ว่า ข้า หยาก ให้ คน ทั้ง ปวง อยู่ เหมือน ข้า เอง อยู่ นั้น แต่ ว่า ทุก คน ได้ รับ แต่ พระคุณ แห่ง พระ เจ้า คน หนึ่ง หย่าง นี้ คน หนึ่ง หย่าง นั้น ฯะ

๘ ๏ ฝ่าย คน ที่ ไม่ มี เมีย และ แม่ ม่าย นั้น ข้า ว่า ให้ เขา อยู่ เหมือน

หย่าง ข้า จึ่ง จะ ชอบ แต่ ว่า ถ้า ผู้ ใด อด ไม่ ได้ ก็ ให้ ผู้ นั้น มี เมีย เถิด ที่ จะ มี เมีย นั้น ดี กว่า ที่ จะ เผา เสีย แต่ ฝ่าย คน ที่ เปน ผัว เมีย กัน แล้ว อัน ข้า จะ ว่า ก็ มิ ได้ แต่ พระองค์ เจ้า ตรัส ว่า อย่า ให้ เมีย พลัด จาก ผัว แต่ ถ้า แม้น ว่า จะ จาก ผัว ไป ได้ แล้ว อย่า ให้ มี ผัว ใหม่ อย่า ให้ คืน แก่ ชาย อื่น แล ผัว นั้น อย่า ให้ ละ ทิ้ง เมีย เสีย แล ดว้ย คน อื่น เล่า ข้า ก็ ว่า มิ ใช่ พระองค์ เจ้า ว่า ถ้า พี่ น้อง ผู้ ใด มี เมีย ที่ มิ ได้ เชื่อ แล้ว เมีย นั้น ภอ ใจ จะ อยู่ ดว้ย ก็ อย่า ให้ ทิ้ง เสีย แล้ว ถ้า หญิง ผู้ ใด มี ผัว ที่ มิ ได้ เชื่อ แต่ ยัง ภอ ใจ อยู่ ดว้ย เมีย นั้น อย่า ให้ เมีย ละ ผัว นั้น ดว้ย ว่า ผัว ที่ มิ ได้ เชื่อ นั้น จัด ไว้ เปน บริสุทธิ แก่ เมีย และ เมีย ที่ มิ ได้ เชื่อ นั้น จัด ไว้ เปน บริสุทธิ แก่ ผัว ถ้า ไม่ หย่าง นั้น ลูก ของ ท่าน จะ เปน บริสุทธิ มิ ได้ แต่ เดี๋ยว นี้ เขา เปน บริสุทธิ แล ถ้า แม้น คน ที่ มิ ได้ เชื่อ หยาก จะ ไป จาก กัน ก็ ให้ ไป เถิด ถ้า การ เปน ดั่ง นั้น อัน จะ ว่า พี่ น้อง ชาย หญิง จำเปน ให้ อยู่ ดว้ย กัน มิ ได้ แต่ ว่า พระเจ้า ได้ ทรง เรียก เรา มิ ให้ วิวาท กัน ดู กร ผู้ หญิง เหตุ ไฉน ท่าน จะ รู้ ได้ ว่า ท่าน ทำ ให้ ผัว รอด ไม่ ได้ หรื ดูกร ผู้ ผัว เหตุ ไฉน ท่าน รู้ ว่า ท่าน จะ ทำ ให้ เมีย รอด มิ ได้ แต่ ทว่า พระเจ้า ได้ จัด แต่ง ไว้ แก่ ทุก คน หย่างไร แล พระองค์ ได้ เรียก เขา เมื่อ อยู่ หย่างไร ก็ ให้ เขา ประพฤติ ตาม ตำแหน่ง ตัว เหมือน หย่าง ข้า ได้ สั่ง ไว้ แก่ จำพวก ลูกสิษ ทั้งปวง ถ้า ผู้ ใด ตอ้ง เรียก ครั้น รับ ศีล ตัด แล้ว ก็ อย่า ให้ ทำ เปน เหมือน หนึ่ง มิ ได้ รับ แล้ว ถ้า ผู้ ใด ตอ้ง เรียก เมื่อ ยัง มิ ได้ รับ ศีลตัด ก็ อย่า ให้ ผู้ นั้น ไป รับ ที่ จะ รับ หรื มิ รับ ศีลตัด นั้น ก็ มิ เปน อะไร แต่ ว่า ที่ จะ ถือ รักษา บัญญัติ พระเจ้า นั้น แล เปน สำคัญ ทุก คน ได้ เปน ตำแหน่ง หย่างไร เมื่อ ตอ้ง เรียก นั้น ก็ ให้ อยู่ ไป ตาม ตำแหน่ง นั้น เถิด ถ้า คราว ท่าน ตอ้ง เรียก นั้น ท่าน เปนทาษ ก็ อย่า ให้ ท่าน เปน ทุกข เพราะ เหตุ ดั่งนั้น แต่ ทว่า ถ้า ท่าน จะ พ้น ที่ เปนทาษ ได้ ก็ ให้ พ้น ไป เถิด ดว้ย ว่า ถ้า พระเจ้า ทรง เรียก ใคร ผู้ ใด คราว เปนทาษ ผู้นั้น ก็ เปน แก่ พระเจ้า เหมือน หนึ่ง มิ ได้ เปน ทาษ ฝ่าย คน ที่ มิ ได้ เปน

ทาษ คราว เรียก นั้น ก็ เปน ทาษ ของ พระคริศโต ท่าน เหล่า นี้ ครั้ง ถ่าย ไว้ แล้ว ตาม ราคา ก็ อย่า เปน ทาษ แห่ง มนุษ ดูกร พวก พี่นอ้ง ทั้งหลาย จง ให้ ทุก คน คง อยู่ ใน ที่ เขา อยู่เมื่อ เขา ครั้ง เรียก นั้น ตาม แต่ พระเจ้า จะ โปรด
๒๕ ๏ ฝ่าย หญิง พรหมจารีย์นั้น ข้า มิ ได้ รับ บัญญัติ แห่ง พระองค์เจ้า แต่ ว่า ครั้น พระเจ้า โปรด ปราน แก่ ข้าเหน ว่า ซื่อ สัจ ข้า ก็ จะ บอก ซึ่ง ข้าเหน ควร ข้า ก็ นึก เหน ว่า เพราะ ความ ยาก ลำบาก ที่ มี อยู่ เดี๋ยว นี้ จะ ดี จะ ชอบ อยู่ ให้ เขา อยู่ ไป หย่าง นั้น ท่าน ผูก กัน กับ เมีย แล้ว หรื ก็ อย่า คิด จะ แก้ ตัว ออก เสีย ถ้า ปราษจาก เมีย แล้ว ก็ อย่า หา เมีย แต่ แม้น ว่า จะ มี เมีย ก็ มิ ได้ ผิด แล้ว ถ้า สาว พรหมจารีย์ ยอม เปน เมีย ก็ มิ ได้ ผิด ดอก แต่ ว่า คน เหล่า นั้น ก็ จะ มี ลำบาก ใน เนื้อ หนัง ด้วย ข้อ นี้ ข้า จะ ว่า แก่ ท่าน แต่ เบา ๆ ซะ
๒๙ ๏ ดูกร พี่ นอ้ง ทั้งหลาย ซึ่ง ข้า จะ ใค่ร ว่า คือ นี้ และ กาละ ซึ่ง เหลือ อยู่ก็ เปน ที่ ทุกข ยาก อยู่ จึ่ง ให้ คน ที่ มี เมีย เปน เหมือน หนึ่ง ไม่ มี และ คน ที่ พิลาพ ร่ำ ไร เหมือน หนึ่ง มิ ได้ พิลาพ คน ที่ ยินดี เหมือน หนึ่ง มิ ได้ ยินดี คน ที่ ซื้อ ขาย เหมือน หนึ่ง ไม่ มี สมบัติ อะไร แล คน ที่ ใช้ ของ ใน โลกย์ เหมือน หนึ่ง มิ ได้ ใช้ เกิน ขนาด ไป ด้วย ว่า สันดาน แห่ง โลกย์ นี้ จะ ล่วง เสีย ไป แล้ว ข้า หยาก จะ ให้ ท่าน ปราษจาก วิตก ทุกขร้อน ฝ่าย คน ที่ ไม่ มี เมีย ก็ สลวล ใน การ พระองค์เจ้า เพื่อ จะ ได้ เปน ที่ ชอบ พระไทย แห่ง พระองค์ แล ฝ่าย คน ที่ มี เมีย แล้ว ก็ สลวล ใน การ โลกย์ เพื่อ จะ ได้ เปน ที่ ชอบ ใจ ของ เมีย ข้าง เมีย และ หญิง พรหมจารีย์ เขา ก็ มี ที่ สลวล ข้าง หญิง ที่ ไม่ มี ผัว นั้น ก็ ปรารพ ปรารม ใน การ ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า จะ ได้ เปน ที่ บริสุทธิ ทั้ง กาย ทั้ง จิตร แต่ ฝ่าย หญิง ที่ มี ผัว แล้ว ก็ ปรารพ ปรารม ใน การ โลกย์ จะ ได้ เปน ที่ ชอบ ใจ ของ ผัว ข้า ว่า ทั้ง นี้ เพื่อ ประโยชน์ ของ ท่าน มิ ใช่ ว่า ข้า จะ ให้ ท่าน เข้า บ่วง ติด ไว้ เล่า เพื่อ ท่าน จะ ได้ ปรนิบัติ แก่ พระองค์ เจ้า ด้วย สมควร

แลดวัยความเพียร มิให้คิดวิตกรำคาน เลย แต่ว่าถ้าผู้ใดจะถือว่า จะเกิดซึ่งหาควรแก่สาวพรหมจารีย์นั้น แลหญิงนั้นจะเกินอายุศม์ แล้ว จะใคร่ทำอะไรก็ทำเถิดไม่ผิดดอก ให้เปนผัวเมียกันเถิด แต่ว่าถ้าเขาตั้งใจเปนแน่มั่นคงแลมิจำเปน แล้วมีกำลังจะตัดน้ำใจของตัวให้อยู่ แลยังลงใจตัวแล้วจะให้หญิงนั้นคงที่เปนพรหมจารีย์ เขาก็ทำดี เหตุฉะนี้ถ้าคนจะมีเมีย เขาก็ทำดี แต่ว่าถ้ามิได้มีเขาก็ทำดีกว่า ๏ ครั้นผัวยังมีชีวิตรอยู่ เมียก็คงอยู่ในที่บังคับผัวนั้น ถ้าผัวตายแล้วเมียก็พ้นแล้ว ถ้าจะใคร่มีผัวใหม่ก็ได้ สุดแต่ว่าตามพระไทยแห่งพระองค์เจ้า แต่ทว่าถ้าอยู่ว่างเปล่า ข้าเหนว่าจะได้ศุขมาก แล้วข้าก็ถือว่าข้ามีพระวิญาณแห่งพระเจ้าดวัย ฯะ

๏ บท ๘ ฯ

๏ อันว่าดวัยของซึ่งเขาบูชาแก่รูปเทียมพระ เรารู้ว่า เราเข้าใจความนั้นสิ้นทุกคน แต่ความรู้นั้นมักให้ถือตัวพองขึ้น ฝ่ายความรักษนั้นก็ให้จำเริญขึ้นดี ถ้าใครผู้ใดถือว่าคนรู้สิ่งใด ผู้นั้นก็ยังมิได้รู้จักอะไร ตามซึ่งควรเขาจะได้รู้นั้น แต่ทว่าถ้าผู้ใดรักษพระเจ้าได้แล้ว พระเจ้าก็ทรงรู้ทรงโปรดในผู้นั้น ครั้นจะว่าดวัยเครื่องอาหารซึ่งเขาบูชาแก่รูปเทียมพระนั้น เรารู้อยู่ว่ารูปนั้นมิได้เปนอะไรเลย แลพระเจ้าอื่นไม่มีเว้นไว้แต่องค์เดียว ดวัยว่ามาทแม้นว่า ที่เขาเรียกพระเจ้าในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินก็ดีมีอยู่ เพราะว่าพระก็มากเจ้าก็มาก แต่ว่าฝ่ายเรามีพระเจ้าแต่องค์เดียว คือพระบิดาสาระพัดทั้งปวงมาแต่พระองค์นี้ แลเราก็เปนสำหรับจะปรนิบัติแก่พระองค์ แล้วมีเจ้าองค์เดียวคือพระเยซูคริศ สาระพัดทั้งปวงเปนดวัยเดชแห่งเจ้าองค์นี้ เราก็เปนเพราะเจ้าองค์นี้ดวัย แต่ว่าคนทั้งปวงมิได้รู้ ลางคนมีจนบ่านนี้ ในวินิจใฉของตัวถือว่าเขาได้กินของบูชาแก่รูปพระจริงแล้ว ครั้นใจเขาอ่อนอยู่ ก็เปนมลทิล

ไป แต่ว่าซึ่งเครื่องอาหารนั้น จะพะเอินให้ได้ความชอบในพระเจ้าหามิได้ ด้วยว่าถ้าเรากินเรามิได้มีความชอบมาก แม้นว่าเรามิได้กินเราก็มิได้ขัดสน แต่ว่าจงระวังระไวกลัวเกลือกว่า ซึ่งท่านอาจทำนั้นจะพะเอินให้คนกำลังอ่อนนั้นหลงผิด เพราะว่าถ้าผู้ใดมาเหนท่านที่มีความรู้นั้นนั่งโต๊ะในโบถของรูปเทียมพระ และวินิจไฉของผู้กำลังอ่อนนั้นจะไม่กำเริบขึ้นหรือ ที่จะไปกินของที่เขาได้บูชาแก่รูปนั้นแล้ว แล้วพี่น้องที่กำลังอ่อนนั้นก็จะมีถึงแก่ฉิบหายหรือ เพราะความรู้ของท่าน พระคริศโตตายเพราะพี่น้องนั้นแล้ว ถ้าคนผู้ใดผิดต่อพวกพี่น้องและทำร้ายแก่วินิจไฉที่อ่อนของพี่น้องนั้น คนนั้นก็ผิดต่อพระคริศโตด้วย เหตุฉะนี้ถ้าเครื่องอาหารนั้นทำให้พี่น้องผิดหลง ข้าจะกินเนื้อสัตว์ต่อไปมิได้ กราบท้าวกัลปาวะสาน กลัวข้าจะทำให้พี่น้องผิด

๏ บท ๙ ๏

๑ ข้ามิได้พ้นที่เปนทาษหรือ ข้ามิได้เปนทูตหรือ ข้ามิได้เหนพระเยซูคริศเจ้าเราหรือ ฝ่ายท่านเองก็มิได้เปนการซึ่งข้าก่อขึ้นไว้ในพระองค์เจ้าหรือ แม้นถึงว่าข้ามิได้เปนทูตแก่คนอื่น ก็ยังเปนอยู่แก่ท่านแท้จริง ด้วยว่าที่ท่านเปนฝ่ายพระองค์เจ้าแล้วนั้นเปนตราสำคัญว่า ข้าเปนทูตแท้ แต่ต่อคนที่จะใคร่พิภากษาข้า ๆ ก็แก้ตัวว่าดั่งนี้ อันเราจะกินดื่มนั้น เราไม่มีกำลังจะได้หรือ อันเราจะเอาน้องหญิงเปนเมียภาไปด้วย เหมือนหนึ่งทูตคนอื่น แลพี่น้องของพระองค์เจ้าและเปโตร นั้นจะเปนที่เกินอาชญของตัวเราหรือ แล้วซึ่งจะมิต้องทำการเลี้ยงตัวนั้นได้แก่คนอื่น ห้ามไว้แต่ข้ากับบาระนาบาเท่านั้นหรือ ใครผู้ใดได้เปนทะหารใช้เสบียงอาหารของตัว แล้วใครผู้ใดจะปลูกสวนเถาอะหงุ่น แล้วไม่กินแต่ผลไม้ของสวนนั้น แล้วถ้าผู้ใดเลี้ยงฝูงแพะโคกระบือ ผู้นั้นไม่กินแต่น้ำนมของฝูงนั้นด้วยหรือ ซึ่งข้าว่านี้ข้าได้ว่าตามหย่างทำเนียมมนุษหรือ พระ

บัญญัติ มิได้ ว่า เหมือน กัน หรือ ด้วย ใน บัญญัติ ของ โมเซ มี คำ เขียน ว่า อย่า ปิด ปาก ของ วัว ควาย ที่ เหยียบ นวด เข้า ก็ พระเจ้า จะ มี พระไทย สลวล ด้วย วัว ควาย หรือ หรือ พระองค์ ได้ ตรัส ว่า เช่น นี้ เพื่อ ประโยชน์ ของ เรา ทั้ง นั้น แท้จริง คำ นี้ เขียน ไว้ เพื่อ ประโยชน์ ของ เรา จะ ให้ คน ที่ ไถนา ไถนา ด้วย ไว้ ใจ แล คน ที่ นวด เข้า ใน ความ ไว้ ใจ ได้ สำเรจ ตาม ซึ่ง เขา ไว้ ใจ นั้น ถ้า เรา ได้ หว่าน ของ สำหรับ วิญาณ ให้ แก่ ท่าน แล้ว ถึง เรา จะ เกี่ยว ซึ่ง ของ สำหรับ เนื้อ หนัง แก่ ท่าน นั้น จะ เปน สิ่ง ใด ใหญ่ ประลาด หรือ ถ้า คน อื่น มี อาญา จะ ได้ บังคับ บันชา ท่าน ก็ ไม่ ยิ่ง ควร แก่ เรา หรือ แต่ ว่า เรา จะ ได้ บังคับ บันชา ท่าน ดั่ง นี้ หา มิ ได้ แต่ ว่า เรา ทน ยาก ใน สาระพัด กลัว เกลือก ว่า เรา จะ เปน เหตุ ที่ ขัด ขวาง มงคล โอวาท ของ พระ คริศโต มิ ให้ แผ่ ไป ได้ ท่าน ไม่ รู้ หรือ ว่า คน ที่ ปรนิบัติ ใน วิหาร ได้ กิน ของ สำหรับ วิหาร และ คน ที่ ปรนิบัติ ที่ แท่น บูชา ได้ รับ ส่วน ของ บูชา อุปะมา ดั่ง นี้ และ พระองค์ เจ้า ได้ บันชา ไว้ ให้ คน ที่ ป่าว ประกาษ มงคล โอวาท ได้ ซึ่ง เลี้ยง ชีวิตร เพราะ มงคล โอวาท นั้น ฯ

๑๕ ๏ แต่ ฝ่าย ข้า เล่า ข้า มิ ได้ เอา เช่น นี้ แม้น แต่ สิ่ง เดียว ก็ มิ ได้ เอา แล้ว เมื่อ ข้า เขียน เช่น นี้ มิ ได้ ปราถนา จะ ให้ ท่าน ทำ แก่ ข้า ดั่ง นั้น ที่ ข้า อวด นั้น จะ ให้ ผู้ ใด มา ทำ สาบเสีย หรือ ถึง จะ ตาย ตาย ดีกว่า เพราะ ว่า ซึ่ง ข้า ป่าว ประกาษ โอวาท นั้น จะ ได้ เปน ที่ อวด ก็ หา มิ ได้ ด้วย ว่า จำเปน ให้ ข้า ประ กาษ โอวาท นั้น ถ้า ข้า มิ ได้ ประ กาษ มง คล โอวาท นั้น เคราะห์ ร้าย ก็ จะ บัง เกิด มี แก่ ตัว แต่ ทว่า ถ้า ข้า ทำ ด้วย น้ำ ใจ รัก บำเหนจ ก็ จะ มี ถึง แม้น ข้า ไม่ มี น้ำ ใจ การ นั้น ยัง ฝาก ไว้ กับ ข้า แต่ บำเหนจ ของ ข้า จะ เปน หย่างไร ก็ จะ เปน ว่า เมื่อ ข้า ประ กาษ มงคลโอวาท เปล่า ๆ นั้น ข้า จะ ทำ ให้ มงคล โอวาท แห่ง พระ คริศโต แผ่ ไป แต่ ยัง มิ ได้ สำแดง กำลัง ซึ่ง ข้า มี อยู่ ใน มงคล โอวาท นั้น ด้วย ว่า ครั้น ข้า พ้น บังคับ ของ คน ทั้งปวง แล้ว ข้า บัด นี้ ยัง ตั้ง ตัว เปน ข้า รับ ใช้

ของ คน ทั้งปวง เพื่อ จะ ได้ เกลี้ย กล่อม เอา ใจ คน เปน อัน มาก กว่า แก่ พวก ยูดาย ข้า ได้ เปน เหมือน คน ยูดาย เพื่อ จะได้ เกลี้ย กล่อม พวก ยูดาย แก่ คน ที่ อยู่ ใต้ บัญัติ ข้าได้ เปน เหมือน หนึ่ง คน อยู่ ใต้ บัญัติ เพื่อ ข้าจะ ได้ เกลี้ย กล่อม คน ที่ อยู่ ใต้ บัญัติ แก่ คน ที่ มิ ได้ อยู่ ใต้ บัญัติ มาก แม้น ข้า มิ ได้ อยู่ นอก บัญัติ แห่ง พระ คริศโต ข้า ก็ ยัง เปน เหมือน คน ที่ มิ ได้ อยู่ ใต้ บัญัติ เพื่อ จะ ได้ เกลี้ย กล่อม คน ที่ มิ ได้ อยู่ใต้ บัญัติ แก่ คน ปัญา ตื้น กำลัง น้อย ข้า ก็ ได้ เปน เหมือน คน บัญน ตื้น เพื่อ จะ ได้ เกลี้ย กล่อม คน ปัญา ตื้น แก่ คน ทั้งปวง ข้า ก็ เปน สิ่ง ทั้งปวง เพื่อ ดวัย เหตุ ทุก หย่าง จะได้ ช่วย ให้เขา รอด บ้าง ข้า ก็ทำ ดั่ง นี้ เพราะ มงคล โอวาท เพื่อ ข้า จะ ได้ ประโยชน์ ใน โอวาท นั้น กับ เขา ดวัย กัน ฯะ

๒๔ ๏ ท่าน ไม่ รู้ หรือ ว่า ฝ่าย คน วิ่ง ลอง ริทธิ กัน ก็ วิ่ง หมด สิ้น ทุก คน แต่ ที่ ได้ รางวัน นั้น มี แต่ คน เดียว ท่าน จง วิ่ง เอา ราง วัน ให้ จง ได้ ฝ่าย คน ที่ จะ แข่ง กัน ใน การ เล่น ตัว เขา ต้อง เจียม สะเงียม ตัว ทุก หย่าง ทุก คน แล้ว เขา ทำ ดั่ง นั้น เพื่อ จะ ได้ รับ มาลา ที่ จะ ร่วง โรย เสีย ฝ่าย เรา จะ ได้ รับ มาลา ที่ ไม่ รู้ โรย ไม่ รู้ เสีย สูญ เลย เหตุ ฉะนี้ ข้า จึ่ง วิ่ง มิ ใช่ ไม่ แน่ ดอก ซึ่ง ข้า ชกมวย นั้น มิ ใช่หย่าง คน ทุบ ลม แต่ ว่า ข้า ธระกำ ตัวกาย ให้ เปน ทาษ ใช้ กลัว ว่า ครั้น ข้า ได้ ประกาษ เทษนา แก่ คน อื่น แล้ว ยัง จะ ต้อง ปรับ ว่า มิ ได้ สม ควร ฯะ

๏ บท ๑๐ ๏

๏ ดูกร พี่น้อง ทั้งหลาย ข้า หยากให้ท่าน เข้า ใจ ว่า ปู่ หญ้า ตา ยาย ของ เรา สิ้น ทุก คน ได้ อยู่ ใต้ เมฆ และได้ ข้าม อ่าว ชะเล แล ได้ ชุบ จุ่มในเมฆ ในชะเล นั้น จะ ได้ พึ่ง โมเซ สิ้น ทั้ง นั้น แล้ว ได้ รับ อาหาร ซึ่ง เปน ของ วิญาณ เหมือน กัน ทุก คน แล ดื่ม น้ำ ซึ่ง เปน ของ วิญาณ เหมือน กัน ทุก คน ดวัย ว่า เขา ได้ ดื่ม น้ำ ที่ ไหล ตาม เขา มา จาก หิน ซึ่ง เปน ของ วิญาณ หิน นั้น คือ พระ คริศโต แต่ ว่า ใน คน เหล่า นั้น มี คน เปน อัน มาก อัน มิได้

เปน ที่ ชอบ พระไทย แห่ง พระ เจ้า คน เหล่า นั้น จึ่ง ถึง แก่ พินาศ ฉิบหาย
ในป่า ส่วน เนื้อ ความ ทั้ง นี้ เปน แผน ที่แก่ เรา มิ ให้เรา มี ใจ โลภ
ปรารถนาซึ่ง ชั่วเหมือน เขา ได้มีใจโลภ นั้น แล้ว ท่าน อย่า ไหว้ รูป เทียม พระ
เหมือน หย่าง ลาง คน ใน พวก นั้น ดุจ ดั่ง คำเขียน ไว้ ว่า ไพร่ พล ทั้ง
หลาย นั่ง ลง กิน ดื่ม แล้ว ลุก ขึ้นเต้น รำ แล้ว อย่า คบ หญิง แพศยา
เหมือน ลาง คน ใน พวก เขาได้ ทำ แล ตก ตาย เสีย ถึง สอง หมื่น สาม พัน
คนใน วันเดียว แล้ว อย่า ให้ เรา ชันะสูต พระ คริศโต เหมือน หย่าง ลาง
คนใน พวก เขาได้ชันะสูต แล้ว ฉิบหาย ด้วย พิศม์ งู อย่า บ่น ทุกข ดุจ
ดั่ง ลาง คน ใน พวก เขา ได้ ทำ แล้ว ก็ ฉิบหาย ด้วย เพชฆาต เหตุ การ
ทั้ง นี้ได้ เปน มา แก่ เขา เปน แผน ที่ หมด ทั้ง นั้น แล้ว ก็ เขียน ไว้ จะ ได้
เปน ที่เตือน สติ ของ เรา ซึ่ง อยู่ใน ที่ สุด กลัป เหตุฉะนี้ ให้ คน ที่ ถือ ว่า
ตัว ยืน มั่น คง อยู่ ให้คน นั้น ระวัง กลัว จะ ตก เสีย ที่ ทด ลอง ดู ท่าน
จะ ได้แปลก ประลาด นอก ทำเนียม มนุษ ก็ มิได้ พระเจ้า เปน ซื่อ สัจ มิ ให้
ทด ลอง ท่าน เกิน ซึ่ง จะ ทน ได้ แต่ว่า เมื่อ ท่าน ต้อง ทด ลอง นั้น พระ
องค์ จะ ผะเอิน ให้ มี ที่ จะ หลีก ด้วย ภอ ทน ได้ ฯะ
๑๔ ดูกร พวกที่ รักษ ของ ข้า ซึ่ง จะ ไหว้ รูป เทียม พระ นั้น ท่าน เหน
เหตุ ดั่ง นี้ แล้ว จง หลีก หนี เสีย ซึ่ง ข้า ว่า นั้น ข้า ว่า เหมือน หนึ่ง แก่ คน
มี ปัญา ซึ่ง ข้า ว่า ก็ พิจารณา ดู เถิด ฝ่าย จอก มงคล ซึ่ง เรา รับ เปน มง
คล นั้น เปน ที่ให้เรา รับ ประทาน โลหิต ของ พระคริศโต ด้วย กัน มิ ใช่ หรื
และ ฝ่าย ขนม ซึ่ง เรา หัก นั้น เปน ที่ เรา รับ ประทาน กาย แห่ง พระ คริศโต
ด้วย มิ ใช่ หรื ด้วย ว่า ขนม นั้น เปน อัน เดียว ฝ่าย เรา เล่า แม้น ว่า เรา
เปน หลาย คน ก็ ยัง เปน กาย อัน หนึ่ง อันเดียว เพราะ ว่า เรา รับ ประ
ทาน แต่ขนม อัน เดียว สิ้นทุก คน จง ดู พวก ยิศราเอล ตาม เนื้อ หนัง เถิด
คน ที่ กิน เนื้อ สัตว ที่ เขา บูชา นั้น เขา ก็ กินแต่ แท่น พร้อม กันมิ ใช่ หรื
ถ้า เช่นนั้น ข้า จะ ใคร่ ว่า อะไร จะ ว่า รูป เทียมพระ นั้น เปน อะไร หรื ๆ จะ

ว่า เครื่อง บูชา แก่ รูป นั้น เปน อะไร ก็ หามิได้ แต่ ว่า ซึ่ง คน ต่าง ประเทษ บูชา นั้น เขา บูชา แก่ ผี จะ บูชา แก่ พระเจ้า ก็ไม่ ใช่ ส่วน ว่า ข้า ไม่ หยาก ให้ ท่าน รับ อาหาร ของ ผี ท่าน จะ รับ ประทาน จอก ของ พระองค์ เจ้า แล จอก ของ ผี ด้วย กัน ไม่ ได้ จะ กิน แต่ โตะ ของ พระองค์ เจ้า และ แต่ โตะ ของ ผี ด้วย กัน ไม่ ได้ เรา จะ ทำ ให้ เคือง พระไทย พระเจ้า หรื เรา จะ มี กำลัง มาก กว่า พระองค์ หรื ฯะ

๒๓ ๏ สิ่ง สาระพัด ไม่ มี ใคร ห้าม แก่ ข้า แต่ ว่า สาระพัด นั้น ไม่ ควร แก่ข้า สาระพัด ไม่ มี ใคร ห้าม แต่ ว่า สาระพัด นั้น จะ เปน ที่ จำเริญ ทั้ง มั่น หา ไม่ อย่า ให้ ใคร ผู้ ใด หา แต่ ประโยชน์ ของ ตัว แต่ ว่า ให้ หา ประ โยชน์ ของ คน อื่น ด้วย สาระพัด ที่ เขา ขาย กลาง ตลาด กิน ไป เถิด อย่า ถาม อะไร เพราะ ใจ ซึ่ง รู้ สัง เกต ผิด แล ชอบ ด้วย ว่า แผ่นดิน เปน ของ พระองค์ เจ้า แล เตม ซึ่ง อยู่ ใน แผ่นดิน นั้น ด้วย ถ้า ผู้ ใด ที่ มิ ได้ เชื่อ จะ เชิญ ท่าน ไป เลี้ยง แล ท่าน มี น้ำใจ จะ ไป เขา ตั้ง อะไร ให้ ท่าน ก็ กิน ไป เถิด อย่า ถาม อะไร เพราะ ใจ ซึ่ง รู้ ผิด แล ชอบ นั้น แต่ ว่า ถ้า ใคร บอก แก่ ท่าน ว่า ของ นี้ เปน ของ บูชา แก่ รูป เทียม พระ ก็ อย่า กิน เพราะ คน ที่ บอก นั้น และ เพราะ ใจ รู้ ผิด แล ชอบ ด้วย เมื่อ ข้า ว่า ใจ นั้น มิ ใช่ ว่า ด้วย ใจ ของ ท่าน แต่ ว่า ด้วย ใจ ของ คน อื่น นั้น แต่ ว่า ซึ่ง ข้า พ้น บังคับ เขา ทำไม จะ ให้ ใจ คน อื่น พิภากษา ข้า ใน ข้อ นั้น ถ้า ข้า ได้ รับ ด้วย โมทนา พระคุณ จะ เปน เพื่อ เหตุ อัน ใด ที่ จะ ให้ ติ เตียน ข้า ในข้อ ที่ ข้า โมทนา พระคุณ เหตุ ดั่ง นี้ ถ้า ท่าน จะ กิน ก็ ดี จะ ดื่ม ก็ ดี หรื จะ ทำ การ ประ การ ใด จง ทำ หวัง จะ ให้ เปน เกรียติ ยศ แก่ พระ เจ้า หมด ทุก สิ่ง แล้ว อย่า เปน ที่ ให้ หลง ให้ ผิด แก่ พวก ยูดาย หรื แก่ พวก เฮเลน หรื แก่ จำ พวก ลูกสิษ แห่ง พระเจ้า ดุจ ดั่ง ว่า ใน การ งาน ทั้งปวง ข้า มิ ได้ ทำ ตาม ชอบ ใจ ตัว มิ ได้ หา ประโยชน์ ของ ตัว ข้าเอง แต่ ว่า ของ คน ทั้งหลาย เพื่อ เขา จะ รอด ได้ ฯะ

ข้าได้ประพฤติตามพระคริศโตเพียงไหน ท่านจงประพฤติตามข้าเพียงนั้น ดูกรพี่น้องทั้งหลาย ข้าสรรเสิญท่านเพราะว่าท่านลำลึกถึงข้าในทุกสิ่ง แล้วได้ถือศีลธรรมตามซึ่งข้าได้บันชาไว้แก่ท่าน แต่ว่าข้ายังหยากจะให้ท่านเข้าใจว่า พระคริศโตเปนหัวของผู้ชายทั้งปวง ฝ่ายผู้ชายก็เปนหัวของผู้หญิง แลหัวของพระคริศโตคือพระเจ้า ถ้าเมื่อผู้ชายผู้ใดๆ สวดก็ดี จะสั่งสอนก็ดี มีผ้าคลุมหัวอยู่ ผู้นั้นก็ทำอะประยศแก่หัวเขา แล้วฝ่ายผู้หญิงใดๆ ถ้าเมื่อสวดก็ดี จะสั่งสอนก็ดีมิได้มีผ้าคลุมหัว ผู้หญิงนั้นก็ทำอะประยศแก่หัวเขา ดว้ยว่าจะเปนเหมือนหนึ่งได้โกนเสียแล้ว ถ้าผู้หญิงมิได้มีผ้าคลุมหัวก็ให้โกนเสียเถิด แต่ทว่าถ้าเปนหน้าอายแก่ผู้หญิง ที่จะโกนหรือตัดผมก็ให้เอาผ้าคลุมเสีย ฝ่ายผู้ชายเล่าที่จะคลุมหัวเสียนั้นไม่ควร ดว้ยว่าผู้ชายนั้นเปนรูปเงาเปนรัศมีแห่งพระเจ้า แต่ผู้หญิงนั้นก็เปนรัศมีแห่งผู้ชาย ดว้ยว่าผู้ชายจะได้สร้างมาแต่ผู้หญิงมิได้ ส่วนผู้หญิงสร้างมาแต่ผู้ชาย เพราะว่าผู้ชายสร้างไว้สำหรับผู้หญิงมิได้ ผู้หญิงนั้นสร้างไว้สำหรับผู้ชาย เหตุดังนี้ควรอยู่ ให้ผู้หญิงเอาผ้าคลุมหัว เพราะคนที่รับใช้มาสอดแนม แล้วยังจะว่าผู้หญิงจะเปนนอกจากผู้ชายมิได้ แล้วผู้ชายจะเปนนอกผู้หญิงก็มิได้ ในพระองค์เจ้า เพราะว่าผู้หญิงเปนมาแต่ผู้ชายหย่างไร ผู้ชายก็เกิดมาแต่ดว้ยผู้หญิงเหมือนกัน แต่เปนมาแต่พระเจ้าหมดทั้งนั้น ในตัวท่านเองจงพิจรณาดูข้อนี้ว่าควรหรือ ที่ผู้หญิงจะมาสวดแก่พระเจ้าและมิได้คลุมหัว แล้วธรรมดามนุษนั้นเองมิได้สอนท่านหรือว่า ถ้าผู้ชายมีผมยาวนั้นก็เปนหน้าอายแก่ตัวเขา แต่ฝ่ายผู้หญิงผมยาวนั้นก็เปนหน้าชม ดว้ยว่าผมนั้นประทานแก่ผู้หญิงเปนที่สำหรับจะคลุมหัวและ แต่ว่าถ้าผู้ใดถือถุ้มเถียงกัน ข้างเราก็ดีข้างฝ่ายพวกลูกสิษก็ดี ธำเนียมหย่างนั้นไม่มีเลย ซะ

๑๗ ๏ ในข้อนี้คือว่าที่ท่านชุมนุมกันนั้น ข้าจะสรรเสิญมิได้ เมื่อ
ท่านประชุมกันนั้นจะเปนที่จำเริญดีขึ้นหามิได้ แต่ว่าจะถอยชั่วไป
เปนต้นว่า เมื่อท่านประชุมพร้อมเปนพวกข้าได้ยินว่า ท่านแยกกัน
ถุ้มเถียงกัน แล้วซึ่งข้าได้ยินนั้นข้าเชื่ออยู่บ้าง เพราะว่าคงเปน
ให้ท่านแยกเถียงกัน เพื่อคนที่ชอบนั้นจะได้ปรากฎ เมื่อท่านประ
ชุมพร้อมในแห่งเดียว จะเปนที่รับประทานอาหารคิดถึงพระองค์เจ้า
ก็หามิได้ ดว้ยว่าเมื่อจะรับประทานนั้นทุกคนได้ชิงกินของกินของ
คนก่อน แล้วที่หยากแสบท้องมีบ้าง ที่กินดื่มเกินขนาดมีบ้าง จะ
เปนดั่งนี้ทำไม เรือนที่จะกินจะดื่มนั้นท่านไม่มีหรือ ๆ ท่านจะดูหมิ่น
แก่จำพวกลูกสิษพระเจ้า และทำขายหน้าคนที่อัตคัตขัดสนนั้น ข้า
จะว่าอะไรแก่ท่าน จะสรรเสิญท่านในข้อนี้หรือ ข้าไม่สรรเสิญ
ดว้ยว่าข้าได้รับเรื่องแต่พระองค์เจ้า แลได้ฝากไว้แก่ท่านว่า ใน
กลางคืนวันนั้นที่พระเยซูเจ้าต้องมอบไว้ พระองค์ได้รับขนมโมทนา
พระคุณหักเสียแลตรัสว่า จงรับกินเถิด นี้และคือกายของเราซึ่ง
หักอยู่เพราะท่านทั้งหลาย จงทำดั่งนี้ให้ลำลึกถึงเรานี้ ภายหลัง
ครั้นรับประทานขนมแล้ว พระองค์จึ่งรับจอกเหมือนกันแล ตรัส
ว่าจอกนี้แลคือคำสัญาใหม่ดว้ยโลหิตของเรา จะดื่มแต่นี้ในกาละ
เมื่อไร ก็ให้ลำลึกถึงเราเมื่อนั้น เพราะว่าท่านจะกินซึ่งขนมนี้ แล
ดื่มแต่จอกนี้ในกาละเมื่อใด ท่านก็จะได้ซึ่งสำแดงความตายแห่งพระ
องค์เจ้าทุกครั้ง กว่าพระองค์จะเสดจมา เหตุฉะนี้ถ้าบุคลผู้ใดจะ
มากินขนมนี้ และดื่มจอกแห่งพระองค์ตามหย่างที่มิได้สมควร ผู้
นั้นก็ผิดต่อกาย และต่อโลหิตแห่งพระองค์เจ้า จงให้คนพินิจดูตัว
เถิดให้ควร แล้วจึ่งค่อยกินแต่ขนมนี้ แลดื่มแต่จอกนี้เถิด
ดว้ยว่าถ้าผู้ใดกินหรือดื่มมิได้สมควร ผู้นั้นกินแลดื่มซึ่งจะเปนอัน
ตะรายแก่ตัว เพราะมิได้สังเกตซึ่งกายแห่งพระองค์เจ้า เพื่อ

เหตุ อัน นี้ ใน ท่าน มี คน เจีบ ไข้ เปน อัน มาก ที่ หลับ ไป แล้ว ก็ หลาย ถ้า เรา ได้ พิจารณา พิภากษา ตัว เรา เอง เรา ต้อง พิภากษา แต่ ผู้ อื่น มิ ได้ แต่ ว่า เมื่อ พระองค์ เจ้า ทรง พิภากษา เรา ๆ ต้อง รับ เปน ที่ เตือน สติ ขึ้น เพื่อ มิ ให้ ต้อง พิภากษา ปรับ โทษ ด้วย กัน กับ โลกย์ เหตุ ดั่ง นี้ ดูกร พี่ น้อง ทั้งหลาย เมื่อ ท่าน ประชุม กัน จะ กิน นั้น จง รับ ซึ่ง กัน แล กัน โดย ดี แต่ ว่า ถ้า ใคร แสบ ท้อง ก็ ให้ กิน ที่ บ้าน มิ ให้ ซึ่ง ประชุม กัน นั้น เปน ที่ ให้ บังเกิด อันตราย ที่ เหลือ จาก นั้น เมื่อ ข้า จะ มา ข้า จะ จัด แจง ให้ ฯะ

๏ บท ๑๒ ๏

๑ ดูกร พี่น้อง ทั้งหลาย ข้า หยาก จะ ให้ ท่าน รู้ ด้วย ซึ่ง เปน ของ วิญาณ ท่าน รู้ แล้ว ว่า แต่ ก่อน ท่าน เปน แต่ พล ประเทษ ภา กัน ไป ตาม รูป เทียม อัน ใบ้ นั้น เมื่อ เปน ดั่ง นั้น แล้ว ข้า จึ่ง จะ บอก แก่ ท่าน ให้ แจ้ง ว่า อัน ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง ถ้า พูด ตาม พระวิญาณ แห่ง พระเจ้า สอน นั้น จะ ว่า พระเยซู เปน ที่ อะปะ มงคล ก็ หา มิ ได้ แล้ว ซึ่ง จะ เรียก พระเยซู ว่า เปน พระ องค์ เจ้า หา ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง จะ ทำ ได้ ไม่ เว้น ไว้ แต่ พระวิ ญาณ บริสุทธิ สอน ให้ คุณ ซึ่ง ประ ทาน ให้ นั้น ก็ มี เปน ต่าง ๆ แต่ พระวิญาณ นั้น เปน อันหนึ่ง อัน เดียว ซึ่ง จะ ปรนิบัติ นั้น ก็ มี ต่าง ๆ แต่ พระองค์ เจ้า นั้น มิ แต่ องค์ เดียว ซึ่ง จะผะเอิน ให้ ทำ นั้น ก็ มี ต่าง ๆ แต่ ว่า พระองค์ เดียว ทรง กระทำ หมด ใน ทุก คน แล้ว ซึ่ง พระ วิญาณ สำแดง นั้น ก็ โปรด ประ ทาน แก่ ทุก คน เพื่อ จะ ได้ เปน ประโยชน์ แก่ ทุก คน แก่ คน หนึ่ง ประ ทาน ถ้อย คำ อัน ประกอบ ด้วย ปัญา ความ คิด มา แต่ พระวิญาณ แก่ คน อื่น เล่า ประทาน ถ้อย คำ อัน ประกอบ ด้วย วิชา ความ รู้ แต่ พระวิญา อัน เดียว กัน นั้น แก่ คน หนึ่ง ความ เชื่อ มา แต่ พระวิญาณ อัน เดียว กัน แก่ คน อื่น กำลัง ที่ จะ รักษา คน เจีบ มา แต่ พระ วิญาณ อัน เดียว กัน แก่ คน หนึ่ง ซึ่ง จะ สำแดง อิทธิ ริทธิ เปน หลาย ประการ แก่ คน หนึ่ง ประ ทาน ซึ่ง จะ ทำ นาย ได้ แก่ คน หนึ่ง ซึ่ง จะ รู้ สังเกต ใน วิญาณ ต่าง ๆ แก่ คน หนึ่ง ซึ่ง จะ รู้ จัก ภาษา

ต่าง ๆ แต่ คน หนึ่ง ซึ่ง จะ แปล ภาษา ต่าง ๆ พระ วิญาณ อัน หนึ่ง อัน เดียว กระทำ ทั้ง นี้ สิ้น ทุก สิ่ง แจก แก่ ทุก คน ตาม ซึ่ง ชอบ แก่ พระวิญาณ นั้น

๑๒ ๑ เปรียบ ว่า เหมือน กาย เปน สิ่ง เดียว แต่ ยัง มี อาการ หลาย อัน และ แม้น อาการ แห่ง กาย หนึ่ง เปน หลาย อัน ยัง เปน กาย เดียว ฝ่าย พระ คริศโต ก็ เหมือน กัน แลเรา นี้ ทั้ง พวก ยูดาย ทั้ง พวก เฮเลน ทั้ง ทาษ มิใช่ ทาษ เรา สิ้น ทุก คน ได้รับ ศีล จุ่ม น้ำ เดช พระวิญาณ อัน จะ ได้ เปน กาย อัน เดียว เรา ก็ได้ กิน ดื่ม แต่ ด้วย เดช พระวิญาณ อัน เดียว กาย นั้น จะ เปน อาการ อัน เดียว หา มิได้ เปน หลาย อยู่ ถึง ตีน นั้น จะ ว่า ข้า มิใช่ มือ ดอก ข้า จึ่ง มิได้ เปน ของ แห่ง กาย แม้น จะ ว่า หย่าง นั้น ก็ ยัง เปน ของ กาย มิ ใช่ หรื แล้ว มาท แม้น ว่า หู จะ บอก ว่า ข้า มิ ใช่ ตา เหตุ ฉะนี้ ข้า มิได้ เปน ของ กาย เพราะ เหตุ ดั่ง นั้น หู มิได้ เปน ของ กาย หรื ถ้า สิ้น ทั้ง กาย จะ ได้ เปน ตา แล้ว ก็ จะ ได้ ยิน เสียง ที่ไหน เล่า อนึ่ง ถ้า เปน หู หมด ทั้ง กาย แล้ว ซึ่ง จะ สังเกต กลิ่น นั้น ก็ จะ เปน ที่ ไหน เล่า แต่ เดี๋ยว นี้ พระเจ้า ได้ วาง อาการใน กาย ไว้ ตาม ที่ ตาม ซึ่ง ชอบ พระไทย พระ องค์ ถ้า หมด ทั้ง นั้น เปนอาการ อัน เดียว ก็ กาย นั้น จะ มี ที่ ไหน เล่า แต่ เดี๋ยว นี้ อาการ นั้น มาก แต่ ว่า เปน กาย อัน เดียว แล้ว ซึ่ง ตา จะ บอก แก่ มือ ว่า ข้า ไม่ ต้อง การ กับ เจ้า ไม่ ได้ อนึ่ง หัว จะ บอก แก่ ตีน ว่า ข้า ไม่ ต้องการ ด้วย เจ้า ทั้ง สอง ก็ ไม่ ได้ แต่ ทว่า ฝ่าย อาการ ตัว ที่ เรา เหน ว่า บาง อ่อน เสอียด อาการ นั้น ยัง ต้อง การ มาก ยิ่ง นัก แล อาการ ตัว ซึ่ง เรา ถือ ว่า เปน อะประยศ นั้น เรา ยัง ทำ ให้เปน ที่ ถือ แต่ง มาก กว่า อาการ อื่น แล ซึ่ง เปน หน้า อาย กลับ เปน หน้า ชม เปน อัน มาก ซึ่ง เปน หน้า ชม แล้ว ไม่ ต้อง การ จะ แต่ง เสีย แต่ ว่า พระเจ้า ได้ จัด แจง ตัว กาย นั้น ให้ ส่วน อาการ ที่ ขัดสน ด้วย ยศ นั้น ให้ เปน ที่ นับ ถือ มาก มิ ให้ มี ที่ แยก แย่ง กัน ใน กาย แต่ ว่า ให้ อาการ นั้น สังเวท กัน แล กัน สิ้น ถ้า อาการ อัน หนึ่ง จะ ทน ทุกข อาการ ทั้งปวง จะ พลอย เปน ทุกข ด้วย ถ้า อาการ

หนึ่ง จะ ยินดี อาการ ทั้งปวง จะ พลอย ยินดี ดว้ย แล้ว ฝ่าย ท่าน ทั้งหลาย ท่าน เปน กาย แห่ง พระคริศโต แล เปน อาการ กาย นั้น ต่าง ๆ ฯะ

๒๘ ๑ เหตุ ดั่ง นี้ พระเจ้า ได้ โปรด ประทาน แก่ พวก ลูกสิษ ให้ มี ทูต บ้าง เปน ต้น ที่ สอง นั้น ให้ เปน ผู้ ทำนาย ที่ สาม นั้น ให้ เปน ครู สั่ง สอน มา ภาย หลัง ซึ่ง สำแดง อิทธิริทธิ แล้ว ซึ่ง รักษา โรค ต่าง ๆ แล้ว ช่วย สงเคราะห์ คน ยาก จน แล้ว เปน คน กำกับ แล้ว ซึ่ง จะ รู้ จัก ภาษา ต่าง ๆ ฯ อนึ่ง คน ทั้งปวง เปน ทูต หรื ๆ จะ เปน ผู้ ทำนาย สิ้น ทุก คน จะ เปน ครู ทุก คน หรื คน ทั้งปวง จะ สำแดง อิทธิริทธิ ได้ หรื ๆ จะ มี กำลัง รักษา โรค สิ้น ทุก คน ทุก คน พูด ภาษา ต่าง ๆ ได้ หรื ๆ จะ แปล ได้ ทุก คน ซึ่ง ที่ ประเสิฐ ใน การ ทั้ง นี้ อุษาห์ แสวง หา เถิด แต่ ว่า ข้า จะ ชี้ แจง สำแดง ทาง และ หย่าง อัน ประเสิฐ กว่า นี้ ฯะ

๏ บท ๑๓ ฯ

๑ แม้น ว่า ข้า จะ พูด ได้ ทุก ภาษา ข้าง มนุษ ก็ ดี ข้าง ทูต สวรรค์ ก็ ดี แล้ว ถ้า ไม่ มี ความ รักษ ดว้ย ข้า ก็ จะเปน แต่ เหมือน อย่าง ฆ้อง แล ฉาบ อัน ประโยชน์ แต่ เสียง ดัง แต่ง ๆ เท่า นั้น มาท แม้น ถึง ข้า จะ ทำนาย ได้ แล เข้า ใจ ข้อ ลึก ซึ้ง ทั้งปวง แล รู้ วิชา สิล ประสาท ทั้งปวง และ มี ความ เชื่อ ถึง ที่ สุด ภอ รื้อ ยก ภูเขา เสีย ได้ ถ้า ยัง ไม่ มี ความ รักษ ข้า ก็ จะ เปน เหมือน หนึ่ง มิ ได้ เปน อนึ่ง แม้น ว่า ข้า จะ เอา สาระพัด เข้า ของ ของ ตัว มา แจก เปน อาหาร หรื จะ เอา ตัว ข้า นั้น มอบ ไว้ ให้ เขา เผา เสีย ถ้า ไม่ มี ความ รักษ ก็ หา เปน ประโยชน์ ไม่ อัน ความ รักษ นั้น อด โทษ นาน ถด ทำ คุณ ดว้ย ความ รักษ นี้ มิ ได้ อิจฉา ใคร ความ รักษ มิ ได้ ให้ อวด พอง ตัว ขึ้น มิ ให้ ถือ ตัว เปน คน จอง หอง มิ ได้ ทำ ซึ่ง หน้า อาย ฯะ หา ซึ่ง เปน ของ ตัว ฝ่าย เดียว มิ ได้ มิ ได้ ทำ ให้ ขัด เคือง มิ ได้ รำพึง ถึง ผิด เขา จะยินดี ใน การ อธรรม มิ ได้ แต่ ยินดี ใน ความ สัจ ปิด ปก เสีย หมด เชื่อ หมด ไว้ ใจ หมด ทน เสีย หมด ความ รักษ นั้น บ่ หย่อน

จะ เสีย สูญ เลย ซึ่ง จะ ทำนาย นั้น ก็ จะ สูญ หาย ซึ่ง จะ พูด ภาษา ต่าง ๆ
นั้น ก็ จะ ถึง ที่ สุด วิชา สิลปะสาท นั้น ก็ จะ อันตะระทาน หาย สิ้น ซึ่ง
เรา รู้ ก็ รู้ หา ตลอด ไม่ ซึ่ง จะ ทำนาย ก็ ไม่ ครบ แต่ ว่า เมื่อ ซึ่ง ครบ
ถ้วน จะ มา แล้ว ซึ่ง มิ ครบ มิ ถ้วน จะ สูญ หาย ไป เมื่อ นั้น จะ
๑๓ ๏ คราว ข้า เปน เด็ก นั้น ข้า ได้ พูด หย่าง เด็ก คิด หย่าง เด็ก ถือ
หย่าง เด็ก แต่ ว่า ครั้น ข้า เปน ผู้ ใหญ่ แล้ว ซึ่ง สิ่ง ของ เด็ก นั้น ข้าก็
ทิ้ง เสีย เพราะ ว่า บัด นี้ เรา แล เหน เหมือน กับ คน ดู ใน กระจก มัว ๆ แต่
ไป เบื้อง หน้า โน้น จะ เหน หน้า ต่อ หน้า เดี๋ยว นี้ ข้า รู้ แต่ ส่วน หนึ่ง ครั้ง
นั้น พระองค์ ทรง รู้ ข้า หย่างไร ข้า จะ รู้ หย่าง นั้น บัดนี้ ยัง มี สาม สิ่ง คือ
ว่า ความ เชื่อ ความ ไว ใจ ความ รักษ แล ความ รักษ นั้น ย่อม เปน ใหญ่ กว่า

๏ บท ๑๔ ฯ

๏ อุษาห์ ให้ ความรักษ นั้น จำเริญ เถิด จง ตั้ง ใจ ปรารถนา ซึ่ง เปน วิญาณะ
คุณ แต่ ยิ่ง ปรารถนา ที่ จะ ได้ ทำนาย ด้วย ว่า ฝ่าย คน ที่ พูด ต่าง ภาษา นั้น
ก็ มิ ได้ พูด แก่ มนุษ แต่ ว่า พูด แก่ พระเจ้า เพราะ ว่า แม้น เขา พูด ความ
ลึก ลับ ด้วย เดช พระวิญาณ ก็ ยัง ไม่ มี ใคร เข้า ใจ แต่ ฝ่าย คน ที่ ทำนาย
นั้น ซึ่ง เขา พูด แก่ มนุษ ที่ เปน ที่ สร้าง ขึ้น ที่ เตือน สติ ที่ ให้ ทุเลา แก่ ใจ
ฝ่าย คน ที่ พูด ต่าง ภาษา นั้น ก็ เปน ที่ สร้าง ตัว เอง ขึ้น แต่ ว่า คน ที่ ทำนาย
นั้น ก็ เปน ที่ สร้าง พวก ลูกสิษ ขึ้น ข้า จะภอ ใจ ให้ ท่าน ทั้งปวง พูด ต่าง
ภาษา ได้ แต่ ว่า ข้า ยิ่ง ชอบ ใจ จะ ให้ ทำนาย ได้ ด้วย ว่า คน ที่ ทำนาย ก็
จะ ใหญ่ กว่า คน พูด ต่าง ภาษา เว้น ไว้ แต่ มี ใคร แปล ภาษา นั้น ให้ เปน
ที่ สร้าง พวก ลูกสิษ ขึ้น ดูกร พี่ น้อง ทั้งหลาย ถึง เดี๋ยว นี้ ข้า จะมา หา
ท่าน พูด ภาษา ต่าง ๆ นั้น ถ้า ข้า มิ ได้ อะธิบาย ด้วย ถึง จะสำแดง ซึ่ง
ข้อ ลึก ซึ้ง หรือ วิชา การ หรือ คำ ทำนาย หรือ คำ เทศนา อัน นั้น ก็ จะ เปน
ประโยชน์ อะไร แก่ ท่าน เปรียบ เหมือน สิ่ง ของ ที่ ไม่ มี ชีวิตร แต่ ยัง
ทำ เสียง นั้น ให้ ดัง ได้ คือ ขลุ่ย แล กระจับปี่ เปน ต้น ถ้า เสียง นั้น ไม่

ดังเปน เสียง ต่าง กัน ก็ จะรู้จัก หย่างไร ได้ว่า เขาเป่าเขาดีดอะไร ถ้า แตร สังข์ นั้น ทำเสียง ไม่แน่ ซึ่ง สังเกต ไม่ได้ ใคร เล่า จะจัด แจง แต่ง ตัว เข้า การ รบ ฝ่าย ท่าน ก็ เหมือน กัน ถ้า ท่าน พูดภาษา ที่ เข้าใจ ยาก ซึ่ง คำ พูด นั้น คน จะรู้ หย่างไร ได้ ด้วย ว่า ท่าน ก็ จะ เปน คน พูด แก่ ลม ท่าน ก็ จง ยอม เถิด ว่า ใน โลกย์ นี้ มี เสียง มาก มาย เท่าใด และ เสียง นั้น มี ที่จะ อะธิบาย ได้ ทุก อัน แต่ทว่า ถ้า ข้า ไม่ ได้ เข้า ใจ เสียง นั้น ข้า ก็ จะเปน เหมือน คน โง่ ไม่ รู้ จัก อะไร แก่ คน ที่ พูด แล คน ที่ พูด นั้น ก็ จะ เปน เหมือน คน โง่ แก่ข้า ข้าง ท่าน ก็ ดี ครั้น ท่าน ตั้ง ใจ ปรารถนา ซึ่ง เปน วิญาณ คุณ ก็ จง แสวง หา เถิด จะได้ มี เปน อันมาก ให้ เปน ที่ สร้าง พวก ลูกสิษ ขึ้น เหตุ ดั่ง นี้ ให้ คน ที่ พูด ต่าง ภาษา นั้น สวด อ้อน วอน จะได้ มีกำลัง แปล ด้วย เพราะ ว่า ถ้า ข้า สวด ใน ต่าง ภาษา วิญาณ ของ ข้า สวด จริง แต่ ว่า มิ ได้ เปน ที่ เข้า ใจ ถ้า ฉะนั้น ก็ หย่างไร เล่า ข้า ก็ จะ สวด ขอ ด้วย วิญาณ แล สวด ให้ เปน ที่ เข้า ใจ ด้วย ร้อง เพลง ด้วย วิญาณ แล ร้อง ให้ เปน ที่ เข้า ใจ ด้วย เหตุ ดั่ง นี้ ถ้า ท่าน โมทนา พระคุณ ด้วย วิญาณ คน อยู่ ใน ที่ อัน คน มิ ได้ เรียน รู้ มาก จะ ว่า อะเมน หย่างไร ได้ ด้วย ว่า เมื่อ ท่าน โมทนา พระ คุณ นั้น ท่าน ว่า อะไร เขา ไม่ เข้า ใจ ที่ ท่าน โมทนา นั้น ท่าน โมทนา ดี แต่ ว่า คน อื่น นั้น มิ ได้ รับ เปน ที่ ปลูก ตั้ง ตัว ขึ้น ข้า สรระเสิญ พระเจ้า ของ ข้า ด้วย ว่า ข้า พูด ต่าง ภาษา มาก กว่า ท่าน ทั้งปวง แต่ ว่า ใน จำพวก ลูกสิษ ซึ่ง จะพูด ห้าคำ เปน ที่ เข้า ใจ ได้ เปน ที่ สั่งสอน คน อื่น ทั้งหลาย ได้ ข้า เหน ว่า คำ นั้น เปน ที่ ชอบ มาก กว่า ที่ จะพูด หมื่น คำ ใน ภาษา เขา ไม่ เข้าใจ นั้น ฯ

๒๐ ๏ ดูกร พี่ น้อง ทั้งหลาย ใน ที่ จะ เข้า ใจ ความ อย่า เปน เด็ก ใน การ ที่ จะ คิด ซึ่ง ความ ชั่ว นั้น ก็ เปน เด็ก เถิด แต่ ว่า ใน ที่ จะ เข้า ใจ ความ จง เปน ผู้ ใหญ่ ด้วย ใน พระบัญญัติ มี คำ เขียน ไว้ ว่า พระองค์ ตรัส ว่า เรา จะ ทรง ภาษา อื่น แล ด้วย ฝีปาก อื่น จะ พูด แก่ พล เมือง นี้ แล เขา จะ ฟัง คำ ของ เรา เข้า ใจ ด้วย เหตุ ฉะนี้ ซึ่ง จะ พูด ภาษา ต่าง ๆ นั้น มิได้ เปน

สำคัญ แก่ คน ที่ เชื่อ อยู่ แล้ว แต่ ว่า เปน สำคัญ แก่ คน ที่ มิได้ เชื่อ ฯะ
๒๓ ๑ ถ้า การ เปน ดั่ง นั้น แล้ว ครั้น เมื่อ พวก ลูกสิษ ประชุม พร้อม
กัน สิ้น ใน ที่ แห่ง เดียว ถ้า ทุก คน จะ พูด ต่าง ภาษา แล คน ที่ ไม่ รู้ จัก
หรื คน ที่ มิได้ เชื่อ เข้า มา ใน ที่ นั้น เขา จะ ไม่ ว่า หรื ว่า ท่าน เปน บ้า คลั่ง
เสีย แล้ว แต่ ทว่า ถ้า ทุก คน ทำนาย อยู่ แล คน ที่ มิได้ เชื่อ หรื คน ที่ ไม่
รู้ เข้าใจ จะ เข้า มา ทุก คน ก็ จะ เปน ที่ ให้ เขา รู้ ซึ่ง ผิด ของ ตัว แล ให้
เขา สังเกต ความ ได้ หย่าง นั้น และ ซึ่ง ปก ซ่อน ไว้ ใน ใจ เขา จะ ได้ ปรา
กฏ จึ่ง จะ ก้ม หน้า ลง นะมัสการ แก่ พระเจ้า แล้ว ก็ จะ รับ ว่า แท้
จริง พระเจ้า อยู่ ใน ท่าน ฯะ
๒๖ ๑ พวก พี่ น้อง เอ๋ย จะ เปน หย่างไร เล่า เมื่อ ท่าน ทั้งหลาย ประชุม
กัน ทุก คน มี คำ เพลง มี คำ สั่งสอน มี ที่ จะ พูด ต่าง ภาษา มี ข้อ สำแดง
มี คำ แปล ก็ ให้ เปน ที่ ปลูก ตั้ง ขึ้น หมด ทั้ง นั้น ถ้า คน จะ พูด ต่าง ภาษา
ให้ พูด แต่ สอง คน ถึง ที่ สุด สาม คน ลำดับ กัน แล ให้ คน หนึ่ง แปล ไป
เถิด แต่ ว่า ถ้า ไม่ มี ใคร แปล ให้ เขา นิ่ง เสีย อย่า พูด ใน ที่ ประชุม กัน
ให้ พูด แก่ ตัว เอง แล แก่ พระเจ้า ฝ่าย ผู้ ทำนาย ให้ พูด สอง คน สาม คน
ให้ คน อื่น ฟัง พิจารณา เถิด ถ้า ผู้ ใด นั่ง ริม กัน มี ข้อ ความ สิ่ง ใด สำแดง
แก่ ตัว แล้ว ก็ ให้ คน ก่อน นั้น นิ่ง เสีย ท่าน ทั้งปวง จึ่ง จะ ทำนาย ได้ ที่
ละ คน แล้ว เรียน ได้ ทุก คน แล ได้ ทุเลา ทุก คน วิญาณ ของ ผู้ ทำนาย
ก็ จะ อยู่ ใน บังคับ ของ ผู้ ทำนาย นั้น ด้วย ว่า พระเจ้า จะ เปน เหตุ ให้ เกิด
วุ่นวาย มิได้ เปน เหตุ ให้ เกิด ความ ศุข สำราญ ดั่ง นี้ ใน พวก ลูกสิษ อัน
บริสุทธิ ทั้งปวง ให้ พวก ผู้ หญิง นิ่ง เสีย ใน ที่ ประชุม กัน จะ ยอม ให้
เขา พูด มิได้ แต่ ว่า ให้ เขา อยู่ ใต้ บังคับ บัญชา ดุจ คำ บัญญัติ ว่า นั้น ถ้า
เขา จะ เรียน รู้ สิ่ง ใด ก็ ให้ ถาม ผัว เขา ที่ บ้าน ด้วย ว่า ซึ่ง ผู้ หญิง จะ
พูด ใน ที่ ประชุม กัน นั้น เปน หน้า อาย คำ พระเจ้า ได้ ออก มา แต่ ท่าน
หรื ๆ ได้ มา ถึง ท่าน แต่ พวก เดียว ถ้า ผู้ ใด มี ลักษณะ ว่า เปน ผู้ ทำนาย

หรือคน ประกอบ ด้วย วิญญาณ คุณ ก็ให้ผู้นั้นรับ เถิด ว่า ซึ่ง ข้า เขียน ฝาก ให้ท่าน นั้น เปน บัญญัติ แห่ง พระเจ้า ถ้าผู้ใดมิได้รู้ก็อย่าให้รู้ เหตุ ดั่งนี้ พวก พี่ น้อง เอ๋ย จง ตั้ง ใจ ปราถนา ที่ จะ ได้ ทำนาย แล้ว ซึ่ง จะ พูด ภาษา ต่าง ๆ นั้น อย่า ห้าม เลย แล สาระพัด ซึ่ง จะ ทำ นั้น ทำให้ เปน ลำดับ กันให้ สมควร ฯะ

๏ บท ๑๕ ฯ

๑ ดูกร พี่ น้อง ทั้งหลาย ข้า จะ ว่า แก่ ท่าน ให้เข้าใจ มงคล โอวาท ซึ่ง ข้าได้ กล่าว แก่ ท่าน แล้ว ซึ่ง ท่าน ได้รับ แล้ว ซึ่ง เปน ที่ ตั้ง แห่ง ท่าน ถ้าท่าน ตั้ง มั่น ถือคำ โอวาท ซึ่ง ข้าได้ กล่าว ไว้ แก่ ท่าน แล มิได้เชื่อ เปล่า ๆ นั้นคง จะ เปน ที่ รอด แก่ท่าน ใน ต้น นั้นข้า ได้กล่าว ตาม ซึ่ง ข้าได้รับ ว่า พระ คริสโต ถึง ความ ตาย เพราะ ความ ผิด ของ เรา ตาม คำซึ่ง ได้ เขียนไว้ แต่ บูราณ แล้ว ครั้ง ฝัง ลง ในที่ ฝัง ศภ ภาย หลัง มา ใน วัน คำรบ สาม ได้ เปน ขึ้น ตาม คำ ซึ่ง เขียน ไว้ แล้ว ได้ สำแดง พระ องค์แก่ เปโตร ก่อน แล้ว ภาย หลัง สำแดง แก่ พวก ลูกสิษ สอง คน นั้น อีก ครั้ง หนึ่ง ก็ ได้ สำแดง พระองค์ แก่ พวก พี่ น้อง ห้า ร้อย คน เสศ ที่ เดียว พวก พี่ น้อง นั้น ยัง เหลือ อยู่ จน ตราบท้าว ทุก วัน นี้ เปน อัน มาก แต่ ว่า ลาง คน ก็ ล่วง หลับ ไป แล้ว อีก ครั้ง หนึ่ง ได้ สำแดง พระองค์ แก่ ยาโก โบ แล แก่ ทูต ทั้งปวง มา ที่ สุด ภาย หลัง ก็ ได้ สำแดง พระองค์ แก่ ข้า ด้วย ดุจ ดั่ง คน เกิด ผิด เวลา ด้วย ว่า ใน พวก ทูต ข้า เปน คน เล็ก ที่ สุด ไม่ควร ที่ จะ เรียก ว่า ทูต เลย เพราะ ว่า ข้า ได้ เคี้ยว เขน พวก ลูกสิษ แห่ง พระเจ้า แต่ว่า ซึ่ง ข้า เปน อยู่ นั้น ข้า ได้ เปน เพื่อ พระเดช พระคุณ แห่ง พระเจ้า พระคุณ นั้น มิ ได้ โปรด ประทาน แก่ ข้า เปล่า ๆ ด้วย ว่า ข้า ได้ ทำ การ มาก กว่า คน ทั้งปวง แต่ ว่า มิ ใช่ ข้า เอง ก็เปน แต่ พระเจ้า ที่ อยู่ ด้วย ข้า แม้น จะ เปน ข้า หรือ เขา เรา ป่าว ประกาศ ดั่ง นั้น และ ท่าน ทั้งหลาย ก็ เชื่อ อย่าง นั้น ฯะ

๑๒ ๏ ถ้า ป่าว ประกาษ ว่า พระคริศโต เปน ขึ้น มา จาก ตาย ก็ จะ เปน หย่างไร บาง ที คน ใน พวก ท่าน เขา มัก ว่า ซึ่ง จะ เปน ขึ้น มา จาก ตาย นั้น ไม่ มี ถ้า และ ซึ่ง จะ เปน ขึ้น มา จาก ตาย นั้น ไม่ มี แล้ว พระคริศโต ก็ มิ ได้ เปน ขึ้น ถ้า พระคริศโต มิ ได้ เปน ขึ้น แล้ว คำ ซึ่ง เรา ป่าว ประกาษ นั้น ก็ เปน คำ เปล่า ๆ แล้ว ข้อ ซึ่ง ท่าน เชื่อ นั้น ก็ จะ เปน คำ เปล่า ด้วย แล้ว ท่าน ก็ จะเหน ว่า เรา เปน พญาณ เทจ ฝ่าย การ ของ พระเจ้า ด้วย ว่า เรา เปน พญาณ ฝ่าย ข้าง พระเจ้า ว่า พระองค์ ได้ ให้ พระคริศโต เปน ขึ้น แล้ว ถ้า ผู้ ตาย มิ ได้ เปน ขึ้น พระองค์ มิ ได้ ให้ พระคริศโต เปน ขึ้น เพราะ ว่า ถ้า คน ตาย มิ ได้ กลับ เปน ขึ้น แล้ว พระคริศโต จะ ได้ กลับ เปน ขึ้น หา มิ ได้ และ ถ้า พระคริศโต มิ ได้ เปน ขึ้น แล้ว ข้อ ซึ่ง ท่าน เชื่อ นั้น ก็ หา เปน ประโยชน์ ไม่ ท่าน ก็ ยัง อยู่ ใน ความ ผิด ถ้า เหตุ เปน ดั่งนี้ คน ที่ หลับ ไป ใน พระคริศโต ก็ สูญ ไป แล้ว ถ้า เรา ได้ ไว้ เนื้อ เชื่อ ใจ ใน พระคริศโต เมื่อ ชีวิตร เรา ยัง อยู่ นั้น เรา ก็ จะ เปน หน้า เวทนา สงสาร ยิ่ง กว่า คน ทั้งปวง แต่ บัด นี้ พระคริศโต ได้ เปน ขึ้น มา จาก ตาย แล้ว และ ได้ เปน ผล เดิม แห่ง คน ที่ หลับไป นั้น เหตุ ว่า ความตาย มี มา เพราะ ความ ผิด ของ มนุษ ซึ่ง จะเปน ขึ้น มา จาก ตาย นั้น จึ่ง เปน เพราะ มนุษ ด้วย ด้วย ว่า คน ทั้งปวง ตาย เพราะ อาดาม หย่างไร คน ทั้งปวง จะ ได้ มี ชีวิตร ขึ้น มา อีก เพราะ พระคริศโต เหมือน กัน หย่าง นั้น แต่ ว่า จะ เปน ลำดับ กัน ทุก คน ตาม ลำดับ ของ เขา พระคริศโต เปน ขึ้น ก่อน แล้ว ภาย หลัง เมื่อ พระคริศโต จะ เสดจ มา คน ที่ เปน ฝ่าย พระคริศโต จึ่ง จะ เปน ขึ้น ขณะ นั้น และ จะเปน ที่ สุด สิ้น ครั้ง นั้น พระคริศโต จะ มอบ เมือง ไว้ แก่ พระเจ้า คือ พระบิดา ครั้ง นั้น พระองค์ จะ ทำลาย เสีย ซึ่ง เปน หัว เปน ใหญ่ ซึ่ง มี ฤทธิ มี กำลัง หมด ทั้ง นั้น เพราะ ว่า จำเปน ให้ พระองค์ ครอบ ครอง เปน ใหญ่ กว่า จะ ปราบ บันดา พวก สัตรู ลง ใต้ พระบาท แห่ง พระองค์ ให้ สิ้น แล้ว พญา มัจุราช สัตรู ที่ สุด นั้น ก็ จะ มี ที่ ทำลาย เสีย ด้วย เพราะ ว่า พระ

องค์ จะ วาง ปราบ ลง ใต้ พระบาท ให้ สิ้น แต่ ว่า ครั้น พระองค์ ตรัส ว่า จะ อยู่ ใต้ พระองค์ ทุก สิ่ง ต้อง เว้น ไว้ แต่ ผู้ นั้น ที่ วาง ปราบ ทุก สิ่ง ลง ใต้ พระองค์ นั้น และ เปน ปรากฏ อยู่ ครั้น ปราบ ลง อยู่ ใต้ พระองค์ หมด สิ้น แล้ว ครั้ง นั้น พระบุตร เอง จะ อยู่ ใต้ ผู้ นั้น ที่ ได้ ปราบ ทุก สิ่ง ลง ใต้ พระองค์ เพื่อ พระเจ้า จะ ได้ เปน ที่ สุด แก่ สรรพ สิ่ง ทั้งปวง ฯะ

๒๙ ๏ ฝ่าย คน ที่ ได้ รับ ศีล จุ่ม น้ำ เพราะ เขา เชื่อ ว่า จะ เปน ขึ้น มา จาก ตาย เขา จะ ทำ หย่างไร ถ้า คน ตาย มิ ได้ เปน ขึ้น เหตุ ไฉน เขา จึ่ง รับศีล นั้น ฝ่าย เรา เล่า เหตุ ไฉน จึ่ง ต้อง กลัว ไภย ทุก เวลา ซึ่ง ข้า พูด อวด อยู่ ด้วย ท่าน เพราะ พระเยซู คริศ เจ้า เรา ด้วย นั้น และ ข้า จะ ยาบาล ได้ ว่า ข้า ตาย ทุก วัน ถ้า และ ตาม หย่าง มนุษ ข้า ได้ รบ กัน กับ สัตว ร้าย ใน เมือง เอเฟโซ ข้า จะ ได้ ประโยชน์ อะไร ถ้า ผู้ ตาย มิ ได้ เปน ขึ้น ก็ ให้ เรา กิน ดื่ม เถิด เพราะ ว่า พรุ่ง นี้ เรา จะ ตาย ดอก อย่า หลง เลย ซึ่ง จะ พูด กัน ว่า ชั่ว นั้น ฉะเอิน ให้ กิริยา ชั่ว ไป ด้วย จง เตือน สติ ขึ้น ตาม ซึ่ง ชอบ ธรรม อย่า หลง ผิด เลย เพราะ ว่า ลาง คน มิ ได้ รู้ จัก พระเจ้า ที่ ข้า ว่า นี้ และ เปน ที่ ให้ ท่าน ละอาย ฯะ

๓๕ ๏ แต่ ว่า จะ มี ผู้ บ้าง คน มา ถาม ว่า คน ตาย นั้น จะ เปน ขึ้น หย่าง ไร จะมี กาย ตัว หย่างไร มา โอ คน หา ความ คิด ไม่ ที่ เจ้า ว่า นั้น ถ้า มิ ได้ ตาย เปื่อย เสีย ก่อน แล้ว จะ งอก ขึ้น เปน ผล หา มิ ได้ แล้ว ที่ เจ้า หว่าน นั้น เจ้า มิ ได้ หว่าน ตัว ซึ่ง จะ เปน ภาย หลัง แต่ ว่า ถ้า เจ้า หว่าน เม็ด เปล่า จะ เปน เม็ด เข้า สาลี ก็ ดี พืชน์ อื่น ก็ ดี แล้ว พระเจ้า ประทาน ตัว นั้น ตาม ซึ่ง ชอบ พระไทย พระองค์ ประทาน ตัว แก่ ทุก พรรค์ ตาม พืชน์ ทุก พรรค์ ฝ่าย เนื้อ หนัง จะ เปน เหมือน กัน หมด หา มิ ได้ แต่ ว่า เนื้อ คน หย่าง หนึ่ง เนื้อ สัตว ของ เลี้ยง หย่าง หนึ่ง เนื้อ ปลา หย่าง หนึ่ง เนื้อ นก หย่าง หนึ่ง แล้ว ตัว สำหรับ สวรรค์ มี ตัว สำหรับ แผ่นดิน ก็ มี รัศมี ของ ตัว สำหรับ สวรรค์ นั้น หย่าง หนึ่ง และ รัศมี ของ ตัว สำหรับ แผ่น

ดิน ก็ หย่าง หนึ่ง รัศมี พระอาทิตย์ หย่าง หนึ่ง รัศมี ของ พระจันทร์ หย่าง หนึ่ง รัศมี ของ ดาว หย่าง หนึ่ง และ รัศมี แห่ง ดาว ละ ดวง ๆ ก็ ผิด กัน ต่าง กัน อยู่ ฝ่าย การ ซึ่ง จะ เปน ขึ้น จาก ตาย นั้น ก็เหมือนกัน เมื่อ หว่าน ลง ก็ เปน ที่ จะ เปื่อย เสีย เมื่อ เปน ขึ้น จะ เปน ที่ เปื่อย เสีย หามิได้ เมื่อ หว่าน ลง นั้น เปน ที่ อะประยศ เมื่อ เปน ขึ้น ก็ จะ มี ยศถาศักดิ เมื่อ หว่าน ลง ก็ เปน อัน อ่อน กำลัง น้อย เมื่อ เปน ขึ้น ก็ เปน ด้วย กำลัง มาก เมื่อ หว่าน ลง เปน กาย เกิด ตาม ปรกติ เมื่อ เปน ขึ้น ก็ เปน กาย สำหรับ วิญาณ กาย ซึ่ง เปน ปรกติ นั้น มี อยู่ แล กาย สำหรับ วิญาณ ก็ มี ดุจ ดั่ง คำ เขียน ไว้ ว่า มนุษ เดิม คือ อาดาม นั้น เปน เวไนย สัตว อัน มี ชีวิตร อาดาม ที่ สุด ภาย หลัง นั้น เปน วิญาณ ที่ ให้มี ชีวิตร มิ ใช่ ซึ่ง เปน ของ วิญาณ เปน ก่อน แต่ ว่า ซึ่ง ตาม ปรกติ นั้น เปน ก่อน ซึ่ง เปน ของ วิญาณ ภาย หลัง คน เดิม นั้น เปน จาก ดิน ก็ สำหรับ ดิน มนุษ ภาย หลัง มา แต่ สวรรค์ ที่ มา แต่ แผ่นดิน เปน หย่างไร คน สำหรับ แผ่นดิน ก็ เปน หย่าง นั้น ที่ มา แต่ สวรรค์ เปน หย่างไร คน สำหรับ สวรรค์ ก็ หย่าง นั้น เรา ได้ มี ลักษณะ ซึ่ง สำหรับ ดิน ฉันใด คง จะ มี ลักษณะ สำหรับ สวรรค์ ฉัน นั้น ดูกร พี่ น้อง ทั้งหลาย ข้อ ซึ่ง ข้า จะ ใคร่ ว่า คือ ข้อ นี้ และ ว่า เนื้อ แล เลือด จะ เอา เมือง พระเจ้า เปน มรฎก หา มิ ได้ แล้ว สิ่ง ซึ่ง จะ เปื่อย เสีย จะ ได้ มรฎก ที่ ไม่ รู้เปื่อย นั้น ก็ มิ ได้ ดูกร ท่าน ทั้งหลาย ซึ่ง ข้า จะ ว่านี้ เปน ข้อ ลับ ลึก คือ ว่า เรา จะ ล่วง ลับ ไป สิ้น ทุก คน มิ ได้ แต่ ว่า เรา จะ ต้อง แปลง จำแลง เสีย สิ้น ใน ขณะ พริบตา เดียว คราว แตร ที่ สุด นั้น จะ ประโคม ขึ้น เพราะ ว่า ต้อง เป่า แตร แล้ว ผู้ ที่ ตาย นั้น จะ กลับ เปน ขึ้น มา ใหม่ มิ ได้ เปื่อย ต่อ ไป เลย และ เรา จะ ต้อง แปลง เสีย ครั้ง นั้น ซึ่ง เปน ที่ เปื่อย เน่า จะ ใส่ ซึ่ง ไม่ รู้ เปื่อย เน่า เลย แล้ว ซึ่ง เปน ที่ ตาย นั้น จะ ใส่ ซึ่ง มิ รู้ ตาย เลย ครั้น ว่า ซึ่ง เปน ที่ เปื่อย ใส่ ซึ่ง มิ รู้ เปื่อย และ ซึ่ง เปน ที่ ตาย ใส่ ซึ่ง มิ รู้ ตาย นั้น แล้ว จึ่ง จะสำเรจ คำซึ่งเขียน

ไว้ว่า ความตาย ถึง ที่ แพ้ อะปะราไชยแล้ว โอ ความ ตาย ทวน แทง ของ เจ้า อยู่ ที่ไหน เล่า โอ เมือง ผี ซึ่ง เจ้า จะเอาไชยชำนะ นั้น ไป ไหน เล่า ข้อ ซึ่ง ว่า ทวน แทง ของ ความ ตาย นั้น คือ ความ ผิด ซึ่ง เปน กำลัง ของ ความ ผิด นั้น คือ พระบัญญัติ ข้า สาธุการ แก่ พระเจ้า ที่ ได้ โปรด ประทาน ให้ เรา เอา ไชย ชำนะ แก่ ด้วย เดช พระเยซู คริศ เจ้า เรา ดู กร พี่ น้อง อัน เปน ที่ รักษ ของ ข้า เหตุ ดังนี้ ท่าน จง ตั้ง ตัว ให้ มั่น คง อัน เปน ที่ จะสะเทือน สะท้าน มิ ได้ ประพฤทธิ ปรนิบัติ ใน การ พระองค์เจ้า เปน อัน มาก ทุก เวลา เรา รู้ ว่า ซึ่ง ท่าน จะทำ การ ฝ่าย พระองค์ เจ้า จะขาด จาก ประโยชน์ ก็ หา มิได้ ฯะ

๏ บท ๑๖ ฯ

๑ ฝ่าย ผล ทาน ซึ่ง จะเก็บ ไว้ สำหรับ คน บริสุทธิ นั้น ข้า ได้ สั่ง พวก ลูก สิษ ใน เมือง ฆาลาเตีย หย่างไร ท่าน ก็ จง ทำ ตาม เหมือน กัน หย่าง นั้น ใน วัน อาทิตย นั้น ทุกๆ คน ได้ ดี หย่างไร ให้เอา บ้าง คิด ตัว ภา มา ประสม ไว้ เพื่อ ว่า เมื่อ ข้า มา แล้ว จะ ไม่ ต้อง เก็บ เมื่อ นั้น และ เมื่อ ข้า มา แล้ว ท่าน จะชอบ ให้ ใคร ไป ข้า จะให้ ผู้ นั้น ถือ หนังสือ เอา ผลทาน ของ ท่าน ไป ส่ง ถึง เมือง ยรูซาเลม ถ้าเหน ควร จะให้ข้า ไป ข้า ก็ จะไป ด้วย กัน กับเขา ครั้น ข้า จะข้าม ไป เมือง มาเกโดเนีย เมื่อ ใด ข้า จะมา หา ท่าน เมื่อ นั้น ด้วย ว่า ข้า จะต้อง ข้าม เมือง มาเกโดเนีย ครั้น มา หา ท่าน แล้ว จะคอย อยู่ ลาง ที จะยับ ยั้ง อยู่ สิ้น ระดู หนาว แล้ว จะไป ข้าง ไหน ต่อ ไป ก็ ให้ ท่าน ส่ง ไป ที่ นั้น เพราะ ว่า คราว นี้ ข้า ไม่ หยาก พบ ท่าน แต่ กลาง ทาง เท่า นั้น แต่ ว่า ถ้า พระเจ้า โปรด อะนุญาติ ข้า ไว้ ใจ จะได้ คอย อยู่ กับ ท่าน นาน ข้า จะคอย อยู่ ใน เมือง เอเฟโซ จน ถึง เทษกาล เปนเตกศตะ ด้วย ว่า ช่อง ซึ่ง จะทำ นั้น เปิด ออก ให้ กว้าง ขวาง แล้ว แล คน ที่ จะ สู้ ขัด ขวาง กัน ก็ มี เปน อัน มาก อยู่ ฯะ

๑๐ ๏ ถ้า ติโมเธียว จะมา จง ดู เถิด อย่า ให้กลัว ขาม แก่ พวก ท่าน เลย เพราะ ว่า ข้า ประพฤทธิ ปรนิบัติ ใน การ พระเจ้า หย่างไร ฝ่าย ติโมเธียว

ก็ ทำ เหมือน กัน เหตุ ฉะนี้ อย่า ให้ ใคร ประมาท ท่าน ผู้ นั้น แต่ ว่า ให้ ส่ง ท่าน มา หา ข้า โดย ดี เพราะ ว่า ข้า คอย ท่าน จะ มา ด้วย พวก พี่ น้อง ฝ่าย ฮะโปโล ผู้ เปน พี่ น้อง เรา ข้า ได้ ว่า กล่าว เปน อัน มาก จะ ให้ ฮะโปโล นั้น ไป หา ท่าน ทั้งหลาย กับ พวก พี่ น้อง แต่ ว่า ท่าน ไม่ มี น้ำใจ เลย ที่ จะ ไป เดี๋ยว นี้ ต่อ ถึง ที ชอบ แล้ว จึ่ง จะ ไป จง เฝ้า ระวัง ตั้ง ความ เชื่อ ให้ ยั่ง ยืน เปน มั่น คง ให้ เหน ว่า เปน คน ดี แล้ว จะ ทำ สิ่ง อันใด ก็ จง ทำ ด้วย ความ รักษ เถิด ฯะ

๑๕ ๏ ดูกร พี่น้อง ทั้งหลาย ข้า จะ เตือน สติ ท่าน ๆ รู้ จัก พวก ชาว บ้าน ของ ซะเตฟานา ว่า เปน ที่ เชื่อ ก่อน คน ในเมือง อะคายะ แล้ว เขา ฝาก ตัว ไว้ จะ ปรนิบัติ แก่ คน ทั้งปวง ที่ บริสุทธิ ก็ ให้ ท่าน ทั้งหลาย อยู่ ใต้ บังคับ คน เช่น นั้น แล ของ คน ทั้งปวง ที่ ช่วย ทำการ ด้วย กัน นั้น ซึ่ง ซะเตฟานา กับ โฟระตูนาโต และ อะคายะโก นั้น มา แล้ว ข้า ก็ ยินดี นัก ด้วย ว่า ที่ ท่าน ขัดสน นั้น เขา ทำ ให้ ครบ แล้ว ทำ เปน ที่ ชื่น อก ชื่น ใจ ของ ข้า แล ของ ท่าน ด้วย เหตุ ฉะนี้ ท่าน จง นับ ถือ คน ที่ ทำ ดั่ง นั้น ฯะ

๑๙ ๏ ฝ่าย พวก ลูกสิษ ทั้งหลาย ใน เมือง อาเซีย ฝาก คำ คำนับ แก่ ท่าน ทั้งหลาย ฝ่าย อะกูลา และ ปริศกิลา กับ พวก ลูกสิษ ที่ บ้าน เขา ๆ ฝาก คำ คำนับ ท่าน ใน พระเจ้า เปน อัน มาก พวก พี่ น้อง ทั้งปวง คำนับ ท่าน ท่าน จง คำนับ ซึ่ง กัน แล กัน ด้วย จุบ กัน เปน อัน บริสุทธิ ฯะ

๒๑ ๏ คำ คำนับ ของ เปาโล ด้วย มือ ข้า เอง ว่า ถ้า ผู้ ใด มิ ได้ รักษ พระ เยซู คริศ ผู้ เปน เจ้า ก็ เมื่อ พระองค์ จะ เสดจ มา ให้ ผู้ นั้น เปน ที่ ต้อง แช่ง เถิด ขอ ให้ พระคุณ แห่ง พระเยซู คริศ ผู้ เปน เจ้า จง อยู่ กับ ท่าน ทั้ง หลาย เถิด และ ความ รักษ ของ ข้า ที่ รักษ ต่อ ท่าน ทั้งปวง ใน พระเยซู คริศ เจ้า ให้ จำเริญ ด้วย เถิด ฯะ อาเมน ฯะ

๏ หนังสือ เปาโล ฝาก แก่ พวกสิษ ใน เมือง โกรินโธ ฉะบับ ต้น จบ แล้ว ฯะ

๏ หนังสือ ซึ่ง เปาโล ฝากแก่ พวกสิษ ใน เมือง โกรินโธ ฉะบับ สอง ฯะ

๏ บท ๑ ฯ

๏ หนังสือ ของ เปาโล ผู้ เปน ทูต แห่ง พระเยซู คริศ ตาม ซึ่ง ชอบ พระ
ไทย แห่ง พระเจ้า กับ ด้วย ติโมเธียว ผู้ นอ้ง มา ถึง พวก ลูกสิษ แห่ง พระ
เจ้า ที่ อยู่ ในเมือง โกรินโธ แล ถึง คน ที่ บริสุทธิ ทั้งปวง ที่ อยู่ ใน แขวง
เมือง อะคายะ สิ้น ทั้ง นั้น พระคุณ แล ความ ศุข ยอ่ม มา แต่ พระบิดา เจ้า
เรา และ แต่ พระเยซู เจ้า จำเริญ ไว้แก่ ท่าน ทั้งหลาย เถิด ฯะ
๓ ๏ จง สาธุการ แก่ พระเจ้า คือ พระบิดา แห่ง พระเยซู คริศ เจ้า เรา
พระบิดา ผู้ ทรง พระเมตา คุณ ทั้งหลาย พระเจ้า เปน ต้น เหตุ ของ ความ
บันเทา ทุเลา ทุกข ทั้งปวง ที่ ให้ เรา ทั้งหลาย ได้ ทุเลา ใน ทุกขยาก ทุกหย่าง
เพื่อ เรา จะได้ เล้า โลม คน ที่ ทน ทุกข ยาก ประการ ใด ๆ ด้วย ความ บันเทา
ซึ่ง เรา ได้ รับ มา แต่ พระเจ้า เพื่อ ว่า ครั้น เรา ทน ทุกข ลำบาก เพราะ พระ
คริศโต มาก เท่า ใด เรา ก็ ได้ ความ บันเทา ด้วย พระคริศโต มาก เท่า นั้น
อนึ่ง ถ้า เรา ทน ความ ยาก นั้น ก็ เปน ที่ จะให้ ท่าน ได้ ความ ทุเลา แล ถึง ที่
รอด เพราะ เรา ทน ความ ยาก ด้วย ความ เพียร และ ที่ เรา ไว้ใจ ด้วย
ท่าน นั้น จะได้ เปน อัน แน่ มั่น คง อนึ่ง ถ้า เรา ได้ ทุเลา ก็ เปน เหตุ ที่ จะ
ให้ ท่าน ได้ ทุเลา แล ความ รอด เหมือน กัน ด้วย เรา รู้ อยู่ ว่า ถ้า เรา ทน
ทุกข ด้วย กัน เรา ก็ จะได้ ความ ทุเลา ด้วย กัน ดูกร พวก พี่ นอ้ง ด้วย
เหตุ ดั่ง นี้ เรา หยาก จะให้ ท่าน ทั้งหลาย รู้ ด้วย ความ ทุกข ลำบาก ซึ่ง บัง
เกิด แก่ เรา ใน เมือง อาเซีย เปน หนัก เหลือ ล้น กด อัด ตัว เรา เกิน กำลัง
เพียง จะให้ เรา เสีย ใจ ว่า ซึ่ง จะ เอา ชีวิตร นั้น รอด ไม่ ได้เลย แต่ ว่า
ใน ใจ เรา จึ่ง คาด ความ ว่า จะตอ้ง ตาย มิ ให้ ไว้ใจ ใน ตน เอง แต่ ว่า จง
ไว้ ใจ ใน พระเจ้า ที่ ให้ คน ตาย นั้น กลับ เปน ขึ้น ได้ พระเจ้า นั้น ท่าน ได้
ช่วย เรา ให้ พ้น จาก ความ ตาย เช่น นั้น แล ยัง ช่วย อยู่ เรา จึ่ง ไว้ ใจ ว่า
พระองค์ จะช่วย ใน เบื้อง หน้า ด้วย ฝ่าย ท่าน ทั้งหลาย ก็ ดี ครั้น สวด

ขอัน วอน เพราะ เรา ท่าน ก็ เปน ที่ ช่วย การ เรา ด้วย เหตุ ฉะนี้ คน เปน อัน มาก จะ โมทนา พระคุณ เพราะ เรา ด้วย เหน แก่ พระคุณ ซึ่ง มา ถึง เรา แต่ คน เปน อัน มาก ฯะ

๑๒ ๏ ซึ่ง เรา อวด นั้น คือ นี้ และ ว่า เรา มี ใจ สังเกต รู้ ผิด แล ชอบ นั้น เปน พญาณ ว่า ที่ เรา ประพฤติ ใน โลกย์ แล ต่อ ท่าน ทั้งหลาย เปน ต้น เรา ประพฤติ ด้วย ใจ เปน หนึ่ง ซื่อ สัจ เปน ที่ ชอบ แก่ พระเจ้า จะ ได้ เปน ด้วย เนื้อ หนัง นั้น หา มิ ได้ แต่ ว่า เปน ตาม พระคุณ ซึ่ง พระเจ้า ได้ โปรด ประทาน ให้ เพราะ ว่า เรา มิ ได้ เขียน ฝาก อะไร ให้ ท่าน เปน อื่น นอก จาก นั้น ซึ่ง ท่าน ได้ อ่าน ได้ รับ ว่า เหน ชอบ แล้ว ข้า ไว้ ใจ ว่า ท่าน ยัง จะ รับ ถือ ต่อ ไป จน ถึง ที่ สุด ปลาย ดุจ ดัง ท่าน ได้ รับ แล้ว บ้าง ว่า เรา เปน ที่ อวด ยินดี แก่ ท่าน ฝ่าย ท่าน ก็ ดี ก็ จะ เปน ที่ อวด แก่ เรา ใน กาละ วัน แห่ง พระเยซู เจ้า ฯะ

๏ คราว เมื่อ ข้า ไว้ ใจ เช่น นั้น ข้า ได้ ปราถนา จะ ไป หา ท่าน ก่อน เพื่อ ท่าน จะ ได้ ประโยชน์ ใหม่ ครั้น ได้ ลา ท่าน ไป เมือง มาเกโดเนีย แล้ว จึ่ง จะ ได้ กลับ มา แต่ เมือง มาเกโดเนีย มา หา ท่าน อีก แล้ว ท่าน จะ ได้ ส่ง เรา ไป ถึง เมือง ยูดาย และ เมื่อ ข้า มี ใจ ปราถนา ดั่ง นี้ ข้า ได้ คิด โลเล หรื ๆ ซึ่ง ข้า ปราถนา นั้น ข้า ได้ ปราถนา ตาม เนื้อ หนัง เพื่อ ข้า จะ ให้ ใช่ เปน ใช่ แล ไม่ เปน ไม่ ตาม ชอบ ใจ ของ ข้า หรื แต่ ว่า เหมือน พระเจ้า เปน สัจ แท้ และ ถ้อย คำ ของ เรา ที่ ว่า แก่ ท่าน นั้น ก็ มิ ได้ เปน ใช่ บ้าง มิใช่ บ้าง ด้วย ว่า ถ้อย คำ ซึ่ง ว่า ด้วย พระเยซู คริศ บุตร พระเจ้า ที่ เรา คือ ข้า เอง ๑ ซีละวาโน ๑ ติโมเธียว ๑ ได้ ป่าว ประกาษ ใน กลาง ท่าน ทั้งหลาย นั้น มิ ได้ เปน ใช่ บ้าง มิ ใช่ บ้าง แต่ ว่า เปน ใช่ จริง ทั้ง นั้น ด้วย เดช พระองค์ แล้ว คำ สัญา แห่ง พระเจ้า เปน คำ เที่ยง แท้ ใน พระองค์ นั้น เปน สัจ จริง ใน พระองค์ และ ใน เรา ได้ เปน เกรียติยศ แก่ พระเจ้า ผู้ ที่ ได้ ทรง ตั้ง เรา กับ ท่าน ทั้งหลาย ให้ คง อยู่ ใน พระคริศโต แล ได้ ฉะโลม เรา แล้ว

พระองค์ได้หมายเราไว้ด้วยตรา แลประทานพระวิญญาณเข้าในใจเรา เปนหย่างของที่ประจำไว้แล้ว ฯะ

๑ ข้าก็ว่าได้ว่า พระเจ้าเปนพญาณฝ่ายใจของข้าว่า ข้อซึ่งข้ามิได้มาเมืองโกรินโธนั้น ด้วยเหตุว่าจะให้ข้าอดไว้แต่ท่าน ไม่เปนที่บังคับบันชาหย่างเปนจ้าวเปนนายในความเชื่อของท่าน แต่ว่าเปนที่ให้ยินดีด้วยกัน เพราะว่าซึ่งท่านยืนอยู่นั้นเปนในความเชื่อ ฯะ

๏ บท ๒ ฯ

๑ ข้าก็ได้ปลงใจแล้วดังนี้ว่า จะไม่เอาความทุกขไปหาท่านอีก ด้วยว่าถ้าข้าจะให้ท่านเปนทุกข จะเปนใครเล่าที่จะให้ข้ายินดี จะมิเปนคนที่ข้าให้เปนทุกขหรื ข้าได้เขียนฝากให้ท่านว่าเหมือนกัน เพื่อว่าเมื่อข้าจะมานั้นจะมิได้เปนทุกข ด้วยคนซึ่งควรจะให้ข้ายินดีฝ่ายท่านทั้งปวงข้าได้ไว้ใจว่า ซึ่งเปนที่ยินดีแก่ข้า ก็จะเปนที่ยินดีแก่ท่านทั้งปวงเหมือนกัน ด้วยว่าคำที่ข้าได้เขียนนั้น ด้วยเปนทุกขในใจร้อนรนเปนอันมาก แลน้ำตาไหลเปนอันมาก จะใคร่ให้ท่านเปนทุกขนั้นหามิได้ แต่ว่าจะใคร่ให้รู้ความรักษในท่าน ซึ่งข้ามีเปนใหญ่ยิ่งทีเดียว ฯะ

๕ ๑ ถ้าผู้ใดได้ทำให้ข้าเปนทุกข ผู้นั้นมิได้ทำให้ข้าเปนทุกขด้วยท่านทั้งปวง ก็เปนลางคนดอก มิให้ข้าว่าท่านเอาหนักๆ คนนั้นได้รับโทษแก่คนอันมากภอแก่ตัวแล้ว เหตุฉะนี้ควรอยู่แล้ว จะให้ยกโทษเขาให้ได้ความทุเลา กลัวเกลือกว่าคนนั้นจะจมอยู่ในความทุกขเหลือล้นเกินกำลัง เหตุดังนี้ข้าวานท่านให้รับเขาดังคืนในความรักษของท่าน ข้อซึ่งได้เขียนฝากให้ท่านก็เปนเพื่อเหตุอันนี้ คือจะได้ลองใจท่านและรู้ว่าท่านได้เชื่อฟังในข้อทั้งปวง ท่านได้ยกโทษของผู้ใดข้าก็ยกเสียด้วย แล้วถ้าข้ายกโทษแก่ผู้ใด ข้าก็ยกเพราะประโยชน์ท่านเหนแก่พระคริศโต มิให้ซาตานฉ้อเราได้ ด้วยเรารู้จักอุบายความคิดมันแล้ว

๑๒ ๏ เมื่อ ข้า ไป เมือง โตรอา จะได้ ข่าว ประกาษ คำ มงคล โอวาท แห่ง พระคริศโต ที่ นั่น แล มี ช่อง เปิด อยู่ ดว้ย เดช พระองค์ เจ้า แล้ว เรา ยัง จะหยุด ภัก สะบาย ใจ มิ ได้เลย ดว้ย ว่า ข้า ยัง มิ ได้ ภบ ติโต ผู้ นอ้ง ข้า เหตุ ดั่ง นี้ เมื่อ ข้า ได้ คำนับ ชาว เมือง นั้น แล้ว ข้า จึ่ง จะไป เมือง มาเกโด เนีย จง โมทนา คุณ พระเจ้า เถิด ซึ่ง พระองค์ ให้ เรา เอา ไชย ชำนะ ดว้ย เดช แห่ง พระคริศโต เนือง ๆ และ ให้ รศ พระปัญา ตระหลบ แผ่ ปรากฎ ไป ใน ทุก แห่ง ดว้ย เรา ฝ่าย เรา นั้น ก็ เปน รศ แห่ง พระคริศโต อัน หอม แก่ พระเจ้า ใน คน ที่ จะรอด ก็ดี ที่ จะ ฉิบหาย ก็ดี ฝ่าย ข้าง หนึ่ง ก็เปน รศ แห่ง ความ ตาย ดว้ย จะให้ ถึง ความ ตาย ฝ่าย ข้าง หนึ่ง เล่า ก็เปน รศ แห่ง ชีวิตร ดว้ย จะให้ ได้ ชีวิตร แล้ว ใคร ผู้ ใด เล่า จะ ภอ แก่ การ ดั่งนี้ ฯะ ๏ ฝ่าย เรา ไม่ เหมือน คน ทั้งหลาย ที่ เอา คำ พระ มา แปลง เสีย แต่ ว่า ข้อ ซึ่ง เรา สั่ง สอน ใน สาศนา พระคริศโต นั้น มา แต่ ใจ ซื่อ สัจ เหมือน หนึ่ง ซึ่ง มา แต่ พระเจ้า เฉภาะ พระภักตร พระเจ้า ฯะ

๏ บท ๓ ฯ

๏ เรา ได้ ยก ยอ่ง ตัว เรา อีก หรื ซึ่ง เรา จะ รับ หนังสือ ยก ยอ่ง ให้ ท่าน หรื จะ รับ แต่ ท่าน เหมือน หนึ่ง คน อื่น บ้าง ก็ ไม่ ตอ้ง การ ท่าน ทั้งหลาย เปน หนังสือ ของ เรา เขียน ไว้ ใน หัว ใจ เรา เปน ที่ อ่าน ที่ ปรากฎ แก่ คน ทั้งปวง แท้ จริง ท่าน ยอ่ม เปน หนังสือ แห่ง พระคริศโต ซึ่ง เรา ได้ ช่วย แต่ง นั้น จะเปน ที่เขียน ดว้ย มึก ก็ หา มิ ได้ แต่ ว่า ได้เขียน ดว้ย พระ วิญาณ แห่ง พระเจ้า ผู้ ทรง ชีวิตร อยู่ จะได้ เปน ที่ เขียน บน แผ่น เศลา ก็ หา มิ ได้ แต่ ว่า ได้เขียน ใน เนื้อ หนัง แห่ง หัวใจ แล้ว เรา ถือ ไว้ใจ ใน พระเจ้า ดั่ง นี้ เพื่อ เดช พระคริศโต ดว้ย ว่า ซึ่ง เรา จะ นึก คิด เปน ประการ ใด แต่ ตัว เอง เหมือน หนึ่ง เปน แต่ เรา เอง มิ ภอ จะได้ ซึ่ง เรา มี กำลัง ภอ ทำ สิ่งใด ก็ มา แต่ พระเจ้า หมด พระองค์ ให้ เรา มี กำลัง ภอ รับ ใช้ ใน การ ที่ จะ ประกาษ คำ สัญา ใหม่ จะเปน ดว้ย อักษร หา มิ ได้ ยอ่ม เปน

ควัย วิญาณ ควัย ว่า อักษร นั้นให้ตาย แต่ฝ่าย วิญาณ นั้น ซ่อม ให้เปน ถ้าและซึ่ง จะ รับ ใช้ใน การ จะให้ตาย ควัย อักษร จารึกไว้ในเศลา เปน ที่ มี รัศมี โอพาย เพียง ว่า ชาว ยิศราเอล จะแล ดู หน้าของ โมเซ มิได้ เพราะ รัศมี รุ่ง เรือง อยู่ที่ หน้าท่าน เปน ที่ จะเสีย สูญ ไป ก็ซึ่ง จะ รับ ใช้ใน การ พระวิญาณ จะไม่ มี รัศมี อัน ใหญ่ยิ่ง หรื ควัย ว่า ถ้า และ ซึ่ง จะ รับ ใช้ใน การ ซึ่ง จะปรับ โทษ นั้น จะมี รัศมี ก็ ซึ่ง จะ รับ ใช้ ใน การ ที่ จะ ให้พ้น โทษ นั้น จะไม่ เปน ที่ มี รัศมี อัน เลิศ ประเสิฐ ยิ่ง หรื เหตุ ดั่ง นี้ ข้อ ซึ่ง ว่า มี รัศมี นั้น เปน เหมือนไม่ มีแล้ว เพราะ ความ นั้น ที่ มี รัศมี อัน เกิน ล้ำเลิศ ถ้า ที่ เสีย สูญ แล้วได้มี รัศมี ที่ ยัง เหลือ อยู่ มี รัศมี มาก กว่า ครั้น เราไว้ใจเช่นนี้ แล้ว เรา จึ่ง พูด ควัย ใจ กล้า ขึ้นเปน อัน มาก แล้ว มิ ใช่ หย่าง โมเซที่ เอา ผ้า คลุม ปิด หน้า มิให้ชาว ยิศราเอล แล เหน ถึง ที่ สุด แห่ง การ ที่ เสีย สูญ นั้น แต่ ว่า ความ คิด เขา โง่ นัก ควัย ว่า ลง มา ตราบ ท้าว ทุก วัน นี้ เมื่อ เขา อ่าน คำภีร์ สัญา เก่า ผ้า คลุม นั้น ยัง อยู่ มิได้รื้อ ยก เสีย เลย เขา มิได้สังเกค ว่า สิ่ง อัน นั้น พระคริศโค ทำ ให้ เสีย แล้ว แต่ว่าเมื่อ เขา อ่าน คำภีร์ ของ โมเซ ซึ่ง คลุม นั้น ยัง ปิด บัง ใจ เขา อยู่ จน ทุกวันนี้ ถ้าเขา กลับ ใจ นั้น มา หา พระเจ้า เมื่อ ใค สิ่ง ที่ คลุม นั้น จะ รื้อ ยก เสีย เมื่อ นั้น พระองค์เจ้า นั้นเปน วิญาณ แล้ว พระวิญาณ แห่ง พระงค์อยู่ ที่ ไหน ซึ่ง จะพ้น ที่ ปิดหน้า ปิดตา ก็ อยู่ นั้นและ ฝ่ายเรา ทั้งปวง ครั้น ได้เหน รัศมี แห่ง พระองค์เจ้า นั้น เหมือน เงา ใน กระจก มิได้ คลุมหน้า เรา ก็ จะได้จำแลง แปลง รูป เปน สันถาน เหมือน กัน ให้ขึ้น ตั้ง แต่ รัศมี ถึง รัศมี อัน ยิ่ง ดุจ ดั่งเปน ควัย พระวิญาณ แห่ง พระองค์เจ้า จะ

๑ บท ๔ ๆ

๑ เหตุ ฉะนี้ ครั้น พระองค์ได้โปรด ปราน แก่ เรา ให้รับ ใช้ในการ ดั่งนี้ เรา ก็ มิได้ย่อ ท้อ เสียใจ แต่ ว่า ซึ่ง เปน การ ลับ หน้า อาย นั้น เรา มิ เอา แล้ว จะ ทำ เลทุบาย มิได้ จะ ฉ้อ กัน ใน การ คำ พระ มิได้ เรา ก็ สำแดง

ความ สัจ แล้ว หย่าง นั้น ได้ ทำ เปนที่ เหน ชอบ แก่ จิกร วินิไฉย แห่ง คน ทั้งปวง เฉภาะ พระภักตร พระเจ้า ดวัย ว่า ถ้า มงคล โอวาท ซึ่ง เรา ประ กาษ อยู่ จะ เปน ที่ บีด คลุม นั้น ก็ เปน ที่ บีด คลุม แก่ คน ที่ ทำ ให้ ตัว เอง ฉิบหาย พระ แห่ง โลกย์ นี้ ได้ กระทำ ให้ ความ คิด ของ เหล่า นี้ ที่ มีได้ เชื่อ เปน มืด ไป เพื่อ มิ ให้ แสง อรุณ ของ มงคล โอวาท อัน กอบ ดวัย รัศมิ ส่อง สว่าง ให้ เขา ได้ รัศมี นั้น คือ รัศมี แห่ง พระคริศโต ผู้ เปน แบบ เงา แห่ง พระเจ้า เพราะ เรา มิ ได้ ประกาษ ให้ นับ ถือ ตัว เรา เรา ประกาษ ให้ นับ ถือ พระเยซู คริศ ผู้ เปน เจ้า แล เรา เอง เปน แต่ คน รับ ใช้ แห่ง พระเยซู มา ปรนิบัติ แก่ ท่าน ทั้งหลาย ดวัย ว่า พระเจ้า ได้ ตรัส สั่ง ให้ ความ สว่าง ส่อง แสง ออก มา จาก ที่ มืด ให้ ส่อง เข้า ใน ใจ ของ เรา เพื่อ จะ ให้ รู้ ดวัย รัศมี แห่ง พระเจ้า ที่ เรือง โรจ ใน พระเยซู คริศ ฯะ

๗ ๏ อัน ว่า ขุม ทรพย์ นี้ วาง ไว้ ใน เครื่อง ดิน จะ ให้ เปน ปรากฎ ว่า ริทธิ เดช อัน เลิศ นั้น มา จาก พระเจ้า จะ มา จาก เรา หา หา มิ ได้ ฝ่าย เรา ก็ คับ แคบ อัด ไว้ รอบ ข้าง แต่ ยัง ไม่ ขนาบ ไว้ ที เดียว เรา จน ความ คิด แต่ ยัง ไม่ เสีย ใจ ซึ่ง เขา เขี้ยว เขน ก็ มี แต่ เรา ยัง ไม่ ต้อง ละ ทิ้ง เสีย ที เดียว เรา ต้อง ปล้ำ ล้ม ลง แต่ ยัง ไม่ ฉิบหาย ซึ่ง ความ ตาย แห่ง พระ เยซูเจ้า เรา รับ ใน กาย แบก เที่ยว ไป ทุก วัน เพื่อ ชีวิตร แห่ง พระเยซู จะได้ เปน ปรากฎ ใน กาย เรา ดวัย ว่า ตราว เรา ยัง เปน อยู่ เรา ต้อง มอบ ไว้ แก่ ความ ตาย เปน อัตรา เพราะ เหน แก่ พระเยซู เพื่อ ชีวิตร แห่ง พระเยซู จะได้ เปน ปรากฎ ไป ใน เนื้อ หนัง เรา ซึ่ง จะพ้น ความ ตาย มีได้ เหตุ ฉะนี้ ความ ตาย เปน กำลัง อยู่ ใน เรา แล ชีวิตร ใน ท่าน ทั้งหลาย แต่ ว่า เรา มี ใจ เชื่อ เหมือน กัน ตาม คำ ที่ เขียน ไว้ ว่า ข้า ได้ เชื่อ แล้ว จึ่ง ได้ บอก ฝ่าย เรา ก็ ได้ เชื่อ แล้ว จึ่ง ได้ บอก รู้ อยู่ ว่า ท่าน ผู้ ให้ พระเยซู เปน ขึ้น ใหม่ นั้น ยัง จะให้ เรา เปน ขึ้น ดวัย เดช แห่ง พระเยซู แล้ว จะให้ เรา มา พร้อม กัน กับ ท่าน ทั้งหลาย ดวัย ว่า สาระพัด ทั้ง นี้ได้ เปน มา ให้

เปน ประโยชน์ แก่ ท่าน ทั้งหลาย เพื่อ จะ ให้ พระคุณ อัน อุดม นั้น ทวี ขึ้น เปน เกรียติยศ แห่ง พระเจ้า เพราะ เปน ที่ โมทนา สรรเสริญ แก่ คน เปน อัน มาก

๑๖ ๏ เหตุ ดั่ง นี้ แล เรา มิ ได้ ย่อ ท้อ เสีย ใจ แต่ มาท แม้น ว่า ซึ่ง เปน มนุษ ภาย นอก นั้น ถอย เสีย ไป แต่ ซึ่ง เปน ภาย ใน นั้น ก็ ยัง ตั้ง ขึ้น ใหม่ ทุก วัน ๆ เพราะ ว่า ซึ่ง ทุกข ยาก อัน เบา บาง ที่ เปน บัด นี้ ทำ ให้ รัศมี หนัก ใหญ่ ยิ่ง แล ถาวร บัง เกิด ขึ้น แก่ เรา จะเปน คราว เรา เหน แก่ สิ่ง ของ อัน ปรากต แก่ ตา บัด เดี๋ยว นี้ ก็ หา มิได้ แต่ ว่า คราว เรา เหน แก่ สิ่ง ของ อัน มิ ปรากต ด้วย ว่า สิ่ง ซึ่ง ปรากต แก่ ตา นั้น จำเริญ มิ ได้ แต่ สิ่ง ซึ่ง มิ ปรากต นั้น จำเริญ ไป เปน นิจ กาล ฯะ

๏ บท ๕ ฯ

๏ เรา ก็ รู้ อยู่ ว่า มาท แม้น เรือน ดิน ของ เรา ซึ่ง เปน แต่ โรง อาไศรย พลาง นั้น จะ พัง ทำลาย เสีย เรา ยัง มี เรือน ซึ่ง พระเจ้า ประทาน ให้ เรือน นั้น มิ สร้าง ด้วย มือ มนุษ ตั้ง เที่ยง อยู่ ใน สวรรค์ เพราะ ว่า ใน เรือน นี้ เรา ยัง ถอน ใจ ใหญ่ หยาก จะ เข้า อยู่ ใน เรือน ของ เรา ที่ อยู่ บน สวรรค์ ด้วย ว่า ถ้า เข้า อยู่ แล้ว จะ มิ ได้ ขัดสน ที่ อยู่ ข้อ ซึ่ง เรา ถอน ใจ ใหญ่ เมื่อ อยู่ ใน โรง อาไศรย นี้ เปน ทุกข อยู่ มิ ใช่ จะ ใคร่ ให้ ขาด จาก ที่ อยู่ แต่ ว่า ให้ เข้า ที่ อยู่ อัน เที่ยง ให้ ซึ่ง สิ่ง จะ รู้ ตาย นั้น จม เสีย ใน ชีวิตร แล้ว ท่าน ผู้ กระทำ ให้ เรา มี ใจ ดั่ง นี้ คือ พระเจ้า ๆ นั้น ก็ ได้ โปรด ประทาน ซึ่ง เปน ผล แห่ง พระวิญญาณ ให้ กับ เรา ประจำ ไว้ เหตุ ดั่ง นี้ เรา จึ่ง ได้ ยิน ดี เสมอ ด้วย รู้ อยู่ ว่า เมื่อ เรา ยัง อยู่ ใน กาย นี้ มิ ได้ อยู่ กับ พระองค์ เจ้า ด้วย ว่า เรา ประพฤทธิ ตาม ความ เชื่อ จะ ตาม ซึ่ง ได้ เหน นั้น หา มิได้ เรา ยัง ยินดี อยู่ แต่ ว่า ถ้า เรา ได้ ปราศ จาก กาย แล้ว แล ได้ ไป อยู่ กับ พระ องค์ เจ้า ก็ จะเปน ที่ ชอบ ใจ มาก กว่า นี้ เพราะ เหตุ ดั่ง นี้ แม้น เรา อยู่ ก็ ดี มิ ได้ อยู่ ก็ ดี จึ่ง อุษาห์ กระทำ ให้ เปน ที่ ชอบ พระไทย พระองค์ ด้วย ว่า จำ เปน ให้ เรา มา ปรากต ต่อ ที่ พิภากษา แห่ง ครีศโต สิ้น ทุก คน

เพื่อ จะ ได้ รับ ผลกรรม แห่ง ตน ซึ่ง ตัว ได้ ทำ นั้น ตาม ดี แล ชั่ว ฯ
๑๑ ๏ เหตุ ฉะนี้ ครั้น เรา รู้ ซึ่ง สิ่ง เปน หน้า กลัว ใน พระเจ้า เรา จึ่ง ว่า กล่าว เอา ใจ ของ คน ทั้งหลาย เรา ได้ เปน ปรากฏ แก่ พระเจ้า แล ข้า ยัง ไว้ ใจ ว่า เรา จะ ได้ เปน ปรากฏ แก่ ใจ ของ ท่าน ทั้งหลาย ใจ นั้น ซึ่ง ได้ สังเกต ผิด แล ชอบ ด้วย ว่า เรา มิ ได้ ยก ยอ ตัว เรา ต่อ ท่าน อีก แต่ ว่า เรา ให้ ท่าน มี ช่อง โอกาษ ที่ จะ ได้ อวด ด้วย เรา ให้ มี ที่ จะ ว่า แก่ คน ที่ อวด ทำ เทียม จะ เปน ด้วย ใจ ตรง แท้ หา มิ ได้ เพราะ ว่า ถ้า เรา ทำ เกิน ขนาด ก็ เปน เพราะ เหน แก่ พระเจ้า ถ้า เรา คิด ประพฤติ ดี ก็ เปน ประโยชน์ แก่ ท่าน ด้วย ว่า พระกรรุณา แล ความรักษ แห่ง พระคริศโต เปน กำลัง ภาเรา ไป ตาม เพราะ เรา เหน เรา ถือ ดั่ง นี้ คือ ว่า ถ้า แล พระองค์ ปลง ชีวิตร ตาย เพราะ คน ทั้งปวง ก็ คน ทั้งปวง นั้น ได้ ตาย แล้ว และ ซึ่ง พระองค์ ตาย เพราะ คน ทั้งปวง นั้น ก็ เปน เพื่อ จะ มิให้ คน อัน มี ชีวิตร อยู่ นั้น มี ชีวิตร เปน ประโยชน์ แก่ ตัว เอง หา มิ ได้ แต่ ว่า ให้ เปน เกรียติ ยศ แก่ ท่าน ผู้ ที่ ตาย เพราะ เขา และ เปน ขึ้น มา อีก เหตุ ดั่ง นี้ จำเดิม แต่ นี้ไป เรา มิ ได้ รู้ จัก ใคร ตาม เนื้อ หนัง เรา ได้ รู้ จัก พระคริศโต ตาม เนื้อ หนัง แต่ ว่า ตั้ง แต่ นี้ สืบ ไป เรา มิ ได้ รู้ จัก ด้วย ว่า ถ้า บุคล ผู้ ใด อยู่ ใน พระคริศโต ได้แล้ว ผู้ นั้น ก็ เปน ที่ สร้าง ใหม่ ซึ่ง เก่า นั้น ล่วง พ้น ไป แล้ว จง ดู เถิด เปน ขึ้น ใหม่ หมด แล สิ่ง สาระพัด ทั้งปวง นั้น มา แต่ พระเจ้า แล พระเจ้า ได้ ให้ เรา เปน ไมตรี กัน กับ พระองค์ ด้วย เดช พระ เยซูคริศ ผู้ ให้ เรา รับ ใช้ ใน การ ที่ จะ ให้ คน อื่น เปน ไมตรี กัน คือ ว่า พระ เจ้า ยัง กระทำ ให้ โลก นี้ เปน ไมตรี กัน ด้วย เดช พระคริศโต มิ ได้ ถือ ความ ผิด ใส่ เขา และ คำ ซึ่ง จะ ให้ เปน ไมตรี กัน ดั่งนี้ พระองค์ มอบ ไว้ แก่ เรา ฯ
๏ เหตุ ดั่ง นี้ เรา เปน ทูต แทน พระ คริศโต เหมือน พระเจ้า ได้ ทรง เรียก ท่าน ด้วย เรา ๆ เปน ผู้ แทน พระ คริศโต แล้ว จึ่ง ออ้น วอน ท่าน ให้ เปน ไมตรี กัน กับ พระเจ้า เพราะ ว่า พระองค์ ผู้ มิ ได้ รู้ จัก ผิด

สิ่งใด ได้เปนโทษแทนเรา เพื่อเราจะได้เปนที่ชอบแก่พระองค์เจ้า ด้วยเดชพระองค์นั้นแล ฯะ

๏ บท ๖ ฯ

๏ ครั้นเราเปนที่ช่วยกันกับท่านแล้ว เราก็ออ้นวอนท่านทั้งหลาย มิให้รับพระคุณแห่งพระเจ้าเปล่า ๆ ด้วยมีคำว่า เราได้ฟังท่านในเวลาอันชอบ ในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยสงเคราะห์แก่ท่าน ดูกรท่าน บัดนี้เปนเวลาอันชอบแล้ว จงดูเถิดเดี๋ยวนี้เปนวันหน้าที่จะรอด เรามิได้ให้มีช่องที่จะติเตียนในการที่รับใช้นั้น แต่ว่าเราทำให้พ้นความครหานินทา เหมือนเปนคนรับใช้แห่งพระเจ้า ในความเพียรพยายามเปนอันมาก ในความทุกข ในความยาก ในความกดข่มขี่ ในที่ตอ้งทุบตี ในที่ครั้งจำในคุก ในการโกลาหล ในที่อุษาห์ทำการ ในที่คอยเฝ้า ในที่อดอาหาร ในที่อันบริสุทธิ ในวิชาความรู้ ในที่จะอดทนไว้นาน ในที่จะทำการคุณ ในใจวิญาณอันบริสุทธิ ในความรักษอันมิรู้จักทำเทียม ในถอ้ยคำอันซื่อสัจ ในที่สำแดงอิทธิริทธิพระเจ้า ด้วยเครื่องอาวุธของความชอบธรรมอยู่ข้างมือขวามือซ้าย ด้วยยศและอัประยศ ด้วยซึ่งเขาว่าร้ายว่าดี เหมือนหนึ่งเปนคนให้เขาผิดหลง แต่ยังเปนคนซื่อสัจ เหมือนหนึ่งเปนคนไม่มีใครรู้จัก แต่ยังเปนที่คนทั้งปวงรู้จักอยู่ เหมือนหนึ่งคนที่เขาฆ่าเสียแล้ว แต่ท่านจงดู เรายังมีชีวิตรเปนอยู่ เหมือนหนึ่งคนที่เขาทุบตีแล้ว แต่ยังไม่ตาย เหมือนหนึ่งคนเปนทุกขอยู่ แต่ยังมีความยินดีเสมออยู่ เหมือนคนยากจน แต่ยังทำให้คนอื่นหลายคนเปนคนมั่งมี เหมือนหนึ่งไม่มีอะไรเลย แต่ยังมีอยู่สาระพัด ฯะ

๑๑ ๏ ดูกรท่านชาวพวกโกรินโธ เราออกปากแก่ท่าน เรามีใจกว้างขวางต่อท่าน ท่านจะมีที่คับแคบอัดแน่นในเราหามิได้ ใจของท่านคับแคบอยู่เอง ข้าพูดกับท่านเหมือนแก่ลูก ข้าหยากจะใค่ให้

ท่าน มี ใจ กว้าง ขวาง เหมือน กับ เรา จะได้ เปน ที่ ทด แทน แก่ เรา แล้ว อย่า ให้ เข้า แอก ด้วย กัน กับ คน ที่ มิ ได้ เชื่อ ด้วย ว่า คน ซึ่ง ชอบ ธรรม กับ คน ซึ่ง มิ ได้ ชอบ ธรรม นั้น จะเปน เพื่อน กัน หย่างไร ได้ อนึ่ง ความ สว่าง กับ ความ มืด นั้น จะ สนิจ กัน หย่างไร พระคริศโต กับ เบลิอาล จะ สนิจ กัน หย่างไร ได้ แล คน ที่ เชื่อ กับ คน ที่ มิ ได้ เชื่อ นั้น จะ เข้า เปน พวก เดียว กัน หรื วิหาร แห่ง พระเจ้า กับ โบด แห่ง รูบ เทียม พระ จะ ตั้ง อยู่ ด้วย กัน ได้ หรื เพราะ ว่า ท่าน เปน วิหาร แห่ง พระเจ้า ผู้ ทรง ชีวิตร อยู่ ดุจ คำ ซึ่ง พระเจ้า ตรัส ไว้ ว่า เรา จะ อยู่ กับ เขา จะค่อย อาไศรย ด้วย เรา จะ เปน พระเจ้า ของ เขา และ เขา จะเปน ไพ่ร พล ของ เรา เหตุ ดั่ง นี้ ท่าน จง ออก มา จาก กลาง เขา จง อยู่ ต่าง หาก ตาม พระองค์ ตรัส สั่ง นั้น แล้ว สิ่ง ซึ่ง โศกโครก นั้น อย่า ได้ ถูก ต้อง เลย เรา จึ่ง จะรับ ท่าน แล เปน บิดา แก่ ท่าน และ ท่าน จะเปน ลูก ชาย หญิง ของ เรา นี่ และ เปน คำ ตรัส แห่ง พระเจ้า ผู้ ทรง ริทธาณุภาพ ทุก ประการ ฯะ

๏ บท ๗ ฯ

๏ ดูกร เพื่อน รักษ ครั้น เรา มี คำ สัญา เช่น นี้ แล้ว ให้ เรา ชำระ จิตร ใจ ของ เรา เอง ให้ ปราศจาก ราคี ของ เนื้อ หนัง แล ราคี ของ วิญาณ เถิด จะได้ ทำ ซึ่ง บริสุทธิ นั้น ให้ สำเรจ ด้วย ใจ เกรง กลัว พระเจ้า จง มี ใจ รับ เรา เถิด เรา มิ ได้ ทำ ร้าย แก่ ใคร เรา มิ ได้ ชวน ใคร ให้ ทำ ชั่ว เรา มิ ได้ ฉ้อ ใคร ข้อ ซึ่ง ข้า ว่า ดั่ง นี้ จะว่า ให้เปน ที่ ปรับ โทษ ท่าน หา มิ ได้ เพราะ ข้า ได้ บอก แล้ว ว่า ท่าน ติด ใจ เรา ถ้า ตาย จะ ตาย ด้วย ถ้า เปน ก็ จะเปน ด้วย กัน ข้า ก็ กล้า กับ ท่าน เปน อัน มาก ข้า กล่าว อวด ถึง ท่าน เปน อัน มาก ข้า มี ความ ทุเลา เตม ใจ แล้ว ใน การ ทุกข ยาก ที่ เราทน นั้น ทุก หย่าง ข้า ยัง มี ความ ยินดี เปน อัน อุดม บริบูรรณ เหลือ ล้น เพราะ ว่า เมื่อ เรา มา ถึง เมือง มาเกโดเนีย แล้ว เนื้อ หนัง ของ เรา หา ที่ หยุด ภัก มิ ได้ เลย เรา ได้ ความ ทุกข ยาก รอบ ที่ รอบ ข้าง แล้ว ข้าง นอก

มี ที่ จะรบ พุ่ง กัน ข้าง ใน มี ที่ จะกลัว ไภย แต่ ว่า พระเจ้า ผู้ โปรด ประทาน ความ บันเทา ทุเลา แก่ คน ทั้งหลาย ที่ ถ่อม ใจ นั้น ได้ ประทาน ความ ทุเลา แก่ เรา ด้วย ให้ ติโตมา มิ ใช่ ว่า ให้ ติโตมา สิ่ง เดียว เท่า นั้น แต่ ว่า ด้วย ความ ทุเลา ซึ่ง ติโต ได้ รับ แต่ ท่าน แล้ว มา เล่า ให้ เรา ฟัง ว่า ท่าน มี ใจ ปรารถนา จะภบ ข้า ท่าน เปน ทุกข โศก เศร้า มี ใจ ร้อน รน เพราะ ข้า เหตุ ฉะนี้ ข้า ยิ่ง ยินดี มาก ฯะ

๘ ๑ ข้อ ซึ่ง ข้า ได้ ให้ ท่าน เปน ทุกข ด้วย หนังสือ ฝาก นั้น เมื่อ ก่อน ข้า ได้ คิด เสีย ดาย แต่ เดี๋ยว นี้ ข้า ไม่ เสีย ดาย แล้ว ด้วย ว่า เดี๋ยว นี้ ข้า เหน ว่า หนังสือ นั้น ให้ ท่าน เปนทุกข แต่ ว่า เปน แต่ เวลา บัดนี้ ข้า ก็ ยินดี แต่ จะ ยินดี เพราะ ท่าน ได้ ทุกข นั้น ก็ หา มิ ได้ แต่ ว่า เพราะ ท่าน เปน ทุกข แล้ว จึ่ง ตั้ง ใจ เสีย ใหม่ ด้วย ว่า ซึ่ง ท่าน เปน ทุกข นั้น ก็ เปน ตาม พระไทย พระเจ้า ท่าน จึ่ง มิ ได้ ทน ความ ร้าย แต่ เรา สัก สิ่ง ด้วย ว่า ซึ่ง เปน ทุกข ตาม พระไทย พระเจ้า นั้น ทำ ให้ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่ ถึง ที่ รอด ซึ่ง จะเปน ที่ เสียดาย หา มิได้ แต่ ว่า ซึ่ง จะเปน ทุกข ตาม โลกย์ นั้น ย่อม กระทำ ให้ ถึง ความ ตาย ฯะ

๑๑ ๑ ดูกร ทาน จง ดู เถิด ซึ่ง ท่าน เปน ทุกข ตาม พระไทย พระเจ้า คราว นี้ นั้น จะ กระทำ ให้ ท่าน อุษาห์ สัก เท่าไร ข้อ ซึ่ง แก้ ตัว ก็ดี เคือง ใจ ก็ดี มี ใจ กลัว ใจ ปรารถนา ก็ดี ทั้ง ใจ ร้อน รน จะทำ โทษ ต่อ ผู้ร้าย ก็ดี ท่าน ทำ ให้ เหน ว่า ท่าน หมด มลทิล ทุก หย่าง ใน การ นี้ เหตุ ดั่งนี้ เมื่อ ข้า เขียน ฝาก ให้ ท่าน นั้น จะได้ เขียน ด้วย เหน แก่ คน ที่ ทำร้าย นั้น หามิได้ จะได้ เหน แก่ คน ที่ ต้อง ร้าย ก็ หา มิ ได้ แต่ ว่า เรา ปรารถนา จะให้ ความ อุษาห์ ของ เรา เปน ประโยชน์ แก่ ท่าน ปรากต ไป เฉภาะ พระเจ้า เหตุ ฉะนี้ เรา ได้ ทุเลา ใน ความ ทุเลา ของ ท่าน แล้ว ใน ความ ยินดี ของ ติโต เรา ก็ ยินดี เปน อัน มาก ยิ่ง นัก ด้วย ว่า ใจ ของ ติโต นั้น ได้ ที่ ชื่น ชม แต่ ด้วย ท่าน ทั้งปวง ถ้า ข้า ได้ กล่าว อวด แก่ ติโต ด้วย ท่าน เปน ประการ ใด ข้า ก็

ยังไม่ละอาย สาระพัดที่เราว่าดว้ยท่านนั้น ยอ่มเปน่ความจริงแท้ เหตุ นะนี้ข้อซึ่งเราได้อวดดว้ยท่านต่อติโกนั้น ก็เปนความจริงแท้เหมือนกัน แล้วติโกมีใจรักษในท่านเปนอันมาก คิดถึงกิริยาฟั่งแห่งท่านทั้งปวงว่า ท่านได้รับฟั่งดว้ยเกรงสะเทือน ข้ายินดีดว้ยว่า ข้าไว้ใจในท่านได้ทุกสิ่ง

๏ บท ๘ ฯ

๏ ดูราพี่นอ้งทั้งหลาย เราหยากให้ท่านรู้ดว้ยพระคุณแห่งพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้โปรดประทานแก่พวกลูกสิษทั้งหลายในเมืองมาเกโดเนีย ดว้ยว่าถึงเขาทนยากลำบากเปนอันมาก เขายังมีความยินดีอันอุดม แลซึ่งความยากเยนอันลึกลับของเขา เปนที่ให้เขามีใจกว้างขวาง แจกทานอันบริบูรรณ ข้าเปนพญาณแก่เขาว่า เขาก็มีใจพร้อมที่ จะทำให้ถึงสุดกำลัง ก็เกินกำลังเสียอีก เขาจึ่งออ้นวอนให้เรารับ ผลทาน แลการปรนิบัติส่งให้แก่คนบริสุทธิ แต่จะได้เปนตามซึ่ง เราได้คิดหมายใจนั้นหามิได้ แต่ว่าข้างแรกเดิมเขาได้ถวายตัวเข เองแก่พระองค์เจ้า แล้วแก่เราตามน้ำพระไทยพระเจ้า จึ่งให้เรา วานติโตว่า ดุจดั่งได้จับทำแล้วบ้าง ก็ทำให้ท่านทั้งหลายเกบผล ทานให้สำเรจ ครั้นว่าท่านประกอบไปดว้ยบาระมีคุณทุกหย่าง ดว้ย ความเชื่อแลปรีชาถอ้ยคำ แลคว่ามรู้ แลที่อุษาห์ในการดีทุกหย่าง แลที่ท่านมีความรักษต่อเราเปนต้น ก็ให้ท่านประกอบไปดว้ยคุณ ประการนี้เหมือนกันเถิด ข้าว่าดั่งนี้จะได้รับบัญญัติให้ว่าหามิได้ แต่ว่า คนอื่นยังอุษาห์ทำอยู่ แลข้าหยากจะรู้ ได้รู้ว่า ความรักษของท่าน เปนแท้ เพราะว่าท่านรู้ในพระคุณแห่งพระเยซูคริศเจ้าเราแล้วว่า ถึงมากแม้นพระองค์มีสมบัติบริบูรรณ พระองค์ยังยอมเปนคนยากจน เพราะท่าน เพื่อท่านจะได้เปนคนมั่งมีโดยความยากจนแห่งพระองค์ ฺ
๑๐ ๏ ข้อซึ่งทำดั่งนั้นข้าเหนชอบ จึ่งชวนให้ทำ ดว้ยว่าการนี้ สมควรแก่ท่าน อันจะทำบัดนี้เท่านั้นหามิได้ แต่ว่าซึ่งท่านมีน้ำใจ

จะจับ ทำ ใน ปี้ กลาย นั้น ก็ เดี๋ยวนี้ จง ทำ ให้ ครบ สำเรจ เถิด ครั้น ตั้ง ใจ ศัทธา พร้อม แล้ว ก็ จะได้ สำเรจ ตาม มี มาก และ น้อย ถ้า มี ใจ สัทธา ตั้ง พร้อม แล้ว พระองค์ ก็ ทรง เหน ชอบ จะได้ ให้ ตาม ซึ่ง คน จะมี มิ ใช่ ตาม ซึ่ง ไม่ มี เพราะ ว่า จะปล่อย คน อื่น แล้ว ให้ ความ ลำบาก แก่ ท่าน พวก เดียว ก็ มิได้ แต่ ว่า ให้ เปน เสมอ กัน ซึ่ง ท่าน มี บริบูรรณ เดี๋ยวนี้ ได้ ให้ แก่ คน ที่ ขัดสน แล้ว เมื่อ เขา บริบูรรณ ภายหลัง ก็ จะ เปน ประโยชน์ แก่ท่าน เมื่อ ท่าน ขัดสน จึ่ง ว่า จะเปน เสมอ กัน ดุจ คำ เขียน ไว้ ว่า ใคร ได้ มาก ก็ มิ ได้ เหลือ แล ใคร ได้ น้อย ก็ มิ ได้ ขัดสน ฯ

๑๖ ๏ ข้า โมทนา พระคุณ แห่ง พระเจ้า ที่ โปรด ให้ ติโต เอา ใจ ใส่ ช่วย การ ท่าน ติโต นั้น ได้ ทำ เหมือน ข้า ว่า ให้ ทำ แล ใช่ แต่ เท่า นั้น ติโต มี น้ำใจ หยาก จะไป แล ได้ ไป หา ท่าน ตาม ลำพัง ใจ ตน เอง แล้ว เรา จึ่ง เอา ผู้ พี่ น้อง คน หนึ่ง ใช้ ให้ ไป ด้วย ผู้ นั้น มี ความ ชอบ ใน การ มงคล โอวาท ทั่ว จำพวก ลูกสิษ ทั้งปวง ใช่ แต่ เท่า นั้น พวกสิษ ทั้งหลาย ได้ ตั้ง ท่าน ผู้ นั้น ให้ เปน เพื่อน เที่ยว ด้วย กัน กับ เรา ด้วย พระคุณ ซึ่ง เราปรนิบัติ นั้น หวัง ให้ เปน เกรียติยศ แก่ พระองค์ เจ้า และ คำ ที่ สำแดง ว่า ท่าน ทั้งหลาย มี ใจ พร้อม แล้ว ใน การ นี้ เรา ยัง คิด ท้อ ใจ อยู่ ใน ข้อ นี้ กลัว เกลือก ว่า ลาง คน จะ ติเตียน เรา ใน ข้อ ซึ่ง มาก บริบูรรณ นั้น ที่ เรา ปรนิบัติ ว่า เกิน ตัว อยู่ แต่ เรา คิด เหน ว่า เปน ความ ชอบ แก่ พระเจ้า แล ชอบ แก่ มนุษ ด้วย สอง คน นั้น เรา ได้ ใช้ คน ที่ เปน พี่ น้อง ของ เรา อีก คน หนึ่ง ที่ เรา ได้ เหน หลาย หน หลาย หย่าง ว่า เปน คน มี ความ เพียร เอา ใจ ใส่ แต่ ว่า เดี๋ยวนี้ มี ความ เพียร เอา ใจ ใส่ มาก กว่า แต่ ก่อน อีก เพราะ ว่า ได้ ไว้ใจ ใน ท่าน เปน แท้แล้ว ถ้า ใคร ว่า ด้วย ติโต ท่าน ก็ เปน เพื่อน ข้า แล ได้ ทำ การ ด้วย ข้า เพื่อ ประโยชน์ ของ ท่าน ทั้งหลาย ฝ่าย คน พี่ น้อง นั้น เขา ก็ เปน ผู้ ถือ สาร ของ พวก ลูกสิษ ให้ เปน เกรียติยศ แก่ พระคริศโต เหตุ ฉะนี้ ซึ่ง เปน ลักขณะ ความ รักษ ของ ท่าน และ

ลักษณะ ซึ่งเปน เหตุ ที่ จะให้ เรา อวด ควัย ท่าน ทั้งหลาย ลักษณะ นั้น จง สำแดง ให้ ปรากฏ แก่ คน เหล่านี้ และ ต่อ หน้า พวก ลูกสิษ ทั้งหลาย เถิด ฯ

๏ บท ๙ ฯ

๑ ข้อ ซึ่ง ข้า เขียน ฝาก แก่ ท่าน ต่อไป ว่า ควัย การ ที่ จะช่วย สงเคราะห์ พวก บริสุทธิ นั้น ก็ จะเปน ที่ เกิน ไป ควัย ว่า ข้า รู้ อยู่ ว่า ท่าน มีใจ พร้อม แล้ว ใน การ นี้ ซึ่ง มี ใจ ดั่ง นั้น เปน ที่ จะให้ อวด ควัย ท่าน แก่ พวก ชาว มาเกโดเนีย ว่า ชาว อะคายะ ได้ จัด แจง ไว้ แต่ ปีกลาย นั้น แล้ว ซึ่ง ท่าน มี ใจ ร้อน รน ดั่งนี้ เปน ที่ ตัก เตือน สติ แห่ง คน เปน อัน มาก ข้า ได้ ใช้ พี่ น้อง เหล่า นี้ หวัง ว่า เมื่อ เรา ได้ อวด ควัย ท่าน ใน ข้อ นี้ อย่า ให้ เสีย หว่าง ทีเล่ย แต่ จะ ให้ เตรียม พร้อม แล้ว เหมือน หย่าง ข้า ว่า เพราะ ว่า ถ้า พวก ชาว มาเกโดเนีย จะมา ควัย ข้า มา เหน ว่า ท่าน จัด แจง ไม่ พร้อม เรา มิ ใช่ ว่า ท่าน เรา จะได้ ความ อาย ใน ที่ เรา ได้ อวด นั้น เหตุ ฉะนี้ ข้า เหน ตอ้ง การ ที่ จะวาน พี่ น้อง ไป หา ท่าน ก่อน ให้ จัด แจง ผล ทาน ของ ท่าน ที่ ได้ ว่า ไว้ นั้น ก่อน ให้ พร้อม เสจ เหมือน เปน ที่ ให้ ควัย ใจ ศัทธา แล ไม่ เหมือน ที่ เกิด มา แต่ ใจ ตระหนี่ ข้า ว่า ดั่งนี้ ว่า คน ที่ หว่าน เข้า ถ้า หว่าน แต่ เบา บาง ก็ จะ เกี่ยว เกบ ผล ได้ แต่ น้อย ถ้า หว่าน มาก ก็ จะ เกี่ยว เกบ ผล ได้ มาก ทุก คน คง ให้ ตาม มี จิตร เจตะนา มิ ใช่ ให้ ควัย ใจ นึก เสีย ดาย หรื ให้ ควัย ขืน ใจ ทำ ควัย ว่า พระเจ้า ทรง รักษ คน ที่ ให้ ควัย ใจ ศัทธา แล้ว พระเจ้า มี ริทธิ ที่ จะให้ คุณ ทั้งปวง อัน อุดม บริบูรณ์ แก่ ท่าน ได้ ควัย ว่า ท่าน มี สิ่ง ซึ่ง จะภอ แก่ ตัว หมด ทุก หย่าง ทุก เวลา ท่าน ก็ จะ มี ใจ พร้อม ที่ จะทำ การ ดี ทุก หย่าง ดุจ คำ เขียน ไว้ ว่า เขาได้ บริจาก ทาน ให้ แก่ คน ยาก จน และ ความ ชอบ เขา จะ ยั่งยืน เปน นิจกาล ฝ่าย ท่าน ผู้ ที่ ได้ เพิ่ม พูน พืชน์ แก่ ท่าน ผู้ หว่าน แล ให้ ขนม เปน อาหาร ขอ ให้ พระองค์ นั้น โปรด ให้ พืชน์ ของ ท่าน ที่ หว่าน นั้น เปน ผล เปน อัน มาก และ ผลกรรม แห่ง ความ ชอบ ธรรม ของ ท่าน เปน อัน ใหญ่ ยิ่ง

ให้ ท่าน บริบูรรณ ดวัย สิ่ง สาระพัด จะได้ ทำ การ คุณ ทุก หย่าง นั่น และ จะเปน ที่ ให้ เรา โมทนา พระคุณ แห่ง พระเจ้า อัน ท่าน ได้ รับ ใช้ ให้ การ นี้ สำเรจ เปน ที่ ให้ ครบ ถวั่น ซึ่ง พวก คน บริสุทธิ ขัดสน นั้น แล้ว ใช่ แต่ เท่า นั้น ยัง เพิ่ม พูน ให้ เปน ที่ โมทนา พระคุณ พระเจ้า เปน อัน มาก ดวัย ว่า เมื่อ เขา ได้ เหน ลักขณะ แห่ง การ ปรนิบัติ ดั่งนี้ เขา ก็ จะสรรระเสิญ พระเจ้า เพราะ ท่าน ได้ ยอม ตั้ง ใน มงคลโอวาท แห่ง พระคริศโต และ เพราะ ท่าน ได้ บริจาค แก่ เขา และ แก่ คน ทั้งปวง ดวัย ใจ กว้าง ขวาง และ เมื่อ เขา สวด ขอพร ให้ ท่าน เขา ก็ มี ใจ รักษ ท่าน เปน อัน มาก เพราะ พระคุณ ซึ่ง พระเจ้า ได้ ประทาน แก่ ท่าน ทั้งหลาย จง สาธุการ แก่ พระเจ้า เพราะ ซึ่ง พระองค์ ได้ ประทาน นั้น ที่ จะพรรนา ว่า ให้ สิ้น สุด มิ ได้ ฯะ

๏ บท ๑๐ ฯ

๑ ข้า คือ เปาโล เมื่อ ยัง อยู่ ดวัย กัน กับ ท่าน เปน คน ใจ อ่อน ถ่อม ตัว แก่ ท่าน แต่ เมื่อ ไป อยู่ ที่ อื่น แล้ว ก็ มี ใจ กล้า ต่อ ท่าน ข้า นี้ เหน แก่ พระ ไทย อัน อ่อน สุภาพ แห่ง พระคริศโต ข้า จึ่ง อ้อน วอน แก่ ท่าน ทั้งหลาย แล ขอ แต่ ท่าน ว่า เมื่อ ข้า จะกลับ มา อยู่ แล้ว ขอ อย่า ให้ ข้า เปน คน กล้า แขง ดวัย ความ ไว้ ใจ ตาม ซึ่ง ข้า คิด จะ บังอาจ ต่อ ลาง คน ที่ เขา ถือ ว่า เรา ประพฤทธิ ตาม เนื้อ หนัง ดวัย ว่า มาท แม้น เรา ยัง เปน เนื้อ หนัง เรา มิ ได้ ทำ สงคราม ตาม เนื้อ หนัง เครื่อง สาตรา อาวุท ของ เรา มิ ใช่ อาวุท สำหรับ เนื้อ หนัง แต่ ว่า ยัง เปน กำลัง ดวัย เดช แห่ง พระเจ้า จะทำลาย ค่าย แล หอ รบ ได้ แล้ว จะ ทำลาย ความ คิด แล สาระพัด สิ่ง อัน สูง ซึ่ง จะตั้ง ขึ้น ห้าม มิให้ รู้ จัก พระเจ้า แล้ว เอา ความคิด และ ปัญญา ทุก ประการ มา เปน ฉะเลย รับ ฟัง แล ปรนิบัติ แก่ พระคริศโต ครั้น ท่าน ทั้งหลาย ปรนิบัติ ให้ ครบ เสรจ แล้ว จึ่ง พร้อม ที่ จะทำ โทษ แก่ คน ทั้งปวง ที่ มิฟัง มิ ปรนิบัติ ฯะ
๗ ๏ ท่าน พิจาระณา ดู สิ่ง ของ ตาม ซึ่ง ปรากฎ ใน หน้า นั้น หรื ถ้า ผู้ ใด จะถือ เปน แน่ ว่า ตัว เขา เปน ของพระคริศโต ก็ ให้ ผู้ นั้น คิด ดู อีก ตั้ง

นี้ ว่า เหมือน เขา เปน ของ พระคริศโต แล้ว ฝ่าย เรา ก็ เปน เหมือน กัน เหตุ ฉะนี้ ครั้น ว่า ดว้ย กำลัง เรา ที่ พระองค์ เจ้า ได้ ประทาน แก่ เรา จะ ให้ เปน ที่ สร้าง ท่าน ขึ้น มิ ใช่ เปน ที่ จะ ทำลาย ให้ ท่าน ฉิบหาย มาต แม้น ว่า ข้า จะ ได้ อวด ดว้ย กำลัง นั้น ให้ ยิ่ง มาก ข้า ก็ ยัง ไม่ อาย ใจ ข้า มิ หยาก ให้ ท่าน ว่า ข้า จะ ใค่ร ขู่ ดุก ตาม ท่าน ดว้ย หนังสือ ข้า มี คน มา บอก ว่า หนังสือ เขา มี ความ ใหญ่ หลวง นัก หน้า เกรง กลัว แต่ ว่า เมื่อ เหน ตัว เขา ดู เปน ถอย กำลัง แล ถ้อย คำ เขา ดู เปน หน้า ประมาท หมิ่น ก็ ให้ คน เหล่า นั้น คิด ตรึก ตรอง ดู เถิด ถ้อย คำ ใน หนังสือ เมื่อ เรา ไม่ อยู่ เปน หย่างไร เมื่อ เรา มา แล้ว การ งาร เรา ก็ จะ เหมือน กัน แต่ ว่า ซึ่ง จะ เอา ตัว เรา มา เปรียบ เทียบ สอบ กัน กับ คน อื่น บ้าง ที่ ยก ยอ่ง ตัว เขา นั้น เรา มิ อาจ ทำ ดว้ย ว่า คน เหล่า นั้น เอา ตัว เปน ขนาด วัด ตัว เอง เอา ตัว ของ คน เอง มา สอบ เทียบ กับ ตัว ของ คน นั้น จึ่ง เปน คน หา เข้า ใจ อะไร ไม่ ฝ่าย เรา เล่า จะ อวด ใน สิ่ง ของ ที่ มิ ได้ ถึง ขนาด นั้น มิ ได้ แต่ ว่า เรา วัด ตาม ขนาด สาย บันทัด ซึ่ง พระเจ้า ผู้ เปน เจ้า ของ ได้ ประทาน และ ให้ ข้า มา ถึง ท่าน เอง ก็ ดี ดว้ย ว่า เรา มิ ได้ ดึง ตัว เรา ให้ ยาว ออก เกิน ขนาด เพื่อ จะ ได้ มา ถึง ท่าน เรา ก็ ได้ มา ถึง ท่าน แล้ว ได้ กล่าว ประ กาษ มงคลโอวาท แห่ง พระคริศโต เรา มิ ได้ อวด ใน สิ่ง ของ ที่ ไม่ ถึง ขนาด คือ การ งาร ที่ คน อื่น ได้ ทำ ไว้ แต่ ว่า เรา ได้ ไว้ ใจ ว่า ถ้า ท่าน มี ความ เชื่อ มาก กว่า เรา จะ ได้ เปน ใหญ่ ขึ้น ตาม ขนาด ของ เรา เปน อัน อุดม บริบูรรณ ใน ท่ามกลาง ท่าน ทั้งหลาย เพื่อ เรา จะ ได้ ป่าว ประกาษ มงคล โอวาท ใน แขวง เมือง ที่ อยู่ ไกล พ้น จาก ท่าน ไป อีก และ จะ มิ ได้ อวด ใน การ ซึ่ง คน อื่น ได้ จัด แจง ไว้ แล้ว ๆ ถ้า ผู้ ใด จะ อวด ก็ ให้ อวด ใน พระองค์ เจ้า เพราะ ว่า คน ที่ ยก ยอ่ง ตัว เอง จะ เปน ที่ ชอบ นั้น หา มิ ได้ แต่ ว่า ถ้า พระเจ้า จะ ยก ยอ่ง ผู้ ใด ผู้ นั้น และ ก็ เปน ที่ ชอบ จะ

๑ อัน ข้า จะทำเปน คน ปราศจาก ปั้ญา นั้น ขอ ให้ท่าน จง ทน เอา น่อย หนึ่ง ทน ข้า ไว้เถิด ด้วย ว่า ข้า รักษ ท่าน ด้วย ความ รักษ ใหญ่ ยิ่ง ที่ เดียว เพราะ ว่า ข้า ได้เอา ท่าน มา ไว้เปน คน สนิจ กัน ดุจ ผัว เดียว จะได้ถวาย ท่าน แก่ พระคริศโต เปน สาว พรหมจารีย อัน บริสุทธิ ข้า ก็ กลัว เกลือก ว่า ความ คิด ของ ท่าน จะ แปรปรวน เสื่อม จาก ความ ซื่อ สัจ ซึ่ง อยู่ ใน พระ คริศโต เปน เหมือน หย่าง งู ที่ ได้ ฬ่อ นาง ฮาวา ด้วย อุบาย มัน ถ้า และ ผู้ ใด จะมา ป่าว ประกาษ ด้วย พระเยซูอื่น ซึ่ง เรา มิ ได้ ประกาษ หรื ท่าน จะ ได้ รับ พระวิญาณ อัน อื่น ซึ่ง ท่าน มิ ได้ รับ แต่ ก่อน หรื มงคลโอวาท หย่าง อื่น ซึ่ง มิ ได้ รับ แต่ ก่อน ที่ ท่าน จะทน คน นั้น ก็ จะดี แต่ ว่า ฝ่าย ตัว ข้า เหน ว่า ข้า มิ ได้ เลก กว่า ทูต ทั้งหลาย ใน ประการ ใด ศัก ซี่ มาก น้อย แม้น ว่า ข้า จะไม่ สู้ งาม ใน ถ้อย คำ ข้า ยัง รู้ มาก ใน การ ทุก สิ่ง ทุก เวลา ได้เปน ปรากฏ เหน ประจัก แก่ ท่าน เมื่อ ข้า ถ่อม ตัว ลง เพื่อ ประสงค์ จะได้ ยกท่าน ขึ้น ข้า ได้ ทำ ผิด หรื เมื่อ ข้า ได้ ป่าว ประกาษ มง - คลโอวาท แห่ง พระเจ้า แก่ ท่าน ข้า มิ ได้ รับ ค่าจ้าง เปน บำเหน็จ แต่ ให้ เปน ทาน ข้า ได้ ชิง เอา จาก พวก ลูกสิษ อื่น รับ ค่าจ้าง แต่ เขา จะได้ ปรนิ ฮัติ แก่ ท่าน ทั้งหลาย แล้ว ครั้น ข้า ตก ยาก เมื่อ อยู่ กับ ท่าน ข้า ได้ ให้ ลำบาก แก่ ใคร เพราะ ว่า ซึ่ง ข้า ขัดสน อยู่ นั้น ฝ่าย พวก พี่ น้อง เมื่อ เขา มา แต่ เมือง มาเกโดเนีย ได้เอา มา ให้ครบ ข้า ได้ คอย ระวัง ตัว มิ ได้ ให้ ท่าน ลำบาก ศัก สิ่ง แล้ว จะให้ ท่าน ลำบาก ภาย หลัง ข้า ก็ ไม่ ทำ ความ สัจ ของ พระคริศโต อยู่ ใน ข้า ข้อ ที่ ข้า อวด ด้วย เรื่อง ความ เหล่า นี้ ใน แว่น แคว้น เมือง อะคายะ ใคร จะห้าม มิได้ เหตุ ใด เหตุ ว่า ข้า มิได้ รักษ ท่าน หรื การ เหล่า นี้ พระเจ้า ก็ ทรง ทราบ อยู่แล้ว การ ซึ่ง ข้า ได้ ทำ นั้น ข้า ยัง จะทำ ต่อไป เพื่อ ว่า ถ้า คน หาช่อง โอกาษ มิให้ ได้ โอกาษ นั้น ให้เหน ว่า ใน ข้อ ที่ เขาอวด นั้น เขา ก็ เหมือน กัน กับ เรา คน เหล่า นั้น เปน แต่ ทูต เทจ ปลอม ย่อม ทำการ ด้วย ใจ คดโกง ดัด แปลง แต่งตัว เปน ทูต แห่ง พระ

คริศโต แล้ว การ เหล่า นี้ จะได้เปน ที่ แปลก หน้า หลาก ใจ ก็ หา ไม่ ด้วย ว่า แม้น ซาตาน เอง มา แปลง แต่ง ตัว เปน ทูต แห่ง ความ สว่าง เหตุฉะนี้ ถ้า ผู้ รับ ใช้ ของ มัน จะมาแปลงแต่ง ตัว เปน เหมือน หนึ่ง ผู้ รับ ใช้ ของ ความ ชอบ ธรรม นั้น จะว่า เปน ข้อ ใหญ่ หน้า อัศจรรย มิ ได้ ใน ที่ สุด เบื้อง ปลาย คน เหล่า นั้น ก็ จะเปน ไป ตาม การ งาน ของ เขา ฯ

๑๖ ๏ ข้า ยัง ว่า อย่า ให้ ใคร ถือ ว่า ข้า เปน คน โฉด เขลา แต่ ทว่า ถ้า เขา มิ ได้ ถือ ดั่ง นั้น ก็ ให้ เขา รับ ข้า เหมือน เปน คน โฉด เพื่อ ข้า จะได้ อวด ศัก น้อย ซึ่ง ข้า ว่า นี้ ข้า มิ ได้ ว่า ตาม พระองค์ เจ้า สั่ง แต่ ว่า ด้วย อวด กล้า แขง เหมือน คน หา ความ คิด มิ ได้ ครั้น ว่า หลาย คน มี ที่ อวด ตาม เนื้อ หนัง ข้า ก็ อวด ด้วย ท่าน เปน คน มี ปัญา จึ่ง อด ทน คน โฉด ได้ ด้วย ว่า ถ้า ผู้ ใด มา ใช้ ท่าน เปน ทาษ ถ้า ผู้ ใด กิน สินบน ถ้า ผู้ ใด รับ จ้าง มาก ถ้า ผู้ ใด ยก ตน ข่ม ท่าน ถ้า ผู้ ใด ตบ หน้า ท่าน ๆ อด ทน ได้ ข้อ ที่ ข้า ว่า มา นั้น เปน ด้วย ความ ตระหา นินทา เหมือน ว่า เรา เปน อ่อน มี กำลัง น้อย แต่ ว่า ถ้า ผู้ ใด มี ใจ กล้า ใน ประการ ใด ข้า ก็ มี ใจ กล้า ด้วย ข้า ว่า นี้ ตาม ประสา คน โฉด เขา เปน พวก เฮบราย หรือ ข้า ก็ เปน ด้วย เปน พล พวก ยิศราเอล หรือ ข้า ก็ เปน ด้วย เขา เปน เชื้อ สาย ของ อับราฮาม หรือ ข้า ก็ เหมือน กัน เขา เปน ผู้ รับ ใช้ แห่ง พระคริศโต หรือ ข้า ก็ เปน มาก กว่า นั้น อีก ข้า ว่า หย่าง คน หา ปัญา มิได้ ใน ที่ อุษาห์ ทำการ ข้า ก็ มาก ใน ที่ ต้อง รับ โบย ตี ข้า ก็ รับ มาก นัก ใน ที่ เข้า คิด คุก ข้า ก็ เข้า คิด มาก ใน ที่ อัน เปน หน้า ตาย ข้า ก็ หลาย ครั้ง พวก ยูดาย ตี ข้า ก็ หลาย ครั้ง ๆ ละ สาม สิบ เก้า ที่ ข้า ถูก เฆี่ยน ด้วย หวาย สาม หน เขา เอา ก้อน หิน ขว้าง ข้า หน หนึ่ง เรือ แตก กับ ข้า สาม หน ข้า ได้ ว่าย น้ำ อยู่ ใน ซะเล ลึก ทั้ง กลางวัน กลางคืน เที่ยว นิราษ บ่อย ๆ ต้อง กลัว ไภย ใน แม่ น้ำ กลัว ไภย แต่ โจร ผู้ ร้าย ต้อง กลัว ด้วย ญาติ พี่ น้อง และ พวก ต่าง ประเทษ ต้อง ซึ่ง เปน ที่ กลัว ใน เมือง ใน ป่า ก็ดี ใน ซะเล ก็ดี ใน พวกพี่

นอัง เทจ เฅียม ควัย ใน ที่ ทำ การ เหนร เหนื่อย ใน ที่ จะ คอัง คอย เฝ้า บ่อย ๆ ใน ที่ หยาก อาหาร หยาก น้ำ ใน ที่ อด อาหาร ที เดียว หลาย ครั้ง ใน ที่ หนาว แล ที่เปลื่อย กาย แล้ว นอก จาก นี้ ที่ บังเกิด มี แก่ ข้า ทุก วัน ยัง มี อีก ซึ่ง จะเอา ใจ ใส่ คิด ปรารพ ปรารมณ ควัย พวก ลูกสิษ ทั้งปวง จะ เปน ใคร ที่ จะอ่อน ใจ แล ข้า ไม่ พลอย อ่อน ใจ ควัย ใคร จะเคือง ใจ และ ข้า ไม่ รอัน ใจ ควัย ถ้า จำเปน จะให้ ข้า อวด ข้า ก็ จะอวด ใน ที่ กำลัง นอัย ของ ข้า พระเจ้า คือ บิดา แห่ง พระเยซู คริศ เจ้า เรา ผู้ สมพร เปน นิจกาล พระองค์ รู้ ว่า ข้า มิ ได้ กล่าว คำ มุษา ใน เมือง คาเมเซค อะเรตา ผู้ เปน ข้าหลวง รั้ง เมือง ได้ เอา ทหาร ให้ อยู่ เฝ้า รักษา เมือง คาเมเซค นั้น หวัง จะจับ เรา แล้ว เขา ก็ เอา เปล ใส่ ข้า มา ตาม หน้า ต่าง แล้ว หย่อน ลง มา ริม กำแพง เรา จึ่ง พ้น จาก มือ เขา ได้ ฯะ

๏ บท ๑๒ ฯ

๑ ที่ ข้า จะอวด ต่อ ไป ก็ไม่ ควร ข้า ก็ จะมา ถึง ลักขณะ นิมิตร และ ลักขณะ สำแดง แห่ง พระองค์เจ้า บัดนี้ เปนศัก สิบสี่ ปี มา แล้ว ข้า ได้ รู้จัก คน ใน พระคริศโต คน หนึ่ง แต่ คน นั้น จะอยู่ใน กาย หรื ข้า ก็ ไม่ รู้ จะอยู่ นอก กาย หรื ก็ ไม่ รู้ แต่ พระเจ้า ท่าน รู้อยู่ คน เช่น นั้น รับ ขึ้น สวรรค์ ชั้น สาม ข้า ก็ ได้ รู้ จัก คน เช่น นั้น แต่ อยู่ ใน กาย หรื นอก กาย ไม่ รู้ พระเจ้า ท่าน รู้อยู่ คน นั้น รับ ขึ้น ใน สวรรค์ อุทะยาน และ ได้ ยิน ศับท สำเนียง ซึ่ง จะพูด ไม่ ได้ เกิน กำลัง มนุษ ที่ จะพูด ได้ ควัย คน เช่น นั้น และ ข้า จึ่ง จะ อวด ควัย ตัว ข้าเอง ไม่ อวด เว้น ไว้ แต่ ใน สิ่ง การ ที่ กำลัง ข้า นอัย จึ่ง จะอวด ได้ แล้ว มาท แม้น ว่า ข้า จะใค่ร อวด บ้าง ข้า จึ่ง จะเปน คน โฉด ก็ หาไม่ ข้า จะพูด ซึ่ง สัจ จริง แล แต่ หว่า ข้า จะอด เสีย มิ ให้ ผู้ ใด ถือ สำ คัญ ว่า ข้า เปน อะไร เกิน จาก ซึ่ง เขา เหน นั้น หรื ซึ่ง เขา ได้ ยิน ควัย ข้า ะ

๗ ๏ แล้ว เพื่อ จะ มิ ให้ข้า ยก ตัว ถือ ตัว เพราะ ลักขณะ สำแดง อันใหญ่ ยิ่ง นัก เสี้ยน หนาม บังเกิด มี ใน เนื้อ หนัง ข้า ที่ รับ ใช้ ของ ซาตาน มา

ทุบตีข้า มิให้ข้ายกถือตัวได้ เพราะเหตุอันนี้ข้าได้ออ้นวอนพระเจ้า สามครั้ง ให้ขับไปจากข้า และพระองค์ได้ตรัสแก่ข้าว่า พระคุณของ เราภอแก่เจ้า แลริทธิเดชของเราก็จะสำเรจในที่ออ่นกำลังของเจ้า ข้าจึ่งชอบใจมาก จะอวดในที่ซึ่งออ่นกำลังของตัวข้า เพื่อริทธิเดช แห่งพระคริศโตจะคอยอาไศรยอยู่กับข้า เหตุฉะนี้ข้าจึ่งยินดีในที่ถอย กำลังในคอ้งร้าย ในที่ยากลำบาก ในที่เขาไล่เชี่ยวเขน แลในที่เขา ข่มเหงเพราะพระคริศโต ดว้ยว่าข้าเปนคนออ่นกำลังเมื่อไร ข้าก็มี กำลังมากขึ้นเมื่อนั้น ข้าได้อวดจึ่งเปนคนโฉดแล้ว แต่ท่านได้ขืนข้า ให้ทำ เพราะว่าชอบควรแล้วที่จะให้ท่านยกยอ่งข้า ดว้ยว่าข้าจะได้เลก นอ้ยกว่าทูตใหญ่ที่สุดก็หามิได้ ถึงมาทแม้นว่าข้ามิได้เปนอะไรเลย
๑๒ ๑ แท้จริงลักกณะสำหรับทูตข้าได้อุษาห์ได้ทำให้ปรากฎในถ่า กลางท่านแล้ว ดว้ยสำคัญต่าง ๆ ดว้ยนิมิตรอันเปนหน้าอัษจรรย และดว้ยสำแดงอิทธิริทธิต่าง ๆ ก็ท่านจะเปนคนเลกนอ้ยกว่าพวกลูก สิษทั้งหลายอื่นในประการใด เว้นไว้แต่หย่างนี้สิ่งเดียวคือว่า ข้า มิได้ให้ความลำบากแก่ท่าน ซึ่งข้าผิดดังนี้จงยกเสียเถิด ดูกรท่าน ข้ามีใจพร้อมจะไปหาท่านอีกเปนครั้งที่สาม แล้วข้าไม่ให้ลำบาก แก่ท่านเลย ดว้ยว่าข้าจะแสวงหาสิ่งของแห่งท่านมิได้ แต่ว่าหา ท่านเอง เพราะว่าซึ่งลูกจะเกบประสมไว้ให้แก่พ่อแม่นั้นไม่ถูก พ่อ แม่เกบไว้ให้ลูกจึ่งจะถูก ข้าก็ยินดีที่จะเสียเงินเสียแรงให้สิ้นสุด เพราะวิญญาณของท่าน มาทแม้นว่าเมื่อข้ารักษยิ่งมาก ท่านก็รักษ ข้ายิ่งนอ้ย ก็เอาเถิด ข้ามิได้ให้ความลำบากแก่ท่าน แต่ว่าเปน ฉลาดจึ่งจับท่านดว้ยอุบาย ฝ่ายคนที่ข้าได้ใช้ไปหาท่านนั้น ข้าได้ ลาภแต่ท่านดว้ยใครในเหล่านั้นหรื ข้าได้วานติโตให้ไป แล้วกับ ติโตนั้นข้าได้ใช้พี่นอ้งคนหนึ่ง ติโตได้ชิงชวงเอาเงินทองจากท่าน หรื เรามิได้ประพริทธิดว้ยน้ำใจอันเดียวกันหรื เรามิได้เดิรรอย

เดี่ยวกันหรื ๆ ท่านยังคิดว่าเราจะใคร่แก้ตัวต่อท่าน เราพูดออกชื่อพระเยซูต่อหน้าพระเจ้าว่า ดูกรเพื่อนรักษของข้า สาระพัดซึ่งเราทำนี้เปนเพราะประโยชน์ท่าน ให้ก่อสร้างท่านขึ้นไว้ ข้ายังกลัวอยู่เกลือกว่า เมื่อข้าจะมาแล้วจะเหนว่า ท่านไม่ได้เปนเหมือนข้าหยากให้เปนนั้น แล้วข้าจะเปนซึ่งท่านมิหยากให้เปน เกลือกว่าที่จะถุ้มเถียงกัน ริศยากันโกรทกัน ซึ่งชังกันนินทากัน กระซิบกล่าวโทษกัน จองหองถือตัวกัน ทำวุ่นวายกัน ก็จะบังเกิดมีกลางท่าน และเมื่อข้าจะมาอีกนั้นแล้ว กลัวพระเจ้าของข้าจะถ่อมข้าลงในถ่ำกลางท่าน และข้าจะเปนทุกขด้วยคนหลายคนที่ผิดอยู่แต่ก่อน แลยังไม่ได้ตั้งใจเสียใหม่ กลับตัวละเว้นเสียซึ่งโสกโครก ซึ่งผิดประเวณีชายหญิง ซึ่งเล่นคนชั่ว ตามซึ่งเขาได้เคยประพฤทธิมาแต่ก่อน ฯ

๑ บท ๑๓ ฯ

๑ ซึ่งข้ามาหาท่านอีกเปนที่สามหนแล้ว ทุกคำจะได้ยังยืนเปนมั่นคง ด้วยสืบสมคำพญาณสองคนสามคน ข้าได้บอกแล้วก็ยังบอกอีกก่อน เหมือนหนึ่งได้อยู่กับท่านอีกแล้ว มาทแม้นว่าข้ายังไม่อยู่ ข้าว่าแก่คนที่ได้ผิดก่อนนั้น และแก่คนอื่นทั้งปวงว่า ถ้าข้าจะได้มาอีก ข้าจะอดกลั้นมิได้ ครั้นท่านหยากจะได้เหนสำคัญที่ว่า พระคริศโตตรัสด้วยข้า พระองค์จะไม่อ่อนกำลังต่อท่าน ได้สำแดงริทธิในท่ำกลางท่านแล้ว เพราะว่าถึงมาทแม้นพระองค์ต้องตรึงในไม้กางเขนด้วยที่อ่อนกำลัง พระองค์ก็ยังทรงชีวิตรอยู่ด้วยริทธิพระเจ้าแล้วถึงมาทแม้นเราเปนคนอ่อนกำลังฝ่ายพระองค์ เราก็ยังจะได้ชีวิตรกับด้วยพระองค์ เพื่อพระริทธิพระเดชซึ่งพระเจ้าจะสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย จงลองพิจารณาดูว่า ท่านยังตั้งอยู่ในความเชื่อหรีไม่ จงพินิจดูตัวเถิด ท่านไม่รู้ศึกตัวหรีว่า พระเยซูคริศอยู่ในท่านหรีหามิได้ ถ้าหาไม่แล้ว ท่านจะเปนที่ชอบก็หาไม่ แล้วข้า

ไว้ใจว่าท่านรู้แล้วว่า เรามิใช่พวกนั้นที่หาชอบไม่แล้ว ข้าสวดอ้อนวอนพระเจ้ามิให้ท่านทำชั่วประการใดเลย มิใช่ว่าให้เปนปรากฎว่าเราชอบดีแล แต่ว่าให้ท่านทำซึ่งความชอบดี แม้นเราจะเปนเหมือนมิชอบ ด้วยว่าซึ่งเราจะทำนั้นจะทำให้เสียความสัจมิได้ จะทำให้คงความสัจ แล้วเมื่อเราเปนคนอ่อนกำลัง เราก็ยังมีความยินดีเพราะท่านมีกำลัง แล้วเราสวดขอสิ่งนี้คือว่า ให้ท่านตั้งขึ้นดีครบถ้วน เหตุฉะนี้เมื่อข้ามิได้อยู่ด้วย ข้าจึ่งได้เขียนว่าดังนี้ เพื่อว่าเมื่อข้ามาแล้ว ข้าจะมิได้ต้องทำโทษด้วยน้ำใจอันเปรี้ยว ตามกำลังซึ่งพระองค์เจ้าได้ประทานแก่ข้า แต่จะให้เปนที่ส้างขึ้น มิใช่จะให้ทำลายลง ฯ

๑๑ ๏ ดูกรพี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนั้นข้าจะว่า จงจำเริญเถิด ตั้งตัวเสียให้ดี รับความบันเทาทุเลาเถิด ครั้นท่านจะคิดสิ่งใดให้เหนพร้อมใจกัน แล้วท่านจงอยู่เยนเปนศุขเถิด พระเจ้าแห่งความรักษและความศุขสำราญ จะสถิตยอยู่ด้วยกันกับท่าน จงคำนับซึ่งกันแลกันด้วยจุบกันเปนบริสุทธิ คนทั้งปวงที่บริสุทธินั้นจึ่งคำนับท่าน พระคุณแห่งพระเยซูคริศเจ้า แลความรักษแห่งพระเจ้า และซึ่งจะรับพระวิญญาณอันบริสุทธินั้น จงค่อยอยู่กับท่านทั้งปวงเถิด อาเมน ฯ

๏ หนังสือโอวาท ที่เปาโลฝากแก่พวกลูกสิษ
ในเมืองโกรินโธ ฉะบับสอง จบบริบูรณแล้ว ฯะ

๏ หนังสือ ซึ่ง เปาโล ฝาก โอวาท แก่ พวกสิษ ใน เมือง ฆะลาเตีย ฯะ

๏ บท ต้น ฯ

๑ เปาโล ผู้เปน ทูต คน นี้ จะได้ รับ ใช้แต่ มนุษ และ จะเปน ด้วย มนุษ
ตั้ง แต่ง นั้น หา มิได้ แต่ ว่า เปน ด้วย พระเยซู คริศ แล พระบิดา ที่ ให้ พระ
เยซู นั้น เปน ขึ้น มา จาก ตาย ได้ ตั้ง แต่ง ให้ ข้า เปน ทูต กับ พวก พี่ น้อง
ทั้งปวง ที่ ได้ อยู่ กับ ข้า ฝาก หนังสือ มา ถึง พวก ลูกสิษ ทั้งหลาย ที่ อยู่
ใน แขวง เมือง ฆะลาเตีย ขอ ให้ ท่าน ได้ พระคุณ แล ความ ศุข สำราญ มา
แต่ พระบิดา เจ้า แล แต่ พระเยซู คริศ เจ้า ผู้ ได้ ประทาน พระองค์ เอง
เพราะ ความ ผิด ของ เรา ทั้งหลาย เพื่อ จะได้ ช่วย เรา ให้ รอด จาก โลกย์
ที่ ชั่ว อยู่ ตาม ที่ ชอบ น้ำ พระไทย แห่ง พระบิดา เจ้าเรา รัศมี เดชจนุภาพ
แก่ พระองค์ นั้น ชั่ว กลับ สืบ ๆ กันไป อาเมน ฯะ
๖ ๏ ข้า คิด หลากแก่ใจ นัก ที่ ท่าน มี ใจ ด่วนเรว ดังนี้ จะหัน ถอย
ไปจาก ท่าน ผู้ ทรง เรียก ท่าน ทั้งหลาย ให้ เข้ามา ใน พระคุณ แห่ง พระคริศโต
ไป ถึง โอวาท หย่าง อื่น ซึ่ง มิ ใช่ อื่น แต่ ว่า คน ที่ รบกวน ท่าน มี บ้าง
ด้วย หยาก จะมา ทัดทาน คำ มงคลโอวาท แห่ง พระคริศโต ให้ กลับ สูญ เสีย
แต่ ว่า มาท แม้น เรา หรื ทูต สวรรค์ จะมา บ่าว ประกาษ โอวาท อื่น แก่
ท่าน ซึ่ง เรา มิได้ ประกาษ แก่ ท่าน ก็ ให้ ผู้ นั้น เปน ที่ ต้อง แช่ง ต้อง สาบ
เถิด เหมือน หนึ่ง เรา ได้ ว่า แต่ ก่อน ข้า ก็ ยัง ว่า อีก เดี๋ยวนี้ เหมือน กัน
ว่า ถ้า ผู้ ใด จะ มา บ่าว ประกาษ โอวาท อื่น ซึ่ง ท่าน มิ ได้ รับ แล้ว ก็ให้ ผู้
นั้น เปน ที่ ต้อง แช่ง สาบ เถิด ด้วย ว่า ซึ่ง ข้า ได้ กล่าว มา จน บ่าน นี้ ข้า ได้
ว่า นั้น หวัง จะตาม ใจ มนุษ หรื ๆ ตาม พระไทย พระเจ้า หนึ่ง ข้า หยาก
เปน ที่ ชอบ ใจ มนุษ หรื ด้วย ว่า ถ้า ข้า หยาก เปน ที่ ชอบ ใจ มนุษ แล้ว ข้า
จะเปน ทาษ รับ ใช้ แห่ง พระคริศโต ต่อไป มิได้ ดูกร พี่ น้อง ทั้งหลาย ข้า
หยาก จะให้ ท่าน เข้า ใจ ว่า มงคลโอวาท ซึ่ง ข้า ได้ ประกาษ นั้น มิ ใช่ เปน
ตาม คำ มนุษ ด้วย ว่า ข้า มิได้ รับ แต่ มนุษ ๆ มิ ได้ เปน ครู สอน ข้า ๆ

ได้รับแต่ พระเยซู คริศ สำแดง มา ท่าน ทั้งหลาย ก็ ได้ ยิน แล้ว ดวัย กิจ กิริยา ของ ข้า ว่า เมื่อ ข้า ยัง ตั้ง อยู่ ใน ลัทธิ พวก ยูดาย นั้น ข้า ได้ ไล่ เฆี้ยว เขน พวก ลูกสิษ พระเจ้า เปน มาก ยิ่ง นัก ได้ ทำร้าย พวก นั้น มาก ใน ลัทธิ พวก ยูดาย นั้น ข้า ได้ รู้ เกิน เพื่อน ที่ มี อายุศม์ เท่า กัน ที่ เปน ชาติ เดียว กัน นั้น เปน อัน มาก คิด ใจ ชอบ ใจ ยิ่ง กว่า ใน คำ ปู่หญ่า ตา ยาย เล่า ต่อ ๆ กัน ลง มา ซึ่ง เขา มี อยู่ นั้น แต่ ว่า ครั้ง เมื่อ ชอบ พระ ไทย แห่ง พระเจ้า ที่ ให้ ข้า เกิด จาก ครรภ แม่ แล ได้ เรียก ข้า ดวัย พระคุณ แห่ง พระองค์ เมื่อ ชอบ แก่ พระองค์ จะ สำแดง พระบุตร พระองค์ แก่ ข้า เพื่อ ข้า จะ ได้ ป่าว ประกาษ ซึ่ง พระบุตร นั้น แก่ นา ๆ ประเทษ ครั้ง นั้น ข้า มิ ได้ ปฤกษา กับ เนื้อ หนัง แล เลือด แล้ว ข้า มิ ได้ ขึ้น ไป เมือง ยะรูซาเลม หา พวก เหล่า นั้น ที่ เปน ทูต ก่อน ข้า แต่ ว่า ข้า ได้ ออก ไป เมือง อะราเบีย แล้ว จึ่ง กลับ มา เมือง ดาเมเซค อีก ภายหลัง ครั้น ล่วง มา สาม ปี แล้ว ข้า จึ่ง ขึ้น ไป่ เมือง ยรูซาเลม ไป หา เปโตร ได้ สนทนา กัน แล้ว คอย อยู่ กับ เปโตร ได้ สิบ ห้า วัน ครั้ง นั้น ทูต อื่น มิ ได้ เหน เว้น ไว้ แต่ ยาโกโบ ผู้ พี่ น้อง ของ พระองค์ จง ดูเถิด ข้อ ซึ่ง ข้า เขียน ว่า แก่ ท่าน ต่อ หน้า พระเจ้า นั้น ข้า มิ ได้ ปด เลย ภายหลัง ข้า จึ่ง ไป ใน แว่น แคว้น เมือง ซุเรีย แล เมือง กีลิเกีย แล มิ ได้ รู้ มิ ได้ เหน ซึ่ง หน้า กัน กับ พวก ลูกสิษ ซึ่ง อยู่ ฝ่าย พระคริศโต ในเมือง ยูดาย เว้น ไว้ แต่ เขา ได้ ยิน ว่า คน ที่ แต่ ก่อน ได้ ไล่ เฆี้ยวเขน เรา เดี๋ยวนี้ ได้ ป่าว ประกาษ ให้ เชื่อ คำ ซึ่ง แต่ ก่อน นั้น เขา ได้ ทำลายเสีย แล้ว เขาเหน แก่ข้า จึ่ง โมทนาสรรเสิญ พระเจ้า

๏ บท ๒ ฯ

๑ ภายหลัง ครั้น ล่วง มา สิบสี่ ปี แล้ว ข้า กับ บาระนาบา เอา ตีโต มา กัน ขึ้น ไป เมือง ยะรูซาเลม อีก ข้า ได้ ขึ้น ไป ตาม ซึ่ง สำแดง ให้ รู้ แล้ว ได้ เอา มงคลโอวาท ซึ่ง ข้า ประกาษ แก่ พวก นา ๆ ประเทษ เล่า ให้ ฟัง แต่ ว่า แก่ คน ที่ มี ยศ ข้า ได้ ว่า มิ ให้ คน อื่น รู้ เพื่อ มิ ให้ เปน ว่า ข้า จะวิ่ง

แข่ง กัน หรื ได้ วิ่ง เปล่า ๆ แต่ว่า ฝ่าย ติโต ที่ อยู่ กับ ข้า แม้น เขา เปน พวก เฮเลน ก็ ไม่ มี ใคร ขืน ให้ เขา รับ ศีลตัด เพราะ มี พวก พี่น้อง เทจเทียม ที่ ลอบ แซก เข้า มา จะ สอดแนม ดู ว่า เปน หย่างไร เรา อาไศรย แก่ พระเยซู ครีศ จึ่ง จะ ได้ พ้น จาก ที่ จะ เปน ทาษ เขา หวัง จะ พา เรา ไป เปน ทาษ เสีย อีก แต่ เรา มิ ได้ อ่อน นอ้ม ฟั่ง คน เหล่า นั้น แต่ ศัก โมง หนึ่ง โมง เดียว เลย ดว้ย หยาก จะ ให้ ความ สัจ แห่ง มงคลโอวาท จำเริญ อยู่ กับ ท่าน ทั้งหลาย ฯ ะ

๖ ๏ แก่ คน ที่ ถือ ตัว เอง ว่า เปน ใหญ่ ถึง เขา จะ เปน หย่างไร นั้น ก็ ไม่ เปน อะไร แก่ ข้า ดอก ดว้ย พระเจ้า มิ ได้ เลือก หน้า คน แม้น เขา ถือ ตัว เขา ๆ ก็ มิ ได้ เพิ่ม เติม สิ่ง ใด ให้ แก่ ข้า ศัก สิ่ง แต่ ทว่า ข้า ได้ รู้ แล้ว ว่า ข้า ได้ เชื่อ รับ การ ที่ จะ ประกาษ มงคลโอวาท แก่ คน ที่ มิ ได้ ถือ ศีล ตัด เหมือน หนึ่ง เปโตร แก่ คน ที่ ถือ ศีล ตัด นั้น ดว้ย ว่า พระองค์ ที่ กระทำ ให้ เปโตร รับ ใช้ เปน ทูต แก่ พวก ถือ ศีล ตัด ก็ ได้ กระทำ ให้ ข้า เปน ทูต แก่ พวก นา ๆ ประเทษ เหมือน กัน ครั้น เขา ได้ สังเกต ดู รู้ ดว้ย พระคุณ ซึ่ง โปรด ประทาน ให้ แก่ ข้า ฝ่าย ยาโกโบ ๑ เปโตร ๑ โยฮัน ๑ ที่ เขา เหน ว่า เปน ผู้ หลัก เปน ประทาน ท่าน ทั้ง สาม นั้น ได้ ให้ มือ ขวา แก่ ข้า ดว้ย กัน กับ บาระนบา เปน สำคัญ ว่า รับ กัน แล้ว จะ ให้ เรา ไป แก่ นา ๆ ประเทษ เหมือน เขา ไป แก่ พวก ถือ ศีล ตัด ได้ ขอ ไว้ แต่ สิ่ง เดียว คือ ว่า ให้ คิด ถึง คน ยาก คน จน สิ่ง นั้น ข้า ชอบ จะ เอา ใจ ใส่ ฯ ะ

๑๑ ๏ แต่ เมื่อ เปโตร มา ถึง เมือง อันติโอเคีย ข้า ทัด ทาน ท่าน ไว้ จำเภาะ หน้า ต่อ หน้า ดว้ย ว่า มี ที่ จะ ติ เตียน ท่าน ได้ เพราะ ว่า เมื่อ ยัง ไม่ มี ใคร มา แต่ ยาโกโบ นั้น ท่าน ได้ กิน ด้วย กัน กับ พวก ต่าง ประเทษ แต่ ว่า ครั้น มี ลาง คน มา แล้ว ท่าน ก็ ขาด จาก กัน ไป กลัว พวก ที่ ถือ ศีล ตัด จะ ว่า แล้ว พวก ยูดาย คน อื่น ทำ เทียม ตาม ท่าน จน บาระนาบา พา กัน หลง ไป ใน ที่ เขา ทำ เทียม นั้น แต่ เมื่อ ข้า เหน ว่า เขา มิ ได้ ประพฤติ ตาม ชอบ แก่ ความสัจ แห่ง มงคลโอวาท ข้า จึ่ง ได้ บอก แก่ เปโตร ต่อ หน้า คน

ทั้งปวง ว่า ถ้า ท่าน ที่ เปน พวก ยูดาย ได้ ประพฤทธิ ตาม พวก ต่าง ประเทษ แล มิได้ ตาม เพท พวก ยูดาย ก็ เหตุ ไฉน ท่าน จึ่ง มา ขื่น พวก ต่าง ประเทษ นั้น ให้ ประพฤท ธิ ตาม พวก ยูดาย เล่า เรา ที่ เปน ชาติ พวก ยูดาย ตาม ปรกติ นั้น ก็ มิ ใช่ พวก คน บาป แห่ง ประเทษ อื่น นั้น เรา รู้ อยู่ ว่า อัน ที่ มนุษ จะ พ้น โทษ เพราะ ได้ ประพฤทธิ ตาม บัญัติ นั้น มิ ได้ แต่ ว่า ได้ พ้น เพราะ ความ เชื่อ ใน พระเยซู คริศ เรา จึ่ง ได้ เชื่อ ใน พระคริศโต เพื่อ จะได้ พ้น โทษ เพราะ ความ เชื่อ ใน พระคริศโต มิ ใช่ เพราะ การ ประพฤทธิ ตาม บัญัติ เหตุ ดั่งนี้ ซึ่ง เปน เนื้อ หนัง จะ พ้น โทษ เพราะ การ ประพฤทธิ ตาม บัญัติ นั้น มิ ได้ ศัก คน เดียว หนึ่ง ถ้า และ เรา ที่ ยัง เปน คน บาป ได้ หา ที่ จะ พ้น โทษ ด้วย เดช พระคริศโต ก็ พระคริศโต จึ่ง จะ เปน ที่ ปรนิบัติ แก่ ความ ผิด หรื ก็ หา มีได้ ด้วย ว่า ถ้า ข้า ได้ ปลูก ขึ้น ซึ่ง ข้า ได้ ทำลาย ลง นั้น ข้า ก็ ตั้ง ตัว เปน คนผิด เพราะ ว่า ด้วย บัญัติ นั้น ข้า ได้ ตาย แก่ บัญัติ เพื่อ จะได้ มี ชีวิตร เปน อยู่ แก่ พระเจ้า ข้า ต้อง ตรึง เสีย ด้วย กัน กับ พระคริศโต ข้า ก็ ยัง มี ชี่วิตร อยู่ แต่ ว่า มิ ใช่ ข้า เอง เปน พระคริศโต อยู่ ใน ข้า ฝ่าย ชีวิตร ซึ่ง ข้า มี ใน เนื้อ หนัง นั้น เดี๋ยวนี้ ข้า เลี้ยง ไว้ ด้วย ความ เชื่อ ใน พระบุตร พระเจ้า ที่ ได้ ทรง พระเมตา มี ความ รักษ ต่อ ข้า แล ประทาน พระองค์ แทน ข้า ข้า จะ ละ ทิ้ง พระคุณ แห่ง พระเจ้า มิได้ เพราะ ว่า ถ้า จะ พ้น โทษ ได้ ด้วย พระบัญัติ แล้ว ข้อ ซึ่ง พระคริศโต ตาย นั้น ก็ จะ เปน ความ เปล่า ๆ แล ฯะ

๏ บท ๓ ฯ

๑ โอ พวก ฆะลาเคีย ที่ หา ความ คิด มิ ได้ ใคร ได้ มา ฬ้อ ลวง ท่าน เล่า (ที่ มิ ให้ ประพฤทธิ ตาม สัจ ตาม จริง) พระเยซูคริศ ได้ จารึก ไว้ ว่า เรา เปน ที่ ต้อง ตรึง อยู่ ใน ไม้ กางเขน ก็ เพราะ ท่าน ท่าน ก็ ย่อม เหน ประจัก แก่ ตา ของ ท่าน ทั้งหลาย แล้ว อัน นี้ สิ่ง เดียว ข้า จะ ใคร่ รู้ แต่ ท่าน ว่า ซึ่ง ท่าน รับ ประทาน พระวิญาณ นั้น ท่าน ได้ รับ ประทาน เพราะ การ ประ

พรึทธิ ตาม บัญัติ หรื ๆ เพราะ ฟั่ง ดวัย ใจ เชื่อ เปน หย่างไร ท่าน จึ่ง หา ความ คิด มิ ได้ ดั่ง ดัน เปน ดวัย จิตร วิญาณ เดี๋ยวนี้ มา ถึง ที่ สำเรจ ดวัย เนื้อ หนัง หรื ท่าน ได้ ทน มาก มาย ดั่งนี้ เปล่า ๆ หรื กลัว จะเปน เปล่า ดอก ฝ่าย ท่าน ผู้ ประทาน พระวิญาณ แก่ ท่าน แล สำแดง อิทธิริทธิ แก่ ท่าน เปน เพราะ การ ประพรึทธิ ตาม บัญัติ หรื ๆ เพราะ ได้ ฟั่ง ดวัย ใจ เชื่อ ดุจ ดั่ง ว่า อับราฮาม ได้ เชื่อ พระเจ้า แล้ว ข้อ เชื่อ นั้น ก็ ดอ้ง ถือว่า เปน ความ ชอบ ธรรม แก่ ท่าน นั้น ท่าน ทั้งหลาย พึง เข้าใจ เถิด ว่า คน ที่ เชื่อ นั้น และ เปน ลูก ของ อับราฮาม ข้อ คำ ซึ่ง เขียน ไว้ นั้น ให้ ล่วง รู้ ว่า พระเจ้า จะ ให้ นา ๆ ประเทษ พ้น โทษ ดวัย ความ เชื่อ จึ่ง ทำนาย ไว้ แก่ อับราฮาม ว่า นา ๆ ประเทษ ทั้งปวง จะ ได้ ความ ศรีสวัษดิ มงคล ใน ท่าน ผู้ นี้ และ เหตุ ฉะนี้ คน ที่ เชื่อ นั้น จะ ได้ สวัษดิ ศุข ดวัย กัน กับ อับราฮาม ผู้ เชื่อ นั้น เพราะ ว่า คน ที่ ติด อยู่ กับ การ ประพรึษทิ ตาม บัญัติ คน เหล่า นั้น ดอ้งแช่ง ตาม บัญัติ นั้น ดวัย มีคำ เขียน ไว้ ว่า ถ้าบุคล ผู้ ใด ไม่ คง อยู่ ใน ที่ ประพรึทธิ ตาม ซึ่ง คำ เขียน ไว้ ใน หนังสือ บัญัติ นี้ ทุก สิ่ง ผู้ นั้น ก็ จะ ดอ้ง แช่ง สิ้น ทุก คน หนึ่ง ที่ บุคล ผู้ ใด จะพ้น โทษ ต่อ หน้า พระเจ้า ดวัย การ บัญัติ นั้น มิ ได้ อัน นั้น ย่อม เปน ปรากด ดวัย ว่า คน ที่ จะพ้น โทษ นั้น ก็ ย่อม พ้น ดวัย ความ เชื่อ จึ่ง จะ ได้ ชีวิตร คำ บัญัติ นั้น มิได้ อาไศรย แก่ ความ เชื่อ แต่ ว่า ถ้า ใคร ทำ ตาม บัญัติ ก็ จะ ได้ ชีวิตร แต่ ดวัย บัญัติ นั้น หนึ่ง พระคริศโต ได้ ช่วย ถ่าย เรา ให้ พ้น ที่ ดอ้ง แช่ง ตาม บัญัติ นั้น ท่าน ได้ ดอ้ง ซึ่ง ความ แช่ง นั้น แทน เรา ดุจ คำ เขียน ไว้ ว่า ทุก คน ที่ แขวน ไว้ บน ต้น ไม้ ดอ้ง แช่ง แล้ว เพื่อ จะ ให้ สวัษดิ มงคล ของ อับราฮาม มา ถึง คน ต่าง ประเทษ ทั้งหลาย ดวัย พระเยซูคริศ ให้ เรา รับ พระวิญาณ อัน พระองค์ ได้ ตรัส สัญา ไว้ ดวัย กำลัง แห่ง ความ เชื่อ ฯะ

๑๕ ๏ ดูกร พวก พี่ น้อง ทั้งหลาย ข้า พูด ตาม ทำมเนียม มนุษ ครั้น เขา แต่ง หนังสือ สัญา เปน มั่น คง แล้ว ก็ ไม่ มี ใคร ที่ จะอาจ มา แก้ และ

ทำลาย หรื จะแปลง เติม เข้า คำ สัญา ก็ ได้ กล่าว ไว้ แก่ อับราฮาม แล
แก่ เชื้อ สาย ของ ท่าน มิได้ ว่า แก่ เชื้อ สาย ทั้งหลาย เหมือน หย่าง คน เปน
อัน มาก แต่ ว่า เหมือน หย่าง เปน แต่ ผู้ เดียว ว่า แก่ เชื้อ สาย ของ เจ้า
คือ พระคริศโต ข้า ว่า หย่าง นี้ ว่า ฝ่าย คำ สัญา ซึ่ง พระเจ้า ได้ ตั้ง ไว้ ว่า
ด้วย พระคริศโต บัญัติ ที่ มา ภายหลัง ล่วง มา แล้ว สี่ รอ้ย สามสิบ ปี จะ
ทำลาย คำ สัญา นั้น ให้ ขาด จาก ประโยชน์ หา มิ ได้ หนึ่ง ถ้า จะ ได้ ซึ่ง มะ
ดก นั้น มา ด้วย คำ บัญัติ จะเปน ด้วย คำ สัญา ก็ หา มิ ได้ แล้ว แต่ ว่า
พระเจ้า ได้ โปรด ประทาน แก่ อับราฮาม แต่ ตาม คำ สัญา ก็ ถ้า เช่น นั้น แล้ว
จะมี บัญัติ เพื่อ เหตุ อันใด เล่า บัญัติ นั้น ก็ ได้ เติม ให้ เพราะ ความ ผิด จน
ถึง วัน อัน เชื้อ สาย ที่ ได้ รับ สัญา นั้น จะมา บัญัติ นั้น ถูก ตาม ลำดับ ที่
จัด แจง ด้วย ทูต สวรรค์ ใน มือ แห่ง คน กลาง แต่ ว่า คน กลาง นั้น มิได้
เปน แต่ ฝ่าย เดียว ฝ่าย พระเจ้า ก็ เปน องค์ เดียว ฯะ
๒๑ ๏ ถ้า หย่าง นั้น คำ บัญัติ ได้ ขัด ขวาง คำ สัญา แห่ง พระเจ้า หรื ก็
หา มิ ได้ ด้วย ว่า ถ้า ได้ รับ ประทาน บัญัติ อัน มี กำลัง จะให้ มี ชีวิตร เปน
อยู่ ก็ แท้ จริง จะพ้น โทษ ได้ ด้วย บัญัติ นั้น แต่ ว่า คำ ซึ่ง เขียน ไว้ นั้น
รวบ รวม คน ทั้งปวง ปิด เข้า ไว้ ใต้ ความ ผิด หมด เพื่อ จะได้ ประทาน ซึ่ง
คำ สัญา ด้วย ความ เชื่อ ใน พระเยซู คริศ แก่ คน ทั้งปวง ที่ เชื่อ อยู่ แต่
ว่า เมื่อ ความ เชื่อ ยัง ไม่ มา เรา ต้อง ขัง ปิด ไว้ ใต้ บัญัติ จน ความ เชื่อ
อัน จะ สำแดง ให้ ปรากฏ นั้น มา แล้ว เหตุ ฉะนี้ คำ บัญัติ นั้น ได้ เปน ครู
สอน เรา ให้ มา ถึง พระคริศโต เพื่อ จะพ้น โทษ ได้ ด้วย ความ เชื่อ แต่ว่า
ครั้น ความ เชื่อ มา แล้ว เรา จะ อยู่ ใต้ ครู นั้น ต่อ ไป มิได้ แล้ว ท่าน ทั้ง
ปวง ก็ เปน ลูก พระเจ้า เพราะ ท่าน ได้ เชื่อ ใน พระเยซู คริศ แล้ว ด้วย
ว่า ถ้า ผู้ ใด ๆ ได้ รับ ศีล จุ่ม น้ำ เพราะ เหน แก่ พระคริศโต แล้ว ผู้ นั้น
ก็ ได้ ชื่อ ว่า เอา พระคริศโต ปก ปิด ตัว ไว้ แล้ว แต่ นี้ ไป จะนับ ว่า เปน
พวก ยูดาย มิได้ จะเปน พวก เฮเลน ก็ ไม่ ได้ จะเปน คน ทาษ หรื คน ใช้

ทาษ ก็ไม่ได้ จะเปน ชาย หรื หญิง ก็ มิได้ เพราะ ว่า ใน พระเยซู คริศ นั้น ท่าน ทั้งหลาย เปน อัน หนึ่ง อันเดียว กัน หมด แล้ว ถ้า ท่าน เปน ของ พระคริศโต ท่าน จึ่ง เปน เชื้อ สาย ของ อับราฮาม แล เปน เจ้า ทรัพย์ มระดก ตาม คำ สัญา ฯะ

๏ บท ๔ ฯ

๏ ข้า ว่า ดั่ง นี้ ว่า คน อัน เปน เจ้า มระดก ถึง เขา ได้ เปน เจ้า ของ สิ่ง สาระพัด เมื่อ เขา ยัง เปน เด็ก อยู่ ก็ มิได้ ผิด กันกับ เปน บ่าว ศัก สิ่ง เดียว ดวัย เขา อยู่ ใต้ พี่เลี้ยง แล ใต้ คน รักษา ว่า กล่าว จน ถึง เวลา ซึ่ง บิดา เขา ได้ กำหนด ไว้ ก็ ฝ่าย เรา เล่า เมื่อ เรา ยัง เปน เด็ก อยู่ นั้น เรา ก็ เปน ทาษ รับ ใช้ แห่ง โลกธรรม แต่ ว่า ครั้น ถึง เวลา กำหนด ที่ จะ สำเรจ แล้ว พระ เจ้า จึ่ง ได้ ทรง ใช้ พระบุตร พระองค์ ให้ ลง มา บังเกิด เปน มนุษ แต่ หญิง และ เกิด ใต้ บัญัติ เพื่อ จะ ได้ ถ่าย คน ที่ อยู่ ใต้ บัญัติ จะ ให้ เรา ตั้ง อยู่ ใน ที่ เปน ลูก พระเจ้า ครั้น ท่าน เปน ลูก แล้ว พระเจ้า จึ่ง จะทรง ใช้ พระ วิญาณ แห่ง พระบุตร พระองค์ ให้ คน ใจ ท่าน ทั้งหลาย แล รอ้ง เรียก ว่า อาบา พระบิดา เจ้า ข้า เหตุ ฉะนี้ ท่าน จะเปน ทาษ ต่อไป มิได้ ท่าน จะเปน ลูก ถ้า ท่าน เปน ลูก แล้ว ก็ จะเปน เจ้า มระดก แห่ง พระเจ้า เพื่อ พระ เดช แห่ง พระคริศโต แต่ ว่า คราว นั้น เมื่อ มิได้ รู้ จัก พระเจ้า ท่าน ก็ ได้ รับ ใช้ ปรนิบัติ แก่ พระ ต่าง ๆ ซึ่ง หา ได้ เปน ธรรมดา พระ ไม่ เลย แต่ เดี๋ยว นี้ ครั้น ท่าน รู้ จัก พระเจ้า แล้ว หรื จะว่า พระเจ้า ได้ รู้ จัก ท่าน แล้ว เปน ไฉน ท่าน จึ่ง จะกลับ ไป หา โลกธรรม อัน ขาด จาก กำลัง แล ประโยชน์ แล จะ ปรนิบัติ แก่ เขา อีก เหมือน หย่าง แต่ ก่อน ท่าน ถือ วัน ถือ เดือน ถือ เวลา กำหนด แล ถือ ปี ดั่งนี้ ข้า คิด วิตก ดวัย ท่าน เปน อัน มาก กลัว เกลือก ว่า ซึ่ง ข้า อุษาห กระทำ แก่ ท่าน นั้น จะทำ เสีย เปล่า ๆ ฯะ

๑๒ ๏ ดูกร พี่ น้อง ทั้งหลาย ข้า ขอ ให้ ท่าน เปน เหมือน กัน กับ ข้า ดวัย ว่า ข้า เปน เหมือน กัน กับ ท่าน ๆ มิได้ ทำร้าย แก่ข้า ศัก สิ่ง ท่าน รู้ อยู่ ว่า

เมื่อ ข้า แรก เข้า ประกาษ มงคลโอวาท แก่ ท่าน ก็ เปน ควัย อ่อน เนื้อ อ่อน ตัว แล้ว ตอ้ง ซึ่ง ลอง ลำบาก ใน เนื้อ ใน ตัว ของ ข้า นั้น ท่าน มิได้ ประมาท หมิ่น และ ข้า เอง ท่าน ก็ มิ ได้ ผลัก ทิ้ง เสีย แต่ว่า ท่าน ได้ รับ ไว้ เหมือน เปน ทูต พระเจ้า ก็ เหมือน เปน พระเยซู คริศ พระองค์เอง เหตุ ดังนี้ ความ ศุข ของ ท่าน จะเปน ใหญ่ ศัก เท่าไร ควัย ว่า ข้า เปน พญาณ ฝ่าย ท่าน ว่า ถ้า จะเปน ได้ ท่าน ก็ เหมือน จะได้ ควัก ตา ของ ท่าน เอง แลให้ แก่ข้า แล้ว ครั้น เปน ดังนั้น แล้ว เพราะ ข้า ได้ บอก แก่ ท่าน ตาม สัจ ตาม จริง ข้า จึ่ง ได้ กลับ เปน สตรู แก่ ท่าน หรื คน เหล่านั้น ได้รักษใคร่ ใน ท่าน เปน อัน มาก มิ ใช่ เปน อัน ดี แต่ ว่า เขา หยาก จะ บีด บัง เรา ไว้ ให้ อยู่ ข้าง นอก เพื่อ จะให้ ท่าน รักษ ใคร่ ใน เขา เอง ข้าง เดียว ข้อ ซึ่ง จะ มี ใจ รักษ ใน การ ดี คน ดี ก็ ชอบ อยู่ ทุก เมื่อ มิ ใช่ เมื่อ ข้า อยู่ ควัย ท่าน มื้อเดียว ดูรา ลูก ทั้งหลาย ข้า เปนทุกข เจบปวด เพราะ ท่าน อีก กว่า รูป สันฐาน แห่ง พระคริศโต จะได้ บังเกิด มี ใน ท่าน ข้า หยาก จะมา หา ท่าน อีก บัดนี้ แล แปลงเปลี่ยน เสียง คำ ของข้า ให้ถูก ที่ ควัย ว่า ข้า มีใจ สงไสย ควัย ท่าน โอ้คน ที่ จะใคร่ อยู่ ใต้ บัญัติ บัญัติ นั้น ท่าน เข้า ใจ แล้ว หรื จง บอกไป เถิด เพราะ ว่า มี คำ เขียน ไว้ว่า อับราฮาม มี ลูก สอง คน ๆ หนึ่ง เกิด ควัย แม่ ที่ เปน ทาษี และ คน หนึ่ง เกิด แต่ แม่ มิ ใช่ ทาษี แท้ จริง คน ที่ เกิด ควัย นาง ทาษี นั้น ก็ เกิด ตาม เนื้อ หนัง เปน ปรกติ แต่ คน ที่ เกิด ควัยแม่ ใช่ ทาษี นั้น เกิด ตาม คำ สัญา และ เรื่อง ความ อันนี้ เปน ปริษนา เปรียบ ความ ว่า ควัย หญิง ทั้ง สอง คือ คำ สัญา นั้น สอง หย่าง หย่าง หนึ่ง มา แต่ ภูเขา ซีนาย ให้ บังเกิด เปน ทาษ นั้นและ คือ นาง ฮาฆาร คำ ซึ่ง ว่า ฮาฆาร นี้ เปน ชื่อ แห่ง ภูเขา ซีนาย ที่ อยู่ ใน เมือง อะราเบีย แล ถูก ตอ้ง กัน กับ เมือง ยรูซาเลม ที่ มี อยู่ เดี๋ยวนี้ ที่ เปน ทาษ เขา กับ ลูก เมือง นั้น ควัย แต่ ว่า ยรูซาเลม เมือง บน นั้น มิ ใช่ ทาษ เขา ยัง เปน แม่ ของ เรา (ทั้งปวง) เพราะ ว่า มี คำ เขียน ไว้ว่า โอ้ หญิง หมัน ที่ มิได้ คลอดลูก เลย

จง ชะภิรม ยินดี เถิด โอ้ หญิง ที่ มิได้ เจบ ปวด ใน การ คลอด ลูก เลย จง แผด เสียง รอ้ง เถิด ดว้ย ว่า ลูก ของ ท่าน ที่ อยู่ เปลี่ยว เปล่า นั้น เปน อัน มาก กว่า หญิง ที่ มี ผัว แต่ ฝ่าย เรา โอ้ พวก พี่ นอ้ง ทั้งหลาย เรา ได้ เปน ลูก แห่ง คำ สัญา เหมือน หย่าง ยิศฮาค ฤๅ ดั่ง ว่า แต่ คราว นั้น คน ที่ เกิด ตาม เนื้อ หนัง ได้ ไล่ เขี้ยว เขน คน ที่ เกิด ตาม วิญาณ ก็ เปน บัดนี้ เหมือน กัน แล้ว คำ ที่ เขียน ไว้ นั้น ว่า หย่างไร ก็ ว่า ดั่งนี้ ว่า หญิง ที่ เปน ทาษ นั้น ก็ ทิ้ง เสียเถิด กับ ทั้ง ลูก เขา ดว้ย เพราะ ว่า ลูก หญิง ทาษ จะเอา มระดก ดว้ย ลูก ของ หญิง ใช่ทาษ นั้น ก็ มิ ได้ ดูกร พวก พี่ นอ้ง เพราะ เหตุ ดั่งนี้ เรา มิได้ เปน ลูก ของ หญิง ทาษ แต่ ว่า เปน ลูก ของ หญิง ที่ มิใช่ ทาษ ฯะ

๏ บท ๕ ฯ

๏ เหตุ ดั่งนี้ ครั้น พระคริศโต ให้ เรา พ้น ซึ่ง จะ เปน ทาษ นั้น แล้ว ท่าน จง ยืน ตั้ง มั่น คง ใน ที่ อัน จะ พ้น ซึ่ง เปน ทาษ แล้ว อย่า เข้า ติด แอก จะ ตอ้ง เปน ทาษ รับ ใช้ เขา อีก ท่าน จง ดู เถิด ข้า คือ เปาโล เอง บอก แก่ ท่าน ว่า ถ้า และ ท่าน รับ ศีล ตัด ได้ แล้ว พระคริศโต จะเปน ประโยชน์ อันใด แก่ ท่าน ก็ หา มิได้ ข้า ก็ ยัง เปน พญาณ อีก บอก แก่ คน ทั้งปวง อัน ได้ รับ ศีล ตัด นั้น ว่า เขา คง จะ ประพฤทธิ ตาม บัญัติ ให้ ครบ สิ้น ถ้า ผู้ ใด ใน พวก ท่าน ได้ พ้น โทษ ดว้ย บัญัติ ผู้ นั้น ก็ ขาด จาก ประโยชน์ ใน พระ คริศโต แล้ว ท่าน ก็ ตก เสื่อม เสีย จาก พระคุณ แต่ว่า เรา อาไศรย พระ วิญาณ ดว้ย ไว้ ใจ ว่า จะได้ พ้น โทษ ดว้ย ความ เชื่อ ดว้ย ว่า ใน พระเยซู คริศ ซึ่ง จะรับ ศีล ตัด หรื มิ รับ นั้น ก็ มิ เปน ประโยชน์ ประการ ใด แต่ ว่า ความ เชื่อ อัน ให้ ประพฤทธิ ดว้ย ความ รักษ นั้น และ เปน ใหญ่ ขอ้ ซึ่ง ท่าน ได้ วิ่ง นั้น ก็ ได้ วิ่ง ดี ใคร ได้ ให้ ท่าน หยุด เสีย ที่ ท่าน จะมิ พึ่ง ประ พฤทธิ ซึ่ง สัจ ธรรม ขอ้ ซึ่ง จะให้ ท่าน ประพฤทธิ ดั่ง นั้น มิ ได้ มา แต่ ท่าน ผู้ ทรง เรียก ท่าน ทั้งหลาย เชื้อ ใส่ ลง หนิด นอ่ย ก็ ยอ่ม แผ่ ทั่ว ไป สิ้น ทั้ง กอ้น ข้า ไว้ ใจ ว่า ท่าน เหน แก่ พระองค์ เจ้า ท่าน จึ่ง จะถือ หย่าง

อื่นศักสิ่งมิได้ แต่ว่าถ้าใครผู้ใดมากวนท่าน แลผู้นั้นถึงจะเปน ผู้ใด ๆ ก็จะตองรับโทษสำหรับตัวเขาเอง ดูกรพี่น้องถ้าข้าป่าวประกายให้รับศีลตัด ก็เปนไฉนเขายังไล่เฆี่ยวเขนข้าเสีย ถ้าเปนดังนั้น ข้อซึ่งเปนที่ให้เคือง ใจในไม้กางเขนนั้นก็สิ้นสูญอยู่แล้ว ฝ่ายคนที่รบกวนนั้น ข้าหยากจะให้ตัดเสีย ฯะ

๑๓ ๏ พวกพี่น้องเอ๋ย ข้อซึ่งท่านตองเรียกนั้นก็เปนเพื่อจะได้พ้นจากเปนทาษเขา แต่ว่าซึ่งท่านจะมิได้เปนทาษนั้น อย่าเอาเปนโอกาษแก่เนื้อหนัง จงปรนิบัติซึ่งกันแลกันด้วยความรักษเถิด เพราะว่าที่สุดบัญญัตินั้นครบสำเรจในคำเดียว คือว่าดังนี้ จงรักษเพื่อนบ้านเหมือนรักษตัวเอง แต่ทว่าถ้าท่านกัดกันกินเนื้อซึ่งกันแลกัน ก็ให้ระวังจงดีกลัวเกลือกว่า จะถึงซึ่งความพินาษฉิบหายด้วยกัน ข้าจึ่งสั่งว่า จงประพฤทธิตามวิญาณ แลอย่าทำตามซึ่งเนื้อหนังอันชักชวนให้ทำ ด้วยว่าเนื้อหนังนั้นชักชวนให้ผิดต่อพระวิญาณ แลพระวิญาณให้ผิดต่อเนื้อหนัง ทั้งสองสิ่งนี้เถียงกันผิดกันอยู่เองเพียงว่า มิให้ท่านทำตามซึ่งจะใคร่ทำนั้น ถ้าแลท่านภากันไปตามซึ่งพระวิญาณชักไปนั้น ท่านก็มิใช่อยู่ใต้บัญญัติ แล้วการงานซึ่งบังเกิดแต่เนื้อหนังนั้น ก็มีปรากฎอยู่คือว่านี้และ (ที่ผิดผัวเมียกัน) ที่เล่นกับหญิงคนชั่ว แลทำชั่วลามกเล่นโลนโลเล ที่ไหว้รูปเทียมพระ แลทำการฟ้อลวงด้วยวิชาอาคม เปนสัตรูกัน ถุ้มเถียงกันวิวาทกัน โกรธกันด่ากันแยกแย่งกัน ถือลัทธิต่าง ๆ กัน อิจฉากัน ฆ่าฟันกัน เมาเล่าเล่นวุ่นวาย แลการอื่นมีประการต่าง ๆ เช่นนี้ เหมือนหย่างข้าได้ว่าแต่ก่อน ก็เดี๋ยวนี้ว่าเหมือนกันว่า คนที่ประพฤทธิดังนี้ จะเอามระดกในเมืองพระเจ้ามิได้เลยศักคนเดียว แลฝ่ายผลพระวิญาณนั้นก็คือว่าหย่างนี้และ ความรักษ ความยินดีความศุขสำราญ แลซึ่งอดทนไว้นาน ซึ่งมีใจมุทุตาอ่อนสุภาพ ใจ

ปราณี ใจดีใจซื่อสัจ ใจกว้างขวางซึ่งมิได้เกินขนาดแห่งบัญัติประการใด ที่จะห้ามการเช่นนี้ไม่มีเลย หนึ่งคนทั้งหลายที่เปนสิษแก่พระคริศโต ได้เอาซึ่งความปราถนาของเนื้อหนังไปตรึงเสียในไม้กางเขนแล้ว ถ้าเรามีชีวิตรในพระวิญาณแล้ว ก็ให้เดีรตามรอยพระวิญาณเถิด อย่าให้ถืออิศศีริยศกัน เคืองใจกันแลอิจฉากันเลย ฯะ

◎ บท ๖ ฯ

๑ ◎ ดูกรพี่น้อง ถ้าผู้ใดตกไปในที่ผิดเปนประการใดเมื่อไม่ทันรู้ตัว ก็ท่านที่เปนฝ่ายพระวิญาณแล้ว จงสงเคราะห์ช่วยตั้งผู้นั้นให้กลับคืนด้วยใจมุทุตาอันอ่อน คิดถึงตัวท่านเอง กลัวเกลือกว่าท่านจะต้องยุยงให้หลงผิด ด้วยสิ่งของที่หนักนั้นจงช่วยกันแบกไปเถิด ประพรึทธิดั่งนี้และจึ่งจะให้บัญัติแห่งพระคริศโตครบสำเรจ แล้วถ้าผู้ใดจะถือว่าตัวเปนใหญ่ เมื่อมิได้เปนใหญ่ ผู้นั้นก็ฉ้อตัวเอง เหตุฉะนี้ให้ทุกคนพินิจพิจารณถการงานของตัวให้ดี จึ่งจะมีที่อวดในตัวเขาแต่ผู้เดียวนั้นเอง แลมิต้องการที่จะอวดด้วยคนอื่น ด้วยว่าเปนของแบกของผู้ใด ผู้นั้นคงจะรับแบกเอง ฝ่ายคนที่รับคำสอนให้เอาของดีสาระพัดมาแบ่งให้แก่ผู้สอนนั้นเถิด อย่าหลงเลย จะฬ่อลวงพระเจ้ามิได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านพืชน์ลงหย่างไร ก็จะได้เกี่ยวเกบผลหย่างนั้น เหตุดั่งนี้ ถ้าผู้ใดหว่านแก่เนื้อหนังเขาเอง แต่เนื้อหนังนั้นเขาจะเกี่ยวเกบผลซึ่งจะเปื่อยเน่า แล้วถ้าผู้ใดหว่านพืชน์แก่พระวิญาณ แต่พระวิญาณนั้นจะเกี่ยวเกบซึ่งชีวิตรอันหาที่สิ้นสุดมิได้ เหตุดั่งนี้ในที่จะทำการดี อย่าให้เราเลื่อยล้า เพราะว่าถ้าเรามิได้เลื่อยล้า เราก็จะเกี่ยวเกบผลในเวลาอันควร ครั้นเรามีช่องแล้ว ให้เราทำการดีแก่คนทั้งปวง แลแก่คนที่เปนชาวบ้านเดียวกันในความเชื่อเปนต้น ฯะ

๑๑ ◎ ท่านดูก็เหนอยู่ว่า ข้าได้เขียนหนังสือยืดยาวศักเท่าใดฝาก

มา ให้ ท่าน ข้า เขียน ด้วย มือ ข้า เอง ถ้า ผู้ ใด ๆ จะ ใคร่ ได้ หน้า ใน คน
ที่ ทำ ตาม เนื้อ หนัง นั้น เขา ขืน ท่าน ให้ รับ ศิล ตัด เพื่อ เขา จะ ได้ พ้น ซึ่ง
ความ ไล่ เฆี่ยว เขน กัน อัน เกิด เพราะ ไม้ กางเขน แห่ง พระคริศโต ฝ่าย
เขา เอง แม้น เขา รับ ศิล ตัด แล้ว เขา ยัง ไม่ ถือ ประพฤติ ตาม บัญญัติ ข้อ
ซึ่ง เขา หยาก ให้ ท่าน รับ ศิล ตัด นั้น ก็ เปน เพราะ เขา หยาก จะ ใคร่ อวด
ใน เนื้อ หนัง ท่าน ซึ่ง ข้า จะ อวด อย่า ให้ มี เลย เว้น ไว้ แต่ ใน ไม้ กางเขน
แห่ง พระเยซูคริศ เจ้า เรา ดัง นั้น โลกย์ นี้ ตรึง ใน ไม้ กางเขน
เพราะ ข้า และ ข้า นั้น ก็ เพราะ โลกย์ ด้วย ว่า อัน คน อยู่ ฝ่าย พระเยซู
คริศ นั้น ซึ่ง จะ รับ ศิล ตัด หรือ มิได้ รับ นั้น ก็ มิ ได้ เปน อะไร เลย แต่
ว่า ข้อ ซึ่ง จะ ให้ เปน คน สร้าง ขึ้น ใหม่ นั้น และ เปน สำคัญ แล้ว ฝ่าย คน
ทั้งปวง ที่ ได้ ประพฤติ ตาม บัน ทัด นี้ ให้ ความ ศุข สำราญ และ พระ
กรรุณา จง บังเกิด มี แก่ พวก เหล่า นั้น แล พวก ยิศราเอล ทั้งปวง อันเปน
ฝ่าย พระเจ้า จำเดิม แต่ นี้ ไป อย่า ให้ ผู้ ใด ให้ ความ ลำบาก แก่ ข้า เลย
เพราะ ว่า ใน ตัว ข้า ๆ มี รอย ลักขณะ แห่ง พระเยซู คริศ แล้ว
๏ พี่ น้อง ทั้งหลาย เอ๋ย พระคุณ แห่ง พระเยซู คริศ เจ้า เรา อยู่กับ
วิญาณ ของ ท่าน เถิด ฯะ อาเมน ฯะ
๏ หนังสือ โอวาท ซึ่ง เปาโล ฝาก แก่ พวกสิษ ใน เมืองฆะลาเตีย จบแล้ว

EPHESIANS.

๏ หนังสือ ซึ่ง เปาโล ฝาก โอวาท แก่ พวก ลูกสิษ ใน เมือง เอเฟโซ ฯะ

๏ บท ต้น ฯ

๏ หนังสือ เปาโล ผู้ เปน ทูต แห่ง พระเยซู คริศ ตาม ซึ่ง ชอบ พระไทย
พระเจ้า ฝาก มา ถึง คน อัน บริสุทธิ ทั้งหลาย ที่ อยู่ ใน เมือง เอเฟโซ แล
แก่ คน ทั้งหลาย อัน เชื่อ ใน พระเยซู คริศ พระคุณ แล ความ ศุข สำราญ
มา แต่ พระบิดา เจ้า เรา แล แต่ พระเยซู คริศ เจ้า จง บังเกิด ขึ้น มี แก่
ท่าน ทั้งหลาย เถิด ฯะ

๑ สาธุการ แก่ พระเจ้า ผู้เปน บิดา แห่ง พระเยซู คริศ เจ้า เรา ที่ได้
ทรง โปรด แก่ เรา ทั้งหลาย เพราะ พระคริศโตให้มี วิญาณ คุณ ทุก หย่าง
ซึ่ง เนื่อง กัน กับ ของ สวรรค์ ดุจ ดั่ง พระองค์ ได้ เลือก เรา ไว้ ใน พระ
เยซู เมื่อ ก่อน โลกย์ ตั้ง ขึ้น นั้น จะให้ เรา เปน อัน บริสุทธิ และ ซึ่ง จะติ
เตียน เฉภาะ พระองค์ นั้น มิได้ เพราะ ความ รักษ ได้ ทรง จัด แจง แต่ง เรา
ให้ เปน ลูก ของ พระองค์ ด้วย เดช พระเยซู คริศ ตาม ซึ่ง ชอบ พระ
ธารมณ์ แล พระไทย แห่ง พระองค์ ให้ เปน ที่ สรระเสิญ พระคุณ แห่ง พระ
องค์ อัน ประกอบ ด้วย รัศมี ภาพ แห่ง พระคุณ นั้น ซึ่ง ได้ ประทาน แก่ เรา
ด้วย เหน แก่ ท่าน ผู้ เปน ที่ รักษ เรา จึ่ง ได้ ถึง ที่ รอด เพื่อ โลหิต แห่ง
พระองค์ นั้น และ ได้ รับ แต่ พระองค์ เปน ที่ ยก ความ ผิด ทั้งหลาย ตาม
ซึ่ง เปน อัน อุดม บริบูรรณ ใน พระคุณ แห่ง พระองค์ ต่อ เรา พระคุณ นั้น
ได้ เปน อัน มาก เหลือ ล้น ใน ญาณ ปัญา ทั้งปวง ให้ เรา รู้ เข้า ใจ ซึ่ง ความ
ลับ ลึก ใน น้ำ พระไทย ตาม ซึ่ง พระองค์ โปรด ปราน ทรง พระ ดำหริ ไว้
แล ตาม ซึ่ง ได้ จัด แจง ไว้ ใน กาล อัน สำเรจ บริบูรรณ ให้ เอา สิ่ง สาระ
พัด ซึ่ง อยู่ ใน สวรรค์ ก็ ดี ใน แผ่นดิน ก็ ดี รวบ รวม เข้าไว้ ใน พระคริศโต
ใน พระองค์ นั้น และ เรา จึ่ง ได้ ถึง ที่ เปน ซึ่ง พระองค์ ได้ เลือก จัด ไว้ ตาม
ซึ่ง จินดา แห่ง ท่าน ผู้ กระทำ ซึ่ง สิ่ง สาระพัด ตาม พระดำหริ ซึ่ง ชอบ น้ำ
พระไทย นั้น เพื่อ จะให้ เรา เปน ที่ สรระเสิญ พระเดชานุภาพ แห่ง พระองค์
เรา นั้น และ ที่ ไว้ ใจ ใน พระคริศโต แต่ เดิม แล ครั้น ท่าน ทั้งหลาย ได้ สดับ
ฟัง คำ อัน สัจ จริง นั้น คือ มงคลโอวาท อัน เปน ที่ รอด แก่ ท่าน แล ท่าน
ได้ เชื่อ ใน พระองค์ นั้น ท่าน ก็ได้ หมาย ไว้ ด้วย ตรา แห่ง พระวิญาณ อัน
บริสุทธิ อัน พระองค์ สัญา ไว้ นั้น พระวิญาณ นั้น เปน ที่ ประจำ ของ ซึ่ง
เรา จะได้ มระดก กว่า เรา จะได้ ซึ่ง พระองค์ มา ถ่าย เรา ไว้ แล้ว ให้เรา
เปน ที่ โมทนา สรระเสิญ พระเดชานุภาพ แห่ง พระองค์ ฯะ
๑๕ ๑ เหตุ ดั่งนี้ ครั้น ข้าได้ ยิน ว่า ท่าน ทั้งหลาย ได้ เชื่อ ใน พระเยซูเจ้า

แล ได้ รักษ ใค่ร ใน คน บริสุทธิ ทั้งปวง ข้า จึ่ง ได้ โมทนา พระคุณ เพราะ ท่าน ไม่ หยุด เลย ให้ ลำลึก ถึง ท่าน เมื่อ ข้า ได้ สวด ทุก ที่ เพื่อ พระเจ้า แห่ง พระเยซู คริศ เจ้า เรา คือ พระบิดา กอบ ดว้ย เดชานุภาพ จะได้ ประทาน พระวิญาณ อัน มี ปัญา และ ที่ จะสำแดง ให้ท่าน รู้ จัก พระองค์ ดว้ย ทว่ง ที่ ดว้ย จะให้ตา ของใจ ท่าน ทั้งหลาย เปน สว่าง ขึ้น เพื่อ ท่าน จะได้ รู้ ว่า อัน พระองค์ ทรง เรียก ท่าน นั้น เปน เหตุ ที่ จะให้ ไว้ ใจ มาก ศัก เท่าไร แล รัศมีโอภาษ ซึ่ง พระองค์ จะให้ มระดก ดว้ย คน บริสุทธิ ทั้งหลาย นั้น จะ เปน อัน อุดม บริบูรรณ ศัก เท่าไร หนึ่ง ริทธิ เดช แห่ง พระองค์ ต่อ เรา ที่ เชื่อ นั้น จะมีใหญ่ ยิ่ง เหลือ ล้น ศัก เท่าไร ตาม ซึ่ง ริทธิ แห่ง พระองค์ ได้กระทำ เมื่อ กระทำ ให้พระคริศโต เปน ขึ้น มา จาก ตาย แล นั่ง เบื้อง ขวา พระหัดถ์ พระองค์ ใน ที่ สวรรค์ อัน สูง สุด เหนือ ริทธิเดช แล อาณาจักร มะหันตะอำนาท ทั้งปวง เกิน เหนือ นาม ชื่อ ทั้งปวง ที่ เขา ออก ใน ปัจจุบัณ โลกย์ นี้ ใช่ แต่ เท่า นั้น เกิน ซึ่ง จะมี ใน อะนาคต โลกย์ โน้น แล ได้ ปราบ ปราม สาระพัด ทั้งปวง วาง ลง ใต้ พระบาท พระองค์ และ ตั้ง พระองค์ เปน หัว เปน ใหญ่ ใน สาระพัด สิ่ง ทั้งปวง ที่ เปน การ ของ พวก ลูกสิษ ๆ นั้น เปน กาย แห่ง พระองค์ คือ เปน ซึ่ง สิ่ง อัน เตม บริบูรรณ ของ พระองค์ ที่ ให้สิ่ง สาระพัด เตม ไป ดว้ยสิ่ง สาระพัด ฯะ

๏ บท ๒ ฯ

๑ ฝ่าย ท่าน ทั้งหลาย ที่ ตาย อยู่ใน การ ผิด แล การ บาป ต่าง ๆ ซึ่ง ท่าน ย่อม ทำ มา แต่ ก่อน ตาม ทำเนียม โลกย์ นี้ แล ตาม ผู้ ครอง ซึ่ง มี ริทธิ ใน อากาษ เวหา คือ ผี ที่ ครอง ใน คน อัน มิ ฟัง มิ เชื่อ นั้น เรา ทั้งปวง ได้ เปน ภัก พวก ประพฤติ เหมือน กัน กับ เหล่า นั้น เมื่อ เรา ได้ ทำ ตาม ความ ปราถนา ของ เนื้อ หนัง เรา แล ทำ ให้ ความ ปราถนา ของ เนื้อ หนัง แล ความ คิด นั้น สำเรจ ถ้า และ เหน แต่ สภาวะ แห่ง จิตร อัน เปน ปรกติ นั้น เรา ก็ ได้ เปน อัน ควร แก่ พระราช อาชญา เหมือน กัน กับ คน อื่น แต่ ว่า

พระเจ้า บริบูรรณ ประกอบ ไป ด้วย พระกรรุณา เพราะ ความ รักษ ที่ พระ องค์ ทรง รักษ เรา เปน อัน มาก ถึง มาท ว่า เรา ตาย อยู่ ใน ความ ผิด พระ องค์ ก็ได้ ประทาน ให้ เรา มี ชีวิตร ด้วย กัน กับ พระคริศโต ที่ท่าน ทั้งหลาย รอด นั้น ก็ เปน ด้วย พระคุณ แล้ว พระองค์ ให้ เรา เปน ขึ้น แล นั่ง ใน สถาน สวรรค์ ด้วย พระเยซูคริศ เพื่อ พระองค์ จะได้ สำแดง แก่ คน ใน อนาคต ภาย ภาคหน้า ให้ รู้ ด้วย พระคุณ แห่ง พระองค์ ว่า เปน อันอุดม บริบูรรณ เปน อัน เหลือ ล้น ด้วย พระกรรุณา ต่อ เรา ด้วย เดช พระเยซูคริศ ด้วย ว่า ท่าน รอด ได้ ด้วย พระคุณ เพราะ ความ เชื่อ ๆ นั้น มิใช่ แต่ ท่าน เอง เปน ที่ ซึ่ง พระเจ้า ทรง ประทาน ให้ จะเปน เพราะ การ ประพฤทธิ มิได้ เพื่อ จะ มิให้ ผู้ ใด อวด ได้ ด้วย ว่า เรา เปน ซึ่ง พระองค์ ได้ กระทำ ได้ สร้าง ขึ้น ใน พระเยซู คริศ เพื่อ จะทำ การ ดี ตาม ซึ่ง พระเจ้า ได้ เลือก เรา ไว้ แต่ ก่อน จะให้ ประพฤทธิ ดั่ง นั้น ฯะ

๑๑ ๏ เหตุ ฉะนี้ จง ลำลึก ขึ้น ว่า แต่ ก่อน ท่าน เอง ได้ เปน พวก ต่าง ประเทษ อยู่ ตาม เนื้อ หนัง ที่ พวก อัน ได้ ชื่อ ว่า รับ ศีล ตัด ด้วย มือ เขา ให้ ชื่อ ท่าน ว่า มิ ได้ รับ ศีล ตัด ใน กาละ เมื่อ นั้น ท่าน ทั้งหลาย อยู่ นอก พระคริศโต เปน นอก พวก พงัง ชาติ ยิศราเอล มิได้ รู้ จัก คุ้น เคย ใน คำ สัญญา ซึ่ง ตรัส สัญญา ไว้นั้น ที่ จะไว้ใจ ท่าน ไม่ มี พระเจ้า ไม่ มี ใน โลกย์ นี้ แต่ เดี๋ยว นี้ ท่าน ที่ แต่ ก่อน อยู่ ไกล ได้ เปน ไป ว่า มา ใกล้ พระเยซู คริศ แล้ว ด้วย เดช โลหิต แห่ง พระคริศโต ๆ นั้น เปน ที่ ให้ ความ สุข สำราญ แก่ เรา ได้ กระทำ ให้ คน ทั้ง สอง พวก นั้น เปน พวก เดียว กัน และ กำแพง ซึ่ง กั้น กลาง นั้น ทำลาย ลง เสียแล้ว คำ ซึ่ง เปน ประระปักษ กัน นั้น คือ คำ บัญญัติ อัน บังคับ บันชา ต่าง ๆ ด้วย ศีล ต่าง ๆ นั้น พระองค์ ได้ ทำ ให้ เสีย กำลัง ด้วย เนื้อ หนัง ของ พระองค์ เอา คน ทั้ง สอง พวก นั้น สร้าง เปน คน พวก ใหม่ พวก เดียว แก่ พระองค์ จึ่ง ทำ เปน ไมตรี กัน แล้ว ก็ แปลง เปลี่ยน คน ทั้ง สอง พวก นั้น ให้ เปน กายเดียว ถวาย แก่ พระเจ้า

ดวัยเดชไม้กางเขน จึ่งได้ประหาร ซึ่ง พวก อัน เปน ปะระปักจ ดังนั้น แล้ว จึ่ง มา ช่วย ป่าว ประกาษ ซึ่ง ความ ศุข สำราญ แก่ ท่าน ที่ อยู่ไกล แล ใกล้ เพื่อ จะให้เรา ทั้ง สอง พวก นี้ มี ช่อง ที่ จะมา ถึง พระบิดา เจ้าเพราะ พระองค์ ดวัย พระวิญญาณ อัน เดียว เหตุ ดังนี้ แต่ นี้ ไป ท่าน ไม่ เปน คน แขก บ้าน ต่าง บ้าน แต่ ว่า เปน ชาว บ้าน เดียว กัน กับ คน บริสุทธิ แล ชาว เรือน แห่ง พระเจ้า ก่อ ขึ้น บน ราก นั้น คือ แต่ บันดา ทูต แล ผู้ ทำ นาย มี พระเยซู ครีศ เปน หิน หัว มุม นั้น และ สิ้น ทั้ง เรือน สะถาน ต่อกัน ติด กัน เปน อัน ดี ใน หัว มุม นั้น ก็ ใหญ่ ขึ้น เปน วิหาร อัน ถวาย แก่ พระ องค์ เจ้า ใน ที่ นั้นและ ท่าน ก็ ได้ ก่อ ขึ้น ดวัย กัน ให้ เปน ที่ สถิตย์ แห่ง พระเจ้า ดวัย พระวิญญาณ ฯะ

๏ บท ๓ ฯ

๑ เพราะ เหตุ ดังนี้ ฝ่าย ข้า คือ เปาโล ที่ เปน คน ของ พระเยซู ครีศ ต้อง จำจอง เพราะ ท่าน ทั้งหลาย ที่ เปน พวก คน ต่าง ประเทษ ท่าน ก็ ได้ ยิน แล้ว ดวัย การ แจก จ่าย พระคุณ แห่ง พระเจ้า ซึ่ง โปรด ประทาน แก่ เขา เพื่อ ประโยชน์ แก่ ท่าน ที่ ข้า ได้ กล่าว ไว้ ให้ ท่าน รู้ ซึ่ง ข้อ ลับ ลึก ตามซึ่งสำ แดง มา เปน เหมือน หนึ่ง ข้า ได้ ว่า แต่ ก่อน หน่อย หนึ่ง ครั้น ท่าน ได้ อ่าน หนังสือ นั้น แล้ว ท่าน จึ่ง รู้ ว่า ที่ ข้า เข้า ใจ ใน ข้อ ลับ ลึก แห่ง พระ ครีศ โต เปน หย่างไร ข้อ นั้น มิได้ สำแดง แก่ พวกมนุษใน คราว ก่อนนั้น เหมือน หย่าง ได้ สำแดง ให้ ปรากฎ บัดนี้ แก่ ทูต แห่ง พระองค์ อัน บริสุทธิ แล แก่ ผู้ ทำนาย ดวัย เดช แห่ง พระวิญญาณ คือ ว่า พวก ต่าง ประเทษ นั้น จะได้ เปน เจ้า มระดก ดวัย กัน เปน กาย เดียว กัน แลข้อ ที่ รับ คำ ซึ่ง พระเจ้า ได้ ตรส สัญญา ไว้ ว่า ดวัย พระครีศโต พร้อม กัน ดวัย มงคลโอวาท ใน การ ที่ ประกาษ โอวาท นั้น ข้า เปน คน รับ ใช้ ตาม ขนาด พระคุณ ซึ่ง พระเจ้า ได้ ประ ทาน แก่ ข้า แล ตาม ซึ่ง พระริทธิ พระเดช ซึ่ง พระองค์ ได้ กระทำ นั้น พระ คุณ นี้ ได้ โปรด ประทาน ให้ แก่ ข้า อัน เปน ผู้ น้อย กว่า คน บริสุทธิ ทั้งปวง

คือ ว่า จะให้ ข้า ป่าว ประกาษ ซึ่ง อุดม มั่ง คั่ง บริบูรรณ ใน พระคริศโต อัน เปน อาจินไตย แล้ว จะได้ ให้คน ทั้งปวง รู้ แจ้ง ว่า จะเปน หย่างไร ด้วย ว่า ข้อ ที่ ลับ ลึก นั้นตั้ง แต่ โบราณ โน้น ปิด ซ่อน ไว้กับ พระเจ้า ผู้ได้ สร้าง สาระพัด ทั้งปวง (ด้วย พระเยซู คริศ) ด้วย ว่า เดี๋ยวนี้ ผู้เปน หัว เปน ใหญ่ แล ผู้มีอำนาจ ใน สะถาน สวรรค์ จะได้อาไศรย แก่ พวก ลูกสิษ แล รู้ ด้วย พระปัญา แห่ง พระเจ้า เปน ไป ต่าง ๆ เปน อัน มาก ตาม ลำดับ กัน ทั่ว กลัป ทั้งหลาย ซึ่ง พระเจ้า ได้ กระทำ ลำดับ กัน ไว้แต่ ด้วย พระเยซู คริศ เจ้า เรา ใน พระองค์นั้น เรา จึ่ง ได้ ที่ จะเข้า มา ด้วย ใจ กล้า ถึง ที่ จะไว้ ใจ ด้วย กำลัง ความ เชื่อ ใน พระองค์ ฯะ

๑๓ ๏ เหตุ ดั่ง นี้ ข้า อ้อน วอน ท่าน ทั้งหลาย ว่า อย่า ให้ เปน ทุกข เสีย ใจ ด้วย ความ ยาก ลำบาก ที่ ข้า ทน เพราะ ท่าน การ ยาก นั้น ยัง เปน เกรียติ ยศ แก่ ท่าน เหตุ ดั่งนี้ ข้า จึ่ง คุก เข่า ลง คำนับ แก่ พระบิดา แห่ง พระเยซู คริศ เจ้า เรา หนึ่ง หมู่ คณาญาติ ใน สวรรค์ ก็ดี บน แผ่นดิน ก็ ดี สิ้นทั้ง นั้น ก็ จัด ได้ ชื่อ ว่า มา แต่ พระองค์ นั้น ข้า ก็ ได้ ขอ ให้ โปรด ประทาน กำลัง เรี่ยว แรง แก่ ท่าน ให้ ตั้ง มั่น ด้วย พระวิญาณ แห่ง พระองค์ สำหรับ มนุษ ภายใน ตาม ซึ่ง มั่งคั่ง อุดม แห่ง พระ เดชานุภาพ พระองค์ เพื่อ พระคริศโต จะได้ สถิตย์ อยู่ใน จิตร ใจ ของ ท่าน ตาม ความ เชื่อ นั้น แล้ว ครั้น ท่าน วาง ราก ลง ใน ความ รักษ เปน แม่น มั่น แล้ว ก็ จะได้ มี กำลัง ที่ จะรับ เข้า ใจ ด้วย กัน กับ คน บริสุทธิ ทั้งปวง รู้ ว่า พระกรรุณา ความ รักษ แห่ง พระคริศโต ซึ่ง เกิน ที่ จะรู้ ได้นั้น เปน อัน กว้าง ยาว สูง ลึก สัก เท่าไร แล้ว ก็ ให้ ท่าน ประกอบ เติม ด้วย ซึ่ง เต็ม แห่ง พระเจ้า ฯะ

๏ ฝ่าย พระองค์ ผู้ มี ริทธิ ที่ จะ กระทำ ได้สาระพัด เกินซึ่งเรา จะขอ เกิน ซึ่ง จะคิด จะนึก เปน อัน มาก ยิ่ง นัก ตาม พระริทธิ ที่ ผะเอิน ทำ ใน เรา เดชานุภาพ แห่ง พระองค์ นั้น มี แต่ ใน พวก ลูกสิษ เพื่อ พระเยซู คริศ ทั่ว ทั้ง ชั่ว กลัป ทั้งปวง สืบ ๆ กันไป อาเมน ฯะ

๏ เหตุ ดังนี้ ข้า ครั้ง ถูก จำจอง เพราะ เหน แก่ พระองค์ เจ้า ขอ วอน ท่าน ทั้งหลาย ว่า ท่าน ได้ เรียก ไว้ เปน สิ่ง ใด ท่าน ก็ จง ประพฤติ ตาม ซึ่ง ควร แก่ สิ่ง นั้น ด้วย น้ำ ใจ ถ่อม ลง เปน อัน อ่อน สุภาพ เปน ที่ อด ทน ไว้ แก่ คน อื่น เปน นิตย ด้วย ใจ รักษ ว่อง ไว ที่ จะ ถือ รักษา จิตร วิญาณ ให้ เปน อัน หนึ่ง อัน เดียว ใน ที่ ผูก พันท์ กัน ด้วย ความ ศุข สำราญ เปน กาย เดียว จิตร เดียว กัน เหมือน หนึ่ง ท่าน ครั้ง เรียก ให้ มี ที่ จะ ไว้ ใจ อัน เดียว กัน พระองค์ เจ้า องค์ เดียว กัน ข้อ เชื่อ อัน เดียว กัน ศีล จุ่ม น้ำ อัน เดียว กัน พระเจ้า ผู้ เปน พระบิดา แห่ง ท่าน ทั้งปวง เปน องค์ เดียว กัน ที่ เปน ไป เหนือ ท่าน ทั้งปวง ด้วย ท่าน ทั้งปวง ใน ท่าน ทั้งปวง พระคุณ นั้น ได้ โปรด ประทาน ให้ แก่ เรา สิ้น ทุก คน ตาม ขนาด ซึ่ง พระคริศโต ประ ทาน ให้ เหตุ เช่นนี้ จึ่ง มี คำ ว่า เมื่อ พระองค์ เสดจ ขึ้น ไป ใน ที่ สูง พระ องค์ จึ่ง เอา ซึ่ง จะ เปน ชะเลย นั้น พา ไป ให้ เปน ชะเลย เสีย อีก แล้ว จึ่ง ประทาน ซึ่ง เปน ของ ประทาน แก่ มนุษ ที่ ว่า ท่าน ขึ้น ไป นั้น ว่า อะไร อื่น เว้น แต่ นี้ ว่า พระองค์ ได้ ลง มา ถึง ล่าง ที่ แผ่นดิน ผู้ ที่ ลง มา นั้น คือ ผู้ ที่ ได้ ขึ้น ไป สูง เหนือ สวรรค์ ทั้งหลาย เพื่อ จะ ได้ ให้ สิ่ง สาระพัด ทั้งปวง เตม บริบูรณ ไป แล้ว พระองค์ ได้ ตั้ง คน เปน ทูต บ้าง เปน ผู้ ทำนาย บ้าง เปน ผู้ ประกาษ มงคลโอวาท บ้าง เปน ผู้ เลี้ยง เปน อาจาริย์ บ้าง เปน ที่ ให้ คน บริสุทธิ ทั้งหลาย ตั้งมั่น เปน ที่ สำหรับ ใช้ เปน ที่ สร้าง กาย แห่ง พระคริศโต ขึ้น กว่า เรา ทั้งปวง จะ ถึง ที่ เปน อัน หนึ่ง อัน เดียว กัน ใน ความเชื่อ แล ความรู้ ที่ รู้ ด้วย พระบุตร พระเจ้า ถึง ที่ เปนคน สำเรจ ถึง ที่ เตม ขนาด แห่ง พระคริศโต เพื่อ จะ มิ ให้ เรา เปน เด็ก สืบ ต่อ ไป และ ถูก ลม ของ คน สั่ง สอน ทุก หย่าง ซัด ไป ซัด มา ด้วย กำลัง เล่กล ของ มนุษ ใน อุบาย ที่ เขา จะ ใคร่ ทำ ฬ่อ ลวง แล้ว ให้ เรา พูด ซื่อ สัจ ด้วย ใจ รักษ ใคร่ จะ ได้ จำเริญ ใหญ่ ขึ้น ทุกหย่าง ใน พระองค์ ผู้ เปน หัว เปน ใหญ่ คือ พระคริศโต หนึ่ง กาย เรา ติด ต่อ กัน สนิจ เปน มั่น คง ก็ ย่อม เปน ไป

แต่ พระองค์ นั้น สิ้น และ ทุก คอ ช่วย ชู กำลัง ตาม ขนาด ของ ทุก ส่วน อา
การ เปน ที่ ให้ กาย นั้น จำเริญ ไว้ จน ได้ สร้าง ขึ้น เสจ ด้วย ความ รักษ ฯะ
๑๗ ๏ เหตุ ฉะนี้ ข้า จึ่ง สั่ง และ เปน พญาณ ฝ่าย พระองค์ เจ้า ว่า จำเดิม
แต่ นี้ ไป ท่าน อย่า ได้ ประพฤทธิ เหมือน หย่าง คน ประเทษ อื่น ประพฤทธิ
ด้วย ใจ โง่ ของ เขา ความ คิด เขา มืด มน อันทะการ มิ ได้ รู้ จัก คุ้น เคย
ด้วย ชีวิตร ซึ่ง ชอบ แก่ พระเจ้า เพราะ ความ โง่ ซึ่ง อยู่ ใน เขา ด้วย ใจ
แขง กระด้าง ปราศจาก สังเวศ อัน สมควร แล ฝาก ตัว ไว้ แก่ การ โลน
ลามก ก็ จะทำ ซึ่ง โศกโครก ด้วย ใจ ปราถนา เปน สามกท แต่ ฝ่าย ท่าน
เล่า ท่าน มิ ได้ เรียน แก่ พระคริศโต ดั่ง นั้น ด้วย ว่า ท่าน ได้ ยิน พระองค์
แล้ว ได้ รับ คำ โอวาท แก่ พระองค์ ตาม ซึ่ง ความ สัจ จริง ใน พระเยซู
แล้ว การ ซึ่ง เคย ประพฤทธิ แต่ ก่อน นั้น ให้ ท่าน ถอด วาง เสีย ซึ่ง มนุษ
เก่า อัน เปื่อย เน่า ตาม ความ ปราถนา อัน ประกอบ ด้วย อุบาย ฬ่อ ลวง แล้ว
ตั้ง วิญาณ ใน ใจ ท่าน ทั้งหลาย เสีย ใหม่ จง ใส่ ซึ่ง มนุษ ใหม่ ซึ่ง พระ
เจ้า ได้ สร้าง ไว้ ด้วย ความ ชอบ ธรรม แล ซึ่ง บริสุทธิ อัน สัจ แท้ ฯะ
๒๕ ๏ เหตุ ฉะนี้ จง ทิ้ง ละ เสีย ซึ่ง มุสา แล้ว ให้ ทุก คน พูด แก่ เพื่อน
บ้าน ตาม สัจ ตาม จริง ด้วย ว่า เรา เปน อาการ แก่ กัน แล กัน โกรธ เถิด
แต่ อย่า ให้ เกิน ให้ ผิด อย่า ให้ ตวัน ทัน ตก ก่อน กว่า ความ โกรธ นั้น
จะหาย แล้ว อย่า ให้ ซาตาน มี ที่ มี ช่อง ได้ ฝ่าย คน ที่ ลัก ของ นั้น อย่า
ให้ ลัก ต่อ ไป ให้ เขา เอา มือ ใส่ ทำ การ อัน ดี จึ่ง จะชอบ แล้ว ก็ จะมี ซึ่ง
จะแจก ได้ แก่ คน ยาก จน คำ หยาบ โศกโครก อย่า ให้ ออก จาก ปาก ท่าน
แต่ สัก คำ หนึ่ง เลย แต่ ทว่า ถ้า คำ ใด ๆ เปน คำ อัน ดี เปน ที่ สร้าง ขึ้น ก็
ว่า ไป เถิด ให้ เปน ประโยชน์ แก่ คน ผู้ ฟัง อย่า ทำ ให้ พระวิญาณ บริสุทธิ
แห่ง พระเจ้าเปน ทุกข พระวิญาณ นั้น เปน ที่ หมาย ท่านไว้ แล้ว เหมือน ด้วย
ตรา กว่า จะถึง วัน รอด ซึ่ง น้ำ ใจ ขม เปรี้ยว ขัด เคือง โกรธ กริ้ว ซึ่ง กัน แล
กัน กับ คำ อัน กล่าว ด้วย ใจ ร้าย หยาบ หยาม ทุก หย่าง อัน นี้ จง ไล่ เสีย

ให้ไกล จาก ตัว ท่าน เถิด แต่ ว่า ให้ มี ใจ รักษ กัน สังเวศ กัน ทำ คุณ แก่ กัน อุปะมา ดั่ง พระเจ้า ได้ สำแดง พระคุณ แก่ เรา เพราะ ด้วย พระคริศโต ฯ

๏ บท ๕ ฯ

๏ ท่าน จง ทำ เหมือน พระเจ้า ทรง กระทำ ดุจ ดั่ง ลูก รักษ แล้ว ซึ่ง ประพฤทธิ นั้น จง ประพฤทธิ ด้วย ความ รักษ ดั่ง พระคริศโต ได้ ทรง รักษ เรา และ ได้ ประทาน พระองค์ เพราะ เรา ให้ เปน เครื่อง บรรณการ ที่ บูชา ยัญ ถวาย แก่ พระเจ้า เปน โอชารศ อัน หอม แต่ ว่า ซึ่ง จะผิด ล่วง ประเวณี ชาย หญิง ทำ การ สามก ประการ ใด แล มี ใจ โลภ ชื่อ การ เหล่า นี้ อย่า ให้ ออก แต่ ปาก ท่าน เลย จง ตาม ซึ่ง ความ ชอบ อัน ควร แก่ คน บริสุทธิ แล้ว ความ ซึ่ง เปน หน้า อาย อดสู คำ ค่ลก คะนอง โลเล นั้น ไม่ ควร ข้อ ซึ่ง โมทนา พระคุณ นั้น และ ควร อยู่ ด้วย ว่า ท่าน ย่อม รู้ อยู่ ว่า ซึ่ง คน ผิด ประเวณี หญิง ชาย คน ทำ ซึ่ง การ โสกโครก คน ใจ โลภ ที่ เปน เหมือน การ ไหว้ รูป เทียม พระ คน เหล่า นี้ จะเอา มระดก ใน เมือง พระ คริศโต แล เมือง พระเจ้า มิ ได้ ศัก คน อย่า ให้ ใคร ผู้ ใด มา เล้าโลม ลวง ท่าน ด้วย คำ อัน หา แก่นสาร มิได้ ด้วย ว่า เพราะ เหตุ การ ดั่งนี้ พระ เจ้า จึ่ง ลง พระอาชญา แก่ คน ที่ มิได้ เชื่อ ฟัง อย่า เข้า ส่วน ด้วย กัน กับ เขา เลย เมื่อ ก่อน นั้น ท่าน เปน คน มืด แต่ เดี๋ยว นี้ เปน สว่าง ใน พระองค์ เจ้า ก็ จง ประพฤทธิ เหมือน หนึ่ง เปน ลูก แห่ง ความ สว่าง ด้วย ว่า ผล แห่ง ความ สว่าง เปน การ ดี การ ชอบ ธรรม แล การ สัจ ทุก หย่าง ท่าน จง พิจาระณา ดู ให้ รู้ แน่ ว่า จะเปน สิ่ง อันใด จึ่ง จะเปน การ ชอบ แก่ พระเจ้า แล้ว อย่า คบ เปน เพื่อน กัน ใน การ มืด อัน ปราศจาก ประโยชน์ ควร จะติ เตียน การ นั้น ดี กว่า ด้วย ว่า ถึง จะกล่าว ด้วย การ ซึ่ง เขา ทำ ใน ที่ ลับ ที่ มืด นั้น ก็ เปน หน้า อาย สาระพัด สิ่ง ซึ่ง เปน หน้า ติ เตียน นั้น ก็ ย่อม เปน ปรากฏ ด้วย ความ สว่าง สาระพัด ซึ่ง กระทำ ให้ ปรากฏ นั้น คือ ความ สว่าง เหตุ ดั่งนี้ ท่าน จึ่ง ว่า โอ้ คน นอน หลับ จง ตื่น ลุก ขึ้น จาก ตาย เถิด

แล้ว พระคริศโต จะส่อง สว่าง ให้แก่ ท่าน เพราะ เหตุ ดั่งนี้ ท่าน จง คอย ระวัง ดู เถิด เพื่อ จะได้ ประพริทธิ ให้ถวันถี่ จะเหมือน คน อะปัญญา ก็ มิใช่ แต่ว่า เหมือน คน มี ปัญญา แท้ ถ่าย เวลา ประจำ ไว้ก่อน เพราะ ว่า กาละ คราว นี้ เปน กาล ชั่ว ร้าย เหตุ ฉะนี้ ท่าน อย่า เปน คน หา ความ คิด มิ ได้ แต่ว่า ท่าน จง เปน คน เข้า ใจ ให้ รู้ ว่า น้ำ พระไทย แห่ง พระเจ้า เปน หย่างไร แล้ว อย่า เมา ดวัย น้ำ อะงุ่น การ นั้น เปน การ ที่ จะเกิน ให้ เสีย ตัว แต่ ว่า ให้ มี ใจ ประกอบ ดวัย พระวิญาณ จง สนทนา ซึ่ง กัน แล กัน รอ้ง เพลง โมทนา สรระเสิญ ต่าง ๆ อัน ควร ดวัย พระวิญาณ ให้ เปน เพราะ แก่ ใจ ท่าน เพื่อ จะเปน เกรียติยศ แก่ พระองค์ เจ้า โมทนา พระคุณ แห่ง พระเจ้า คือ พระบิดา เพราะ สาระพัด สิ่ง ทั้งปวง แต่ ลวัน เปน ดวัย เดชนาม พระเยซู คริศ เจ้า เรา ย่อม พึ่ง ซึ่ง กัน แล กัน ดวัย เกรง กลัว พระคริศโต ฯ

๒๒ ๏ ดูรา พวก เมีย ทั้งหลาย ท่าน จง นอ้มจิตร พึ่ง ผัว ตน เหมือน หนึ่ง พึ่ง พระองค์ เจ้า ดวัย ว่า ผัว เปน ใหญ่ แก่ เมีย เหมือน หนึ่ง พระคริศโต เปนใหญ่ แก่ พวก ลูกสิษ เพราะ ว่า พระองค์ นั้น เปน ที่ พึ่ง ที่ รอด แก่ กาย แต่ ว่า พวก ลูกสิษ นอ้ม พึ่ง พระคริศโต ฉันใด ควร ที่ เมีย จะนอ้ม พึ่ง ผัว ฉันนั้น ทุก ประการ หนึ่ง ดูกร พวก ผัว ทั้งหลาย ท่าน จง รักษ เมีย ตน ดุจ ดั่ง พระคริศโต ทรง รักษ พวก ลูกสิษ เถิด แล้ว ได้ ประทาน พระองค์ ให้เพราะ เขา เพื่อ จะให้ เขา เปน ที่ สอาด บริสุทธิ จง ชำระ เสีย ใน สระ น้ำ คือ คำ พระ จะได้ ให้ พระองค์ รับ ไว้ เปน พวก ลูกสิษ อัน วะราเดช มิ ให้ติด ซึ่ง ราคี แล หนัง ย่น หรื สิ่ง อื่น ดั่งนี้ สัก สิ่ง เดียว เลย แต่ ว่า ให้ บริสุทธิ ปราศจาก ซึ่ง จะติ เตียน ได้ ข้อ ซึ่ง ผัว จะรักษ เมีย ตน ควร ที่ จะรักษ เหมือน หย่าง รักษ ตัว ตน เอง ถ้า ใคร รักษ เมีย ตัว ก็ ตอ้ง รักษ ตัว ดวัย แล้ว ไม่ มี ใคร ผู้ ใด เลย ที่ จะชัง เนื้อ หนัง ของ ตน แต่ ว่า เขา ยัง ชุษาห์ บำรุง ไว้ เหมือน หนึ่ง พระองค์ เจ้า กับ พวก ลูกสิษ ดวัย ว่า เรา เปน ส่วน อาการ ของ กาย พระองค์ เปน แต่ มังสา และ อัฐิ แห่ง พระองค์

เพราะ เหตุ ดั่งนี้ คน จะละ บิดา และ มารดา แห่ง ตน ติด ผูกพันท์ กันกับ เมีย และ ผัว กับ เมีย จะเปน เนื้อ เดียว กัน ซึ่ง ข้า ว่า มา นี้ เปน ข้อ ลับ ลึก ข้อ ใหญ่ เพราะ ข้า ว่าเปรียบ ดวัย พระคริศโต แล พวก ลูกสิษ มาท แม้น เปน ดั่งนี้ จง ให้ ทุก คน ๆ รักษ เมีย เหมือน รักษ ตัว ตน เอง ฝ่าย เมีย นั้น เล่า ก็ เกรง กลัว ผัว ดวัย เถิด ฯะ

◉ บท ๖ ฯ

◉ ดูรา ผู้ ลูก จง ฟัง นบ นอบ พ่อ แม่ ของ ตน เหน แก่ พระองค์ เจ้า เพราะ ว่า นั้น และ เปน ความ ชอบ ข้อ ซึ่ง นับ ถือ พ่อ แม่ ตน นี่ และ เปน บัญัติ ต้น ที่ มี คำ สัญา ไว้ ดวัย ว่า จะให้ เปน ศุข แก่ ตัว ท่าน แล ให้ ชีวิตร ท่าน จำเริญไว้ บน แผ่นดิน หนึ่ง ดูกร พวก พ่อ ทั้งหลาย อย่า รบ กวน ลูก ตน ให้ ขัด เคือง แต่ ว่า จง เลี้ยง เขา ไว้ ดวัย คำ สั่ง สอน แล เตือน สติ มา แต่ พระองค์ เจ้า ฯะ

◉ หนึ่ง ดูกร พวก บ่าว ไพร่ เอง จง ฟัง คำ บังคับ บันชา ของ ตน ที่ เปน นาย ตน ตาม เนื้อ หนัง ดวัย ใจ เกรง กลัว สะเทือน สะท้าน แล ใจ อัน ซื่อ เปน หนึ่ง เหมือน หนึ่ง ได้ ปรนิบัติ แก่ พระคริศโต จะทำ เหมือน หย่าง คน ที่ ทำ เมื่อ ตา เขา เหน เท่า นั้น ให้เหน ชอบ แก่ มนุษ ก็ มิ ใช่ แต่ ว่า เปน เหมือน หนึ่ง ได้ เปน ทาษ รับ ใช้ แห่ง พระคริศโต ทำ ตาม น้ำ พระไทย พระเจ้า ดวัย น้ำ ใจ ตน ดวัย ยินดี เหมือน หนึ่ง ปรนิบัติ แก่ พระองค์ เจ้า มิ ใช่ แก่ มนุษ หนึ่ง ท่าน รู้ อยู่ ว่า ถ้า ผู้ ใด ๆ ทำ สิ่ง ใด ไว้ ดี ก็ จะ ได้ รับ แต่ พระเจ้า ตาม สิ่ง นั้น แม้น ผู้ เปน ทาษ หรือ ใช่ ทาษ ก็ เหมือน กัน ฝ่าย ท่าน ผู้ เปน นาย เขา จง ทำ แก่ เขา เหมือน กัน ซึ่ง จะด่า ดุ คำราม นั้น ก็ จง อด กลั้น ไว้ ดวัย รู้ อยู่ ว่า พระองค์ ผู้ เปน เจ้า นาย ของ ตน เอง มี อยู่ ใน สวรรค์ แล้ว พระองค์ นั้น มิ ได้ เลือก หน้า ผู้ ใด ฯะ

◉ ดูกร พี่ น้อง ทั้งหลาย ใน ที่ สุด ข้า จึ่ง ว่า จง อาไศรย ใน พระองค์ เจ้า แล ใน ริทธิเดช แห่ง พระองค์ ให้ มี กำลัง ขึ้น ใน ที่ นั้น จง ถือ เครื่อง

สาตราวุท แห่ง พระเจ้า เพื่อ จะต้าน ทาน ปอ้ง กัน ซึ่ง อุบาย ของ ซาตาน ไว้ ดว้ยว่า ซึ่ง เรา จะต่อ สู้ กัน กับ ดว้ย เลือด แล เนื้อ หนัง นั้น ก็ มิ ใช่ แต่ ว่า เรา ตอ้ง ต่อ สู้ กัน กัน ซึ่ง เปน นาย ใหญ่ ซึ่ง มี อำนาท ครอบ ครอง โมหะ ความ มืด ของโลกย์ นี้ กับ ซึ่ง เปน อะมนุษ กอป ดว้ย พิศ ร้ายใน อากาษ เวหา เหตุ ฉะนี้ ท่าน จง รับ เอา เครื่อง สาตราวุท ซึ่ง พระเจ้า ประทานให้ จึ่ง จะต้าน ทาน ไว้ได้ ใน กาลวัน อัน ร้าย นั้น และ ครั้น ทำ สำเรจ เสจ แล้ว ยัง จะ ยืน จำเริญ ไปได้ เพราะ เหตุ ดั่งนี้ ท่าน จง ยืน อยู่ ให้ มี สะเอว คาด ไว้ ดว้ย ความ สัจ ที่ อก นั้น ปอ้งกัน ไว้ ดว้ย ความ ชอบ ธรรม จง รอง ตีน ดว้ย มง คลโอวาท แห่ง ความ ศุข สำราญ พร้อม สรับ แล้ว ซึ่ง เปนใหญ่ กว่า นั้น จง เอา ความ เชื่อ เปนโล่ โล่ นั้น จะได้ รับ ลูกสร ทั้งปวง แห่ง ผู้ ร้าย ที่ ติด เพลิง ยิง มา นั้นให้ดับ เสีย สิ้น อัน จะได้ รอด นั้น จง รับ ไว้ เปน ที่ ปอ้ง กัน ศีศะ และ ถือ ดาบ แห่ง พระวิญาณ คือ คำ แห่ง พระเจ้า แล้ว จง สวด วิง วอน ขอ แต่ในใจ แก่ พระวิญาณ ทุกหย่าง ทุกเวลา เพื่อ เหตุ อัน นี้ ท่าน จง เฝ้า ระวัง ดว้ย สุด ความ เพียร แล คำสวด เพราะ คน บริสุทธิ ทั้งปวง แล เพราะ ข้า ดว้ย เพื่อ ข้า จะได้ รับ ประทาน ถอ้ย คำ ออก ปาก อาจสามาท ที่ จะ สำแดง ข้อ ลับ ลึกใน มงคลโอวาท ให้ ข้า พูด ดว้ยใจ กล้า ตามซึ่ง ควร ที่ ข้า จะ ว่า นั้น ฝ่าย โอวาท นั้น ข้า เปน ทูต ถึง ว่า มีโซ่ร ลอ้ม ตัว ข้า ไว้ อยู่ ฯะ

๒๑ ๏ ตุคิโก ผู้ พี่นอ้ง รักษ ของ ข้า ที่ รับ ใช้ ใน พระองค์ เจ้า เปน อัน ซื่อ สัจ จะกล่าว สำแดง ให้ ท่าน รู้ ดว้ย เหตุการ ของ ข้า ว่า ข้า ทำ ข้า อยู่ หย่าง ไร ตุคิโก จะกล่าว ให้ รู้ หมด ข้าได้ ใช้ ตุคิโก นั้น ไป หา ท่าน เพื่อ จะได้ ให้ ท่าน รู้ เหตุการ ของเรา แล จะให้ ใจ ของ ท่าน ได้ ทุเลา เปนศุข ให้ พวก พี่ นอ้ง อยู่ เยน เปน ศุข เถิด แล ให้ มี ความ รักษ ดว้ย ความ เชื่อ มา แต่ พระ บิดา เจ้า และ แต่ พระเยซูคริศ เจ้า ถ้า ผู้ ใด ๆ รักษ พระเยซูเจ้า เรา โดย สัจ จริง ก็ ให้ พระคุณ อยู่ กับ ผู้ นั้น จง สิ้น ทุก คน เถิด (อาเมน) ฯะ

๏ หนังสือ ฝากโอวาท แก่ พวก ลูก สิษใน เมือง เอเฟโซ จบ แล้ว แล ฯะ

๏ หนังสือ ซึ่ง เปาโล ฝาก โอวาท แก่ พวก ลูกสิษ ใน เมือง ฟีลิปอย ฯะ

๑ ๏ บท ต้น ฯ

๏ เปาโล กับ ติโมเธียว ผู้รับ ใช้ แห่ง พระเยซู คริศ ฝาก หนังสือ มา ถึง
คน ทั้งปวง ที่ บริสุทธิ ใน พระเยซูคริศ แล อยู่ ใน เมือง ฟีลิปอย กับ ดวัย ผู้
เปนนาย แลดู ว่ากล่าว ทั้ง ผู้ ปรนิบัติ นั้น พระคุณ แล ความศุข สำราญ มา แต่
พระบิดา เจ้าเรา แล แต่ พระเยซูคริศเจ้า จง บังเกิด มี แก่ท่าน ทั้งหลาย เถิด
๓ ๏ ข้า ลำลึก ถึง ท่าน ใน กาละ เมื่อ ใด ข้า จึ่ง โมทนา พระคุณ เมื่อ นั้น
ทุก ครั้ง และ เมื่อ ข้า สวด ก็ มี ใจ ยินดี จะได้ สวด เพราะ ท่าน ทั้งปวง
เมื่อ นั้น เสมอ ทุก ครั้ง ทุก เวลา เพราะ ว่า ท่าน ได้ รับ ถือ มงคลโอวาท ตั้ง
แต่ วัน เดิม นั้น จน ถึง ทุก วัน นี้ ข้า ก็ ลง ใจ เชื่อ ดังนี้ แล้ว ว่า พระองค์
ผู้ ได้ ตั้ง ต้น กระทำ การ ดี ใน ท่าน พระองค์ ก็ จะทรง กระทำ ให้ ตลอด ตราบ
ท้าว ถึง กาล วัน แห่ง พระเยซู คริศ ชอบ ควร อยู่ แล้ว ที่ ข้า จะคิด ดังนี้ ดวัย
ท่าน ทั้งปวง ดวัย ท่าน อยู่ในใจ ของ ข้า เมื่อ ข้า ถูก จำจอง ก็ ดี เมื่อ ข้า
ได้ แก้ตัว ก็ ดี แล เมื่อ ข้า จะใคร่ ตั้ง มงคลโอวาท ไว้ ให้ มั่น ก็ ดี ดวัย
ว่า ท่าน ทั้งปวง ได้ รับ สว่น พระคุณ นั้น ที่ โปรด ประทาน ให้ ข้า แล พระ
เจ้า พระองค์ เปน พญาณ ฝ่าย ข้า ว่า ข้า มี ใจ ปรารถนา ดวัย ท่าน ทั้งปวง ตาม
น้ำ พระไทย รักษ แห่ง พระเยซู คริศ ข้า ก็ สวด ขอ ดังนี้ ว่า ให้ ความ รักษ
ของ ท่าน ทั้งปวง ยิ่ง มาก ยิ่ง ใหญ่ ขึ้น ใน ญาณ ปัญา และ ใน ซึ่ง จะ สัง
เกต ผิด แล ชอบ ทุก หย่าง เพื่อ ท่าน จะได้ พินิจ ดู รู้ ที่ ประเสิฐ ล้ำ ให้
ท่าน ปราศจาก มนทิล และ ผิด ใน กาล วัน แห่ง พระคริศโต ให้ ถอบ ดวัย
ผล แห่ง ความ ชอบธรรม ซึ่ง บังเกิด เพราะ พระเยซู คริศ ให้ จำเริญ พระ
เกรียติยศ แล คำ สรรเสิญ แก่ พระเจ้า ฯะ
๑๒ ๏ ดูกร พี่น้อง ทั้งหลาย ข้า หยาก จะให้ ท่าน เข้า ใจ ว่า เหตุ การ
ที่ บังเกิด แก่ ข้า นั้น ได้ เปน มา เพื่อ จะให้ มงคลโอวาท แผ่ ไป เหตุดัง
นั้น ซึ่ง ข้า ต้อง จำจอง นั้น เพราะ พระคริศโต ก็ ลือ ไป ทั่ว ราชะวัง แล ใน

ที่ อื่น ทั้งปวง และ หลาย คน ที่ เปน พี่ น้อง ด้วย กัน ใน พระองค์ เจ้า คิด ถึง ซึ่ง ข้า จำจอง อยู่ นั้น ยิ่ง มี ใจ กำเริบ อาจ ที่ จะกล่าว คำ มิ ได้ กลัว แท้ จริง มี ลาง คน ที่ ป่าว ประกาษ พระคริศโต ด้วย ใจ อิจฉา ถุ้ม เถียง หนึ่ง ที่ ประกาษ ด้วย ใจ เลื่อมใส ก็ มี บ้าง คน เหล่า นี้ ก็ ทำ ด้วย ใจ รักษ์ ด้วย รู้ ว่า ข้า ต้อง ตั้ง ไว้ จะได้ ว่ากล่าว ป้อง กัน ซึ่ง มงคลโอวาท เหล่า ก่อน นั้น กล่าว มงคลโอวาท แห่ง พระคริศโต ด้วย ใจ ถุ้ม เถียง จะเปน ด้วย ใจ ซื่อ สัจ หา มิ ได้ แต่ เขา คิด จะให้ ลำบาก แก่ ข้า ใน ที่ ข้า ต้อง จำจอง อยู่ นั้น แล้ว จะเปน ไฉน ถึง เขา ประกาษ พระคริศโต หย่าง ใด ๆ จะเปน ด้วย แกล้ง ทำ เทียม หรื ด้วย ซื่อ สัจ ข้า ก็ มี ความ ยินดี ด้วย และ ยัง จะยินดี ต่อ ไป ด้วย ว่า ข้า รู้ อยู่ ว่า การ ทั้ง นี้ จะ ผะเอิญ ให้ข้า ถึง ที่ รอด ด้วย คำ สวด อ้อน วอน ของ ท่าน ทั้งหลาย และ ด้วย วิญาณ แห่ง พระเยซู คริศ ชัก นำ ไป นั้น ตาม ซึ่ง ข้า ปราถนา และ ไว้ ใจ มิ ให้ ข้า ละอาย ใน สิ่งใด แต่ ทว่า ให้ มี ใจกล้า ทุก หย่าง เพื่อ จะให้ พระคริศโต ได้ พระเกรียติยศ ใน กาย ของ ข้า เหมือน หนึ่ง แต่ ก่อน ทุก ครั้ง ให้ เปน บัดนี้ เหมือน กัน เมื่อ ข้า เปน ก็ดี เมื่อ จะตาย ก็ดี ซึ่ง ข้า จะเปน นั้น ก็ เปน ฝ่าย พระคริศโต ซึ่ง ข้า จะตาย นั้น ก็ ยัง เปน ประโยชน์ ถ้า ข้า มี ชีวิตร เปน ใน เนื้อ หนัง ผล การ ของ ข้า ก็ มี ดั่งนี้ และ แต่ ว่า ควร ข้า จะเลือก เอา ข้าง ไหน ข้า ไม่ รู้ ข้า คิด ค้าง ข้อง อยู่ ใน สอง สิ่ง นี้ ข้า หยาก จะไป อยู่ ด้วย กัน กับ พระเยซู เพราะ สิ่ง นั้น ก็ จะดี ประเสิฐ กว่า แต่ ว่า ซึ่ง จะคอย อยู่ใน เนื้อ หนัง นั้น จะเปน ประโยชน์ แก่ ท่าน มาก กว่า ครั้น ข้า ได้ ปลง ใจ ลง ดั่งนี้ แล้ว จึ่ง รู้ ว่า ข้า ยัง จะมี ชีวิตร คอย อยู่ กับ ท่าน ทั้งปวง เพื่อ จะให้ ความ ยินดี ของ ท่าน จำเริญ ไว้ ใน ความ เชื่อ แล้ว ที่ ท่าน อวด ด้วย ข้า สิ่ง นั้น ให้ เปน มาก ขึ้น ด้วย พระเยซู คริศ เพราะ ว่า ข้า จะได้ กลับ มา หา ท่าน อีก จะ
๒๗ ๑ ท่าน จง ประพริทธิ ให้ เปน อัน สมควร แก่ มงคลโอวาท เถิด เพื่อ ว่า ถ้า ข้า จะมาดู หรื จะ มิ ได้ มา ข้า ยัง จะได้ ยิน เหตุ การ ของ ท่าน ว่า

ท่าน ทั้ง มั่น คง อยู่ ใน วิญาณ อัน เดียว ดวัย ใจ อัน เดียว จง อุษาห์ ขวล ขวาย เพื่อ จะได้ ให้ คน เชื่อ ใน มงคลโอวาท นั้น ถ้า ผู้ ใด มา ขัด ขวาง ก็ อย่า ให้ ท่าน กลัว ย่อ ท้อ ประการ ใด นั่น และ จะ สำแดง แก่ เขา ว่า จะ ถึง พินาศ ฉิบหาย แต่ จะให้ สำแดง แก่ ท่าน ว่า จะถึง ที่ รอด และ ที่ รอด นั้น จะมา แต่ พระเจ้า เพราะ เหน แก่ พระคริศโต จะได้ โปรด ประทาน ให้ ท่าน เชื่อ ใน พระองค์ สิ่ง เดียว ก็ หา มิ ได้ แต่ ว่า จะให้ ท่าน ทน ความ ยาก เพราะ พระองค์ นั้น ดวัย จึ่ง มี ที่ จะแขง ใจ กัน ปอ้ง กัน เหมือน หย่าง ข้า เหมือน หย่าง ท่าน ได้ ยิน ว่า ข้า มี อยู่ เดียว นี้ ฯะ

๏ บท ๒ ฯ

๑ เหตุ ฉะนี้ ถ้า พระคริศโต ยัง เปน เหตุ จะให้ มี ความ ทุเลา ประการ ใด ถ้า มี เหตุ จะชื่น ใจ ดวัย ความ รักษ เปน ประการ ใด ถ้า มี ที่ เปน สนิจ กัน กับ พระวิญาณ ถ้า มี ซึ่ง จะให้ บังเกิด ใจ เมตา ปรานี สังเวศ กัน ถ้า มี ดั่งนี้ แล้ว ท่าน ก็ จง กระทำ ให้ ความ ยินดี ของ ข้า สำเรจ ดวัย เถิด จง คิด นึก เหมือน กัน มี ความ รักษ เหมือน กัน มี ใจ พร้อม กัน มี ความ คิด อัน หนึ่ง อัน เดียว กัน อย่า ทำ สิ่ง ใด ดวัย ใจ วิวาท ใจ ถือ อติริยศ เปล่า ๆ แต่ ว่า ให้ ถ่อม ใจ ลง ให้ ทุก คน ถือ ว่า คน อื่น ประเสิฐ กว่า ตัว อย่า ให้ ทุก คน เหน แต่ การ งาน ของ ตัว ให้ เหน แก่ การ งาน ของ ผู้ อื่น ดวัย หนึ่ง พระเยซู คริศ ได้ ทรง คิด หย่างไร ท่าน จง คิด ดั่ง นั้น ฝ่าย พระเยซู นั้น ถึง มาท แม้น พระองค์ ได้ ทรง รูป สันฐาน แห่ง พระเจ้า ก็ ยัง มิ ได้ คิด จะชิง ซึ่ง จะเปน เท่า กัน กับ พระเจ้า แต่ ว่า พระองค์ ได้ เท พระ องค์ ออก แล้ว จึ่ง รับ ซึ่ง เปน รูป สันฐาน ของ คน ใช้ เปน เหมือน กัน กับ มนุษ ครั้น เหน ว่า ทรง รูป ดั่ง มนุษ ก็ ถ่อม พระองค์ ลง แล ยอม พระองค์ ให้ ถึง แก่ ความ ตาย แม้น ถึง ความ ตาย กับ ไม้ กางเขน เพราะ เหตุ ดั่ง นี้ พระเจ้า ได้ ยก พระองค์ ให้ สูง ขึ้น และ ได้ ประทาน นาม ชื่อ อัน สูง เหนือ นาม ชื่อ ทั้งปวง เพื่อ จะให้ ทุก หัว เข่า คุก ลง แก่ นาม ชื่อ แห่ง พระเยซู

จะเปน ของ ใคร ใน สวรรค์ หรื บน แผ่นดิน หรื ใต้แผ่นดิน แล้ว ให้ทุก สิ้น รับ ว่า พระเยซู ครีศ เปน พระองค์ เจ้า ให้ เปน เกรียติยศ แก่ พระบิดา เจ้า เหตุ ดั่งนี้ ดูกร ท่าน ผู้ เปน ที่ รักษ ของ ข้า ครั้น ว่า ท่าน ยอม ฟัง เสมอ ไป จะว่า เมื่อ ข้า อยู่ ดว้ย นั้น ครั้ง เดียว มิได้ แต่ ทว่า เดี๋ยว นี้ ยิ่ง กว่า เมื่อ ข้า มิได้ อยู่ ดว้ย ท่าน จง อุษาห์ เอา ตัว รอด ดว้ย เกรง กลัว สะเทือน สะท้าน เพราะ ว่า เปน พระเจ้า และ ที่ กระทำ ให้ ท่าน ปราถนา จะ กระทำ แล ให้ ทำ ตาม ซึ่ง ชอบ พระไทย พระองค์ สิ่ง สาระพัด ที่ จะทำ นั้น ก็ ทำ เถิด อย่า ให้ ติเตียน ฤ่ม เถียง กัน เลย ให้ ท่าน เปน คน ปราศจาก ที่ จะติ เตียน ได้ แล ปราศจาก อุบาย เปน ลูก พระเจ้า พ้น ซึ่ง ความ นินทา แห่ง ชาติ คน ที่ คด โกง ดื้อ ดึง นั้น ท่าน ก็ กระจ่าง กลาง เขา เหมือน หนึ่ง ประทีบ อยู่ ใน โลกย์ ถึง สำแดง คำ อัน จะให้ มี ชีวิตร เพื่อ ข้า จะได้ อวด ใน กาล วัน แห่ง พระคริศโต ว่า ข้า มิได้ วิ่ง เสียเปล่า ๆ มิได้ มี ความเพียร ทำ เปล่า ๆ แล้ว ถึง มาท แม้น ว่า ข้า จะต้อง เท ลง บน เครื่อง สะการะ บูชา ซึ่ง ความ เชื่อ ของ ท่าน ถวาย อยู่ นั้น ข้า ก็ ยัง ดี ใจ และ ชื่น ชม ยินดี ดว้ย กัน กับ ท่าน ทั้งหลาย ท่าน ก็ จง ดี ใจ ชื่น ชม ยินดี กับ ข้า ใน การ นี้ ให้ เหมือน กัน

๑๙ ๏ แล้ว ข้า ก็ ไว้ ใจ ใน พระเยซูเจ้า ว่า คอย อีก หน่อย หนึ่ง ข้า จะได้ ใช้ ติโมเธียว ไป่ หา ท่าน เพื่อ ข้า จะดี ใจ เมื่อ ข้า ได้ ยิน เหตุ การ ของ ท่าน แล้ว ดว้ย ข้า ไม่ มี ใคร อื่น ที่ จะเอา ใจ ใส่ เปน หนึ่ง ใน การ งาน ของ ท่าน เหมือน หย่าง ติโมเธียว เพราะ ว่า คน ทั้งปวง แสวงหา ซึ่ง สิ่ง อัน เปน ของ ตัว เขาเอง จะได้ แสวงหา ซึ่ง สิ่ง อัน เปน ของ พระเยซู คริศ ก็ หา มิ ได้ แต่ ว่า ท่าน ได้ ลอง ติโมเธียว แล้ว แล รู้ ว่า ติโมเธียว นั้น ได้ ปรนิบัติ ใน การ มงคลโอวาท ดว้ย กัน กับ ข้า เหมือน หนึ่ง เปน ลูก กับ พ่อ เหตุ ดั่ง นี้ ครั้น ข้า ได้ เหน แล้ว ว่า การ ของ ข้า จะ สำเรจ เปน หย่างไร ข้า คิด ว่า จะใช้ ติโมเธียว ไป แล้ว ข้า ได้ นึก ไว้ ใจ ใน พระองค์ เจ้า ว่า ไม่ ช้า ไม่ นาน ข้า เอง จะกลับ มา หา ท่าน แต่ ข้า ยัง คิด เหน ว่า จะต้อง การ ใช้

เอปาฟะโรดีโตไป หา ท่าน เอปาฟะโรดีโต นั้น เปน พี่ นอ้ง กันเปน คน การ ดว้ย กัน เปน ทหาร ดว้ย กัน กับ ข้า เปน ทูต ของ ท่าน และ คน ที่ ช่วย ข้า คราว ขัดสน นั้น ท่าน นั้น มี ความ ปราถนา ต่อ ท่าน ทั้งปวง แล ได้ เปน ทุกข อยู่ เพราะ ท่าน ทั้งหลาย ได้ ยิน ว่า เขา เจบ ไป แท้ จริง เขา เจบ แทบ ตาย แล้ว แต่ ว่า พระเจ้า ได้ ทรง พระกรรุณา โปรด เขา จะเปน ต่อ เขา คน เดียว ก็ หา มิ ได้ แต่ ว่า เปน ต่อ ข้า ดว้ย กลัว เกลือก ว่า ข้า จะ มี ทุกข เปน อัน มาก นัก เหตุ ฉะนี้ ข้า ยิ่ง ยินดี ที่ จะ ใช้ เขา ไป เพื่อ ว่า เมื่อ ท่าน จะได้ ภบ เขา อีก ท่าน ก็ จะชื่น ชม ยินดี แล ฝ่าย ข้า เล่า ก็ จะพ้น ทุกข เหตุ ดั่ง นั้น จง รับ เขา ไว้ ให้ เหน แก่ พระองค์ เจ้า ดว้ย ใจ โสมะนัศ ยินดี ทุก หย่าง แล นับถือ คน เช่นนั้น เปน อัน มาก ดว้ย ว่า เพราะ การ แห่ง พระคริศโต เขา แทบ จะถึง ความตาย เสีย แล้ว มิได้ คิด หว่ง ชีวิตร คน เพื่อ จะได้ ให้ การ ปรนิบัติ แก่ ข้า ซึ่ง ท่าน ย่อ หยอ่น เสีย นั้น สำเรจ บริบูรรณ ฯะ

๑ บท ๓ ฯ

๑ ดูกร พี่ นอ้ง ทั้งหลาย ใน ที่ สุด ข้า ก็ว่า จง โสมะนัศ ยินดี ใน พระ องค์ เจ้าเถิด อัน ข้า จะได้ เขียน ฝากให้ ท่าน ว่า ดว้ย ความ ดั่งนี้ ต่อ ไป จะ ได้ เปน การ ลำบาก แก่ ข้า ก็ หา มิ ได้ แล้ว ยัง จะ ปราศจาก ไภย ต่อ ท่าน ทั้งหลาย จง ระวัง ดว้ย หมา ระวัง ดว้ย คน ทำ การ ชั่ว ระวัง ดว้ย ซึ่ง จะตัด ทำลาย เสีย เพราะ ว่า เรา เปน คน ถือ ศีล ตัด ที่ จะ ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า ดว้ย จิตร วิญญาณ แล ยินดี ใน พระเยซู คริศ และ มิ ได้ ไว้ ใจ แก่ เนื้อ หนัง ถึง มาท แม้น ข้า มี ที่ จะไว้ ใจ ใน เนื้อ หนัง ได้ ถ้า ผู้ ใด จะไว้ ใจ ใน เนื้อ หนัง ได้ ข้า ก็ ยิ่ง ได้ มาก ข้า ได้ รับ ศีล ตัด ใน วัน ที่ แปด เปน ชาติ ยิศราเอล แต่ สกุล เบนยามิน คน เฮบราย แต่ ใน พวก เฮบราย ถ้า เหน แก่ บัญัติ ข้า ก็ เปน คน ฟาริซาย วอ้น วน ที่ จะเฆี่ยว เฆน พวก ลูกสิษ แล้ว ถ้า จะว่า ดว้ย ทาง ที่ จะพ้น โทษ ดว้ย บัญัติ ใน ข้อ นั้น ปราศ จาก ซึ่ง จะติ เตียนได้ แต่ ว่า สาระพัด ซึ่ง จะเปน คุณ เปน ประโยชน์ แก่ ข้า

ใน การ นั้น ข้า ได้ ถือ ว่า เปน ที่ ขาด จาก ประโยชน์ เพราะ เหน แก่ พระ คริศโต แท้จริง ข้า ได้ ถือ ว่า สาระพัด เปน ที่ ขาด จาก ประโยชน์ เพราะ ว่า ซึ่ง จะ รู้ จัก พระเยซู คริศ ผู้ เปน เจ้า ของ ข้า นั้น ประเสิฐ ดี กว่า เพราะ พระองค์ นั้น ข้า ถือ ว่า สาระพัด สิ่ง ทั้งปวง เปน ที่ หา ประโยชน์ มิได้ ข้า ถือ เหมือน หนึ่ง เปน แต่ คูธ เพื่อ จะได้ พระคริศโต เปน คุณ เปน ประโยชน์ แล้ว จะได้ เหน ว่า ข้า อยู่ ใน พระองค์ มิได้ ถือ ว่า ข้า จะพ้น โทษ ได้ ด้วย บัญญัติ แต่ ว่า จะพ้น ได้ ด้วย ความ เชื่อ ใน พระคริศโต คือ ความ เชื่อ อัน เปน ทาง ที่ พระเจ้า จะให้ พ้น โทษ แล้ว จะได้ รู้ จัก พระองค์ แล ริทธิเดช ของ พระองค์ คราว เมื่อ เปน ขึ้น มา จาก ตาย และ จะได้ เปน สนิจ กัน ใน ความ ทุกข ธระมาน ของ พระองค์ จะรับ ความ ตาย อัน เปน ตาม หย่าง แห่ง พระองค์ เพื่อ ข้า จะ ถึง ซึ่ง จะเปน ขึ้น มา จาก ตาย ด้วย ข้า ยัง ไม่ ได้ รับ ข้า ยัง ไม่ ได้ สำเรจ แต่ ว่า ข้า ติด ตาม ไป เพื่อ ข้า จะได้ ไชย ชำนะ ตาม ซึ่ง พระเยซู รับ ข้า ไว้ จะให้ ชำนะ ได้ ฯะ

๑๓ ◎ ดูกร พี่ น้อง ทั้งหลาย ข้า มิได้ ถือ ตัว ข้า ว่า ข้า ถึง ชำนะ แล้ว แต่ ข้า ยัง ทำ สิ่ง หนึ่ง นี้ คือ ว่า การ ภายหลัง นั้น ข้า ลืม ละ เสีย ข้า เหยียด มือ ออก แก่ การ ข้าง หน้า สู้ ติด ตาม ทาง ไป กว่า จะถึง ซึ่ง เปน ราง วัน ซึ่ง พระองค์ เรียก แต่ ข้าง บน ให้ รับ ใน พระเยซู คริศ ฝ่าย คน ที่ สำเรจ แล้ว ให้ คิด ถือ ดังนี้ แต่ ทว่า ถ้า ใคร ถือ หย่าง อื่น ประการ นี้ พระ เจ้า ยัง จะ สำแดง แก่ ท่าน ทั้งหลาย แต่ ว่า เรา ได้ มา เพียง ไหน ก็ให้ เรา คิด ถึง ประทัด อัน เดียว เหมือน กัน ฯะ

๑๗ ◎ ดูกร พี่ น้อง ทั้งหลาย จง ทำ ให้ เหมือน ข้า ทำ และ ดู เอา เยี่ยง หย่าง ของ คน ที่ ประพฤทธิ ตาม แบบ แผน ที่ ท่าน มี ใน เรา ด้วย ว่า หลาย คน ได้ ประพฤทธิ หย่าง หนึ่ง ด้วย คน เหล่า นั้น ข้า ได้ ว่า แก่ ท่าน แล้ว เปน หลายครั้ง และ เดี๋ยวนี้ ข้า ยัง ว่า ด้วย น้ำตา ไหล ว่า เขา เปน ศัตรู แก่ ไม้ กางเขน ของ พระคริศโต และ ปลาย มือ เขา จะถึง ความ พินาศ ฉิบหาย

พระเจ้า ของ เขา คือ ทอ้ง เขา เอง ที่ อวด ของ เขา ก็ เปน ใน การ ซึ่ง เปน หน้า อาย แก่ เขา ๆ เหน แก่ สิ่ง ของ ใน โลกย์ แต่ ฝ่าย เรา เล่า ยัง มี อยู่ ซึ่ง เปน การ ใน เมือง สวรรค์ แต่ นั่น และ เรา คอย พระเยซู คริศ เจ้า ผู้ เปน ที่ รอด ผู้ จะแปลง จำแลง กาย ให้ ต่ำ เตี้ย นั้น กลับ กลาย เปน เหมือน พระกาย แห่ง พระองค์ อัน วะราเดช นั้น ด้วย กำลัง ริทธิเดช แห่ง พระองค์ ซึ่ง ภอ จะ กระทำ ปราบ สาระพัด ลง ใต้ พระองค์ ได้ ฯะ

◎ บท ๔ ฯ

๑ ◎ เมื่อ เปน ดังนี้ แล้ว ดูกร พี่ นอ้ง ที่ รักษ ของ ข้า ที่ ชอบ อารมณ์ ที่ ยินดี ที่ เปน มงกุด ของ ข้า โอ้ พวก ที่ รักษ จง ยืน มั่น ใน พระองค์ เจ้า ข้า ออ้น วอน นาง ยุโอเดีย แล นาง ซุนตุเค ให้ คิด ถือ เหมือน กัน ใน พระ องค์ เจ้า แล้ว ข้า ออ้น วอน ท่าน ที่ เปน เพื่อน สนิธ นั้น ให้ ช่วย สงเคราะห์ พวก ผู้ หญิง ที่ ได้ ปรนิบัติ ช่วย ข้า ใน การ มงคลโอวาท กับ ด้วย เกลเม และ คน อื่น ทั้งปวง ที่ เปน เพื่อน การ ด้วย ข้า ชื่อ ของ คน เหล่า นั้น จด ไว้ ใน หนังสือ อัน ให้ ได้ ชีวิตร ฯะ

◎ จง โสมนัศ ยินดี ใน พระองค์ เจ้า เปน อัตรา ข้า ยัง ว่า อีก ว่า จง ยินดี เถิด ซึ่ง ท่าน จะทน ไว้ นาน และ ยก โทษ ง่าย นั้น จง ทำ ให้ เปน ปรากด แก่ คน ทั้งปวง พระองค์ เจ้า เสดจ มา ใก้ล แล้ว อย่า เปน ทำวล วิตก อะ ไร เลย แต่ ทว่า ท่าน จะ ปราถนา สิ่ง ใด จง ให้ ซึ่ง ความ ปราถนา นั้น เปน ปรากด แก่ พระเจ้า ด้วย สวด วิง วอน ทุก หย่าง ด้วย คำ โมทนา พระคุณ ต่าง ๆ แล้ว ความ ศุข สำราญ มา แก่ พระเจ้า แล เกิน ซึ่ง ใจ มนุษ ทั้งปวง จะนึก ได้ นั้น จะครอง ใจ แล ความ คิด ของ ท่าน ไว้ ใน พระเยซู คริศ ฯะ

๘ ◎ ดูกร พี่ นอ้ง ทั้งหลาย ใน ที่ สุด นั้น ข้า ว่า ถ้า และ มี ซึ่ง ชอบ ดี สิ่ง ใด และ ซึ่ง ควร จะชม สรระเสิญ มี อยู่ เปน ประการ ใด ท่าน จง คิด ถึง สิ่ง สาระพัด อัน สัจ จริง และ สาระพัด อัน กอบ ด้วย ยศ ศักดิ สาระพัด อัน ชอบ ธรรม สิ่ง อัน เปน หน้า รักษ หน้า ชม นั้น จง คิด ถึง เถิด หนึ่ง ท่าน

ได้เรียน ได้รับได้ยินได้เหนแต่ข้า ประการ ใด จงประพฤทธิตามด้วย
ประการ นั้น เถิด แล้ว พระเจ้า แห่ง ความศุข สำราญ จะ สถิตย์อยู่ กับ ท่าน
๑๐ ๏ ข้าก็ยินดีใน พระเจ้าเปน อันมาก นัก ด้วย ว่า ซึ่ง ท่าน ลำลึก
ถึง ข้า ก็ บังเกิด ใหญ่ขึ้นอีก ท่านได้คิด ถึง ข้าแล้ว แต่ ขัดสน ด้วย
เวลา อัน จะสม คิด ซึ่ง ข้า จะว่า ด้วย ยาก ของ ตัวก็มิได้ เพราะ ว่าข้าได้
เรียน รู้แล้ว ว่า ข้า จะอยู่หย่างไร ๆ จะมีใจ เสมอกัน ที่ จะถ่อมตัว ลง
ข้า ก็รู้ จัก ที่ จะมีเปน อัน บริบูรรณ นั้น ข้า ก็ รู้ จัก ในทุก แห่ง ข้า รู้ จัก
ที่ จะอิ่ม จะเตม ก็ดี ที่ จะหยาก อาหาร ที่ จะมีเปน อัน อุดม ที่ จะขัดสน ก็ดี
ข้า ทน ได้หมด ด้วย พระคริศโต ผู้ช่วยชุกำลัง ข้า แต่ ทว่า ท่าน ได้ ทำ
การ ดี การ ชอบ เมื่อ ได้ มีใจ สงเคราะห์ สังเวศ กับ ข้า ใน ความ ยาก ลำบาก
๏ ดูกร พวก ชาวเมือง ฟีลิปอย ท่าน รู้แล้ว ว่า เมื่อ แรก ประกาษ มงคล
โอวาท ตั้ง แต่ ข้าออก มาแต่ เมือง มาเกโดเนีย พวก ลูกสิษ อื่น จะได้ ปรึก
ษา ว่ากล่าว กับ ข้า ด้วย การ ให้ทาน รับ ทาน นั้น หา มิ ได้ เว้น ไว้ แต่ ท่าน
พวกเดียว ด้วย ว่า ในเมือง เธซะโลนิเก ที่ ข้าขัดสน นั้น ท่าน ได้ช่วย ฝาก
มา หนหนึ่ง สองหน อัน ข้า จะได้ ปราถนา เอา ของ กำนัน ก็ หา มิได้ แต่ ว่า ข้า
หยาก จะได้ผล ซึ่ง จะ ผะเอิน ให้ เปน ประโยชน์ แก่ ท่าน เดี๋ยวนี้ ข้า มี หมด
เปน อัน อุดม แล้ว ข้า ก็ มีเตม แล ได้ รับ แต่ เอปาฟะโรดีโต ของ ซึ่ง ท่าน
ฝาก นั้น เปน เครื่อง หอม เครื่อง บูชา อัน ควร ชอบ แก่ พระเจ้า ฝ่าย พระ
เจ้า นั้น เมื่อ ท่าน จะขัดสน ประการใด พระองค์ ก็ จะ สงเคราะห์ ให้ ทุก สิ่ง
ตาม ซึ่ง บริบูรรณ ใน พระรัศมี แห่ง พระองค์ แต่ ด้วยเดช พระเยซู คริศ
เดชานุภาพ แก่ พระเจ้า พระบิดา เรา ทั่ว กลัป สืบ ๆ กันไป เปน นิจ อาเมน
๒๑ ๏ ฝ่าย คน บริสุทธิ ใน พระเยซู คริศ จง คำนับ คน เหล่า นั้น เถิด
ทุก คน ๆ พวก พี่ น้อง ที่ อยู่กับ ข้า คำนับ ท่าน ทั้งหลาย คน บริสุทธิ ทั้ง
ปวง คน ที่ เปน ชาววัง พญากายซา เปน ต้น ฝาก คำ คำนับ ท่าน ขอ ให้
พระคุณ แห่ง พระเยซู คริศ เจ้า อยู่ กับ ท่าน เถิด ฯะ อาเมน. ฯะ

◎ หนังสือ คำ โอวาท ซึ่ง เปาโล ฝาก แก่ พวกสิษ ใน เมือง โกโลซาย ะ

◎ บท ต้น ฯ

◎ เปาโล ผู้ เปน ทูต แห่ง พระเยซู คริศ ตาม ซึ่ง ชอบ พระไทย พระเจ้า
กับ ติโมเธียว ผู้ น้อง ฝาก มา ถึง พวก พี่ น้อง อัน บริสุทธิ และ ซื่อ สัจ ใน
พระคริศโต ถึง พวก นั้น ที่ อยู่ ใน เมือง โกโล ซาย พระคุณ แล ความ ศุข
สำราญ มา แต่ พระบิดา เจ้า แห่ง เรา จง บังเกิด ขึ้น แก่ ท่าน ทั้งหลาย เถิด ะ
◎ เรา ก็ โมทนา พระคุณ แห่ง พระเจ้า ผู้ เปน บิดา แห่ง พระเยซู คริศ เจ้า
เรา สวด ขอ เพราะ ท่าน เสมอ ทุก เวลา เรา ได้ ยิน ด้วย ความ เชื่อ ของ
ท่าน ที่ เชื่อ ใน พระเยซู คริศ แล ความ รักษ ซึ่ง ท่าน รักษ ต่อ คน บริสุทธิ
ทั้งปวง ด้วย ความ ไว้ ใจ ซึ่ง คอย ท่าน อยู่ ใน เมือง สวรรค์ ซึ่ง ท่าน ได้
ยิน แต่ ก่อน ตาม คำ สัจ จริง แห่ง มงคลโอวาท อัน ได้ แผ่ มา ถึง ท่าน ทั้ง
หลาย ดุจ ดั่ง ว่า แผ่ ไป ทั่ว โลกย์ สิ้น แล้ว แล้ว ได้ ทำ ผล จำเริญ ไว้
เหมือน หนึ่ง ใน ท่าน ทั้งหลาย ตั้ง แต่ วัน แรก ที่ ท่าน ได้ ยิน และ ได้ รู้
ซึ่ง พระคุณ แห่ง พระเจ้า ตาม สัจ ตาม จริง เหมือน หย่าง ท่าน ได้ เรียน แต่
เอปาฟรัศ ผู้ เปน ที่ รักษ แล ที่ รับ ใช้ ด้วย กัน กับ ข้า ที่ เปน ผู้ ได้ ปรนิ
บัติ แก่ พระคริศโต เพราะ ท่าน ด้วย ใจ ซื่อ สัจ ที่ ได้ กล่าว สำแดง ซึ่ง
ความ รักษ แก่ เรา ซึ่ง ท่าน รักษ ใน พระวิญาณ เหตุ ดั่ง นั้น ตั้ง แต่ วัน
เดิม ที่ เรา ได้ ยิน ข่าว ด้วย ท่าน เรา มิ ได้ หยุด ที่ จะ สวด เพราะ ท่าน เลย
ออ้น วอน ขอ ให้ท่าน ประกอบ เตม ไป ด้วย ความ รู้ ใน การ ซึ่ง ชอบ พระไทย
พระองค์ แล ด้วย ปัญา และ วิญาณ กะวิชจ ทุก หย่าง ให้ท่าน ประพฤทธิ
เปน อัน ควร แก่ พระองค์ เจ้า เปน ที่ จะ ให้ ชอบ พระอารมณ์ ทำ ผล อัน
ดี ใน การ ดี ทุก ประการ จำเริญ ไว้ ถึง ที่ จะ รู้ จัก พระเจ้า เปน ที่ แขง
แรง ด้วย กำลัง ทุก หย่าง ตาม ริทธิ รัศมี แห่ง พระองค์ จะ ได้ มี ความ เพียร
พยายาม อด ทน ไว้ นาน ด้วย ความ ยินดี ให้ โมทนา พระคุณ แห่ง พระบิดา
เจ้า ผู้ กระทำ ให้ เรา เปน อัน ควร ที่ จะ ได้ ส่วน ของ มรดก แห่ง คน บริ

สุทธิ ใน ที่ สว่าง ท่าน ผู้ ได้ ชัก เรา ออก มา จาก ความ มืด ให้ รื้อ มา ตั้ง
ใน เมือง แห่ง พระบุตร ที่ รักษ แห่ง พระองค์ เรา จึ่ง ได้ รอด เพราะ พระ
บุตร เปน ที่ ยก ความ ผิด ทั้งหลาย พระบุตร นั้น เปน แบบ เงา แห่ง พระ
เจ้า ผู้ มิ ได้ ปรากฎ แก่ ตา เปน ผู้ เกิด ก่อน สรรพสัตว ทั้งปวง ด้วย ว่า
พระองค์ ได้ สร้าง สาระพัด สิ่ง ทั้งปวง ใน สวรรค์ ก็ดี ใน แผ่นดิน ก็ดี จะ
เปน สิ่ง ของ ปรากฎ หรื ไม่ ปรากฎ ที่ นั่ง เหนือ พระที่นั่ง หรื ซึ่ง เปน เจ้า
พญา เปน เอก เปน ใหญ่ หรื ซึ่ง มี อำนาจ หมด สิ้น เปน ที่ พระองค์ สร้าง ไว้
และ สร้าง ไว้ เพราะ พระองค์ เอง แล้ว พระองค์ เปน ก่อน สรรพ สิ่ง ทั้ง
ปวง แล สิ่ง ทั้งปวง อัน เปน อยู่ เดี๋ยว นี้ ก็ เปน เพื่อ พระองค์ แล้ว พระ
องค์ เปน ศีศะ แห่ง กาย พระองค์ คือ พวก ลูกสิษ แล้ว ก็ เปน หัว แรก ที่
บังเกิด ขึ้น มา จาก ตาย เพื่อ จะ ได้ เปน ใหญ่ เปน เอก ใน สาระพัด สิ่ง ทั้ง
ปวง แล้ว ครั้น พิจาระณา ดู ก็ เหน ชอบ ที่ จะ ให้ ซึ่ง อุดม บริบูรรณ นั้น อยู่
ใน พระองค์ ครบ สิ้น แล้ว จะ ให้ สาระพัด สิ่ง บน แผ่นดิน ก็ดี ใน สวรรค์
ก็ดี กลับ เปน ไมตรี กัน กับ พระเจ้า ด้วย พระบุตร เปน ไมตรี กัน ด้วย โล
หิต แห่ง พระองค์ แต่ ใน ไม้ กางเขน นั้น แล ฝ่าย ท่าน ทั้งหลาย ที่ เปน
ชาติ อื่น ได้ คิด เปน สัตรู ใน ใจ จะ ทำ การ ชั่ว เดี๋ยว นี้ พระองค์ ได้ กระ
ทำ ให้ ท่าน เปน มิตร ไมตรี กัน แล้ว แต่ ด้วย กาย แล มังสา แห่ง พระองค์
ที่ ถึง ความ มระณา นั้น จะ ได้ ถวาย ท่าน เปน บริสุทธิ ปราศจาก ราคี แล
ปราศจาก ซึ่ง คน ขัด ขวาง นั้น จะ ติ เตียน ได้ ด้วย เหตุ ดังนี้ ท่าน จง ยั้ง ยืน
ใน ความ เชื่อ จง ก่อ ขึ้น บน ราก อัน แน่ ไม่ หวาด ไหว และ มิ ได้ ละเสีย
ซึ่ง ความ ไว้ ใจ ใน มงคลโอวาท ที่ ท่าน ได้ ยิน แล้ว โอวาท นั้น ต้อง ประกาษ
แก่ ทุก คน แต่ บันดา ที่ ใต้ ฟ้า ข้า คือ เปาโล ได้ รับ ใช้ ใน การ นี้ แล ฯะ
๒๔ ๏ บัดนี้ ข้า ก็ ยินดี ใน ความ ทุกข ที่ ข้า ทน เพราะ ท่าน ทั้งหลาย แล้ว
ซึ่ง ยัง ขาด ใน ความ ยาก ลำบาก ของ พระคริศโต ข้า ก็ อุษาห์ ทำ ให้ สำเรจ
ใน เนื้อ หนัง ของ ข้า จะ ให้ เปน ประโยชน์ แก่ กาย แห่ง พระองค์ คือ

พวก ลูกสิษ ทั้งหลาย ข้า ก็ ได้ รับ ใช้ ใน พวก ลูกสิษ นั้น ตาม ซึ่ง พระ เจ้า ทรง จัด แจง ไว้ ประทาน ให้ แก่ ข้า เพื่อ ประโยชน์ แก่ ท่าน จะได้ กล่าว คำ พระเจ้า ให้ หมด คือ ความ ลับลึก ที่ ปีด ซ่อน ไว้ แต่ โบราน โน้น สืบ ๆ กัน ลง มา แต่ เดี๋ยว นี้ ได้ สำแดง เปน ปรากต แก่ คน บริสุทธิ ของ พระองค์ พระเจ้า ทรง พระไทย ปราถนา จะใคร่ ให้ คน เหล่า นั้น รู้ ว่า ซึ่ง มั่งคั่ง แห่ง รัศมี ภาพ ใน ข้อ ลับลึก นั้น เปน อัน บริบูรรณ แก่ เจ ๆ ประ เทษ สัก เท่าไร ที่ ลึก นั้น คือ พระคริศโต ใน ตัว ท่าน ให้ ไว้ ใจ ถึง จะ ได้ ส่วน รัศมี ภาพ นั้น พระองค์ นั้น เรา ประกาษ ไป ให้ ทุก คน ลำลึก ถึง สั่ง สอน ทุก คน ด้วย ปัญาธิการ ทุกหย่าง เพื่อ จะได้ ทุก คน ถวาย เปน คน สำ เรจ ใน พระเยซู คริศ ด้วย เหตุ ดั่งนี้ ข้า จึ่ง ขวลขวาย ทำ การ ตาม ฤทธิ พระองค์ ซึ่ง กระทำ อยู่ ใน ข้า ด้วย กำลัง เรี่ยว แรง ฯะ

๏ บท ๒ ฯ

๑ แล้ว ข้า จึ่ง หยาก จะ ให้ ท่าน รู้ ว่า ข้า ได้ คิด กระวล กระวาย เปน อัน มาก สัก เท่าใด เพราะ ท่าน และ เพราะ คน ชาว เมือง ละโอดีไกอะ แล เพราะ คน ทั้งปวง ที่ มิ ได้ เหน หน้า ข้า ใน เนื้อ หนัง เลย เพื่อ จิตร ใจ เขา ครั้น ได้ ต่อ ติด กัน ใน ความ รักษ เปน อัน ดี แล้ว จะ ได้ มี ความ บัพพา ทุเลา จึ่ง จะได้ ถึง ซึ่ง สาระพัด อัน อุดม แห่ง ความ ไว้ ใจ เปน แน่ ภอ จะ รู้ เข้า ใจ ถนัด ใน ข้อ ลับลึก แห่ง พระบิดา เจ้า แล พระคริศโต สาระพัด ซึ่ง เปน คลัง ทรัพย์ เครื่อง ของ ปัญา แล วิชาการ ก็ ซ่อน ไว้ ใน พระคริศ โต นี้ และ ข้า ว่า ดั่งนี้ หวัง จะ มิ ให้ ใคร ผู้ ใด เอา คำ ประเล้า ประโลม มา ลวง ท่าน ได้ เพราะ ว่า ถึง มาท แม้น ว่า ข้า มิได้ อยู่ กับ ท่าน ด้วย เนื้อ หนัง ข้า ก็ ยัง อยู่ กับ ท่าน ด้วย วิญาณ ข้า แล้ว เมื่อ ข้า ได้ เหน ท่าน ลำดับ กัน ดี ๆ แล ตั้ง มั่นคง อยู่ ใน การ ที่ จะเชื่อ ใน พระคริศโต ข้า ก็ ยินดี ด้วย ฯะ

๖ ๑ แล้ว ครั้น ท่าน ได้ รับ พระเยซู คริศ ผู้ เปน เจ้า ก็ ให้ ประพฤติ ตาม พระองค์ เถิด ได้ ลง ราก แล ก่อ ขึ้น ใน พระองค์ แล้ว ตั้ง มั่น อยู่ ใน

ความ เชื่อ นั้น และ ดว้ย โมทนา พระคุณ ตาม คำ สอน ที่ ท่าน ได้ รับ ไว้ นั้น ท่าน จง ระวัง กลัว เกลือก ว่า จะมี ผู้ ใด พา ให้ ท่าน หลง ไหล ดว้ย ปัญา อัน จะพ้อ ลวง เสีย เปล่า ตาม เรื่อง ซึ่ง มนุษ เล่า ต่อ ๆ กัน ลง มา ตาม วิไศรย โลกย์ ธรรม จะได้ เปน ตาม พระคริศโต ก็ หา มิ ได้ เพราะ ว่า ซึ่ง เปน พระเจ้า อยู่ ใน พระองค์ นี้ ครบ บริบูรรณ สิ้น เปน กาย กอง แล้ว ท่าน ทั้ง หลาย ได้ ซึ่ง ครบ บริบูรรณ ใน พระองค์ ผู้ เปน หัว แห่ง สาระพัด อัน เปน หัว เปน ใหญ่ อัน มี อำนาจ ใน พระองค์ นั้น และ ท่าน ได้ รับ ศิล ตัด ที่ มิ ได ทำ ดว้ย มือ มนุษ ดว้ย ได้ ถอด ซึ่ง กาย อัน เปน เนื้อ หนัง นั้น ออก ทิ้ง เสีย ดว้ย ศิล ตัด แห่ง พระคริศโต เพื่อ ว่า เมื่อ ท่าน ได้ ฝั่ง ดว้ย กัน กับ พระองค์ ใน ศิล จุ่ม น้ำ ใน ศิล นั้น ท่าน ก็ ได้ เปน ขึ้น ดว้ย เชื่อ ใน ฤทธิ เดช แห่ง พระเจ้า ที่ ทรง กระทำ ให้ พระคริศโต เปน ขึ้น มา จาก ตาย แล ฝ่าย ท่าน ทั้งหลาย ที่ ตาย อยู่ ใน ที่ ผิด แล ที่ มิ ได้ รับ ศิล ใน เนื้อ หนัง พระเจ้า ทรง กระทำ ให้ ท่าน มี ชีวิตร อยู่ ดว้ย กัน กับ พระองค์ ได้ โปรด ยก ความ ผิด ทั้งปวง ได้ ลบ เสีย ซึ่ง ศิล บัญัติ ที่ เขียน ไว้ ดว้ย มือ นั้น อัน เปน ที่ ขัด ขวาง ต่อ เรา นั้น ได้ รื้อ ยก เสีย ตรึง ไว้ ใน ไม้ กางเขน ของ พระองค์ เปลื้อง ทำลาย ซึ่ง เปน หัว และ ซึ่ง มี อำนาจ ชี้ สำแดง เขา ให้ ปรากฏ ว่า เขา ไชยชำนะ แก่ เขา ดว้ย การ ดั่ง นั้น แล้ว ฯะ

๑๖ ๏ เหตุฉะนี้ อย่า ให้ ใคร ผู้ ใด มา พิภากษา ปรับ โทษ ท่าน ใน ข้อ กิน อาหาร หรื ดื่ม แล จะถือ วัน กินเลี้ยง หรื วัน เดือน ใหม่ หรือ วัน ซะ บาโต การ ทั้ง นี้ เปน แต่ เงา แห่ง การ ที่ จะเปน มา ภายหลัง ส่วน กาย นั้น เปน กาย แห่ง พระคริศโต อย่า ให้ ใคร ทำ ให้ ท่าน เสีย ประโยชน์ เมื่อ เขา รักษ ที่ ถ่อม ตัว ลง และ ที่ จะไหว้ วันทา แก่ ทูต สวรรค์ จะใค่ร แซก ตัว เข้า ใน การ ที่ เขา ไม่ ได้ เหน ไม่ ได้ รู้ ทำ ให้ ตัว พอง ขึ้น อวด เปล่า ๆ ตาม ความ คิด สำหรับ เนื้อ หนัง มิ ได้ นับ ถือ ที่ เปน หัว ถึง มาท แม้น กาย สิ้น ทั้ง นั้น ต่อ ติด กัน กับ หัว นั้น เปน มั่นคง ดว้ย ข้อ แล เอน ต่าง ต่าง

จึ่งได้จำเริญไวย วัฒะนา ใหญ่ ขึ้น ตาม ซึ่ง พระเจ้า ให้ ใหญ่ ขึ้น นั้น ฯะ
๒๐ ๏ เหตุ ดั่งนี้ แล้ว ถ้า และ ท่าน ติดกัน กับ พระคริศโต แล ตาย พ้นไป
จาก โลกธรรม แล้ว เปนไฉน ท่าน จะมา ถือ ศีล บัญญัติ เล่า เหมือน หย่าง มี
ชีวิตร อยู่แต่ใน โลกย์ อย่า ถอัง อย่า ชิม อย่า จับ สิ่ง ใด ๆ ที่ จะเปื่อย เสีย
คราว เปน กำลัง ใช้ อยู่ ตาม คำ บังคับ บัญชา แห่ง มนุษ การ ทั้ง นั้น เปน ลัก
ขณะ ของ ปัญญา บ้าง ในที่ไหว้ วันทา ตาม อำเพอใจ ดวัย ถ่อมตัว ลง แล ขะ
มาน กาย แต่ จะเปน ที่ นับ ถือ จัด แจง ให้เนื้อ หนัง นั้นอิ่ม สะบาย หา มีได้ ฯ

๏ บท ๓ ฯ

๑ ถ้าและ ท่าน เปน ขึ้น กับ พระเยซูแล้ว ก็ จง แสวง หา ซึ่ง สิ่ง ของ
ข้าง บน ที่ พระเยซู เสดจ นั่ง อยู่ที่ พระหัตถ์ เบื้อง ขวา พระเจ้า นั้น จง รำ
พึง คิด ถึง สิ่ง ของ ที่ อยู่เบื้อง บน ที่ อยู่ บน แผ่นดิน ก็ มิ ใช่ ดวัย ว่าท่าน
ตาย แล้ว และ ซึ่ง เปน ชีวิตร ของ ท่าน ก็ ซ่อน อยู่ กับ พระคริศโต ใน พระ
เจ้า ครั้น เมื่อ พระคริศโต ผู้เปน ชีวิตร ของ ท่าน จะได้ เสดจ มา เปน ปรา
กฎ ฝ่ายท่าน ทั้งหลาย ก็ จะเปน ปรากฎ ดวัย กัน กับ พระองค์ ใน รัศมีภาพ ฯ
๕ ๏ หนึ่ง จง ให้ ส่วน อาการ ของ ท่าน ที่ อยู่ บน แผ่นดิน นั้น ตาย เสียเถิด
และ อาการ นั้น คือ ว่า การ ล่วง ประเวณี ชาย หญิง ราคตัณหา ซึ่ง ปราถนา
การ ชั่ว แล โลภ อัน เปน เหมือน หย่าง การ ที่ จะไหว้ รูป เทียม พระ เพราะ
เหตุ การ ดั่งนี้ พระราช อาชญา แห่ง พระเจ้า จึ่ง มา ถึง คน ทั้งหลาย ที่ มิ เชื่อฟัง
แต่ ก่อน มา ท่าน ได้ทำ การ งาน ดั่ง นั้น คราว เมื่อ ท่าน ยัง มี ชีวิตร อยู่ใน
นั้น แต่ เดี๋ยว นี้ เปลื้อง ทิ้ง เสียซึ่ง สาระพัด สิ่ง เหล่า นี้ คือ ความ โกรธ
ขัด เคือง ใจ ความ ชั่ว ร้ายที่ จะพูด หยาบช้า คำ โลน ลามก อย่า ให้ออก
จาก ปาก เลย อย่า ปด ซึ่ง กันแล กัน ท่าน จง เปลื้อง ซึ่ง เพศ เปน มนุษ
เก่า ออก ทิ้ง เสีย แล การ ที่ เขา ประพฤติ ดวัย แล้ว จง ใส่ ซึ่ง เพศ มนุษ
ใหม่ ที่ ได้ สร้าง เสีย ใหม่ เพื่อ จะได้ มี วิชา ความ รู้ ตาม แบบ แผน แห่ง ท่าน
ผู้สร้าง นั้น และใน การ นั้น จะเปน พวก เฮเลน ก็ ดี หรื พวก ยูดาย ก็ ดี ที่

ได้รับ ศีล ตัด หรี มิ ได้รับ แล คน ต่าง ประเทษ หรี คน ซกุเธีย คน ทาษ หรี
ใช่ทาษ ก็ ไม่ มี แต่ ว่า คน ทั้งปวง จะเปน คน ของ พระคริศโต เสมอ กัน
และ พระคริศโต อยู่ ใน คน ทั้งปวง เสมอ กัน เหตุ ดั่งนี้ เหมือน หย่าง คน
ที่ พระเจ้า ทรง เลือก ไว้ ให้ เปน คน บริสุทธิ เปน ที่ รักษ จง ใส่ ซึ่ง ใจ เอน
ดู ปราณี ใจ ชอบ ใน การ ดี ใจ ถ่อม ลง ใจ อ่อน สุภาพ ใจ ทน นาน อด
กลั้น ไว้ซึ่ง กัน แล กัน ทำ คุณ แก่ กัน แล กัน ตาม ซึ่ง คน จะได้ ช่อง
ได้ที่ อัน พระคริศโต ได้สำแดง พระคุณ หย่างไร ท่าน ก็ จง ทำ เหมือน
หย่าง นั้น แล้ว สิ่ง ซึ่ง เปน ใหญ่ กว่า หมด ทั้ง นี้ จง มี ความ รักษ เปน
ที่ ผูก หน่วง ไว้ ให้ ถึง ที่ สำเรจ จง ให้ ความ ศุข สำราญ แห่ง พระเจ้า
ครอบ ครอง จิตร ใจ แห่ง ท่าน ท่าน ต้อง เรียก เปน ชิ้น ใน กาย เดียว เพื่อ
จะได้ เปน ดั่ง นั้น แล้ว จง ให้มี ใจ กตัญญู รู้ จัก พระเดช พระคุณ ด้วย ให้
คำ โอวาท ของ พระคริศโต อยู่ ใน ท่าน เปน บริบูรรณ แล้ว จง ช่วย สั่ง สอน
กัน ด้วย ปัญญา ทุก หย่าง เตือน สติ กัน ด้วย บท กลอน คำ เพลง ซึ่ง ต้อง แก่
วิญาณ ต่าง ๆ อัน เพราะ ในใจ ด้วย ชอบ แก่พระเจ้า แล้ว เมื่อ จะทำ สิ่งใด ๆ
อัน จะเปน ด้วย วาจา ถ้อย คำ ก็ดี หรี ด้วย การงาน ก็ดี จงทำ เพราะ เหน แก่
นาม พระเยซูคริศ แล โมทนา พระคุณ แห่ง พระบิดาเจ้า เพราะ พระเยซู นั้น
๑๘ ๏ ดูกร พวก หญิง ผู้ เปน ภรรยา จง นอ้ม ฟัง ผัว ของ ตน เถิด
เหมือน ที่ ชอบ ใน พระองค์ เจ้า ดูกร พวก ชาย ผู้ผัว จง รักษ เมีย ตน เถิด
อย่า ทำ เปน ขม เปรี้ยว ต่อ เขา ดูกร พวก ลูก จง ฟัง คำและ ปรนิบัติ แก่
บิดา มารดา ใน ทุก สิ่ง ด้วย ว่า ซึ่ง จะทำ ดั่ง นั้น เปน ที่ ชอบ แก่ พระองค์ เจ้า
ดูกร พวก พ่อ อย่า ทำ ให้ เปน ที่ เคือง ใจ แก่ ลูก เพราะ กลัว เขา จะเสีย
ใจ ดูกร พวก ทาษ จง นอ้ม ฟัง คำ คน ที่ เปน นาย ตน ตาม เนื้อ หนัง จะ
เปน แต่ เมื่อ ตา นาย เหน เท่า นั้น จะได้ เปน ที่ ชอบ แก่ มนุษ ก็ มิ ใช่ แต่
ว่า จง นอ้ม ฟัง ด้วย ใจ อัน เปน หนึ่ง ด้วย เกรง กลัว พระเจ้า แล้ว เมื่อ
จะทำ สิ่ง อัน ใด จง ทำ ด้วย ใจ เหมือน หนึ่ง ทำ แก่ พระเจ้า จะทำ เปน

เหมือน หนึ่ง แก่ มนุษ มิได้ เพราะ ว่า ท่าน ทั้งหลาย รู้ อยู่ ว่า · ท่าน คง จะรับ บำเหน็จ คือ ของ มระดก แก่ พระองค์ เจ้า ด้วย ว่า ท่าน รับ ใช้ ปรนิบัติ แก่ พระ คริศโต เจ้า แล ฝ่าย คน ที่ เขา กระทำ การ มิ ชอบธรรม เขา ก็ จะรับ แก่ ผล กรรม แห่ง การ ชั่ว ที่ เขา ได้ ทำ นั้น ด้วย ว่า ที่ จะเลือก หน้า ใคร หา มิได้ ฯ

๏ บท ๔ ฯ

๑ ฝ่าย ท่าน ที่ เปน นาย นั้น จง ทำ แก่ บ่าว ไพร่ ตาม ซึ่ง ชอบ ธรรม ให้ เท่า เสมอ กัน เพราะ ท่าน รู้ อยู่ ว่า ท่าน ยัง มี จ้าว อยู่ ใน สวรรค์ เอา ใจ ใส่ ใน การ สวด เฝ้า ระวัง ใน การ นั้น ด้วย โมทนา พระคุณ สวด วิง วอน พร้อม กัน เพราะ เรา ด้วย เพื่อ พระเจ้า จะได้ ทรง เปิด ประตู คำ เทศนา ให้ เรา กล่าว ซึ่ง ข้อ ลับลึก แห่ง พระคริศโต เพราะ การ ดังนั้น ข้า จึ่ง ถูก จำจอง เพื่อ ข้า จะได้ กล่าว สำแดง ความ ตาม ควร ที่ ข้า จะว่า ต่อ คน ที่ อยู่ นอก นั้น จงทำ ซึ่ง ควร ด้วย ปัญญา ถ่าย ถอน เวลา ไว้ ที่ จะพูด ใน กาละ เมื่อ ใด ก็ ให้ เปน แต่ คำ วจนา ประดับ ด้วย เกลือ ให้ รู้ ว่า อัน จะกล่าว ตอบ แก่ เขา ทุก คน เปน หย่างไร จึ่ง จะควร ฯะ

๗ ๏ ตุคิโก ผู้ พี่ น้อง ที่ รักษ ผู้ รับ ใช้ ซื่อ สัจ และ เปน ผู้ ปรนิบัติ แก่ พระองค์ เจ้า ด้วย กัน กับ ข้า ตุคิโก จะกล่าว ให้ ท่าน รู้ สาระพัด สิ่ง ซึ่ง เปน เหตุ การ ของ ข้า ข้า ได้ ใช้ ตุคิโก ไป หา ท่าน เพื่อ เหตุ อัน นี้ จะได้ รู้ ด้วย ความ ของ ท่าน ทั้งหลาย แล ให้ ทุเลา แก่ ใจ ของ ท่าน ทั้งหลาย ใช้ ไป พร้อม กัน กับ โอเนซิโม ผู้ พี่ น้อง ที่ รักษ เปน คน ซื่อ สัจ เปน พวก ของ ท่าน เอง เขา จะกล่าว ให้ ท่าน รู้ ซึ่ง เหตุ การ ทั้งปวง อัน เกิด มี ที่ นี้ ฝ่าย อะริศ ตาโค ที่ ถูก จำจอง ด้วย ข้า นั้น ๑ มาระโก ผู้ หลาน ของ บาระนาบา ๑ ท่าน ได้ รับ หนังสือ ที่ ว่า ด้วย มาระโก นี้ แล้ว ถ้า คน นี้ มา หา ท่าน ก็ จง รับ ไว้ เถิด และ เยซู ที่ เขา เรียก ชื่อ ว่า ยูซะโต ๑ คน เหล่า นี้ เขา เปน พวก ที่ ได้ รับ ศีล ตัด ได้ ฝาก คำ คำนับ ถึง ท่าน ทั้งหลาย คน เหล่า นี้ พวก เดียว ที่ ได้ ช่วย ทำ การ แห่ง เมือง พระเจ้า ด้วย ข้า แล้ว ก็ เปน ที่ ให้ ข้า ได้ ทุเลา

บันเทา ทุกข ดว้ย ๑ อนึ่ง เอปาฟรัศ ที่ มา จาก ท่าน ผู้นั้น และ เปน ทาษ
ใช้ ของ พระคริศโต ได้ ฝาก คำ คำนับ จะสวด เมื่อไร ก็ได้ วิงวอน ขอ เพราะ
ท่าน หยาก ให้ ท่าน ถึง ที่ สำเรจ บริบูรรณ ใน ที่ ชอบ พระไทย พระเจ้า ทุก
สิ่ง ข้า ก็ เปน พญาณ ฝ่าย เอปาฟรัศ ว่า เขา มี ใจ รอ้น รน หา ประโยชน์
ของ ท่าน และ ของ คน ใน เมือง ละโอดีไกอะ และ คน ใน เมือง ฮีราโปลี
ดว้ย ฝ่าย ลูกา ผู้ เปน หมอ ที่ รักษ ๑ กับ เดมา คน ๑ ทั้ง สอง คน นี้ ได้
คำนับ ท่าน ๆ จง คำนับ พวก พี่ นอ้ง อัน เปน ชาว เมือง ละโอดี ไกอะ กับ นุม
ฟา แล พวก ลูกสิษ ใน เรือน นุมฟา นั้น ดว้ย ครั้น เมื่อ ท่าน ทั้งหลาย ได้ อ่าน
หนังสือ ใบ นี้ แล้ว จง ให้ พวก ลูกสิษ ใน เมือง ละโอดีไกอะ อ่าน ดว้ย
แล้ว หนังสือ อัน มา แต่ เมือง ละโอดีไกอะ นั้น ท่าน จง อ่าน ดว้ย ฯะ
๑ จง บอก แก่ อะระคีโป ว่า ให้ ระวัง จงดี ดว้ย การ ที่ ท่าน ได้ รับ ใน พระ
องค์ เจ้า จง ให้ สำเรจ เถิด คำ คำนับ ของ เปาโล ที่ ข้า เขียน ดว้ย มือ ข้า เอง
อัน ข้า ถูก จำจอง นั้น อย่า ลืม เสีย พระคุณ อยู่ กับ ท่าน ทั้งหลาย เถิด อาเมน
๑ หนังสือ ซึ่ง เปาโล ฝาก แก่ พวกสิษ ใน เมือง โกโลซาย จบ แล้ว แล ฯะ

I. Thessalonians.

๑ หนังสือ ซึ่ง เปาโล ฝาก โอวาท ถึง พวกสิษ ในเมือง เธซะโลนิเก ฉะบับต้น

๑ บท ต้น ฯ

๑ ฝ่าย เปาโล กับ ซีละวาโน และ ติโมเธียว ฝาก โอวาท มา ถึง พวก ลูก
สิษ ชาว เมือง เธซะโลนิเก ที่ อยู่ ฝ่าย พระบิดา เจ้า แล ฝ่าย พระเยซู คริศ
เจ้า พระคุณ แล ความ ศุข สำราญ มา แต่ พระเจ้า ผู้ บิดา เรา แล แต่ พระ
เยซู คริศ เจ้า จง มี อยู่ กับ ท่าน ทั้งหลาย เถิด ฯะ
๒ ๑ เรา โมทนา พระเจ้า เพราะ ท่าน ทั้งปวง เสมอ มิได้ ขาด เมื่อ เรา สวด
ก็ คิด ถึง ท่าน เนือง ๆ มิได้ ลืม การ ซึ่ง ท่าน ประพฤทธิ ดว้ย ความ เชื่อ แล
ความ ยาก ที่ ท่าน รับ ทน แต่ ดว้ย ความ รักษ แล ความ เพียร อัน บังเกิด
แต่ ความ ไว้ ใจ ใน พระเยซู คริศ เจ้า เรา ปรากฎ ต่อ หน้า พระเจ้า ผู้ เปน

พระบิดาเรา ตูกร พวก พี่ นอ้ง ผู้เปนที่ รักษ แก่ พระเจ้า ท่าน รู้ อยู่ ว่า ท่าน ตอ้ง เลือก ไว้ แล้ว ดว้ย ว่า มงคลโอวาท ซึ่ง เรา ประกาษ นั้น จะได้ มา ถึง ท่าน เปน แต่ ถอ้ย คำ เท่า นั้น หา มิ ได้ แต่ ว่า มา ดว้ย ริทธิ เดช แห่ง พระวิญาณ บริสุทธิ และ ไว้ ใจ เปน อัน กล้า แล เปน อัน มาก เพราะ ท่าน รู้ อยู่ ว่า เมื่อ เรา อยู่ กับ ท่าน เรา เปน คน หย่าง ชะนิด ไหน แก่ ท่าน ๆ ได้ ทำ ตาม เรา แล ตาม พระองค์ เจ้า ดว้ย ท่าน ได้ รับ ถอ้ย คำ คราว ทน ความ ยาก เปน อัน มาก แล้ว ได้ รับ ดว้ย ความ ยินดี ใน พระวิญาณ บริสุธิ เหตุ ดังนี้ ท่าน จึ่ง ได้ เปน แบบแผน เยี่ยง หย่าง แก่ คน ทั้งปวง ที่ เชื่อ ใน เมือง มาเกโดเนีย กับ เมือง อะคายะ เพราะ ท่าน นี้ และ คำ โอวาท แห่ง พระองค์ เจ้า ได้ ลื กอ้ง แม่ ไป ใน เมือง มาเกโดเนีย แล เมือง อะคายะ ใช่ แต่ เท่า นั้น ซึ่ง ท่าน เชื่อ ใน พระเจ้า นั้น ก็ ลื ไป ทั่ว ทุก แห่ง เหตุ ฉะนี้ ไม่ ตอ้ง การ ที่ เรา จะว่า อะไร ดว้ย ท่าน ดว้ย ว่า ฝ่าย คน เหล่า นั้น เขา เอง ลื กัน ดว้ย เรา ว่า เปน หย่างไร ซึ่ง เรา เข้า ไป หา ท่าน แล้ว ท่าน ได้ ละ รูป เทียม พระ กลับ มา หา พระเจ้า ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า อัน ทรง ชีวิตร แล เที่ยง แท้ แล ยัง คอย ซึ่ง พระบุตร พระองค์ จะ เสดจ มา จาก สวรรค์ บุตร ซึ่ง พระ องค์ ให้ เปน ขึ้น มา จาก ตาย คือ พระเยซู ที่ ช่วย เรา ให้ พ้น จาก พระราช อาชญา ซึ่ง จะมา ภาย หน้า นั้น ฯะ

๏ บท ๒ ฯ

๑ โอ้ พวก พี่ นอ้ง ท่าน รู้ อยู่ เอง ว่า ที่ เรา เข้า มา หา ท่าน เปน หย่างไร มิ ได้ มา หา เปล่า ๆ แต่ ว่า ถึง เรา ทน ความ ยาก ลำบาก แล ความ อัประ ยศ ใน เมือง ฟีลิปอย ความ ข้อ นี้ ท่าน ก็ รู้ ชัด เรา ยัง มี ใจ กล้า แขง ดว้ย เดช พระเจ้า เรา และ ที่ จะกล่าว มงคลโอวาท แห่ง พระเจ้า แก่ ท่าน กอ้ย ดว้ย กระวล กระวาย เปน อัน มาก เพราะ ว่า คำ ออ้น วอน ของ เรา นั้น มิ ใช่ เกิด แต่ ความ หลง ซึ่ง เปน ราคี แห่ง บาป แล ดว้ย อุบาย แต่ ทว่า ครั้น พระ เจ้า ลอง ใจ ท่าน เหน ชอบ ที่ จะให้ เชื่อ มงคลโอวาท แล้ว เรา จึ่ง ได้ ว่า

กล่าวไป จะทำเหมือนหย่างจะให้ชอบใจคนทั้งปวงก็มิได้ แต่ว่าจะให้ชอบพระไทยพระเจ้าผู้พินิจตรองใจเราทั้งหลาย ควัยว่าเรามิได้ว่าควัยคำยกยอประเล้าประโลม ข้อนี้ท่านรู้แล้ว แล้วพระเจ้าเปนพญาณว่า เรามิได้ทำเทียมควัยใจโลภ แลเรามิได้หาซึ่งเกรียติยศแต่มนุษ คือแต่ท่านก็ดีแต่คนอื่นก็ดี เมื่อเปนทูตแห่งพระคริศโตแล้ว ซึ่งเราจะให้ท่านลำบากก็มิได้ แต่ว่าเราได้ทำแต่ใจอ่อนสุภาพในถ่ำกลางท่านทั้งหลาย ดุจดังแม่เลี้ยง ๆ ลูกตน เราก็มีความรักษสนิจในท่าน ชอบใจจะยกมงคลโอวาทแห่งพระเจ้าให้แก่ท่านํ ใช่แต่เท่านั้น แม้นถึงชีวิตรเราเองก็จะยกให้ท่าน เพราะว่าท่านได้เปนที่รักษแก่เราเปนแท้ ควัยว่าท่านที่เปนพี่น้องได้คิดถึงการงานที่เราได้ทำควัยความเพียร แลคิดกระวลกระวายนั้นทำไปทั้งกลางวันกลางคืน เพื่อจะมิให้การเปนการยากการหนักแก่ผู้ใดในพวกท่าน แลเมื่อคราวเราได้ป่าวประกาษซึ่งมงคลโอวาทของพระเจ้าแก่ท่าน ฝ่ายท่านก็ดีแลพระเจ้าก็ดีเปนพญาณเราว่า เมื่ออยู่กับท่านที่เชื่อนั้น เราได้ประพริทธิเปนการบริสุทธิชอบธรรม แลซึ่งจะติเตียนไม่ได้นั้นเปนอันมากศักเท่าใด อันนี้ท่านได้รู้ว่า เราได้อ้อนวอนได้เตือนสติได้ว่ากล่าวแก่ท่านเปนนักหนาทุกคน ดุจดังบิดากับลูกตน จะให้ท่านประพริทธิซึ่งควรแก่พระเจ้าผู้ทรงเรียกท่าน ควัยหวังจะให้ท่านมาถึงเมืองแลรัศมีแห่งพระองค์ เพราะเหตุดังนี้เราจึ่งโมทนาพระเจ้าเปนนิจอยู่ ควัยว่าท่านได้รับคำพระเจ้าที่ท่านได้ยินแต่เรา ท่านมิได้รับคำของมนุษ แต่ว่าตามซึ่งแท้จริง ได้รับคำพระเจ้าซึ่งเปนกำลังในท่านทั้งหลายที่เชื่ออยู่ ดูกรพวกพี่น้องท่านทั้งหลายนี้ได้ทำตามหย่างพวกลูกสิษของพระเจ้า ที่อยู่ในเมืองยูดายที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริศ ควัยว่าเขาได้ทลอะไรแต่พวกยูดาย ท่านได้ทลแต่พลเมืองของท่านเหมือนกัน พวกยูดายนั้นได้ประหารพระ

เยซู ผู้ เปน เจ้า กับ ทั้ง ผู้ ทำนาย ของ เขา ด้วย แล ได้ ไล่ เฆี่ยว เฆ่น เรา เขา มิ ได้ เปน ที่ ชอบ แก่ พระเจ้า แล ยัง ต่อ สู้ ขัด ขวาง กับ คน ทั้งปวง ห้าม มิ ให้ เรา ว่ากล่าว แก่ คน ต่าง ประเทษ เพื่อ จะ ให้ เขา รอด ได้ ดั่งนี้ และ เขา จึ่ง ทำ ให้ ความ ผิด เขา ได้ สำเรจ ทุกอย่าง แต่ ว่า พระราช อาชฺญ ใน ที่ สุด เบื้อง ปลาย มา ใกล้ เขา แล้ว ฯะ

๑๗ ◎ โอ้ พวก พี่ น้อง ฝ่าย เรา เล่า แม้น ถึง เรา จะพรัด พราก จาก ท่าน น่อย หนึ่ง ด้วย กาย มิ ใช่ ด้วย จิตร เรา ยัง มี ใจ ปราถนา เปน อัน มาก หยาก จะเหน หน้า ท่าน อีก เหตุ ฉะนี้ เรา จะใคร่ ไป หา ท่าน ข้า คือ เปาโล ได้ ตั้ง ใจ ดั่งนี้ หน หนึ่ง สอง หน แล้ว แต่ ว่า ซาตาน ขัด ขวาง ไว้ มิ ให้ไป ก็ จะเปน สิ่ง อันใด เล่า ที่ จะเปน ที่ ไว้ ใจ ที่ ยินดี เปน พวง มาลา เปน มงกุฎ ให้ชื่นอก ชื่นใจ ของ เรา เฉภาะ พระเยซูคริศ ผู้ เปน เจ้า เมื่อ พระองค์ เจ้า จะ เสดจมา มิใช่ ท่านเอง หรื ด้วยว่า ท่าน เอง เปน ศีแสง รัศมี แล ที่ ยินดี ของเรา

◎ บท ๓ ฯ

◎ เหตุ ดั่ง นั้น เมื่อ เรา ยัง คอย อยู่ อีก มิ ได้ เรา ก็ เหน ชอบ ที่ เรา จะ ตก หลัง แต่ พวก เดียว ใน เมือง อเธนาย แล้ว เรา จึ่ง ได้ ใช้ ติโมเธียว ผู้ พี่ น้อง ของ เรา เปน ผู้ รับ ใช้ แห่ง พระเจ้า แล้ว เปน ผู้ ช่วย เรา ในการ ประกาษ มงคลโอวาท แห่ง พระคริศโต ไป หา ท่าน ให้ ตั้ง มั่น แล มี ใจ กล้า ใน ที่ ท่าน เชื่อ นั้น มิ ให้ ใคร ผู้ ใด สะเทือน สะท้าน หวาด ไหว ด้วย ความยาก ลำบาก เช่น นี้ ด้วย ท่าน เอง รู้ อยู่ ว่า อัน เรา จะ ต้อง ความ ดั่งนี้ ก็ กำหนด ไว้ แก่ เรา แล้ว แล้ว เมื่อ เรา อยู่ กับท่าน เรา ได้บอก ไว้ก่อน แล้ว ว่า เรา จะต้อง ตรำ ลำบาก แล ท่าน ก็ รู้ ว่า ได้ เปน มา เหมือน เช่น ว่า นั้น ฯ

๕ ◎ เหตุ ฉะนี้ เมื่อ ข้า จะคอย อีก มิ ได้ ข้า จึ่ง ใช้คน ไป เพื่อ จะรู้ ด้วย ความ เชื่อ ของ ท่าน กลัว เกลือก ว่า ผู้ ทด ลอง ท่าน นั้น จะลวง ท่าน ให้ หลง และ ซึ่ง ข้า อุษาห์ ทำ นั้น ก็ จะเปน เปล่า ๆ เสีย แล้ว แต่ ว่า เมื่อ ติโมเธียว กลับ มา แต่ ท่าน มา หา เรา แล กล่าว ความ อัน ดี ว่า ด้วย ความ เชื่อ แล

ความรักษ ของ ท่าน แล้ว ว่า ท่าน คิด ถึง เรา ดี ๆ เสมอ มิได้ ขาด หยาก จะได้ ภบ กัน กับ เรา เหมือน หย่าง เรา หยาก ภบ กัน กับ ท่าน ดูกร พวก พี่ นอ้ง ดว้ย ความ ดั่งนี้ เรา จึ่ง คอ่ย ได้ ความ ทุเลา ดว้ย ท่าน เพราะ ความ ยาก ลำบาก แล ขัดสน ที่ เรา ได้ ทน นั้น ข้อ ที่ ท่าน เชื่อ นั้น ให้ เรา คอ่ย บันเทา ทุกข ดว้ย ว่า บัดนี้ ถ้า ท่าน ยืน มั่น คง ใน พระองค์ เจ้า ชี่วิตร ของ เรา ก็ จะคง อยู่ ดี เรา จะ ได้ ถวาย คำ โมทนา สรรเสิญ พระคุณ แห่ง พระ เจ้า เพราะ ท่าน ศัก เท่าไร ดว้ย ความ ชื่นชม ยินดี ซึ่ง เรา มี ใน ท่าน ต่อหน้า พระเจ้า ทุก หย่าง เรา ได้ สวด วิงวอน ขอ ทั้ง กลางวัน กลางคืน เปน อัน มาก ยิ่ง นัก ด้วย หยาก ให้ ได้ เหน หน้า กัน กับ ท่าน จะได้ เอา สิ่ง ซึ่ง ขาด อยู่ ใน ความ เชื่อ ของ ท่าน เพิ่ม เติม ให้ ฝ่าย พระเจ้า พระองค์ ผู้ เปน บิดา เรา กับ พระเยซู ครีศ ผู้ เปน เจ้า เรา ให้ จัด แจง ทาง ที่ เรา จะ ได้ ไป หา ท่าน นั้น เถิด แล้ว พระองค์ เจ้า จะ ให้ ท่าน มั่งคั่ง บริบูรณ ดว้ย ความ รักษ ต่อ กัน แล กัน แล ต่อ คน ทั้งปวง เถิด ดุจดั่ง เรา ได้ รักษ ต่อท่าน ทั้ง หลาย ให้ จิตร ใจ ของ ท่าน ปราศจาก ซึ่ง จะติ เตียน ได้ และ ตั้ง มั่นคงใน ความ ชอบ บริสุทธิ ต่อหน้า พระเจ้า ผู้เปน พระบิดา เรา ใน กาละ เมื่อ วัน ซึ่ง พระเยซูครีศ ผู้ เปน เจ้า เรา จะ เสดจ มา ดว้ย คน บริสุทธิ ทั้งปวง แห่งพรองค์

๏ บท ๔ ฯ

๑ ดูกร พวก พี่ นอ้ง ทั้งหลาย ใน ที่ สุด ปลาย เรา เหน แก่ พระเยซู เจ้า จึ่ง ขอ และ ออ้น วอน ท่าน ครั้น ท่าน ได้ รับ คำ แต่ เรา แล้ว ว่า ท่าน ได้ ประพรึทธิ หย่างไร จึ่ง จะเปน ที่ ชอบ แก่ พระเจ้า ก็ ให้ ท่าน ประพรึทธิ ดั่ง นั้น เปน อันมาก และ เปน อัน ยิ่ง ดว้ย ว่า ท่าน รู้อยู่ ใน ถอ้ยคำ ซึ่ง เรา สั่ง ไว้ แก่ ท่าน ดว้ย เดช พระเยซู เจ้า อัน เปน ที่ ชอบ พระไทย แห่ง พระเจ้า คือ นี้ และ ให้ ท่าน เปน อัน บริสุทธิ สอาด ดี ให้ ท่าน กลั้น ไว้ จาก ซึ่ง การโลน ลามก ให้ รู้ ใน ที่ จะรักษา ซึ่ง เครื่อง อาการ คน ให้ บริสุทธิ เปน ศรี ของ ตัว มิให้ แปดเปื้อน ดว้ย ราคดัณหา เหมือน หย่าง คน ต่างประเทษ ที่ มิได้ รู้ จัก

พระเจ้า แล้วอย่าให้คนช่วงชิงเกินผิดต่อพี่น้องในการนี้ เพราะว่า พระองค์เจ้าเปนผู้ตัดสินชำระความเช่นนี้ทุกประการ เหมือนเราได้ว่ากล่าวสั่งสอนแก่ท่านแต่ก่อน ด้วยว่าพระเจ้ามิได้ทรงเรียกเราให้เปนที่โศกโครกลามกนั้น แต่ว่าให้เปนที่บริสุทธิ เหตุฉะนี้ถ้าใครผู้ใดมาขัดขวาง ก็มิใช่ขัดขวางต่อมนุษเท่านั้น แต่ว่าได้ขัดขวางต่อพระเจ้า ผู้โปรดประทานพระวิญาณบริสุทธิให้แก่ท่านทั้งหลาย ฯะ

๙ ๏ ฝ่ายการที่จะรักษพี่น้องทั้งหลายนั้น ท่านก็ไม่ต้องการที่ข้าจะเขียนว่าแก่ท่าน ด้วยว่าตัวท่านเองได้ร่ำเรียนแต่พระเจ้าแล้วว่า จะต้องรักษซึ่งกันแลกัน แลท่านก็ได้ทำดังนี้แล้ว ต่อพวกพี่น้องทั้งปวงที่อยู่ทั่วเมืองมาเกโดเนีย ดูกรพี่น้องเราอ้อนวอนขอให้ท่านทำดังนี้ให้ยิ่งมากขึ้นไป แลจงอุษาห์ให้สงบเงียบและทำให้เปนภารธุระของตน จงลงมือของท่านเองทำเหมือนหย่างเราได้สั่งสอนไว้ จึ่งจะได้ประพฤทธิซึ่งการชอบควรต่อคนภายนอก และตัวท่านเองจะไม่ขัดสนด้วยสิ่งใด ฯะ

๑๓ ๏ ดูกรพวกพี่น้อง ข้อซึ่งท่านจะมิได้รู้จักด้วยคนที่ล่วงหลับไปแล้วนั้นข้าไม่ภอใจ กลัวท่านจะเปนทุกขโศกเศร้าเหมือนคนอื่นที่ไม่มีที่จะไว้ใจได้ เพราะว่าถ้าเราเชื่ออยู่ว่า พระเยซูถึงความตายแล้วได้กลับเปนขึ้นจากตาย ก็เหมือนเช่นนั้นและ พระเจ้าจะเอาคนที่ล่วงหลับในพระเยซู ภามาด้วยพระองค์ เพราะความข้อนี้เราจะว่าแก่ท่านตามคำพระองค์เจ้าว่า เราจะมีชีวิตรคอยอยู่จนพระองค์เจ้าจะเสดจมานั้น จะมาก่อนคนที่ล่วงหลับไปนั้นหามิได้ ด้วยว่าพระองค์เจ้าจะเสดจลงมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงก้องสนั่นโกลาหลด้วยเสียงทูตสวรรค์ผู้ใหญ่และแตรพระเจ้า แลคนที่ตายในพระคริศโตจะเปนขึ้นมาก่อน ภายหลังเราที่มีชีวิตรคอยอยู่ จะต้องรับขึ้นในเมฆด้วยกันกับพวกเหล่านั้น แล้วจะได้ภบกันกับพระองค์เจ้าใน

ชำภร ประเทษ ทั้ง นั้นและ จึ่ง จะอยู่ พร้อม กัน กับ พระองค์ เจ้า เปน อัตรา เหตุ ฉะนี้ จง เอา คำ นี้ เปน ที่ ทุเลา บันเทา ควัย กัน แล กัน เถิด ฯะ

๏ บท ๕ ฯ

๑ ดูรา พี่ น้อง ทั้งหลาย ข้อ ซึ่ง ข้า จะเขียน ว่า แก่ ท่าน ควัย กาล และ เวลา กำหนด ก็ หา ต้อง การไม่ ควัย ท่าน รู้ ถี่ถ้วน แล้ว ว่า กาล วัน แห่ง พระองค์ เจ้า จะมา เหมือนหย่าง ขะโมย มาใน เพลา กลางคืน ควัย ว่า ครั้นเขา ประมาท ว่า เงียบ ดี อยู่ หมด มั่นคง อยู่ หมด เมื่อ นั้น และ ความ ฉิบหาย จะมา ถึง เขา เรว พลัน ดุจ ดั่ง ผู้ หญิง อัน มี ครรภ บังเกิด ปวด ขึ้น แล้ว จะหนี ให้ พ้น มิได้ แต่ ฝ่าย ท่าน เล่า ผู้ พวก พี่ น้อง ท่าน มิได้ อยู่ใน ที่ มืด จะให้ วัน นั้น มา ถึง ท่าน เหมือน หย่าง ขะโมย เพราะ ว่า ท่าน ทั้ง ปวง เปน ลูก แห่ง ความ สว่าง ลูก ของ เพลา กลางวัน เรา มิ ได้เปน ลูก ของ เพลา กลางคืน แล ความ มืด เหตุ ฉะนี้ อย่า ให้เรา นอน หลับ หย่าง คน อื่น แต่ ว่า ขอ เฝ้า ระวัง ตัว อยู่ เถิด เพราะ ว่า คน ที่ นอน หลับ นั้น ย่อม นอน กลางคืน แล คน ที่ กิน เล่า เมา นั้น ก็ ย่อม กิน กลางคืน แต่ ว่า เรา เปน ฝ่าย ข้าง กลาง วัน แล้วให้ เรา ระวัง เอา ความ เชื่อ แล ความ รักษ เปน ที่ ป้อง อก ที่ จะปก ป้อง ศีสะ นั้นให้ เอา ความ ไว้ ใจใน ที่ จะรอด ควัย ว่า พระเจ้า มิ ได้ เอา เรา ตั้ง ไว้ เปน ที่ จะ รับ พระราช อาชญา แต่ ว่า จะ ให้ ได้ รอด ควัย เดช พระเยซู คริศ เจ้า เรา ผู้ ได้ ตาย แทน เรา เพื่อ ว่า ถ้า เรา ตื่น เฝ้า ระวัง อยู่ ก็ดี หรื นอน หลับ ไป ก็ ดี เรา ยัง จะมี ชีวิทร อยู่ ควัย กัน กับ พระองค์ เหตุ ฉะนี้ จง เตือน สติ ซึ่ง กัน แล กัน แล สร้าง ขึ้น ไว้ เหมือน หย่าง ท่าน ทำ นั้น ฯะ

๑๒ ๏ ดูกร พวก พี่ น้อง เรา วาน ท่าน ให้ รู้ จัก คน ที่ ทำการ ใน ถ้ำกลาง ท่าน ทั้งหลาย เหล่านั้น ที่ เปน ใหญ่ แก่ ท่าน ฝ่าย การ พระองค์เจ้า แล ได้ สั่งสอน เตือน สติ ท่าน แล้ว จง นับถือ รักษใคร่ กัน กับ คน เหล่านั้น เปน อัน มาก เพราะ การงาน ซึ่ง เขา ทำ นั้น และให้ ท่าน อยู่ นิ่ง ๆ เงียบ ควัย กัน ฯะ

๏ เรา ก็ ออ้น วอน ท่าน พวก พี่ น้อง ให้ ช่วย ว่ากล่าว เตือน สติ แก่ คน

โหยก เหยก ช่วย คน ที่ เสีย ใจ นั้น ให้ ค่อย ได้ ความ บันเทา ทุกข ให้
ช่วย ชู กำลัง คน ที่ มี กำลัง อ่อน ให้ ท่าน มีใจ อด ทน ไว้ นาน แก่ คน ทั้งปวง
จง คอย ระวัง ดู อย่า ให้ ใคร ทำ ผิด ตอบ แทน ความ ผิด ของ ผู้ ใด แต่ว่า
จง แสวง หา ซึ่ง ความ ชอบ ดี ใน ท่าน ด้วย กัน เอง ก็ดี และ ใน คน ทั้งปวง
ก็ดี ให้ เสมอ ทุก เมื่อ จง อะพิรม ยินดี เปน นิจ ตั้ง ใจ สวด ไป อย่า ให้ ขาด
ใน การ ทุก สิ่ง จง โมทนา พระคุณ เถิด ด้วย ว่า การ นั้น จะเปน ที่ ชอบ พระ
ไทย พระเจ้า ต่อ ท่าน ใน พระเยซู คริศ อย่า ให้ ดับ พระวิญาณ คำ ทำนาย
นั้น อย่า ประมาท หมิ่น ซึ่ง สิ่ง ทั้งปวง จง พิจาระณา ลอง ดู ซึ่ง ชอบดี
แล้ว ก็ เลือก ถือ ไว้ ซึ่ง การ มี ลักษณะ ดู ชั่ว นั้น จง หลีก เสีย ทุกสิ่ง แล้ว
พระเจ้า แห่ง ความ ศุข สำราญ กระทำ ให้ ท่าน ทั้งหลาย เปน อัน บริสุทธิ ที่เดียว
เถิด แล ให้ สิ้น ทั้ง วิญาณ แล จิตร แล กาย ของ ท่าน เปน ที่ จะติเตียน ไม่
ได้ แล รักษา ไว้ จน ถึง กาล แห่ง พระเยซู เจ้า เรา จะ เสดจ มา ผู้ ที่ ทรง
เรียก ท่าน เปน ผู้ ซื่อ สัจ แล้ว จึ่ง จะทำ ดังนี้ ฯะ
๒๕ ๏ ดูกร พี่น้อง ทั้งหลาย จง สวด เพราะ เรา คำนับ ซึ่ง พี่น้อง ทั้งปวง
ด้วย จูบ กัน เปน อัน บริสุทธิ ข้า จะให้ ท่าน ทั้งหลาย สาบาล ออก ชื่อ พระ
องค์ เจ้า ว่า จะอ่าน หนังสือ นี้ แก่ พี่ น้อง อัน บริสุทธิ ทั้งปวง พระคุณ แห่ง
พระเยซู คริศ ผู้ เปน เจ้า เรา จง บังเกิด มี แก่ ท่าน ทั้งหลาย เถิด ฯะ
๏ หนังสือ ซึ่ง เปาโล ฝาก แก่ สิษ ใน เมือง เธซะโลนิเก ฉะบับต้น จบ แล้ว ฯ

II. Thessalonians.

๏ หนังสือ ซึ่ง เปาโล ฝาก แก่ พวกสิษ ในเมือง เธซะโลนิเก ฉะบับ สอง ฯะ

๏ บท ต้น ฯ

๑ เปาโล กับ ซีละวาโน แล ติโมเธียว ฝาก โอวาท มา ถึง พวก ลูกสิษ
ชาว เมือง เธซะโลนิเก ที่ อยู่ ฝ่าย พระบิดา เจ้า เรา และ ฝ่าย พระเยซู
คริศ เจ้า พระคุณ แล ความ ศุข สำราญ มา แต่ พระเจ้า ผู้ เปน บิดา เรา
และ แต่ พระเยซู คริศ เจ้า จง บังเกิด ขึ้น แก่ ท่าน ทั้งหลาย เถิด ฯะ

๓ ๑ ดูกร พวก พี่ นอ้ง จำเปน ให้เรา โมทนา พระเจ้า เพราะ ท่าน เสมอ ทุกเวลา เหมือน หย่าง ควร อยู่ ดว้ย ว่า ความเชื่อ ของ ท่าน ใหญ่ ขึ้น เปน อัน ยิ่ง นัก แล ความ รักษ แห่ง ท่าน ทุก คน ที่ รักษ ต่อ กัน นั้น ใหญ่ ขึ้น ดว้ย แต่ เพียง ว่า ให้เรา เอง อวด ดว้ย ท่าน แก่ พวก ลูกสิษ แห่ง พระ เจ้า ใน หลาย ตำบล เพราะ ความ เพียร แล ความ เชื่อ ของ ท่าน ที่ ท่าน สำแดง เมื่อ ตอ้ง เขี้ยว เขน แล ได้ ความ ยาก ลำบาก ทั้งปวง นี่ และ ลัก ขณะ สำคัญ ว่า พระเจ้า จะทรง พิภากษา โดย สุจริต ให้ ถือ ว่า ท่าน เปน อัน ควร แก่ เมือง แห่ง พระเจ้า เพราะ เมือง นั้น ท่าน จึ่ง ได้ ทน ความ ยาก ดว้ยเปน อัน ชอบ ควร ซึ่ง พระเจ้า จะ บันดาล ให้ อันตราย บังเกิด มี แก่ คน ที่ ทำ อันตราย แก่ ท่าน แล ความ ศุข สำราญ แก่ ท่าน ที่ ตอ้ง ร้าย นั้น จะเปน ครั้ง เมื่อ พระเยซู ผู้เปน เจ้า เสดจ ปรากด มา จาก สวรรค์ ดว้ย บันดา ทูต สวรรค์ แห่ง พระองค์ แต่ ลว้น มี ริทธิ ดว้ย เปลว เพลิง จะลง พระราช อาชญา แก่ คน ที่ มิได้ รู้ จัก พระเจ้า กับ ทั้ง คน ที่ มิ ได้ ฟัง มงคล โอวาท แห่ง พระเยซู คริศ เจ้า เรา คน เหล่า นั้น จะตอ้ง โทษ ดว้ย ฉิบหาย จาก พระภักตร พระองค์ เจ้า แล จาก รัศมี แล เดช แห่ง พระองค์ เปน นิจ กาล ครั้ง เมื่อ พระองค์ จะ เสดจ มา จะได้ เกรียติ ยศ ใน คน บริสุทธิ ทั้งปวง แห่ง พระองค์ แล้ว ใน กาล วัน นั้น จะ เปน ที่ พิศวง แล หน้า ชม แก่ คน ทั้ง ปวง ที่ เชื่อ อยู่ เพราะ ท่าน ได้ เชื่อ คำ พญาณ ของ เรา แล้ว และ เพื่อ เหตุ อัน นั้น เรา จึ่ง สวด ขอ เพราะ ท่าน เปน อัน อัตรา ให้ พระเจ้าของ เรา ถือ ว่า ท่าน เปน คน ควร จะเรียก แล้ว ให้ ซึ่ง ความ ชอบ แก่ พระกรรุณา แล การ เชื่อ ใน พระริทธิ พระเดช นั้น ถว้น สำเรจ ใน ท่าน ทั้งหลาย เถิด พระนาม แห่ง พระเยซู คริศ ผู้ เปน เจ้าเรา จึ่ง จะได้ ซึ่ง เกรียติยศ ใน ท่าน และ ท่าน ได้ ใน พระองค์ ตาม พระคุณ แห่ง พระเจ้า เรา แล พระเยซู คริศ เจ้า ฯะ

๑ บท ๒ ฯ

๑ ดูกร พี่ นอ้ง ทั้งหลาย เมื่อ เรา ว่า ดว้ย กาล พระเยซู คริศ เจ้า เรา

เสดจ มา แล เรา จะมา ประชุม พร้อม กัน ต่อ หน้า พระองค์ นั้น เรา ยัง ขอ้น วอน ท่าน มิ ให้ ดว่น สะเทือน สะท้าน เสีย ใจ หรื เปน ทุกข ดว้ย วิญญาณ ดว้ย ถอ้ย คำ หรื ดว้ย หนังสือ เหมือน หย่าง หนังสือ มา แต่ เรา ที่ จะว่า กาล วัน แห่ง พระองค์ เจ้า จะมา ถึง เรว ก็ หา มิ ได้ แล้ว อย่า ให้ ใคร ผู้ ใด ทำ ให้ ท่าน หลง ดว้ย ข้อ ใด ๆ อื่น ดว้ย ว่า ถ้า คน มิ ได้ ถอย เสื่อม สูญ เปน อันมาก เสียก่อน แล มนุษ ที่ ทำผิด นั้น อัน เปน สำหรับ ความฉิบหาย จะเกิด ขึ้น ขัด ขวาง และ ยก ตัว สูง เหนือ สาระพัด ที่ เขา เรียก ว่า พระเจ้า หรื ซึ่ง เปน ที่ ไหว้ นมัศการ นั้น เพียง ว่า เขา จะนั่ง อยู่ ที่ วิหาร แห่งพระเจ้า เหมือน หนึ่ง เปน พระเจ้า แล้ว สำแดง ตัว ว่า เปน พระเจ้า แล ตัว ท่าน ทั้งหลาย จำ มิได้ หรื ว่า ครั้ง เมื่อ ข้า ยัง อยู่ กับ ท่าน ข้า ได้ ว่า ดั่งนี้ แก่ ท่าน แล้ว ท่าน รู้ อยู่ ว่า จะเปน สิ่งใด ที่ ห้าม เขา บัดนี้ เพื่อ เขา จะได้ เปน ปรากด ใน เวลา กำหนด นั้น ดว้ย ว่า ข้อ ลับลึก อัน ผิด ร้าย นั้น เปน กำลัง ขึ้น แล้ว บ้าง จน ถึง ที่ ห้าม นั้น จะยก ยัก ย้าย เสีย เมื่อ นั้น และ ผู้ ไม่ ถือ บัญญัติ ก็ จะเปน ปรากด มา ผู้ นั้น และ พระเยซู เจ้า จะ ทำลาย เสีย ดว้ย ลม พระโอฐ และ จะผลาน เสีย ดว้ย พระรัศมี แล เดช เมื่อ พระองค์ จะ เสดจ มา ซึ่ง เขา จะมา นั้นก็ จะเปน ดว้ย กำลัง ของ ซาตาน ดว้ย สำแดง อิทธิริทธิ ดว้ย ลักขณะ สำคัญ อัน เทจ เทียม ดว้ย อุบาย อัน พาล ร้าย ทุกหย่าง ต่อ คน สำหรับ ฉิบหาย ที่ มิ ได้ รับ แล รักษ ใน คำ สัจ จริง เพื่อ จะรอด ได้ เพราะเหตุ ดั่งนี้ พระเจ้า จึ่ง ใช้ให้ คน ทั้งปวง ที่ มิได้เชื่อ คำ สัจ จริง แล ยินดี แต่ ใน การ ผิด ทุจริต ให้คน เหล่า นั้น มี ใจ หลง เปน กำลัง ให้ เขา เชื่อ คำ เทจ มุษา เพื่อ เขา จะได้ ถึง ที่ พิภากษา ปรับ โทษ สิ้น ทุก คน แต่ ว่า ฝ่าย ท่าน โอ้ พวก พี่ น้อง ที่ รักษ แก่ พระเจ้า จำเปน ให้ เรา โมทนา พระเจ้า เพราะ ท่าน เสมอ มิ ได้ ขาด ดว้ย ว่า ตั้ง แต่ แรก เดิม พระเจ้า ได้ เลือก ท่าน ไว้ จะ ให้ ท่าน รอด ได้ ดว้ย พระวิญญาณ บันดาล ให้ บริสุทธิ แล ดว้ย กำลังเชื่อ ใน คำ สัจ จริง เพื่อ เหตุ อัน นี้ พระองค์ ทรง เรียก ท่าน ดว้ย มงคลโอวาท ซึ่ง

เรา ประกาษ อยู่ จะให้ท่าน ได้ส่วน รัศมี แห่ง พระเยซู คริศ ผู้ เปน เจ้าเรา ฯ
๑๕ ๏ ดูกร พี่ น้อง ทั้งหลาย เพราะ เหตุ ดั่งนี้ ท่าน จง ยืน มั่นคง ถือ คำ โอวาท ที่ ท่าน ได้ รับ แล้ว แม้น รับ ด้วย คำ ปาก พูด หรื เปน คำ หนังสือ ของ เรา แล พระเยซู คริศ เจ้า เรา พระองค์ เอง เปน พระเจ้า ผู้ เปน บิดา เรา ผู้ทรง รักษ เรา แล ประทาน ความ บันเทา อัน จำเริญ ไว้ เปน นิจ แล ที่ ไว้ ใจ ใน พระคุณ เปน อันดี จง ให้ บันเทา ทุกข ใน ใจ ของ ท่าน เถิด และ ให้ ท่าน ยืน มั่นคง ใน ถ้อย คำ ก็ดี ใน การ งาน ก็ดี ฯะ

๏ บท ๓ ฯ

๏ ดูกร พี่ น้อง ทั้งหลาย ใน ที่ สุด ปลาย ข้า จึ่ง ว่า ขอ สวด เพราะ เรา ขอ ให้ คำ พระองค์ เจ้า วิ่ง แผ่ ไป กอบ ด้วย รัศมีภาพย์ เหมือน หย่าง ใน ถ้า กลาง ท่าน ทั้งหลาย แล้ว ขอ ให้เรา พ้น จาก คน พาล ร้าย ด้วย ว่า ซึ่ง คน ทั้งหลาย จะเปน คน เชื่อ ฟัง นั้น หา มิ ได้ แต่ ว่า พระองค์ เจ้า เปน หน้าเชื่อ แล พระองค์ จะช่วย ชูกำลัง ท่าน และ จะปก ป้อง ท่าน ไว้ ให้ พ้น ซึ่ง ชั่วร้าย ที่เรา ได้ สั่งสอน ไว้ กับท่าน เรา ไว้ ใจ ใน พระองค์เจ้า ว่า ท่าน ยัง ประพฤทธิ ตาม แล้ว จะถือ ประพฤทธิ ต่อ ไป แล้ว ขอ ให้พระองค์ ชัก นำ จิตร ใจ ของ ท่าน ให้รักษ พระเจ้า และ ให้ มี ความ เพียร แล ขันตี ดุจ พระคริศโต เถิด
๖ ๏ โอ้ พวก พี่ น้อง เรา วาน ท่าน ด้วยเดชนาม พระเยซู คริศ เจ้า เรา อย่า ให้คบ พี่ น้อง ผู้ ใด ๆ ที่ ประพฤทธิ ผิด นอก เพศ ตัว แล้ว มิได้ ประ พฤทธิ ตาม คำ ซึ่ง ท่าน ได้ รับ ไว้ แต่ เรา ด้วย ว่า ท่าน เอง รู้ อยู่ ว่า ท่าน คง ประพฤทธิ ตาม หย่าง เรา เพราะ เรา มิได้ เลินเล่อใน การ ควร เมื่อ อยู่ กับ ท่าน เรา ก็ มิ ได้ รับ อาหาร ซึ่ง เปน ของ ประทาน ของ ผู้ ใด แต่ ทว่า ได้ อุษาห์ ทำการ ขวน ขวาย ทั้ง กลางวัน กลางคืน เพื่อ มิ ให้ ลำบาก แก่ ผู้ ใด ใน พวก ท่าน จะได้ ทำ ดั่ง นั้น เพราะ เรา ไม่ มี อำนาจ หา มิ ได้ แต่ ว่า จะ ได้ ยก ตัว เรา ตั้ง เปน แบบ แผน ประสงค์ จะให้ท่าน ทำ ตาม เรา ด้วย ว่า เมื่อ เรา ยัง อยู่ กับ ท่าน เรา ได้ สั่ง ดั่งนี้ ว่า ถ้า ใคร ผู้ ใด ไม่ มี ใจ ทำ การ

ก็ อย่าให้ ผู้ นั้น กิน เลย กล่าว คำ ดั่งนี้ เพราะ เรา ได้ ยิน ว่า คนใน พวก
ท่าน มี อยู่ บ้าง มัก เที่ยว เกิน เพศ ตัว ไม่ ใคร่ จะทำ การ งาน อะไร เลย
แต่ ว่า ยัง ทำ เกินไป เรา สั่ง แก่ คน เหล่า นั้น และ ออ้น วอน เขาให้ เหน
แก่พระเยซู คริศ เจ้า เรา แลให้ เขา ทำ การ เงียบ ๆ แล้ว เมื่อ จะกินให้ กิน
ซึ่ง เปน ของ ตัว เขา เอง โอ้ พวก พี่ น้อง ฝ่าย ท่าน อย่าให้ เลื้อย ล้า ซึ่ง จะ
ทำ การ ดี ถ้า บุคล ผู้ ใด ไม่ ฟัง ถ้อย คำใน หนังสือ เรา จง หมาย คน นั้น
ไว้ เถิด แล อย่า คบหา เขา เพื่อ เขา จะ ละอาย เสีย แต่ ว่า อย่าทำ แก่ เขา
เหมือน หนึ่ง เปน สัตรู จง ช่วย เตือน สติ เขา เหมือน หย่าง กับ พี่ น้อง ฯะ
๑๖ ๏ พระองค์ ผู้ เปน เจ้า ของ ความ สุข สำราญ พระองค์ เองโปรด
ประทาน แก่ ท่านให้ มี ความ สุข สำราญ ทุก ที่ ทุก หย่าง เถิด พระองค์ จง
สถิตย อยู่ กับ ท่าน ทั้งปวง เถิด คำ คำนับ ของ ข้า คือ เปาโล ด้วย มือ ข้า เอง
นี่ และ เปน สำคัญใน หนังสือ ทุก ฉะบับ ข้า เขียน หย่าง นี้ ว่า พระคุณ
แห่ง พระเยซู คริศ ผู้ เปน เจ้า เรา จง มี อยู่ กับ ท่าน ทั้งปวง เถิด อาเมน ฯะ
๏ หนังสือ ซึ่ง เปาโล ฝาก แก่ พวกสิษ ใน เมือง เธซะโลนิเก จบ แล้ว ฯะ

I. TIMOTHY.

๏ หนังสือ โอวาท ซึ่ง เปาโล ฝาก มา ถึง ติโมเธียว ฉะบับ ต้น ฯะ

๏ บท ต้น ฯ

๑ ๏ เปาโล ผู้ เปน ทูต แห่ง พระเยซู คริศ ที่ เปน พระเจ้า ผู้ เปน ที่ รอด
ของ เรา แล พระเยซู คริศ เจ้า อัน เปน ที่ ไว้ ใจ ของ เราได้ ตั้ง ไว้ นั้น ฝาก
มา ถึง ติโมเธียว ผู้ เปน ลูก แท้ ใน การ เชื่อ พระคุณ พระกรรุณา แล ความ
สุข สำราญ มา แต่ พระเจ้า ผู้ เปน พระบิดา เรา แล แต่ พระเยซู คริศ เจ้า
เรา จง บังเกิด มี แก่ ท่าน เถิด ฯะ
๓ ๏ เมื่อ ข้า จะไป เมือง มาเกโดเนีย นั้น ข้า ได้ ออ้น วอน ท่านให้ คอย
อยู่ ใน เมือง เอฟีโซให้ สั่ง ลาง คน ว่า อย่า ได้ สอน หย่าง อื่น เลย แล้ว
อย่าให้ เชื่อ ถือ เรื่อง นิยาย แล เรื่อง สะกูล ขจกิ อัน ยืด ยาว ไม่ สิ้น ไม่ สุด เลย

เปน เหตุ ที่ จะให้เกิด ถุ้ม เถียง กัน มาก จะได้ เปน ทางให้พระเจ้า สร้าง ขึ้น ใน ความ เชื่อ ก็ หา มิ ได้ และ เหตุ ผล แห่ง คำ สั่ง สอน เรา นั้น คือ ความ รักษ อัน เกิด มา แต่ ใจ บริสุทธิ แลใจ ซึ่ง สังเกด ผิด แล ชอบ เปน อัน ดี แล ความ เชื่อ เปน อัน แท้ ลาง คน ละ เสีย ซึ่ง สิ่ง เหล่า นี้ แล้ว กลับ ไป หา เหตุ ที่ จะถุ้ม เถียง กัน เปล่า ๆ หยาก จะได้ ยก ตัว เปน ครู เปน อาจาริย์ สั่ง สอน บัญญัติ แต่ ว่า ข้อ ซึ่ง เขา ว่า นั้น เขาไม่ เข้า ใจ เขา ไม่ รู้ จัก ใน การ ที่ เขา สอน แต่ ฝ่าย เรา เล่า เรา รู้ จัก ว่า พระบัญญัติ นั้น ถ้า คน ประพฤทธิ ตาม ก็ ชอบ ดี อยู่ เรา ก็ รู้ อยู่ ว่า พระบัญญัติ มิ ได้ ตั้ง ไว้ สำหรับ คน ดี ได้ ตั้ง ไว้ สำหรับ คน ผิด คน แขง กระด้าง คน ร้าย คน บาป คน ไม่ นับ ไม่ ถือ ซึ่ง สิ่ง บริสุทธิ คน ประมาท คน กระทำ ปิตุฆาต มาตุฆาต คน ฆ่า ผู้ ฟั่น คน คน ผิด ประเวณี ชาย หญิง คน ที่ ทำ โสกโครก คือ เสพ ผู้ ชาย กับ ผู้ชาย ด้วย กัน ที่ ลัก ผู้ คนไป ขาย คน พูด ปด กล่าว คำ มุสา คน มัก สะบด ษาบาน ตัว แล้ว ถ้า มี สิ่งใด อื่น ที่ ผิด กัน กับ คำ สั่ง สอน อัน บริสุทธิ ตาม มงคล โอวาท ซึ่ง ฝาก ไว้ แก่ ข้า แล เปน คำ อัน วราเดช แห่ง พระเจ้า ผู้ ถอบ ด้วย บรมศุข ข้า ก็ โมทนา พระคุณ พระเยซู ครีศ เจ้า เรา ที่ ได้ ช่วย ชู กำลัง ข้า เพราะ ว่า พระองค์ ทรง ถือ ว่า ข้า เปน คน ซื่อ สัจ จึ่ง ตั้ง ข้า ไว้ ให้ เปน ที่ รับ ใช้ ใน การ สิ่ง นี้ ถึง มาท แม้น ว่า แต่ ก่อน ข้า ได้ เปน คน กักขะละ หยาบช้า เฆี่ยว เขน ทำร้าย แต่ ว่า ข้า ได้ รับ พระกรุณา เพราะ ว่า เมื่อ ข้า ได้ ทำ นั้น ข้า ทำ มิ ได้ รู้ มิ ได้ เชื่อ ฝ่าย พระคุณ แห่ง พระองค์ ผู้ เปน เจ้า เรา นั้น เปน อันใหญ่ เหลือ ล้น ด้วย ความ เชื่อ แล ความ รักษ ใน พระเยซู ครีศ คำ นี้ และ เปน คำ สัจ แล ควร ซึ่ง คน ทั้งปวง จะรับ เชื่อ คือ ว่า พระเยซู ครีศ เสดจ มา ในโลกย์ เพื่อ จะช่วย คน บาปให้รอด ใน พวก นั้น ข้า ได้ เปน เอก เปน ใหญ่ แต่ ว่า ข้า ได้ รับ พระกรุณา เพราะ เหตุ อัน นี้ คือ ว่า พระเยซู ครีศ จะ สำแดง ซึ่ง อด กลั้น พระไทยให้ครบ สำ เรจใน ข้า เปน ต้น ให้ เปน แบบ แผน เปน ตัว หย่าง แห่ง คน ทั้งปวง ที่

ภายหลัง จะมา เชื่อใน พระองค์ ภอ จะได้ ชีวิตร อัน จำเริญ ไว้ เปน นิจ รัศมี แล เดชะ นุภาพ จง มี แก่ พระมหา กระษัตร อัน จำเริญ เปน อัตรา อัน มิได้ เปื่อย เน่า อัน มิ ได้ ปรากฎ แก่ ตา คือ พระเจ้า องค์เดียว เดชะ นุภาพ แก่ พระองค์ จง มี สืบ ๆ กันไป เปน นิจกาล อาเมน ฯะ

๑๙ ๏ ข้า ก็ สั่ง สอน ท่าน คิโมเธียว ผู้ ลูก ดั่งนี้ ตาม คำ ทำนาย ซึ่ง มี มา แต่ ก่อน ว่า ดวัย ท่าน ให้ ท่าน ทำ การ ทหาร เปน ทหาร หย่าง ดี ใน การนี้ จง มี ใจ เชื่อ แล ใจ สังเกด ผิด แล ชอบ เปน อันดี อัน นี้ ลาง คน ละ ทิ้ง เสีย แล้ว ทำให้ เสีย ความ เชื่อ เหมือน หนึ่ง สำเภา แตก ใน คน เหล่า นั้น มี ฮุเมนาย กับ อาเลกซันดโร ที่ ข้า ได้ มอบ ไว้ กับ ซาตาน แล้ว ให้ เขา เรียน รู้ มิ ให้ เขา พูด หยาบช้า ได้ ฯะ

๏ บท ๒ ฯ

๏ ซึ่ง เปน ปะถม คิด นั้น ข้า ออ้น วอน ว่า ให้ ตั้งใจ สวด วิง วอน ขอ แล โมทนา พระคุณ เพราะ คน ทั้งปวง เพราะ พระมหา กระษัตร แล ผู้ เปน ขุนนาง ทั้งปวง เพื่อ เรา จะได้ เลี้ยง ชีวิตร เปน อัน สงบ เงียบ ศุข สำราญ ดวัยใจ เกรง กลัว แล ชอบ ธรรม อัน นี้ และ เปน การ อัน ควร และ เปน ที่ ชอบ ต่อ หน้า พระเจ้า ผู้ เปน ที่ รอด ของ เรา ผู้ ทรง พระไทย ประสงค์ จะให้ คน ทั้งปวง ถึง ที่ รอด แล รู้ ซึ่ง สัจ จริง ได้ ดวัย ว่า มี พระเจ้า แต่องค์ เดียว แล มี คน กลาง พระเจ้า กับ มนุษ แต่ ผู้ เดียว คือ พระเยซูคริศ ที่ ได้ ประทาน พระองค์ เปน ที่ ถ่าย คน ทั้งปวง ไว้ มี คำ พญาณใน เวลา อัน ควร เพื่อ เหตุ อันนี้ ข้า จึ่ง ตอ้ง ตั้ง เปน ผู้ ประกาษ แล เปน ทูต เปน ครู สั่งสอนใน นา ๆ ประเทษใน คำ ที่ จะเชื่อ แล คำ สัจ จริง ข้า จึ่ง ว่า จริง ๆ มิได้ ปด เลย ฯะ

๘ ๏ ข้า จึ่ง หยาก จะให้ บุรุษ ทั้งปวง ทุก แห่ง ให้ สวด ขอ ดวัย ยก มือ บริสุทธิ ปราศจาก โมโห แล ความ สงไส แล ถุ้ม เถียง ฝ่าย ผู้ หญิง เล่า ก็ เหมือน กัน ให้ แต่ง ตัว ดวัย ผ้า อัน สมควร ดวัยใจ เกรง ละอาย ใจ คิด แต่ สม กับ ตัว มิ ใช่ ดวัย ถัก ผม เกล้า มวย หรื เครื่อง ทอง เครื่อง

เพชร์ หรื ผ้า ผ่อน อัน แพง นัก แต่ ว่า ดวัย การ งาน อัน ดี ชอบ ควร แก่ ผู้ หญิง ที่ ประกาษ ตัว ว่า เปน ผู้ ปรนิบัติ ใน พระสาศนา ซึ่ง ผู้ หญิง ที่ เรียน นั้นให้ เรียน นิ่ง ๆ อยู่ ฟัง ดวัยใจ อ่อน นอ้มทุก หย่าง ดวัย ว่า ข้า มิ ยอมให้ ผู้ หญิง สอน หรื ข่ม ขี่ ผู้ชาย แต่ ว่าให้นิ่ง ๆ อยู่ เพราะ ว่า ได้ สร้าง อาดาม ขึ้น ก่อน สร้าง ฮาวา ภายหลัง แล้ว อาดาม มิ ได้ ดอ้ง ฟ้อ ลวง แต่ ว่า ผู้หญิง ดอ้ง ฟ้อ ลวง จึ่ง หลง ผิดไป มาก แม้น ว่า ผู้ หญิง ยัง จะ รอด ได้ เพราะ ได้ คลอด ลูก ถ้า แล จะคง อยู่ ใน ความ เชื่อ แล ความ รักษ แล การ บริสุทธิ กับ ถือ คิด เปน อัน สมควร จึ่ง จะรอด ได้ ฯะ

๏ บท ๓ ฯ

๑ คำ นี้ เปน คำ แท้ จริง ว่า ถ้า ผู้ ใด ตั้งใจ ปราถนา ที่ จะเปน นาย ดู แล เขา ก็ ปราถนา สิ่ง การ อัน ดี ฝ่าย ผู้ เปน นาย ดู แล นั้น คง จะเปน คน อัน จะติเตียน มิ ได้ เปน ผัว แห่งเมีย คน เดียว เปน คน ระวัง ตัว ถือ ซึ่ง ควร แก่ ตัว รู้ จัก กิริยา ดี มิ อัชฌาไศรย ต่อ คน แขก บ้าน รู้ จัก ที่ จะ สั่ง สอน อัน จะ เปน คน กิน น้ำ อะหงุ่น มาก มัก ดี ด่า กัน หรื เปน คน กระหนี่ ทรัพย ก็ หา มิได้ แต่ ว่า เปน คนใจ อ่อน สุภาพ ให้ เปน ผู้ ครอง บ้าน เรือน แห่ง ตน ดวัย ดี ให้ลูก ตน ฟัง นบ นอบโดย ควร เพราะ ว่า บุคล มิได้ รู้ จัก ที่ จะ ครอง บ้าน เรือน แห่ง ตน แล้ว จะ เอาใจใส่ รักษา พวก ลูก สิษ แห่ง พระเจ้า หย่างไร ได้เล่า จะ เปน ลูก สิษ เข้ารีตใหม่ ๆ หามิได้ กลัว เกลือก ว่า จะ พอง ตัว ขึ้น แล้ว จะ ตกใน ที่ ปรับโทษ เหมือน หนึ่ง กับ ซาตาน อนึ่ง คง จะ เปน คน อัน คน อื่น ที่ อยู่ภาย นอก นั้น ถ้า จะ เปน พญาณ ว่า จะ ว่า ได้ แต่ สวัน ดี ทั้ง นั้น กลัว เกลือก ว่า จะ เปน ที่ เขา นินทา แล้ว จะ ตก ติด อยู่ ใน ข่าย ของ ซาตาน ฯะ

๘ ๏ ฝ่ายคน ที่ รับใช้ นั้น ก็ เหมือนกัน ให้ เปน คน ระวัง ตัว จะ พูด คำ สอง มิได้ ที่ จะ กิน น้ำ อะหงุ่น มาก ก็ มิได้ จะ เปน คนใจโลภ มิได้ ให้ เปน คน ถือ ข้อ ลับ ลึก แห่ง ความ เชื่อ ไว้ ในใจ สังเกต ผิด แล ชอบ เปน อัน บริ

สุทธิดี ครั้นเมื่อลอง ดู เหน ชอบ ก่อน แล้ว ถ้าไม่ มี ใคร ซัด ซวาง จึ่ง ให้เขาทำ การ สำหรับ คน รับ ใช้ ฯะ
๏ ฅวัย พวก ผู้หญิง เล่า ให้ถือซึ่งควร แก่ ตัว จะ เปน คน มัก นินทา ก็ มิได้ ให้มีใจ อ่อน สุภาพ และ ซื่อ สัจ ใน การ งาน ทั้งปวง ฝ่าย ผู้รับใช้ นั้นให้มี เมีย แต่ คน เดียว ให้บังคับ บันชา ลูก แล ชาว บ้าน ชาว เรือน ดี ๆ คนที่ รับ ใช้แล ทำ ให้พนัก งาร ของ คน นั้น สำเรจ์ ดี ๆ ก็ถึง ที่ ตั้ง ตัว เปน อันดี แล้ว จะ ประกาษ ซึ่ง คำ ควร จะ เชื่อใน พระเยซูคริศ ฅวัยใจ กล้า หาร เปน อัน มาก ฯะ
๑๕ ๏ ข้าเขียน หนังสือ ตั้ง นี้ ฝากให้แก่ท่าน ฅวัยไว้ใจ ว่า ไม่ ช้า ไม่ นาน ข้า จะ มา หา ท่าน เอง แต่ทว่า ถ้า ข้า จะ คอย ค้าง อยู่ ท่าน ยัง จะ รู้ ได้ว่า ท่าน คง จะ ประพริ์ทธิ หย่าง ไร ใน เรือน พระเจ้า คือ พวก ลูก สิษ แห่ง พระเจ้า ผู้ ทรง ชีวิตร อยู่ นั้น แล้ว ซึ่ง เปน เสา เปน ราก แห่ง ความ สัจ จริง ว่า ข้อ ซึ่ง ปรากด ว่า เปน ใหญ่ แท้ คือ ข้อ ลับ ลึก แห่ง การ ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า พระเจ้า ได้ เปน ปรากด ใน เนื้อ หนัง ปราศ จากโทษ ใน วิญญาณ เปน ปรากด ประจัก แก่ ฝูง ทูต สวรรค์ แล ครั้ง ข่าว ประกาษ แก่ นา ๆ ประเทษ ได้มี คน เชื่อ ในโลกย์ และ ได้ รับ ขึ้นใน รัศมี เดชานุภาพ แล้ว

๏ บท ๔ ฯ

๏ ฅวัย ว่า พระ วิญญาณ ได้ ตรัส แล้ว เปน ที่ จะ แจ้ง ว่า ต่อ ไป ภาย หลัง จะ มี ลาง คน ที่ จะ ย่อ หย่อน จาก ความ เชื่อ แล จะ ถือ คำ แห่ง วิญญาณ อัน ให้หลง แล คำ สอน ของ ผี ที่ ร่วม ปด ฅวัย ทาง ทำ เทียม ที่ ให้ ใจ ซึ่ง สังเกต ผิด แล ชอบ นั้น แขง ด้าน เสีย ไป ห้าม เสีย มิ ให้ เปน ผัว เมีย กัน มิให้ รับ อาหาร ซึ่ง พระเจ้า ได้ สร้าง ไว้ จะให้ คน ที่ ซื่อ สัจ แล รู้ ซึ่ง จริง แท้ รับ ฅวัยใจ กะตัญ รู้พระคุณ สิ่ง สาระพัด ซึ่ง พระเจ้า สร้าง ไว้ นั้น ก็ ดี อยู่ จะ ทิ้ง เสีย ไม่ ได้ ศัก สิ่ง เลย แต่ ว่า ควร จะรับ ฅวัยโมทนา พระคุณ ฅวัย ว่า เปน บริสุทธิ ไป ฅวัย คำ พระ แล คำ สวด เมื่อ ท่าน ได้ สั่ง สอน ซึ่ง เหตุ

การ ดั่ง นี้ไว้แก่ พวก พี่ นอ้ง ทั้งหลาย แล้ว ท่าน จึ่ง จะเปน ผู้รับใช้แห่ง พระเยซู ครีศ อัน ชอบ ดี ได้เลี้ยง ตัว แต่ ด้วย ถอ้ย คำ ที่ เชื่อ นั้น และ ด้วยโอวาท อัน ชอบ ซึ่ง ท่าน ติด ตาม ทัน ได้แล้ว นั้น แต่ว่า นิยายโฉด อับ ปรี ที่ สำหรับ ยายแก่ เล่าให้ ฟั่ง นั้น จง หลีก เสีย ให้พ้น และ จง อุษาหะ ใน การ ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า ข้อ ซึ่ง จะเอา กาย เล่น แข่ง กัน นั้น มี ประโยชน์ นอ้ย แต่ว่า ซึ่ง จะ ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า นั้น มี ประโยชน์ ทุก หย่าง มี คำ สัญา ว่า ด้วย ชีวิตร ที่ มี อยู่เดี๋ยว นี้ แล้ว ซึ่ง จะมี ไป ภาย ภาคหน้า คำ นี้ และ เปน คำ สัจ จริง แล ควร คน ทั้งปวง จะรับ เพราะ เหตุ อัน นี้ เรา จึ่ง อุษาห ทำ การ ก็ ดี แล ทล ความ ครหา นินทา ก็ ดี ด้วย ว่า เรา ไว้ ใจใน พระเจ้า ผู้ ทรง ชีวิตร ผู้ เปน ที่ พึ่ง ที่ รอด แห่ง คน ทั้งปวง แห่ง คน ที่ เชื่อ เปน ต้น เหตุ การ ทั้ง นี้ จง ว่ากล่าว สั่ง สอน ไป เถิด ฯะ

๑๒ ๏ ถึง ว่า ท่าน เปน คน หนุ่ม นั้น อย่า ให้ ใคร ประมาท ได้ แล้วให้ ท่าน เปน แบบ แผน เยี่ยง หย่าง แก่คน ทั้งหลาย ที่ เชื่อใน ถอ้ย คำ ก็ ดี ใน จิตร กิริยา ก็ ดี ใน ความ รักษ ใน ความ เชื่อ ใน ที่ ปราศจาก ซึ่ง ลามก กว่า ข้า จะมา จง เอาใจใส่ การ เรียน ดู หนังสือ การ ว่ากล่าว การ สั่งสอน อย่า ลืม เสีย ซึ่ง คุณ ที่ อยู่ใน ท่าน ด้วย กำลัง อัน จะ ทำนาย ได้ อัน ประทาน ให้แต่ ด้วย วาง มือ ของ พวก ผู้ เถ้า ผู้ แก่ เอาใจใส่ ใน การ ดั่งนี้ จง เอา ตัว ฝากไว้ แก่ การ นี้ ให้ ปรากฏ แก่ คน ทั้งปวง ว่า ท่าน ถึง ขนาด อันดี ประเสิฐ จง ระวัง ด้วย ตัว ท่าน เอง ระวัง ด้วย คำ สั่งสอน ของ ท่าน ค่อย อยู่ คอย ทำ ดั่ง นั้น เถิด เพราะ ว่า ถ้า ทำ ดั่ง นั้น จึ่ง จะเอา ตัว รอด ได้ทั้ง ผู้ฟั่ง ท่าน ด้วย

๏ บท ๕ ฯ

๏ ท่าน อย่า ว่า เปน คำ แขง แรง ต่อ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ แต่ ว่า จง วิง วอน เขา เหมือน กัน กับ เปน พ่อ จง ว่า กับ คน หนุ่ม เล่า เหมือน หย่าง เปน นอ้ง ชาย จง ว่า กับ ผู้ หญิง แก่ เหมือน เปน แม่ ถ้า กับ หญิง หนุ่ม เหมือน เปน นอ้ง สาว ด้วยใจ บริสุทธิ ทั้ง นั้น ฝ่ายแม่ ม่าย ที่ เปน แม่ ม่าย จริง ๆ จง นับ

ถือเถิด แต่ว่าถ้าแม่ม่ายผู้ใดมีลูกหลาน ให้ลูกหลานนั้นเรียนรู้ ที่ควรจะประพฤทธิในบ้านเรือนของคนก่อน แล้วจงทดแทนคุณพ่อ แม่ ด้วยว่าคำเหล่านี้และเปนคำสมควร และชอบต่อหน้าพระเจ้า อนึ่งหญิงที่เปนแม่ม่ายจริง ๆ และไม่มีลูกหลาน ก็ไว้เนื้อเชื่อใจในพระเจ้า แล้วได้ตั้งความปราถนาสวดวิงวอนไปทั้งกลางวันแลกลางคืน แต่ว่าถ้าหญิงนั้นกลับตั้งตัวอยู่ตามสนุกสบายของตัว หญิงนั้นก็จัดได้ชื่อว่าตายเมื่อยังเปนอยู่ เหตุการทั้งนี้ท่านจงว่ากล่าวสั่งสอนเถิด เพื่อเขาจะได้ปราศจากซึ่งจะติเตียนได้ ถ้าผู้ใดมิได้จัดแจงเลี้ยงชาวบ้านของตน แลพวกเพื่อนพี่น้องเปนต้น ผู้นั้นก็ได้ขัดเศษซึ่งความเชื่อแล้ว ก็ยิ่งร้ายกว่าคนที่มิได้เชื่อเลยนั้นอีก ที่จะเข้าบาญชีพวกแม่ม่ายนั้น ถ้าอายุศมน้อยกว่าหกสิบปีไม่ได้ แล้วคงเปนคนที่ได้เปนเมียของผัวคนเดียว มีการดีการคุณเปนพญาณฝ่ายตัว อนึ่งถ้าได้เลี้ยงลูกเต้า หรือได้รับแขกให้อาไศรย หรือได้ล้างตีนของคนบริสุทธิ หรือได้ช่วยสงเคราะคนที่ตกยากลำบาก หรือได้ติดตามหน่วงเอาการดีทุกหย่าง นั้นและจึ่งจะเข้าบาญชีได้ ฯะ

๑๑ ๏ แม่ม่ายหนุ่ม ๆ นั้นเว้นเสีย ด้วยว่าครั้นเขาจะเล่นหัวประมาทพระคริศโตได้แล้ว จึ่งจะค่อยมีผัว เขาถึงที่ปรับโทษ เพราะว่าเขาได้ละเสียซึ่งเชื่อเดิมนั้นแล้ว เขาพึงรู้จักเที่ยวเรือนนี้เรือนโน้นเปนคนเกียดคร้าน และจะเกียดคร้านสิ่งเดียวก็มิใช่ แต่ว่าเขามักพูดมากเปล่า ๆ ทำการเกินตัว พูดที่ไม่ควรจะพูดได้ เหตุฉะนี้ข้าหยากจะให้แม่ม่ายหนุ่ม ๆ มีผัวมีลูก แลดูจัดแจงบ้านเรือนอย่าให้คนที่หาช่องที่จะนินทานั้นเอาช่องได้ ด้วยว่ายังมีบ้างที่เหลียวกลับไปตามซาตานแล้ว อนึ่งถ้าชายหญิงผู้ใดที่เชื่ออยู่ มีแม่ม่ายให้ชายหญิงนั้นช่วยเลี้ยงเขา อย่าให้ลำบากแก่พวกลูกสิษ เพื่อคนพวกนั้นจะได้เลี้ยงคนที่เปนแม่ม่ายจริง ๆ ฯะ

๑๗ ๏ ฝ่ายผู้เถ้าผู้แก่ที่ดูแลว่ากล่าวดี ๆ ถ้าอุษาห ทำในถ้อยคำในการสั่งสอนด้วย ก็ให้นับถือผู้เถ้าเหล่านั้น มากกว่าคนอื่นสองเท่า ด้วยว่ามีคำเขียนไว้ว่า อย่าผูกปากของวัวที่นวดเข้านั้น แลคนการนั้นควรจะให้ยำเนจมือ ครั้นใครฟ้องผู้เถ้าผู้แก่ ถ้าไม่มีพญาณสองคนสามคน คำฟ้องนั้นอย่ารับอย่าเอา คนที่ผิดนั้นจงติเตียนว่ากล่าวต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อคนอื่นจะได้กลัว ข้าสั่งท่านต่อหน้าพระเจ้าแลพระเยซูคริศผู้เปนเจ้า กับทั้งทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกนั้นว่า จงถือรักษาการทั้งนี้ไว้ อย่าพิภากษากอ่น อย่าทำสิ่งอันใดด้วยใจลำเอียง อย่าด่วนวางมือบนใครผู้ใด แล้วอย่าเข้าส่วนด้วยความผิดของผู้อื่น จงรักษาตัวไว้ให้บริสุทธิสอาดดี อย่ากินแต่น้ำต่อไป แต่ว่าเอาน้ำอะหงุ่นบ้าง เพราะอกแลเพราะโรคท่านที่บังเกิดมีเนือง ๆ นั้น ความคิดของเขาลางคน ย่อมเปนปรากฎนำหน้าไปถึงที่พิภากษาของลางคนก็คิดตามมาภายหลัง ฝ่ายการดีการคุณเขานั้นก็เปนปรากฎเหมือนกันแล้ว แม้นจะเปนอย่างอื่น ยังจะปิดซ่อนไว้ก็หามิได้ ฯ

๏ บท ๖ ฯ

๏ ฝ่ายคนทาษที่เข้าแอกแล้ว ให้เขาถือว่าควรที่จะนับถือนายคนทุกหย่าง เพื่อมิให้คนว่าหยาบช้าด้วยพระนาม แลพระสาศนาของพระเจ้าได้ ด้วยคนที่มีนายอันเชื่ออยู่ อย่าให้เขาประมาทนายนั้น เพราะนายนั้นเปนพี่น้องเขา แต่ว่าให้ยิ่งปรนิบัติเปนอันดี ด้วยว่าถึงนายเหล่านั้นได้รับส่วนประโยชน์ ก็ยังเปนที่เชื่อแลเปนที่รักษแล้ว เหตุการทั้งนี้จงสั่งสอนบัญชาเถิด ถ้าผู้ใดมาสอนหย่างอื่นไป มิได้ยอมถือตามคำแห่งพระเยซูคริศผู้เปนเจ้าเรา คำที่มีผลมีประโยชน์มากนั้น แลคำโอวาทอันควรด้วยการปรนิบัติแก่พระเจ้า ผู้นั้นก็เปนคนพองตัวเย่อหยิ่ง มิได้เข้าใจอะไร แต่ว่าได้เอาใจใส่ในคำซักไซ้ถุ้มเถียงต่าง ๆ แต่คำนั้น จึ่งบังเกิดมีใจริศยาวิวาทกัน ให้

พูด คำ หยาบ ๆ กินแหนง สงไส เปน แต่ ถุ้มเถียง ของ คนใจชั่ว ร้าย ที่ ละ ทิ้ง เสีย ซึ่ง ความ สัจ แล้ว นึก ว่า จะ ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า และ ที่ จะ ได้ บุญลาภ มาใส่ ตัว เปน อัน เดียว กัน จง หลีก จาก คน เหล่า นั้น ให้พ้น แท้ จริง ข้อ ซึ่ง ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า ถ้า เตมใจ ด้วย ก็ มี ประโยชน์ เปน ข้อ ใหญ่ ด้วย ว่า เรา มิได้ เอา อะไร มาในโลกย์ แล้ว เปน ประจักแก่ คน ทั้ง ปวง ว่า จะ เอา อะไร ไป ก็ มิได้ เหตุ ฉะนี้ เมื่อ เรา มี อาหาร เลี้ยง ชีวิตร แล ผ้า ผ่อน ปิด ตัว ก็ ให้ เรา เตม ใจ ด้วย นั่น ฯะ

๙ ๑๐ คน ที่ หยาก เปน คน มั่งมี จะ ตกใน ที่ ทด ลองใน ข่าย ดัก ในความ ปราถนา อัน ชั่ว เปน หลาย สิ่ง ที่ มัก ให้ โทษ แลให้ คน จม ลงใน ที่ ฉิบหาย เสีย สูญ ข้อ ที่ รักษ เงิน ทอง นั่น และ เปน ราก เปน มูล เปน ต้น เหตุ ของ ความ ชั่ว ทั้งปวง และ ลาง คน ที่ มา ด้วยโลภ เงิน ทอง นั้น มา ทิ้ง เสีย ซึ่ง ได้ เชื่อ แล้ว ๆ ประสม ซึ่ง ความ ทุกข์ ไว้ เปน อัน มาก มา แทง ตัว คนเอง ดูกร มนุษ แห่ง พระเจ้า เหตุ การ ดั่งนี้ จง หลีก หนี เสีย จง ติด ตาม ความ ชอบ ธรรม การ ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า ความ เชื่อ ความ เพียร พยายามและ ที่ จะ ให้ ใจ อ่อน สุภาพ แล การ ศึก สงคราม ของ ความ เชื่อ ท่าน จง อุษาหะ รบ ป้อง กัน ให้ ดี หน่วง เอา ชีวิตร อัน จำเริญให้ เปน นิจ ท่านต้อง เรียก เพื่อ จะ ได้ ชีวิตร นั้น เพื่อ จะ ได้ ประกาษ ตัว ด้วย ทาง ประกาษ อัน ดี ต่อ หน้า พญาณ เปน อัน มาก ข้า สั่ง ท่าน ต่อ หน้า พระเจ้า ผู้ โปรดให้ชี วิตร แก่ สรรพ สัตว ทั้งปวง และ พระเยซู คริศ ผู้ ได้ กล่าว คำ พญาณ อัน ดี เมื่อ อยู่ ต่อ หน้า ปนเตียวปีลาต ข้า ได้ สั่ง ให้ ท่าน รักษา บัญญัติ ไว้ ให้ ปราศ จาก ผิด และ ซึ่ง จะ ติเตียนได้ กว่า พระเยซู คริศ เจ้า จะ เสดจ มา เปน ปรากต ข้อ ซึ่ง จะ เสดจ มา นั้น พระองค์ จะ สำแดงใน เวลา อัน ควร พระองค์ นั้น ผู้ เปน บพิตร พระองค์ เดียว กอบ ด้วย บรม ศุข ผู้ เปน กระ ษัตร เหนือ กระษัตร ทั้งหลาย และ เปน พระองค์ เจ้า เหนือ จ้าว ทั้งหลาย ปราศ จาก มรณภาพ แต่ พระองค์เดียว สถิตย อยู่ ใน สะถาน ที่ สว่าง อัน

บุทคลผู้ใดจะเข้าไม่ได้ เปนที่มนุษผู้ใดมิได้เหน แล้วเปนที่จะเหน
ไม่ได้ ให้ถวายศักดาฤทธานุภาพแก่พระองค์นั้น อันจำเริญไว้เปน
อัตรา ฯะ อาเมน ฯะ
๑๗ ๏ ฝ่ายคนที่มั่งมีในโลกย์นี้ ท่านจงช่วยเตือนสติเขา อย่าให้
มีใจถือทิฐิมาณะ อย่าให้ไว้ใจในทรัพย์สมบัติอันไม่เที่ยง แต่ว่าจง
ไว้ใจในพระเจ้าผู้ทรงชีวิตร แลผู้ประทานสิ่งสาระพัดแก่เราเปนอัน
บริบูรณ เพื่อเราจะได้ปรีเปรมยินดี ให้คนเหล่านั้นทำการคุณเปนมั่ง
มีในการคุณ ใจกว้างขวางในบริจาคแจกทาน ล่วงวางรากอันดีลงไว้
ก่อนสำหรับภายภาคหน้าโน้น เพื่อเขาจะได้ถึงที่จะเอาชีวิตรอันเปนแท้
๑ ดูกรท่านติโมเธียว ข้อซึ่งเราฝากไว้แก่ท่าน ๆ จงรักษาไว้ ข้อ
ที่จะถุ้มเถียงกันตลกคนองเปล่า ๆ และวิชาเทจเทียมที่ขัดขวางนั้น
ท่านจงเว้นเสีย ลางคนถือรับวิชานั้นแล้ว ได้กลับย่อหย่อนเสื่อม
สูญเสียจากความเชื่อแล้ว พระคุณจงบังเกิดมีแก่ท่านเถิด อาเมน ฯ

๏ หนังสือ ซึ่งเปาโลฝากถึงติโมเธียวฉะบับต้น จบแล้ว ฯะ

II, TIMOTHY.

๏ หนังสือโอวาท ซึ่งเปาโลฝากแก่ติโมเธียวฉะบับสอง ฯะ

๏ บทต้น ฯ

๏ เปาโลผู้เปนทูตแห่งพระเยซูคริศ ตามซึ่งชอบพระไทยแห่งพระ
เจ้า ตามคำสัญญาอันให้มีชีวิตรแต่ด้วยเดชพระเยซูคริศ ฝากมาถึง
ติโมเธียวผู้ลูกรักษ พระคุณ พระกรรุณา และความศุขสำราญมาแต่
พระบิดาเจ้า แลแต่พระเยซูคริศเจ้าเรา จงบังเกิดมีแก่ท่านเถิด ฯ
๓ ๏ ข้าโมทนาพระเจ้า ที่ข้าปรนิบัติตั้งแต่ปู่หญ้าตายาย ด้วยใจอัน
สังเกตผิดแลชอบเปนอันบริสุทธิ ว่า ข้าลำลึกถึงท่านในคำสวดของ
ข้า ทั้งกลางวันกลางคืนมิได้ขาด หยากจะได้พบท่าน คิดถึงน้ำตาท่าน
ไหลนั้น ข้าจะใคร่อิ่มด้วยปีติยินดีในท่าน ข้าก็ลำลึกถึงความเชื่อ

เปน แท้ ที่เดิม ได้อยู่ ใน ยาย ของ ท่าน ที่ ชื่อว่าโลอิ และ อยู่ ใน แม่ท่าน ชื่อ ว่า ยุนิเก แล้ว ข้า ไว้ ใจ ว่า มี อยู่ ใน ท่าน เอง ด้วย เหมือน กัน เหตุ ฉะนี้ ข้า จะใค่ร เตือนใจ ท่าน ให้ พระคุณ ซึ่ง พระเจ้า ประทาน ให้ แล ที่ อยู่ ใน ท่าน ด้วย วาง มือ ของ ข้า ให้ พระคุณ นั้น ลุก ลาม ขึ้น ด้วย ว่า พระเจ้า มิได้ ประทานให้เรา มีใจ กลัว ขลาด แต่ว่าให้ มี ใจ กอบ ด้วย กำลังเรี่ยว แรง ด้วย ความ รักษ ให้นึก คิด ซึ่ง การ อัน ควร เหตุฉะนี้ อย่า นึก ละอาย แก่ คำ พญาณ แห่ง พระองค์ เจ้า ของ เรา หรื ด้วย ข้า ที่ ถูก จำจอง เพราะ พระองค์ แต่ว่า จง ทน ความ ทุกข์ ด้วย กันใน การ ประกาษ มงคลโอวาท ตาม กำลัง ซึ่ง พระเจ้า โปรด ประทาน พระเจ้า นั้น ที่ ช่วย เราให้รอด แล้ว ที่ ทรง เรียก เราให้เปน คน บริสุทธิ จะ เปน ด้วย การ ประนิบัติ ของ เราก็ มิ ใช่ แต่ ว่า ย่อมเปน ด้วย พระ จินตา ดำหริ แห่ง พระองค์ แล ด้วย พระ คุณ ซึ่ง พระองค์ ประทาน แก่ เราใน พระเยซู คริศ แต่ กาล ก่อน เมื่อโลกย์ ยัง มิได้ ตั้ง ขึ้นนั้น แต่ ว่าได้ สำแดง แก่ เรา บัด นี้ คราว พระเยซู คริศ ผู้ช่วย เรา เสดจ มา เปน ปรากฎ แล ทำลาย เสีย ซึ่ง เปน กำลัง ความ ตาย แล้ว ตรัส ให้แจ้ง กระจ่าง ด้วย ชีวิตร และ ด้วย ซึ่ง จะ ได้ ถึง ที่ อันพ้น ความ ตาย มิได้แต่ ด้วย เดช มงคลโอวาท เพื่อ ความ อัน นี้ ข้า ได้ตั้งเปน ผู้ เทษนา ประกาษ แล ทูต แล ครู สอน แก่ นา ๆ ประเทษ ทั้งหลาย เพราะ เหตุ อัน นี้ ข้า จึ่ง ทน ทุกข์ ยาก เช่น นี้ แต่ ว่า ข้า มิได้คิด ละอาย ด้วยว่า ข้า รู้ จัก ท่าน ที่ ข้า ได้ เชื่อ นั้น ข้าก็ ไว้ ใจ เปน แน่ ว่า ซึ่ง ข้า ได้ ฝาก ไว้ แก่ ท่าน ๆ ก็ มี ฤทธิ เดช จะ รักษา ไว้ จน ถึง กาล วัน นั้น แบบ แผน แห่ง คำ อัน มี คุณ ซึ่ง ท่าน ได้ ยิน แต่ ข้า นั้น ถือ ไว้ เถิด ด้วยใจ เชื่อ แลใจ รักษ ในพระเยซู คริศ ของ ดี ซึ่ง ฝาก ไว้ แก่ ท่าน จง รักษา ไว้ ด้วย เดช พระ วิญญาณ อัน บริสุทธิ ที่ สถิตย อยู่ใน ท่าน ๆ รู้อยู่ แล้วว่า คน ทั้งปวง ที่ อยู่ ใน เมือง อาเซีย เขา ทิ้ง ละ ข้า แล้ว ใน คน เหล่า นั้น ก็ มี ฟุเฆโล กับ เฮระโม เฆน ขอ พระองค์ เจ้า จง สำแดง พระ กรรุนา แก่ ชาว บ้าน ของโอเนซิโฟ

โรเถิด ดว้ยเขาทำให้ชื่นอกชื่นใจข้าหลายครั้ง แล้วมิละอายดว้ยโซ่รของข้า แต่ว่าเมื่ออยู่ในเมืองโรม เขาอุษาหะแสวงหาข้าจนภบแล้ว พระองค์เจ้าโปรดให้เขาได้ภบพระกรรุณากับพระองค์ในวันนั้นเถิด เขาได้ปรนิบัติแก่ข้าในเมืองเอเฟ็โซซึ่มากนอ้ยท่านรู้อยู่ดีๆ แล้ว

๏ บท ๒ ฯ

๏ เหตุดั่งนี้ลูกรักษของข้าเอ๋ย ตัวจงแขงแรงในพระคุณที่มีอยู่ในพระเยซูคริศ แล้วข้อความซึ่งท่านได้ยินแต่ข้าดว้ยปากพญาณเปนอันมาก ความนั้นจงสอนฝากไว้แก่คนอันซื่อสัจ คนที่มีกำลังปัญาจะสอนคนอื่นได้ ฝ่ายท่านเองก็อุษาหะทนความยาก ดุจดั่งทหารแห่งพระเยซูคริศเปนอันดี ฝ่ายคนที่รับการเปนทหารแล้วจะเอาใจออกหากคิดห่วงดว้ยการงานเลี้ยงชีวิตรนี้หามิได้ จะใคร่เปนที่ชอบแก่ท่านผู้เรียกเขาให้เปนทหาร ฝ่ายผู้ใดที่แขงสู้กันนั้น ถ้าไม่ได้ทำตามกำหนด จะเอาพวงมาลาหามิได้ ผู้ใดทำไร่นาตอ้งอุษาหะทำการเสียก่อน จึ่งจะได้กินผล ที่ข้าว่านี้จำไว้ใส่ใจเถิด แล้วข้าขอพระองค์เจ้าให้ประทานวิชาความรู้แก่ท่านจะได้รู้สาระพัด จงลำลึกถึงพระเยซูคริศเถิด ที่เปนขึ้นมาจากตายแล้ว อันเปนเชื้อวงษแห่งพญาดาวิด ตามมงคลโอวาทที่ข้าประกาษนั้น เพราะโอวาทนั้นข้าได้ทนความยากจนถูกจำจองหย่างคนผู้ร้าย แต่ว่าอันคำพระเจ้าจะได้ถูกจำจองก็มิได้ เพราะเหตุดั่งนั้นข้าจึ่งทนเอาซึ่งสาระพัด ดว้ยเหนแก่พวกที่พระองค์ทรงเลือกไว้ จะให้เขาถึงที่รอดอันจะได้ดว้ยเดชพระเยซูคริศกับทั้งรัศมีอันจำเริญอยู่เปนนิจ คำนี้และเปนคำสัจจริง คือว่าถ้าเราตายดว้ยกันเราก็จะมีชีวิตรดว้ยกัน ถ้าเราทนทุกข์ดว้ยกันเราก็จะครองสมบัติดว้ยกัน ถ้าเราปฏิเสศมิได้รับพระองค์ พระองค์ก็จะปฏิเสศมิได้รับเรา ถ้าแม้นเรามิได้เชื่อ พระองค์ยังซื่อสัจอยู่จะปฏิเสศพระองค์เองไม่ได้ ฯะ

๑๔ ◎ จงให้เขาเร่งรำพึงคิดถึงถ้อยความนี้ เปนพญาณแก่เขาต่อหน้าพระองค์เจ้าว่า อย่าถุ้มเถียงด้วยถ้อยคำที่หาประโยชน์มิได้เปนแต่ให้ใจคนผู้ฟังแปรปรวนเสียไป จงอุษาหะจะได้ถวายตัวท่านแก่พระเจ้าเปนที่ชอบ เปนคนการที่มิต้องละอาย ที่ได้เอาคำอันสัจจริงตัดทางตรงให้ดี แต่ว่าคำตลกคะนองอันหาคุณแลประโยชน์มิได้นั้นจงเว้นเสียเถิด ด้วยว่าคำนั้นยิ่งแผ่ไป ก็ยิ่งให้ประมาทขึ้น ถ้อยคำของเขาก็กินลามไปเหมือนหย่างผีมะเรง ในพวกนั้นมีคนชื่อว่าฮุเมนาย กับพีเลโตที่หลงผิดจากคำสัจจริงแล้วว่า ซึ่งคนที่จะเปนขึ้นมาจากตายนั้น ก็ได้เปนมาแล้ว เหตุดังนี้เขาจึ่งทำลายความเชื่อของพวกลางคนแล้ว แต่ว่ารากซึ่งพระเจ้าทรงวางนั้น ยังอยู่เปนมั่นคงมีตราจารึกไว้ฉะนี้ว่า พระองค์ทราบพระไทยรู้ว่า ใครเปนฝ่ายพระองค์ นี่และว่าให้ทุกคนที่ออกพระนามพระเยซู จงเว้นเสียจากบาปสิ้นทั้งนั้น ฯะ

๒๐ ◎ อนึ่งในเรือนใหญ่จะมีแต่เครื่องเงินเครื่องทองเท่านั้นหามิได้ ย่อมมีเครื่องไม้เครื่องกระเบื้องด้วย ลางเครื่องนั้นก็ใช้เปนเครื่องยศ ลางทีก็ใช้เปนเครื่องอัปะยศนี่และก็เหมือนดังนี้ ถ้าผู้ใดได้ชำระตัวคนให้ปราศจากการเหล่านั้นได้แล้ว ผู้นั้นจะเปนเครื่องยศอันบริสุทธิ ถ้าเจ้าของใช้ก็จะเปนประโยชน์ จัดแจงไว้พร้อมแล้วสำหรับการดีทั้งปวง ความปราถนาสำหรับคนหนุ่มนั้นหนีให้พ้น แล้วสิ่งที่เปนความชอบธรรม ความเชื่อความรักษ์ความศุขสำราญนั้นจงคิดตามไปเถิด ด้วยกันกับคนทั้งหลายที่ออกพระนามแห่งพระองค์เจ้าด้วยใจอันเปนบริสุทธิสอาดดี อันคำถามซึ่งโฉดแลหาปัญญามิได้นั้นจงเว้นเสียเถิด ด้วยท่านรู้ว่าซึ่งคำถามดังนั้นให้เกิดถุ้มเถียงวิวาทกัน แล้วที่เปนคนใช้ของพระองค์เจ้านั้นห้ามเสียมิให้วิวาทกัน แต่ว่าคงเปนคนใจอ่อนสุภาพต่อคนทั้งปวงรู้จักสั่งสอน ปราศจากซึ่งชั่ว

กอบ ดว้ยใจ ธารี รอบ ว่ากล่าว สั่ง สอน คน ที่ มา ขัด ขวาง ดว้ย ว่า สาง ที่ พระเจ้า จะโปรดให้ เขา กลับ ตั้งใจ เสียใหม่ ให้รู้จัก ที่ จริง ที่ แท้ แล ถอน ออก เสีย ข่าย แห่ง ซาตาน ที่ ได้ จับ เขา ขัง ไว้ ให้ตาม ลำพัง น้ำใจ มัน ฯะ

๏ บท ๓ ฯ

๑ ขันนี้ พึง เข้า ใจ เถิด ว่า ภาย หลัง จะ มี กาล ยาก ดว้ย คน จะ มี ใจ รักษ ตัว เอง จะ มี ใจโลภ จะ อวด ตัว ถือ มาณะ ทิฐิ พูด คำ หยาบ ช้า ไม่ นอ้ม ฟั่ง คำพ่อ แม่ เปน คน หลู่ คุณ ท่าน เปน คนใจ พาลใจ ปรานี ไม่ มี คำ สัญา ไม่ ถือ กล่าว แต่ คำ ส่อเสียด หา ได้ ครอง ตัว ให้ ดี ไม่ เปน คน ดื้อ ดึง มัก นินทา ผู้ อื่น ใจเร็ว ร้ายใจ พอง ตั้ง ควัน รักษ แต่ ความ สนุกสนาน ยิ่ง กว่า รักษ พระเจ้า คน เหล่า นี้ ยัง เทียม ลักขณะ การ เหมือน หนึ่ง เปน คน ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า แต่ ว่า ซึ่ง เปน กำลัง การ นั้น เขา ปัติเศศ ประมาท จง บ่าย หน้า จาก คน เหล่า นั้น เถิด ดว้ย ว่า พวก เหล่า นั้น ยอ่ม มี คน ที่ เข้า ไปใน บ้าน เรือน แล้ว พูด แทะโลม ผู้หญิง อัน หา ปัญา มิได้ อัน หนา ไป่ ดว้ย ความ ผิด ชัก ไป มา ดว้ย ความ ปราถนา ต่าง ๆ ได้ เรียน อยู่เปน นิจ แต่ ว่า จะให้ ถึง ที่ รู้จัก ถนัด ใน ความ สัจ จริง ไม่ ได้เลย อนึ่ง ยันเน กับ ยามบเร ได้ ต่อสู้ กัน กับ โมเซ หย่างไร ฝ่าย คน เหล่า นั้น ก็ ได้ ต่อ สู้ กัน กับ ความ สัจ เหมือน กัน หย่าง นั้น เปน คน เอาใจ ออก หาก เสีย แล้ว จึ่ง หา ได้ ความ ชอบใน ความ เชื่อ ไม่ แต่ ว่า ที่ เขา จะ แผ่ ไป อีก มิได้ ความ โง่ ของ เขา จะ เปน ปรากฏ แก่ คน ทั้งปวง ดุจ ดั่ง ความโง่ ของ พวก หน หลัง นั้น แต่ ฝ่าย ท่าน เล่า ท่าน ได้ รู้ ถนัด แล้ว ดว้ย คำ สอน ของ ข้า ดว้ย จริต กิริยา ดว้ย ความ คิด ความ เชื่อ ดว้ยขันติ อดใจ ดว้ย รักษ แล ความ เพียร ข้อ ซึ่ง ข้า ตอ้ง เฆี่ยว เขน แล ได้ ความ ยาก ลำบาก ที่ บังเกิด มี แก่ ข้า ใน เมือง อันติโอเคีย และใน เมือง อิโกนิอน แลใน เมือง ลุศ ตรา นั้น และ ข้าได้ ทน ความ ยาก ตอ้ง เฆี่ยว เขน มาก มายดั่ง นี้ ก็ดี แต่ทว่า พระ องค์ เจ้า ได้ โปรด ช่วยให้ รอด จาก หมด แล้ว แต่ บันดา คน ทั้งปวง ที่ จะ

ใคร่ ประพฤติ เลี้ยง ชีวิตร เปน อัน ชอบใน พระเยซู คริศ ก็ จะ ต้อง ความ เขี้ยว เขน สิ้น ทุก คน แต่ ฝ่าย คน ชั่ว คน ถือ อาคม นั้น เขา ก็ จะ กำเริบ ยิ่ง ชั่ว ยิ่ง ร้าย มาก ไป กว่า เก่า หลง เอง แล้ว พา คน อื่นให้ หลง ไป ด้วย ส่วน ตัว ท่าน จง ตั้ง มั่น จำเริญ ไว้ใน คำ ที่ ท่าน ได้ เรียน แล้ว ได้ เชื่อ แล้ว รู้ ว่าได้ มา แต่ ใคร แล้ว ท่าน ได้ รู้ จัก ใน คำภีร อัน เขียน ไว้ นั้น ตั้ง แต่ เด็ก ๆ แล คำภีร อัน มี ริทธิ เดช นั้น จะให้ ท่าน มี ปัญญา ภอ ถึง ที่ รอด ด้วย ความ เชื่อ ที่ เชื่อ อยู่ ใน พระเยซู คริศ คำ เขียน นั้น เปน ตาม พระวิญญาณ พระเจ้า สอน หมด ทั้ง นั้น แล เปน ประโยชน์ ที่ จะ สั่ง สอน ที่ จะ เตือน สติ ที่ จะให้ ตั้ง ตัว เสียใหม่ ที่ จะให้ รู้ ใน ความ ชอบ ธรรม เพื่อ จะให้ คน แห่ง พระเจ้า ถึง ที่ สำเร็จ ด้วยใจ พร้อม ที่ จะ ทำ การ ดี ทั้งปวง ฯะ

๏ บท ๔ ฯ

๑ ข้า จึ่ง สั่ง ท่าน ต่อ หน้า พระเจ้า และ พระเยซู คริศเจ้า ที่ จะ เสด็จ มา พิภากษา ทั้ง ผู้ เปน แล ผู้ ตาย เมื่อ พระองค์ จะ เปน ปรากฎ และ ทรง พระ อาณาจักร แห่ง พระองค์ ข้า สั่ง ว่า จง ประกาษ เทษนา คำ พระ จง อุษาหะ ทำใน เวลา ชอบ และ ที่ มิ ชอบ นั้น จง ติเตียน สั่ง สอน ว่า กล่าว บังคับ บันชา แล ขอ้น วอน ด้วย ขันติ อดใจ แล คำ สอน ทุก หย่าง ด้วยว่า เวลา จะ มา ครั้น มา แล้ว คำ สอน อัน เปน แก่น สาร นั้น เขา ไม่ รับ ไม่ ถือ แต่ ว่า เขา จะ ชัก ประสม ครู สอน ออก เปน ก่าย กอง ตาม แต่ ใจ ปรารถนา ของ ตน ด้วย ว่า หู เขา หยาก จะใคร่ ได้ ยิน ซึ่ง สิ่ง ขัน ๆ เขา จึ่ง จะ บ่าย หู จาก ความ จริง คอย ครับ หู ฟัง เรื่อง นิยาย อัน เท็จ ฝ่าย ท่าน เล่า จง ระวัง ให้ ดี ทุก เวลา อัน ความ ยาก ลำบาก จง ทน เอา เถิด ทำให้ พนักงาน ของ ที่ ประกาษ มงคลโอวาท แล การ ที่ รับ ใช้ นั้นให้ สำเร็จ เถิด ข้าก็ ถึง ที่ จะ สิ้น กำลัง แล้ว เวลา ซึ่ง ข้า จะ หลุด พ้น ไป นั้น มาใกล้ แล้ว ซึ่ง ข้า ได้ แขง ตัว สู้ กัน ข้า ได้ สู้ กัน ดี ๆ ซึ่ง ข้า วิ่ง นั้น ก็ ถึง ที่ สุด ทาง แล้ว ความ เชื่อ ข้า ได้ รักษา ไว้ แต่ นี้ ไป ยัง มี มงกุฎ สำหรับ ความ ชอบ ธรรม

เก็บไว้ มงกุฎนั้นพระองค์เจ้าผู้เปนที่พิภากษาอันชอบธรรม จะประทานให้แก่ข้าในกาลวันนั้น และใช่แต่เท่านั้น จะประทานให้แก่คนทั้งปวงที่รักษที่ยินดี ในที่พระองค์จะเสดจ์ปรากฎมานั้น ฯะ
๙ ๑ จงอุษาหะมาหาให้เรว เพราะว่าเดมาละทิ้งข้าเสียแล้ว ด้วยใจรักษโลกย์อันเปนเดี๋ยวนี้ เขาก็ไปเมืองธาเซโลเนียแล้ว เกรีศเกไปเมืองฆะลาเตีย ติโตก็ไปเมืองดัลมาเตีย เหลืออยู่กับข้าแต่ลูกาคนเดียว ภาเขามาระโกมาด้วยกัน เพราะว่ามาระโกเปนประโยชน์แก่ข้าในการรับใช้ ทุคีโกนั้นข้าได้ใช้ไปเมืองเอเฟโซแล้ว เมื่อท่านจะมาก็จงเอาเสื้อยาวที่ข้าละไว้ในเมืองโตรอา ที่บ้านการะโปนั้นภามาด้วย เอาหนังสือมาด้วย ที่เขียนบนหนังนั้นเปนสำคัญ อาเลกซันดโรที่เปนช่างทองได้ทำร้ายแก่ข้าเปนอันมาก ให้พระเจ้าทดแทนเขาตามการงานเขาเถิด ท่านจงระวังแก่เขาด้วย เช้ามาขัดขวางถ้อยคำของเราเปนอันมากนัก ฯะ
๑๖ ๑ ครั้งเมื่อข้าจะว่าแก้ตัว ครั้งเดิมนั้นไม่มีใครอยู่ด้วยศักคน เขาได้ละทิ้งข้าเสียหมดสิ้นทุกคน ข้าขออย่าให้การนี้เปนกรรมร้ายแก่เขาเลย แต่ทว่าพระองค์เจ้าได้ทรงโปรดอยู่ด้วยข้าช่วยชูกำลังข้าเพื่อจะให้การซึ่งข้าประกาษนั้นจะได้สำเรจ แล้วนา ๆ ประเทษทั้งปวงจะได้ยิน ข้าจึ่งได้รอดพ้นจากปากสิงห์โต แล้วพระองค์เจ้าก็จะโปรดให้ข้าพ้นจากความชั่วร้ายทั้งปวง แลให้รอดเข้าในเมืองพระองค์ อันอยู่บนสวรรค์ รัศมีแลเดชานุภาพจงมีแก่พระองค์สืบ ๆ กันไปเปนนิจกาล ฯะ อาเมน ฯะ
๑๙ ๑ ปริศกากับอะกุลา แลชาวบ้านโอเนซิโฟโรจงคำนับเถิด แต่เอรัศโตยังอยู่เมืองโกรินโธ ข้าได้ละโตรพีโมไว้ในเมืองมิเลโต แต่เจบอยู่ จงอุษาหะมาหาก่อนหน้าหนาว ยุบูโลกับปูเด ทั้งลิโนแลเกลาเดีย แลพวกพี่น้องทั้งปวงคำนับท่าน พระเยซูคริศเจ้าจงอยู่กับ

วิญาณ ของ ท่าน เถิด พระคุณ จง อยู่กับ ท่าน ทั้งหลาย เถิด อาเมน ฯะ

TITUS.

๏ หนังสือ โอวาท ซึ่ง เปาโล ฝากให้แก่ ติโต ฯะ

๏ บท ต้น ฯ

๏ หนังสือ ของ เปาโล ผู้ ทาษ แห่ง พระเจ้า ผู้ เปน ทูต แห่ง พระเยซูคริส
ตาม ความ เชื่อ ของ คน ที่ พระเจ้า ทรง เลือก ไว้ นั้น แล ตาม ซึ่ง รู้ ใน คำ
สัจ จริง อัน ถูก ตอ้ง กัน กับ การ ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า อาไศรย ดว้ย ความ
ไว้ ใจ ถึง จะ ได้ ชีวิตร อัน จำเริญ อยู่ เปน นิจ อนึ่ง คำ ที่ พระเจ้า ผู้ ปราศ
จาก มุสา ได้ ตรัส สัญา ไว้ นั้น ก่อนโลกย์ แต่ ว่าใน เวลา กำหนด ได้ สำแดง
คำ สัญา นั้น แต่ ดว้ย คำ เทศนา ประกาษ ซึ่ง ฝาก ไว้ แก่ ข้า ตาม พระเจ้า
ผู้ เปน ที่ รอด แห่ง เรา ทรง ดำหริ จัด แต่ง ไว้ ข้า นี้ ก็ ฝาก มา ถึง ติโต ผู้
ลูก แท้ ตาม ความ เชื่อ ที่ ท่าน กับ ข้า มี พร้อม เหมือน กัน พระ คุณ พระ
กรรุณา แล ความ ศุข สำราญ มา แต่ พระ บิดา เจ้า แล แต่ พระเยซู คริส
เจ้า ผู้ เปน ที่ รอด ของ เรา จง บังเกิด มี แก่ ท่าน เถิด ฯะ
๕ ๏ ข้า ได้ ละ ท่าน ไว้ ที่ เกาะ เกรเต เพื่อ เหตุ อัน นี้ คือ ว่า การ งาน สิ่ง
ใด ที่ ค้าง อยู่ นั้น จะ ให้ ท่าน จัด แจง เสีย ให้ ดี แล้ว ให้ แต่ง ผู้ เถ้า ผู้ แก่
ใน ทุก บ้าน ทุก เมือง เหมือน อย่าง ข้า ได้ สั่ง ไว้ แก่ ท่าน แล้ว ถ้า ผู้ ใด
ปราศ จาก ซึ่ง จะ ติเตียน ได้ ได้ เปน ผัว แห่ง เมีย คน เดียว มี ลูก ที่ เชื่อ
อยู่ ที่ มิได้ เปน ที่ จะ ฟอ้ง ได้ ว่า เปน นักเลง หรือ ดื้อ ดึง ดว้ย ว่า ผู้ ที่ เปน
นาย ดู แล คง เปน คน ที่ จะ ติเตียน ไม่ได้ เหมือน ผู้ ที่ จำแนก แจก ซึ่ง
เปน ของ พระเจ้า จะ จอง หอง มิได้ จะ โกรธ เร็ว ก็ มิได้ จะ นั่ง เนน กิน น้ำ
อะหงุ่น มิได้ มัก ถุ้ม เถียง มาก มิได้ แต่ ว่า จะ เปน คน รับ แขก ดว้ย ดี
รักษ คน ดี ถือ ซึ่ง ควร แก่ ตัว เปน สัจ ธรรม บริสุทธิ ครอง ตัว ดี ซึ่
ถือ คำ สัจ ที่ ได้ เรียน ไว้ นั้น เพื่อ จะ ได้ มี กำลัง สั่ง สอน ตาม ชอบ เปน
ประโยชน์ ดว้ย ออ้น วอร แล้ว จะ ได้ ว่า กล่าว แก้ไข แก่ คน ที่ มา สู้ เถียง

กัน ด้วยว่า มี คน เปน อัน มากใจ กระด้างไม่ ใคร่ ฟั่ง เลย ฤๅ เถียง กัน เปล่า ๆ ทำให้ เขา ผิด หลง แต่ใน พวกที่ ถือศีล ตัด ก็ มี มาก เช่น นี้ จำ เปน ให้ ปิด ปาก เขา ๆ ได้ ทำให้ คน เสีย สิ้น ทั้ง บ้าน หลาย ตำบล เพราะ เขา มี ใจโลภ ลามก จึ่ง สอน เขา ซึ่ง จะ สอน ไม่ ควร เลย แต่ พวก เขา เอง มี คน หนึ่ง เปน ผู้ แต่ง บท กลอน ได้ ว่า แล้ว ว่า พวก ชาว เกาะ เกรเต นี้ เปน คน ปด เปน อัตรา เปน สัตว ร้าย ท้อง ข้าง คำ พญาณ ทั้ง นี้ ก็ จริง เพราะ เหตุ ฉะนี้ จง ติ สอน เขาให้ นัก ๆ จะให้ เขา เชื่อ เปน อัน ดี มิให้ ถือ นิยาย ของ พวก ยูดาย หรือ คำ บังคับ บัญชา ของ มนุษ ที่ ทิ้ง ละ เสีย ซึ่ง ความ สัจ แล้ว สาระพัด เปน อัน บริสุทธิ แก่ คน บริสุทธิ ฝ่าย คน ชั่ว ลามก แล อาสัจ นั้น ไม่ มี อะไร จะ บริสุทธิ แก่ เขา แต่ ว่า ความ คิด แลใจ ที่ เคย สัง เกต ผิด แล ชอบ นั้น ผิด วิประลาด ชั่ว อยู่ แล้ว เขา รับ พระเจ้า ด้วย ถ้อย คำ แต่ ว่าใน การ งาน เขา ปติเสศ พระองค์ เปน หน้า ชั่ว หน้า เกลียด ไม่ เชื่อ ฟัง แล้ว ไม่ ชอบ ไม่ ควร แก่ การ ดี สัก สิ่ง หนึ่ง เลย ฯะ

๏ บท ๒ ฯ

๏ แต่ ฝ่าย ท่าน เล่า จง ว่า แต่ คำ สอน อัน ควร โดย โอวาท อัน ถ้อย ด้วย ผล ประโยชน์ จง สอน คน แก่ ชะราให้ ระวัง ตัว จง ดี ทำ จะริต กิริยาโดย อันควร นึก ถือ ซึ่ง สิ่ง สม แก่ ตัว ตั้ง มั่นใน ความ เชื่อ ความ รักษ แล ความ เพียร ฝ่าย หญิง แก่ เล่า ก็ เหมือน กัน ให้ ประพฤทธิ ตาม ซึ่ง ควร แก่ คน บริสุทธิ อย่าให้เปน คน ปาก ร้าย มัก นินทา อย่าให้ กิน น้ำ อะหงุ่น มาก ให้ สอน การ ดี จง สอน ผู้ หญิง ที่ อายุศม์ อ่อน กว่า นั้น ให้ รักษ ผัว รักษ ลูก ถือ ซึ่ง สิ่ง ควร แก่ ตัว รู้ จัก อาย คอย อยู่ บ้าน ทำ การ ดี อยู่ใน ถ้อย คำ ของ ผัว ตน เพื่อ มิให้ คน ว่า หยาบ หยาม ด้วย คำ พระเจ้า ได้ ส่วน พวก ชาย หนุ่ม เล่า ก็ เหมือน กัน ก็ อ้อน วอร อย่าให้ เขา นึก ถือ เกิน ตัว ให้ ท่าน เอง เปน แบบ แผน ตัว อย่าง แห่ง การ ดี ทุก สิ่ง เมื่อ จะ สั่ง สอนให้ ปราศจาก ซึ่ง เปน หน้า เคืองใจ ให้มี กิริยา อัน ควร อัน บริสุทธิ สอาด ดี ด้วย ถ้อย

คำ อัน มิ ประโยชน์ อัน จะ ติ เตียน ไม่ ได้ เพื่อ ว่า มิให้ คน ฝ่าย ข้างโน้น มิ คำ ร้าย ที่ จะ ว่า ดว้ย เรา ได้ ศักสิ่ง เลย ฯะ

๙ ๏ ให้บ่าว ไพ่ร ฟั่ง คำ ของ นาย คน ดว้ย หยากให้ ชอบใจ นาย ใน สาระพัด การ งาน ทั้งปวง อย่าให้ ขัด ขวาง ถุ้ม เถียง กัน เลย อย่าให้ ลัก ซ่อน เลย แต่ ว่าให้ ซื่อ สัจให้ ดี ทุกหย่าง ให้ การ งาน ทั้งปวง เปน เกรียติยศ แก่ คำโอวาท แห่ง พระเจ้า ผู้ เปน ที่ รอด แห่ง เรา ดว้ย ว่า พระคุณ แห่ง พระเจ้า อัน เปน ที่ รอด แก่ คน ทั้งปวง ได้ เปน ปรากฎ มา แล้ว แล สอน เรา ว่าให้ ละ เสีย ซึ่ง ประมาท ต่อ การ ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า แล ความ ปราถ นา ตามโลกย์ ธรรม แล้ว จึ่งให้ เลี้ยง ชีวิตร ที่ มี อยู่ในโลกย์ เดี๋ยว นี้ ดว้ย ถือ ซึ่ง ควร แก่ ตัว ดว้ย ชอบ ธรรม แล ดว้ย ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า แล ครั้น เรา ไว้ใจ เปน ศุก สำราญ ให้ คอย ท่า จะ ได้ สำเร็จ แล จะ ได้ ภบ เหน รัศมี เดชา นุภาพ ซึ่ง จะ เปน ปรากฎ แห่ง พระเจ้า ผู้ เปนใหญ่ แล แห่ง พระเย ซูคริศ ผู้ เปน ที่ รอด ของ เรา ที่ ได้ โปรด ประทาน พระองค์ เพราะ เรา เพื่อ จะ ได้ ช่วย ถ่าย เราให้ รอด พ้น จาก ความ ผิด ทุจริต ทุก ประการ และ จะ ได้ ทรง ชำระ เราให้ สนิจ แก่ พระองค์ ดว้ย มี ใจ รอ้น รน ปราถนา ท่า แต่ การ ดี สิ่ง การ ทั้ง นี้ จง ว่า กล่าว สั่ง สอน แล อนั้น วอร แลติ สอน ดว้ย บังคับ บันชา ทุก หย่าง แล้ว อย่าให้ ใคร ประมาท ท่าน ได้เลย ฯะ

๏ บท ๓ ฯ

๏ ท่าน จง เตือน สติ เขาให้ นอ้ม ฟั่ง ประพรึตติ ตาม คำ แห่ง ท่าน ผู้ เปน เอก เปนใหญ่ ผู้ เปน ขุนนางให้ มีใจ พร่อ้มใน ที่ จะ ทำ สาระพัด การ ดี อย่าให้ ว่า กล่าว หยาบ หยาม ดว้ย ผู้ ใด อย่าให้ วิวาท กัน ให้ มีใจ อด ออม สำแดง ซึ่งใจ ออ่นสุภาพใน ทุกสิ่ง ต่อ คน ทั้งปวง ดว้ย ว่า แต่ กอ่น ตัว เรา เอง เปน คนโง่ มิได้ เชื่อ ฟั่ง หลง ปรนิบัติ ตาม ความ ปราถนา แล ความ สนุก ต่าง ๆ ใจ พาลใจ อิจฉา ชัก ชวน ไป ข้าง ไหน ก็ พลอย หันไป ตาม เปน คน หน้า ชัง หน้า เกลียด แล ได้ ชัง ซึ่ง กัน แล กัน แต่ ว่า ครั้น เมื่อ พระ กรรุณ

แล ความ รักษ แห่ง พระเจ้า ผู้ เปน ที่ รอด ของ เรา ที่ พระองค์ ทรง รักษ มนุษ นั้น ได้ เปน ปรากฎ มา แล้ว จะ ได้ เป่น เพื่อ การ ประนิบัติ ที่ เรา ได้ ทำ ใน ความ ชอบ ธรรม ก็ หาไม่ แต่ ว่า ได้ เปน ตาม พระ กรรุณา คุณ แห่ง พระ องค์ ๆ จึ่ง ทรง กระทำ ให้ เรา รอด ด้วย การ ที่ ชำระ เสียใน การ อัน บังเกิด ใหม่ แลใน การ ที่ พระ วิญาณ บริสุทธิ ได้ ล้าง เสียใหม่ พระ วิญาณ นั้น ที่ พระองค์ โปรด ประทาน ลง บน เรา ทั้งหลาย เปน อัน อุดม ด้วย เดช พระ เยซู คริศ ผู้ เปน ที่ พึ่ง ที่ รอด ของ เรา เพื่อเหตุ ว่า ครั้น เรา พ้น โทษ ได้ แล้ว ด้วย พระ คุณ แห่ง พระองค์ เรา ก็ ได้ เปน เจ้า มรดก ด้วย ไว้ ใจ จะ ได้ ซึ่ง ชีวิตร อัน จำเริญ เป่น นิจ ฯะ

๘ ๏ คำ ทั้ง นี้ เปน คำ สัจ จริง แล ข้า หยาก จะ ให้ ท่าน ลงใจ เชื่อ ด้วย ความ อัน นี้ เปน แน่ มั่น คง เพื่อ จะ ให้ คน ที่ เชื่อใน พระเจ้า แล้ว จะ ได้ มี ความ คิด เอาใจใส่ ใน การ ดี การ นั้น ก็ ควร แล มี ประโยชน์ ต่อ มนุษ ทั้ง หลาย แต่ คำ ถาม อันโฉด แล เรื่อง สะกูล ชาติ แล คำ ทุ่มเถียง ถะเลาะ กัน ด้วย บัญญัติ นั้น จง หลีก เสียให้ พ้น เพราะ ความ เช่น นี้ หา ประโยชน์ มิได้ เปน แต่ เปล่า ๆ แท้ ด้วย คน ถือ ผิด สอน ผิด ครั้น ว่า กล่าว หน หนึ่ง สอง หน แล้ว จึ่ง หลีก เสีย รู้ ว่า คน เช่น นั้น ออก หาก เสีย แล้ว ก็ ผิด ไป เปน ที่ ปรับ ตัว เขา เอง ฯะ

๑๒ ๏ ครั้น ข้า จะ ใช้ อะระเตมา หรื ตุคิโก ไป หา ท่าน แล้ว ท่าน จง อุษ่าหะ มา หา ข้า ณะ เมือง นิโกโปลิ ด้วย ว่า ข้า ลงใจ แล้ว ว่า ข้า จะ อยู่ ที่ นั้น จน สิ้น หน้า หนาว ฝ่าย เซนา ผู้ เปน พระครู นั้น กับ ทั้ง อะโปโล จง ใช้ ให้ มา เร็ว อย่า ให้ เขา ขัด สน ด้วย สิ่ง อัน ใด ฯะ

๏ ฝ่าย พวก เรา นั้น ให้ เขา เรียน รู้ เอาใจใส่ ทำ การ ดี ตาม ซึ่ง จะ ต้อง การ มิให้ ขาด จาก ประโยชน์ คน ทั้งปวง ที่ อยู่ กับ ข้า ฝาก คำ มา คำนับ ท่าน คน ผู้ ใด ที่ รักษ เรา ใน ความ เชื่อ จง คำนับ เถิด พระคุณ จง สถิตย์ อยู่ กับ ท่าน ทั้งหลาย เถิด ฯะ อาเมน ฯะ

๏ หนังสือ ซึ่ง เปาโล ฝาก ถึง ฟีเลโมน ฯะ

๏ เปาโล ผู้ ต้อง จำจอง เพราะ พระเยซู คริศ กับ ติโมเธียว ผู้ น้อง ฝาก
มา ถึง ฟีเลโมน ผู้ เปน ที่ รักษ และ ผู้ เปน คน ทำ การ ด้วย กัน กับ เรา และ
แก่ อับเฟีย หญิง รักษ กับ อะระคีโป ผู้ เปน ทหาร ด้วย กัน กับ เรา และ แก่
พวก ลูกสิษ ที่ บ้าน ท่าน พระคุณ แล ความ ศุข สำราญ ย่อม มา แต่ พระบิดา
เจ้า เรา และ แต่ พระเยซู คริศ เจ้า จง บังเกิด มี แก่ ท่าน ทั้งหลาย เถิด ฯ
๔ ๏ ข้า คิด ถึง ท่าน ใน คำ สวด ของ ข้า เสมอ ไป มิ ได้ ขาด จึ่ง โมทนา
พระเจ้า ได้ ยิน ด้วย ความ รักษ และ ความ เชื่อ ของ ท่าน ซึ่ง ท่าน มี อยู่
ต่อ พระเยซู เจ้า และ ต่อ คน บริสุทธิ ทั้งปวง ซึ่ง ท่าน รับ เชื่อ นั้น จะ
ให้ ผะเอิน ทำ ให้ คน รู้ ด้วย สาระพัด ที่ ดี ใน เรา เพราะ พระเยซูคริศ ดู กา
น้อง เรา เรา มี ความ ยินดี และ ความ ทุเลา เปน อันมาก เพราะ ความ รักษ
ของ ท่าน ด้วย ว่า คน บริสุทธิ ได้ ความ ชื่น อก ชื่นใจ ใน ท่าน เหตุฉะนี้ ถ้า
ข้า จะ เปน คนใจ กล้า ใน พระคริศโต จะ อาจ บังคับ บัญชา ท่าน ใน ข้อ ความ
ซึ่ง ควร ก็ ได้ อยู่ แต่ ว่า ข้า ยิ่ง ชอบใจ ใน ที่ จะ อ้อน วอร ท่าน ด้วย ความ
รักษ เหมือน หย่าง เปาโล ผู้ เปน คน แก่ ชะรา อยู่ แล้ว และ เดี๋ยว นี้ เปน
คน ถูก จำ จอง เพราะ พระเยซูคริศ ข้า จึ่ง อ้อน วอร ท่าน ด้วย ลูก ของ ข้า
ที่ ได้ ไว้ เปน ลูก คราว ข้า ต้อง จำจอง อยู่ คือ โอเนซิโม ที่ แต่ ก่อน หา เปน
ประโยชน์ แก่ ท่าน ไม่ แต่ บัด นี้ ย่อม เปน ประโยชน์ แก่ ท่าน ทั้ง ข้า ด้วย
คน นั้น ข้า ก็ ใช้ ให้ ไป หา ท่าน ๆ จง รับ เขา ไว้ เถิด เหมือน ดวงใจ ของ
ข้า เอง ข้า ได้ หยาก เอา ไว้ จะ ได้ ปรนิบัติ แก่ ข้า แทน ท่าน เมื่อ ข้า จำ
จอง เพราะ มงคล โอวาท แต่ ว่า ถ้า ข้า มิได้ รู้ วาระจิตร ของ ท่าน แล้ว ข้า
มิ ใคร่ จะ ทำ อะไร ก่อน เพื่อ ว่า จะ มิ ให้ การ ดี ของ ท่าน บังเกิด ขึ้น แต่ ขืน
ใจ ก็ หา ไม่ แต่ ว่า จะได้ เปน แต่ น้ำใจ รักษ ลาง ที จะ เปน เพื่อ เหตุ อันนี้
ที่ เขา พรัด พราก จาก ท่าน น่อย หนึ่ง เพื่อ ท่าน จะ ได้ รับ เขา ไว้ เปน นิจ
กาล รับ มิ ใช่ เปน ทาษ แต่ ใหญ่ กว่า ทาษ อีก เปน พี่น้อง ที่ รักษ แก่ ท่าน

เปนที่ รักษแก่ข้า ยิ่ง กว่า ฝ่าย เนื้อหนัง ก็ดี ฝ่าย พระเจ้า ก็ ดี ฯะ
๑๗ ๏ ถ้า ท่าน ถือ ว่า ข้า เปน คน ควร รับ ก็ จง รับ เขา เหมือน เปน ข้า
เอง ถ้า เขา ได้ ผิด ต่อ ท่าน หรื เปน นี่ แก่ ท่าน ก็ จง เอา แก่ ข้า เถิด ข้า คือ
เปาโล ได้ เขียน ลง ด้วย มือ ของ ข้า เอง ว่า ข้า จะ ใช้ ให้ ข้า มิได้ บอก ว่า
ท่าน เปน นี่ แก่ ข้า ใน ตัว ท่าน เอง ดูกร ผู้ น้อง ของ ข้า จง ยอม เถิด ให้
ข้า ได้ ประโยชน์ แก่ ท่าน ฝ่าย พระองค์ เจ้า จง เปน ที่ ชื่นใจ ของ ข้า ใน พระ
องค์ เจ้า ข้า ไว้ใจ ใน ท่าน ว่า ครั้น ท่าน ได้ ยิน แล้ว ซึ่ง ข้า เขียน หนังสือ
ฝาก ไป นี้ ท่าน จะ ทำ ตาม คำ ซึ่ง ข้า ว่า และ จะ ทำ เกิน เสีย อีก แล้ว จง
จัด แจง ที่ อาไศรย ของ ข้า ด้วย เพราะ ว่า ข้า ไว้ ใจ ว่า ข้า จะ ได้ คุณ ได้
ช่อง ที่ จะไป เยี่ยม ท่าน ด้วย กำลัง คำ สวด ของ ท่าน ฝ่าย เอปาฟรัศ ที่ เปน
เพื่อนฯ ต้อง จำ จอง ด้วย กัน เพราะ พระเยซู คริศ นั้น ๑ มาระโก ๑ อะริศตา
โค ๑ เดมา ๑ ลูกา ๑ คน เหล่า นี้ ที่ เปน ผู้ช่วย การ ของ ข้า แล ฝาก คำ
คำนับ มา ถึง ท่าน พระ คุณ แห่ง พระเยซู คริศ ผู้เปน เจ้า ของ เรา ต่อย
อยู่กับ วิญญาณ ของ ท่าน ทั้งหลาย เถิด ฯะ อาเมน ฯะ

๏ หนังสือ ซึ่ง เปาโล ฝาก ถึง ฟีเลโมน จบ บริบูรณ ฯะ

HEBREWS.

๏ หนังสือโอวาท ฝาก ถึง พวก เฮบราย ฯะ

๏ บท ต้น ฯ

๏ แต่ โบราณ พระเจ้า ทรง ตรัส แก่ ปู่ หญ้า ตายาย แต่ ด้วย พวก ผู้ ทำ นาย เปน หลาย ครั้ง หลาย หย่าง ครั้น มา กาละ ภาย หลัง นี้ พระองค์ ได้ ตรัส แก่ เรา ด้วย พระ บุตร ของ พระองค์ ที่ พระองค์ ได้ ตั้ง ไว้ ให้ เปน เจ้า มรดก แห่ง สรรพ สิ่ง ทั้งปวง อนึ่ง พระองค์ ได้ สร้าง โลกย์ ทั้งหลาย ไว้ แต่ ด้วย พระ บุตร พระ บุตร เปน ที่ สำแดง รัศมี เดชานุภาพ แห่ง พระองค์ เปน แบบ เงา แห่ง พระองค์ เอง จึ่ง ได้ ค้ำ ชู สาระพัด สิ่ง ทั้ง ไว้ ด้วย ฤทธิ เดช ของ ถ้อย คำ แห่ง พระองค์ ได้ ล้าง บาป ความ ผิด ของ เรา ทั้งหลาย

แล้ว ก็เสดจ นั่งเบื้อง ขวา เดชะ นุภาพ ข้าง บน ชื่อเสียง ซึ่ง พระองค์ได้ มรดก ประเสริฐ เพียงไหน พระองค์ก็ ประเสริฐ กว่า พวก ทูต สวรรค์เพียง นั้น ด้วย ว่า จะ เป็น เมื่อ ไร ที่ พระองค์ ได้ ตรัส แก่ ผู้ใดใน พวก ทูต สวรรค์ นั้น ว่า ท่าน นี้ เปน บุตร ของ เรา ๆ ให้เกิด มา วัน นี้ และ ประการ หนึ่ง ว่า เรา จะ เปน บิดา แก่ ผู้ นั้น ๆ จะ เปน บุตร แก่ เรา แต่ทว่า เมื่อ พระองค์ ให้ บุตร หัว ปี เข้า มาในโลกย์นี้ พระองค์ ตรัส สั่งให้ ฝูง ทูต พระเจ้า กราบ ไหว้ แก่ ท่าน สิ้น ด้วย ฝูง ทูต นั้น พระองค์ ตรัส ว่า ท่าน กระทำ ให้ ลม เปน ทูต ให้เปลวไฟ เปน ที่ รับใช้ ปรนิบัติ แต่ ด้วย พระ บุตร พระองค์ ตรัส ว่า ข้า แก่ พระองค์ เจ้า ข้า พระ ที่นั่ง ของ พระองค์ เปน ที่ จำเริญ ไว้ เปน นิจ พระ ยุติธรรม เปน ศีแสง สำคัญ แห่ง เมือง พระองค์ ๆ ได้ ทรง รักษ ซึ่ง ชอบ ธรรม ซึ่ง อาธรรม นั้น ย่อม เปน ที่ ชัง เกลียดแก่ พระองค์ เหตุ ดั่ง นี้ พระเจ้า คือ พระเจ้า ของ พระองค์ ได้ ชะโลม พระองค์ ด้วย น้ำ มัน อันเปน ที่ ยินดี ยิ่ง กว่า เพื่อน ฝูง ที่ สนิจ ของ พระองค์ อีก ข้อ หนึ่ง ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ ได้ ตั้ง ราก แผ่นดิน ลง แต่ แรก เดิม อากาษ แล สวรรค์ เปน ที่ พระหัตถ์ พระองค์ ได้ สร้าง ไว้ นั้น และ จะ พินาศ ฉิบหาย แต่ พระองค์ ยัง จะ จำเริญ อยู่ แผ่นดิน แล สวรรค์ สิ้น ทั้ง นั้น จะ ถึง ซึ่ง เก่า แก่ เหมือน หนึ่ง ผ้า ผ่อน พระองค์ จะ ภับ เข้า ไว้ เหมือน หนึ่ง ผ้า ห่ม และ เขา จะ ผลัด เปลี่ยน เปน อื่น แต่ ฝ่าย พระองค์ ก็ จะ เปน อยู่ เสมอ แล เดือน ปี แห่ง พระองค์ จะ หมด สิ้น ไป ก็ หา มีได้ จะ เปน เมื่อใด ที่ พระองค์ ได้ ตรัส แก่ ผู้ ใดใน พวก ทูต สวรรค์ นั้น ว่า จง มา นั่ง เบื้อง ขวา พระหัตถ์ ของ เรา กว่า เรา จะ ปราบ ศัตรู ของ ท่าน ลงใต้ พระบาท ท่าน ฝ่าย ทูต ทั้งปวง นั้น เขา เปน วิญญาณ ที่ พระองค์ตั้ง ไว้ สำหรับ จะ ได้รับ มา ปรนิบัติ แก่ คน ทั้งหลาย ที่ จะ ได้ มรดก ความ รอด นั้น และ ฯะ

๏ บท ๒ ฯ

๑ เหตุ ฉะนี้ เรา ได้ ยิน ข้อใด จำเปนให้เรา เอาใจใส่ ใน ข้อ นั้น เปน อัน ยิ่ง

กลัว เกลือก ว่า จะ ลื่น ล้น สูญ หาย ไป จาก เรา ด้วย ว่า ถ้า ถ้อย คำ ซึ่ง ทูต สวรรค์ กล่าว ไว้ นั้น เปน แน่ มั่น คง แล้ว ซึ่ง เกิน ผิด นั้น มี ผล กรรม อัน สม ควร สิ้น ทุก สิ่ง อนึ่ง ถ้า เรา ไม่ เอื้อ เฟื้อ เอาใจใส่ ใน การ ที่ จะ รอด เปน การใหญ่ นั้น ก็ เรา จะ พ้น ภัย หย่างไร ได้ เล่า ซึ่ง การ รอด นั้น พระ องค์ เจ้า กล่าว ประกาษไว้แต่ ต้น เดิม แล้ว คน เหล่า นั้น ที่ ได้ ยิน แต่ พระ องค์ ได้ ยัง ยืน แก่ เรา กับ ทั้ง พระเจ้า ได้ เปน พญาณ ด้วย สำคัญ ด้วย ลักขณะ นิมิตร หน้า อัศจรรย์ แล สำแดง ฤทธิ ริทธิ ต่าง ๆ และ ด้วย ประ ทาน พระ วิญาณ บริสุทธิ ตาม ซึ่ง ชอบ พระ ไทย พระองค์ เพราะ ว่า ฝ่าย โลกย์ นั้น ที่ เรา จะ ใคร่ ว่า ด้วย พระองค์ มิได้ ตั้ง ไว้ ให้ อยู่ ใต้ บังคับ ของ พวก ทูต สวรรค์ แต่ ว่า จะ เปน ผู้ ใด ที่ เปน พญาณ ที่ หนึ่ง ว่า มนุษ จะ เปน ผู้ ใด ที่ เรา จะ ลำลึก ถึง และ บุตร มนุษ เล่า ที่ จะให้ เรา เอาใจใส่ แล ดู พระองค์ ได้ สร้าง มนุษ นั้น ให้ เปน ต่ำ กว่า ทูต สวรรค์ แต่ น้อย เดียว แล้ว เอา รัศมี เดช เปน พวง มาลา มงกุฎให้ ท่าน ให้ ครอบ ครอง สาระพัด ทั้งปวง ซึ่ง พระหัตถ์ พระองค์ ได้ สร้าง ไว้ สาระพัด ทั้งปวง พระองค์ ได้ วาง ไว้ใต้ พระบาท ของ ท่าน ด้วย ว่าใน ที่ พระองค์ ให้ สาระพัด สิ่ง อยู่ ใต้ ท่าน นั้น ก็ มิ ให้เหลือ ศัก สิ่ง เลย ที่ มิได้ อยู่ ใต้ ท่าน แต่ เดี๋ยว นี้ เรา ยัง มิ ได้ เหน สาระพัด สิ่ง ที่ อยู่ ใน อำนาจ ท่าน แต่ทว่า เรา เหน พระเยซู ผู้ เปน ต่ำ กว่า ทูต สวรรค์ แต่ น้อย เดียว ครั้น ธระมาน อยู่ ถึง ความ ตาย แล้ว ก็ ได้ ทรง รัศมี เดชจ เปน มาลา มงกุฎ เพื่อ ว่า ด้วย พระ คุณ พระเจ้า พระองค์ จะ ได้ ชิม ความ ตาย เพราะ มนุษ ทั้งปวง ด้วย ว่าเมื่อ ท่าน ที่ ได้ สร้าง สาระพัด เพราะ ท่าน เอง เมื่อ ท่าน นั้น จะให้ ลูก เปน อัน มาก กลับ มา ถึง ที่ จะ ได้รัศมี ภาพ ก็ เปน อัน สม ควร แก่ ท่าน ที่ จะ ให้ ท่าน ผู้ เปน นาย เปน ต้น แห่ง ความ รอด ได้ ที่ สำเร็จ ด้วย ความ ทุกข์ ธุระมาน เพราะ ว่า ทั้ง ท่าน ที่ กระทำให้ เปน บริสุทธิ กับ ทั้ง คน ที่ จะ บริสุทธิ นั้น ก็ เปน มา แต่ แห่ง เดียว หมด สิ้น เหตุ ฉะนี้ ซึ่ง ท่าน จะ ร้อง เรียก เขา ว่า เปน พี่น้อง

กัน ท่าน มิได้ ละอาย เลย ท่าน ว่า ข้า จะ ประกาษ พระนาม แห่ง พระองค์ แก่ พวก พี่น้อง ของ ข้า ข้า จะ ร้อง สรรเสิญ พระองค์ ใน กลาง ที่ชุมนุม อนึ่ง ข้า จะ พึ่ง อาไศรย แก่ พระองค์ ข้อ หนึ่ง เล่า จง แล ดู ข้า กับ ทั้ง ลูก หลาน ซึ่ง พระเจ้า ได้ ประทาน ให้ แก่ ข้า เหตุ ฉะนี้ ครั้น ว่า ลูก เหล่า นั้น เปน แต่ เนื้อ หนัง และ เลือด ก็ เปน อัน สม ควร ที่ พระองค์ จะ เปน เนื้อ หนัง และ เลือด เหมือน กัน เพื่อ ว่า ด้วย เดช ความ ตาย พระองค์ จะ ได้ ทำลาย ผู้ นั้น ที่ มี กำลัง จะ ให้ ตาย คือ ว่า ซาตาน แล้ว จะ ได้ ตั้ง ไมตรี กับ คน ทั้งหลาย ที่ กลัว ความ ตาย แล เพราะ ความ กลัว นั้น จะ เปน ทาษ จน สิ้น อายุศม์ ด้วย ว่า แท้ จริง ท่าน จะ ได้ รับ กำเนิด แต่ ทูต สวรรค์ หามิได้ แต่ ว่า ได้ รับ แต่ เชื้อ วงษ แห่ง อับราฮาม เพราะ เหตุ ดั่ง นี้ จำ เปน ให้ ท่าน เปน เหมือน กับ พวก พี่น้อง ของ ท่าน ทุก สิ่ง เพื่อ ท่าน จะ ได้ เปน ประโรหิต แก่ พระเจ้า กอบ ด้วย ใจ เมตา แล ซื่อ สัจ จะ ได้ ทำ สะการบูชา เพราะ ความ ผิด แห่ง พลเมือง ด้วย ว่า ครั้น เมื่อ ท่าน ได้ ทล ทุกข์ ธระมาน ด้วย ครั้ง ชันะสูด นั้น ท่าน จึ่ง จะ สงเคราะห์ ช่วย คน ทั้งหลาย ที่ ต้อง ชันะสูด ก็ได้

๏ บท ๓ ฯ

๏ เหตุ ฉะนี้ ดูกร พวก พี่ น้อง อัน บริสุทธิ ที่ ได้ ต้อง เรียก มา แต่ สวรรค์ จง คิด ถึง พระเยซู ผู้ เปน ทูต เปน ประโรหิตใหญ่ ที่ เรา รับ กล่าว อยู่ ผู้ซื่อ สัจ ต่อ ท่าน ผู้ ตั้ง ท่าน ขึ้น เหมือน หย่าง โมเซ เปน คน ซื่อ สัจ สิ้น ทั้ง เรือน ท่าน ด้วย ว่า พระองค์ ควร แก่ รัศมี มาก กว่า โมเซ เปรียบ เหมือน หย่าง ว่า ผู้ สร้าง เรือน มี ยศ มี รัศมี มาก กว่า เรือน นั้น เพราะ ว่า เรือนใด ๆ คง มี ผู้ สร้าง แต่ ว่า ท่าน ผู้ สร้าง สิ่ง สาระพัด ทั้งปวง นั้นและ คือ พระเจ้า ฝ่าย โมเซ เหมือน หนึ่ง คน รับใช้ ท่าน ก็ เปน ซื่อสัจ สิ้น ทั้ง เรือน เพื่อ จะ ได้ เปน พญาณ แห่ง ถ้อย คำ ที่ กล่าว ไว้ นั้น ฝ่าย พระคริศโต เล่า เปน เหมือน หนึ่ง บุตร แท้ ใน เรือน ของ ท่าน เอง แล้ว ข้อ ซึ่ง เรา มี ใจ กล้า แล อวด ด้วย ไว้ ใจ นั้น ถ้า เรา ถือ ให้ มั่น คง จน ถึง ที่ สุด เรา

จึ่งจะได้ชื่อว่า เรา คือ เรือน นั้น เอง เหตุ ฉะนี้ ดุจ ดั่ง พระวิญญาณ บริสุทธิ ว่า กาละ วัน นี้ ถ้า จะใค่ร ได้ ยิน เสียง แห่ง พระองค์ ก็ อย่าให้ ใจ ของ ท่าน ทั้งหลาย เปน อัน แขง กระด้าง เลย การ กระบถใน กาละ วัน ที่ ทด ลอง ใน ป่า เมื่อ ปู่ หญ้า ตายาย ชัันะสูต เรา ทด ลอง เรา และ เหน ซึ่ง เรา ถึง สี่ สิบ ปี นั้น เหตุ ดั่งนี้ เรา จึ่ง ขัด เคืองใจ แก่ พวก ชาติ นั้น แลได้ กล่าวว่า คนเหล่า นี้ ใจ เขา หลง เสมอ มระคา ทาง ของ เรา เขา ไม่ รู้ จัก เลย ด้วย ความโกรธ เรา จึ่ง สบถ ว่า คน เหล่านี้ จะเข้าใน ที่ยุด ภัก ของ เรา ก็ หา มิได้

๑๒ ๏ ดูกร พี่ น้อง ทั้งหลาย จง ระวังให้ดี กลัว เกลือก ว่า จะ มี ใจ ชั่วใน ท่าน ไม่ ใค่ร จะเชื่อ เลย แล้ว จะถอย กลับ จาก พระเจ้า ผู้ ทรง ชีวิตร แต่ ว่า จง ตัก เตือน ซึ่ง กัน แล กัน ทุก วัน ๆ เมื่อ ยัง เรียก ว่าวัน นี้ ได้ กลัว เกลือก ว่า ผู้ ใด ผู้หนึ่ง จะมีใจ แขง กระด้าง ด้วย กำลัง อุบาย แห่ง ความ ผิด เพราะ ว่า ถ้า และ เรา ถือ ไว้ ซึ่ง สิ่ง เปน ต้น แห่ง ความ จริง แน่ ให้ มั่น คง จน ถึง ที่ สุด ปลาย เรา จึ่ง จะได้ รับ เปน ส่วน ด้วย กัน กับ พระคริศโต อนึ่ง เมื่อ ท่าน ว่า วัน นี้ ถ้า จะใค่ร ได้ ยิน เสียง แห่ง พระองค์ อย่าให้ ใจ ของ ท่านเปน อัน แขง กระด้าง เหมือน หย่างใน กาล กระบถ นั้น ก็ มี ลาง คน ที่ ได้ ยิน แล้ว ได้ คิด กระบถ มิใช่ หรื ฝ่าย คน ที่ ออก มา จาก เมือง อายฆุบโต กับ โมเซ ได้ กระบถ สิ้น ทุก คน หรื เปน กับใคร ผู้ ใด ที่ พระ องค์ ทรงโกรธ ถึง สี่ สิบ ปี กับ คนที่ ผิด นั้น มิ ใช่ หรื ที่ ซากศภ เข้า ลม อยู่ใน ป่า นั้น ซึ่ง พระองค์ สะบถ ว่า เขา จะเข้าใน ที่ หยุด ภัก ของ เรา หา มิได้ คน เหล่า นั้น จะเปนใคร ผู้ ใด เว้นไว้ แต่ คน เหล่า นั้น ที่ มิได้ เชื่อ ก็ให้ เรา ระวัง เถิด กลัว ว่า เรา จะเข้า มิ ได้ เพราะ เรา มิ ได้ เชื่อ ฯะ

๏ บท ๔ ฯ

๏ เหตุ ฉะนี้ จำเปนให้ เรา ระวัง ไว้ ให้ดี กลัว ว่า มาท แม้น คำ สัญญา ยัง มี อยู่ ว่า จะเข้าใน ที่ หยุด ภัก ของ พระองค์ ได้ ยัง จะมี ผู้ ใด ผู้ หนึ่งใน พวก ท่าน อัน จะเหน ว่า เขา เสีย ทว่ง ที่ จะเข้า มิ ได้ แล้ว เพราะ ว่า คำ มงคล

โอวาทได้ ประกาษมาแก่เรา เหมือน หนึ่ง แก่เขาโน้น แต่ว่า ถ้อยคำซึ่ง เขาได้ยิน นั้นมิได้เปน ประโยชน์ ด้วย ว่า คน ที่ได้ยิน มิได้เชื่อ แต่ ว่าเราที่ได้เชื่ออยู่ได้เข้ามาในที่ หยุด ภัก แล้ว เหมือน หย่าง พระองค์ ตรัส ว่า ด้วย ความโกรธ เรา ได้สะบถ ว่า จะเข้าใน ที่ หยุด ภัก ของเรา มิได้ แม้นว่ากิจการ นั้น ถึง ที่ สำเรจ ตั้ง แต่เดิม ตั้งโลกย์ ด้วยวันทั้ง เจด นั้นท่าน ว่า ใน วัน ที่ เจด พระเจ้า ได้หยุด ภัก ไว้ จาก การ งาน ทั้งปวง อีก ข้อ หนึ่ง ว่า ถ้า เขา จะเข้า มาใน ที่ หยุด ภัก ของ เรา เหตุ ดังนี้ ซึ่ง จะ เข้า มา นั้น คง มี บ้าง แต่ ว่า คน ที่ รับ คำ มงคลโอวาท เดิม นั้น มิได้เข้า เพราะ เขา มิ ได้เชื่อ อนึ่ง ท่าน ยัง กำหนด วัน หนึ่ง วัน เดียว ว่าใน คำรีร์ ของ ดาวิด ว่า วันนี้ เมื่อ ล่วง ไป ช้า นาน เช่น นี้ เหมือน หนึ่ง คำ กล่าว ไว้ ว่า วันนี้ ถ้า จะใคร่ ได้ยิน เสียง แห่ง พระองค์ ก็ อย่า ให้ใจ ของ ท่าน เปนใจ แขง กระด้าง ไป เลย เพราะ ว่า ถ้า ยะโฮชูอะ ได้พา เขา มา ถึง ที่ หยุด ภัก นั้น แล้ว ท่าน ยัง จะว่า ด้วย วัน อื่น ภายหลัง ก็ หา มิ ได้ เหตุ ดังนี้ ซึ่ง คน ที่ ข้าง ฝ่าย พระเจ้า จะได้ ที่ หยุด ภัก นั้น ยัง มี ค้าง อยู่ ด้วย ว่า ถ้า ผู้ ใด ๆ เข้าใน ที่ หยุด ภัก ของ ตน แล้ว ผู้ นั้น ก็ ได้ หยุด จาก การ งาน ของ ตน เหมือน หย่าง พระเจ้า ได้ หยุด นั้น เพราะ เหตุ ดังนี้ ให้เรา เร่ง อุส่าห จะได้ เข้าใน ที่ หยุด ภัก อัน นั้น เพื่อ มิ ให้ ใคร ผู้ ใด ตก เสีย เพราะ มิ ได้ เชื่อ เหมือน หย่าง เขา เปน ตัว หย่าง ด้วย ว่า ซึ่ง ถ้อย คำ แห่ง พระเจ้า ประกอบ ด้วย ชีวิตร ด้วย ริทธิ อนึ่ง ดาบ คม ทั้ง สอง ข้าง คม เพียงไหน ถ้อย คำ นั้น คม กว่า แทง ทลุ ให้จิตร และ วิญญาณ แยก จาก กัน ข้อ กระดูก และ น้ำมัน สมอง กระดูก แยก จาก กัน แล้ว เปน ที่ พิจารณา พิ ภาคษา ซึ่ง ความ คิด ความ หมาย ของ จิตรใจ แล้ว สิ่ง อันใด ที่ มิได้ปรา กฏ แก่ พระองค์ ไม่ มี แต่ ว่า สารพัด สิ่ง ทั้งปวง แจ้ง ประจักแก่ พระ เนตร แห่ง พระองค์ ผู้เปน ที่ ตรัส แก่ เรา เหตุ ฉะนี้ ครั้น ว่า เรา มี พระเยซู บุตร พระเจ้า เปน ปะโรหิตใหญ่ ล่วง เข้าใน สวรรค์ แล้ว ซึ่ง เราได้ประ

กาย ตัว ว่า เชื่อ อยู่ นั้น ให้ เรา ถือ ไว้ เปน มั่น คง เถิด เพราะ ว่า อัน เรา จะ มี ปะโรหิต ที่ มิ ได้ รู้ จัก ที่ สงเคราะห์ สังเวศใน ทุกข ยาก ของ เรา หา มิได้ แต่ ว่า ปะโรหิต นั้น ต้อง ซึ่ง ชันะสูต เหมือน หย่าง เรา เอง ทุก สิ่ง เว้น แต่ มิ ได้ ผิด เลย เหตุ ดั่งนี้ เรา จึ่ง มี ใจ กล้า ที่ จะเข้า มา ถึง พระที่นั่ง พระ คุณ จะได้รับ ซึ่ง พระกรุณา จะได้ พบ ซึ่ง พระคุณ ช่วยใน เวลา อัน ควร ะ

๏ บท ๕ ฯ

๏ เพราะ ว่า ถ้า บุคล ผู้ ใด ใน มนุษ เลือก ไว้ เปน ประโรหิต ผู้ นั้น ก็ ตั้ง เปน ประโรหิต เพราะ มนุษใน การ พระเจ้า เพื่อ จะ ได้ เอา ของ ท่าน แล เครื่อง บูชา มา ถวาย แก่ พระเจ้า เพราะ ความ ผิด ทั้งหลาย จึ่ง มี ใจ คิด สมเพท เวทนา ด้วย คน อัน ผิด หลง และ หา สติปัญญา มิได้ เพราะ ว่า ประ โรหิต นั้น มี ที่ อ่อน กำลัง ล้อม ตัว ไว้ เหตุฉะนี้ จะ ถวาย เครื่อง บูชาเพราะ พล เมือง พวก เดียว หา มิ ได้ แต่ ว่า คง ถวาย เพราะ ความ ผิด ของ ตน ด้วย แล้ว ข้อ หนึ่ง ว่า อัน ผู้ ใด จะรับ พนัก งาน นี้ ถือไว้เอง หา มิได้ เว้น ไว้ แต่ คน ที่ พระเจ้า ทรง เรียก เหมือน หย่าง อาโรน ดั่ง นี้ และ พระคริศ โต มิได้ ยก พระองค์ ตั้ง ขึ้น เอง จะ เปน ประโร หิต แต่ว่าท่าน ผู้ ตรัสแก่ พระองค์ ว่า ท่าน เปน บุตร ของ เรา ๆ ได้ ตั้ง ท่าน ขึ้น วัน นี้เหมือน กัน กับ คำ ว่าใน ที่ อื่น ว่า ท่าน เปน ประโรหิต แต่ ลวัน ชาติ มัลคีเซเด็ค สืบ ๆ กัน ไป เปน นิจ ฝ่าย ท่าน นั้น คราว เมื่อ ท่าน ทรง เนื้อ หนัง นั้น ประเคน ถวาย ซึ่ง เปน คำ สวด อ้อน วอน แก่ พระองค์ ผู้ มี กำลัง จะ ช่วย ท่านให้รอด พ้น จาก ความ ตายได้ กับ ด้วย ร้องโศก ร้อง ครางแล ฝ่าย น้ำตา แล้ว ซึ่ง ร้อง ขอ นั้น ก็ ทรง ฟัง ได้ เพราะ ท่าน ได้ ปรนิบัติ ด้วย ยำเกรง ดั่ง นี้ ถึง เปน บุตร ก็ ยัง ต้อง เรียน รู้ ที่ จะ ฟัง แต่ ด้วย ความ ยาก ซึ่ง ท่าน ตรำ ทน อยู่ นั้น แล้ว จึ่ง ถึง ที่ สำเร็จ เปน ต้น เหตุ จะให้คน ทั้งปวง ที่ เชื่อ ฟัง ท่าน ถึง ที่ รอด อัน จำเริญ เปน นิจ ท่าน ถึงที่ ตั้ง เปน ปะโรหิต แห่ง พระเจ้า แต่ ลวัน หย่าง ของ มัลคีเซเด็ค ฯะ

๑๑ ๏ ด้วย มัลคีเซเด็ค นั้น มี เรื่อง ความ ยืดยาว ที่ จะแปล ก็ ยาก เพราะ ว่า ที่ จะ เข้า หูเข้า ใจ ท่าน นั้น ยาก อยู่ ด้วย ว่า เมื่อ ท่าน ควร จะได้ เปน ครู เปน อาจาริย์ แล้ว ยัง ต้อง การให้ คน อื่น สอน ท่าน อีกให้ รู้ ว่า สิ่งอัน ใด จะ เปน อาการ ต้น อาการ เดิมใน คำโอวาท แห่ง พระเจ้า ท่าน ทั้งหลาย ยัง ต้อง การ ด้วย น้ำนม จะ ต้อง การ ด้วย อาหาร ผู้ใหญ่ หา มิได้ เพราะ ว่า ถ้า ผู้ ใด ๆ ยัง กิน นม อยู่ ผู้ นั้น จะ ฉลาดใน ถ้อย คำ แห่ง ทาง จะ พ้นโทษ ก็ หา มิได้ ด้วย ว่า ยัง เปน เด็ก อยู่ ฝ่าย อาหาร อื่น นั้น ก็ เปน สำหรับ คน ที่ สำเร็จ แล้ว คน ที่ เคย สังเกต ผิด แล ชอบ ด้วย กำลัง ตัว เอง ฯะ ·

๏ บท ๖ ฯ

๏ เหตุฉะนี้ ให้เรา ละ เสีย ซึ่ง ถ้อย คำ แห่ง พระ คริศโต อัน อยู่ เบื้อง ต้น แล้ว ล่วง ไป ข้าง หน้า ถึง ที่ สำเร็จ เถิด อย่าให้ วาง ราก ลง อีก ว่า ด้วย ละ การ ปรนิบัติ อัน หา สำหรับ ชีวิตร ไม่ แล้ว จง ตั้ง ใหม่ ด้วย ความ เชื่อ ใน พระเจ้า ด้วย คำ สอน ให้ รับ ศีล จุ่ม น้ำ ด้วย วาง มือ ด้วย การ ที่ จะ เปน ขึ้น มา จาก ตาย แล ด้วย ความ พิภากษา อัน จำเริญ เปน นิจ ถ้า และ พระเจ้า จะโปรด อนุญาต เรา จึ่ง จะ ทำ หย่าง นี้ และ ด้วย ว่า ถ้า บุคล ผู้ ใด ได้ รับ ความ สว่าง ที่ หนึ่ง แล้ว ได้ ชิม ดู ผล ทาน ซึ่ง มา แต่ สวรรค์ แล้ว ได้ รับ ประทาน พระ วิญาณ บริสุทธิ์ แล้ว ได้ รับ ชม เชย ซึ่ง ถ้อย คำ อัน ดี แห่ง พระเจ้า แล ฤทธิ กำลัง อัน หน่วง กัน กับ ชาติ หน้า ถ้า ผู้ ใด เปน เช่น นี้ จะ ตก ล้ม เสีย ซึ่ง จะ เอา คน เหล่า นี้ ให้ กลับ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่ ก็ หา มิ ได้ เลย เพราะ ว่า เขา ได้ เอา บุตร พระ เจ้า ตรึง ไม้ กาง เขน เสีย ใหม่ ให้ เปน ที่ อัประยศ เปน อัน มาก ด้วย ว่า ฝ่าย แผ่น ดิน ที่ รับ กิน น้ำ ฝน ที่ ตก เนือง ๆ แล้ว ให้ งอก ต้น ไม้ ต้น หญ้า อัน สม ควร แก่ คน ที่ ทำ ไร่ นา เรือก สวน ก็ ได้ รับ ซึ่ง พร มา แต่ พระเจ้า แต่ ฝ่าย ดิน นั้น ที่ ให้ งอก ต้น อัน เปน เสี้ยน หนาม จะ เปน ที่ ชอบ ก็ หา ไม่ เกือบ จะ ถึง ที่ แช่ง เสีย ภาย หลัง ไฟ จะ ไหม้ เสีย สิ้น ฯะ

๙ ๑ ฅูกร พวก ที่ รักษ มาก แม้น เรา ว่า เช่น นี้ เรา ยัง ไว้ เนื้อ เชื่อ ใจ ฅวัย ท่าน ว่า ท่าน จะ ได้ ซึ่ง ดี กว่า นี้ และ ซึ่ง หน่วง กัน กับ ความ รอด เพราะ ว่า ซึ่ง พระเจ้า จะ เปน อาธรรม หา มิ ได้ ที่ จะ ได้ ลืม การ งาน ของ ท่าน เสีย หรื ความ รักษ ซึ่ง ท่าน ได้ สำแดง ต่อ พระนาม พระองค์ คราว เมื่อ ท่าน ได้ ปรนิบัติ แก่ พวก คน บริสุทธิ ที่ ท่าน ยัง ปรนิบัติ อยู่ แล้ว เรา ยัง หยาก ให้ ท่าน อุษาหะ สิ้น ทุก คน จะ ได้ ให้ ความ ไว้ ใจ นั้น ครบ สำเรจ จน ถึง ที่ สุด ปลาย เพื่อ จะ มิ ให้ ท่าน เปน คน นอน ใจ แต่ ว่า ให้ เปน คน ทำ ตาม เยี่ยง หย่าง แห่ง คน ที่ อาไศรย ความ เชื่อ แล ความ เพียร พยายาม แล้ว ก็ ได้ มระดก ซึ่ง สัญา ไว้ นั้น แล้ว ฅวัย ว่า พระเจ้า ที่ ตรัส สัญา แก่ อับราฮาม นั้น เมื่อ สิ่ง อันใด ที่ จะ เป่น ใหญ่ กว่า ไม่ มี แล้ว จึ่ง ตรัส ษาบาล ฅวัย พระองค์ เอง ว่า แท้ จริง เรา จะ ให้ ท่าน เปน สวัษดิมงคล อนึ่ง แท้ จริง เรา จะ กระทำ ให้ ลูก หลาน บังเกิด แก่ ท่าน เปน อัน มาก เหตุ ดั่งนี้ อับราฮาม คอย นาน แล้ว จึ่ง ได้ รับ ตาม คำ สัญา ฅวัย ว่า แท้ จริง ใน มนุษ นี้ เขา สะบด ออก ชื่อ อันใด ที่ ใหญ่ กว่า แล้ว เมื่อ เขา ถุ้ม เถียง กัน ใน ข้อใด ๆ คำ สะบด นั้น เปน คำ ที่ สุด ความ ครั้น ว่า พระเจ้า ตั้ง พระไทย ปราถนา จะ ใค่ร สำแดง ซึ่ง วาระ คิด แห่ง พระองค์ ที่ จะ ผลัด เปลี่ยน หา มิได้ ให้ วาระ ความ คิด นั้น ปรากด แก่ เหล่า นั้น ซึ่ง จะ เปน เจ้า มระดก ตาม คำ สัญา พระองค์ จึ่ง เอา คำ สะบด แซก เข้า ฅวัย เพื่อ ว่า เมื่อ พระองค์ จะ เอา สอง ประการ เปน ที่ ยั่ง ยืน และ ใน สอง ประการ นั้น พระองค์ จะ ทรง กล่าว มุสา หา มิได้ เรา ที่ ได้ หนี มา พึ่ง ไว้ใจ ใน ที่ ตั้ง เปน ที่ ไว้ ใจ อยู่ จะ ได้ มีความ บันเทา เปน อันใหญ่ เปน อัน ยิ่ง ความ ไว้ ใจ นั้น เรา มิ ไว้ สำหรับ เปน เสมอ ของ จิตรใจ เปน อัน แน่ มั่น คง เข้า ใน ที่ อัน ยัง ปิด คลุม อยู่ ที่ พระเยซู ผู้ นำ หน้า ได้ เสดจ เข้า แล้ว พระองค์ นั้น ที่ ตั้ง เปน ปะโรหิต ใหญ่ อัน จะ จำเริญ เปน นิจ ตาม แต่ ลวัน มัลคีเซเดค ฯะ

๑ ด้วย ว่า มัละคีเซเดค นี้ เปน กระษัตร เจ้าเมือง ซาเลม เปน ปะโรหิต บูชา แก่ พระเจ้า ผู้ สูง สุด ได้ พบ กัน กับ อับราฮาม ครั้ง เมื่อ อับราฮาม กลับ มา แต่ การ ศึก ได้ ฆ่า ฟัน กัน กับ กระษัตร ทั้งหลาย นั้น แล้ว ได้ อวยไชยให้ พร แก่ อับราฮาม ๆ ก็ เอา สิ่ง ของ ทั้งปวง แบ่ง เปน สิบ ส่วนให้ แก่ มัลคีเซเด็ค ชื่อ นั้น แปล เปน ต้น ว่า กระษัตร ผู้ ทรง ธรรม อีก ชื่อ หนึ่ง ว่า กระษัตร แห่ง ซาเลม คือ ว่า กระษัตร แห่ง ความ ศุข สำราญ บิดา มารดา ญาติ วงษา หา มิได้ ต้น ปี และ ปลาย ปี ชีวิตร ก็ไม่มี เปรียบ เหมือน หนึ่ง บุตร พระเจ้า คง อยู่เปน ปะโรหิต สืบ ๆ กันไปเปน นิจ จง คิด ดู เถิด ท่าน นั้น เปนใหญ่ สักเท่าไร อับราฮาม ปู่ ตา ของ เรา นั้น จึ่ง เอา สิ่ง ของ ที่ ชิง ได้ มา นั้น แบ่ง เอา ส่วน ที่ สิบให้ แก่ ท่าน แล้ว แต่ บัณดา คน พวก เชื้อ สาย สะกูลเลวี เมื่อ เขา รับ เปน ปะโรหิต มี คำ บัญญัติ สั่ง เขาให้รับ ส่วน ที่ สิบ แต่ ฝูง คน ทั้งหลาย ตาม บัญญัติ คือ ว่าให้รับ แต่ พวก พี่ น้อง อัน เปน เชื้อ สาย ของ อับราฮาม เหมือน กัน แต่ท่าน ผู้นี้ มิได้ นับใน เชื้อ วงษ นั้น ได้ รับ ส่วนที่ สิบ แต่ อับราฮาม แล้ว ได้ อวยพร ไชย ให้ แก่ ท่าน ผู้ ได้ รับ คำ สัญญา นั้น แท้ จริง ผู้ น้อย ได้ รับ พร แต่ ผู้ ที่ ใหญ่ กว่า ตัว อัน นี้ จะเถียง กัน มิได้ ฝ่าย ข้าง หนึ่ง คน ที่ ตาย นั้น ก็ได้ รับ ส่วน ที่ สิบ แต่ ฝ่าย ท่าน นี้ เล่า มี คำ พญาณ ว่า ท่าน ทรง ชีวิตร อยู่ ฝ่าย อับราฮาม แม้น พวก เลวี เอง ที่ รับ ส่วน ที่ สิบ นั้น ถ้า จะว่า อับราฮาม ได้ ยก ส่วน ที่ สิบให้ แก่ คน พวก นั้น ก็ ได้ เพราะ ว่า เมื่อ อับราฮาม พบ กัน กับ มัล คีเซเดค เลวี นั้น ยัง อยู่ ใน ที่ จะเกิด จาก อับราฮาม เหตุ ดังนี้ ถ้า จะถึง ที่ สำเรจ ได้ ด้วย ปะโรหิต ที่ ตั้ง แต่ ล้วน สะกูลเลวี แล พลเมือง ได้รับ บัญญัติ ให้ อาไศรย อยู่ แก่ การ ปะโรหิต นั้น ถ้า ดังนั้น แล้ว ที่ไหน จะต้อง การให้ ตั้ง ปะโรหิต อื่นขึ้น ตาม หย่าง แห่ง มัลคีเซเดค เล่า แล มิได้ นับ ตาม หย่าง แห่ง อาโรน ถ้า และ การ ที่ จะเปน ปะโรหิต นั้น แปลง เปลี่ยน เสีย แล้ว ก็ จำเปนให้ แปลง เปลี่ยน พระบัญญัติ ด้วย เพราะ ว่า เมื่อ เรา ว่า

ดั่งนี้ ก็ว่า ด้วย ท่าน ที่ เปน แต่ สะกูล อื่น อัน ผู้ ใด ใน สะกูล นั้น จะได้ ปรนิบัติ แท่น บูชา ไม่ มี ใคร ว่า ด้วย ว่า เปน ปรากฏ เหน ประจักว่า พระ องค์ เจ้า ของ เรา บังเกิด ขึ้น แต่ สะกูล ยะฮูดา ซึ่ง จะมี ปะโรหิต ขึ้นใน สะกูล นั้น โมเซ มิได้ว่า ศักสิ่ง เลย แล้ว ความ ข้อ นี้ ยิ่ง ปรากฏ ว่า ถ้า ปะโรหิต อื่น เกิด ขึ้น ตาม เยี่ยง หย่าง แห่ง มัลคีเซเดค แล้ว ปะโรหิต นั้น จะได้ เปน ตาม บัญญัติ อัน เนื่อง กัน กับ เนื้อ หนัง หา มิ ได้ แต่ ว่า เปน ตาม ริทธิ กำลัง ชีวิตร อัน หา ที่ สุด ปลาย มิ ได้ ด้วย มี คำ พญาณ ว่า ท่าน เปน ปะโรหิต อัน จำเริญ เปน นิจ ตาม หย่าง แห่ง มัลคีเซเดค เพราะ ว่า บัญญัติ ที่ ตั้ง มา ก่อน นั้น ถึง ที่ ลบ สูญ เสีย แล้ว เพราะ หา กำลัง พะลัง แล หา ประ โยชน์ มิ ได้ ด้วย ว่า บัญญัติ นั้น จะทำให้ สิ่ง อันใด ถึง ที่ สำเรจ มิ ได้ แต่ ว่า เหตุ ที่ จะให้เรา ไว้ ใจ นั้น ดี กว่า ด้วย เปน เหตุ ที่ จะให้ เรา มาใกล้ แก่ พระเจ้า นั่น และ จะให้ ถึง ที่ สำเรจ แล้ว ถ้า จะว่า ด้วย การ ที่ เปน ปะ โรหิต เหล่านั้น ตั้ง ขึ้น เปน ปะโรหิต ปราศจาก สะบถ แต่ ฝ่าย ท่าน นี้ ก็ เปน ด้วย คำ สะบถ แห่ง ผู้ตรัส แก่ ท่าน ว่า พระองค์ เจ้า ตรัส สาบาน และ กลับ ถอย คืน คำ มิได้ ตรัส ว่า ท่าน นี้ เปน ปะโรหิต อัน จำเริญ เปน นิจ ตาม แต่ หย่าง แห่ง มัลคีเซเดค เหตุ ฉะนี้ พระเยซู เปน ที่ เอา คำ สัญา ที่ ดี ยิ่ง กว่า เปน อันมาก ตั้ง เข้า มา แล้ว พวก ปะโรหิต เหล่านั้น เปน อัน มาก หลาย เพราะ เหตุ ความ ตาย จะคง อยู่ มิได้ แต่ ฝ่าย ท่าน นี้ จำเริญ อยู่ เปน นิจ ใน ที่ จะเปน ปะโรหิต นั้น เชื้อสาย ไม่ มี แล้ว เหตุ ดั่งนี้ ฝ่าย คน ทั้งปวง ที่ จะ มา หา พระเจ้า เดช พระองค์ นี้ ๆ มี ริทธิ มี เดช จะช่วยให้ รอด ได้ถึง ที่ สุด และ เพราะ พระองค์ ทรง ชีวิตร อยู่ มิ ได้ ขาด เพื่อเสนอ ความ เขาได้ ด้วย ว่า ปะโรหิตใหญ่ ดั่งนี้ เปน อัน สมควร แก่ เรา เปน อัน บริสุทธิ ปราศ จาก สิ่ง ชั่ว ซึ่ง ติด ราคี ปราศจาก คน บาป ยก ขึ้น สูง เหนือ สวรรค์ ท่าน นี้ จะต้อง เอา เครื่อง บูชาทุก วัน มา ถวาย เพราะ ตัว ตน แล้ว ภายหลัง เพราะ ฝูง คน ทั้งหลาย เหมือน หย่าง ปะโรหิต เหล่า นั้น หา มิ ได้ ด้วย

ว่า อัน นี้ ท่าน ได้ กระทำ ที่ เดียว ข้าง เมื่อ ได้ ถวาย ตัว คน นั้น พระบัญญัติ ได้ เอา มนุษ อัน มี ที่ อ่อน กำลัง ยก ตั้ง ขึ้น เปน ปะโรหิต แต่ ว่า สบถ เข้า กัน กับ พระบัญญัติ แล้ว ตั้ง แต่ พระบุตร ที่ สำเรจ เปน นิจ ฯะ

๏ บท ๘ ฯ

๏ ซึ่ง เปน ข้อ ใหญ่ ที่ ได้ ว่า แล้ว นั้น คือ นี่ และ ว่า เรา มี ปะโรหิต ใหญ่ เปน ผู้ ที่ ได้ ทรง นั่ง เบื้อง ขวา พระที่นั่ง เดชานุภาพ ใน เมือง สวรรค์ เปน ปรนิบัติ แต่ ด้วย การ บริสุทธิ และ ใน พลับ พลา เที่ยง แท้ ซึ่ง พระองค์ เจ้า สร้าง ขึ้น ใช่ การ ของ มนุษ ด้วย ว่า ฝ่าย ผู้ ใด ๆ ถ้า ตั้ง ขึ้น เปน ปะ โรหิต ใหญ่ แล้ว ก็ ตั้ง ขึ้น เพื่อ จะ ได้ เอา ผลทาน และ เครื่อง บูชา ภา มา ถวาย เหตุ ฉะ นี้ ฝ่าย ท่าน นี้ จำ เปนให้ ท่าน มี สิ่ง ใด สิ่ง หนึ่ง ที่ จะ ถวาย ด้วย ว่า ถึง ท่าน นี้ อยู่ ใน แผ่น ดิน จะ เปน ปะโรหิตต่อ ไป มิ ได้ เพราะ ว่า ปะโรหิต มี อยู่ เปน อัน มาก หลาย ที่ เอา ผลทาน มา ถวาย ตาม พระบัญญัติ พวก เหล่า นั้น ปรนิบัติ เปน แบบ แผน เปน เงา แห่ง สิ่ง การ ใน สวรรค์ ดุจ ดั่ง การ ที่ สั่ง โมเซ ครั้ง เมื่อ จะ ทำ พลับ พลา นั้น ว่า ดูกรท่าน จง กระทำ เหมือน หย่าง แบบ แผน ที่ สำแดง แก่ ท่าน ใน ภูเขา นั้น เถิด แต่ว่า เดี๋ยวนี้ ท่าน ถึง ที่ จะปรนิบัติ เปน การ ประเสิฐ กว่า นั้น เพราะ ว่า ท่าน คน กลางใน การ ปรึกษา อัน ประเสิฐ ด้วย ว่าได้ ยั่ง ยืน ด้วย คำ สัญา ที่ ดี เปน อัน ยิ่ง ฯ

๗ ๏ เพราะ ว่า ถ้า เดิม เปน ปถม นั้น เปน ที่ ปราศ จาก ซึ่ง จะ ติเตียนได้ แล้ว จะ หา ช่อง สำหรับ ที่ สอง นั้น หามิ ได้ ด้วย ว่า ท่าน ได้ตรัส ติเตียน แก่เขา ว่า พระองค์ เจ้า ได้ ตรัส ว่า ภาย ภาค หน้า เรา จะ ตั้ง คำ สัญา ใหม่ กับ ด้วย พวก ยิศรา เอล แลพวก ชาติ ยูดาย จะ เหมือน คำ สัญา ที่ เรา ได้ ไว้ กับ ปู่หญ้า ตา ยาย เขา ใน กาละวัน ที่ เรา ได้ เหยียด พระหัตถ์ เรา ชัก นำ เขา ออก มา จาก เมือง อายฆุปโต ก็ หา มิได้ ด้วย พวก เขา เหล่า นั้น มิ ได้ ตั้ง อยู่ ใน คำ สัญา ของ เรา และพระองค์เจ้า ตรัส ว่า เรา มิ ได้เอื้อ เฟื้อต่อ เขา แล้ว พระองค์ เจ้า ตรัส ว่า ข้อ ซึ่ง เรา ได้ สัญา ไว้ แก่ พวก ยิศราเอล

คือ นี่ และ ว่า ใน กาละ วัน นั้น เรา จะ ฝั่ง บัญติ บัน ชา ลง ไว้ ใน จิตร เขา แล เขียนไว้ ในใจ เขา เรา จะ เปน พระเจ้า แก่ เขา ฝ่าย เขา จะ เปนไพร่ พล ของ เรา แล้ว พวก เขา สิ้น ทุก คน จะ สอน เพื่อน บ้าน คละ ที่ จะ สอน พี่ น้อง คละ ที่ ว่า ให้รู้ จัก พระองค์ เจ้า เถิด ก็ หา มิ ได้ ดวัย ว่า คน ทั้ง ปวง จะ รู้ จัก เรา สิ้น คือ ตั้ง แต่ ผู้ น้อยเปน ลำดับ ขึ้น ไป จน ถึง ผู้ ใหญ่ ที่ สุด เรา จึ่ง จะ มี กรุณา ต่อ การ อาธรรม เขา แล้ว ที่ เขา ทำ เกิน ผิด นั้น เรา จะ ไม่ คิด ถึง ต่อ ไป เลย เมื่อ ท่าน ว่า ดวัย ใหม่ นั้น ก็ เปน ว่า ที่ เดิม นั้น เปน ที่ เก่า แล้ว ฝ่าย ที่ เก่า แก่ แล้ว ก็ เปน หน้า จะสูญ หาย ไป เรว ฯ

๏ บท ๙ ฯ

๏ เหตุ ดังนี้ ใน บัญติ เดิม อัน เปน ที่ ปรนิบัติ นั้น ก็ มี วิหาร สำหรับโลกย์ นี้ ดวัย ว่าใน พลับพลา ที่ สร้าง เดิม นั้น ก็ มี ตะเกียง มีโตะ มี ขนม ที่ ตั้ง ถวาย และ ที่ รอ้ง เรียก ว่า บริสุทธิ นั้น ครั้น พ้น ม่าน ที่ สอง แล้ว ก็ ถึง หอ้ง พลับพลา ที่ รอ้ง เรียก ว่า บริสุทธิ ที่ สุด ที่ นั้น มี แท่น ทองคำ มี หีบ สำหรับใส่ คำภีร์ สัญา อัน ลอ้ม รอบ ดวัย ทองคำ มี ตะลับ ทองคำ สำ หรับ ถือใส่ มานา มี ไม้ สำคัญ ของ อาโรน ที่ งอก เปน พุ่ม นั้น มี หิน ชะ นวน อัน จารึก ไว้ ซึ่ง คำ สัญา นั้น และ เบื้อง บน หีบ นั้น มี รูป คะรูบ อัน ประกอบ ดวัย แสง รัศมี กาง ปีก เข้า ประกัน ปก ไป เปน ร่ม เหนือ ฝา ปีด แห่ง หีบ สำหรับใส่ ซึ่ง คำ สัญา นั้น ซึ่ง เรา จะ พรรณา ว่า ดวัย สรรพ สิ่ง ทั้ง นี้ ที่ ละ สิ่ง ๆ ก็ หา ต้อง การ ไม่ ครั้น สิ่ง ของ ทั้ง นี้ จัด แจง สำเรจ แล้ว ปะโรหิต ทั้งหลาย ตอ้ง เข้าใน พลับพลา หอ้ง หน้า นั้น เนือง ๆ เพื่อ การ ปรนิบัติ จะได้ สำเรจ แต่ ฝ่าย หอ้ง ที่ สอง นั้น ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ ตอ้ง เข้า ไป ปี ละ หน เดียว ถือโลหิต ที่ จะ บูชา ถวาย เพราะ ความ ผิด หลง ของ คน ก็ดี ของ ฝูง คน ทั้งหลาย ก็ดี ดังนี้ พระวิญาณ บริสุทธิ จะใคร่ สำแดง ว่า ครั้ง เมื่อ พลับพลา เดิม ยัง คง อยู่ นั้น ทาง ที่ เข้าใน ที่ อัน บริ สุทธิ นั้น จะได้ ปรากด มี ก็ หา มิ ได้ พลับพลา เดิม นั้นเปรียบ เหมือน เปน

เงา เปน คำอุปะมา แก่ ครั้ง นั้น ให้พึ่งเข้าใจ ว่า ผล ทาน และ เครื่อง บูชา ซึ่ง ถวาย อยู่ นั้น จะ กระทำให้ใจ ของ คน ที่ บูชา และใจ อัน สังเกต ซึ่ง ผิด แล ชอบ นั้น ให้ถึง ที่ สำเรจ ดี หา มิ ได้ เลย ของ ซึ่ง บูชา นั้นเปน แต่ ดว้ย เครื่อง กิน เครื่อง ดื่ม ที่ จะ ชำระ กาย ต่าง ๆ ดว้ยศีล บัญัติ สำ หรับ เนื้อ หนัง กว่า จะถึง กาล อัน จะจัด แจง ตั้ง แต่ง เสียใหม่ แต่ ทว่า เมื่อ พระคริศโต เสดจ มา แล้ว จะเปน ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ ใน การ ดี อัน จะ มา ภาย ภาค หน้า จะ ปรนิบัติ ใน พลับพลา ที่ ดี ประเสิฐ กว่า นั้น ที่ จะทำ ดว้ย มือ มนุษ มิ ได้ คือ ว่า จะเปน ที่ สร้าง ดว้ย กัน กับ สิ่ง ของ ทั้งปวง หย่าง กล่าว มา นี้ ก็ หา มิได้ การ ที่ปรนิบัติ นั้น จะเปน ดว้ยโลหิต ของ แพะ ของ วัว ก็ หา มิ ได้ แต่ ทว่าเปน ดว้ยโลหิต แห่ง พระองค์ เอง พระองค์ จึ่ง เสดจ เข้าไปใน ที่ อัน บริสุทธิ หน เดียว กระทำให้เปน ที่ รอด สืบ กันไป เปน นิจ กาล เพราะ ว่า ถ้า และ เลือด แห่ง วัว ภู่ และ แพะ แล เท่า แห่ง ลูก วัว ตัวเมีย เท รด ลง บน คน ที่ จะรับ นั้น จะเปน ที่ ได้ ชำระ เนื้อ หนัง ให้เปน อัน บริสุทธิ แล้ว ก็ แท้ จริง พระโลหิต แห่ง พระคริศโต ผู้ ประกอบ ดว้ย พระวิญาณ ถาวร ได้ ส่ง ธาตะมา ถวาย แก่ พระเจ้า เปน ที่ บูชา อัน ปราศจาก ซึ่ง จะ ติเตียน ได้ พระโลหิต นั้น จะ ชำระใจ อัน สังเกต ผิด แล ชอบ ของ ท่าน ให้ ปราศจาก การ ปรนิบัติ อัน หา เปน สำหรับ ชีวิตร ไม่ เพื่อ ท่าน จะได้ ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า ผู้ ทรง ชีวิตร อยู่ ฯะ

๑๕ ๏ แล้ว เพราะเหตุ ดังนี้ พระองค์ เปน คน กลาง แห่ง คำ สัญาใหม่ เพื่อ ว่า ครั้น ถึง ความ ตาย แล้ว จะให้ พ้น จาก ซึ่ง เกิน ผิดใน คำ สัญา เดิม นั้น และ บันดา ผู้ ที่ ตรัง เรียก นั้น จะได้ มระดก ของ อัน จำเริญ เปน เนือง นิจ จะได้ รับ ตาม คำ สัญา นั้น ดว้ย ว่า ถ้า มี หนังสือ สัญา ดว้ย ของ มระดก จำเปนให้ ผู้ ตั้ง สัญา นั้น ถึง ตาย ก่อน เมื่อ ตาย แล้ว คำ สัญา นั้น จึ่ง จะยั่ง ยืน เปน กำลัง ได้ จะได้ เปน ประโยชน์ เมื่อ ผู้ ตั้ง สัญา นั้น ยัง เปน ก็ หา มีได้ เหตุ ฉะนี้ คำ สัญา เดิม นั้น จะเปน อัน มั่น คง ดว้ย ปราศจาก เลือด หา มิได้

เพราะ ว่า ทุก บัญญัติ ตอ้ง ตามโอวาท แห่งโมเซ ๆ ได้สั่ง แก่ คน ทั้งปวง ให้ รับ เอา เลือด ของ วัว และ แพะ กับ ขนแกะ มีศี อัน แดง และ ต้นฮุซบ มา เท รด ลง บน หนังสือ และ บน คน ทั้งปวง ว่า นี่ และ คือ เลือด แห่ง คำ สัญา ตาม คำ ซึ่ง พระเจ้า ได้ บัญญัติ ไว้ แก่ ท่าน แล้ว จึ่ง เอา เลือด รด ลง ที่ พลับพลา และ ที่ เครื่อง ทั้งปวง ที่ ใช้ สอยใน การ ปรนิบัติ ให้ สิ้น เหมือน กัน แล้ว ตามโอวาท คราว นั้น แทบ สิ้น สิ่ง ของ ทั้งปวง ตอ้ง ชำระ ดว้ย เลือด ถ้า มิได้ เท เลือดให้ไหล ออก จะยก ความ ผิด มิ ได้ เหตุ ดังนี้ ตอ้ง ชำระ ซึ่ง เปน แบบ แผน แห่ง สิ่ง ของใน สวรรค์ ดว้ย ประการ เช่น นี้ แต่ ทว่า สิ่ง ของ บน สวรรค์ ตอ้ง ชำระ ดว้ย เครื่อง บูชา อัน ดี ประเสิฐ กว่า นี้ ดว้ย ว่า พระคริศโต ที่ เปน ผู้ นำหน้า แห่ง ของ สัจ จริง จะได้ เสดจ เข้าในที่ บริสุทธิ อัน มือ มะนุษ สร้าง ก็ หา มิได้ แต่ ว่า ได้ สร้างในสวรรค์เอง เพื่อ ว่า เดี๋ยวนี้จะ ให้เปน ปรากฎ จำเพาะ พระภักตรพระเจ้า เพราะ ประโยชน์ แห่งเรา ทั้งหลาย

๒๕ ๏ ซึ่ง จะให้ พระคริศโต บูชา ถวาย พระองค์ หลาย ครั้ง ก็ หา มิได้ จะได้ เปน เหมือน ปะโรหิตใหญ่ ที่ เอา เครื่อง บูชา เพราะ คน อื่น เข้าใน ที่ อัน บริสุทธิ ทุก ปี ๆ หา มิ ได้ ก็ ถ้า เปน เหมือนเช่น นั้น นับ ตั้ง แต่ แรก สร้าง โลกย์ พระองค์ก็ จะตอ้ง ทระมาน หลายครั้ง หลายหน แล้ว แต่ ทว่า เดี๋ยว นี้ พระองค์ จะได้ เปน ปรากฎใน ที่ สุด กลัป เพื่อ ประสง จะรื้อ ความ ผิด ยก เสีย ดว้ย บูชา พระองค์เอง แต่ หน เดียว เหมือน หนึ่ง ว่า กำหนด ไว้ จะให้ มนุษทั้งหลาย ตาย แต่ หนหนึ่ง แล้ว จึ่ง จะถึง ที่ พิภากษา ก็เหมือน เช่นนั้น และ พระคริศโต ถึง ที่ บูชา ไว้ หนหนึ่ง เพื่อ ประสง จะได้ รื้อ ความผิด แห่ง คนเปน อันมาก ยก เสีย แล้ว ภาย หลัง จะได้ เปน ปรากฎ มา อีก ปราศจาก ความ ผิด ให้เปน ที่ ช่วยให้ รอด แต่ บันดา คน ที่ คอย ท่า พระองค์ ฯะ

๏ บท ๑๐ ฯ

๏ พระ บัญญัติ ได้ เปน เงา เปน แบบ แผน แห่ง ของ ดี ซึ่ง จะ มา ภาย หน้า แต่ จะ เปน ตัว หย่าง แห่ง สิ่ง ของ นั้น หามิได้ เหตุฉะนี้ พระ บัญญัติ นั้น จะ

เอา เครื่อง บูชาที่ เขา บูชา ถวาย เนือง ๆ ทุก ปี นั้น กระทำให้คนที่ มา
ด้วยเครื่อง บูชานั้น ถึง ที่ สำเรทธิ มิได้ เลย ถ้า จะ กระทำ ได้แล้ว การ
อัน จะ เอา มา บูชา ถวาย นั้น ก็ จะ ไม่ ถึง ที่ สิ้น สุด แล้ว หรื เพราะ ว่า ครั้น
ชำระ เปน อัน บริสุทธิ ที่ หนึ่ง แล้ว คน ที่ ปรนิบัติ จะ มีใจ สังเกต ผิดใน
ตัว ต่อ ไป หา มิได้ แต่ ว่าใน การ บูชา ดังนี้ เปน ที่ ลำลึก ถึง ความ ผิด ทุก
ปี ๆ ด้วย ว่า ซึ่ง เลือด แห่ง วัว และ แพะ จะ ยก ความ ผิด นั้น หา มิได้ เลย
เหตุ ดังนี้ เมื่อ พระองค์ เสดจ เข้า มาในโลกย์ พระองค์ ตรัส ว่า เครื่อง บูชา
กับ ของ บรรณา การ ท่าน มิ ได้ ทรง ปราถนา แต่ ว่า ท่าน ได้ ประทาน พระ
กายให้ แก่ ข้า พเจ้า ของ บูชา อัน ครบ อาการ ที่ บูชา ด้วย ไฟ เพราะ ความ
ผิด นั้น มิได้ ชอบ พระไทย พระองค์ พระองค์ จึ่ง ได้ ตรัส ว่า ข้า แด่ พระ
องค์เจ้า ข้า ข้า พเจ้า มา จะ ทำให้ พระไทย แห่ง พระองค์ สำเรจ ใน บท
หนังสือ มี คำ เขียน ว่า ด้วย ข้าพเจ้า นี้ และ อนึ่งใน ข้อ อัน กล่าว มา แล้ว
นั้น ว่า เครื่อง บูชา กับ ของ บรรณาการ และ ของ บูชา อัน ครบ อาการ
เมื่อ ถวาย เพราะ ความ ผิด พระองค์ มิได้ ทรง ปราถนา มิได้ ชอบ พระไทย
เครื่อง ทุกสิ่ง เขา ได้ ถวาย ตาม บัญญัติ แล้ว พระองค์ จึ่ง ได้ ตรัส ว่า ข้า แด่
พระองค์เจ้า ข้า ข้าพเจ้า มา แล้ว เพื่อ จะ ได้ กระทำ ให้ พระไทย แห่ง พระ
องค์ สำเรจ ซึ่ง ก่อน เดิม นั้น พระองค์ ยก ไว้ แล้ว จะ ได้ให้ ซึ่ง ภายหลัง
นั้น ยั่ง ยืน มั่น คง แล้ว ตาม น้ำ พระไทย นั้น เรา ทั้งหลาย ต้อง ชำระ ถึง
ที่ บริสุทธิ ด้วย บูชา ถวาย ซึ่ง พระกาย แห่ง พระเยซูคริศ หน เดียว ฝ่ายปะ
โรหิต ทั้งปวง ก็ ตั้ง เปน การ สำหรับ ปรนิบัติ ทุกวัน ๆ แล้ว จะได้ เอา เครื่อง
บูชา มา ถวาย เนือง ๆ เครื่อง นั้น ที่ จะ รับ ความ ผิด ยก ไว้ หา มิได้เลย เปน
อัน ขาด แต่ ฝ่าย ท่าน นี้ ได้ บูชา เพราะ ความ ผิด หน เดียว ย่อม เปนประ
โยชน์ เปน นิจกาล แล้ว ทรง นั่ง เบื้อง ขวา พระหัตถ์ พระเจ้า จำ เดิมแต่
นี้ไป มี แต่ จะ คอย ท่า จน บันดา ศัตรู จะ ปราบ ลง เปน ที่ รอง พระบาท พระ
องค์ ด้วย ว่าใน ที่ บูชา หน เดียว พระองค์ กระทำ คน ที่ ชำระให้ถึงที่ สำ

เรจ เปน นิจ กาล แล้ว พระวิญญาณ บริสุทธิ ได้ เปน พญาณ แก่ เรา ว่า เหมือน กัน ด้วย พระวิญญาณ ได้ ล่วง ว่า ดั่งนี้ แล้ว ว่า อัน นี้ เปน คำ สัญา ที่ เรา ตั้ง สัญา กับ เขา เมื่อ กาล อัน ล่วง ไป แล้ว พระองค์เจ้า ตรัส ว่า บัญญัติ ของ เรา ๆ จะ วาง ไว้ ในใจ เขา แล้ว จะ เขียน ไว้ ใน ความ คิด เขา ที่ เขา ได้ เกิน ผิด หลง ไป นั้น เรา จะ เอา เปน ที่ ลำลึก ถึง ต่อ ไป หา มิได้ ความ ผิด ยก เสีย แล้ว ที่ ไหน ซึ่ง จะ บูชา เพราะ ความ ผิด ที่ นั่น ต่อ ไป ไม่ มี แล้ว

๑๙ ๏ เหตุดั่งนี้ พวก พี่น้อง ทั้งหลาย เรา จึ่ง มีใจ แกล้ว กล้า จะ ได้ เข้า ใน ที่บริสุทธิ ด้วย ปะโรหิต แห่ง พระเยซู ตาม ทางใหม่ ทาง อันให้ชีวิตร ทาง ซึ่ง พระองค์ ได้ เปิด ขึ้น มาใน ม่าน คลุม คือ ว่า พระกาย แห่ง พระองค์ แล้ว เรา มี ปะโรหิต ผู้ ใหญ่ สำหรับ พระวิหาร แห่ง พระเจ้า จึ่ง ควรให้ เราเดิร ไป ข้าง หน้า ด้วยใจ ซื่อ สัจ ด้วยใจ เชื่อ เปน อัน บริบูรรณ์ แล้วให้ รด ชำระ จิตรใจให้ปราศจาก วินิจไฉย อันชั่ว ตัว กาย นั้นให้ ล้าง ชำระ ด้วย น้ำ อัน ใส บริสุทธิ ซึ่ง เรา ได้ ประกาษ ตัว แล้ว ว่า มี ที่ ไว้ใจ นั้นให้ ถือ ไว้ เปน มั่น คง อย่าให้ คลาศ เคลื่อน เลย ด้วย ว่า ท่าน ที่ ได้ ทรง สัญา นั้น เปน อัน ซื่อ สัจ แล้วให้ เรา เตือน สติ ซึ่ง กันและ กัน ให้ มีใจ รอ้น รน จะ รักษ กัน แล ทำ การ ดี การ คุณ ที่ เรา เคย ชุมนุม กัน นั้น อย่าให้ เว้น อย่าให้ หยุด เลย เหมือน หย่าง ลาง คน ทำ นั้น แต่ ว่าให้ ตัก เตือน กัน และ เมื่อ เรา เหน ว่า เวลา นั้น ยิ่งใก้ล แล้ว ให้ทำ ไป ยิ่ง มาก เพราะ ว่า เมื่อ เรา ถึง ที่ รู้ จัก ซึ่ง สัจ จริง แล้ว ถ้า เรา จะ ได้ มีใจ ผิด ไป อีก เครื่อง บูชา ที่ จะ ถวาย เพราะ ความ ผิด นั้น จะ หา อีก มิได้ แล้ว ไม่ มี เหลือ เหลือ แต่ จะ คอย ความ พิ ภากษา อัน เปน หน้า กลัว แล ไฟ อัน รอ้น ร้าย อัน จะ เอา คน แต่ บันดา ที่ ขัด ขวาง นั้น กิน เสีย ฝ่าย คน ที่ ขัด ขวาง ผิด ต่อ บัญญัติ ของโมเซ ถ้า มี พญาณ สอง คน สาม คน แล้ว ก็ ตายไม่ มีใคร ปรานี ก็ ฝ่าย คน ที่ ดู หมิ่น ต่อ บุตร พระเจ้า และ ถือ ว่าโลหิต อัน เปน สำหรับ สัญา แล เปน ที่ ชำระ ตัวให้บริสุทธิ นั้น เปน ราคี มนทิล แล ประมาท ต่อ พระวิญญาณ อัน กอป

ครัย พระคุณ ท่านเหน หย่างไร ไม่ ควร หรื ว่า คน เหล่า นั้น จะ ตอัร รับ โทษ เปน อัน ร้าย ยิ่ง กวา ประมาณ สัก เท่าใด ควัยเรา รู้ จัก พระองค์ เจ้า ผู้ ตรัสว่า ข้อ ซึ่ง จะ แก้แค้น นั้น เปน พนักงาน ของ เรา ๆ จะ ทด แทน ให้ เอง อนึ่ง พระองค์เจ้า จะ พิภากษาไพร่ พล แห่ง พระองค์ ซึ่ง จะ ตก ใน พระหัตถ์ แห่ง พระเจ้า ผู้ ทรง ชีวิตร นั้น และ เปน หน้า กลัว ฯะ

๓๒ ๏ แต่ ทว่า ท่าน ทั้ง หลาย จง ลำ ลึก ถึง กาล ก่อน นั้น คราว เมื่อ ท่าน รับ ความ สว่างแล้ว ก็ ได้ ทล ความ ยาก ลำบาก ควัย แก่ง แย่ง กัน เปน อัน มาก ลาง ที่ เปน เมื่อ ท่าน เปน ที่ พิศวง เพราะ ไภยไภย และ เรา จำ จอง ลาง ที่ เปน เมื่อ ท่าน เปน ที่ ช่วย สง เคราะห์ กับ คน ที่ ทน ทุกข์ ยาก เหมือน กัน ควัย ว่า เมื่อ เขา ถูก จำ จอง ท่าน ได้ มี ใจ สังเวศ ควัย แล้ว เมื่อ เขา ปล้น ชิง เอา เข้า ของ ของ ท่าน ๆ ย่อม ทล ควัย ความ ยิน ดี รู้ ว่า ท่าน ยัง มี สมบัติ ยิ่ง ดี กว่า นั้น อัน จะ จำ ริญ ไว้ ใน สวรรค์ ข้อ ซึ่ง ไว้ ใจ เปน อัน แก่ลัวกล้า นั้น อย่า ละทิ้ง สีย เลย ควัย ความ ไว้ ใจควัย กล้า นั้น มี บำ เหน็จ เปน อัน มาก ท่าน ตอ้ง การ ที่ จะ มี ความ เพียร พยายาม เพื่อ ว่า ครั้น ท่านได้ ทำ ให้ พระ ไทย พระเจ้า สำเร็จ แล้ว ท่าน ก็ จะ ได้ รับ ตามคำ สัญา ควัย ว่า คอย อยู่ อีก บัด เดี๋ยว หนึ่ง ท่าน ผู้ จะ มา ก็ จะ เสด็จ มา แล้ว จะ ได้เนิ่นช้า หา มิได้ ฝ่าย คน ที่ พ้น โทษ แต่ ควัย ความ เชื่อ ชีวิตร คน นั้น ก็ จะ จำ เริญ แต่ ฝ่าย คน ที่ ถอย หลัง นั้น ใน คน นั้น จะ มี ดี ชอบ ใจ ของ เราหา มิได้ และ ฝ่าย เรา เล่า จะ ถอย หลัง ถึง ที่ ฉิบ หาย มิ ได้ แต่ ว่า เรา อยู่ ฝ่าย ความ เชื่อ จะ ได้ รักษา ชีวิตร ไว้ ฯะ

๏ บท ๑๑ ฯ

๏ ฝ่าย ความ เชื่อ นั้นเล่า เปน ที่ ให้ซึ่ง ไว้ ใจ นั้น ดู เปน จริง เที่ยง แท้ เปน ที่ ให้ รู้ แน่ ควัย สิ่ง ของ ที่ ยัง มิ ได้ เหน ความ เชื่อ นั้น เปน พญาณ ว่า ควัย ผู้ เถ้า ผู้ แก่ แต่ กาละ ก่อน โน้น เปน แต่ ควัย ความ เชื่อ นั้น เรา จึ่ง ได้ สำคัญ รู้ ว่า พระ เจ้า ทรง ตรัส ให้ โลกย์ ทั้ง หลาย สร้าง ขึ้น เปน ประ

กด มา จาก ที่ อัน มิได้ ปรากฎ ด้วย ความ เชื่อ นะเอิน เฮเบล จึ่ง เอา เครื่อง บูชา ถวาย แก่ พระเจ้า เปน อัน ประเสิฐ กว่า คายิน เครื่อง บูชา นั้น เปน พญาณ ว่า ตัว เปน อัน ชอบ ธรรม พระเจ้า ก็ เปน พญาณ แก่ ของ ถวาย นั้น เหตุ ดั่ง นั้น มาก แม้น เฮเบล ตาย แล้ว ท่าน ยัง พูด ยังสอน อยู่ ด้วย เคช ความ เชื่อ ฮโนค ถึง ที่ ยก เอา ไป เพื่อ จะ เหน ความ ตาย มิ ได้ จะ หา ท่าน ก็ภบ ไม่ ได้ เพราะ ว่า พระเจ้า ได้ ทรง ยก เอา ไป แล้ว ด้วย ว่า เมื่อ ยัง ไม่ ได้ เอา ไป ก่อน ยัง มี คำ พญาณ ว่า ท่าน ได้ เปน ที่ ชอบ พระไทย พระ เจ้า แต่ว่า ปราศ จาก ความ เชื่อ จะเปน ที่ ชอบ แก่ พระเจ้า หา มีได้ ด้วย ว่า ถ้า ผู้ใด จะมา หา พระเจ้า ผู้นั้น คง เชื่อ ว่า พระเจ้า มี อยู่ แล พระองค์ ทรง ปูน บำเหน็จ ประทาน แก่ทุก คน ที่ จะปลง ใจ แสวง หา พระองค์ ฯะ ๗ ๏ ด้วย ความ เชื่อ แล โนฮา ได้ รับ คำ สอน ว่า ด้วย การ ที่ ยัง มิได้ เปน ปรากฎ แล้ว จึ่ง มี ใจ เกรง จัด แต่ง นาวา จะ ได้ รักษา ชาว บ้าน ของ คน ไว้ เมื่อ ทำ ดั่ง นี้ จึ่ง ปรับ โทษ แห่ง คน โลกย แล้ว ก็ ได้ เปน เจ้า มระดก การ พ้น โทษ แต่ ด้วย ความ เชื่อ ด้วย กำ ลัง ความ เชื่อ นั้น อับราฮาม ได้ รับ คำ เรียก ตัว แล้ว จึ่ง ได้ พึ่ง ออก ไป ถึง ที่ ตำบล อัน จะ ได้ รับ เปน ที่ มรดก ต่อ ภาย หลัง ท่าน ออกไป แต่ว่า จะ ไป ถึง ไหน ท่าน มิได้ รู้ ด้วย มี ใจ เชื่อ ท่าน จึ่ง คอย อาไศรย ใน แผ่นดิน อัน เปน ที่ สัญา เหมือน หนึ่ง เปน ของ คน ต่าง ประเทศ อาไศรย ใน ที่ อาไศรย พลาง กับ ด้วย ยิศฮาค แลยาโคบ ที่ จะ รับ ส่วน มรดก ด้วย กัน ตาม คำ สัญา เปน อัน เดียว กัน ด้วย ว่า ท่าน คอย รับ เมือง อัน มี ราก แน่น หนา ที่ พระเจ้า สร้าง ก่อ ขึ้น นั้น แล้ว นาง ซา รา อาไศร ความ เชื่อ นั้น จึ่ง ได้ รับ กำ ลัง จะ ได้ ทรง ครรภ คราว เมื่อ เกิน อา ยุศม์ แล้ว เพราะ นาง ได้ ถือ ว่า พระองค์ ที่ ได้ สัญา นั้น เปน อัน สัจธรรม เหตุ ดั่ง นี้ แต่ คน เดียว แล คน นั้น เหมือน หนึ่ง ตาย แล้ว จึ่ง ได้ บังเกิด มี คน มาก ดั่ง หมู่ ดาว ใน อากาษ แล ดั่ง เมด ซาย ชาย ชะเล จะ นับ จะประ มาณ มิได้ คน เหล่า นี้ตาย เมื่อ ยัง มีใจ เชื่อ ซึ่ง สัญา ไว้ นั้น เขา ยัง มิได้ รับ

แต่ว่าได้แลเหนแต่ไกล แล้วเมื่อทักทายกันก็ย่อมกล่าวว่า ตัวเปนคนเที่ยวสรรจร หามีที่อาไศรยที่อยู่นานบนแผ่นดินไม่ ด้วยคนที่ว่าหย่างนั้นเขาก็กล่าวเปนชัดว่า เขายังแสวงหาเมืองหนึ่ง เพราะว่าถ้าเขาได้นึกหมายเอาเมืองที่เขาออกมานั้น เขามีที่จะกลับเข้าไปได้ แต่เดี๋ยวนี้เขามีใจปราถนาเมืองที่ดีกว่าคือว่าเมืองสวรรค์ เพราะเหตุดังนี้ที่เขาจะร้องเรียกพระองค์ว่าเปนพระเจ้าของตัวเขา จะได้เปนเหตุให้ละอายพระไทยแห่งพระเจ้าก็หามิได้ ด้วยว่าพระองค์ทรงจัดแจงเมืองให้เขาแล้ว ฯะ

๑๗ ๏ ด้วยกำลังความเชื่ออับราฮามเมื่อครั้งทดลองนั้น ได้เอาลูกคืออิศฮาคมาบูชาถวาย ได้ถวายลูกเกิดแต่อกคนเดียว แม้นถึงท่านได้รับคำสัญาว่าด้วยลูกนั้นว่า สืบสายของท่านจะนับได้แต่ยิศฮาคคนนี้ อับราฮามจึ่งถือว่าพระเจ้ามีริทธิมีเดชจะให้ยิศฮาคนั้นเปนขึ้นมาจากตายได้ แล้วได้รับลูกนั้นเหมือนหนึ่งเปนขึ้นจากตาย เมื่อยิศฮาคเชื่อด้วยเหตุการอันจะเปนมาภายหน้านั้น ท่านได้อวยพรให้แก่ยาโคบแลเอซาว ฯ ด้วยอาไศรความเชื่อ ขณะเมื่อยาโคบจะตายนั้น ได้อวยพรให้แก่ลูกของโยเซพทั้งสองคนนั้น แล้วได้นะมัศการพิงอิงหัวไม้ท้าว ฯ ด้วยความเชื่อ โยเซพเมื่อจะตายนั้น ได้ส่วงว่าด้วยพลยิศราเอลว่า จะออกมาจากเมืองนั้น แลได้สั่งเขาด้วยกระดูกของท่าน ฯ ด้วยความเชื่อ โมเซเมื่อเกิดมาแล้วต้องซ่อนไว้ในเรือนพอถึงสามเดือน เพราะเขาเหนว่าโมเซนั้นเปนกุมารมีลักขะณาอันงาม แล้วมิได้กลัวรับสั่งแห่งมะหากระษัตร ด้วยความเชื่อโมเซนั้นเมื่อวัฒนาขึ้นแล้ว มิยอมรับให้เรียกตัวว่า เปนลูกแห่งราชธิดาของพญาฟาโร ปราถนาที่จะทลทุกขยากด้วยกันกับไพร่พลแห่งพระเจ้า ยิ่งกว่าปราถนาจะกำหนัดยินดีในความศุขของความผิด อันจะจำเริญได้เปนแต่เวลา ถือว่าซึ่งจะทลอัปะยศเพราะ

พระคริศโตดี ประเสิฐ กว่า คลัง ทรัพ แห่ง พวก อายฆุบโต ดว้ย ว่า ท่าน เหน แก่ ประโยชน์ อัน เปน บำเหนจ ๏ ดว้ย เดช ความ เชื่อ ท่าน ละ เมือง อายฆุบโต มิได้ กลัว ความโกรธ แห่ง ผู้ กระษัตร ตั้ง ใจ มั่น คง อยู่ เพราะ เปน เหมือน หนึ่งได้ เหน ท่าน ผู้ มิได้ เปน ปรากฏ ๏ ดว้ย ความ เชื่อ ท่าน ได้ ถือ ปั๋ศคา แล ที่ จะเทเลือด ออก เพื่อ มิ ให้ ผู้ทำ ร้าย แก่ ลูก หัว ปี นั้น ตอ้ง เขา ได้ ดว้ย อาไศรย ความ เชื่อ คน ทั้งหลาย ข้าม ซะเล แดง เหมือน หนึ่ง เปน ดิน แห้ง แต่ ฝ่าย พวก อายฆุบโต เมื่อ เขา จะใคร่ ข้ามนั้น ก็ จม ฉิบหาย เสีย สิ้น ๏ เปน ดว้ย ความ เชื่อ ที่ กำแพง เมือง เยริโฮ ก็ พัง ล้ม ลง เมื่อ ลอ้ม ไว้ เจด วันแล้ว ๏ ดว้ย ความ เชื่อ ราฮาบ หญิง แพศยา นั้น ครั้น ได้ รับ คน ที่ มา สอด แนม ดว้ย ดี ก็ มิ ได้ ถึง ที่ พินาศ ฉิบหาย กับ คน ที่ มิ ได้ เชื่อ พั่ง นั้น แล้ว จะกล่าวไป ไยให้ เปลือง เวลา จะช้า นาน ที่ จะว่า ดว้ย ฆิดโอน ดว้ย บารัค แลซิมโซน กับ ยิพธา แล ดาวิด กับ ซะมูเอล แล ผู้ ทำนาย ทั้งหลาย คน เหล่า นี้ อาไศรย ความ เชื่อ ก็ เอา ไชย ชำนะ แก่ บ้าน เมือง รักษา ซึ่ง ยุติธรรม ได้ รับ ตาม คำ สัญา ปิด ปาก สิงห์ โต ดับไฟ เมื่อ เปน กำลัง นั้น หนี พ้น จาก คม ดาบ แต่ ที่ ออ่น กำลัง นอ้ย นั้น ได้ กลับ มี กำลัง แขง แรง ขึ้น ใน การ สงคราม มี มือ เข้ม แขง โจม ตี กองทัพ แห่ง พล ประเทษให้ แตก ฉาน หนี พวก ผู้หญิง ได้ รับ พวก พอ้ง ของ ตัว เปน ขึ้น มา จาก ตาย ก็ มี บ้าง เมื่อ ถูก ตี ไม่ ยอม ให้คน อื่น ช่วย เพราะ ว่า คอยไว้ ใจ จะได้ เปน ขึ้น มา นั้น ดี กว่า ลาง บ้าง ก็ ตอ้ง ทด ลอง ดว้ย คำ เยาะ เย้ย แล ลวด หนัง ถึง ที่ จำ จองใส่ คุก มี หิน คว่าง ถูก เขา บ้าง ตอ้ง เลื่อย ออก เปน ท่อน ๆ ลอง ตัว ต่าง ๆ ตาย ดว้ย ดาบ กระบี่ ก็ นุ่ง ห่ม หนัง แกะ หนัง แพะ เที่ยว สรรจร อด หยาก อาหาร ทล ทุกข เวทนา ทล เขี้ยว เขน เที่ยว ซอก ซอนใน ป่าใน ภูเขาใน ถ้ำ ใน หลุม ดิน โลกย์ นี้ จะควร แก่ เขา หา มิ ได้ เหล่า นี้ สิ้น ทุก คน มี ความ เชื่อ เปน พญาณ จึ่ง มิได้รับ ตาม ซึ่ง คำ สัญา นั้น เพราะ พระเจ้า ทรง

พระกรรุณา จัดแต่งไว้แก่เรา ซึ่งจะดีประเสิฐกว่า เพื่อมิให้เหล่านั้น ถึงที่สำเรจปราศจากเรา ฯะ

◎ บท ๑๒ ฯ

๑ ◎ เพราะเหตุดั่งนี้ ครั้นว่าเรามีฝูงพญาณฝูงใหญ่เท่านี้ลอ้มเราไว้แล้ว ถ้ามีสิ่งใด ๆ ขัดขอ้งแก่เรา ถ้ามีที่ผิดสิ่งใดที่เรามักง่ายนั้น ก็ให้เราทิ้งละเสีย สิ้นทั้งนั้น แล้วการที่เราจะวิ่งชิงกันที่ตั้งให้เรานั้น ให้เราวิ่งดว้ยความเพียรพยายามเถิด หมายเอาดูพระเยซูผู้เปนหัวหน้า แลที่สำเรจความเชื่อของเราผู้เหนแก่ความโสมนัศยินดีที่ตั้งอยู่จำเพาะพระองค์ทลไม้กางเขน ประมาทซึ่งอัประยศอดสูนั้น แล้วได้เสดจนั่งเบื้องขวาพระธินั่งแห่งพระเจ้าแล้ว เพราะว่า ท่านจงลำลึกคิดถึงท่านผู้ได้ทลซึ่งพวกคนบาปติเตียนนินทาพระองค์เป่นมากมายเท่านั้น จงคิดถึงผู้นั้นกลัวเกลือกว่า ท่านทั้งหลายจะอ่อนใจเสื่อยล้าะ

๔ ◎ เมื่อท่านรบพุ่งกันกับความผิด ท่านก็ยังมิได้แก่งแย่งกันถึงที่จะให้เลือดออก แลคำตักเตือนที่ว่าแก่ท่าน เหมือนแก่ลูกนั้นท่านได้ลืมเสียแล้ว คำนั้นว่า ดูกรลูกเราที่พระองค์เจ้าลงโทษนั้นอย่าประมาท แล้วเมื่อพระองค์จะทรงติสอนท่าน อย่าเสียใจโศกเศร้า ดว้ยว่าพระองค์เจ้าทรงรักษผู้ใด พระองค์ก็ลงโทษแก่ผู้นั้น แล้วพระองค์จะรับผู้ใดเปนลูก พระองค์ก็ลองผู้นั้นดว้ยความยากสิ้นทุกคน ถ้าท่านทั้งหลายจะตอ้งพระราชอาชญา พระเจ้าจึ่งได้ทำแก่ท่านเหมือนหนึ่งแก่ลูก ดว้ยว่าใครผู้ใดเป่นลูกที่พ่อเขามิได้ลงอาชญาเขาบ้าง ถ้าแลท่านมิได้ตอ้งพระอาชญาบ้าง ซึ่งคนทั้งปวงตอ้งคร่ำนั้น ท่านจะเปนลูกมิได้ จะเปนหย่างคนไม่มีพ่อนั้นแล ฝ่ายเราเล่าเราได้มีพ่อแล้วตามเนื้อหนังที่ได้ลงโทษ แล้วเราจึ่งได้นับถือเขา แต่ว่าถ้าเรายอมอยู่ในโอวาทแห่งท่านผู้เปนบิดาตามวิญาณ เราจึ่งจะได้มีชีวิตร อันนี้ก็จะดีกว่าเป่นอันยิ่ง ฝ่ายพ่อเหล่านั้นเขาลงโทษกำชับ

เรา เป่น นอ้ยวัน ตาม ที่ เขา เหน ชอบ นั้น แต่ ฝ่าย พระองค์ นี้ กระทำ จะ ให้เป่น ประโยชน์ ของ เรา เพื่อ เรา จะได้ รับ ส่วน ความ บริสุทธิ แห่ง พระ องค์ ดวัย บันดา การ ที่ จะทลโทษ คราว เปน กำลัง ทล นั้น จะเหน ว่า เปน หน้า ชื่น ชม หา มิได้ จะเหน ว่า หน้า ให้ โศก เศร้า แต่ ภาย หลัง ได้ ให้ ผล อัน หน้า ให้ศุข สำราญ ดวัย จะให้คน ที่ ได้ ทล นั้น พ้นโทษ เหตุ ฉะนี้ ดวัย มือ ที่ วาง ลอย นั้น แล หัว เข่า ที่ ออ่น กำลัง จง ยก แขง ขึ้น เถิด ทำให้ ทาง จะเดิร นั้น เปน ตรง แน่ว ไป เพื่อ มิ ให้ คน ขาหัก กีนดวัน ผิด จาก ทาง ไป แต่ ทว่าให้ สบาย ขึ้น ยิ่ง กึกว่า กระทำให้เปน มิตร ไมตรี กัน กับ คน ทั้งปวง แล แสวงหา ซึ่ง ตั้งใจให้ บริสุทธิ ดวัย ว่า นอกใจ นั้น หา ผู้ ใด จะเหน พระองค์ เจ้า ได้ ไม่ แล ดู ระวัง กลัว จะมี ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง อัน จะ ขัดสน ดวัย พระคุณ แห่ง พระเจ้า กลัว จะมี ราก ขม บังเกิด ขึ้น ยึก แล เบียด เบียด กัน แล จะเปน เหตุ ให้ หลาย คน เปน มลทิล ไป กลัว จะมี คน ผิด ประเวณี ชาย หญิง หรื คน นอก สาศนา เหมือน หย่าง เอซาว ซึ่ง เอา นับ เปน ลูก หัว ปี นั้นไป ขาย เพราะ อาหาร กิน กอ้น เดียว ท่าน ทั้ง หลาย รู้ อยู่ว่า ภายหลัง เมื่อ เอซาว นั้น จะใคร่ ได้ มระดก ซึ่ง ศรีสวัสดิ มงคล เหน ท่าน ไม่ สมควร เลย ดวัย ว่า มาท แม้น เขา แสวงหา ดวัย น้ำตา ไหล จะใคร่ พบ ที่ จะกั้งใจ ตั้ง ตัว เสียใหม่ มิได้ แล้ว เพราะ ว่า ท่าน ทั้งหลาย มิได้ มา ถึง ภูเขา ที่ จะ ตอ้ง ดวัย มือ ถึง ไฟ อันไหม้ อยู่ ถึง ที่ มืด ที่ ดำ ที่ ลม พยุห์ ถึง เสียง ปี่ แตร ถึง ที่ จะฟั่ง ถอ้ย คำ อัน ให้ คน ที่ ฟั่ง นั้น ออ้น วอร ขอ มิให้ ตรัส วาจา เช่น นั้น ต่อ ไป ดวัยว่า ซึ่ง สั่ง บัญญัติไว้ นั้น จะทล ไม่ ได้ แม้น ถึง สัตว ตัว หนึ่ง ตัว ใด ถ้า จะตอ้ง ภูเขา นั้น ก็ ตอ้ง ดว่าง เสีย ดวัย กอ้น หิน ซึ่ง เหน นั้นเปน พิลึก หน้า กลัว ยิ่ง นัก โมเซ ท่าน จึ่ง ว่า ข้า กลัว ตัว สั่น แต่ ทว่า ท่าน ทั้งหลาย ได้ มา ถึง ภูเขา ซิโอน ถึง เมือง แห่ง พระเจ้า ผู้ ทรง ชีวิตร ถึง กรุง ยะรูซาเลม อัน สำหรับ สวรรค์ ถึง ที่ ชุมนุม ทูต สวรรค์ นับ หมื่น นับ แสน ถึง จำพวก คน ที่ เกิด มา กอ่น และ ที่ มี ชื่อ จด ไว้ ใน

สวรรค์ ถึง พระเจ้า ผู้ เปน ที่ ทรง พิภากษา คน ทั้งปวง ถึง ที่ วิญาณจิตร ของ คน อัน พ้นโทษ ได้ สำเรจ แล้ว ถึง พระเยซู ผู้ กลางใน คำ สัญาใหม่ ถึงโลหิต อัน จะรด นั้น ที่ ได้ว่า ซึ่ง ดีกว่า เลือด ของ เฮเบล ได้ว่า ฯะ

๓๕ ๏ จง ระวัง ระไวให้ ดี อย่า ประมาท ต่อ ท่าน ที่ ตรัส นั้น ดว้ย ว่า ถ้า คน ที่ ประมาท ต่อ ท่าน ที่ สอนใน แผ่นดิน จะ หนี ให้พ้น มิได้ แล้ว ถ้า เรา บ่าย หน้า จาก ท่าน ผู้ มา แต่ สวรรค์ เรา จะ พ้น มิได้ เปน แน่ สัพทสำเนียง แห่ง ท่านให้ แผ่นดิน ไหว แต่ เดี๋ยว นี้ ท่าน ตรัส สัญา ว่า แต่ นี้ ที่ หนึ่ง ไม่ ว่า แต่ แผ่นดิน สิ่ง เดียว แต่ ว่า เรา จะให้ อากาศ สวรรค์ กำ มะเนท หวาด หวั่น ไหว คำ ที่ หนึ่ง นั้น อะธิบาย ว่า ของ ที่ หวาด ไหว นั้น จะ ต้อง ผลัด เปลี่ยน เหมือน หนึ่ง ของ สร้างใหม่ เพื่อ ว่า ของ ที่ มิได้ หวาด ไหว นั้น จะ คง อยู่ ได้ เหตุ ดังนี้ ครั้น เรา ได้รับ เมือง อัน จะ หวาด ไหว มิได้ ให้เรามี คุณ สัทธา จะ ได้ ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า ตาม ซึ่ง ชอบ ดว้ย เกรง กลัว นับ ถือ เปน อัน ดี ดว้ย ว่า พระเจ้า ของ เรา เปน เปลว เพลิง อัน ไหม้ อยู่ ฯะ

๏ บท ๑๓ ฯ

๏ ซึ่ง จะรักษ พวก พี่ นอ้ง นั้นให้ จำเริญ ไว้ ดี การ จะรับ แขกให้ อาไศรย ดว้ย ดี อย่า ลืม อย่า เว้น เพราะ ว่า ลาง คน เมื่อ ทำการ นี้ ได้รับ ทูต สวรรค์ เมื่อ ไม่ ทัน รู้ ว่า รับ ผู้ ใด ลำลึก ถึง คน ที่ ตอ้ง จำจอง เหมือน หนึ่งได้ ถูก จำจอง ดว้ย กัน แล คน ที่ ตรำ ยาก ลำบาก เหมือน หนึ่ง ว่า ท่าน ยัง ติด กาย อยู่ ซึ่ง จะรับ กัน เปน ผัว เมีย กัน แล มี ที่ นอน อัน ปราศจาก มลทิล นั้น เปน ที่ มี ยศใน คน ทั้งปวง แต่ ว่า พระเจ้า จะทรง พิภากษา คน ที่ เล่น ชู้กัน คน ผิด ผัว เมีย เขา อัน จะ ประพฤทธิ นั้นให้ เปน ปราศจาก ใจ โลภ มี สมบัติ เท่า ใด ก็ อิ่ม ใจ ดว้ย เถิด เพราะ พระองค์ ได้ ตรัส ว่า เรา จะทิ้ง ท่าน มิ ได้ จะ ละ ท่าน บ มิได้ เหตุ ดังนี้ เรา จึ่ง มี ใจ กล้า ว่า เช่น นี้ ได้ว่า พระเจ้า เปน ผู้ ช่วย ข้า ๆ ก็ ไม่ กลัว เลย มนุษ จะทำ อะไร แก่ ข้า ได้ ฝ่าย เหล่า นั้น ที่ เปน หัว เปนใหญ่ ใน ท่าน ที่ สั่ง สอน ท่าน ดว้ย คำ พระ จง

คิด ถึง นับ ถือ คน เหล่า นั้น แล คราว ท่าน พิจารณา เหน ผล กรรม ที่ เขา
ประพฤทธิ นั้น ก็ จง เชื่อ ตาม ความ เชื่อ เขา เถิด ฯะ
๙ ๑ พระเยซู คริศ เปน อัน หนึ่ง อัน เดียว ใน กาละ วาน นี้ วัน นี้ แล สืบ
กัน ไป เปน เนือง นิจ อย่า กวัด แกว่ง ลอย ปลิว ไป มา ดวัย คำ สอน ต่าง ๆ
แล แปลก ประลาด ชอบ อยู่ ที่ จะให้ จิตรใจ นั้น มี กำลัง ตั้ง มั่น ดวัย อา
ไศรย พระ คุณ มิได้ อาไศรย แก่ อาหาร กิน อัน หา ประโยชน์ แก่ คน ที่ ประ
พฤทธิ ตาม นั้น เรา มี แท่น บูชา ฝ่าย คน ที่ ปรนิบัติ แก่ พลับพลา หา ควร
จะให้ เหล่า นี้ กิน จาก แท่น นั้น ไม่ ดวัย ว่า ปะโรหิตใหญ่ เอา เลือด ของ
สัตว มา บูชา เพราะ ความ ผิด ใน ที่ บริสุทธิ ตัว กาย ของ สัตว นั้น เขา กิน
ภาย นอก ค่าย เหตุ ดังนี้ ฝ่าย พระเยซู เพื่อ พระองค์ จะ ชำระ ไพร่ พล ทั้ง
หลาย ดวัย โลหิต แห่ง พระองค์ พระองค์ จึ่ง ตอ้ง ทระมาน ภาย นอก ประ
ตู เมือง ก็ เดี๋ยว นี้ ให้ เรา ถือ ความ ยาก ของ พระองค์ ออก ไป หา พระ
องค์ ภาย นอก ค่าย ดวัย ว่า เมือง อัน จะ จำเริญ เรา ยัง มิ ได้ มี แต่ ว่า เรา
แสวงหา เมือง อัน จะมา ภาย หน้า เหตุ ฉะนี้ เพราะ พระองค์ นั้น เรา ได้ เอา
เครื่อง บูชา ดวัย คำ สรรเสิญ เนือง ๆ มา ถวาย แก่ พระเจ้า คือ ผล แห่ง
ริมฝีปาก ที่ กล่าว สรรเสิญ ออก พระนาม พระองค์ ที่ ท่าน ทั้งหลาย จะทำ
การ ดี การ คุณ สังเวศ สงเคราะห์ กัน นั้น อย่า ลืม อย่า เว้น ที่ บูชา เช่น
นั้น เปน ที่ ชอบ แก่ พระเจ้า จง ไว้ ใจ แก่ คน ที่ เปน หัว เปนใหญ่ ใน ท่าน
แล ฟัง เขา เถิด เพราะ ว่า เขา คอย ระวัง ดวัย วิญญาณ ของ ท่าน เหมือน คน
ที่ จะตอ้ง ให้ การ เพื่อ จะได้ ให้ การ นั้น ดวัย ความ ชื่น ชม ยินดี จะเปน
ดวัย ทุกข นอัยใจ ก็ หา มิ ได้ เพราะ ว่า อัน นั้น จะเปน ประโยชน์ แก่ ท่าน
มิ ได้ จง สวด ออ้น วอร เพราะ เรา ดวัย เรา ไว้ ใจ ว่า เรา มี ใจ สังเกต
ผิด แล ชอบ เปน อัน ดี จะใคร่ ประพฤทธิ ซึ่ง ชอบใน การงาน ทั้งปวง แล้ว
ข้า ยิ่ง ปลงใจ ออ้น วอร ท่านให้ ทำ เช่น นี้ เพื่อ ข้า จะคืน ไป หา ท่านให้ เรว ะ
๒๐ ๑ ขอให้ พระเจ้า แห่ง ความ ศุข สำราญ ที่ให้ พระเยซู จ้าว เรา ท่าน

ผู้ เปนใหญ่ แล ผู้ เฝ้า เลี้ยง ฝูง แกะ เปน ขึ้น จาก ตาย ด้วย เหน แก่โลหิต
แห่ง คำ สัญา อัน จำเริญ เปน นิจ ขอให้ พระเจ้า นั้น ทรง กระทำ ให้ จิตร
ใจ ของ ท่าน ทั้งหลาย เปน อัน แขง แรง ใน การ ดี ทั้งปวง ให้ท่าน ประ
พฤติ ให้ พระไทย พระองค์ สำเรจ ให้ ท่าน เปน ที่ ชอบ จำเพาะ พระภักตร
พระองค์ ด้วย เดช พระเยซู คริศ รัศมี เดชานุภาพ แก่ พระองค์ สืบ ๆ
กัน ไป เปน อัตรา เถิด ฯะ อาเมน ฯะ
๒๒ ๏ ดูกร พวก พี่ น้อง ข้า ออ้น วอร ขอ ท่าน ทั้งหลายให้ รับ ถ้อยคำ
ที่ เตือน สติ ท่าน เพราะ ข้า ได้ เขียน ฝากให้ ท่าน เปน แต่ สังเขป ท่าน รู้
แล้ว ว่า น้อง ติโมเธียว ต้อง ใช้ไป ที่ อื่น แล้ว ถ้า ท่าน นั้น กลับ มา เรว
ข้า จะภา มา หา ท่าน ทั้งหลาย จง คำนับ คน ทั้งปวง ที่ เปน หัว เปนใหญ่ ใน
ท่าน แล คน บริสุทธิ ทั้งปวง ด้วย ชาว เมือง อิตาเลีย ทั้งหลาย ทั้งปวง
คำนับ ท่าน พระคุณ อยู่ กับ ท่าน ทั้งหลาย ทั้งปวง เถิด ฯะ อาเมน ฯะ
๏ หนังสือ ฝากโอวาท แก่ พวก เฮบราย จบ บริบูรรณ แล้ว แล ฯะ

JAMES.

๏ หนังสือ ซึ่ง ยกโกโบ ฝากโอวาท ฯะ

๏ บท ต้น ฯะ

๏ ยกโกโบ ผู้ ทาษ แห่ง พระเจ้า แล แห่ง พระเยซูคริศ เจ้า ฝาก มา แก่
พวก สิบ สอง ตระกูล ที่ กระจัดกระจาย อยู่ นั้น จง จำเริญเถิด ๏ ดูกร
พี่ น้อง ของ ข้า เมื่อ ท่าน จะ ต้อง ชณะสูด ลอง ดู ต่าง ๆ ก็ จง ถือ ว่า เปน แต่
เหตุ ที่ ให้ ยินดี หมด ทั้ง นั้น ด้วย ว่า ท่าน ทั้ง หลาย รู้ อยู่ แล้ว ว่า ครั้น ลอง
ดู ความ เชื่อ ของ ท่าน ถ้า เหน ชอบ แล้ว นั้น และกระ ทำ ให้ มีความ เพียร
จง ให้ ความ เพียร นั้น ถึง ที่ สำเรจ ดี เถิด เพื่อ ท่าน จะ ได้ เปน คน ที่ ครบ
ถ้วน มิ ได้ ขัด สน ใน ประการ ใด เลย ถ้า ผู้ ใด ขัด สน ด้วย ปัญา ก็ ให้
ผู้ นั้น ขอ แต่ พระเจ้า ผู้ โปรดประ ทาน แก่ คน ทั้ง ปวง เปน อัน บริบูรรณ
ข้า จึ่ง จะ ให้ ความ เชื่อ ของ ข้า เปน ประจัก แก่ ท่าน แต่ ด้วย การ ปรนิบัติ

แล มิได้ กล่าว คำ นินทา แล้ว จึ่ง จะได้ แต่ ทว่า ให้ ขอ ดว้ย ใจ เชื่อ อย่า ให้ สนเท่ สงไสเลย ดว้ย ว่า คน ที่ สงไส นั้น เปน เหมือน หนึ่ง คลื่น ซะเล ที่ โยน ขึ้น ซัดไปซัด มา ดว้ย ลม อย่า ให้คน เช่น นั้น นึก ว่า จะได้ รับ สิ่ง อันใด แต่ พระเจ้า คน เปน ใจ สอง มักโลเล ใน การงาน ทั้ง ปวง ฯะ
๙ ๏ ให้ พี่น้อง อัน ถ่อม ยาก นั้น ชื่นชม ยินดี ใน ที่ เขา จะต้อง ยกย่อง ขึ้น แล้ว ที่ เปน มั่ง มี นั้น ให้ ยิน ดี ใน ที่ เขา จะ ตอ้ง ถ่อม ลง ดว้ย ว่า เขา จะ กลาดเกลื่อน หายไป เหมือน หนึ่ง ดอก ไม้ ใน ท้อง นา เพราะ ว่า เมื่อ แดด กล้า ขึ้น ดว้ย ลม รอ้น หญ้า นั้น ก็ เหี่ยวแห่ง เสีย ดอก นั้น ก็หล่น ลง ซึ่ง รูปงาม แห่ง ดอก นั้น ก็โรย สูญ เสีย ถ้า ผู้ ใด ต้อง ทด ลอง แล ยัง ยืน จำเริญได้ ผู้ นั้นก็ เปน ผาศุข แล ผู้ นั้น เมื่อ เหน ว่า ชอบ ดี แล้ว จึ่ง จะ รับ ซึ่ง มาลา มงกุฎ สำหรับ ชีวิตร ซึ่ง พระองค์ เจ้า ได้ ตรัส สัญาไว้ จะ ให้แก่ คน ทั้งปวง ที่ รัก ษพระองค์ ฯะ
๑๓ ๏ ถ้า ผู้ ใด ต้อง ยุยง นั้น อย่า ให้ ผู้ นั้น ว่า ข้า ต้อง ยุยง แต่ พระ เจ้า เพราะ ว่า พระเจ้า มิ ต้อง ยุยง ดว้ย ความ ชั่ว ประการ ใด แล้ว พระ องค์ จะ ยุยง ผู้ ใด ให้ ผิด หามิได้ แต่ ว่า ทุก คน ต้อง ยุยง แต่ ความ ปราถ นา ของ ตัว ซึ่ง ชัก ชวน พ้อ ลวง ตัวให้ ผิด เปรียบ ว่า ความ ปราถนา ปั้ติสนธิ แล้ว ก็ คลอด มา ซึ่ง ความ ผิด แล ความ ผิด นั้น ถว้น เวลา แล้ว ก็ คลอด มา ซึ่ง ความ ตาย ดู กร พวก พี่ น้อง ที่ รักษ ของ ข้า อย่า หลง เลย ของ ประทาน อัน ดี แล คุณ อัน ประเสิฐ มา แต่เบื้อง บน ทุก สิ่ง ทุก ประการ ไก้ ลง มา แต่ พระบิดา แห่ง ความ สว่าง ดว้ย พระองค์ นั้น ที่ จะ ผลัด เปลี่ยน กลับ คืน แม้น แต่ เงา ก็ ไม่ มี แต่ ว่า พระอง ค์ ทรง พระ ไทย ปราถ นา ให้เรา ถือ แล ประพรึทธิ เปน อัน สม ดว้ย คำ อัน สัจ จริง เพื่อ เรา จะ ได้ เปน ผล เดิม แห่ง สัตว ที่ พระองค์ ได้ สร้าง ไว้ เหตุ ฉะ นี้โอ้ พวก พี่ น้อง ที่ รักษของข้า จง ให้ ทุก คน มี ใจ อันเรว ที่ จะ ฟัง ที่ จะ พูด นั้น ให้ช้า ที่ จะโกรธ นั้น ก็ ให้ ช้า ดว้ย เพราะ ว่า ความ โกรธ ของ มนุษ มิได้ กระทำ

ซึ่ง เปน ชอบ ธรรม ต่อ หน้า พระเจ้า เหตุ ดั่ง นี้ จง ทิ้ง ละเสีย ซึ่งโศกโครก
แล ซึ่ง เหลือ ล้น แห่ง ความ ชั่ว ร้าย แล้ว ด้วย ใจ อ่อน สุภาพ ให้ รับ คำ
ซึ่ง ปลูก ลง แล ซึ่ง มี กำลัง จะ ช่วย วิญาณ ของ ท่าน ให้ รอด ได้ ฯะ
๒๒ ๏ ที่ จะเปน ผู้ ฟั่ง คำโอวาท เท่า นั้น คิด ผิด ไป ด้วย ตัว เอง ก็ อย่า เลย
จง ประพฤทธิ ตามโอวาท ด้วย เพราะ ว่า ถ้า ผู้ ใด เปน แต่ คน ฟั่ง คำ แล
มิได้ ประพฤทธิ ตาม ผู้ นั้น ก็ เหมือน หนึ่ง คน ที่ ดู หน้า ที่ เปน ปรกติ นั้นใน
กระจก ด้วย ว่า ผู้ นั้น ดู เหน ตัว เอง แล้ว ก็ ออก ไป แล้ว บัด เดี๋ยว ก็ ลืม
เสีย ไม่ รู้ ว่า ตัว นั้น เปน หย่างไร แต่ ฝ่าย คน ที่ พิจารณา ดู ใน บัญญัติ อัน ครบ
ถ้วน แล ปราศจาก ซึ่ง ให้ เปน ทาษ แล คง อยู่ ใน พระบัญญัติ ผู้ นั้น มิได้ เปน
ผู้ ฟั่ง แล้ว ไป ลืม เสีย แต่ ว่า เปน ผู้ ทำการ ซึ่ง ควร ด้วย คำ ฟั่ง จึ่ง ได้ ผา
ศุข ใน การ ที่ เขาทำ ถ้า ผู้ ใดใน พวกท่าน ถือ ว่า ตัวเขา เปนคน เกรง พระเจ้า
แต่ ว่า ยัง มิได้ ตัด ลิ้น ครองให้ ดี คน นั้น ลวง ตัว เอง แล้ว ซึ่ง เขา เกรง
กลัว พระเจ้า เปน เปล่า ๆ ทั้ง นั้น ที่ จะเกรง พระเจ้า คือพระบิดาให้ บริสุทธิ์
แล ปราศจาก ซึ่ง จะติ เตียน ได้ นั้น คือ นี้ แล ว่า ให้ เยี่ยม สงเคราะห์ ลูก
กำพร้า แล แม่ม่าย แล้ว รักษา ตัว ให้ ปราศจาก ราคี ของโลกย์ ธรรม ฯะ

๏ บท ๒ ฯ

๏ ดูกร พวก พี่ น้อง ของ ข้า เมื่อ จะถือ ความ เชื่อใน พระเยซู คริศ ผู้
เปน เจ้า เรา ประกอบ ด้วย รัศมี เดช ก็อย่าให้ เลือก หน้า คน เปรียบ ว่า
ถ้า ผู้ มั่ง มี คน หนึ่งใส่ แหวน ทอง นุ่ง ห่ม เครื่อง งาม กระจ่าง เข้า มาใน ที่
ชุมนุม ของ ท่าน แล คน ยาก จน คน หนึ่ง นุ่ง ผ้า ดี ริ้ว เข้า มา ด้วย ท่าน
ก็ คำนับ ผู้ นุ่ง ห่ม เครื่อง อัน งาม นั้น แล บอก แก่ เขา ว่า ท่าน จง มา นั่ง
ที่ นี้ใน ที่ ดี ๆ แล้ว จึ่ง บอก แก่ คน จน นั้น ว่า เอง ยืน ที่ นั้น เถิด หรื
นั่ง ที่ นี้ ใต้ ที่ รอง ตีน ของ ข้า ก็ ท่าน ไม่ เลือก หน้า กัน หรื แล้ว เปน
ตระลาการ เดม ด้วย ความ คิด อัน ผิด ไม่ ดี ๏ พวก พี่ น้อง ที่ รักษ ของ ข้า
จง ฟั่ง ดู เถิด พระเจ้า มิได้ เลือก ไว้ หรื ซึ่ง คน ยาก จนในโลกย์ นี้ แต่

ว่า มั่ง มี ใน ความเชื่อ แล้วให้เขา เปน เจ้า มระดกแห่ง เมือง นั้น ซึ่ง พระองค์ ได้ ตรัส สัญา ไว้ จะให้แก่ คน ทั้งหลาย ที่ รักษ พระองค์ แต่ ว่า ท่าน ยัง ดูถูก แก่ คน จน ฝ่าย คน มั่ง มี เล่า เขา มิ ได้ ข่มเหง ท่าน หรื แล ลาก ท่านไป่ หา ผู้ ตระลาการ เขา มิ ได้ ว่า หยาบช้า หรื ดว้ย พระนาม อัน วิเสศ นั้น ซึ่งให้ ชื่อ แก่ ท่าน ทั้งหลาย ถ้า ท่าน ทั้งหลาย ทำให้ บัญติ อันใหญ่ หลวง นั้น ครบ สำเรจ ตาม คำ เขียน ไว้ ว่า จง รักษ เพื่อน บ้าน เหมือน รักษ ตัว ตน ท่าน จึ่ง ทำ ดี แต่ ทว่า ถ้า ท่าน เลือก หน้า คน ท่าน จึ่ง ทำ การ ไม่ ดี แล บัญติ นั้น ปรับ ตัว ว่า เปน คน ผิด เพราะ ว่า ถ้า ผู้ ใด จะ ใคร่ ถือ รักษา พระบัญติ ให้ครบ สิ้น แต่ ยัง พลาด พลั้งใน ประการ เดียว ผู้ นั้น จะ ต้อง โทษ เพราะ ทุก ประการ ดว้ย ว่า ท่าน ผู้ ตรัส สั่ง ว่า อย่า ผิด ผัว เมีย เขา ได้ ตรัส สั่ง ว่า อย่า ฆ่า พื่น มนุษ เหมือน กัน ถ้า แม้น ว่า ท่าน มิ ได้ ผิด ผัว เมีย เขา แต่ ว่า ยัง ฆ่า คน ท่าน ก็ เปน คน ผิด บัญติ ท่าน จง พูด จงทำ เหมือน หย่าง คน ที่ จะต้อง พิภากษา ตาม บัญติ อันให้ ปราศจาก ซึ่ง จะเปน ทาษ นั้น ความ พิภากษา นั้น ก็ จะเปน อัน แขง แรง ต่อ คน ที่ มิ ได้ มี ใจ ปรานี แต่ ว่าใจ ปรานี จะอวด ต่อ ความ พิภากษา ได้ ฯะ

๑๔ ๏ โอ้พวก พี่ น้อง ของ ข้า แม้น ว่า ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง จะว่า เขา มี ความ เชื่อ ถ้าไม่ มี การ ปรนิบัติ ดว้ย ก็ จะ ประโยชน์ อะไร มี ความ เชื่อ ของ ผู้ นั้น จะช่วย ตัว ให้ รอด ได้ หรื ถ้า พี่ น้อง ชาย หญิง ขัดสน ผ้า ผ่อน และ อาหาร กิน แต่ ละวัน ละวัน แล คน หนึ่งใน พวก ท่าน จะบอก แก่ เขา ว่า จง ไป อยู่ เยน เปน ศุข เถิด อุ่น ไป เถิด อิ่ม ไป เถิด แล ยัง มิ ได้ ให้ สิ่ง ของ ซึ่ง ต้อง การ แก่ กาย เขา นั้น ก็ จะเปน คุณ เปน ประโยชน์ อะไร ก็ ดุจ นั้น และ ดว้ย ความ เชื่อ ถ้า ไม่ มี การ ปรนิบัติ ความ เชื่อ นั้น ตาย ไป เอง ฝ่าย ลาง คน เล่า ก็ จะว่า ท่าน มี ความ เชื่อ ข้า ก็ มี การ ปรนิบัติ จง กระ ทำให้ ความเชื่อ ของ ท่าน ประจัก แก่ข้า ปราศจาก การ ปรนิบัติ ของ ท่าน ข้า จึ่ง จะให้ ความ เชื่อ ของ ข้า เปน ประจัก แก่ ท่าน แต่ ดว้ย การ ปรนิบัติ

ของ ข้า ท่าน เชื่อ ว่า มี พระเจ้า แต่ องค์ เดียว ที่ เชื่อ ดั่ง นั้น ก็ ดี อยู่ พวก ผี ทั้งหลาย ก็ เชื่อ อยู่ และ สั่น ระรัว ขน พอง สยอง เกล้า ด้วย โอ้ คน โฉด ท่าน จะใคร่ รู้ หรือ ว่า ความ เชื่อ ที่ ปราศจาก การ ปรนิบัติ นั้น ตาย แล้ว ฝ่าย อับราฮาม ผู้ บิดา เรา นั้น เมื่อ ท่าน เอา ยิศฮาค ผู้ ลูก คน ภายก ถึง แท่น บูชา นั้น ท่าน ได้ พ้นโทษ นอก จาก การ ปรนิบัติ หรือ ท่าน นี้ เหน หรือ ยัง ว่า ความ เชื่อ ของ อับราฮาม เข้า กัน กับ การ ปรนิบัติ แล ความ เชื่อ นั้น ถึง ที่ ครบ สำเรจ แต่ ด้วย การ ปรนิบัติ แล คำ เขียน นั้น จึ่ง สำเรจ คือ ว่า อับราฮาม ได้ เชื่อ พระเจ้า แล้ว ซึ่ง เชื่อ นั้น ถือ ว่า เปน เหตุ ที่ ให้ พ้น โทษ แล อับราฮาม นั้น ได้ ว่า เปน สาวก ของ พระเจ้า เหตุ ดั่งนี้ ท่าน เหน หรือ ยัง ว่า คน จะ พ้นโทษ ได้ แต่ ด้วย การ ปรนิบัติ แล มิ ใช่ ด้วย ความ เชื่อ สิ่ง เดียว แล ด้วย ราฮาบ หญิง แพศยา นั้น ก็ เหมือน กัน เมื่อ เขา รับ ผู้ มา สอดแนม ทั้งหลาย นั้น แล ปล่อย ออก ไป ทาง อื่น เขา มิ ได้ พ้น โทษ ด้วย การ ปรนิบัติ หรือ ฝ่าย ตัว กาย ถ้า ปราศจาก วิญญาณ แล้ว ก็ ตาย ก็ ด้วย ความ เชื่อ เล่า เปน เหมือน กัน ถ้า ปราศจาก การ ปรนิบัติ ก็ ตาย แล ฯ

๏ บท ๓ ฯ

๏ ดูกร พี่ น้อง ของ ข้า อย่า เปน ครู เปน อัน มาก หลาย คน ท่าน รู้ อยู่ ว่า เรา จะ ต้อง รับโทษ หนัก ว่า ด้วย ว่า เรา พลาด พลั้ง เปน หลาย ข้อ สิ้น ทุก คน ถ้า ผู้ ใด มิ ได้ พลาด พลั้ง ใน ถ้อย คำ ผู้ นั้น ก็ เปน คน ถึง ที่ ครบ สำเรจ แล้ว คัด ครอง สิ้น ทั้ง ตัว ได้ ดู เถิด เรา เอา บังเหียน ใส่ ปาก ม้า จะ ให้ ฟัง เรา แล กลับ เขา ทั้ง ตัว ได้ ดูด๊ะ เรือ สำเภา โตใหญ่ สัก เท่าไร แล ซัด ไป ซัด มา ด้วย ลม พยุห์ กล้า แขง ยัง จะ ให้ กลับ เสีย ได้ ด้วย ตะ กูด หนึด หนึ่ง ตาม ปราถนา แห่ง ไต้ก๋ง ก็ ดั่งนี้ แล ลิ้น นั้น เปน ส่วน อา การ หนิด น่อย แต่ ว่า ยัง อวด ด้วย การใหญ่ ลิ้น นั้น คือ เพลิงไฟ ไฟ หนิด น่อยให้ไหม้ ทั้ง ป่าใหญ่ เปนโลกย์ เตม ด้วย ผิด ลิ้น นั้น วาง ไว้ ใน อาการ ตัว จึ่ง ทำ อันตราย สิ้น ทั้ง กาย เผา สิ่ง ทั้งปวง ให้ไหม้เสีย ติด

เพลิง เองด้วยไฟ นรก สัตว เดระฉาน ทั้งหลาย แล นก ทั้งปวง แล สัตว คลาน แล สัตวใน ชะเล จะทำให้เชื่อง ได้ มนุษ ได้ ทำ ไว้แล้ว แต่ ว่า ลิ้น นั้น คา ผู้ ใด เลย จะทำให้ เชื่อง ได้ ไม่ เปน สิ่ง ชั่ว จะคัด ไม่ ไหว เตม ด้วย พิศ หน้า ที่ จะให้ ตาย เรา เคย เอา ลิ้น นั้นโมทนา พระเจ้า ผู้ บิดา แล้ว จึ่ง มา แช่ง ด่า มนุษ ที่ สร้าง ไว้ ตาม รูป สันตาล แห่ง พระเจ้า คำโมทนา ทั้ง คำ แช่ง ด่า ออก มา แต่ ปาก เดียว ดูกร พี่ น้อง ของ ข้า ซึ่ง จะเปน ดั่งนี้ หา ควร ไม่ ด้วย ท่อ น้ำ เล่า น้ำ หวาน กับ น้ำ ขม จะไหล ออก มา แต่ ช่อง เดียว หรื ดู เถิด พี่ น้อง ของ ข้า ซึ่ง ลูก ต้น น้ำมัน จะเกิด แต่ ต้น มะเดื่อ เทษ หรื ลูก ต้น มะเดื่อเทษ จะเกิด แต่ เถา อะหงุ่น ไม่ ได้ แล ท่อ น้ำ จะมี น้ำ หวาน กับ น้ำ ขม ด้วย กัน หา มิ ได้ เหมือน กัน ฯะ

๑๓ ๏ ใน พวก ท่านใคร มี สติปัญา ฉลาด รู้ ก็ ให้ ผู้ นั้น สำแดง กิจการ ประพฤทธิ ของ ตัว ด้วยใจ สุภาพ ควร แก่ ปัญา นั้น ถ้า ท่าน มี ใจ ร้อน ด้วย อิจฉา แล ไคร่ วิวาทในใจ ท่าน ก็ อย่า อวด อย่า ปด ต่อ ความ สัจ ปัญา เช่น นี้ มิ ได้ ลง มา แต่ บน แต่ ว่า เปน แต่ สำหรับ แผ่นดิน อัน ควร แก่ มนุษ ที่ เปน ปุถุชน นั้น ควร แก่ ผี อันใจ อิจฉา กัน วิวาท กัน อยู่ ที่ ไหน ที่ นั้น ก็ วุ่นวาย ด้วย การ ชั่ว ทุก หย่าง แต่ ฝ่าย ปัญา อัน มา แต่ สวรรค์ นั้น ก็ เดิม เปน อัน บริสุทธิ จึ่ง ประกอบ ด้วย ความ ศุข สำราญ แลใจ กว้าง ขวาง ว่า ง่าย ก็ ประกอป ด้วย เมตา ปรานี ผล การ อัน ดี มิ ได้ เลือก หน้า มิ ได้ ทำ เทียม เพราะ พืชน์ หว่าน ไว้ แล้ว จะเปน ผล การ ชอบธรรม ให้มี ความศุข สำราญ แก่ คน ที่ ประพฤทธิ อัน ควร ด้วย ความศุข สำราญ นั้น

๏ บท ๔ ฯ

๏ ซึ่ง รบ กัน วิวาท กัน กลาง ท่าน นั้น เกิด มา แต่ ไหน มิ ได้ เกิด มา แต่ นี้ หรื คือ ว่า แต่โลภ แล ความ ปราถนา ของ ท่าน ที่ รบ กัน แก่ง แย่ง กัน ใน อาการ ท่าน ๆ ปราถนา แต่ ยัง ไม่ สำเรจ ดั่ง ใจ ปราถนา ท่าน ฆ่า ฟัน กัน อิจฉา กัน ยัง เอา ไม่ ได้ ท่าน รบ กัน วิวาท กัน แต่ ยัง มิ ได้ มี ด้วย ว่า

ท่าน มิ ได้ ขอ ท่าน ขอ แต่ มิ ได้ รับ เพราะ ว่า ท่าน ขอ ผิด ไป จะใคร่จ่าย ใช้ ตามใจ ปราถนา อัน ไม่ดี โอ้ คน ผิด ประเวนีย์ ทั้ง หญิง ชาย ท่านไม่ รู้ หรือ ว่า ซึ่ง จะ เปน มิตรไมตรี กัน กับโลกย นั้น ก็ เปน สัตรู ต่อ พระเจ้า ถ้า ผู้ ใด จะใคร่ เปน ไมตรี กัน กับโลกย์ ผู้ นั้น จึ่ง ตั้ง ตัว เปน สัตรู ต่อ พระ เจ้า ท่าน ถือ หรือ ว่า คำ พระ อัน เขียน นั้น ว่า เปล่า ๆ เมื่อ ว่า วิญาณ ที่ อยู่ใน ท่าน ปราถนา ซึ่งไม่ ดี จึ่ง เกิดใจ อิรฉา แต่ ว่า พระเจ้า ประทาน พระ คุณ มาก กว่า อีก จึ่ง ตรัส ว่า พระเจ้า จะขัด ขวาง คน ที่ ถือ มานะทิฐิ แต่ ว่า ประทาน พระ คุณ ให้ แก่ คน ถ่อมใจ เหตุ ฉะนี้ จง ตั้ง อยู่ ในโอวาท พระเจ้า ขัด ขวาง ต่อ สู้ กับ ซาตาน มัน จึ่ง จะหนี จาก ท่าน ๆ จง มาใกล้ กับ พระเจ้า ๆ จึ่ง จะมา ใกล้ แก่ ท่าน โอ้ คน บาป มือ ของ ตัว จง ชำระ เสีย เถิด โอ้ คนใจ สองให้ใจ นั้น บริสุทธิ เปน หนึ่ง ไป เถิด ทระมาน ทาระกำ ตัว รอ้ง ไห้ พิลาพ รำไร ไป เถิด อัน หัวเราะ นั้นให้ กลับ รอ้ง ไห้ เถิด แล้ว ซึ่ง ยินดี นั้น ให้กลับ เปน ทุกข โศกเศ้รา จง ถ่อม ตัว ลง จำเพาะ พระองค์เจ้า ๆ จึ่ง จะโปรด ยก ตัว ขึ้น ฯ ๛

๑๑ ๏ ดูกระ พี่นอ้ง อย่า พูด คำ นินทา ต่อ กัน แล กัน ใคร ผู้ ใด ที่ พูด นินทา พี่นอ้ง ผู้ นั้น คาด โทษ ต่อ พี่นอ้ง ก็ นินทา พระบัญัติ แล ปรับ เอา พระบัญัติ นั้น ว่า ผิด ดว้ย แล้ว ถ้า ท่าน ฟอ้ง พระบัญัติ ท่าน มิได้ เปน คน ประพฤทธิ ตาม แต่ ว่า กลับ เปน ผู้ กระลาการ เสีย อีก ผู้ ตั้ง พระบัญัติ แล ผู้ ตระลาการ มี แต่ ผู้ เดียว ที่ จะกระทำให้ รอด ได้ จะ บันดาลให้ ฉิบ หาย ก็ ได้ แต่ ทว่า ท่าน นี้ จะเปน ผู้ ใด ที่ จะมา ปรับโทษ ฟอ้ง คนอื่น เล่า ฯ

๑๓ ๏ บัดนี้ ดูก่ะ ท่าน ที่ว่า วันนี้ หรือ พรุ่งนี้ เรา จะไป เมือง นั้น แล ดว้ยทำ ที่ นั้น ปีหนึ่ง จะค้าขาย เอา กำไร ที่ จะเปน พรุ่งนี้ ท่าน ก็ไม่ รู้ ดว้ย ชีวิตร ท่าน นั้น เปน อะไร ก็เปน ปรากด ขึ้น แต่ ขณะเดียว แล้ว ก็หาย ไป ก็ ยิ่งชอบ ที่ ท่าน จะว่า ดังนี้ ถ้า แล พระเจ้าโปรด แล้ว ชีวิตร จึ่ง จะจำเริญ อยู่ จึ่ง จะ ทำ สิ่งนี้ สิ่งนั้น ๏ แต่ เดี๋ยว นี้ ท่าน มา อวด ดว้ย มานะทิฐิ ที่ จะอวด ดั่ง นั้นก็

ชั่วหมด ถ้าผู้ใดรู้จักทำซึ่งชอบดี แล้วมิได้ทำ แก่คนนั้นเปนผิดแล

๏ บท ๕ ฯ

๏ เดี๋ยวนี้ดูกรพวกมั่งมี จงพิลาพร้องไห้หย่างหมาหอน เพราะความทุกขยากของท่านซึ่งจะมาภายหน้า ทรัพยสมบัติของท่านก็เปื่อยเสียแล้ว ผ้าผ่อนของท่านบังเกิดตัวมอดตัวหนอนกัดกินเสียแล้ว เงินทองของท่านสนิมติดกินแล้ว แล้วพิศม์ของสมบัตินี้จะเปนพญาณต่อท่าน และจะกินเนื้อท่านดั่งไฟที่ท่านได้สุมประสมไว้ต่อกาลภายหน้า ดูเถิดค่าจ้างของคนการที่เกี่ยวเข้าในไร่นาของท่าน ที่ท่านมิได้ใช้ให้นั้นรองบอก แลคำรองของคนเกี่ยวนั้นทราบถึงพระกรรณแห่งพระองค์ผู้เปนเจ้าแห่งพลรบ ท่านได้เลี้ยงตัวไว้บนแผ่นดินด้วยเครื่องน่วมวิเสศ แลของแพงเกินขนาด เลี้ยงหัวใจท่านเหมือนหย่างสัตวขุนไว้สำหรับฆ่านั้น ท่านได้ไล่ฆ่าเสียซึ่งผู้ชอบธรรม แล้วไม่มีใครต่อสู้ขัดขวางกับท่าน

๗ ๏ ดูกรพวกพี่น้อง เพราะเหตุดั่งนี้จงอดทนไว้นานจนพระองค์เจ้าจะเสดจมา ดูเถิดผู้ทำไร่นาคอยถ้าจะได้ผลเกิดจากดินอันกอบด้วยประโยชน์มาก ก็ได้คอยดูนานกว่าฝนจะตกในต้นระดูแลปลายระดู ท่านจงคอยทนไว้นานเหมือนกัน แลแขงใจขึ้นเถิด ด้วยว่าซึ่งพระองค์เจ้าเสดจมานั้นมาใกล้แล้ว ดูกระพี่น้องทั้งหลายอย่าขัดใจเคืองใจกันแลกัน กลัวเกลือกว่าจะต้องปรับโทษเอา ผู้กระลาการยืนใกล้หน้าประตูแล้ว ดูกระพวกพี่น้องจงเอาผู้ทำนายทั้งหลายที่ได้ว่ากล่าวในนามพระองค์เจ้า ให้เปนแบบแผนตัวหย่าง ที่ทนความยากร้าย แลมีความเพียรอดกลั้นใจนาน ก็นี่แลเราเคยว่าคนที่อดทนนานเปนผาศุขแล ท่านได้ยินด้วยอิโยบที่อดทนนานนั้นแลได้เหนว่าต่อปลายมือพระองค์เจ้าได้กระทำหย่างไร ว่าพระองค์เจ้าทรงพระกรรุณาแลพระเมตาปรานีต่ออิโยบนั้นเปนอันมาก แล้วพวกพี่น้องของข้านี้เปนข้อใหญ่ที่สุด อย่าสบถออกชื่อฟ้า หรือแผ่นดินหรือสิ่งใดอื่น

ถ้าท่านว่า มีก็ให้เปนมี ไม่ก็ไม่ เพื่อมิให้ท่านตกในที่ปรับโทษได้ ฯะ
๑๓ ๏ ใครในพวกท่านตอ้งความยากร้าย ก็ให้ผู้นั้นสวดออ้นวอนพระเจ้า ใครมีใจชื่นบาน ก็ให้ผู้นั้นรอ้งเพลง ในพวกท่านใครเจบ ก็ให้เรียกผู้เถ้าผู้แก่ในพวกลูกสิษ ให้เขาสวดออ้นวอนเพราะคนนั้น เอาน้ำมันรดชะโลมในพระนามพระองค์เจ้า แล้วซึ่งสวดดว้ยความเชื่อ จะทำให้คนเจบนั้นรอดได้ แลพระองค์เจ้าจะให้เขาเปนชื้น ถ้าแม้นว่าเขาได้ทำผิดเปนประการใดก็จะโปรดยกเสีย ดูแก่โทษแก่กันแลกัน แลสวดเพราะคละคนดว้ยกัน เพื่อจะหายซึ่งแค้นเคืองกัน คำสวดแห่งผู้ชอบธรรมมีกำลังเปนอันมาก เอลิยาเปนที่ตอ้งทนความเหมือนกันกับเรา แลเอลิยาได้สวดขอมิให้ฝนตก แลฝนมิได้ตกถึงสามปีหกเดือน แล้วท่านสวดขออีก ฝนก็ตกแต่ฟ้าและแผ่นดินงอกเปนผลได้ ดูกระพี่น้องถ้าใครผู้ใดในพวกท่านหลงผิดจากความสัจจริง แลคนอื่นให้เขากลับตั้งตัวเสียใหม่ ให้คนนั้นรู้ว่าถ้าผู้ใดกระทำให้คนอื่นกลับจากทางที่หลง ผู้นั้นกระทำให้วิญญาณเขารอดพ้นความตาย แล้วให้กลบบังเสียซึ่งความผิดเปนอันมาก ฯ

๏ หนังสือ ซึ่งยาโกโบฝากโอวาท จบบริบูรณแล ฯะ

I. PETER.

๏ หนังสือ ซึ่งเปโตรฝากโอวาท ฉะบับต้น ฯะ

๏ บทต้น ฯ

๏ เปโตรผู้เปนทูตแห่งพระเยซูคริส ฝากมาถึงคนซึ่งพระเจ้าทรงเลือกไว้ ที่กระจัดกระจายอาไศรยอยู่ในเมืองปนโต เมืองฆะลาเตีย เมืองกัปะโดเกีย เมืองอาเซีย แลเมืองบีธุเนีย ตามซึ่งพระบิดาเจ้ารู้จักไว้แต่ก่อน ซึ่งพระวิญญาณได้ชำระไว้ ให้เชื่อฟังพระเยซูคริส แลตอ้งประพรมดว้ยโลหิตแห่งพระองค์ พระคุณแลความศุขสำราญจงบังเกิดมีแก่ท่านทั้งหลายให้เปนอันบริบูรณ์เถิด ฯะ

๓ ◎ สาธุการ แก่ พระเจ้า แก่ พระบิดา แห่ง พระเยซู คริศ เจ้า เรา ที่
ทรง พระกรรุณา เปน อัน มาก กระทำให้ เรา บังเกิด สำหรับ จะได้ มี ความ
ไว้ใจ อันให้ มี ชีวิตร ด้วย ทรงให้ พระเยซู คริศ เปน ขึ้น มา จาก ตาย แล้ว
ให้ เรา ได้ ของ มระดก อัน มิ รู้ จัก เปื่อย เสีย อัน ปราศจาก มลทิล อัน จะ
ร่วงโรย หา มิได้ เปน ที่ รักษาไว้ เพราะ เรา ใน เมือง สวรรค์ เพราะ เรา
ที่ พระริทธิ พระเดช แห่ง พระเจ้า ได้ ปก ป้องไว้ จะให้ ถึง ที่ รอด ด้วย กำลัง
ความ เชื่อ ซึ่ง จะรอด นั้น ก็ จัด แจง พร้อม จะได้ เปน ปรากฎใน เวลา กำ
หนด ภายหน้า มาท แม้น ว่า บัดนี้ ท่าน ต้อง ยาก ลำบาก น่อย หนึ่ง ก่อน ด้วย
ทดลองใจ ต่าง ๆ เพราะจำเปน ยัง ควร ท่าน จะชื่น ชม ยินดี ใน การ นี้
ด้วย ถ้า ความ เชื่อ ของ ท่าน ลอง แล้ว เหน ชอบ ก็ มี ประโยชน์ ประเสริฐ
กว่า ทอง ที่ เขา ลอง ไฟ เหน ว่า ดี แล้ว แต่ ยัง เปน หน้า ทำลาย เสีย ได้ แต่
ฝ่าย ความ เชื่อ นั้น ใน ที่ ปลาย มือ จะเปน ที่ สรรเสิญ เปน เกรียติยศ เปน
รัศมี เดช คราว เมื่อ พระเยซู คริศ จะเสดจ ปรากฎ มา พระองค์ นั้น เมื่อ ท่าน
ทั้งหลาย มิ ได้ เหน ท่าน ยัง รักษ อยู่ แม้น ท่าน มิ ได้ เหน เดี๋ยว นี้ ท่าน ยัง
เชื่อใน พระองค์ แล้ว ท่านโสมนัศ ยินดี ด้วย ความ ยินดี เหลือ ที่ จะว่า แล
กอบ ด้วย รัศมี เดช เมื่อ ท่าน รับ ซึ่ง ปลาย เหตุ ความ เชื่อ ของ ท่าน คือ ว่า
ซึ่ง จิตร วิญาณ จะรอด แล ด้วย ทาง รอด นั้น ผู้ ทำนาย ทั้งหลาย ได้ ไต่ถาม
ค้น หา เมื่อ เขา ทำนาย ล่วง ว่า ด้วย คุณ ประโยชน์ ซึ่ง จะบังเกิด มี แก่ ท่าน
เหล่า นั้น สืบ ดู จะใคร่ รู้ ว่า ที่ พระวิญาณ แห่ง พระคริศโต สำแดง เวลา
แก่ เขา จะเปน เวลา หย่างไร แล จะเปน เมื่อไร ที่ พระวิญาณ นั้น ล่วง ว่า
ด้วย ความ ทุกข ทรมาน แห่ง พระคริศโต แล ด้วย เหตุ การ สำหรับ พระ
รัศมี พระองค์ นั้น ได้ เปน ปรากฎ แก่ เหล่า นั้น ว่า เขา ได้ ประกาศ ความ
นี้ เพื่อ ประโยชน์ เขา เอง ก็ มิ ใช่ แต่ ว่า เพื่อ ประโยชน์ ของ เรา แล้ว คน
ที่ กล่าว มงคลโอวาท แก่เรา ด้วย พระวิญาณ บริสุทธิ อัน รับใช้ มา แก่สวรรค์
ได้ กล่าว ความ นี้ แก่ ท่าน แล ความ นี้ ทูต สวรรค์ จะใคร่ พินิจ ดู ฯะ

๑๓ ๏ เหตุฉะนี้ ครั้น ตั้งใจ พร้อม มั่นคง แล้ว ก็เฝ้า ระวังไว้ ใจให้ถ้วนถี่ ถึง จะได้ พระคุณ อัน จะมา ถึงตัว คราว เมื่อ พระเยซู จะเสด็จ เปน ปรากฏมา แล้ว เหมือน หย่าง ลูก ที่ ฟัง ดี ๆ ก็อย่า ประพฤติ ตาม ความ ปรารถนาแต่ ก่อนใน ที่ โง่ นั้น แต่ ว่า เหมือน หนึ่ง ผู้ ทรง เรียก ท่าน เปน อัน บริสุทธิ ก็ ท่าน จง เปน อัน บริสุทธิ ใน การ ประพฤติ ทั้งปวง เหมือน กัน เพราะ ว่า คำ เขียน มี ว่า ท่าน จง เปน อัน บริสุทธิ เถิด ด้วย ว่า เรา เปนอันบริสุทธิ ฯ

๏ แล้ว ครั้น ท่าน สวด ออก พระนาม พระบิดา ที่ มิได้เลือก หน้า ผู้ ใด แต่ ว่า ทรง พิภากษา ทุก คน ตาม การ งาน เขา คราว ท่าน อาไศรย อยู่นี้ จง ประพฤติ เปน อัน ควร ด้วยเกรง กลัว รู้ว่า เมื่อ ท่าน รอด พ้น จากซึ่ง การ ประพฤติ ตาม ความโง่ ซึ่ง ท่าน ได้ เรียน แต่ ปู่หญ้า ตายาย นั้น ท่าน ก็ได้ไถ่ ออก ด้วย ของ ที่ จะเปื่อยเสีย คือ ด้วย เงิน ทอง ก็ หา มิได้ แต่ ด้วยโลหิต อัน มี ราคา เหมือน หนึ่ง ด้วยโลหิต ของ ลูก แกะ อัน ปราศจาก มลทิล จะ ติเตียน มิได้ คือโลหิต แห่ง พระคริศโต ผู้ เปน ที่ พระเจ้า ทรง รู้ จัก กัน กำหนด ไว้ ก่อน ตั้งโลกย์ จะได้ เปน ปรากฏใน วัน สุด ภาย หลัง นี้ เพื่อ ประโยชน์ ท่าน ทั้งหลาย ที่ อาไศรย แก่ พระองค์ จึ่ง เชื่อใน พระเจ้า ที่ ให้ พระองค์ เปน ขึ้น มา จาก ตาย แลให้ พระองค์ มี รัศมีเดช เหตุ ฉะนี้ ซึ่ง ท่าน เชื่อ แลไว้ ใจ นั้น ก็ เปน ที่ เชื่อ แลไว้ ใจใน พระเจ้า ครั้น ท่าน ได้ ชำระ จิตรใจ ของ ตน แล้ว ด้วย การ ฟัง ปรนิบัติ ตาม ความ สัจ จริง เพื่อ เหตุ จะได้ รักษ พวก พี่ น้อง ด้วย ความ รักษ อัน มิ รู้ จักทำ เทียม จะได้ รักษ ซึ่ง กัน แล กัน เปน นิจ ด้วยใจ บริสุทธิ รู้ จัก ซึ่ง บังเกิด ใหม่ ด้วย พืชน์ อัน จะเปื่อย เสีย ก็ หา มิได้ แต่ ว่า ด้วย พืชน์ ที่ ไม่ รู้จัก เปื่อย เลย คือ กำลัง คำ พระเจ้า ผู้ ทรง ชีวิตร แล จำเริญ เปน นิจ ด้วย ว่า ซึ่ง เปน เนื้อ หนัง นั้น เปน เหมือน หนึ่ง ต้น หญ้า หมด แล รัศมีเดชแห่ง มนุษ นั้น เปน เหมือน ดอก ต้น หญ้า หมด ทั้ง นั้น แต่ ว่า คำ พระองค์เจ้า จำเริญ ไว้ สืบ ๆ กันไปเปนนิจ ฯะ

๑ เหตุฉนี้ ครั้นท่านได้ปลดเปลื้องเสียซึ่งความชั่วร้ายทั้งปวงแล อุบายทั้งปวง แลซึ่งจะทำเทียมแลใจริศยา แลคำส่อเสียดทั้งปวง เหมือนหนึ่งทารกอันพึ่งเกิดมา จงมีใจปราถนาซึ่งน้ำนมคำพระอันปราศจากอุบายนั้น เพื่อจะได้ไวยวัฒนาใหญ่ขึ้นด้วยนั้น จึ่งจะถึงที่รอด เพราะว่าท่านได้ชิมดูแล้วว่า พระองค์เจ้าทรงพระกรรุณา ท่านก็ได้มาถึงพระองค์นั้นแล้ว เหมือนหนึ่งถึงเสลาอันให้มีชีวิตร ที่มนุษผลักทิ้งเสียแล้วจริง แต่ว่าเปนที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ที่ประเสิฐ แลท่านทั้งหลายเปนหินอันมีชีวิตรก่อขึ้นเปนตึกสำหรับพระวิญาณอาไศรย เปนปะโรหิตที่บูชาอันบริสุทธิ สำหรับที่จะถวายบูชาด้วยวิญาณ เปนอันชอบแก่พระเจ้าด้วยเดชพระเยซูคริศ เหตุฉนี้มีคำเขียนว่า ดูกรท่าน เราวางเสลาลงในซิโอน เสลาที่เปนหัวมุมใหญ่ที่เลือกไว้ แลที่รักษ แล้วถ้าใครผู้ใดเชื่อในเสลานั้น คนนั้นจะละอายเสียใจมิได้ แลฝ่ายท่านนี้ที่เชื่อแล้ว พระองค์นั้นก็เปนที่รักษเปนอันมาก แต่ฝ่ายคนที่มิได้เชื่อ ก็เปนเสลาที่ผู้สร้างนั้นทิ้งเสีย แต่ถึงเช่นนั้นยังกลับเปนหัวมุมแล้ว แลเปนที่ให้สดุดล้มขัดเคือง คนที่ไม่เชื่อสดุดที่คำนั้น เขาก็จัดไว้สำหรับเหตุอันนั้นแล แต่ฝ่ายท่านเล่า ท่านเปนสกุลอันเลือกไว้ เปนพวกปะโรหิตสำหรับการหลวง เปนประเทษอันบริสุทธิเปนไพร่พลอันจะได้เอาไว้เพื่อจะได้สำแดงซึ่งบาระมีคุณแห่งพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลายออกจากที่มืด เข้ามาในที่สว่างอันเปนหน้าอัศจรรของพระองค์นั้น เมื่อนั้นหาได้เปนพวกพลไม่ แต่เดี๋ยวนี้ไปเปนพวกพลแห่งพระเจ้า เมื่อนั้นท่านหาได้รับพระกรรุณาไม่ แต่เดี๋ยวนี้ได้รับพระกรรุณาแล้ว ฯะ

๑๑ ๑ ดูกรท่านที่รักษ ข้าขอวอนท่านเหมือนหนึ่งเปนแต่คนแขกบ้านอาไศรยพลาง ให้อดกลั้นไว้จากความปราถนาแห่งเนื้อหนัง ที่ต่อสู้รบกันกับจิตรวิญาณ แล้วการประพฤทธิซึ่งท่านประพฤทธิถ้า

กลาง พวก ต่าง ประเทษ นั้นให้เปน อัน ดี สมควร เพื่อ ว่าใน ที่ เขา ว่า ด้วย ท่าน เหมือน ว่า ท่าน เปน คน ทำ ชั่ว ครั้น เขา ได้ เหน การดี ของ ท่าน เขา ยัง จะได้ โมทนา สรรเสิญ พระเจ้าใน วัน ที่ พระองค์ จะทรง เลง แล ดู จง ยอม ฟั่ง บังคับ บันชา กดหมาย แห่ง มนุษ ทุก หย่าง ด้วย เหน แก่ พระองค์ เจ้า คือ ว่า ทั้ง มหา กระษัตร ดุจ ดั่ง ว่า เปน ยอด อาชญ ฟั่ง ผู้ เปน จ้าว นาย ดุจ คน ถือ รับสั่ง จะได้ ลงโทษ แก่ ผู้ ทำ ร้าย เปน ที่ สรรเสิญ คน ที่ ทำ ดี ด้วย ชอบ พระไทย แห่ง พระเจ้า จะให้ ท่าน ทำ การ ดี จึ่ง จะกด ไว้ ซึ่ง ความ โง่ ของ คน ที่ หา ความ คิด มิ ได้ ให้ สูญ เสีย แม้น ว่า ท่าน เปน คน ที่ พัน ซึ่ง เปน ทาษ ซึ่ง พัน นั้น อย่าให้ เอา มาเปน ที่ ปิด ปก ความผิด การ ชั่ว แต่ ว่า จง ทำ เหมือน เปน ทาษ แห่ง พระเจ้า นับ ถือ คน ทั้งปวง รักษ พวก พี่น้อง เกรงกลัว พระเจ้า แล้ว นบนอบ นับถือ ท่าน ผู้ เปนกระษัตร

๑๘ ๏ ถ้า เปน คน รับใช้ ใน เรือน จง ฟั่ง คำ ผู้ เปน นาย คน ด้วย เกรง ขาม ทุก หย่าง จะว่า ผู้ ดี ใจ อ่อน พวก เดียว ก็ มิ ใช่ แต่ ว่า คนโกง ด้วย ด้วย ว่า ถ้า ผู้ ใด ทน ทุกข ทน ราวี เพราะ เหน แก่ พระเจ้า นี่ แล จะเปน การ ชอบ แต่ ว่า ถ้า ท่าน ทำ การ ชั่ว แล้ว ถูก เฆี่ยน เพราะ การ นั้น แม้น ท่าน รับ ด้วยเพียร อดใจ ก็ จะเปน หน้า สรรเสิญ อะไร แต่ ถ้าว่า ถ้า ท่าน ทำ การ ดี แล ทน ความ ยาก เพราะ การ ดี นั้น นี่ แล เปน ความ ดี ชอบ แก่ พระเจ้า ด้วย ว่า ท่าน ต้อง เรียกไว้ สำหรับ เหตุ อันนี้ เพราะ ว่า พระคริศโต ทล ทุกข ทระมาน เพราะ ท่านให้ เปน แบบ แผน แก่ ท่าน ให้ ท่าน ตาม รอย พระบาท แห่ง พระองค์ ผู้ มิ ได้ กระทำ ผิด ประการใด แล จะจับ ซึ่ง อุบาย ใน ถ้อย คำ แห่ง พระองค์ หา มิ ได้ แล้ว เมื่อ ต้อง ซึ่ง คำ หยาบ หยาม พระ องค์ จะว่า ตอบ แทน ก็ มิ ได้ เมื่อ ทน ร้าย ก็ มิ ได้ ขู่ คำราม แต่ ว่า ฝาก ข้อ คะดี ไว้ แก่ ท่าน ผู้ ทรง พิภากษา ด้วย ชอบธรรม พระองค์เอง ก็ รับ ทน โทษ ของ เราใน กาย พระองค์ เมื่อ อยู่ บน ต้น ไม้ นั้น เพื่อ ว่า เมื่อ เรา พ้น โทษ แล้ว จะได้ เลี้ยง ชีวิตร ด้วย ชอบ ธรรม ด้วย เดช บาดแผล แห่ง

พระองค์ ท่าน ทั้งหลาย ถึง ที่ รักษา หาย แล้ว ด้วย ว่า ท่าน ทั้งหลาย ได้ เปน เหมือน หนึ่ง ฝูงแกะ ที่ หลง ทาง แล้ว แต่เดี๋ยว นี้ ได้ กลับ เสีย มา หา ท่าน ผู้ เลี้ยง แล ดู ซึ่ง จิตร วิญญาณ แห่ง ท่าน ทั้งหลาย ฯะ

๏ บท ๓ ฯ

๑ ฝ่าย ท่าน ที่ เปน พวก เมีย ทั้งหลาย ท่าน จง ยอม ฟัง คำ ผัว ตน เหมือน กัน เพื่อ ว่า ถ้า ผู้ ใด ที่ เปน ผัว นั้น มิ ได้ เชื่อ ฟัง ถ้อย คำ จะได้ ชัก ชวน เขาใจ เขา ด้วย กิริยา ของ เมีย เขา นอก จาก ถ้อย คำ ครั้นเขา ได้ เหน ซึ่ง ท่าน ประพฤทธิ นั้น ปราศจาก ราคี มลทิล กอบ ด้วย เกรง ขาม ด้วย การ แต่ง ตัว ภาย นอก นั้น อย่าให้ เปน ด้วย ถัก ผมมวย เกล้า ด้วย สาย ทอง แล ผ้า ผ่อน มาก มาย แต่ ว่าให้ เปน ตัว ซ่อน ไว้ แต่ใจ แต่ง ไว้ ด้วย เครื่อง อัน มิได้ เปื่อย สูญ เสีย คือ จิตรใจ อัน อ่อน สุภาพ แลใจ เคย นิ่ง เงียบ ใจ เช่น นั้น จำเภาะ พระเจ้า มี ราคา มาก แล ผู้หญิง บริสุทธิ แต่ บูราณ ที่ ไว้ ใจ ใน พระเจ้า เคย แต่ง ตัว เช่นนี้ แล นอ้ม ฟัง ผัว ตน เหมือน หย่าง นาง ซารา ฟัง อับราฮาม ร้อง เรียก ท่าน ว่า นาย เจ้าข้า แล ท่าน ทั้งหลาย ได้ เปน ลูก หญิง แห่ง นาง ซารา นั้น เมื่อ ท่าน ประพฤทธิ ดี แล มิ ได้ ตก ใจ กลัว แก่ ข้อใด ฝ่าย ท่าน ผู้ ผัว เล่า ก็ เหมือน กัน จง อยู่ ด้วย กัน ตาม วิชา ตน นับถือ ผู้ หญิง เหมือน เปน เครื่อง อัน จะใช้ แขง แรง มิได้ ด้วย ว่า จะได้ มรดก พระคุณ คือชีวิตร ด้วย กัน ทำ ดังนี้ เพื่อ มิ ให้สิ่งใด ขัด ขวาง เสีย ซึ่ง คำ สวด ของ ท่าน ฯะ

๘ ๏ ในที่ สุด ข้า จึ่ง ว่าให้ ท่าน ทั้งปวง เปนใจ เดียว กัน ใจ สังเวท สง เคราะห์ ด้วย กัน ใจ รักษ พวก พี่ น้องใจ ปรานีใจ อ่อน สุภาพ อย่า ทำร้าย แทน ร้ายเขา อย่า ด่า ตอบ คำ ด่า เขา แต่ ว่า อวยพรให้ รู้ว่า ท่าน ต้อง เรียก เพื่อ,เหตุ อัน นี้ จะได้ มรดกซึ่ง สวัสดิ สุขใน คำ อวยพร นั้น เพราะ ว่า ถ้า ผู้ ใด รักษชีวิตร แล จะใคร่ เหน วัน สะบาย ดี ก็ให้ ผู้ นั้น ดัด ลิ้นให้ ปราศ จาก ความ ชั่ว แล ศรีปาก นั้น อย่าให้ พูด คำ อุบาย ลวง เขา ให้ผู้ นั้น บ่าย

หน้า จาก การ ชั่ว ทำการ ดี แสวงหา ความ ศุขสำราญ แล คิด ตาม ไป เถิด ด้วย พระเนต แห่ง พระองค์ เจ้า ทรง เหน แก่ ผู้ ชอบธรรม แล ทรง บ่าย พระ กรรณ ฟัง คำ สวด เขา แต่ว่า พระองค์ ตั้ง พระภักตร ต่อ สู้ คน ทั้งหลาย ที่ ทำ การ ชั่ว ถ้า ท่าน ประพฤทธิ ตาม ท่าน ผู้ ประเสริฐ นั้น ใคร ผู้ ใด เล่า จะทำ ร้าย แก่ ท่านได้ แต่ทว่า ถ้า ท่าน ทั้งหลาย ต้อง อันตะราย เพราะ ความ ชอบ ธรรม ท่าน ก็ เปน ผาศุข แล เหตุ ฉะนี้ อย่า กลัว เหมือน หย่าง เขา กลัว นั้น อย่า วิตก เลย แต่ ว่าในใจ ท่าน จง เกรง กลัว นับถือ พระองค์ ผู้ เปน เจ้า เปน อัน บริสุทธิ แล้ว ถ้า ผู้ ใด จะถาม ท่าน ว่า เหตุ ผล ประการใด ท่าน จึ่ง มี ความ ไว้ใจ เช่น นี้ จง เตรียม พร้อมใจ เสมอ จะ ได้ ให้ การ ตอบ แก่ เขา ด้วยใจ อ่อนใจ เกรง ใจ ที่ สังเกต ผิด แล ชอบ นั้น ถือ ไว้ ให้ เปน อัน ดี เพื่อ ว่า คน ที่ นินทา ท่าน เหมือน หนึ่ง ท่าน เปน คน ทำ ชั่ว จะได้ ละอาย เมื่อ เขา ได้ เหน ท่าน ประพฤทธิ ซึ่ง ควร ดี เพราะท่าน เหน แก่ พระคริศโต ฯะ

๑๗ ๏ ด้วย ว่า ถ้า ชอบ พระไทย พระเจ้า จะให้ ท่าน ต้อง ทุกข ยาก ที่ จะต้อง คราว เมื่อ ทำการ ดี ก็ ชอบ ดีกว่า ที่ จะต้อง คราว ทำการ ชั่ว เพราะ ว่า แม้น พระคริศโต ก็ ต้อง ทน ทุกข ทระมาน ครั้ง หนึ่ง เพราะ ความ ผิด ผู้ ชอบธรรม เพราะ คน มิ ชอบธรรม เพื่อ จะให้ เรา มา หา พระเจ้า ต้อง มระณะ ใน เนื้อ หนัง แต่ ว่า ทรง ชีวิตร เปน ขึ้นใน วิญญาณ ดั่ง นั้น และ พระองค์ ได้ ไป ป่าว รอง แก่ พวก วิญญาณ ที่ ติด อยู่ใน คุก ที่ แต่ ก่อน มิได้ เชื่อ ฟัง คราว เมื่อ พระองค์ โปรด งดโทษ ไว้ นาน คราวโนฮา จัด แจง นาวา ใน นาวา นั้น มิ บ้าง คือ แปด คน รอด จาก น้ำ ถว่ม วินาศ ได้ เหมือน ด้วย การ นั้น คือ จุ่มน้ำ เดี๋ยว นี้ เปน ที่ รอด แก่ เรา จะว่า ซึ่ง ชำระ ราคี ของ เนื้อ หนัง ก็ หามิได้ แต่ ว่า ซึ่งใจ ที่ สังเกต ผิด แล ชอบ เปน อัน ดี นั้น จะตอบให้ การ แก่ พระเจ้าได้ ด้วย พระเยซู คริศ เปน ขึ้น มา จาก ตายแล้ว แล สถิตย์ ข้าง ขวา พระหัดถ์ พระเจ้า เสดจ เข้า สวรรค์ แล้ว ก็ มี ทูต สวรรค์ แล ผู้มี ริทธิเดช ทั้งหลาย ยอม อยู่ใต้ พระองค์ แล้ว ฯะ

๑ ๏ เหตุ ฉะนี้ ครั้น พระคริศโต ต้อง ทุกข ทรมาน เพราะ เนื้อ หนัง แห่ง เรา แล้ว ท่าน จง เอาใจ เหมือน กัน มา ประดับ ตัว เหมือน เครื่อง อาวุธ ด้วย ว่า ถ้า ผู้ ที่ ทน ความ ทุกข ใน เนื้อหนัง ได้ แล้ว ผู้ นั้น ก็ หยุด เสีย จาก ผิด แล้ว จึ่ง มิ ได้ เลี้ยง ชีวิตร ที่ เหลือ อยู่ ตาม ความ ปราถนา มนุษ แต่ ว่า ตาม ซึ่ง ชอบ พระไทย พระเจ้า เพราะ ว่า ชีวิตร ที่ ล่วง พ้น ไป นั้น คราว ได้ ประพฤติ ตาม ชอบ ใจ คน ต่าง ประเทษ ครั้ง เมื่อ เรา เปน คน หัว รั้น หนา ไป ด้วย ราค ตัณหา เมา น้ำ องหุ่น กิน เล่า กัน วุ่นวาย กิน ละโมบ แล ไหว้ รูป เทียม พระ อัน เปน หน้า เกลียด ชีวิตร นั้น พอ แก่ เรา แล้ว แล แล้ว ครั้น ท่าน ทำ การ เช่น นี้ แล มิ ได้ ถึง ที่ เกิน ผิด ใน การ ชั่ว ร้าย ที่ สุด หย่าง เขา ๆ ก็ หลาก ใจ แล้ว นินทา ท่าน อยู่ เขา ก็ จะ ต้อง ให้ การ แก่ ท่าน ผู้ พร้อม ที่ จะ พิภากษา ทั้ง ผู้ เปน แล ผู้ ตาย เพราะ เหตุ อัน นี้ แล มงคล โอวาท ต้อง ประกาษ แก่ คน ตาย เพื่อ เขา จะ ต้อง พิภากษา ตาม หย่าง มะนุษ ใน เนื้อ หนัง แต่ ว่า ยัง จะ มี ชีวิตร ตาม หย่าง พระเจ้า ฯะ

๗ ๏ ที่ สุด ปลาย แห่ง สรรพสิ่ง ทั้ง ปวง มาใกล้ แล้ว เหตุฉะนี้ จง ถือ แล ประพฤติ ตาม ซึ่ง ควร แก่ ตัว แล เฝ้า ระวัง ใน การ สวด แล้ว ที่ เปน ใหญ่ กว่า หมด จง เอาใจใส่ รักษ กัน แล กัน ด้วย ว่า ความ รักษ ปก ปิด เสีย ซึ่ง ความ ผิด เปน อัน มาก ท่าน ก็ จง มี ใจ รับ แขก บ้าน ให้ อาไศรย ด้วย ดี อย่า หนัก ใจ ว่า แล้ว ครั้น ว่า ทุก คน ได้ รับ พระคุณ ให้ เอา พระ คุณ นั้น เปน ประโยชน์ แก่ คน อื่น เหมือน หนึ่ง ท่าน เปน คน แจก จ่าย พระ คุณ ต่าง ๆ แห่ง พระเจ้า ด้วย ดี ถ้า ผู้ ใด ว่า กล่าว สั่ง สอน ก็ ให้ ว่า ให้ สอน ตาม โอวาท พระเจ้า ถ้า ผู้ ใด รับ ใช้ ประนิบัติ ก็ ให้ ทำ ตาม กำลัง ซึ่ง พระเจ้า ประ ทาน ให้ จะ ได้ ให้ เปน เกรีย ติยศ แก่ พระเจ้า ใน ทุก สิ่ง ด้วย เดชะ พระเยซูคริศ รัศมี เดชานุภาพ แก่ พระองค์ นั้น ทั่ว กลัป สืบ ๆ กัน ไป เปน นิจ ฯ อาเมน ฯะ

๑๒ ๏ โอ้ พวก ที่ รักษ ซึ่ง ท่าน ต้อง เผา รอน ด้วย ความ ทุกข์ ที่ บังเกิด

แก่ ท่าน เพื่อ จะได้ ลอง ใจ ท่าน อย่า ถือ ว่า นั้น เปน อะไร แปลก ประหลาด เหมือน สิ่ง ของ อัน ผิด ประหลาด ได้ เปน มา แก่ ท่าน แต่ ว่า เมื่อ ท่าน ได้ ทน ความ ยาก ลำบาก ด้วย กัน กับ พระคริศโต ท่าน จง ยิน ดี ด้วย เพราะ ว่า เมื่อ รัศมี เดช แห่ง พระองค์ จะเปน ปรากฏ มา นั้น ท่าน จะโสมนัศ ยิน ดี เปน อัน มาก ถ้า แล ท่าน ทน ความ อัปประยศ เพราะ พระนาม พระคริศโต ท่าน ก็ เปน ผาศุข และ ด้วย ว่า พระวิญญาณ แห่ง รัศมี เดช และ แห่ง พระเจ้า สถิตย อาไศรย อยู่ กับ ท่าน ฝ่าย พวก เขา ๆ พูด ประ มาท หมิ่น ด้วย พระวิญญาณ นั้น แต่ ฝ่าย ท่าน เล่า ท่าน ยัง สรรเสิญ เหตุฉะนี้ อย่า ให้ ใคร ผู้ ใดใน พวก ท่าน ต้องร้าย ว่า เปน ผู้ ฆ่า ภู พื่นคน หรื อะ โมย ผู้ร้าย หรื คน มัก จู้จี้ สอ พลอ ใน การ มิ ใช่ การ ตัว แต่ ทว่า ถ้า ผู้ ใด ต้อง ร้าย เพราะ เปน คริศ เตียน อย่า ให้ ผู้ นั้น นึก อาย เลย แต่ ว่า ยัง ให้ เขา โมทะนา พระเจ้า เพราะ เหตุ อัน นั้น ด้วย เวลา มา แล้ว ที่ จะพิภากษา ตั้ง ต้น มา แต่ วิหาร แห่ง พระเจ้า แล้ว ถ้า ตั้ง ต้น มา แต่ เรา ก็ ที่ สุด ปลาย ของ คน ที่ มิ ได้ เชื่อ ฟัง มงคลโอวาท แห่ง พระเจ้า จะเปน หย่าง ไร เล่า ถ้า ผู้ ชอบธรรม จะรอด ได้ ด้วย ยาก คน ประมาท แล คน บาป เล่า จะได้ เห็น เปน ปรากฏ ที่ ไหน เหตุ ดั่ง นี้ ให้ คน ที่ ทน ยาก ลำบาก ตาม พระไทย พระเจ้า ฝาก จิตร ใจ ของ ตัว ไว้ แก่ พระองค์ ด้วย วัฏปรนิบัติ เปน อัน ดี เหมือน หนึ่ง แก่ ผู้ สร้าง ที่ สัจสุจริต ฯะ

๏ บท ๕ ฯ

๑ ข้า นี้ ที่ เปน พวก ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ด้วย กัน แล เปน พญาณ ว่า ด้วย ทุกข์ ยาก แห่ง พระคริศโต แล คอย จะรับ ส่วน รัศมี เดช ซึ่ง จะเปน ปรากฏ มา ภายหลัง ข้า นี้ ก็ อ้อน วอน พวก ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ให้ เลี้ยง ฝูง แกะ แห่ง พระเจ้า แกะ นั้น ที่ อยู่ ด้วย กัน กับ ท่าน เอา ใจ ใส่ แล ดู มิ ใช่ ด้วย ขืน ใจ แต่ ว่า ด้วย น้ำใจ พร้อม ด้วย ใจโลภ ใน สิ่ง ของ อัน เปน หน้า อาย ก็ มิได้ แต่ ว่า ด้วย ใจ เลื่อม ใส สัทธา จะเหมือน จ้าว นาย บังคับ บันชา ซึ่ง เปน

ของ มระดก ก็ มิ ใช่ แต่ ว่า จง เปน แบบแผน เยี่ยง หย่าง แก่ ฝูง แกะ แล้ว
ครั้น ผู้เลี้ยง ที่ เปน ใหญ่ นั้น จะเสดจ เปน ปรากฎ ท่าน ทั้งหลาย จะได้ รับ
มาลา มงกุฎ กอบ ด้วย รัศมี เดช อัน จะร่วงโรย หา มิได้เลย ฯะ
๕ ๏ ฝ่าย คน อายุศม์ อ่อน กว่า นั้น ก็ เหมือน กัน ให้เข้า ฟัง ถ้อย คำ
ของ ผู้เถ้า ผู้แก่ ให้คน ทั้งปวง ฟัง ซึ่ง กัน แล กัน สิ้น ทุก คน แล เอา
ซึ่ง ถ่อม ใจ ลง มา คลุม ตัว เหมือน หย่าง ผ้า แต่ง ตัว ด้วย ว่า พระเจ้า ต่อ สู้
ขัด ขวาง เหล่า นั้น ที่ ถือ มาณะ ทิฐิ แต่ ว่า ประทาน พระคุณ แก่ คน ที่ ถ่อม
ใจ ลง เหตุ ฉะนี้ จง ถ่อม ตัว ลงใต้ พระหัตถ์ อัน ทรงฤทธ แห่ง พระเจ้า แล้ว
ใน เวลา อัน ควร พระองค์ จึ่ง จะยก ท่าน ขึ้น ซึ่ง ท่าน ปรารบ ปรารม วิตกไป
นั้น จง ฝาก ไว้ แก่ พระองค์ สิ้น ทั้ง นั้น เพราะ ว่า พระองค์ ทรง วิตก ด้วย
ท่าน ทั้งหลาย ท่าน จง เฝ้า แล ระวัง ดี ๆ ด้วย ว่า ซาตาน ที่ เปน สัตรู ท่าน
เที่ยว ซอก ซอน ดุจ สิงห์ โต อัน รอ้ง หน้า กลัว หา สิ่ง ใด ที่ จะกลืน ทำลาย
เสีย จง ตั้ง มั่นใน ความ เชื่อ แล้ว ต่อ สู้ กับ ศัตรู นั้น รู้ อยู่ ว่า ความ ยาก ลำ
บาก ที่ มี อยู่ ในโลกย นี้ ได้ สำเรจใน พวก พี่น้อง ของ ท่าน เหมือน กัน ฯะ
๑๐ ๏ พระเจ้า ที่ ประกอบ ด้วย พระเมตา คุณ ทุก ประการ ผู้ ทรง เรียก
ท่าน มา อยู่ ใน รัศมี เดช อัน จำเริญ เปน นิจ ด้วย พระเยซูคริศ เมื่อ ท่าน
ทน ทุกข์ น่อย หนึ่ง แล้ว ขอให้ พระองค์ นั้น โปรด ให้ท่าน ตั้ง มั่น คง ให้
มี กำลัง ขึ้น จะยั่ง ยืน เหมือน ปลูก แล้ว เปน แน่ เถิด รัศมี เดชแล ฤทธา
นุภาพ แก่ พระองค์ นั้น สืบ ๆ กันไป เปน นิจ อาเมน ฯะ
๏ ข้า ได้ เขียน น่อย หนึ่ง ฝาก แก่ ท่าน ด้วย มือ ของ ซิละวาโน ที่ ข้า เหน
ว่า เปน พี่น้อง ซื่อ สัจ ข้า ก็ อ้อน วอน ท่าน แล เปน พญาณ แก่ ท่าน ว่า พระ
คุณ อัน เปน ที่ ตั้ง ยืน ของ ท่าน เปน พระคุณ แห่ง พระเจ้า เที่ยง แท้ พวก
ที่ เลือก ไว้ ใน เมือง บาบุโลน นั้น กับ ด้วย มาระโก ลูก ของ ข้า ฝากคำ คำ
นับ ท่าน ทั้งหลาย จง คำนับ กัน แล กัน จุบ กัน ด้วย รักษ กัน ความ ศุข
สำราญ จง บังเกิด มี แก่ ท่าน ทั้งหลาย ที่ อยู่ ใน พระเยซูคริศ ฯะ

๏ หนังสือ ซึ่งเปโตรฝากโอวาท ฉะบับ สอง ฯะ

๏ บท ต้น ฯ

๏ ซิโมนเปโตร ผู้เปนทาษ แลทูตแห่ง พระเยซูคริศฝาก มาแก่ท่าน
ทั้งหลาย ที่ได้รับ ความ เชื่ออันเปน หน้ารักษ เหมือน กันกับเรา ที่จะ
เชื่อใน ทาง พ้นโทษ อันเปนของ พระเจ้าเรา แลของ พระเยซูคริศ ผู้เปน
ที่รอด พระคุณ แลความศุข สำราญ ในที่ จะรู้ จัก พระเจ้าแล พระเยซู
เจ้าเรา จง บังเกิด มีแก่ ท่าน ทั้งหลาย เปน อัน มาก เถิด ฯะ
๓ ๏ ครั้น ว่า พระฤทธ พระเดชแห่ง พระองค์ ได้ประทาน แก่ เรา สาระ
พัด อันจะให้มีชีวิตร แล ใจ เกรง ปรนิบัติ แก่พระเจ้า เมื่อให้รู้จักท่าน
ผู้ทรง เรียกเรา ก็ ยังให้รับ ส่วน รัศมี แล พระ กรรุณา คุณ เหตุ ฉะนี้
พระองค์ ได้ประทาน คำ สัญญา ที่เปน ข้อใหญ่ แล หน้ารักษ สุดใจ เพื่อเรา
จะได้ รับ ส่วน สภาวะ แห่ง พระองค์ แล้ว หนี จาก ราคี แห่ง กิเลศ ตัณหา
อันมี อยู่ในโลกย เพราะ เหตุ ดั่งนี้ ท่าน จง อุษาหะ เพียง สุด กำลัง มีความ
เชื่อแล้ว จะได้ ประสมใจ กล้า ใจ กล้าแล้ว วิชา ความ รู้ รู้แล้ว ซึ่งจะ
ครอง ตัวให้ดี ครอง ตัวให้ดีแล้ว ซึ่ง จะทน ไว้นาน ซึ่ง ทน ไว้นานแล้ว
ซึ่ง จะเกรง กลัว พระเจ้า ซึ่ง เกรง กลัว พระเจ้าแล้ว ซึ่ง จะรักษ พวก
พี่ น้อง รักษ พวก พี่ น้อง แล้ว ซึ่ง จะรักษ คน ทั้งปวง ถ้า แล ใจเช่น
นี้ อยู่ใน ท่านแล้วเปน อัน มาก บริบูรณ์ ก็ จะ กระทำ มิ ให้ ท่าน เกียจ
คร้าน หรือ ขาด ผล ใน การ ที่ จะรู้จัก พระเยซูคริศ เจ้า เรา ด้วย ว่า ถ้า ใคร
ผู้ ได้มิได้มี สิ่ง การ ดั่ง นี้ ผู้ นั้น ก็เปน คน ตา มัว ตา บอด ความผิดที่
เขา ได้ ทำ แต่ ก่อน ครั้น ความ ผิด นั้น ชำระ แล้วเขา ก็ ลืม เสียแล้ว เหตุ
ฉะนี้ โอ้ พวก พี่น้อง จง อุษาหะ เปน อันมาก กระทำ ให้ การ ที่ เรียก แล
เลือก ท่าน ไว้นั้น เปน แน่ มั่น คง ด้วย ว่า คราว เมื่อ ท่าน ประพฤติ ดั่ง
นี้ ท่าน จะ ขาด ประโยชน์ บ่ มิ ได้ เหตุ ดั่ง นี้ ทาง ที่ จะ เข้า ใน เมือง
แห่ง พระ เยซู คริศ ผู้ เปน เจ้า แล ที่ รอด ของ เรา เมือง ที่ จำเริญ ไว้

เปนนิจ ทางนั้นจะเปนง่ายแก่ท่าน เปนที่กว้างขวางด้วย ฯะ
๑๒ ๏ เหตุฉะนี้ ข้าจะไม่ละเลยเสียที่จะให้ท่านลำลึกถึงความทั้งนี้ แม้นว่าท่านรู้แล้ว แลตั้งอยู่ในความสัจเดี๋ยวนี้ แต่ว่าข้ายังเหนว่าจะควรอยู่คราวเมื่อข้ายังอยู่ในที่อาไศรยนี้ ข้าจะได้เตือนสะติท่านให้ลำลึกถึงความนี้ รู้ว่าไม่ช้าไม่นานข้าจะละเสียซึ่งที่อาไศรยของข้านี้เหมือนหย่างพระเยซูคริศเจ้าเราได้สำแดงแก่ข้าแล้ว ฯะ
๑๕ ๏ เหตุฉะนี้ข้าจะอุษาหะทำหวังจะให้ท่านลำลึกถึงความนี้คราวเมื่อข้าล่วงเสียไปแล้ว ด้วยว่าเรามิได้ถือตามนิยายที่เขานึกออกแต่งไว้ด้วยใจเฉลียวฉลาด เมื่อเราได้สำแดงแก่ท่านให้รู้ด้วยริทธเดชแห่งพระเยซูคริศผู้เปนเจ้าเราที่เสดจมานั้น แต่เราได้เปนพญาณรู้เหนซึ่งอานุภาพแห่งพระองค์ คราวเมื่อพระองค์ได้รับซึ่งเกรียติยศแลเดชะรัศมีแต่พระบิดา แลสุรเสียงได้มาแต่รัศมีเดชอันใหญ่เหลือล้นเช่นนี้ว่า นี่และคือบุตรที่รักยของเรา ที่ชอบอารมณ์ของเราเปนอันมาก แลเสียงนั้นเราได้ยินมาแต่สวรรค์ เมื่อเราอยู่ด้วยกันกับพระองค์ในภูเขาอันบริสุทธินั้น แล้วคำทำนายที่ยิ่งแน่เรามีอยู่ แล้วท่านจะทำดีถ้าท่านเหนแก่คำนั้น เหมือนกับตะเกียงอันส่องสว่างในที่มืดกว่าตวันจะรุ่งขึ้น แลดาวอะรุณจะรุ่งขึ้นในใจท่านทั้งหลาย รู้นี้ก่อนที่เปนข้อใหญ่คือว่า คำทำนายแต่สักคำจะเปนที่คิดแก้ออกตามอำเพอใจหามิได้ ด้วยว่าคำทำนายนั้นจะได้เปนมาตามน้ำใจมนุษหามิได้ แต่ว่าคนบริสุทธิแห่งพระเจ้าได้ทำนายว่าตามซึ่งพระวิญญาณดลใจสอนนั้นแล ฯ

๏ บท ๒ ฯะ

๑ แต่ว่าในพลเมืองนั้นก็มีผู้ทำนายเทจเทียม เหมือนหนึ่งในพวกท่านคงจะมีผู้สอนผิด ที่จะเอาคำสอนอันเปนหน้าฉิบหายภาเข้ามา จะปัดเสทมิรับพระองค์เจ้าผู้ซื้อไถ่เขาไว้ แลจะเอาความฉิบหายภาะมาให้ถึงตัวเขาเรว แล้วจะมีคนเปนอันมากที่จะคิดตามมิจฉาทิฐิเขาแล้ว

คน จะว่า หยาบ ช้า ด้วย ทาง ความ สัจ เพราะ เขา เหล่า นั้น แล ด้วยใจโลภ เขา จะมา ขาย ท่าน ไว้ แต่ ด้วย คำ อุบาย หวาน ซึ่ง จะปรับโทษ เหล่า นั้น มิ ได้ คอย เปน นาน แล้ว ความ ฉิบหาย เขาไม่ นิ่ง ช้าเลย ด้วย ว่า ถ้า พระเจ้า มิ ได้ ทรง พระกรรุณาโปรด แก่ ทูต สวรรค ที่ ผิด นั้น แต่ ว่า ผลัก ลงใน นรก จำไว้ ด้วย โซ่ง ความ มืด ให้ คลุม รักษา ไว้ จน ถึง ที่ พิภากษา แล้ว มิ ได้ โปรด ปราน แก่โลกย บูราณ แต่ ว่า ได้ รักษาโนฮา คือ คน ที่แปด นั้น ที่ เปน ผู้ ประกาษ ความ ชอบ ธรรม แล้ว ภา น้ำถ้วมโลกย ที่ เตม ด้วย คนชั่ว คนบาป แล้ว ปรับโทษ เมือง ซะโดม กับ เมือง ฆะโมรา เผา เสีย เปนเถ้า ไฟ ให้ พินาศ เสีย สิ้น ตั้ง เปน สำคัญ แก่ คน ที่ จะทำ ชั่ว ต่อ ภายหลัง แต่ ช่วย โลต ผู้ ชอบธรรม ที่ เปน ทุกข เปน อัน มาก นัก ด้วย การ ประมาท ของ เขา ที่ ประพริ์ทธิ เปน การ ร้าย พาล ให้ โลต นั้น รอด ได้ ด้วย ว่า ผู้ ชอบธรรม นั้น อยู่ ด้วย กัน กับ เขา ได้ เหนได้ ยิน ซึ่ง การ ลามก ที่ เขา ประพริทธ ทุก วัน ๆ จึ่ง เปน ทุกข เจบใจ ด้วย ฝ่าย พระเจ้า ท่าน ทรง รู้ ที่ จะช่วย ผู้ ชอบ ธรรม ให้ รอด จาก ร้าย ใน ที่ ลองใจ เขา นั้น แล ที่ จะคุม รักษา คน ชั่ว นั้น ไว้ จน ถึงวัน พิภากษา จะได้ ทน พระราช อาชญ คน ที่ พลอย ไป ตาม เนื้อ หนัง ใน ราค ตัณหา อัน โสกโครก แล ที่ ประมาท หมิ่น ต่อ ผู้ เปน ใหญ่ เปน จ้าว เปนนาย เปน คน บังอาจ ห้าว หาร ก็ ยังไม่ กลัว ที่ จะพูด หยาบ หยาม ต่อ ผู้ ใหญ่ แต่ ฝ่าย ทูต สวรรค์เล่า แม้น มี ริทธิ เกิน กำลัง เขา เหล่า นั้น ทูต นั้น ยัง มิได้ เอา ความ เปน ข้อ หยาบ หยาม มา ฟ้อง เขา ต่อหน้า พระองค์ แต่ว่า พวก เหล่า นี้ เหมือน เปน สัตว เดระฉาน ตาม ปรกติ ที่ สร้างไว้ เพื่อ ความ ฉิบหาย ยัง พูด หยาบ ช้า ด้วย ความ ที่ เขา ไม่ เข้า ใจ เขา ก็ จะฉิบหาย ด้วย การ หยาบ ร้าย ของ ตัว เขาเอง เมื่อ เขา จะรับ ซึ่ง เปน บำเหนจ ของ ความ ผิด ของ ตน เอง เขา ถือ ว่า การ เล่น สนุก ของ ตัว กลาง วัน เปน ความศุข ดี เขา เปน ที่ ด่าง พร้อย ที่ หน้า เกลียด เลี้ยง ชีวิตร ใน การ เล่น ด้วย อุบาย ลวง ตัว คราว เขา กิน เลี้ยง ด้วย กัน กับ ท่าน เขา มี ตาอัน

เพง ดู แต่ หญิง ผิด ประเวณีย์ แล้ว ที่ จะผิด นั้น ก็ไม่ ยั้ง หยุด เลย แล้ว เขา แทะโลมเอา ใจ ที่ มิได้ ตั้ง เปน แน่ เขา มี ใจ คุ้น เคย แขง แรง ใน การ โลภ เปน ลูก อัน ควร แช่ง ทาง ตรง เขา ถิ้ง ละเสีย แล้ว ก็ หลงไป ติด ตามไป ใน ทาง ของ บิละอาม ลูก ของ บโอระ ที่ มี ใจ รักษ ใน บำเหนจ การ ชั่ว แต่ ว่า คำ พูด ของ สัตว ที่ ไม่ รู้ ภาษา คน นั้นได้ บ่รับ ปราม เขา ใน การ ที่เขา เกิน ผิด นั้น ได้ห้าม เสียซึ่ง บังฉาจ หัว หาร ของ ผู้ ทำนาย นั้น คน เหล่า นี้ เปน บ่อ อัน ปราศจาก น้ำ เปน เมฆ ลอย ไป มา ด้วย ลม พยุห์ ที่อัง รักษาไว้เพื่อ จะได้ อยู่ ใน ที่ มืด คลุมไว้ สืบ ๆ กันไป เปน นิจ ด้วย ว่า เขา พูด เปน คำ สูง ยก สับท์ ยก แสง โป้งโหยง ปดโป้ ก็เอา ซึ่ง หนา ด้วย ราค ตัณหา ของ เนื้อ หนัง มา ลวง เอา ใจ แห่ง คน ที่ ได้ หนี ให้ พ้น จาก เหล่า นั้น ที่ ได้ เลี้ยง ชีวิตร ใน ที่ หลง ที่ ผิด เมื่อ เขา เอง เปน ทาษ ใช้ ของ ความ ฉิบหาย เขา ยัง สัญญา แก่ คนอื่น ว่า ถึง ที่ พ้น จาก ซึ่ง เปน ทาษ แต่ ว่า เมื่อ เขา ได้ หนี ให้ พ้น จาก ความ ชั่ว ของ โลกย นี้ แล้ว ด้วย รู้ จัก พระ เยซูคริศ ผู้เปน เจ้า แลที่ รอด ถ้า แล เขา ยัง ติด ไป อีก ใน ห่วง นั้น ความ ชั่ว ที่ ภาย หลัง นี้ มา เปน อัน ร้าย ยิ่ง กว่า แต่ ก่อน เพราะว่า ถ้า เขา มิได้ รู้ จัก ทาง ชอบธรรม เลย จะดี กว่า ที่ จะรู้แล้ว ๆ กลับ บ่าย หน้า จาก บัญญัติ อัน บริสุทธิ ที่ โปรด ประทาน ให้เขา นั้น แล้ว คำ สุภาสิต อัน สัจจริง ก็ เปน จริง ด้วย เขา ว่า ที่ สุนัก ราก ออก แล้ว สุนัก นั้น ยัง กลับไป หา อีก แล้ว สุกร ที่ ล้าง ชำระ ดี แล้ว ยัง กลับ ไป ลุย ติด ในโคลน เสีย ใหม่ ฯะ

๏ บท ๓ ฯ

๏ ดูกร พวก ที่ รักษ หนังสือ นี้ เปน ใบ สอง ที่ ข้า เขียน ฝาก ไป ถึง ท่าน ด้วย ข้า หวัง จะเตือน ใจ ที่ แจ้ง ของ ท่าน ให้ ลำลึก ถึง มิให้ ลืม ถ้อย คำ ซึ่ง ผู้ ทำนาย อัน บริสุทธิ ได้ ว่าไว้ แต่ ก่อน หรื คำสอน ของ เรา ที่ เปน ทูต ของ พระองค์ ผู้ เปน ที่ รอด รู้ ข้อ นี้ ก่อน ว่า ต่อ วัน ภาย หน้า คน ประมาท หมิ่น ก็ จะบังเกิด มี ที่ จะ ประพรึทธิ ตาม ความ ปราถนา ของ ตัว เขา แล้ว

จะถามว่า คำ สัญา ที่ ว่า จะเสดจ มา นั้นไป ที่ไหน เล่า ดว้ย ว่า ตั้ง แต่ ปู่ หญ้า ตายาย ล่วง หลับ เสีย แล้ว สาระพัด ทั้งปวง คง อยู่ เหมือน กัน กับ ที่ เปน มา แต่ สร้างโลกย์ ลง มา เพราะ ว่า ข้อ นี้ เขา ชอบใจ ลืม เสีย คือ ว่า อา กาษ สวรรค์ ที่ มี มา แต่ ก่อน แล แผ่นดิน อยู่ พร้อม กับ น้ำ แล อาไศร น้ำ แต่ ดว้ย เดช วจนะ แห่ง พระเจ้า แล้ว พระองค์ได้ ทำ ลายโลกย์ นั้น ดว้ย น้ำ ถว้ม วินาศ แต่ ว่า อากาษ สวรรค์ แล แผ่นดิน ที่ อยู่เดี๋ยว นี้ พระวจนะ แห่ง พระองค์ ได้ ทรง รักษา ไว้ จน ถึง วัน พิภากษา เพื่อ จะได้ เผา เสีย แล คนชั่ว จะ ฉิบหาย แต่ ฝ่าย ท่าน เล่า ดูกร พวก ที่ รักษ อย่า ลืม ข้อ นี้ เลย ว่า กับ พระเจ้า วัน เดียว เปน เหมือน หนึ่ง พัน ปี แล พัน ปี เหมือน วัน เดียว พระเจ้า มิได้คอย ช้า ดว้ย คำ สัญา แห่ง พระองค์ ตาม ซึ่ง มนุษ ถือ ว่า ช้า นั้น แต่ ว่า พระองค์ อด กลั้น พระไทย ต่อ เรา เปน นาน มิได้ ปรารถนา จะให้ ใคร ผู้ ใด ถึง ซึ่ง พินาศ ฉิบหายเลย แต่ ว่า จะใคร่ ให้ คน ทั้งปวง ถึง ที่ ตั้งใจเสียใหม่ แต่ ทว่า วันแห่ง พระองค์ จะมา เหมือน หย่าง ขะโมย แล อากาษ สวรรค์ จะล่วง ไป ดว้ยเสียง เอิกะเริก เปน อัน ดัง แล้ว ธาตุโลกย์ จะเผา ละลาย เสีย และ แผ่นดิน กับ สิ่ง ของ นั้น จะไหม้ เสีย สิ้น เมื่อ สิ่ง ของ ทั้งปวง นี้ จะละลาย ไป สิ้น ก็ ควร ซึ่ง ท่าน จะเปน คน หย่าง ฉะนิดใด จะได้ ตั้งใจ เลี้ยง ชีวิตรให้ เปน อัน บริสุทธิ แล จะได้ ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า คอย มอง ดูไว้ ใจ ว่า วัน แห่ง พระเจ้า จะมาใน วัน ที่ อากาษ สวรรค์ ติด เพลิง แล้ว จะละลาย ไป แล ธาตุโลกย์ จะไหม้เสีย ดว้ยไฟ อัน ร้อน แต่ ว่า เรา คอย ถ้า จะเปน อากาษใหม่ แล แผ่นดินใหม่ ซึ่ง จะเปน ที่ อยู่ของ ความ ชอบธรรม ตาม คำ สัญา ฯะ

๑๔ ๏ เหตุ ฉะนี้ โอ้ พวก ที่ รักษ เมื่อ เรา คอย ถ้า อยู่ ฉะนี้ ท่าน จง อุษาห์ เพื่อ พระองค์ จะได้ ภบ ท่านใน ความ ศุข สำราญ ปราศจาก รอย ผิด แล เหตุ อัน จะติเตียน ได้ นึก ว่า ซึ่ง พระองค์ เจ้า กลั้น พระไทย เปน นาน นั้น เปน สำคัญ ว่า เรา จะรอด ได้ เหมือน หย่าง ที่ เปาโล ผู้ เปน น้อง รักษ

ของ เรา ได้ เขียน ฝาก แก่ ท่าน ทั้งหลาย ตาม สติปัญญา ที่ โปรด ประทาน
แก่ ตัว ท่าน ว่า ด้วย ความ เช่น นี้ ใน หนังสือ ฝาก ของ ท่าน ทุก ฉะบับ ใน
นั้น ก็ มี ลาง ข้อ ที่ จะเข้า ใจ ยาก ที่ คน อัน มิ ได้ ร่ำ เรียน และ ที่ ตั้งใจ ไม่
แน่ นั้น มา กลับ เสียให้ เปน ที่ ฉิบหาย แก่ ตัว เหมือน หย่าง เขา ทำ แก่ คำ
เขียน บท อื่น ๆ เพราะ เหตุ ดังนี้ โอ้ พวก ที่ รักษ ครั้น รู้ ความ นี้ ไว้ ก่อน
แล้ว จง ระวัง ระไว กลัว เกลือก ว่า จะพา กัน ผิด หลง ตาม อุบาย เขา แล้ว
จะตก เสีย จาก ที่ ๆ ท่าน ตั้ง อยู่ นั้น จง ไวยวัฒนะถการ จำเริญ ขึ้นใน
พระคุณ แลใน การ ที่ จะรู้ จัก พระเยซู คริศ เจ้า เรา รัศมี เดชานุภาพ แก่
พระองค์ เดี๋ยว นี้ และ สืบ ๆ กันไป เปน นิจ กาล ฯะ อาเมน ฯะ

๏ หนังสือ ซึ่ง เปโตร ฝากโอวาท ฉะบับ สอง จบ แล้ว ฯะ

I. John.

๑ หนังสือ ฝาก ของโยฮัน ฉะบับ ต้นแล ฯะ

๏ บท ต้น ฯ

๑ ด้วย พระโลโฆ ที่ ทรง ชีวิตร อยู่ ซึ่ง เปน มา แก่ เดิม ซึ่ง เรา ได้ ยิน
ได้ เหน กับ ตา ได้ พิเคราะห์ ดู ได้ คลำ กับ มือ เพราะ ว่า ชีวิตร นั้น ได้ เปน
ปรากฏ และ เรา ได้ เหน แล้ว เปน พญาณ ด้วย ก็ ได้ กล่าว แก่ ท่าน ว่า เปน
ชีวิตร อัน จำเริญ เปน นิจ ที่ สถิตย์ อยู่ กับ พระบิดา แล ได้ เปน ปรากฏ แก่
เรา มา แล้ว ข้อ ซึ่ง เรา ได้ เหน ได้ ยิน แล้ว นั้น เรา มา กล่าว สำแดง แก่
ท่าน เพื่อ ท่าน จะได้ รับ ส่วน ด้วย กัน กับ เรา และ เรา ได้ รับ ส่วน ด้วย กัน
กับ พระบิดาเจ้า เรา และ ด้วย พระเยซู คริศ ผู้ บุตร พระองค์ แล้ว เหตุ การ
ดังนี้ เรา เขียน ฝากให้แก่ ท่าน จะได้ ให้ ที่ โสมะนัศ ยินดี ของ ท่าน
จำเริญ ไว้ จน ถึง ที่ สำเร็จ ฯะ
๕ ๏ แล้วใจ ความ แห่ง ราชสาร ที่ เรา ได้ ยิน แต่ พระองค์ และ ได้ กล่าว
แก่ ท่าน คือ นี่ และ ว่า พระเจ้า เปน แต่ ความ สว่าง และ ซึ่ง มืด มิ ได้ มี
ใน พระองค์ เลย ถ้า เรา จะว่า เรา ได้ เข้า ส่วน ด้วย กัน กับ พระองค์ แล

ยัง เดิรในที่มืด เราก็ปดเสียแล้ว และมิได้ตาม ความสัจ จริงเลย
แต่ ทว่า ถ้า เรา เดิรในที่ สว่าง เหมือน หย่าง พระองค์ สถิตย์ ในที่ สว่าง เรา
ก็ เข้า ส่วน ดว้ย กัน แลกัน แลโลหิต แห่ง พระเยซู ครีศ ผู้ บุตร พระองค์
จะ ล้าง ชำระ เรา เสียให้ ปราศ จาก ความ ผิด ทั้งปวง ถ้า และ เรา จะว่า เรา
ไม่ มี ผิด แล้ว เรา ก็ หลง ลวง ตัว เรา เอง และ ซึ่ง สัจ จริง มิ ได้ อยู่ กับ
เรา แล้ว ถ้า เรา รับ สาระภาพ ความ ผิด เรา ได้ แล้ว พระองค์ ก็ ซื่อ สัจ แล
ชอบ ธรรม จะได้ โปรด ยก ความ ผิด ของ เรา แล ชำระ เราให้ ปราศจาก
ซึ่ง ชั่ว ร้าย ทุก หย่าง แต่ ทว่า ถ้า เรา จะว่าเรา มิ ได้ ผิด เลย เรา ก็ ทำให้
พระองค์ เปน อาสัจ แล ถ้อยคำ แห่ง พระองค์ มิ ได้ มี ใน เรา เลย ฯะ

๏ บท ๒ ฯ

๏ ดูกร ลูก ข้า ทั้งหลาย ข้า เขียน ข้อ ความ ดังนี้ ฝากให้แก่ ท่าน เพื่อ
จะ มิ ให้ท่าน หลง ผิด แต่ ทว่า แม้น ผู้ ใด จะ ผิด เรา ยัง มี ผู้ เสนอ ความ
เรา สถิตย์ อยู่ กับ พระบิดา คือ พระเยซูครีศ ผู้ ชอบธรรมผู้ เปน ที่ แก้ ความ
ผิด ของ เรา และใช่ แต่ เท่า นั้น แต่ ทว่า ของโลกย์ สิ้น ทั้ง นั้น ถ้า เราได้
ถือ รักษา พระบัญญัติ ของ พระองค์ เรา จึ่ง ได้ รู้ว่า เรา ได้ รู้ จัก พระองค์ ดว้ย
๔ ๏ ถ้า ผู้ ใด จะว่า ข้า รู้ จัก พระองค์ และ มิ ได้ ถือ รักษา พระ บัญญัติ
ของ พระองค์ ผู้ นั้นเปน คนโกหก และ ความ สัจ จริง มิได้ อยู่ ใน ตัว เขา
เลย แต่ทว่า ถ้า ผู้ ใด ทำ ตาม ถ้อยคำ แห่ง พระองค์ ก็ แท้ จริง พระเมตา
ความ รักษ แห่ง พระเจ้า ได้ สำเรจ ใน ผู้ นั้น เพราะ เหตุ ดัง นี้ เรา จึ่ง รู้ ได้
ว่า เรา อยู่ใน พระองค์ ถ้าผู้ ใด จะว่า ข้า อยู่ ใน พระองค์ ผู้ นั้น คง จะ ประ
พรึติ เหมือน หย่าง พระองค์ได้ ประพรึติ ดูกร พวก พี่น้อง ข้า มิได้ เอา
บัญญัติ ใหม่ เขียน ฝาก แก่ท่าน แต่ ทว่า บัญญัติ เก่า ซึ่ง ท่าน ได้ รับ ตั้ง แต่ ต้น
เดิม บัญญัติ เก่า นั้น คือ คำ ที่ ท่าน ได้ ยิน มา แต่ เดิม อีก ที หนึ่ง ข้า ได้ เอา
บัญญัติ ใหม่ เขียน ฝาก แก่ ท่าน ข้อ นี้ ก็ จริง ฝ่าย พระองค์ ก็ ดี ฝ่าย ท่าน ก็ ดี
เพราะ ว่า ความ มืด ลวง พ้นไปแล้ว แล ความ สว่าง อัน เที่ยงแท้ ยังเกิด

กระจ่าง อยู่ แล้ว อนึ่ง ถ้า ผู้ ใด จะว่า เขา อยู่ ใน ที่ สว่าง แต่ ยัง ชัง พี่น้อง
ของ ตน ผู้ นั้น ก็ ยัง อยู่ ใน ที่ มืด ตราบ ท้าว ทุก วัน นี้ แล้ว ถ้า ผู้ ใด รักษ พี่
น้อง อยู่ ผู้ นั้น ก็ อยู่ ใน สว่าง ที่ ให้ ผิด หลง มิได้ อยู่ ใน ผู้ นั้น แต่ ว่า ถ้า
ผู้ ใด แต่ ชัง พวก พี่น้อง ผู้ นั้น ก็ อยู่ ใน ที่ มืด และ เดิร ใน ที่มืด แล มิได้
รู้ ว่า ตัว จะไป ข้างไหน ด้วย ว่า ความ มืด บัง ตา เขา ให้ บอด ไป แล้ว ฯะ
๑๒ ๏ ดูกร ผู้ ลูก ข้า เขียน ฝาก แก่ ท่าน เพื่อ ความ ผิด ของ ท่าน จะ
ได้ โปรด ยก เสีย เพราะ พระนาม แห่ง พระองค์ ดูกร ผู้ พ่อ ทั้งหลาย ข้า
เขียน ฝาก ให้ แก่ ท่าน เพราะ ว่า ท่าน ได้ รู้ จัก พระองค์ ตั้ง แต่ ต้น ข้า
เขียน ฝาก แก่ ท่าน โอ้ พวก คน หนุ่ม ด้วย ว่า ท่าน ได้ เอาไชย ชะนะ แก่ ผู้
ร้าย ข้า เขียน ฝาก แก่ ท่าน โอ้ พวก เด็ก ๆ เพราะ ว่า ท่าน ได้ รู้ จัก พระ
บิดา ข้า ได้ เขียน ฝาก แก่ ท่าน ผู้ พ่อ ทั้งหลาย ด้วย ว่า ท่านได้ รู้ จัก พระ
องค์ ตั้ง แต่ ต้น ข้า เขียน ฝาก แก่ ท่าน พวก หนุ่ม น้อย ด้วย ว่า ท่าน มี
กำลัง เรี่ยว แรง แล ถ้อย คำ แห่ง พระเจ้า อยู่ ใน ท่าน แล ท่านได้ เอาไชย
ชะนะ แก่ ผู้ ร้าย อย่า รักษโลกย์ นี้ แล สิ่ง ของ ในโลกย์ นี้ ถ้า และ ผู้ ใด
รักษโลกย์ นี้ ซึ่ง จะ รักษ พระบิดา มิได้ อยู่ ใน ผู้ นั้น ด้วย ว่า สาระพัด ที่
อยู่ ใน โลกย์ คือ ความ ปราถนา อัน เปน ที่ ชอบ แก่ เนื้อ หนัง แล ซึ่ง เปน ที่
ปราถนา แก่ ตา แล้ว ซึ่ง จะถือ อิศิริยศ ใน การ เลี้ยง ชีวิตร นั้น มิได้ มา แต่
พระบิดา แต่ ว่า เปน แต่ การโลกย์ และโลกย์ นั้น กับ ที่ ปราถนา ของ โลกย์
จะล่วง สูญ ไป มิได้ จำเริญ แต่ ว่า ถ้า ใคร ประพริษธิ ตาม พระไทย พระ
เจ้า ผู้ นั้น ก็ จะ จำเริญ อยู่ เปน นิจ ฯะ
๑๘ ๏ ดูกร ท่าน ผู้ เปน ลูก เวลา นี้ เปน ที่สุด แล้ว เหมือน หย่าง ท่าน
ได้ ยิน แล้ว ว่า ผู้ เปน สัตรู ของ พระคริศโต จะมา เดี๋ยว นี้ เอง พวก เหล่า
นั้น มี อยู่ เปน อัน มาก แล้ว เพราะ เหตุ ดั่ง นี้ ท่าน จึ่ง ได้ รู้ ว่า เวลา นี้ เปน
ที่สุด แล เขา ออก ไป จาก พวก เรา แต่ ว่า เขา มิได้ เปน แต่ พวก เรา ด้วย
ว่า ถ้า เขา ได้ เปน แต่ พวก เรา เขา ก็ จะได้ ติด อยู่กับ เรา แล้ว ก็ เปน ดั่ง

นี้ จะให้เปน ปรากฎ ว่า เขา มิได้เปน แต่ พวก เรา สิ้น ทั้ง นั้น แล ท่าน ที่
ได้ ชะโลม แต่ ท่าน ผู้ บริสุทธิ ก็ รู้ หมด ข้า มิได้ เขียน ฝาก ให้แก่ ท่าน
เพราะ ท่าน มิได้ รู้ ซึ่ง สัจจริง แต่ ว่า เพราะ ท่าน รู้ แล้ว แล ท่าน รู้ ว่า คำ โก
หก ใด ๆ จะเกิด แต่ ความ สัจ หา มิได้ ถ้า คน ที่ ปัถิเสท มิ รับ ว่า พระเยซู
เปน พระคริศโต มิได้ เปน คนโกหก คนโกหก จะเปน ผู้ ใด เล่า คน นั้น เปน
ฝ่าย สัตรู ของ พระคริศโต ที่ ปัถิเสท พระบิดา แล พระบุตร ถ้า ผู้ ใด จะ
ปัถิเสท พระบุตร ผู้ นั้น ก็ มิได้ มี พระบิดา ถ้า ผู้ ใด รับ พระบุตร ผู้ นั้น ก็
มี พระบิดา ด้วย เหตุ ฉะนี้ ฝ่าย ท่าน เล่า ที่ ท่านได้ ยิน แต่ เดิม นั้น ให้ คิด
อยู่ กับ ท่าน เถิด ถ้า แล ซึ่ง ท่าน ได้ ยิน แต่ เดิม นั้น ได้ คิด อยู่ ใน ท่าน แล้ว
ท่าน จึ่ง จะอยู่ ใน พระบุตร แล ใน พระบิดา แล้ว ใจ ความ แห่ง คำ สัญา ที่
ท่าน ได้ รับ นั้น คือ นี้ ว่า จะได้ ชีวิตร อัน จำเริญ เปน นิจ ความ ทั้ง นี้ ข้า
เขียน ฝาก แก่ ท่าน ว่า ด้วย คน ที่ จะให้ท่าน ผิด หลง แต่ ฝ่าย ท่าน เล่า ถ้า
การ ชะโลม ซึ่ง ท่าน ได้ รับ แต่ พระองค์ นั้น ได้ คิด อยู่ ใน ท่าน ๆ ไม่ ต้อง
การ ที่ ใคร จะสั่ง สอน ท่านใน ข้อ ใด ๆ แต่ ว่า เปน เหมือน หย่าง การ ชะ
โลม นั้น จะสอน ท่าน ด้วย สาระพัด นั้น แลเปน จริง จะโก หก มิได้ แล้ว
ถ้า สอน หย่าง ไร จง คง อยู่ ใน พระองค์ นั้น เถิด ก็เดี๋ยว นี้ ท่าน ผู้ ลูก จง
คง อยู่ ใน พระองค์ นั้น เถิด เพื่อ ว่า เมื่อ พระองค์ จะเสดจ ปรากฎ มา เรา
จะได้ มี ใจ กล้า แล มิได้ ละอาย จำเภาะ พระภักตร พระองค์ เมื่อ เสดจ มา
นั้น ท่าน รู้ ว่า พระองค์ เปน ผู้ ชอบธรรม ท่าน ก็ ยัง รู้ ว่า ถ้า ผู้ ใด ประ
พฤทธิ ซึ่ง ชอบธรรม ผู้ นั้น ก็ เกิด มา แต่ พระองค์ นั้น แล ฯะ

๏ บท ๓ ฯะ

๑ จง ดู เถิด พระเมตา ความ รักษ ซึ่ง พระบิดา ได้ ประทาน ก่เรา เปน
อัน ใหญ่ ยิ่ง สัก เท่าใด ที่ จะให้ เรา ได้ ชื่อ ว่า เปน ลูก แห่ง พระเจ้า เหตุ
ดัง นี้ คน โลกย มิได้ รู้ จัก เรา ด้วย ว่า เขา มิได้ รู้ จัก พระองค์ ดูกร ท่าน
พวก ที่ รักษ เดี๋ยว นี้ เรา เปน ลูก แห่ง พระเจ้า แล้ว เรา จะเปน หย่าง ไร

ต่อ ภาย หน้า นั้น ก็ ยัง มิได้ ปรากฎ แต่เรา รู้ อยู่ ว่า เมื่อ พระองค์ จะเสดจ
ปรากฎ แล้ว เรา ก็ จะเปน เหมือน พระองค์ ดว้ย ว่า พระองค์ เปน หย่างไหน
เรา จะเหน พระองค์ หย่าง นั้น แล้ว ถ้า บุคล ผู้ ใด ไว้ ใจ ดั่ง นี้ ผู้ นั้น ก็ ชำระ
ตัว ตน ให้ เปน อัน บริสุทธิ เหมือน หย่าง พระองค์ เปน อัน บริสุทธิ ฯะ
๑ ถ้า ผู้ ใด ทำ ผิด เขา ก็ ทำให้ เสีย พระบัญัติ เพราะ ว่า ความ ผิด เปน ที่
ขาด จาก พระบัญัติ ท่าน รู้ อยู่ ว่า พระองค์ เสดจ ปรากฎ มา เพื่อ จะได้ ยก
ความ ผิด ของ เรา เอา ไป แล้ว ความ ผิด มิได้ อยู่ ใน พระองค์ ถ้า ผู้ ใด
อยู่ ใน พระองค์ ผู้ นั้น จะผิด มิได้ แล้ว ถ้า ผู้ ใด ผิด อยู่ ผู้ นั้น มิได้ เหน
มิได้ รู้ จัก พระองค์ ฯะ
๗ ๏ ดูกร พวก เดก ๆ อย่า ให้ ใคร ผู้ ใด ทำ ให้ ตัว ผิด หลง ถ้า ผู้ ใด ประ
พฤทธิ เปน การ ชอบ ธรรม ผู้ นั้น ก็เปน ผู้ ชอบ ธรรม เหมือน หนึ่ง พระ
องค์ เปน ผู้ ชอบ ธรรม ถ้า ผู้ ใด ทำ ความ ผิด ผู้ นั้น เปน แต่ พวก ซาตาน ๆ
นั้น ได้ ผิด ตั้ง แต่ เดิม พระบุตร แห่ง พระเจ้า ได้ เปน ปรากฎ มา เพื่อ เหตุ
อัน นี้ คือ ว่า จะได้ ทำลาย เสีย ซึ่ง การ ของ ซาตาน ถ้า ผู้ ใด เกิด มา แต่
พระเจ้า แล้ว ผู้ นั้น จะทำ ผิด มิได้ แต่ ว่า เชื้อ ของ ผู้ นั้น อยู่ ใน ตัว เขา
แล้ว จะผิด ไม่ ได้ เหตุ ว่า ได้ เกิด แต่ พระเจ้า แต่ ดว้ย ข้อ นี้ จึ่ง เปน ปรา
กฎ ว่า ใคร เปน ลูก แห่ง พระเจ้า แล ใคร เปน ลูก ของ ซาตาน ถ้า ผู้ ใด มิ
ได้ ประพฤทธิ ตาม ซึ่ง ชอบ ธรรม ผู้ นั้น จะเปน มา แต่ พระเจ้า หา มิได้ ถ้า
ผู้ ใด มิได้ รักษ พวก พี่น้อง ผู้ นั้น ก็ มิได้ เปน เหมือน กัน ดว้ย ว่า คำ สอน
ที่ ท่าน ได้ ยิน มา แต่ เดิม คือ นี้ แล ให้ รักษ ซึ่ง กัน แล กัน เถิด อย่า เอา
เยี่ยง หย่าง ของ คายิน ที่ เปน แต่ ผู้ ร้าย แล ได้ ฆ่า น้อง เสีย ที่ ฆ่า เสีย นั้น
ฆ่า ดว้ย เหตุ ผล ประการ ใด เหตุ ดั่ง นี้ การ ของ ตัว ชั่ว การ ของ น้อง
นั้น เปน อัน ชอบ ธรรม ฯะ
๑๓ ๏ ดูกร พวก พี่น้อง ถ้า คน โลกย นี้ จะชัง เกลียด ท่าน อย่า นึก อัศ
จรรย ใจ เลย เพราะ ว่า เรา ได้ อาไศร เหตุ ว่า เรา รักษ พวก พี่น้อง อยู่ จึ่ง

ได้ รู้ อยู่ ว่า เรา ได้ พ้น จาก ความ ตาย มา ถึง ชีวิตร แล้ว ถ้า ผู้ ใด มิได้
รักษ พี่น้อง ผู้ นั้น คง อยู่ ใน ความ ตาย ถ้า ผู้ ใด ชัง พี่น้อง ตน ผู้ นั้น เปน
ใจ จะ ฆ่า คน แล้ว แล แล ท่าน ทั้งหลาย รู้ อยู่ ว่า คน ที่ เปนใจ จะ ฆ่า คน
จะ ได้ มี ชีวิตร อัน จำเริญใน ตัว เปน นิจ ก็ หา มิได้ ด้วย ข้อ นี้ แล เรา รู้ จัก
ความ รักษ แห่ง พระองค์ ด้วย ว่า พระองค์ ประทาน วาง ชีวิตร พระองค์
เพราะ เรา แล ควร เรา จะ วาง ชีวิตร เรา เพราะ พวก พี่น้อง ด้วย ว่า ถ้า
ผู้ ใด มี สำหรับ จะ เลี้ยง ชีวิตรในโลกย์นี้ แล้ว เหน พี่น้อง ยาก เยน ขัด
สน อยู่ แล ยัง มิได้ ช่วย สงเคราะห์ ซึ่ง ความ รักษ ต่อ พระเจ้า จะ อยู่ ใน
ผู้ นั้น หย่างไร ได้เล่า ๏ ดู กร พวก เดก ๆ อย่า รักษ แต่ ด้วย ถ้อย คำ
ด้วย ลิ้น แต่ ว่า ด้วย การ งาน ด้วย สัจ จริง ด้วยเหตุ ดั่ง นี้ เรา จึ่ง จะ รู้
ได้ ว่า เรา เปน ฝ่าย ความ สัจ แล้ว จะ ไว้ ใจ จำเภาะ พระภักตร พระองค์ ได้
เพราะ ว่า ถ้า ใจ เรา เอง ฟ้อง ตัว เรา ว่า ผิด พระเจ้า ยัง เปนใหญ่ กว่าใจ
[illegible] ทรง รู้ [illegible] ได้ ทุก สิ่ง โอ้ พวก ที่ รักษ ถ้า ใจ ของ เรา มิได้ ฟ้อง ตัว
เรา ๆ ก็ จะ มา หา พระเจ้า ได้ ด้วยใจ กล้า แล้ว ถ้า เรา ขอ สิ่ง ใด ๆ แต่
พระองค์ เรา จะ รับ สิ่ง นั้น เพราะ ว่า เรา รักษา บัญญัติ พระองค์ แล ประ
พฤติ สิ่ง ชอบ พระไทย แห่ง พระองค์ แล บัญญัติ แห่ง พระองค์ คือ นี้ ว่า
ให้ เรา เชื่อ ใน พระ นาม พระเยซู คริศ ผู้ บุตร แห่ง พระองค์ แล้ว รักษ ซึ่ง
กัน แล กัน ตาม ซึ่ง พระองค์ ได้ ตรัส สั่ง ไว้ แก่ เรา ถ้า ผู้ ใด รักษา บัญญัติ
แห่ง พระองค์ ผู้ นั้น ก็ อยู่ ใน พระองค์ แล พระองค์ ก็ อยู่ ใน ผู้ นั้น เหตุ
ดั่ง นี้ เรา จึ่ง รู้ ว่า พระองค์ อยู่ ใน เรา เพราะ พระ วิญญาณ ซึ่ง พระองค์
โปรด ประทาน ให้ แก่ เรา ฯะ

๏ บท ๔ ฯ

๏ ดูกร พวก ที่ รักษ อย่า เชื่อ วิญญาณ ทั้งปวง แต่ ว่า จง ลอง ดู ก่อน
ว่า วิญญาณ นั้น เปน มา แต่ พระเจ้า หรือ ไม่ ด้วย ว่า ผู้ ทำนาย เท็จ เทียม เปน
อัน มาก เข้า มา ในโลกย์ แล้ว แล อัน นี้ แล จะ เปน ที่ ให้ สังเกต ซึ่ง วิญญาณ

แห่งพระเจ้า วิญญาณทั้งปวงที่รับว่า พระเยซูคริศถือเนื้อหนังมาแล้ว
นั้นและเปนแต่พระเจ้า แลวิญญาณทั้งปวงที่มิรับว่า พระเยซูถือเนื้อ
หนังมาแล้ว นั้นแลมิได้มาแต่พระเจ้า นั้นและเปนแต่สัตรูต่อพระ
คริศโตซึ่งท่านได้ยินแล้วว่า คงจะมา ก็บัดนี้มาอยู่ในโลกย์แล้ว แล
โอ้พวกเดก ๆ ท่านเปนแต่ฝ่ายพระเจ้าแล้ว แลได้เอาไชยชำนะแก่
เขาแล้ว ด้วยว่าท่านผู้อยู่ในท่านทั้งหลาย เปนใหญ่กว่าที่อยู่ในคน
โลกย์ เขาเปนแต่โลกย์ เหตุฉนี้วาจาเขาเปนสำหรับโลกย์ โลกย์นั้น
ก็ฟังเขา ฝ่ายเราเล่า เราเปนแต่พระเจ้า ถ้าผู้ใดรู้จักพระเจ้า ผู้นั้น
ก็ฟังเรา ถ้าผู้ใดมิได้เปนแต่พระเจ้า ผู้นั้นมิได้ฟังเรา เหตุดั่งนี้แล
เราจึ่งรู้จักวิญญาณที่สัจจริง แลวิญญาณให้หลงผิด โอ้พวกที่รักษ ให้
เรารักษซึ่งกันและกันเถิด เพราะว่าความรักษนั้นมาแต่พระเจ้า ถ้า
ผู้ใดรักษ ผู้นั้นเกิดแต่พระเจ้าแลได้รู้จักพระเจ้า ผู้ใด ๆ ที่มิได้
รักษ ผู้นั้นมิได้รู้จักพระเจ้า ด้วยว่าพระเจ้าเปนความรักษนั้นเอง
ความรักษแห่งพระเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงรักษต่อเราได้เปนปรากฎใน
การนี้แล คือว่าพระเจ้าใช้ปิยะบุตรแห่งพระองค์เข้ามาในโลกย์นี้
เพื่อเราจะได้มีชีวิตรแต่ด้วยเดชพระบุตรนั้น ในข้อนี้แลมีความ
รักษ ที่เราได้รักษพระเจ้าก็มิใช่ แต่ว่าพระเจ้าทรงรักษเรา แลตรัส
ใช้พระบุตรแห่งพระองค์ เปนที่ถ่ายถอนเราให้รอดจากความผิดของ
เรา โอ้พวกที่รักษ ถ้าแลพระเจ้าทรงรักษเราดั่งนี้ ก็แท้จริงควร
เราจะรักษซึ่งกันแลกัน หามีผู้ใดได้เหนพระเจ้าไม่เลย ถ้าเรารักษ
ซึ่งกันแลกัน พระเจ้าสถิตยอยู่ในเรา แล้วความรักษแห่งพระองค์
ได้สำเรจในเรา ๆ ได้รู้ว่าเราอยู่ในพระองค์ แลพระองค์อยู่ในเรา เพราะ
พระองค์ได้โปรดประทาน แต่พระวิญญาณแห่งพระองค์ให้แก่เรา ฯะ
๑ ๔ ๑ แล้วเราได้เหนแลได้เปนพญาณว่า พระบิดาได้โปรดใช้
พระบุตรเปนที่รอดแห่งโลกย์ ถ้าผู้ใด ๆ รับว่าพระเยซูเปนบุตรแห่ง

พระเจ้า ๆ อยู่ในผู้นั้น แลผู้นั้นอยู่ในพระเจ้า เราได้รู้จักได้เชื่อแล้ว
ใน ความรักษซึ่ง พระเจ้าทรงรักษต่อเรา พระเจ้าเปนความรักษ แล้ว
ถ้าผู้ใดอยู่ในความรักษ ผู้นั้นอยู่ในพระเจ้า แลพระเจ้าอยู่ในผู้นั้น
๑ เพื่อเหตุนี้ความรักษจะถึงที่สำเรจกลางเรา คือว่าจะให้เรามีใจ
กล้าในวันพิภากษา แล้วพระองค์เปนหย่างไรในโลกย์นี้ เราก็จะได้
เปนเหมือนกัน ในความรักษความกลัวไม่มี แต่ว่าความรักษอันสำ
เรจแล้ว นั้นไล่กำจัดเสียซึ่งความกลัวทั้งนั้น ความกลัวนั้นมีทุกข์
รำคาญใจ ถ้าใครผู้ใดมีใจกลัว ความรักษยังมิได้สำเรจในผู้นั้น
เรารักษพระองค์เพราะว่าพระองค์ได้ทรงรักษเราก่อน แต่หว่าถ้า
ผู้ใดจะว่า ข้ารักษพระเจ้า แล้วยังชังพี่น้องตน ผู้เปนคนโกหก
ด้วยว่าถ้าเขามิได้รักษพี่น้องที่ได้เหนแล้ว ฝ่ายพระเจ้าที่เขามิได้
เหนก็จะรักษพระองค์หย่างไรได้เล่า แล้วเรามีบัญญัติมาแต่พระองค์
ว่า ถ้าผู้ใดรักษพระเจ้า ให้ผู้นั้นรักษพี่น้องเขาด้วยเถิด ฯะ

◉ บท ๕ ฯะ

๑ ถ้าผู้ใดเชื่อแล้วว่า พระเยซูเปนพระคริศโต ผู้นั้นก็เกิดมาแต่
พระเจ้า แล้วถ้าผู้ใดรักษผู้บิดาที่ให้เกิดนั้น ผู้นั้นก็รักษผู้บุตรที่
เกิดมาแต่บิดานั้น ดังนี้แลเมื่อเราได้รักษพระเจ้า และได้รักษาพระ
บัญญัติแห่งพระองค์ เราจึ่งได้รู้ว่า เรารักษพวกบุตรแห่งพระเจ้าด้วย
ว่าซึ่งจะได้รักษพระเจ้าคือนี่แล จะได้ให้เรารักษาพระบัญญัติแห่งพระ
องค์ แลพระบัญญัตินั้นมิเปนอันยากลำบาก ด้วยว่าสิ่งใด ๆ ที่เกิด
มาแต่พระเจ้าได้เอาไชยชำนะแก่โลกย์ ซึ่งเอาไชยชำนะแก่โลกย์คือ
นี่แลว่า ความเชื่อของเรา จะเปนใครผู้ใดเล่า ที่จะเอาไชยชำนะแก่
โลกย์เว้นไว้แต่ผู้นั้นที่เชื่อว่า พระเยซูเปนบุตรพระเจ้า ฯะ
๖ ๑ พระเยซูผู้เปนพระคริศโต คือผู้นั้นที่มาด้วยน้ำแลเลือด มิได้
มาด้วยน้ำสิ่งเดียว แต่ว่าด้วยน้ำแลเลือด เปนพระวิญญาณด้วยที่เปน

พญาณ เพราะ ว่า พระวิญาณ เปน ที่ สัจจริง ด้วย ว่า ซึ่ง เปน พญาณ นั้น มี
ทั้ง สาม คือ พระวิญาณ ๑ น้ำ ๑ และ เลือด ๑ แล้ว ทั้ง สาม นี้ เข้า กัน
เปน อัน เดียว ถ้า แล เรา รับ คำ พญาณ ของ มนุษ คำ พญาณ ของ พระเจ้า
เปน ใหญ่ กว่า แล้ว นี่ แล เปน คำ พญาณ ของ พระเจ้า ซึ่ง พระองค์ ได้ เปน
พญาณ ว่า ด้วย พระบุตร แห่ง พระองค์ ถ้า ใคร ผู้ ใด เชื่อ ใน พระบุตร แห่ง
พระเจ้า ผู้ นั้น ก็ มี คำ พญาณ อยู่ ใน ตัว ตน ถ้า ผู้ ใด มิได้ เชื่อ พระเจ้า ผู้
นั้น ทำ ให้ พระเจ้า เปน อาสัจ ด้วย ว่า เขา มิได้ เชื่อ ใน คำ พญาณ ซึ่ง พระ
องค์ ทรง เปน พญาณ ไว้ ว่า ด้วย พระ บุตร แห่ง พระองค์ แล คำ พญาณ
นั้น คือ นี้ ว่า พระเจ้า ได้ โปรด ประทาน ชีวิตร อัน จำเริญ เปน นิจ ให้ แก่ เรา
แล ชีวิตร นั้น อยู่ ใน พระ บุตร แห่ง พระองค์ ถ้า ผู้ ใด มี พระ บุตร แล้ว ผู้
นั้น ก็ มี ชีวิตร ถ้า ผู้ ใด มิได้ มี พระ บุตร แห่ง พระเจ้า ผู้ นั้น จะ ได้ มี
ชีวิตร หา มิได้ ฯะ

๑๓ ๏ เหตุ การ ทั้ง นี้ ข้า เขียน ฝาก ให้ แก่ ท่าน ทั้งหลาย จะ ให้ ท่าน รู้ ว่า
คราว เมื่อ ท่าน เชื่อ ใน พระ นาม พระ บุตร แห่ง พระเจ้า ท่าน จึ่ง ได้ ชีวิตร
อัน จำเริญ เปน นิจ แล้ว ซึ่ง เรา มี ใจ กล้า ต่อ พระองค์ คือ นี้ แล ว่า ถ้า เรา
จะ ขอ สิ่งใด ๆ ตาม ซึ่ง ชอบ พระไทย พระองค เงี่ย พระกรรณ์ ฟัง เรา แล
ถ้า แม้น เรา รู้ ว่า พระองค์ โปรด ฟัง ใน การ ใด ๆ ที่ เรา ขอ นั้น เรา ก็ ยัง
รู้ ว่า สิ่ง ที่ เรา ขอ นั้น เรา ก็ ได้ แต่ พระองค์ ตาม ซึ่ง เรา ได้ ขอ นั้น ถ้า ผู้
ใด เหน พี่น้อง ผิด ใน ข้อ อัน ไม่ ถึง ตาย ให้ ขอ แล พระองค์ จะ ประทาน
ชีวิตร ให้ ผู้ นั้น แก่ คน ที่ ผิด ไม่ ถึง ตาย ที่ ผิด ถึง ตาย มี ซึ่ง จะ ขอ เพราะ
ผิด นั้น ข้า ไม่ ว่า การ ชั่ว ประการ ใด ๆ ก็ ผิด แล ความ ผิด มี ที่ ไม่ ถึง
ตาย เรา รู้ อยู่ ว่า ถ้า ผู้ ใด ๆ เกิด มา แต่ พระเจ้า ผู้ นั้น มิได้ ผิด แต่ ว่า ผู้
เกิด มา แต่ พระเจ้า ได้ รักษา ระวัง ตัว อยู่ ผู้ ร้าย มิได้ ต้อง ตัว เขา เรา รู้
อยู่ ว่า เรา เปน ฝ่าย พระเจ้า แลโลกย์ ทั้ง นั้น นอน อยู่ ใน อำนาจ ผู้ ชั่ว ร้าย
เรา รู้ อยู่ ว่า พระ บุตร แห่ง พระเจ้า เสด็จ มา แล้ว แล ได้ ประทาน แก่ เรา

แล้วซึ่งสติปัญา จะได้รู้จักท่านผู้สัจจริง แลเราได้อยู่ในท่านผู้สัจ
คือว่าในพระเยซูคริศผู้บุตรแห่งพระองค์ นี่และเปนพระเจ้าอันเที่ยง
แท้ แลชีวิตรอันจำเริญไว้เปนนิจ ดูกระพวกเดก ๆ รักษาตัวไว้เถิด
ให้ปราศจากซึ่งรูปเทียมพระ ฯะ

๏ หนังสือฝากโอวาทของโยฮันฉะบับต้น จบแล้วแล ฯะ

II. John.

๏ หนังสือซึ่งโยฮันฝากโอวาท ฉะบับสอง ฯะ

๏ ตาแก่ฝากมาถึงนางที่เลือกไว้ แลแก่ลูกทั้งหลายของท่าน ที่
ข้ารักษจริง ๆ แล้วใช่แก่ข้าคนเดียว แต่ว่าคนทั้งปวงที่รู้จักซึ่ง
ความสัจจริง ด้วยความจริงที่มีอยู่ในเรา แลจะคงอยู่ในเราเปน
นิจกาล พระคุณพระกรรุณาแลความศุขสำราญมาแต่พระบิดาเจ้า แล
แต่พระเยซูเจ้าผู้บุตรพระบิดานั้น จงบังเกิดมีแลคงอยู่กับท่านทั้ง
หลายด้วยความสัจแลความรักษเถิด ฯะ
๔ ๏ ข้าได้ยินดีเปนอันมากนัก เพราะข้าได้เหนว่าลูกของท่าน
มีบ้างที่เดิรประพฤทธิตามความสัจ เหมือนหย่างเราได้รับบัญัติมา
แต่พระเจ้า แล้วเดี๋ยวนี้ข้าได้ออ้นวอนท่านนางนี้ มิใช่เหมือนว่าข้า
เขียนบัญัติใหม่ฝากแก่ท่าน แต่ว่าบัญัตินั้นที่เรามีมาแต่เดิม คือ
ว่าให้รักษซึ่งกันแลกัน นี้แลเปนความรักษที่เราจะได้ประพฤทธิ
ตามบัญัติแห่งพระองค์ พระบัญัตินั้นคือนี้ให้เราประพฤทธิเหมือน
หย่างเราได้ยินมาแต่เดิม ด้วยว่าคนที่หลงนั้นเข้ามาในโลกย์เปนอัน
มาก ที่มิได้รับว่า พระเยซูคริศถือเนื้อหนังมา คนเหล่านั้นก็หลงแล้ว
แลเปนสัตรูต่อพระคริศโต จงระวังแก่ตัวท่าน เพื่อมิให้เราทำลาย
เสียซึ่งเราได้อุษาหะทำนั้น แต่ว่าให้เราได้บำเหนจอันครบถ้วน บุคล
ผู้ใดที่เกินผิด แลมิได้อยู่ในโอวาทของพระคริศโต ผู้นั้นจะมีพระเจ้า
หามิได้ แต่ว่าถ้าบุคลผู้ใดคงอยู่ในโอวาทของพระคริศโต ผู้นั้นก็

มิ พระเจ้า ทั้ง พระบุตร ด้วย ถ้า ผู้ ใด มา หา ท่าน แล ยัง มิได้ เอา คำโอวาท
นี้ มา ด้วย อย่า รับ ผู้ นั้น เข้า มาใน เรือน อย่า อวยพร ไชย แก่ เขา เพราะ
ว่า ถ้า บุคล ผู้ ใด อวยพร ไชยให้เขา ผู้ นั้น ก็ เข้า ส่วน ด้วย กัน กับ เขาใน
การ ชั่ว เขา ข้า มี หลาย สิ่ง ซึ่ง จะใคร่ เขียน ว่า แก่ท่าน แต่ ว่า ข้า มิ
หยาก จะ เขียน ด้วย กระดาษ แล หมึก ด้วย ว่า ข้า คิด จะ มา หา ท่าน พูด
กัน ปาก ต่อ ปาก เพื่อ ความ ยินดี ของ เรา จะ ได้ ครบ ถ้วน พวก ลูก ของ
น้อง สาว ท่าน อัน เปน ที่ เลือก ไว้ นั้น ฝาก คำ คำนับ ท่าน ฯะ

๏ หนังสือ ฝาก ของ โยฮัน ฉะบับ สอง จบ แล้ว แล ฯะ

III. JOHN.

๏ หนัง สือ ฝาก ของ โยฮัน ฉะบับ สาม ฯะ

๏ คำ แก่ฝาก มา แก่ ฆาโย ที่ รักษ ที่ ข้า รักษ จริง ๆ โอ้ เพื่อน รักษ
จิตร วิญาณ ของ ท่าน ได้ สบาย ดี หย่าง ไร ข้า หยาก ให้ ตัว ท่าน ได้ สบาย
ดี เหมือน กัน นี่ เปน ความ ปราถนา ใหญ่ กว่า อื่น ๆ ข้า ได้ ยิน ดี เปน อัน
มาก นัก คราว เมื่อ พวก พี่น้อง มา แล เปน พญาณ ว่า ด้วย ความ สัจ จริง
ของ ท่าน เหมือน หย่าง ท่าน ประพฤทธิ ตาม สัจ ตาม จริง ความ ยิน ดี ซึ่ง
ข้า มี คราว เมื่อ พวก ลูก ของ ข้า ประพฤทธิ ตาม สัจ ตาม จริง ความ ยิน
ดี ที่ ใหญ่ กว่า นี้ ข้า ไม่ มี ฯะ
๏ โอ้ ท่าน ที่ รักษ ท่าน ทำ ซึ่ง ชอบ ควร ใน การ ที่ ท่าน ทำ ต่อ พวก พี่น้อง
แล ต่อ พวก แขก บ้าน เหล่า นั้น ได้ เปน พญาณ ต่อ หน้า จำ พวก ลูกสิษ
ทั้งหลาย ว่า ด้วย ความ รักษ ของ ท่าน ถ้า ท่าน ช่วย ใช้ เขา ให้ มา ตาม
ซึ่ง ควร การ พระเจ้า ยัง จะดี ด้วย ว่าเหล่า นั้น เหน แก่ พระนาม พระองค์
จึ่ง ออก ไป หา ได้ รับ อะไร แต่ พวก ต่าง ประเทษ นั้น ไม่ เหตุ ฉะนี้ ควร ซึ่ง
เรา จะรับ คน เหล่า นั้นไว้ เพื่อ เรา จะได้ เปน ผู้ ช่วย เขาใน การ อัน สัจ จริง
๙ ๏ ข้า ได้ เขียน ฝาก ให้ แก่ จำ พวก ลูกสิษ แล้ว แต่ ว่า ดิโอเตรเฟ
ชอบ ใจ จะให้ ตัว เปน ใหญ่ จึ่ง มิได้ รับ เรา เหตุ ฉะนี้ ถ้า ข้า จะมา ซึ่ง ข้า

จะลืม การ ที่ เขา ทำ นั้น มิได้ เพราะ เขา พูด ถึง เรา เปน คำ ชั่ว ก็ ยัง ไม่ เต็ม ใจ ดวัย การ นี้ เขา มิได้ รับ พวก พี่นอ้ง นั้น เอง แล้ว ถ้า ผู้ ใด จะ ใค่ร รับ เขา ยัง ห้าม ผู้ นั้น แล ไล่ เสีย จาก พวก ลูกสิษ ดูกร ท่าน ที่ รักษ อย่า เรา เยี่ยง หย่าง การ ชั่ว แต่ ว่า การ ดี ถ้า ผู้ ใด ทำ การ ดี ผู้ นั้น เปน แก่ พระ เจ้า แล้ว ที่ ทำ ชั่ว จะ ได้ เหน พระ เจ้า ก็ หาไม่ เลย คน ทั้งปวง แล ความ สัจ นั้น เอง เปน พญาณ ฝ่าย เดเมเตรียว แล เรา เอง ก็ เปน พญาณ แล้ว ท่าน ทั้ง หลาย รู้ อยู่ ว่า คำ พญาณ ของ เรา เปน อัน สัจ จริง ข้า มี หลาย ข้อ ที่ จะ ใค่ร เขียน แต่ ว่า ข้า ไม่ ชอบ ใจ จะ เขียน กับ หมึก แล ปาก ไก่ ฝาก แก่ ท่าน ข้า ไว้ ใจ ว่า ไม่ ช้า ไม่ เถน ข้า จะ ได้ ภบ กัน แล พูด แก่ ท่าน ปาก ต่อ ปาก ความ ศุข สำราญ บังเกิด มี แก่ ท่าน เถิด เพื่อน ฝูง ฝาก คำ คำนับ ท่าน คำ นับ เพื่อน ฝูง ทั้งหลาย เถิด ตาม ชื่อ มี ฯะ

◎ หนังสือ ฝาก ของ โยฮัน ฉะบับ สาม จบ ฯะ

JUDE.

◎ หนังสือ ฝาก ของ ยูดา ฯะ

◎ ยูดา ผู้ รับใช้ ของ พระเยซู ครีศ แล ผู้ เปน พี่นอ้ง กัน กับ ยาโกโบ ฝาก
มา ถึง คน ทั้งหลาย ที่ ถวาย ตัว เปน บริสุทธิ แก่ พระ บิดาเจ้า แล ที่ พระ
เยซู ครีศ ทรง เรียก รักษา ไว้ นั้น พระ กรรุณา ความ ศุข สำราญ แล ความ
รักษ จง บังเกิด ขึ้น มี แก่ ท่าน ทั้งหลาย เปน อัน มาก เถิด ฯะ
๓ ๑ ดูกระ พวก ที่ รักษ ทั้งหลาย ครั้น ข้า อุษาหะ จน สุด กำลัง ที่ จะ เขียน
ฝาก แก่ ท่าน ว่า ดวัย ทาง รอด อัน สำหรับ คน ทั้งปวง นั้น ข้า ก็ เหน ว่า จะ
ตอ้ง การ เขียน ฝาก แก่ ท่าน ขอ อัน วอน ท่าน ให้ รบ ปอ้ง กัน ไว้ ซึ่ง คำ เชื่อ
ที่ แต่ กอ่น ได้ โปรด ประทาน ไว้ แก่ คน บริสุทธิ ทั้งหลาย ดวัย ว่า มี ลาง
คน สอด ลอด ตัว เข้า มา เหมือน หย่าง ขะโมย ที่ คน กอ่น ได้ เขียน ดวัย
เขา ว่า เขา คง เปน มา ถึง ที่ พิภากษา ปรับ โทษ ดั่ง นี้ มิได้ เกรง กลัว
พระเจ้า เอา พระ คุณ แห่ง พระเจ้า เรา กลับ เปน ที่ ทำ การ ชั่ว สามก แล้ว

ปักิเศท มิ รับ พระองค์ ผู้ เปน เจ้า แต่ องค์ เดียว แล พระเยซูคริศ ผู้ เปน
เจ้า เรา ข้า หยากให้ ท่าน ลำลึก ถึง ความ นี้ ที่ ท่าน รู้ อยู่ แล้ว ว่า เมื่อ
พระเจ้า โปรดให้ ไพร่ พล รอด จาก แผ่นดิน อายฆุปโต แล้ว ภาย หลัง
พระองค์ ยัง บันดาล คน ที่ มิได้ เชื่อ นั้น ให้ฉิบหาย แล้ว ที่ เปน ทูต สวรรค์
แต่ ว่า มิได้ รักษา สกูล เดิม ของ เขาแล้ว ละ ตำแหน่ง ของ ตน เหล่า นั้น
พระองค์ ได้ รักษา ไว้ ใน ที่ มืด เหมือน ได้ ล่ามโซ่ร อัน มิ เสียเลย เพื่อ จะ
ได้ พิภากษาใน วันใหญ่ นั้น เหมือน หย่าง เมือง ซะโดม และ เมือง อะโมรา
กับ เมือง อื่น ที่ อยู่ รอบ นั้น ที่ เล่น คนชั่วเหมือน หย่าง เขา แล คิด ตาม
เนื้อ หนัง อัน อื่น นั้น ถึง เปน สำคัญ ทล ซึ่ง พระ ราช อาชญ ใน ไฟ อัน ลาม
ชื้น เปน นิจ กาล ก็เหมือนกันฉะนี้ คน เหล่า นี้ ที่ เปน คน ฝันเหน เขา ทำ
ให้ เนื้อ หนัง เปนโศกโครก ประมาท ผู้ มี อำนาจ แล้ว พูด หยาบ ช้า ด้วย
ผู้ มี เดช วาศนา ฝ่าย มีคาเอล ผู้ ทูต สวรรค์ ใหญ่ คราว เมื่อ ท่าน ทัด ทาน
ซาตาน นั้นไว้ แล เถียง กัน ด้วย กาย ของโมเซ มิ อาจ ว่า ซึ่ง เปน ถ้อย คำ
อัน หยาบ ช้า แต่ บอก ว่า พระองค์ เจ้า ห้ามเจ้า เถิด แต่ ว่า พวก เหล่า นี้
ว่า หยาบ ช้า ด้วย การ ที่ เขา ไม่ รู้ จัก ที่ เขา เข้าใจ ตาม ปรกติ หย่าง สัตว
เดระฉาน ใน การ นั้น และ เขา ยัง ทำให้ ตัว ชั่ว วิบาก แก่ เขา ด้วย ว่า เขา
ประพฤติ ตาม หย่าง ของ คายิน และ วิ่ง ไป ตาม ความ หลง ของ บิละอาม
จะได้ เอา เงิน เปน กำไร แล ถึง พินาศ ฉิบหาย ตาม การ กระบถ ของโครา ฯ
๑๒ ๏ คน เหล่า นี้ เปน ที่ ด่าง พร้อย ใน การ เลี้ยง ที่ ท่าน เลี้ยง รักษา
กัน คราว เมื่อเขา กินเลี้ยง ปราศจาก ความ กลัว เขา เปน เมฆ ปราศ จาก
น้ำ ซัดไป ซัด มา ด้วย ลม ต้นไม้ อัน หา มี ผล ไม่ ตาย เสีย สอง หน แล้ว
ถอน เสีย ทั้ง ราก คลื่น ชะเล อัน ฟูม ฟอง อยู่ ด้วย ความ อัน เปน หน้า อาย
แก่ ตัว เขา ดาว อัน หลง ที่ มืด ดำ เปน ที่ รักษา ไว้ เพราะ เขา เปน นิจ นิ
รันดร ฮโนค ที่ เจด นับ แต่ อาดาม ทำนาย ด้วย เขา ว่า จง ดู เถิด พระองค์
เจ้า เสด็จ มา ด้วย คน บริสุทธิ แห่ง พระองค์ นับ เปน หมื่น เปน แสน จะได้

ลง พระราช อาชา แก่ คน ทั้งป่วง แล จะได้ ติ สอน คน ทั้งป่วง เพราะ การ บาป ทั้งป่วง ที่เขา ได้ ประพฤทธิ ด้วย ใจ ชั่ว แล้ว เพราะ คำ ผิด ทั้งป่วง ที่ คน บาป ได้ ว่า ต่อ พระองค์ เขา เหล่า นั้น มัก ติเตียน ไม่ ชอบ ใจ อะไร แล ปรารถนา ของ ตัว ชัก ไป ข้าง ไหน เขา ก็ พลอย ไป ตาม ปาก เขา พูด คำ สูง เกิน ตัว นัก แล้ว ได้ พิจารณา ดู หน้า คน หวัง จะได้ ทำ ให้ เขา เปน กำไร แก่ ตน แต่ ฝ่าย ท่าน เล่า โอ้ พวก ที่ รักษ ให้ ท่าน ลำลึก ถึง คำ ซึ่ง ได้ กล่าว มา แต่ พวก ทูต แห่ง พระเยซูคริศ เจ้า เรา ที่ เขาว่า แก่ ท่าน ว่า ต่อ ภาย หลัง ก็ จะ บังเกิด มี คน ที่ จะล้อ เลียน ฟ้อ ลวง แล ที่ ประพฤทธิ ตาม ความ ปรารถนา ของ ตัว ตน ทำ ที่ ปราศจาก ซึ่ง จะเกรง กลัว พระเจ้า เขา ก็ จัด ตัว เปน พวก ต่าง หาก พวก ที่ ทำ ตาม ซึ่ง สะภาวะ ปรกติ หา วิญญาณ มิได้ แต่ ฝ่าย ท่าน โอ้ พวก ที่ รักษ ให้ เขา ซึ่ง ความ เชื่อ อัน บริสุทธิ ที่ เดียว ก่อ ขึ้น คน หนึ่ง กับ คน อื่น สวด ออ้น วอน ด้วย อาไศรย พระวิญาณ อัน บริสุทธิ แล้ว รักษา ตัว ไว้ ให้ คง อยู่ ใน ที่ จะรักษ พระเจ้า คอย ซึ่ง พระ กรรุณา แห่ง พระเยซูคริศ เจ้า เรา เพื่อ จะได้ ชีวิตร อัน จำเริญ แล้ว จง สังเกต ดู ลาง คน จง ช่วย สงเคราะ ลาง คน จง ช่วย ให้ รอด ด้วย ใจ กลัว ชิง เขา เหมือน หนึ่ง จากไฟ ชัง เสีย ซึ่ง ผ้า ผอ้น ที่ แปด เปื้อน ด้วย เนื้อ หนัง แก่ ท่าน ผู้ มี ริทธิ เดช ที่ จะรักษา ท่าน ไว้ได้ มิให้ ตอ้ง ซึ่ง เปน ที่ สะดุด และ ตั้ง ท่าน ทั้งหลาย ไว้ จำเพาะ พระองค์ ปราศจาก ซึ่ง จะ ติเตียนได้ ด้วย ใจ ยินดี เปน อัน มาก แก่ พระเจ้า ผู้ ทรง ปัญา แล เปน แต่ องค์ เดียว นั้น ผู้ เปน ที่ รอด ของ เรา เดชา นุภาพ คำ สรรเสริญ ริทธิ ตระบะ แล อาณา จักร บังเกิด มี แก่ พระองค์ เดี๋ยว นี้ และทั่ว กลัป สืบ ๆ กัน ไป อาเมน ฯะ

๏ หนังสือ ฝาก ของ ยูดา จบ บริบูรรณ แล้ว แล ฯะ

๏ หนังสือ ของ โยฮัน สำแดง เรื่อง อะนาคต ๚ะ

๏ บท ต้น ๚ะ

๏ อัน พระเยซูคริศ สำแดง ตาม ซึ่ง พระเจ้า ได้ ประทาน แก่ พระเยซู นั้น
จะได้ ชี้แจง แก่ ผู้ ใด ๆ ที่ เปน ทาษ แห่ง พระองค์ ให้ รู้ เหตุ การ อัน
ไม่ ช้าไม่ นาน คง จะบังเกิด มี แล้ว พระองค์ได้ ทรง ใช้ ทูต แห่ง พระองค์
ให้ โยฮัน ผู้ ทาษ พระองค์ สังเกต สำคัญไว้ โยฮัน นั้น ได้ เปน พญาณ ฝ่าย
คำ พระ แล ได้ กล่าว คำ พญาณ ว่า ด้วย เหตุ การ แห่ง พระเยซูคริศ ตาม
ซึ่ง ตัวได้ เหน ได้ รู้ ฝ่าย คน ที่ อ่าน แล คน ทั้งหลาย ที่ ฟัง ถ้อย คำ ทำนาย นี้
แล้ว ได้ ถือ รักษา ตาม ซึ่ง เขียน ไว้ นี้ คน เหล่า นั้น ก็ เปน ศรี สวัดิ มงคล
ด้วย ว่า เวลา นั้นใกล้ จะถึง แล้ว แล ๚ะ
๔ ๏ หนังสือ ของ โยฮัน ฝาก ถึง ลูกสิษ ใน เมือง อาเซีย ทั้งเจด จำพวก
พระคุณ แล ความ ศุข สำราญ มา แต่ ท่าน ผู้ เปน เดี๋ยว นี้ ผู้ได้ เปน กาละ
ก่อน แล ยัง จะเปน อยู่ ภาย หน้า จง บังเกิด มี แก่ ท่าน ทั้งหลาย เถิด แล้ว
ซึ่ง มา แต่ วิญาณ ทั้ง เจด ที่ อยู่ ต่อ หน้า พระ ที่นั่ง พระองค์ และ แต่ พระ
เยซูคริศ ผู้ เปน พญาณ ซื่อ สัจ สุจริต ผู้ แรก ที่ เกิด ขึ้น มา จาก ตาย แล
ครอบ ครอง กระษัตร ทั้งหลาย ใน แผ่นดิน นั้น และ จง บังเกิด มี แก่ ท่าน
ด้วย ฝ่าย พระองค์ ที่ ทรง รักษา เรา แล ได้ ล้าง ชำระ เรา ด้วย โลหิต แห่ง
พระองค์ ให้ เรา ปราศจาก ความ ผิด แล้ว ได้ กระทำ ให้ เรา เปน กระษัตร
เปน ปะโรหิต สำหรับ บูชา แก่ พระเจ้า แล แก่ พระบิดา ท่าน รัศมี เดชา
นุภาพ แก่ พระองค์ นั้น ทั่ว กลัป สืบ ๆ กัน ไป เปน นิจ ฯ อาเมน ๚ะ
๏ ดูกร ท่าน ทั้งหลาย พระองค์ จะเสดจ มา ด้วย เมฆ แล ตา คน ทุก ดวง
จะเหน แล คน ที่ ได้ แทง พระองค์ ก็ จะเหน แล้ว ทุก ชาติ ทุก สกูล ทั่ว ทั้ง
แผ่นดิน จะพิลาพ รำไร เพราะ พระองค์ ก็ให้ เปน ดั่ง นั้น เถิด อาเมน ๚ะ
๏ ฝ่าย พระองค์ ผู้ เปน เจ้า ผู้ เปน เดี๋ยว นี้ ผู้ เปน แต่ ก่อน แล ยัง จะ

เปน ภาย หน้า ผู้ ทรง ริทธานุภาพ ทุก ประการ พระองค์ ตรัส ว่า เรา เปน ขะละฟา แล โอเมฆา คือ ต้น แล ปลาย ฯะ

๙ ๑ ข้า คือ โยฮัน ผู้ พี่น้อง กับ ท่าน ทั้งหลาย ที่ เปน เพื่อน กัน ใน ความ ยาก ใน เมือง แลใน ที่ ทระมาน เพราะ พระเยซูคริศ ข้าได้ อยู่ ใน เกาะ ที่ เรียก ชื่อ ว่า ปัทโม เพราะ ข้า ได้ ประกาษ คำ พระ แล เปน พญาณ ว่า ด้วย พระเยซูคริศ แล้ว ใน วัน พระองค์ เจ้า และ พระวิญาณ คนไร ข้าพเจ้า ข้า ก็ ได้ ยิน เสียง มา แต่ ข้าง หลัง เปน อันดัง เหมือน หย่าง เสียง ปี่ แตร สั่ง ว่า เจ้า ได้ เหน เปน ประการใด ก็ จง จด เขียน ไว้ ใน หนังสือ เถิด แล้ว ฝาก ให้ แก่ ลูกสิษ ทั้ง เจด จำพวก ที่ อยู่ ใน เมือง เอะเฟโซ ๑ เมือง ซมุระนา ๑ เมือง เประฆาโม ๑ เมือง ธุอาไตระ ๑ เมือง ซัรได ๑ เมือง ฟีละเดลไฟอะ ๑ แล เมือง ละโอดีไกอะ ๑ ข้า จึ่ง เหลียว แล หา เสียง ซึ่ง พูด แก่ ข้า นั้น หัน ตัว แล้ว ข้า จึ่ง เหน ตะเกียง ทอง ทั้ง เจด อัน ใน ที่ กลาง ตะเกียง เจด อัน นั้น มี ผู้ หนึ่ง เหมือน ดั่ง บุตร มนุษ มี ผ้า ห่ม ตรอม ท้าว มี ผ้า ทอง ผูก รัด รอบ หน้า อก มี ผม ศีศะ ขาว ดั่ง ขน แกะ อัน ขาว บริสุทธิ ดุจ หิมะ จักขุ แห่ง ท่าน มี แสง ดุจ เปลว เพลิง พระบาท ท่าน ก็ เหมือน ทอง ขาว เหมือน พระบาท นั้น ตอัง เผา รอัน ใน เบ้า เสียง สำเนียง ของ ท่าน ดุจ เสียง น้ำ เปน คลื่น เปน อัน มาก พระหัตถ์ เบื้อง ขวา ถือ ดาว ทั้ง เจด ดวง มี ดาบ คม ทั้ง สอง ข้าง คม ดี ออก มา จาก พระโอฐ แล้ว พระ ภักตร นั้น เหมือน หย่าง พระอาทิตย์ เมื่อ ส่อง แสง กล้า แขง ครั้น ข้า แล เหน แล้ว ข้า จึ่ง ซะม่ำ ล้ม ลง แทบ พระบาท เหมือน หนึ่ง คน ตาย พระ องค์ จึ่ง เหยียด พระหัตถ์ เบื้อง ขวา ตอัง ข้า แล้ว ตรัส ว่า อย่า กลัว เลย เรา เปน ต้น และ ที่ สุด ที่ ทรง ชีวิตร อยู่ ที่ ได้ ตาย แล้ว จง ดู เถิด เรา ทรง ชีวิตร อัน จะจำเริญ ทั่ว กลัป สืบ ๆ กันไป เปน นิจ เรา ก็ ทรง ถือ ซึ่ง ลูก ปะแจ ของ ความ ตาย แล ของ นรก เหตุ ฉะนี้ เจ้า จง จด เขียน ไว้ ซึ่ง เจ้า ได้ เหน กับ ทั้ง เหตุการ ที่ เปน อยู่ เดี๋ยว นี้ แล ที่ จะเปน มา ภาย ภาค หน้า

โน้น คือ ชั่ว ลับ ลึก แห่ง ดาว ทั้ง เจด ดวง ที่ เจ้า ได้ เหน เบื้อง ขวา ของ
เรา แล ตะเกียง ทอง ทั้ง เจด อัน นั้น ด้วย ฯะ
๏ ฝ่าย ดาว เจด ดวง นั้น คือ ว่า ผู้ ทูต แห่ง ลูกสิษ ทั้ง เจด จำพวก นั้น ฝ่าย
ตะเกียง ทั้ง เจด นั้น ก็ เปน ลูกสิษ เจด จำพวก นั้น เอง ฯะ

๏ บท ๒ ฯ

๏ จง เขียน ฝากให้ แก่ ผู้ ทูต ของ จำพวก ลูกสิษ ที่ อยู่ใน เมือง เอเฟโซ ว่า
ท่าน ผู้ ทรง ถือ ดาว ทั้ง เจด ไว้ ใน พระหัดถ์ เบื้อง ขวา แล ผู้ ดำเนิร ใน ที่
กลาง ตะเกียง ทอง ทั้ง เจด นั้น ตรัส ว่า เรา รู้ จัก ซึ่ง กิจการ ของ เจ้า กับ
ทั้ง ความ ยาก ลำบาก กับ ที่ ธระมาน ด้วย ความ เพียร นั้น รู้ว่า เจ้า จะ ทน
คน ชั่ว มิได้ เจ้า ได้ ลองใจ คน เหล่า นั้น ที่ อวด ว่า เขา เปน ผู้ รับ ใช้ เมื่อ
เขา มิได้ เปน นั้น แล เจ้า ได้ เหน ว่า เขา เปน เทจ อาสัจ เจ้า ก็ ได้ มีใจ
เพียร แล้ว ได้ ทน ซึ่ง ยาก ลำบาก เพราะ นาม ชื่อ ของ เรา ก็ มิได้ เลื่อย ล้า
แต่ทว่า เรา มี ที่ จะ ว่า ต่อ เจ้า บ้าง ด้วย ซึ่ง เจ้า รักษ เดิม นั้น เจ้า ทิ้ง เสีย
แล้ว เหตุฉะนี้ เจ้า จง ลำลึก ถึง ที่ อัน เปน ที่ ตก ของ เจ้า แล้ว จง ตั้งใจ
เสียใหม่ แล ประพรึตธิ ตาม ซึ่ง ได้ ประพรึทธิ ข้าง ต้น เดิม ถ้า มิได้ ทำ
หย่าง นั้น เรา ก็ จะ มา ด้วย เรว พลัน แล้ว จะ ยก ตะเกียง ของ เจ้า รื้อ เอา
ไป จาก ที่ ถ้า เจ้า มิได้ ตั้ง ใจ เสียใหม่ ๏ แต่ทว่า การ นี้ เจ้า มี คือ ว่า เจ้า
ได้ เกลียด หน่าย ซึ่ง กิจการ ของ พวก นิโกลายตัน ซึ่ง เปน ที่ ชัง เกลียด แก่
เรา ด้วย ถ้า ใคร ผู้ ใด มี หู ฟัง ก็ ให้ ฟัง เถิด ซึ่ง ความ ที่ พระวิญญาณ ตรัส
สอน แก่ จำพวก ลูกสิษ ทั้งหลาย ถ้า บุคล ผู้ ใด จะเอาไชย ชำนะ แก่ ผู้ นั้น เรา
จะให้ กิน แต่ ผล ต้น อันให้ มี ชีวิตร ที่ อยู่ใน อุทยาน สวรรค์ แห่ง พระเจ้า ฯะ
๘ ๏ จง เขียน ฝาก แก่ ทูต แห่ง จำพวก ลูกสิษใน เมือง ซะมุระนา ว่า ท่าน
ผู้ เปน ต้น แล ที่ สุด ผู้ ได้ ถึง ความ ตาย แล ยัง เปน อยู่ พระองค์ ตรัส ดั่ง
นี้ ว่า เรา รู้ จัก กิจการ แล ความ ลำบาก กับ ที่ ยาก จน ของ เจ้า เรา รู้ จักอยู่
มาก แม้น เจ้า เปน มั่งมี แล้ว เรา รู้ จัก ถ้อย คำ อัน หยาบ ช้า แห่ง คน ที่

กล่าว ว่า เขา เปน พวก ยูดาย เมื่อ เขา มิได้ เปน นั้น แต่ ว่า เปน แต่ พวก พลัง เพื่อน เกลอ ของ ซาตาน อย่า กลัว เลย ด้วย การ ซึ่ง จะ ต้อง ทน นั้น จง ดู เถิด ซาตาน จะ เอา แต่ พวก ท่าน บ้าง แล้ว จะ เข้า คุก เสีย เพื่อ จะ ได้ ทด ลอง ดู ใจ ท่าน แล ท่าน จะต้อง ยาก ลำบาก ถึง สิบ วัน จง เปน อัน ซื่อ สัจ ถึง สิ้น ชีวิตร แล้ว เรา จะเอา มาลา มงกุฎ สำหรับ ชีวิตรให้แก่ เจ้า ถ้าใคร ผู้ ใด มี หู ฟัง ก็ ให้ ฟัง เถิด ซึ่ง ความ ที่ พระวิญญาณ ตรัส สอน แก่ จำพวก ลูกสิษ ทั้งหลาย ถ้า บุคล ผู้ ใด จะเอาไชย ชำนะ ได้แล้ว ความ ตาย ที่ สอง จะ ทำร้าย แก่ ผู้ นั้น ก็ หา มิ ได้เลย ฯ

๑๒ ๏ จง เขียน ฝากให้แก่ ทูต แห่ง จำพวก ลูกสิษ ใน เมือง เประฆาโม ว่า ท่าน ผู้ถือ ดาบ ที่ มี คม สอง ข้าง คม ดี นั้น ตรัส ดังนี้ ว่า ซึ่ง กิจการ ของ เจ้า แล ที่ อยู่ ของ เจ้า แม้น ที่ อยู่ ที่ ซาตาน นั่ง อยู่ นั้น แล้ว ซึ่ง เจ้า ถือ นาม ชื่อ ของ เรา ไว้ มั่น คง จะ ปัดิเสท ความ เชื่อใน เรา มิ ได้ เรา รู้ อยู่ ทั้ง นี้ สิ้น ทุก ประการ เจ้า ได้ เชื่อใน เราใน กาล วัน ที่ อันติปา ผู้เปน พญาณ แก่ เรา ซื่อ สัจ นั้น ต้อง ฆ่า เสีย ใน ที่ อันเปน ที่ อยู่ ที่ อาไศรย ของ ซาตาน แต่ ทว่า เรา มี ที่ จะว่า ต่อ เจ้า น่อย หนึ่ง ด้วย ว่า เจ้า มี บ้าง ที่ ถือ ตาม คำ สอน ของ บิละอาม ที่ ได้ สอน บาลาค กระทำให้ ชาติ ลูก ยิศราเอล ผิด หลง ให้ กิน เครื่อง บูชา แก่ รูป เทียม พระ แล เล่น กัน กับ หญิง แพศยา แล้ว เจ้า ก็ ยัง มี คน ที่ ถือ ตาม คำ สอน ของ พวก นิโกลายตัน ด้วย เหตุ ฉะนี้ เจ้า จง กลับ ตั้งใจ เสียใหม่ ถ้า มิ ได้ ทำ หย่าง นั้น เรา จะมา ด้วย เรว พลัน แล้ว จะเอา ดาบ ของ ปาก เรา สู้ รบกัน กับเขา ใคร ผู้ ใด มี หู ฟัง พระวิญญาณ จะตรัส สอน พวก ลูกสิษ เปน ประการใด ก็ ให้ ผู้ นั้น ฟัง เถิด ถ้า บุคล ผู้ ใด จะเอา ไชย ชำนะ ได้ แล้ว แก่ ผู้ นั้น เรา จะให้ กิน มานา ที่ ซ่อน อยู่ แล จะให้ หิน ขาว มี ชื่อใหม่ เขียน ไว้ บน หิน ขาว นั้น ฝ่าย ชื่อ นั้น หาผู้ ใด ผู้ หนึ่ง จะอ่าน ได้ไม่ เว้นไว้ แต่ คน ที่ รับ นั้นและ จะอ่าน ได้ ฯ

๑๘ ๏ จง เขียน ฝาก ให้ แก่ทูต แห่ง พวก ลูก สิษ ใน เมือง ธุอาไธระ ว่า

ท่าน ผู้ บุตร แห่ง พระเจ้า ผู้มี จักขุ ดั่ง เปลว เพลิง ผู้ มี ท้าว ดุจ ทองขาว ท่าน ตรัส ดั่งนี้ ว่า เรา รู้ จัก ซึ่ง กิจการ ของ เจ้า กับ ความ รักษ แล ความ เชื่อ แล การ ปรนิบัติ กับ ความ เพียร แล การ นี้ เปน มาก กว่า ที่ เดิม นั้น แต่ ว่า เรา มี ที่ จะว่า ต่อ เจ้า บ้าง ด้วย ว่า เจ้า ยอม ทน ผู้ หญิง ของ เจ้า คือ เอซะเบล นั้น ที่ อวด ตัว ว่า ตัว เปน ผู้ ทำนายให้ สอน ผู้ ทาษ ของ เราให้ ผิด หลง ให้ เล่น กับ หญิง แพศยา แล กิน ของ บูชา แก่ รูป เทียมพระ แล เรา ได้ ให้ หญิง นั้น มี เวลา มี ที่ จะตั้งใจ เสียใหม่ เขา ไม่ ใคร่ จะตั้งใจใหม่ ละ ซึ่ง การ ผิด ประเวนี นั้น จง ดู เถิด เรา จะเอา เขา ทิ้ง ไว้ ใน ที่นอน แล คน ทั้งหลาย ที่ ผิด กับ เขา นั้น เรา จะทิ้ง ไว้ ใน ที่ ยาก ลำบาก เปน อันใหญ่ ยิ่ง ถ้า เขา มิ ได้ ตั้งใจใหม่ ละ ซึ่ง การ ประพฤติ เขา นั้น ลูก หลาน เขา เรา จะล้าง ผลาญให้ ตาย แล้ว จำพวก ลูกสิษ ทั้งหลาย คง จะ รู้ ว่า เรา ได้ พินิจ ดู จิตร แล หัวใจ แล เรา จะให้ แก่ ทุกคน ตาม กิจการ ของ ตัว ตน แล้ว เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย ที่ เหลือ อยู่ ใน เมือง ธุอาไทระ ที่ ถือ คำ สอน ดั่งนี้ แล ที่ รู้ จัก การลึก ของ ซาตาน ดุจ เขา ว่า นั้น เรา จะสั่ง ท่าน เปน ความหนัก ความใหญ่ หย่างอื่น มิได้ เว้น แต่นี้ ที่ ท่าน มี อยู่ คือ ว่า ให้ท่าน ถือ รักษา ไว้ กว่า เรา จะมา ถ้า ผู้ ใด จะเอา ไชย ชำนะ แล ถือ รักษา ไว้ จน ถึง สุดปลาย แก่ ผู้ นั้น เรา จะให้ ครอง นานา ประเทษ แล ผู้ นั้น จะ บังคับ บันชา เขา ด้วย ลวด เหลก แล้ว ก็ จะหัก หาวให้ แตก ทะลาย เหมือน หนึ่ง เครื่อง กระเบื้อง เครื่อง ดิน ตาม ซึ่ง เรา ได้ รับ แต่ พระบิดา ของ เรา แล เรา จะยก ดาว รุ่งให้ แก่ ท่าน ใคร มี หู ฟัง ก็ ให้ ฟัง ซึ่ง พระวิญาณ ตรัส สอน จำพวก ลูกสิษ เถิด

๏ บท ๓ ฯ

๑ จง เขียน ฝาก แก่ จำพวก ลูกสิษใน เมือง ซัรได ว่า ท่าน ผู้ มี วิญาณ แห่ง พระเจ้า ทั้ง เจด นั้น กับ ทั้ง ดาว เจด ดวง นั้น ตรัส ดั่ง นี้ ว่า เรา รู้ จัก การ งาน ของ เจ้า ว่า เจ้า มี ชื่อ เปน อยู่ แต่ ว่า ตาย แล้ว แล จง ตื่น เฝ้า เถิด แล อาการ เหลือ อัน เกือบ จะ ตาย นั้น จง ช่วย ชู กำลัง ขึ้น เถิด เพราะ

ว่า การ ปรนิบัติ ของ เจ้า อัน การ นั้น จะ ครบ ถวัน ต่อ หน้า พระเจ้า เรา หา ได้ภบไม่ เหตุ ดั่ง นั้น จง ลำลึก คิด ขึ้น ว่า เปน หย่างไร ที่ เจ้า ได้รับ ได้ ยิน แล ถือ รักษา นั้น แล้ว ตั้ง ใจ เสียใหม่ เหตุฉะนี้ ถ้า แล เจ้า มิได้ เฝ้า ระวัง เรา จะ มา หา เหมือน หย่าง ขะโมย จะ มา หา เจ้าใน เวลา ที่ เจ้า ไม่ ทัน รู้ แต่ ว่า เจ้า มี ผู้ มี ชื่อใน เมือง ซัรได นอ่ย หนึ่ง ผ้า ผอ่น ของ เขา ๆ มิได้ ให้ เปน มลทิล เขา เหล่า นั้น จะ เดิร กับ เรา ดว้ย นุ่ง ขาว ห่ม ขาว เพราะ ว่า เขา เปน อัน สม ควร แล้วแล ถ้า บุคล ผู้ ใด จะ เอา ไชย ชำนะ จะ ถอ้ม ผู้ นั้น ไว้ ดว้ย ผ้า ผอ่น อัน ขาว บริสุทธิ แล้ว เรา จะ เอา ชื่อ ผู้ นั้น ลบ เสีย จาก หนังสือ สำหรับ ชีวิตร หา มิได้ แต่ ว่า เรา จะ กล่าว รับ ชื่อ ผู้ นั้น ต่อ หน้า พระ บิดา เรา แล ต่อ หน้า ฝูง ทูต แห่ง พระองค์ ใคร ผู้ ใด มี หู จะ ฟั่งซึ่ง พระ วิญญาณ ตรัส สอน จำพวก ลูกสิษ ทั้งหลาย ก็ ให้ผู้ นั้น ฟั่ง เถิด ฯะ

๗ ๑ จง เขียน ฝาก แก่ ทูต แห่ง จำพวก ลูกสิษ ใน เมือง ฟีละเดลไฟอะ ว่า ท่าน ผู้ บริสุทธิ ผู้ ซื่อ สัจ ผู้ ถือ ลูก ปะแจ ของ พญา ดาวิด ที่ เปิด ได้แล้ว แล หา ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง จะ ปิด ได้ไม่ ที่ ปิด ได้แล้ว แล หา ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง จะ เปิด ได้ไม่ ท่าน ตรัส ดั่ง นี้ ว่า เรา รู้ จัก กิจการ ของเจ้า จง ดู เถิด เรา ได้ เปิด ประตู ตั้ง ไว้ ตรง หน้า เจ้า แล้ว หา มี ผู้ ใด ที่ จะ ปิด มิได้ ดว้ย เจ้า มี กำลัง นอ่ย หนึ่ง แล ได้ ถือ ถอ้ย คำ ของ เรา รักษา ไว้ อัน เจ้า จะ ปัถิเสธ นาม ชื่อ ของ เรา ก็ หา มิได้ ดู กระ เจ้า ดว้ย พวก พอ้ง ของ ซาตาน ประกาษ ตัว ว่า เขา เปน พวก ยูดาย เมื่อ เขา มิได้ เปน แต่ ว่า เปน คนโกหก จง ดู เถิด เรา จะ กระทำให้ เขา มา กราบ ลง แทบ ตีน ของ เจ้า แล้ว เขา จะ รู้ว่า เรา ได้รักษ เจ้า ๆ ได้ถือ ถอ้ย คำ สำหรับ ความ เพียร ของเรา รักษา ไว้ เหตุ ดั่ง นั้น เรา จะ รักษา เจ้า ไว้ ให้ พ้น เวลา ทด ลองใจ อัน จะบังเกิด มี ทั่ว ทั้งโลกย์ จะ ได้ ทด ลองใจ คน ทั้งหลาย ที่ อยู่ ทั่ว ทั้ง แผ่นดิน เรา จะ มา ดว้ย เร็ว พลัน ซึ่ง เจ้า มี อยู่ นั้น ถือ ไว้ ให้ มั่น เพื่อ มิ ให้ ใคร ผู้ ใด ชิง ซึ่ง มาลา มงกุฎ ของ เจ้า ได้ ถ้า บุคล ผู้ ใด จะ เอา ไชย ชำนะ ได้ แล้ว เรา

จะ กระทำให้ผู้นั้นเปน เสาใน วิหาร แห่ง พระเจ้า เรา แล้ว จะ ออกไป ภาย หน้า นั้น บ่ หอ่น จะ ได้เลย แล้ว เรา จะ เขียน นาม ชื่อ พระเจ้า เรา ไว้บน เสา นั้น แล นาม ชื่อ ของ เมือง แห่ง พระเจ้า เรา ด้วย คือ เมือง ยรูซาเลม ใหม่ ที่ ลอย ลง จาก สวรรค์ มา จาก พระเจ้า ของ เรา กับ ทั้ง นาม ชื่อ อันใหม่ ของ เรา ด้วย ใคร ผู้ใด มี หู จะ ฟัง ซึ่ง พระ วิญญาณ ตรัส สอน แก่ จำพวก ลูกสิษ เปน ประการ ใด ก็ให้ผู้ นั้น ฟัง เถิด ฯะ

๑๔ ๏ จงเขียน ฝากให้แก่ ทูต แห่ง จำพวก ลูกสิษ ใน เมือง ละโอดีไกอะ ว่า ท่าน ผู้ เปน ความ สัจผู้ เปน พญาณ ซื่อ สัจ แท้ จริง ผู้ เปน ต้น เหตุ แห่ง สาระพัด ซึ่ง พระเจ้า ได้ สร้าง ท่าน ตรัส ว่า เรา รู้ จัก กิจการ ของ เจ้า ว่า เจ้า จะ หนาว มิได้ จะ ร้อน มิได้ ถ้า จะ หนาว หรื ร้อน ก็ จะ ดี อยู่ เหตุ ดั่ง นั้น เพราะ เจ้า เปน แต่ อุ่น หน่อย มิได้หนาว มิได้ ร้อน เรา จะ สำรอก ท่าน ออก จาก ปาก เรา แล้ว ด้วย เจ้า ว่า ข้า เปน มั่งมี ข้า มี ทรัพย สมบัติ เปน อัน บริ บูรรณ ไม่ขัดสนไม่ ต้อง การ ด้วย สิ่งใด แล เจ้า มิได้ รู้ ว่า เจ้า ทล ยาก ลำบาก หน้า สมเพท เวทนา เปน จน ตาบอด ตัว เปลือยเปล่า เรา จะ เตือน สอน เจ้า ให้ซื้อ แต่ เรา ซื้อ เอา ทอง ที่ ลอง ไฟ แล้ว เพื่อ เจ้า จะ เปน มั่งมี ได้ เอา ผ้า ผ่อน อัน ขาว จะ ได้ใส่ เพื่อ เขา จะ มิได้ เหน ที่ เปลือย เปล่า ของ ตัว อัน เปน หน้า อาย นัก แล้ว เอา ขี้ผึ้ง จะ ได้ ทาตา เพื่อ จะ เหน ได้ ถ้า เรา จะ รักษ ผู้ ใด ๆ เรา จะ ติเฒี่ยน จะ สั่ง สอน ผู้นั้น เหตุฉะนี้ จง ตั้ง ใจ เปน อัน ร้อน รน แล ตั้ง ใจ เสียใหม่ ดู เถิด เรา ยืน อยู่ ต่อ หน้า ประตู แล เคาะ อยู่ ถ้า ผู้ ใด ๆ จะ ใคร่ ฟัง เสียง เรา ก็ให้ ผู้ นั้นเปิด ประตู รับ เถิด แล้ว เรา จะ เขา มา หา เขา แล เรา จะ รับ อาหาร กับ เขา แล เขา กับ เรา ถ้า บุคล ผู้ ใด จะ เอา ไชย ชำนะ ได้แล้ว เรา จะให้ ผู้นั้น นั่ง ลง กับ เราใน พระ ที่นั่ง ของ เรา ดุจ ดั่ง เรา ได้ เอา ไชย ชำนะ แล้ว ได้ นั่ง ลง กับ พระ บิดา เราใน พระ ที่นั่ง ของ พระองค์ ถ้าใคร ผู้ ใด มี หู ฟัง ซึ่ง พระ วิญญาณ ตรัส สอน พวก ลูกสิษ เปน ประการใด ก็ให้ ผู้ นั้น ฟัง เถิด ฯะ

๑ ต่อภายหลัง ข้าจึ่งได้แลดูก็เหนประตูเปิดอยู่ในสวรรค์ แล้วเสียงต้นเดิมซึ่งข้าได้ยินดุจเสียงปี่แตรนั้นบอกแก่ข้าว่า จงขึ้นมานี้เถิด แล้วเราจะสำแดงให้เจ้ารู้ด้วยเหตุการที่คงจะเปนมาต่อภายหน้า ในทันใดนั้นพระวิญญณเข้าดนใจของข้าๆ จึ่งแลเหนว่ามีพระที่นั่งตั้งอยู่ในสวรรค์ แล้วก็มีผู้นั่งบนพระที่นั่งนั้น แลผู้ทรงนั่งนั้นดูเหมือนหนึ่งเปนแก้วเพช แลแก้วทับทิม แลมีรุ้งกินน้ำล้อมพระที่นั่งรอบ ศรีแสงดุจแสงมรกต แล้วมีพระที่นั่งอื่นยี่สิบสี่อัน ล้อมพระที่นั่งนั้นรอบ แลผู้เถ้าผู้แก่ทั้งยี่สิบสี่องค์ นั่งอยู่บนพระที่นั่งยี่สิบสี่อันนั้นมีผ้าขาวล้อมพันท์ตัวไว้ แลบนศีศะนั้นมีมงกุฎทองแล้วแต่พระที่นั่งนั้นออกมาเปนฟ้าแลบ แลสับท์สำเนียงฟ้าร้อง ก็มีตะเกียงทั้งเจดอันติดไฟตั้งตรงหน้าพระที่นั่งนั้น ตะเกียงนั้นคือวิญญณทั้งเจดแห่งพระเจ้า และตรงหน้าพระที่นั่งนั้นมีชะเลศรีแสงแววับดุจแสงแก้ว แล้วในที่กลางพระที่นั่ง แลในที่รอบพระที่นั่งมีสัตวทั้งสี่ตัวมีตาหน้าหลัง ฝ่ายสัตวตัวเดิมนั้นเหมือนหนึ่งตัวสิงห์โต สัตวที่สองนั้นเหมือนตัววัว สัตวที่สามนั้นมีหน้าหย่างมนุษแลสัตวที่สี่นั้น เหมือนหนึ่งนกอินทรีอันบินอยู่ ฝ่ายสัตวทั้งสี่นี้มีปีกตัวละหกอันสิ้นทุกตัว ก็มีตารอบนอกแลใน แล้วทั้งกลางวันกลางคืนเขาร้องมิได้หยุดแต่ร้องว่า พระองค์ผู้เปนเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทุกประการผู้ได้เปนกาลก่อน ผู้เปนอยู่บัดนี้ แลยังจะเปนมาภายหน้านั้นเปนอันบริสุทธิ บริสุทธิ บริสุทธิ ฯะ

๙ ๑ ครั้นว่าสัตวทั้งหลายทั้งสี่นั้น ถวายรัศมีเดชยศถาศักดิ แลคำสรรเสิญ แก่ท่านผู้ทรงนั่งเหนือพระที่นั่งนั้น แก่ท่านผู้ทรงชีวิตรอันจำเริญทั่วกลัปสืบๆ กันไปเปนนิจ ผู้เถ้าผู้แก่ทั้งยี่สิบสี่นั้นจึ่งซะม่ำลงจำเพาะท่านผู้นั่งเหนือพระที่นั่งนั้น แล้วได้กราบไหว้วันทาแก่ท่านผู้ทรงชีวิตรอันจำเริญเปนนิจ แลได้เอามาลามงกุฎวางลงตรงหน้าพระที่นั่ง

นั้น รอ้ง ว่า ข้า แก่ พระองค์ แล แก่ พระเจ้า พระองค์ เปน อันสม ควร ที่ จะรับ รัศมี ยศถาศักดิ กับ ทั้ง ริทธานุภาพ ด้วย ว่า พระองค์ ได้ สร้าง สาระพัด ทั้ง ปวง แล สาระพัด นั้น เปน อยู่ แลได้ เปน เดิม ตาม ซึ่ง ชอบ พระไทย พระองค์

๏ บท ๕ จะ

๏ ข้า ก็ ได้ เหน หนังสือ มวัน หนึ่ง อัน เขียน ไว้ ข้าง ใน ข้าง นอก ติ ตรา ไว้ ด้วย ตรา เจด อัน วาง อยู่ เบื้อง ขวา พระองค์ ที่ ทรง นั่ง เหนือ พระที่นั่ง นั้น แล้ว ข้า ได้ เหน ทูต สวรรค์ ผู้ มี ริทธิ ท่าน ประกาษ ถาม ด้วย เสียง เปน อัน ดังว่า ใคร ผู้ ใด จะเปน อัน สม ควร จะได้ คลี่ หนัง สือ ออก แล จะ ได้ แก้ ตรา ออก แล้ว หา มี ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง ที่ จะคลี่ หนัง สือ นั้น ออก หรื จะ พินิจ แล ดู ก็ มีได้ แม้นใน สวรรค์ ข้าง บน แม้น เหนือ แผ่นดิน ก็ ดี ใต้ แผ่น ดิน ก็ ดี จะภบ เหน ก็ มีได้ ข้า จึ่ง พิลาพ รอ้ง ไห้ เปน อัน มาก เพราะว่า ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง อัน ควร จะคลี่ หนัง สือ นั้น หรื จะ พินิจ ดู นั้น ไม่ เหน มี แต่ ทว่า แต่ ใน พวก ผู้ เถ้า ผู้ แก่ นั้น มี ผู้ หนึ่ง ที่ บอก แก่ ข้า ว่า อย่า พิลาพ ร่ำไร เลย จง ดู เถิด สิงห์ โต แต่ กระกูล ยะฮูดา ผู้ เปน มูล ราก ของ ดาวิด ท่าน ได้ เอา ไชย ชำนะ จึ่ง จะเบิด หนังสือ แล แก้ ตรา ออก ได้ ข้า จึ่ง ได้ ดู ใน ที่ กลาง พระที่นั่ง กับ สัตว ทั้ง สี่ แล ใน ที่ กลาง ผู้ เถ้า ผู้ แก่ นั้น ก็ ได้ เหน ลูก แกะ ยืน อยู่ เหมือน หนึ่ง ตอ้ง ฆ่า เสีย แล้ว มี เขา ทั้ง เจด แท่ง มี ตา ทั้ง เจด ดวง นั้น และ คือ วิญญาณ ทั้ง เจด แห่ง พระเจ้า ที่ ออกไป ทั่ว ทั้ง แผ่น ดิน สิ้น ท่าน จึ่ง เสดจ มา รับ หนังสือ จาก พระหัดถ์ เบื้อง ขวา แห่ง ท่าน ผู้ นั่ง เหนือ พระที่นั่ง นั้น และ ครั้น เมื่อ ท่าน ได้ รับ หนังสือ แล้ว ตัว สัตว ทั้ง สี่ กับ ทั้ง ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ยี่สิบ สี่ นั้น ขะมำ ลง ตรง หน้า ลูก แกะ ทุก คน ก็ ถือ กะจับปี่ และ ขัน ทอง เตม ด้วย เครื่อง หอม คือ คำ สวด แห่ง คน บริสุทธิ ทั้งหลาย แล้ว ได้ รอ้ง เพลง ใหม่ ว่า พระองค์ เปน อัน สม ควร ที่ จะรับ หนัง สือ และ จะได้ แก้ ตรา นั้น ออก เพราะ ว่า พระองค์ ตอ้ง ฆ่า เสีย แล้ว ได้ เอา พระโลหิต ถ่ายเรา ออก ถวาย แก่ พระเจ้า ออก จาก ทุก สะกูร ทุก ภาษา

ทุก ชาติ ทุก ประเทษ แล้ว ได้ กระทำ ให้ เขา เปน กระษัตร เปน ปะโรหิต แก่ พระเจ้า แล เขา จะครอง ราชสมบัติ ใน แผ่นดิน ข้า จึ่ง แล ดู ก็ ได้ ยิน เสียง ทูต สวรรค์ เปน อัน มาก ที่ อยู่ รอบ พระที่นั่ง แล เสียง สัตว ทั้งหลาย แล ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ทั้งหลาย เปน ประมาณ หมื่น แสน ล้าน ร้อง ด้วย เสียง เปน อัน ดัง ว่า ลูก แกะ ที่ ต้อง ฆ่า เสีย นั้น เปน อัน สมควร ที่ จะรับ อำนาจ แล ทรัพย สมบัติ แล ปัญญา ธิการ กับ ทั้ง ริทธิ เดช ยศถาศักดิ รัศมีภาพ แล คำ ยก ยอ สรรเสริญ แล ฝ่าย สาระพัด ที่ สร้าง ไว้ ที่ อยู่ ใน สวรรค์ ที่ อยู่ บน แผ่นดิน ที่ อยู่ ใต้ แผ่นดิน ที่ อยู่ บน มหาสมุท สาระพัด สัตว ที่ อยู่ นั้น สิ้น ข้า ได้ ยิน ร้อง ว่า คำ ยก ยอ สรรเสริญ ยศถาศักดิ รัศมีภาพ กับ ทั้ง ริทธิ แล เดช จง จำเริญ ไว้ แก่ ท่าน ผู้ ทรง นั่ง เหนือ พระที่นั่ง แล แก่ ลูก แกะ นั้น สืบ ๆ กัน ไป เปน อัตรา เถิด แล้ว สัตว ทั้ง สี่ นั้น จึ่ง ร้อง ว่า อาเมน ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ทั้งหลาย จึ่ง ก้ม หน้า ลง ไหว้ นมัศการ ฯะ

๏ บท ๖ ฯ

๏ ข้า จึ่ง แล เหน ว่า ลูก แกะ นั้น ได้ เอา ตรา อัน หนึ่ง แต่ ตรา เจด อัน นั้น แก้ ออก แล้ว ข้า ได้ ยิน แต่ สัตว ทั้ง สี่ นั้น ตัว หนึ่ง ร้อง เปน ดุจ เสียง ฟ้า ร้อง ว่า จง มา ดู เถิด ข้า จึ่ง ดู ก็ ได้ เหน ม้า ตัว ขาว ผู้ นั่ง บน ม้า นั้น ถือ ธะนู ทรง มงกุฎ ที่ เขา ให้ แล้ว ออก ไป โจม ตี จะได้ เอา ไชย ชำนะ ฯะ

๓ ๏ ครั้น เมื่อ ท่าน แก้ ตรา ที่ สอง ออก ข้า ได้ ยิน สัตว ที่ สอง นั้น ร้อง ว่า มา เถิด แล้ว ม้า ตัว อื่น ออก ไป ศรี แดง ดั่ง ไฟ แล้ว โปรด ปราน ให้ ท่าน ผู้ นั่ง เหนือ ม้า นั้น รับ เอา ความ ศุข สำราญ เอา ไป จาก แผ่นดิน แล้ว คน ทั้งหลาย จึ่ง ฆ่า ฟัน กัน แล กัน แล เขา เอา ดาบ ใหญ่ ยก ให้ แก่ ท่าน ครั้น เมื่อ แก้ ตรา ที่ สาม ออก แล้ว ข้า ได้ ยิน สัตว ที่ สาม ร้อง ว่า มา เถิด ข้า จึ่ง แล เหน ม้า ตัว ดำ แล้ว ท่าน ผู้ นั่ง บน ม้า นั้น มี แอก ถือ ใน มือ ข้า ก็ ได้ ยิน เสียง แต่ ใน สัตว ทั้ง สี่ นั้น ร้อง ว่า เข้า โพชสาลี ทะนาน ละสลึง แล ลูก เดือย สาม ทะนาน สลึง แล้ว อย่า ทำ ร้าย แก่ น้ำ มัน แล น้ำ อะหงุ่น ฯ

๗ ๑ ครั้นท่านได้แก้ตราที่สี่ออก ข้าได้ยินสัตวที่สี่ร้องว่า มาเถิด ข้าจึ่งแลเหนม้าตัวหนึ่งศรีเขียว ฝ่ายท่านผู้นั่งบนม้าตัวนั้นมีชื่อว่าความตาย และนรกติดมาด้วย แบ่งแผ่นดินเปนสี่ส่วน ผู้นั้นมีอำนาจที่จะล้างผลาญเสียทั่วส่วนหนึ่ง ด้วยดาบด้วยฝนแล้งเข้าแพง ด้วยความตายแลด้วยสัตวร้ายแห่งแผ่นดิน ๙ ครั้นท่านได้แก้ตราที่ห้าออก ข้าจึ่งแลดูใต้แท่นบูชา ก็ได้เหนจิตรใจของคนทั้งหลายที่ต้องฆ่าเสียเพราะคำพระ แลเพราะคำพญาณซึ่งเขากล่าวนั้น แลพวกเหล่านั้นได้ร้องเสียงเปนอันดังว่า ข้าแต่พระองค์เจ้าผู้ที่บริสุทธิแลซื่อสัจ จะเปนข้านานสักเท่าไรที่พระองค์จะมิได้พิภากษา แลแก้แค้นเลือดของข้าพระเจ้าทั้งหลาย ต่อคนทั้งหลายที่อาไศรยอยู่บนแผ่นดิน แล้วเหล่านั้นได้รับเสื้อขาวผืนหนึ่งสิ้นทุกคน แลมีคำบอกแก่เขาว่า จะต้องหยุดไว้ก่อน กว่าเพื่อนทาษด้วยกัน คือพวกพี่น้องกันนั้น อันจะต้องฆ่าเสียเหมือนกันกับเขา จะถึงที่สำเรจแล้ว ฯะ

๑๒ ๑ แล้วข้าก็ได้เหนว่า เมื่อท่านได้แก้ตราที่หกออกแล้ว แผ่นดินก็ไหวเปนอันมาก แสงแดดกลับกลายเปนดำดั่งผ้าขนหางม้า ฝ่ายพระจันทมีศรีแสงดั่งเลือดทั่วไป ดาวดาราก็อรในอากาษก็ตกลงถึงแผ่นดิน เหมือนหย่างต้นมะเดื่อเทษ เมื่อหวาดไหวไปมาด้วยกำลังลมกล้าแขง ให้ลูกที่ไม่ทันสุกหล่นลงมา แล้วสวรรค์อากาษเบิดออก เหมือนหนังสือเบิดออกนั้น แลภูเขาแลเกาะทั้งปวง รื้อขยายออกจากที่ตั้ง แลผู้กระษัตรทั้งหลาย กับเสนาบดีทั้งหลาย แลนายพันแลเสรฐี แลผู้มีฤทธิมีเดช กับคนที่เปนทาษแลไช่ทาษทั้งปวง สิ้นทุกคนไปซ่อนตัวตนในคูหาสะถาน ในภูเขาหิน แลได้ร้องเรียกแก่ภูเขาแก่หินใหญ่ว่า มาตกทับเราเถิด แลบังซ่อนเราไว้จากพระภักรท่านผู้นั่งเหนือพระที่นั่ง แลจากความโกรธแห่งลูกแกะ ด้วยว่าวันใหญ่สำหรับความโกรธนั้นมาถึงแล้ว ใครผู้ใดจะยืนทนได้เล่า

๏ ต่อ ภาย หลัง ข้า จึ่ง เหน ทูต สวรรค์ ทั้ง สี่ องค์ ยืน อยู่ บน แผ่นดิน ทั้ง สี่ หมุม ถือ ลม แผ่นดิน ทั้ง สี่ ทิศ ขังไว้ เพื่อ มิให้ ลม พัด บน บก หรื เหนือ ชะเล หรื บน ต้นไม้ ใด ๆ เลย ข้า ก็ได้ เหน ทูต องค์ อื่น ขึ้น มา แต่ ทิศ ตวะวัน ออก ถือ ตรา แห่ง พระเจ้า ผู้ ทรง ชีวิตร แล้วก็ ร้อง ด้วย เสียง เปน อัน ดัง สั่ง แก่ ทูต ทั้ง สี่ อัน มี กำลัง ที่ จะทำร้าย แก่ แผ่น ดิน แล ชะเล ห้าม ว่า อย่า ทำร้าย แก่ แผ่นดิน แก่ ชะเล แล ต้น ไม้ อย่า ทำ กว่า ผู้ ทาษ ทั้งหลาย แห่ง พระเจ้า เรา จะ ได้ รับ ตรา ติ ไว้ ใน หน้า ผาก เขา ก่อน ฝ่าย คน ที่ ได้ รับ ตรา นั้น ข้า ได้ ยิน ว่า เปน ประมาณ แสน สี่ หมื่น สี่ พัน คน เลือก มา แต่ พวก ชาติ ยิศราเอล ทั้งปวง คือ ว่า แต่ สกูล ยะฮูดา ได้ รับ ประมาณ หมื่น สอง พัน คน แต่ สกูล รูเบน ก็ หมื่น สอง พัน แต่ สกูล ฆาด ก็ หมื่น สอง พัน แต่ สกูล อาเซร ก็ หมื่น สอง พัน แต่ สกูล นัพธาลี หมื่น สอง พัน แต่ สกูล มะนาเซ หมื่น สอง พัน แต่ สกูล ซิโมน หมื่น สอง พัน แต่ สกูล เลวี หมื่น สอง พัน แต่ สกูลยิซา คาร หมื่น สอง พัน แต่ สกูล ซะบูโลน หมื่น สอง พัน แต่ สกูลโยเซฟ หมื่น สอง พัน แต่ สกูล เบนยามิน ก็ หมื่น สอง พัน ฯะ

๙ ๏ ต่อ ภาย หลัง ข้า จึ่ง แล ดู ก็ ได้ เหน ฝูง คน เปน อัน มาก หา ผู้ ใด ผู้หนึ่ง จะ นับ จะ ประมาณ มิได้ เลย มา แต่ ทุก ประเทษ ทุก ชาติ ทุก เมือง ทุก ภาษา ยืน อยู่ ตรง หน้า พระ ที่นั่ง แล ตรง หน้า ลูก แกะ มี ผ้า ขาว ล้อม พันท์ ตัว ไว้ มือ ถือใบตาล อยู่ เหล่า นั้น ร้อง เปน เสียง ดัง ว่า ซึ่ง จะ ได้ รอด นั้น มา แต่ พระเจ้า เรา ที่ ทรง นั่ง เหนือ พระ ที่นั่ง แล แต่ ลูก แกะ แล้ว ทูต สวรรค์ ทั้งปวง ที่ ได้ ยืน อยู่ รอบ พระ ที่นั่ง แล รอบ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ แล สัตว ทั้ง สี่ นั้น ก็ ได้ก้ม หน้า ลง จำเพาะ พระ ที่นั่ง แล ได้ กราบ ไหว้ แก่ พระเจ้า ว่า อาเมน คำ สรรเสิญ แล รัศมีภาพ ปัญญาธิการ แล คำโมทะ นา พระคุณ ยศถาศักดิ ริทธานุภาพ ตระบะ เดชะ แก่ พระเจ้า ของ เรา ทั่ว กลัป สืบ ๆ กันไป อาเมน ฯะ

๑๓ ๏ แล้ว จึ่ง มี คน หนึ่ง แต่ ใน พวก ผู้ เถ้า ผู้ แก่ บอก ถาม ข้า ว่า คน เหล่า นี้ ที่ มี เสื้อ ขาว สอ้ม พันธ์ ตัว นั้น ก็ จะ เปน ผู้ ใด แล้ว มา แต่ ไหน ข้า จึ่ง ตอบ แก่ ท่าน ว่า ท่าน เจ้า ข้า ท่าน รู้ อยู่ ท่าน นั้น จึ่ง บอก ข้า ว่า เหล่า นี้ เปน คน ที่ ได้ มา พ้น จาก ความ ทุกข เวทนาใหญ่ ยิ่ง แล ได้ เอา เสื้อ ผ้า นั้น ล้าง ชำระ เสีย ให้ เปน ขาว บริสุทธิ แต่ ใน โลหิต ของ ลูก แกะ ให้ เปน ขาว บริสุทธิ เพราะ เหตุ ดั่งนี้ เขา จึ่ง อยู่ จำเพาะ พระที่นั่ง พระเจ้า แล จะ ได้ ปรนิบัติ แก่ พระองค์ ใน พระวิหาร ทั้ง กลาง วัน กลาง คืน แล ท่าน ผู้ ทรง นั่ง เหนือ พระที่นั่ง จะ อาไศร กับ เขา แต่ นี้ไป เขา จะ หยาก อาหาร หยาก น้ำ ก็ หา มิ ได้ แสง แดด แล รอ้น จะ ตก ให้ เขา ลำบาก ต่อ ไป มิ ได้ เพราะ ว่า ลูก แกะ ที่ อยู่ ที่ กลาง พระที่นั่ง นั้น จะ เลี้ยง บำรุง เขาไว้ แล เอา เขา นำภาไปถึง บ่อน้ำ อัน สำหรับ ชีวิต แล้ว พระเจ้า จะ บันดาล เช็ดน้ำตา เขาให้หาย ทุกหยด

๏ บท ๘ ฯ

๑ แล้ว ครั้น เมื่อ ท่าน แก้ ตรา ที่ เจ็ด ออก แล้ว ก็ เงียบ อยู่ ใน สวรรค์ ประมาณ ครึ่ง โมง ข้า จึ่ง แล เหน ทูต สวรรค์ ทั้ง เจ็ด องค์ ที่ ยืน อยู่ ตรง พระ ภักตร พระเจ้า เขา ให้ แตร ทั้ง เจ็ด อัน แก่ ทูต นั้น แล มี ทูต องค์ อื่น มา ยืน เหนือ แท่น ถือ กะถาง ทอง มี กำญาน เขา ให้ เปน อัน มาก เพื่อ จะ ได้ บูชา ถวาย กับ ด้วย คำ สวด แห่ง คน บริสุทธิ ทั้ง ปวง ภา มา ถวาย บน แท่น ทอง ที่ มี อยู่ ตรง หน้า พระที่นั่ง แล้ว ควัน เครื่อง บูชา กับ ด้วย คำ สวด ของ คน บริสุทธิ ขึ้น ไป จาก มือ แห่ง ทูต นั้น มา ตรง พระภักตร พระเจ้า ฝ่าย ทูต สวรรค์ นั้น ก็ ยก กะถาง กำญาน นั้น ไป ใส่ ด้วย ไฟ จาก แท่น แล้ว ทิ้ง เทลง ใน ผ่นดิน จึ่ง บันดาล มี เสียง ต่าง ๆ ฟ้า รอ้ง ฟ้า แลบ แผ่นดิน ไหว แล ทูต ทั้ง เจ็ด ที่ ถือ แตร ทั้ง เจ็ด นั้น จึ่ง จัด แจง แต่งตัว เพื่อ จะ ได้ เป่า ทูต ต้น เดิม นั้น จึ่ง ได้ เป่า ไป แล้ว ก็ บังเกิด มี ลูก เหบ กับ ไฟ ระคน ด้วย เลือด ตก ลง ใน แผ่นดิน แผ่นดิน นั้น แต่ สาม ส่วน ไหม้ เสีย ส่วน หนึ่ง ต้นไม้ ทั้ง ปวง แต่ สาม ส่วน ไหม้ เสีย ส่วน หนึ่ง แล หญ้า สด ไหม้ เสีย สิ้น ๏ จะ

๘ ๏ ครั้น ทูต ที่ สอง ได้ เป่า ไป ก็ มี เปน เหมือน หนึ่ง ภูเขา ใหญ่ คิด ไฟ ไหม้ อยู่ คอั้ง ผลัก ลง ใน ซะเล ฝ่าย ซะเล แต่ สาม สว่น สว่ง หนึ่ง กลับ กลาย เปน เลือด สัตว ทั้งหลาย อัน มี ชีวิตร อยู่ ใน ซะเล นั้น สาม สว่น ตาย เสีย สว่น หนึ่ง แล สำเภา มี สาม สว่น พินาศ ฉิบหาย สิ้น สว่น หนึ่ง ฯะ

๑๐ ๏ ทูต ที่ สาม จึ่ง เป่า แตร ไป ก็ มี ดาว ใหญ่ ดวง หนึ่ง คิด ไฟ ไหม้ เหมือน ตะเกียง ตก ลง จาก สวรรค์ มา ตก บน แม่ น้ำ ทั้งหลาย สาม สว่น สิ้น สว่น หนึ่ง แล ใน บ่อ น้ำ ทั้งหลาย ชื่อ ของ ดาว นั้น เรียก ว่า อับซินโธ คือ ยาขม แล น้ำ แต่ สาม สว่น กลาย เปน ยา ขม สว่น หนึ่ง แล้ว มนุษ เปน อัน มาก ตาย ดว้ย น้ำ นั้น เพราะ น้ำ นั้น กลับ เปน ยา ขม ฯะ

๑๒ ๏ ทูต ที่ สี่ ได้ เป่า ไป แล้ว ใน อาทิตย แล พะจันทร์ แล ดาว ดารา ทั้ง สาม สิ่ง นี้ แต่ สิ่ง ละ สาม สว่น ใน สว่น หนึ่ง ทั้ง สาม สิ่ง คอั้ง อัน ตราย ให้ มืด ไป สิ้น ทั้ง นั้น ที่ จะ สว่าง กลาง วัน ก็ ขาด สว่น หนึ่ง กลาง คืน ก็ เหมือน กัน ข้า ก็ แล ดู จึ่ง ได้ ยิน นก อินทรี ตัว หนึ่ง บิน มา กลาง อากาษ เบื้อง บน รอ้ง เสียง เปน อัน ดั่ง ว่า วิบาก วิบาก วิบาก แก่ คน ทั้งหลาย ที่ อยู่ บน แผ่นดิน เพราะ เสียง แตร แห่ง ทูต ทั้ง สาม ที่ ยัง เหลือ อยู่ อัน จะ เป่า มา ภาย หน้า นั้น ฯะ

๏ บท ๙ ฯะ

๏ แล้ว ทูต ที่ ห้า เป่า ไป ข้า จึ่ง ได้ เหน ดาว ดวง หนึ่ง ตก จาก สวรรค์ ลง มา ถึง แผ่นดิน ถือ ลูก กุน แจ ซึ่ง เขา ให้ สำหรับ หลุม ลึก ก็ ได้ เปิด หลุม นั้น ขึ้น แล้ว ควัน ขึ้น มา จาก หลุม เหมือน หนึ่ง ควัน ใน เตา ไฟ ใหญ่ แล ควัน นั้น ก็ พลุ่ง ขึ้น แล ปก ปิด เสีย ซึ่ง พระอาทิตย กับ ทั้ง ลม อากาษ ให้ มัว คล้ำ ดำ ไป แล้ว ก็ มี ฝูง ตั๊กะแตน ออก จาก ควัน นั้น มา ใน แผ่นดิน มัน มี กำลัง ดุจ กำลัง แมลง ป่อง ใน แผ่นดิน แล้ว ยัง มี คำ สั่ง เขา ว่า อย่า ทำร้าย แก่ ต้น หญ้า ใน แผ่นดิน แล ผัก ที่ สด เขียว นั้น แล ต้นไม้ ใด ๆ อย่า ได้ ทำ เว้น ไว้ แต่ คน ทั้งหลาย ที่ ไม่ มี ตรา แห่ง พระเจ้า ใน หน้า ผาก

เขา แล ถึง จะ ทำร้าย แก่ คน เหล่า นั้น ก็ ยัง มิ ให้ ถึง ฆ่า แต่ ว่า ทำให้ เขา ทน ทุกข เวทนา ห้า เดือน ทุกข เวทนา นั้น เจบ ปวด ดุจ หนึ่ง ว่า ต้อง พิศม์ แห่ง แมลง ป่อง ใน กาล ครั้ง นั้น มนุษ ทั้งหลาย ที่ ต้อง ทน ทุกข นั้น จะ แสวง หา ความ ตาย แล้ว จะ มิได้ พบ ซึ่ง จะตาย นั้น เขา จะหยาก กระ หาย แต่ ความ ตาย จะหนี จาก เขาให้ พ้น ถ้า จะแล ดู หมู่ ตั๊กะแตน นั้น ก็ จะ เหน ว่า เหมือน หย่าง ม้า ทั้งหลาย ที่ ประดับ ประดา แต่ง ไว้ สำหรับ การ ศึก สง ครวาม บน ศีศะ เขา มี มงกุฎ ทอง หน้า เขา เหมือน หน้า มนุษ ผม เขา ดุจ ผม ผู้หญิง ฟั่น เขา ดุจ ฟั่น สิงห์ โต อาวุธ ปอ้ง อก นั้น ดั่ง เครื่อง เหลก เสียง แห่ง ปีก เขา ดุจ เสียงรถ เปน อัน มาก อัน ม้า ทั้งหลาย ลาก เข้าใน ที่รบ เขา มี หาง เหมือน หย่าง แมลง ป่อง ใน หาง นั้น มี ที่ ต่อย แทง จึ่ง มีกำลัง ที่ จะ ทำร้าย แก่ มนุษ ได้ ห้า เดือน เขา ก็ มี ทูต แห่ง หลุม ลึก นั้น เปน กระ ษัตร ครอง เขา ชื่อ กระษัตร นั้น ใน ภาษา เฮบวาย ว่า อะบาโดน ใน ภาษา เฮเลน นั้น มี ชื่อ ว่า อะโปลุโอน ไภย อัน ตราย ประการ หนึ่ง พ้น แล้ว แล จง ดู เถิด ยัง เหลือ อีก สอง ประการ ที่ จะมา ภาย หน้า ฯะ

๑๓ ๏ เมื่อ นั้น ทูต ที่ หก จึ่ง เป่า แตร ไป ข้า ก็ ได้ ยิน เสียง หนึ่ง มา แต่ เขา ทั้ง สี่ ของ แท่น ทอง ที่ อยู่ ตรง พระภักตร พระเจ้า เสียง นั้น บอก แก่ ทูต ที่ หก ที่ ถือ แตร นั้น สั่ง ว่า จง แก้ ปล่อย เสีย ซึ่ง ทูต ทั้ง สี่ ที่ ผูก มัด ไว้ ใน แม่ น้ำ ใหญ่ ชื่อ ว่า ฟาราธ นั้น แล้ว ทูต ทั้ง สี่ นั้น ปล่อย ออก มา เปน ที่ แต่ง ไว้ แล้ว พร้อม เพราะโมง หนึ่ง วัน หนึ่ง เดือน หนึ่ง ปี หนึ่ง จะ ได้ แบ่ง มนุษ เปน สาม ส่วน ฆ่า เสีย ส่วน หนึ่ง แล้ว ฝ่าย พล รบ ทหาร ม้า นั้น เปน ประมาณ สอง ร้อย แสน เหมือน ข้า ได้ ยิน ประมาณ ข้า ได้ เหน ตัว ม้า ทั้งหลาย มี รูป สัณถาน ดั่ง นี้ แล คน นั่ง หลัง ม้า มี อาวุธ ปอ้ง อก เปน แสง ไฟ และเพชเขียว แดง แล กำมะถัน ศีศะ ม้า นั้น หย่าง ศีศะ สิงห์ โต แล้ว ไฟ กับ ควัน แล กำมะถัน ออก มา จาก ปาก เขา แบ่ง มนุษ เปน สาม ส่วน ส่วน หนึ่ง ถึง พินาศ ฉิบหาย ด้วย อันตราย สาม ประการ นี้ คือ ว่า ไฟ ๑

ควัน ๑ แลกำมะถัน ๑ ที่ออกมาจากปากเขานั้น กำลังเรี่ยวแรงของพวกม้านั้นอยู่ในปากแลในหางเขา ด้วยว่าหางเขาเหมือนตัวงู มีหัวจึ่งเอาหางนั้นทำร้ายได้ ฝ่ายมนุษทั้งหลายที่เหลืออยู่ที่มิได้ฉิบหายด้วยไภยอันตรายทั้งนี้ เขามิได้ตั้งใจเสียใหม่ ละเสียซึ่งเปนการมือเขา คือว่าการไหว้ผี ไหว้รูปเทียมพระที่ทำด้วยทองบ้าง เงินบ้าง ทองเหลืองบ้างแลหินแลไม้ อันจะเหนอะไรก็ไม่ได้ จะยินก็ไม่ได้ จะเดิรก็ไม่ไหว แลคนเหล่านั้นมิได้ตั้งใจเสียใหม่ ละเสียซึ่งเปนการฆ่าฟันกัน การชะมบกระสือ การผิดประเวณีหญิงชาย แลการชิงช่วงลักขะโมยที่เคยทำนั้น ฯะ

◎ บท ๑๐ ฯ

๑ ข้าก็ได้เหนทูตสวรรค์องค์อื่นมีกำลังมาก ลงมาจากสวรรค์ มีเมฆสอ้มตัวไว้ รุ้งกินน้ำลอยพันท์ศีศะอยู่ ถ้าจะดูหน้าท่านก็เหนว่าเหมือนแสงแดด ท้าวของท่านนั้นก็ดุจไม้เสาติดเพลิงทั่ว มือท่านถือหนังสือเลก ๆ หนังสือเปิดอยู่ ท่านก็วางท้าวข้างขวาลงเหนือชะเล และข้างซ้ายนั้นบนดิน แล้วจึ่งรอ้งด้วยเสียงเปนอันดังดุจเสียงสิงห์โตรอ้ง แลครั้นเมื่อรอ้งแล้ว จึ่งมีเสียงฟ้ารอ้งเปนเจดหน ครั้นเสียงฟ้ารอ้งมาเปนเจดหนแล้ว ข้าตั้งใจจะเขียน ขณะนั้นข้าจึ่งได้ยินเสียงมาจากสวรรค์รอ้งสั่งว่า ซึ่งเสียงฟ้ารอ้งเจดหนได้ว่าได้สอนนั้น จงติดตราไว้ อย่าเขียนนั้นเลย ฝ่ายทูตที่ข้าได้เหนยืนอยู่บนชะเลแลบนบก ท่านนั้นก็เหยียดมือขวาออกชี้ฟ้า ออกนามชื่อพระองค์ผู้ทรงชีวิตรอันจำเริญเปนนิจ ผู้ได้สร้างสวรรค์แลสาระพัดที่อยู่ในที่นั้น กับแผ่นดินแลสาระพัดที่อยู่นั้น กับทั้งชะเลแลสาระพัดที่อยู่ในชะเลนั้น ได้สาบาลว่า จะนับเปนเวลาสืบไปหามิได้ แต่ว่าคราวเมื่อจะมีเสียงทูตที่เจดที่จะเป่ามานั้น ข้อความซึ่งลับลึกแห่งพระเจ้าจะถึงที่สำเร็จ ตามซึ่งได้กล่าวไว้แล้วแก่ผู้ทายพระองค์ คือ

ผู้ทำนาย ทั้งหลาย แล้ว เสียง ซึ่ง ข้า ได้ ยิน มา แต่ สวรรค์ มา บอก แก่ ข้า อีก ว่า ไป เถิด ไป เอา หนังสือ เลก ๆ ที่ เปิด อยู่ ใน มือ ของ ทูต ที่ ยืน อยู่ บน ชะเล แล บน บก ข้า จึ่ง ไป หา ทูต นั้น บอก ว่า ขอให้ หนังสือ นั้น แก่ ข้า ทูต นั้น จึ่ง ตอบ ว่า เอา ไป เถิด ไป กิน เสีย ใน ท้อง จะขม แต่ ว่า ใน ปาก นั้น จะหวาน ดุจ น้ำผึ้ง ข้า จึ่ง รับ เอา หนังสือ นั้น จาก มือ ของ ทูต แล้ว กิน เสีย ใน ปาก ก็ หวาน เหมือน น้ำผึ้ง แต่ ว่า เมื่อ กิน ลง แล้ว เปน ขม ใน ท้อง ท่าน นั้น จึ่ง บอก แก่ ข้า ว่า จำ เปนให้ เจ้า ทำนาย สั่ง สอน อีก แก่ พล เมือง พล ประเทษ ต่าง ภาษา แล ผู้ กระษัตร เปนอัน มาก ฯ

๏ บท ๑๑ ฯ

๏ ท่าน ก็ เอา ไม้ อ้อให้ ข้า เหมือน หนึ่ง ไม้ ท้าว สั่ง ว่า ลุก ขึ้น ไป วัด วิหาร แห่ง พระเจ้า กับ แท่น บูชา ดว้ย คน ทั้งหลาย ที่ นะมัศการ ใน ที่ นั้น ฝ่าย ระเบียง ชะนอก นั้น เว้น เสีย อย่า วัด เลย ดว้ย ว่า ที่ นั้น ให้ ไว้ แก่ คน ต่าง ประเทษ แล้ว แล เขา จะเดิร ใน เมือง บริสุทธิ นั้น เหยียบ ย่ำ เสีย สี่ สิบ สอง เดือน เรา ก็ จะให้ พญาณ ทั้ง สอง ของ เรา นุ่ง ห่ม ผ้า คีร้ว ทำ นาย สั่ง สอน พัน สอง รอ้ย หก สิบ วัน พญาณ นั้น คือ ต้น น้ำมัน สอง ต้น แล เชิง ตะเกียง สอง อัน ที่ ยืน อยู่ ตรง หน้า พระองค์ ผู้ เปน เจ้า แผ่นดิน แล ครั้น เมื่อ ใคร ผู้ ใด จะใคร่ ทำร้าย แก่ พญาณ นั้น ไฟ จะออก มา จาก ปาก เขา เลีย กิน สัตรู เขา ถ้า ใคร มี ใจ ปราถนา จะทำร้าย แก่ เขา ผู้ นั้น จะต้อง ฆ่า เสีย เหมือน หย่าง นั้น ฝ่าย พญาณ นั้น เขา มี อำนาจ จะปิด สวรรค์ อากาษ ไว้ มิ ให้ ฝน ตก ใน เวลา ที่ เขา ทำนาย สั่ง สอน นั้น เขา ก็ มี อำนาจ ดว้ย น้ำ จะให้ น้ำ นั้น กลับ เปน เลือด แล้ว เขา จะใคร่ แช่ง แผ่นดินให้ บังเกิด โภย ไภยใน กาล เมื่อใด เขา ก็ ทำ ได้ เมื่อ นั้น ครั้น เมื่อ การ ที่ เขา เปน พญาณ นั้น จะสิ้น เสจ แล้ว สัตว ร้าย จะขึ้น มา จาก หลุม ที่ ลึก แล จะทำ การ ศึก สงคราม แก่ เขา ชำนะ แล้ว จึ่ง ฆ่า เขา เสีย แล ศภ เขา จะตก ใน ถนน เมืองใหญ่ ที่ มี ชื่อ ตาม ซึ่ง วิญาณ สอน ว่า ซะโดม ก็ดี อายฆุบโต

ก็ดี ในที่ นั้นแล พระองค์ผู้เปนเจ้า ของ เขา ต้อง ตรึง เสียในไม้กาง เขน
แล พล เมือง พล ประเทษ หลาย สกูล หลาย ภาษา จะได้เหน ศภ เขาสาม วัน
ครึ่ง ก็ไม่มีใคร เอา ศภ นั้นไป ฝังในหลุมผี แล้ว คน ทั้งหลาย ที่ อยู่บน
แผ่นดิน จะได้ อะภิรมยินดี เพราะ เขา ก็ จะดีเนื้อ ดีใจ และ เอา ของ กำนัน
ฝากให้แก่ กัน และ กัน เพราะ ว่า ผู้ทำนาย ทั้ง สอง คน นี้ได้ทำให้ คน ทั้ง
หลาย ที่ อยู่ ใน แผ่นดิน ได้ ความ เดือด รอ้น เปน อัน มาก ครั้น เมื่อ สาม วัน
ครึ่ง สิ้น เสจ แล้ว วิญญาณชีวิตร มา แต่ พระเจ้า เข้า ศภ นั้น อีก เขา ก็
ลุก ยืน บน ตีน เขาได้ ฝ่าย คน ทั้งหลาย บันดา ที่ ได้เหน เขา นั้น ก็ ตกใจ
กลัว เปน กำลัง ส่วน เขา เล่า เขา ได้ยิน เสียง เปน อัน ดัง มา แต่ สวรรค์
สั่ง เขา ว่า ขึ้น มา นี้เถิด แล้ว เขา กั้น เมฆ ขึ้น เข้า ใน สวรรค์ บันดา คน
ที่ เปน สัตรู เขา ได้เหนเขา ใน ขณะ นั้น แผ่นดินไหว เปน อัน มาก และ
แต่เมือง อัน เปน สิบ ส่วน ส่วน หนึ่ง พัง ล่ม เสีย แล คน ที่ ตาย ด้วย แผ่น
ดินไหว นั้น มี ชื่อ ประมาณ เจด พัน คน ฝ่าย คน ที่ เหลือ ก็ บังเกิด มี ใจ
เกรง กลัว แล ถวาย สาธุการ รัศมีภาพ แก่ พระเจ้า ที่ อยู่ สวรรค์ ไภย
ไภยที่ สอง ล่วง แล้ว และ จง ดู เถิด ที่ สาม นั้น มา ด้วยเรว พลัน ฃะ
๑๕ ๑ เมื่อ นั้นทูต ที่ เจด เป่าแตรไป จึ่ง มี เสียงใน สวรรค์ เปน อัน
มาก แล เปนอัน ดัง รอ้งว่า ราช สมบัติ บ้าน เมืองโลกย์นี้ เปน สิท ขาด
แก่ พระองค์ เจ้า ของ เรา แล แก่ พระ คริศโต แห่ง พระองค์ แล้ว แล
พระองค์ จะ ครอบ ครอง เสวย ทั่ว กลัป สืบ ๆ กันไป แล้ว ผู้ เฒ่าผู้ แก่
ทั้ง ยี่สิบ สี่ ที่ นั่ง อยู่ใน พระ ที่นั่ง เขา จำเพาะ พระภักตร พระเจ้า ก้มศีศะ
ลง กราบ นะมัศการ แก่ พระเจ้า ว่า ข้า แต่ พระองค์ เจ้า ผู้ ทรง ริทธานุภาพ
ทุก ประการ ผู้เปน บัดนี้ ผู้ได้ เปน กาล ก่อน ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ขอโม
ทะนา พระเดช พระคุณ ของ พระองค์ เพราะ พระองค์ได้ทรง ซึ่ง ริทธิ
เดช อันใหญ่ อัน เปน ของ พระองค์ แล ได้ ครอบ ครอง เสวย ราช สมบัติ
แล้ว ส่วน คน ต่าง ประเทษ เขา ก็เดือด รอ้น ใจ ความโกรธ แห่ง พระองค์

มา แล้ว กับ ด้วย เวลา ที่ จะ พิภากษา คน ที่ ตาย แล้ว แล ที่ จะ ปูน บำเหน็จ แก่ ผู้ ทาษ แห่ง พระองค์ คือ บันดา ผู้ ทำนาย กับ คน บริสุทธิ แล คน ที่ เกรง กลัว พระ นาม พระองค์ ทั้ง ผู้ ใหญ่ ผู้ น้อย ทั้งปวง แล้ว เวลา ที่ จะ ทำลาย คน ที่ ทำลาย แผ่นดิน ๑ เมื่อ นั้น วิหาร แห่ง พระเจ้าใน สวรรค์ เปิด ไว้ แล หีบใส่ คำ สัญญา แห่ง พระองค์เปน ปรากฏใน วิหาร นั้น จึ่ง บังเกิด มี ฟ้าแลบ สับท์ สำเนียง เสียง ฟ้าร้อง แผ่นดิน ไหว แล ลูกเห็บ เม็ดใหญ่ เปน อัน มาก ฯะ

๑ บท ๑๒ ฯ

๑ ยัง มี สำคัญใหญ่ เปน ปรากฏใน สวรรค์ คือ ว่า ผู้ หญิง เอา พระอาทิตย เปนที่ นุ่ง ห่ม มี พระจันท์อยู่ ใต้ ตีน แล บน ศีศะ นั้น ทรง มงกุฎ ทำ ด้วย ดาว สิบ สอง ดวง ก็ ทรง ครรภ แก่ แลโห่ ร้อง เจบ ปวด จะ คลอด บุตร แล้ว ก็ มี สำคัญใหญ่ อีก ประการ หนึ่ง เปน ปรากฏใน สวรรค์ คือ นี่ และ งูใหญ่ ศรี แสง ดั่ง ไฟ มี ศีศะ ทั้ง เจด แล เขา ทั้ง สิบแท่ง แล บน ศีศะ นั้น มี พวง มาลา ทั้ง เจด พวง ก็ เอา หาง นั้น ชัก เอา ดาว ดาราใน อากาษ แต่ สาม ส่วน ส่วน หนึ่ง ผลัก ทิ้ง ลงใน แผ่นดิน แล งูใหญ่ นั้น อยู่ ตรง หน้า ผู้หญิง ซึ่ง จะ คลอด ลูก นั้น เพื่อ ว่า ครั้น คลอด ลูก ออก แล้ว จะ ได้ ขบ กิน เสีย ฝ่าย หญิง นั้น ก็ คลอด บุตร ชาย ผู้ จะ ครอง ประเทษ ทั้งปวง ด้วย แท่ง เหลก เปน สำคัญ แล บุตร นั้น ต้อง รับ ขึ้น ไว้ กับ พระเจ้า แล กับ พระ ที่นั่ง แห่ง พระองค์ ข้าง ผู้ หญิง นั้น ก็ หนี ไป อาไศรใน ป่า ใน ที่ นั้น มี ที่ ซึ่ง พระเจ้า ได้ ทรง จัด แต่ง ไว้ ให้คน ทั้งหลาย เลี้ยง ผู้ หญิง ที่ นั้น ถึง พัน สอง ร้อย หกสิบ วัน แล้ว ใน สวรรค์เกิด ศึก สงคราม มิคาเอล กับ พวกใช้ ของ ท่าน รบ กัน กับ งูใหญ่ แล งูใหญ่ กับ ทั้ง พวกใช้ ของ มันได้ ต่อ สู้ รบ พุ่ง แต่ ว่า จะ ต้าน ทาน มิได้ อัน จะ มี ที่ อยู่ ใน สวรรค์ สืบ ต่อ ไป หา ก็ ไม่ พบ เลย แล้ว ไอ้งูใหญ่ คือ งู เก่า แก่ นั้น ที่ ร้อง เรียก ว่า สัตรู แล ซาตาน ที่ ให้ ผิด หลง ทั่ว ทั้งโลกย์ ต้อง ผลัก ทิ้ง ลง ถึง แผ่นดิน แล พวก

พอ้งอันรับใช้ของมันคอ้งผลักทิ้งลงคว้ย ข้าก็ได้ยินเสียงในสวรรค์เปนอันคังรอ้งว่า จำเดิมแต่นี้ไปซึ่งจะเปนที่พึ่งที่รอด กับริทธานุภาพแลที่จะครอบครองเสวยราชนั้นก็สิทธขาดแก่พระเจ้าเรา แลอำนาจแก่พระคริศโตแห่งพระองค์ คว้ยว่าผู้ที่ฟอ้งพี่นอ้งเราคอ้งผลักทิ้งลง แม้นผู้นั้นที่ฟอ้งเขาค่อหน้าพระเจ้าทั้งกลางวันกลางคืน ฝ่ายเขาเล่าเขาได้ไชยชำนะแก่ผู้ฟอ้งนั้นคว้ยโลหิตแห่งลูกแกะ แลคว้ยคำพญาณเขา ๆ ก็มิได้หว่งรักษชีวิตรแต่ยอมสู้ความคาย เพราะเหตุดังนี้สวรรค์กับทั้งชาวสวรรค์จงชื่นชมเปนศุขเถิด ฯะ

๑ วิบากแก่แผ่นดินแลแก่ซะเล เพราะว่าซาตานนั้นลงมาหาท่านทั้งสอง มีความโกรธเปนอันมาก รู้ว่าตัวเองจะจำเริญนานมิได้ เมื่องูใหญ่ได้เห่นว่าตัวคอ้งผลักทิ้งลงถึงแผ่นดิน เขาก็ไล่เฆี่ยวเขญซึ่งผู้หญิงที่คลอดบุตรชายนั้น แล้วเขาเอาปีกทั้งสองของนกอินทรีตัวใหญ่ให้แก่ผู้หญิงนั้น ให้บินไปถึงที่อยู่แห่งคนในป่า แลได้เลี้ยงไว้ที่นั่นปราศจากงูนั้น ถึงเวลากำหนดเปนหนึ่งสองแลครึ่ง ฝ่ายงูก็พ่นน้ำจากปากมันตามผู้หญิงเปนเหมือนแม่น้ำไหลตาม เพื่อจะได้ให้หญิงนั้นลอยฉิบหายคว้ยน้ำถว้ม แต่ว่าแผ่นดินเองช่วยผู้หญิงเปิดปากออกสูบเอาแม่น้ำเข้าไว้ คือน้ำนั้นที่งูใหญ่พ่นออกจากปากมัน งูนั้นจึ่งโกรธต่อผู้หญิง ออกไปทำยุทธนาการสงครามคว้ยเชื้อสายของผู้หญิงที่ยังเหลืออยู่ ที่ถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า แลถือคำพญาณแห่งพระเยซู ฯะ

๑ บท ๑๓ ฯ

๑ ข้าก็ได้ยืนอยู่บนชายซะเล แลได้เหนสัตวตัวหนึ่งขึ้นมาจากซะเล มีเขาทั้งสิบแลมีศีศะทั้งเจด แลบนเขาทั้งเจดนั้นมีพวงมาลาแลบนศีศะนั้นมีชื่ออันเปนคำหยาบช้า ฝ่ายสัตวที่ข้าได้เหนนั้นก็เหมือนเสือดาว ตีนนั้นก็เหมือนกับตีนตัวหมี ปากนั้นก็เหมือนปากสิงหโต แลริทธิ

กำลัง ซึ่งงูใหญ่ มี อยู่ มันให้ไว้แก่ สัตว นั้น กับทั้ง ที่นั่ง มัน แล เดช อำนาจ เปน อัน มาก แล ศีศะ หัว หนึ่ง ต้อง ฟัน เรบ หน้า ตาย แต่ ว่า แผลที่ ฟัน หน้า ตาย นั้น ได้ รักษา หาย แล สิ้น ทั้ง แผ่นดิน นึก ประหลาด อัศจรรย์ ใจ ด้วย สัตวนั้น แล ได้ กราบไหว้ แก่ งูใหญ่ เพราะ งูใหญ่ ได้ ให้ สัตว นั้น มีเดช อำนาจ เปน อัน มาก แล้ว ก็ ได้ กราบ ไหว้ แก่ สัตว นั้น ว่า ใคร ผู้ ใด เลย จะ เหมือน สัตว ตัว นี้ แล ใคร เลย จะอาจ สามารถ จะได้ รบ สู้ กัน กับ ตัว นี้ ตัว นั้น ก็ ได้ มี ปาก จะ พูด คำ สูง ใหญ่ เปน คำ หยาบช้า แล้ว ก็ มี อำนาจ ที่ จะทำ ดังนี้ สี่สิบ สอง เดือน มัน ก็ ออก ปาก จะได้ ว่า คำ หยาบหยาม ต่อ พระเจ้า ก็ ได้ ว่า กล่าว ซึ่ง หยาบช้า ต่อ พระนาม พระองค์ ต่อ ที่ สถิตย ของ พระองค์ แล ต่อ บันดา ชาว สวรรค์ แล มัน มี ที่ จะสู้ รบ กัน กับ ผู้ บริสุทธิ ทั้งหลาย แล ชำนะ เขาได้ ก็ ได้ มี อำนาจ จะได้ บังคับ บันชา ทุก ชาติ ทุก สะกูล ทุก ภาษา ทุก ประเทษ แล คน ทั้งปวง ที่ อยู่ บน แผ่นดิน ได้ กราบ ไหว้ แก่ มัน เว้นไว้แต่ เหล่า นั้น ที่ มี ชื่อ เขียนไว้ ใน หนังสือ สำหรับ ชีวิตร หนังสือ ของ ลูกแกะ ที่ต้อง ฆ่า นั้น ตั้ง แต่ เดิม สร้างโลกย ใคร ผู้ ใด มี หู ฟัง ก็ให้ ฟัง เถิด ๏ ถ้า บุคล ผู้ ใด จะกวาด คน ประมวล มา เปน เชลย ผู้ นั้น จะต้อง เอา ไป เปน เชลย นั้น เอง ถ้า แล ผู้ ใด จะเอา ดาบ ไป ฟัน ฆ่า เสีย ผู้ นั้น ก็ จะ ต้อง ฟัน ฆ่า เสีย ด้วย ดาบ ที่ นี้ และ เปน ความ เพียร และ ความ เชื่อ ของ คน บริสุทธิ ทั้งหลาย ฯะ

๑๑ ๏ แล้ว ข้า ก็ ได้เหน สัตว อื่น ขึ้น มา จาก แผ่นดิน มี เขา สอง อัน เหมือน กับ ลูก แกะ ก็ได้ พูด ดุจ งู ตัว ใหญ่ ก็ มี อำนาจ ดุจ ตัว สัตว เดิม นั้น สิ้น ทุก ประการ แล กระทำ แผ่นดิน กับ คน ทั้งหลาย ที่ อยู่ใน แผ่นดิน ให้กราบ ไหว้ แก่ สัตว เดิม ที่ มี แผล อัน เปน หน้า ตาย แต่ ยัง หาย ได้ แล้ว ตัวหลัง นี้ ก็ ได้ ทำ ลักษณะ สำคัญ ใหญ่ ทำ ให้ไฟ ลง มา จาก สวรรค์ มา ถึง แผ่นดิน ต่อ หน้า มนุษ ทั้งหลาย ทำให้ชาว แผ่นดิน ผิด หลง ด้วยเหตุ สำคัญ ซึ่ง เขา ทำได้ ต่อ หน้า สัตว เดิม นั้น สั่ง คน ทั้งหลาย ใน แผ่นดินให้ ทำ

รูป แห่ง สัตว ที่ มี แผล ตาบ พ้น แต่ ว่า ยัง เปน อยู่ ตัว ที่ สอง นั้น เปน ทุระ ที่ จะให้ รูป สัตว นั้น มี วิญญาณ จิตร เพื่อ รูป สัตว นั้น จะได้ พูดจา ว่า กล่าว แล ทำให้ ฆ่า เสีย แต่ บันดา ที่ ไม่ กราบ ไหว้ แก่ รูป สัตว นั้น แล ฝ่าย คน ทั้งปวง ทั้ง น้อย ทั้ง ใหญ่ ทั้ง มั่ง มี แล ยาก จน ทั้ง ทาษ แล ใช่ ทาษ มัน ทำ ให้ เขา มี หมาย เปน สำคัญ ใน มือ ขวา แล ที่ หน้า ผาก เขา อนึ่ง ถ้า บุคล ผู้ ใด จะมิได้ มี หมาย ที่ เปน สำคัญ กับ ทั้ง ชื่อ ของ สัตว นั้น แล ตัว เลข ประมาณ ของ มัน มิให้ ผู้ นั้น ซื้อ ขาย ได้ เลย ใน ที่ นี้ แล มี ปัญญา ใคร มี ใจ คิด ก็ให้ ตริก ตรอง ดู เลข ประมาณ ของ สัตว ที่ ประมาณ นั้น เปน ที่ ประ มาณ ของ มนุษ เลข ประมาณ นั้น คือ หก ร้อย หก สิบ หก ฯะ

๏ บท ๑๔ ฯะ

๏ ข้า ได้ แล ดู ก็เหน ลูก แกะ เสดจ ยืน อยู่ เหนือ เขา ซิโอน ก็ มี เพื่อน ฝูง อยู่ ด้วย ประมาณ แสน สี่หมื่น สี่พัน มี ชื่อ แห่ง พระองค์ กับ ชื่อ พระบิ ดา แห่ง พระองค์ เขียน ไว้ใน หน้า ผาก แล้ว ข้า ได้ ยิน เสียง มา แต่ สวรรค์ ดุจ เสียง น้ำ เปน อัน มาก กะทบ กัน แล ดุจ เสียง ฟ้า ร้อง เปน อัน ใหญ่ อัน ดัง แล เสียง ที่ ข้า ได้ ยิน นั้น เปน เหมือน หนึ่ง พวก ดีด กะจับปี่ ดีด อยู่ ใน กะจับ ปี่ นั้น แล ร้อง เปน เพลง ใหม่ ตรง หน้า พระที่นั่ง แล ตรง หน้า สัตว ทั้ง สี่ แล ตรง หน้า ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ทั้งหลาย ด้วย เพลง ใหม่ นั้น หา ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง จะเรียน รู้ ได้ไม่ เว้น ไว้ แต่ แสน สี่หมื่น สี่พัน คน นั้น ที่ ต้อง ถ่าย ไว้ จาก แผ่นดิน คน เหล่า นั้น มิได้ ผิด เปน มลทิล กับ ผู้ หญิง แต่ เปน ผู้ บริสุทธิ ลูก แกะ นำ ไป ไหน คน เหล่า นั้น ก็ ติด ตาม แล เขา ต้อง ถ่าย ไว้ แต่ มนุษ เปน ที่ ประจำ แก่ พระเจ้า แล ลูก แกะ ใน ปาก เขา จะพบ ซึ่ง มุสา โกหก ก็ หา มิได้ ด้วย ว่า เขา ปราศจาก มลทิล แล้ว และ ฯะ

๖ ๏ ข้า ก็ ได้ เหน ทูต องค์ อื่น บิน ไป กลาง อากาศ ถือ มงคลโอวาท อัน จำเริญ เปน นิจ จะได้ ป่าว ประกาศ แก่ คน ทั้งหลาย อัน อยู่ บน ดิน จะได้ ป่าว แก่ ทุก ประเทษ ทุกชาติ ทุกภาษา ทุกพวก ป่าว ร้อง ด้วยเสียง เปน อัน ดัง ว่า

จง เกรง กลัว พระเจ้า แล สง้ง รัศมีภาพ แก่ พระองค์ เถิด เพราะ ว่า เวลา ที่ พระองค์ จะทรง พิภากษา นั้น มา ถึง แล้ว จง กราบ ไหว้ นะมัศการ แก่ พระองค์ ผู้ ได้ สร้าง อากาษ สวรรค์ แผ่นดิน ซะเล แล ธาร น้ำ ทั้งหลาย แล้ว ทูต สวรรค์ องค์ อื่น ที่ สอง คิด ตาม มา รอ้ง ว่า ตก ล่ม เสีย แล้ว เมือง บาบุโลน ที่ ใหญ่ นั้น ตก ล่ม เสีย แล้ว เพราะ ว่า เขา ได้ ทำ ให้ นา ๆ ประ เทษ ทั้งปวง เมา ไป ดว้ย น้ำ อะหงุ่น ความ โกรธ แห่ง การ ล่วง ประเวนี หญิง ชาย แล้ว ทูต สวรรค์ องค์ อื่น คือ ที่ สาม คิด ตาม มา รอ้ง ดว้ย เสียง เปน ขัน ดัง ว่า ถ้า ใคร ผู้ ใด กราบ ไหว้ แก่ สัตว แล แก่ รูป สัตว นั้น แล ได้ รับ หมาย เปน สำคัญ ของ สัตว นั้นใน หน้า ผาก เขา ใน มือ เขา ก็ดี ผู้ นั้น ก็ จะ กิน น้ำ อะหงุ่น ที่ มิ ได้ ระคน กับ สิ่งใด เปน สำหรับ ความโกรธ แห่ง พระเจ้า แต่ ว่า เท ออกใน จอก สำหรับ พระโกรธ แห่ง พระองค์ แล จะตอ้ง เจบ ปวด เปน สาหัสใน ไฟ แล กำมะถัน ต่อ หน้า บันดา ทูต สวรรค์อัน บริสุทธิ นั้น และ ต่อ หน้า ลูก แกะ และ ควัน แห่ง ที่ เจบ ปวด เขา นั้น จะพลุ่ง ขึ้น มา ทั่ว กลัป สืบ ๆ กันไป ฝ่าย คน ทั้งหลาย ที่ กราบ ไหว้ แก่ สัตว แล รูป สัตว นั้น จะมิ ที่หยุด ที่ หยอ่น กลาง วัน กลางคืน ก็ หา มิได้ ถ้าใคร ไก้ รับ หมาย ดว้ย ชื่อสัตว นั้น ก็ เหมือน กัน ใน ที่ นี้ แล มี ความ เพียร แห่ง บันดา คน บริสุทธิ ที่ ถือ รักษา พระบัญัติ แห่ง พระเจ้า และ มี ใจ เชื่อใน พระเยซู ฯะ

๑๓ ๏ ข้า ก็ ได้ ยิน เสียง มา แต่ สวรรค์ สั่งว่า จง เขียน เถิด ว่า จำเดิม แต่ นี้ ไป คน ตาย ทั้งหลาย ที่ ตาย ใน พระองค์ เจ้า เปน ศรี สวัสดิ มงคล และ แท้ จริง พระวิญาณ ยัง ยืน ตรัส ว่า เหมือน กัน เพราะ เขา จะได้ หยุด ภัก พัน จาก ความ ยาก ลำบาก แล กิจการ ที่ เขา ได้ ทำ จะติด ตาม กับ เขา ดว้ย

๏ ข้า ได้ แล ดู ก็ ได้ เหน เมฆ อัน ขาว สว่าง แล ท่าน ผู้ นั่ง บน เมฆ นั้น เปน เหมือน บุตร มนุษ ทรง มงกุด ทอง ไว้ เหนือ ศีศะ มือ ถือ เคียว ที่ คม แล้ว จึ่ง มี ทูต สวรรค์ องค์ อื่น ออก จาก พระวิหาร รอ้ง แก่ ท่าน ผู้ นั่ง เหนือ เมฆ นั้น ดว้ย เสียง เปน อัน ดัง ว่า ซึ่ง เคียว นั้น ทรง ไว้ เกี่ยว ไป เถิด ดว้ย

ว่า เวลา ควร จะเกี่ยวเกบ มา ถึง แล้ว ของ ที่ แผ่นดิน ซึ่ง จะเกี่ยวเกบ นั้น แห้ง สุก แล้ว ท่าน ผู้ นั่ง เนื่อเมฆ จึ่ง เอา เหลก เคียว นั้น ใช้ไป ใน แผ่นดิน ของ ที่ แผ่นดิน ก็ ต้อง เกี่ยวเกบ เสีย ฯะ

๑ แล้ว ทูต สวรรค์ องค์ อื่น ออก มา จาก วิหารใน สวรรค์ ท่าน นี้ ก็ มี เหลก เคียว อัน คม ยัง มี ทูต สวรรค์ องค์ อื่น ออก มา จาก แท่น บูชา มี ไฟ อยู่ ใน อำนาจ คน ให้ รอ้ง แก่ ท่าน ที่ ถือ ซึ่ง เคียว อัน คม นั้น ดว้ย เสียง รอ้ง เปน อัน ดัง สั่ง ว่า ซึ่ง เคียว ของ ท่าน ที่ คม นั้นใช้ ไป เถิด แล ตัด เสีย ซึ่ง พวง ลูก อะหงุ่น แห่ง แผ่นดิน ดว้ย ว่า พวง นั้น สุก อยู่แล้ว ฝ่าย ทูต นั้น ก็ เอา ซึ่ง เคียว ลงใน แผ่นดิน ตัด เสีย ซึ่ง พวง ลูก อะหงุ่น แห่ง แผ่นดิน แล้ว ก็ ทิ้ง ลง ไว้ใน ที่ หีบ น้ำ อะหงุ่น ที่ ใหญ่ นั้น สำหรับ ความ โกรธ แห่ง พระเจ้า ที่ หีบ น้ำ อะหงุ่น นั้น ตอ้ง เหยียบ เสีย ภาย นอก เมือง แล เลือด ไหล ออก จาก ที่ หีบ นั้น จน เพียง ถึง บังเหียน ม้า โดย รอบ ถึง พัน แปด รอ้ย สาม สิบ เส้น เสศ ฯะ

๑ บท ๑๕ ฯ

๑ ข้า ก็ ได้ เหน สำคัญใน สวรรค์ อีก ประการ หนึ่ง เปน อันใหญ่ หน้า อัศจรรย์ ใจ คือ ว่า ทูต สวรรค์ ทั้ง เจด องค์ ถือ ซึ่งโภย ไภย อัน จะเปน ที่ สุด ทั้ง เจด ประการ ดว้ยโภย ไภย ทั้ง นี้ ความ พิโรธ แห่ง พระเจ้า จะ ถึง ที่ สุด สำเรจ ข้า ก็ ได้ เหน เปน เหมือน หนึ่ง ซะเล แก้ว ระคน กับ ไฟ แล้ว คน บันดา ที่ได้ เอา ไชย ชำนะ แก่ ตัว สัตว นั้น แก่ รูป มัน แล แก่ ที่ หมาย ประมาณ ของ ชื่อ มัน ได้ ยืน อยู่ ริม ซะเล แก้ว นั้น ถือ กะจับปี่ แห่ง พระเจ้า แล คน เหล่า นี้ ได้ รอ้ง เพลง ของโมเซ ผู้ ทาษ แห่ง พระเจ้า กับ ทั้ง เพลง แห่ง ลูก แกะ ว่า โอ้ พระองค์ ผู้เปน เจ้า ผู้ ทรง ริทธา นุภาพ ทุก ประการ การ ซึ่ง พระองค์ ได้ กระทำ เปน การใหญ่ หน้า อัศจรรย์ ใจ แท้ พระองค์ เจ้า ข้า ผู้ เปน กระษัตร ทรง ครอง ประเทษ ทั้งหลาย หย่าง ประ เพนี แห่ง พระองค์ เปน อัน ซื่อ สัจ สุจริต จะเปนใคร ผู้ ใด ที่ จะไม่ เกรง

กลัวพระองค์ ที่จะไม่ สอ้ง ถวาย รัศมี ภาพ แก่ พระนาม พระองค์ พระเจ้า ข้า เพราะ ว่า พระองค์แต่ผู้เดียว เปน อัน บริสุทธิ นา ๆ ประเทษ ทั้ง ปวง คง จะมา กราบ ไหว้ วันทา ต่อ หน้า พระองค์ เพราะ ว่าศีลธรรม แห่ง พระองค์ ได้ เปน ปรากฎ มา แล้ว ฯะ

๕ ๑ ครั้นเหตุ การ ทั้ง นี้ สิ้น เสจ แล้ว ข้า จึ่ง ได้แล เหน พระ วิหาร ที่ สถิทย ซาไศรย แห่ง คำ พญาณใน สวรรค์เบิด ออก ไว้ แล มี ทูต สวรรค์ ทั้ง เจด องค์ ออก มา แต่ พระ วิหาร นุ่ง ห่ม ผ้า ขาว สุกใส สว่าง มี รัดคด ทอง ผูก รอบ อก แล ถือโกยไกย ทั้ง เจด ประการ แล้ว สัตว ตัว หนึ่ง แต่ ใน พวก สัตว ทั้ง สี่ เอา ขัน ทอง ทั้ง เจด ที่ เตม ดวัย ความ พิโรธ แห่ง พระ เจ้า ผู้ ทรง ชีวิตร อัน จำเริญ ทั่ว กลัป สืบ ๆ กัน ไป มา ยก ขัน นั้น ให้ แก่ ทูต ทั้ง เจด แล้ว พระ วิหาร ก็ เตม ไป ดวัย ควัน มา แต่ รัศมี ภาพ แห่ง พระเจ้า แล แต่ ริทธานุภาพ แห่ง พระองค์ หา ผู้ ใด ผู้ หนึ่ง จะ เข้า ไปใน พระ วิหาร ได้ ไม่ ตราบ ท้าวโกยไกย ทั้ง เจด ประการ ของ ทูต สวรรค์ ทั้ง เจด จะ ถึง ที่ สำเรจ แล้วและ ฯะ

๑ บท ๑๖ ฯ

๑ ข้าก็ ได้ยิน เสียง มา แต่ พระวิหาร รอ้ง แก่ ทูต ทั้ง เจด นั้น เปน เสียง ดัง ว่า จง เอา ขัน ทั้ง เจด ที่ เตม ดวัย ความ พิโรธ แห่ง พระเจ้า ไป เท ออก เสีย บน แผ่นดิน ทูต ที่ เดิม นั้น ก็ ออก ไป เท ขัน ของ ตน ลง บน แผ่น ดิน แล้ว ก็ บังเกิด ฝีมะเรง ชั่ว ร้ายใน มนุษ ทั้งหลาย ที่ มี หมาย เปน สำ คัญ แห่ง สัตว ร้าย แล ที่ ได้ กราบไหว้ แก่ รูป สัตว นั้น ฯะ

๓ ๑ ทูต ที่ สอง จึ่ง เอา ขัน ของ ตน เท ลงใน ซะเล แล ซะเล นั้น กลับ กลาย เปน เลือด เหมือน เลือด คน ตาย แล สาระพัด สัตว อัน มี ชีวิตร ใน ซะเล นั้น ตาย ที่ สาม นั้น เอา ขัน ของ ตน เทลงใน แม่ น้ำ ทั้งหลาย แลใน ธาร น้ำ ทั้งหลาย น้ำ นั้น ก็ กลับ กลาย เปน เลือด ข้า ก็ ได้ ยิน ทูต สำหรับ น้ำ ทั้งหลาย นั้น รอ้ง ว่า พระองค์เจ้า ข้า ผู้ เปน บัดนี้ ผู้ ได้ เปน กาล ก่อน

พระองค์เปน ผู้ ชอบธรรม ผู้ บริสุทธิ เพราะ พระองค์ ได้ ทรง พิภากษา ดั่ง นี้ ด้วย ว่า เขา ได้ เท เลือด แห่ง บันดา คน ผู้ บริสุทธิ แล ผู้ ทำนาย ออก แล้ว พระองค์ จึ่ง ได้ ให้เลือด แก่ เขาให้ กิน ก็ ควร เขา แล้ว แล ข้า ก็ ได้ ยิน เสียง แต่ แท่น บูชา กล่าว ดั่งนี้ ว่า พระองค์ ผู้ เปน เจ้า ผู้ ทรง ริทธานุภาพ ทุก ประการ ซึ่ง พระองค์ ทรง พิภากษา นั้น เปน อัน ซื่อ สัจ เที่ยง ธรรม ที่สี่ นั้น จึ่ง เอาขัน ของ คน เท ลงใน ตระวัน ๆ จึ่ง มี กำลัง เผา มนุษ ด้วย ไฟ ไหม้ มนุษ ทั้งหลาย จึ่ง ไหม้ ด้วย เปลว เพลิง อัน รอ้น นัก แล้ว ก็ กล่าว คำ หยาบ ช้า ต่อ พระนาม พระเจ้า ผู้ มี อำนาจในโภยไภย ทั้ง นี้ แต่ ว่า เขา มิ ได้ กลับ ตั้งใจ เสียใหม่ จะได้ ถวาย รัศมีภาพ แก่ พระองค์ ที่ ห้า นั้น เอาขัน ของ คน เท ลง บน ที่ นั่ง ของ สัตว ร้าย แล ที่ ครอง ของ เขา กลับ กลาย เปน ที่ มืด มน อนทะการ ไป แล พวก พร้อง เขา นั้น ตาบ กัด ลิ้น ของ ตน เพราะ กำลัง เจบ ปวด แล ได้ กล่าว ว่า ซึ่ง หยาบ หยาม ต่อ พระเจ้า เมือง สวรรค์ เพราะโภย ไภย และ ฝี มะเรง ของ ตัว แต่ ว่า เขา ยัง มิ ได้ ตั้งใจ เสียใหม่ อัน จะละ ซึ่ง การ ประพฤทธิ ของ ตัว ก็ หา มิ ได้ ที่ หก นั้น เอา ขัน ของ คน เท ลง บน แม่น้ำ ใหญ่ ชื่อ ฟะราธ น้ำ นั้น ก็ เหือด แห้ง ลง เพื่อ มรคา แห่ง ผู้ กระษัตร ทั้งหลาย แต่ ทิศ ตระวันออก จะ ได้ จัด เตรียม ไว้ แล้ว ข้า ได้ เหน ผี ทั้ง สาม อันโสกโครก ดุจ ดั่ง ว่า กบ เขียด ออก มา แต่ ปาก แห่ง งู ใหญ่ แต่ ปาก แห่ง สัตว ร้าย และ แต่ ปาก แห่ง ผู้ ทำนาย เทจ อัน นี้ แล เปน วิญญาณ แห่ง ผี ทั้งหลาย ที่ ทำ ลักขณะ สำคัญ แล ที่ ออก ไป หา ผู้ กระษัตร ทั้งหลาย ทั่ว ทั้ง แผ่นดิน นั้น ให้ กระษัตร ทั้งหลาย ประชุมกัน มา ถึง การ ศึก สงคราม สำหรับ วันใหญ่ ของ พระเจ้า ผู้ ทรง ริทธานุภาพ ทุก ประการ จง ดู เถิด เรา มา เหมือน หย่าง ขะโมย ถ้า บุคล ผู้ ใด เฝ้า ระวัง แล รักษา เครื่อง ผ้า ผ่อน ของ ตน เพื่อ มิ ได้ เดิร เปลือย เปล่า กาย แล เพื่อ คน ทั้งลาย จะเหน ที่ อาย เขา ก็ หา มิ ได้ ผู้ นั้น ก็ เปน ผาศุข แล แล้ว เขา ประชุม กัน มา ถึง ที่ ตำบล ที่ เขา เรียกใน ภาษา เฮบ ร้าย ว่า อามะเฆโดน

๏ ทูตที่เจดนั้นเอาขันของตนเทลงในลมอากาษ แล้วจึ่งมีเสียงเปนอันดังสูงออกมาจากพระวิหาร (ของสวรรค์) จากพระที่นั่งนั้นว่า สำเรจเสจแล้วและ จึ่งบังเกิดมีเปนฟ้าแลบ ศับทสำเนียงฟ้าร้องเปนอันมาก แผ่นดินก็ไหวมากนัก จำเดิมแต่มนุษบังเกิดมีในแผ่นดิน ๆ จะได้ไหวเปนอันมากอันใหญ่ดั่งนั้นก็หามีได้เลย แลเมืองใหญ่แยกเปนสามส่วน เมืองทั้งหลายแห่งนา ๆ ประเทษก็ล่มลง แลเมืองบาบุโลนที่เปนใหญ่นั้นเปนที่ลำลึกถึงจำเพาะพระเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ให้แก่เมืองนั้น ซึ่งจอกน้ำอะหงุ่นของความโกรธกริ้วแห่งพระองค์ ฝ่ายเกาะทุกแห่งก็หนีเสียจากที่ ฝ่ายภูเขาจะภบเหนมิได้ ลูกเหบใหญ่หนักเพียงหาบหนึ่งตกแต่สวรรค์ลงในแผ่นดินบนมนุษ แลมนุษทั้งหลายกล่าวคำหยาบช้าต่อพระเจ้า เพราะเหตุโภยไภยของลูกเหบนั้น ด้วยว่าโภยไภยนั้นเปนอันใหญ่ยิ่งเหลือประมาณ ฯ

๏ บท ๑๗ ฯ

๏ เมื่อนั้นมีทูตสวรรค์องค์หนึ่ง แต่ในพวกทูตทั้งเจดที่ถือขันทั้งเจดนั้นมาพูดกันกับข้าว่า มาเถิดข้าจะชี้ให้เจ้าเหนความพิภากษาแห่หญิงแพศยาใหญ่ ที่นั่งอยู่เหนือน้ำเปนอันมาก ที่บันดากระษัตรทั้งหลายแห่งแผ่นดินผิดกันเล่นกันนั้น แลคนทั้งหลายที่อยู่ในแผ่นดินได้เมาด้วยน้ำอะหงุ่นความผิดกับหญิงนั้น แล้วด้วยเดชะพระวิญญาณท่านจึ่งภาข้าไปในป่า ข้าจึ่งได้เหนผู้หญิงนั่งบนสัตวร้ายศรีแดง มีชื่อเปนคำหยาบช้าเตมตัว มีศิศะทั้งเจดกับเขาทั้งสิบเขา ผ้าศรีม่วงศรีแดงสอ้มพันท์กายหญิงนั้น ประดับประดาด้วยเครื่องทองแลแก้วอันมีราคาแลพลอยมระกตต่าง ๆ มีเขาถือขันทองเตมด้วยของหน้าชังหน้าเกลียด แลที่โสกโครกของความผิดที่เขาผิดกับชาย กับทั้งชื่อเขาเขียนไว้ในหน้าผากเขา ชื่อนั้นว่าซึ่งลึกลับบาบุโลนเมืองใหญ่คือแม่บันดาหญิงแพศยา แลของหน้าชังหน้าเกลียด

ทั้งหลาย ใน แผ่นดิน ข้า ก็ ได้ เหน หญิง นั้น มา ดว้ย เลือด ของ ผู้ บริสุทธิ แล ของ บันดา ผู้ เปน พญาณ ฝ่าย พระเยซู ครั้น ข้า ได้ เหน เขา ข้า ก็ นึก อัศะจรรย์ ใจ เปน อัน มาก ยิ่ง นัก ทูต สวรรค์ นั้น จึ่ง ถาม ข้า ว่า เปน ไฉน เจ้า นึก อัศะจรรย์ ใจ ข้า จะ สำแดง ให้ เจ้า เหน ซึ่ง ลึก ลับ ของ ผู้ หญิง แล ของ สัตว ร้าย ที่ ทรง หญิง นั้น ไว้ ที่ มี ศีศะ ทั้ง เจด แล เขา สิบ สัตว ที่ เจ้า ได้ เหน นั้น ได้ เปน แล บัด นี้ ไม่ เปน อัน แล ภาย หน้า จะ ขึ้น มา จาก หลุม ลึก แล้ว จะ ไป ถึง ที่ พินาศ ฉิบหาย แล้ว เมื่อ คน ทั้งหลาย ที่ อยู่ ใน แผ่นดิน ที่ มิได้ มี ชื่อ เขียน ไว้ ใน หนังสือ สำหรับ ชีวิตร ตั้ง แต่ เดิม สร้างโลกย นั้น ได้ เหน สัตว ร้าย ที่ ได้ เปน แต่ บัด นี้ หา เปน ไม่ แต่ ยัง อยู่ คน ทั้งหลาย นั้น ก็ ประหลาด ใจ ใน ที่ นี้ และ มี ใจ ที่ มี ปัญา ศีศะ ทั้ง เจด ใน ที่ ผู้ หญิง นั่ง อยู่ นั้น ก็ มี กระษัตร ทั้ง เจด ดว้ย กระษัตร ทั้ง ห้า องค์ ตก เสีย แล้ว องค์ หนึ่ง มี อยู่ เดี๋ยว นี้ องค์ หนึ่ง ยัง จะ มา มา แล้ว จะ อยู่ นาน หา มิได้ ฝ่าย สัตว ร้าย นั้น ที่ ได้ เปน แต่ มิ เปน บัด นี้ มัน เปน ที่ แปด เปน แต่ พวก เจด แล้ว จะ ไป ถึง ที่ ฉิบหาย ฝ่าย เขา ทั้ง สิบ อัน ที่ เจ้า ได้ เหน นั้น ก็ คือ กระษัตร ทั้ง สิบ ที่ ยัง มิได้ รับ ราช สมบัติ แต่ ว่า ภาย หน้า จะ รับ อำนาจ ดุจ ดั่ง เปน กระษัตร ดว้ย กัน กับ สัตว ร้าย ประมาณ โมง หนึ่ง กระษัตร เหล่า นี้ มี ความ คิด อัน หนึ่ง อัน เดียว แล ริทธิ กำลัง แล อำนาจ เขา ๆ ได้ ให้ ไว้ กับ สัตว ร้าย เขา ก็ จะ รบ กัน กับ ลูก แกะ ๆ นั้น จะ ชำนะ เขา ดว้ย ว่า ท่าน เปน พระองค์ เจ้า ของ จ้าว ทั้งหลาย เปน กระษัตร ครอง กระษัตร ทั้งหลาย แล บันดา ที่ ต้อง เรียก ต้อง เลือก ที่ ซื่อ สัจ อยู่ ต่อ พระองค์ ทูต นั้น ยัง บอก แก่ ข้า ว่า น้ำ ทั้งหลาย ที่ เจ้า ได้ เหน ที่ หญิง แพศยา นั่ง อยู่ นั้น คือ ฝูง คน พล ประเทษ แล ภาษา ต่าง ๆ ฝ่าย เขา สิบ อัน ที่ เจ้า ได้ เหน นั้น กับ สัตว ร้าย เขา จะ เกลียด จะ ชัง หญิง แพศยา นั้น ทำ ให้ เขา เปน เปลี่ยว ปราศ จาก เพื่อน ตัว เปล่า ปราศ จาก ผ้า ผ่อน แล้ว จะ กิน เนื้อ หนัง ของ ตัว เขา แล้ว จะ เผา เสีย ดว้ย ไฟ เพราะ เหตุ ว่า พระเจ้า กระทำ ให้ เขา นึก ใน ใจ จะ ให้ พระ

ทำหริะ แห่ง พระองค์ สำเรจ ให้มี ความ คิด อัน เดียว กัน จะยก ซึ่ง ราช สมบัติ เขา ให้แก่ สัตว ร้าย กว่า ถ้อย คำ แห่ง พระเจ้า จะถึง ที่ สุด สำเรจ แล้ว แล ผู้ หญิง ที่ เจ้า ได้ เหน นั้น คือเมือง ใหญ่ ที่ มี ราช อาณาจักร ครอง ผู้ กระษัตร ทั้งหลาย ทั่ว ทั้ง แผ่นดิน ฯะ

๏ บท ๑๘ ฯ

๑ ต่อ ภาย หลัง ข้า ก็ได้เหน ทูต สวรรค์ องค์ หนึ่ง ลง มา จาก สวรรค์ ถือ อาชฺา เปน อัน มาก แผ่นดิน ก็ สว่าง ไป ด้วย รัศมี ของ ทูต นั้น ๆ ก็ ร้อง ด้วย เสียง เปน อัน แรง ดัง ว่า ล่ม เสีย แล้ว บาบุโลน เมืองใหญ่ นั้น ล่ม เสีย แล้ว ได้ เปน ที่ อยู่ ที่ อาไศรย ของ ผี ทั้งหลาย แล้ว เปน คุก ตะราง ของ วิญญาณโสโครก ทุก พรรค์ เปน กรง แห่ง นก ที่โสโครก เปน หน้า เกลียด สิ้น ทุก ตัว ด้วย ว่า นา ๆ ประเทษ ทั้งปวง ได้ ดื่ม แต่ น้ำ องุ่น ความโกรธ ของ ซึ่ง ล่วง ประเวณีย์ แห่ง เมือง นั้น แล บันดา กระษัตร ทั้ง หลาย แห่ง แผ่นดิน ได้ ผิด ประเวณีย์ กับ มัน แล้ว ที่ เปน พ่อ ค้า พานิชใน แผ่นดิน ได้ เปน มั่งมี เปน เสรฐี แต่ ด้วย การ เลี้ยง ชีวิตร ของมัน เปนสามาถ ปราศจาก ยุติธรรม สาธาน ฯะ

๔ ๏ ข้า ก็ ได้ ยิน เสียง อื่น อีก มา จาก สวรรค์ ว่า โอ้ พวก ที่ เปน ไพร่ พล ของ เรา จง ออก มา จาก มัน เถิด เพื่อ ท่าน ทั้งหลาย จะ มิได้ เปน เพื่อน เกลอ กันใน ความ ผิด กับ มัน แล เพื่อ ท่าน จะ ไม่ ต้อง รับ แต่ ไภย ไภย ของ มัน เพราะ ว่า ความ ผิด ของ มัน ทับ กัน กอง ขึ้น ไว้ ถึง สวรรค์ พระ เจ้า ก็ ทรง ลำลึง ถึง การ อาธรรม การ ทุจริต ของ มัน มัน ได้ ให้ หย่างไร จง ให้ แก่ มัน หย่าง นั้น เถิด ให้ สอง เท่า สอง หน แก่ มัน ตาม กิจ การ มัน ทำ นั้น ใน จอก ขัน ที่ มัน ระคน นั้น ระคน ให้ มัน สอง เท่า เถิด มัน ได้ ยศ ได้ ศุข อ่อน น่วม เพียง ไหน ให้ มัน ได้ ซึ่ง เจบ ปวด ทุก ข รำคาน ใจ เพียง นั้น เพราะ ว่า ใน ใจ มัน ๆ นึก ว่า ข้า นั่ง อยู่ เปน มะเหษรี จะเปน ม่าย หา มิได้ เลย จะได้เหน ทุก รำคาน ใจ ก็มิได้ ด้วย เหตุ ดั่ง นี้ ซึ่ง ไภยไภย ความ

ตาย ความทุกขรำคานใจ แลอดหยากอาหารจะมาถึงมันในกาลวันเดียว แล้วมันจะตอ้งเผาเสียดว้ยไฟไหม้ ดว้ยว่าพระเจ้าผู้ทรงพิภากษามัน พระองค์ประกอบดว้ยริทธิเดช แลฝ่ายกระษัตรทั้งหลายแห่งแผ่นดินที่ได้ผิดกันเล่นกันกับมันเปนการซ่อนนว่ม เมื่อเหล่านั้นจะได้เหนควันไฟไหม้มัน ก็จะยืนอยู่แต่ไกล เพราะกลัวซึ่งเจบปะดของมัน กระษัตรเหล่านั้นจะพิลาพร่ำไรเพราะมันรอ้งว่า วิบากอะนิจาเอ๋ยเมืองใหญ่บาบุโลนเมืองแขงแรงนั้น ดว้ยความพิภากษาของเองมาถึงในโมงเดียว แลบันดาพ่อค้าพานิชแห่งแผ่นดินก็จะพิลาปร่ำไรรอ้งเพราะมันว่า จำเดิมแต่นี้ไปหาผู้ใดผู้หนึ่งจะซื้อสินค้าของมันไม่ เครื่องสินค้าทองแลเงินแก้วต่าง ๆ คือพลอยมระกดเปนต้นเครื่องผ้าศรีแดงศรีมว่งเครื่องไหมศรีแดง ไม้หอมสำหรับบูชาทุกหย่าง เครื่องงาช้างทุกหย่าง เครื่องไม้อันมีราคา เครื่องทองเหลืองเครื่องเหลกเครื่องหินลาย อบเชยเทศจันทณ์เทศกำญาน ขี้ผึ้งหอม กะถางเครื่องหอม น้ำอะหงุ่น กับน้ำมัน แป้งเลอียดแลเข้าสาลี วัวควายแลแกะ ม้าแลรถ ตัวกายกับทั้งชีวิตรแห่งมนุษ แล้วผลประโยชน์ซึ่งใจของเองได้ปราถนานั้นก็ลว่งไปพ้นตัวเสียแล้ว แลสาระพัดอันวิเสศหน้าชมแลสุกใสนั้นฉิบหายพ้นจากตัวแล้ว ตัวจะภบสืบต่อไปนั้นก็หามิได้เลย ฝ่ายพวกพ่อค้าที่ได้เปนมั่งมีแต่ดว้ยตัวมัน เขาจะยืนอยู่แต่ไกลพิลาปรอ้งให้ว่า วิบากอะนิจาเอ๋ย เมืองใหญ่ที่ลอ้มไว้ดว้ยผ้าศรีแดงศรีมว่ง ที่ประดับประดาดว้ยเครื่องทองรัตณแก้วต่าง ๆ พลอยเพชเปนต้น สมบัติมากมายดั่งนี้ถึงที่ทำลายเสียสูญในโมงเดียว จะ
๑ แล้วนายสำเภาทุกคน คนเดิรสารทุกคนกับทั้งลูกเรือทั้งหลายแลคนทั้งหลายที่ทำการฝ่ายชะเลจะได้ยืนแต่ไกลสิ้นทั้งนั้น แลเมื่อได้เหนควันไฟไหม้มันนั้น ก็จะได้รอ้งเปนอันดังว่า ใครเล่ยจะเหมือนเมืองใหญ่นี้ แล้วเขาได้เอาผงคลีดินทิ้งขึ้นให้ลงเหนือศีสะ

คน ก็พิลาบ ร่ำไร รอ้ง ดว้ยเสียง เปน อัน ดัง ว่า วิบาก อะนิจา เอ๋ย เพราะ เมืองใหญ่ คน ทั้งปวง ที่ มี สำเภา ได้ ค้า ขาย เอา กำไร ทรัพย์ สมบัติ แต่ ทรัพย์ซึ่ง บริบูรรณ ในเมือง นั้น ๆ ก็ ถึง ที่ ทำลาย เสีย สูญ ในโมง เดียว
๒ โอ้เมือง สวรรค์ กับ ผู้บริสุทธิ ทั้ง บันดา ผู้เปน ทูต แล ผู้ ทำนาย จง ชื่น ชม ยินดี ดว้ย มัน เถิด เพราะ ว่า พระเจ้าได้ ทรง พิภากษา แก้แค้น ของ ท่าน ทั้งหลาย ต่อ มัน แล้ว ทูต สวรรค์ องค์ หนึ่ง อัน มี ริทธิ จึ่ง ยก หิน เหมือน หนึ่ง เปน หินโม่ สี แป้ง หิน ใหญ่ ผลัก ทิ้ง ลง ใน ทะเล ว่า ดั่ง นี้ และ ดว้ย ยื้อ แย่ง บาบุโลน เมืองใหญ่ นั้น จะต้อง ผลัก ทิ้ง ลง แล้ว แต่ นั้น ไป จะภบ อีก ก็ หา มิ ได้ เลย เปน อัน ขาด แล้ว เสียง คน ดีด กะจับ ปี่ เล่น เครื่อง มะโหรี เป่า ขลุย เป่าแตร จะได้ ยิน เสียง ดั่ง นี้ ใน เอง ต่อ ไป หา มิได้ แล ที่ เปน ช่าง ทำการ ช่าง ประการ ใด จะภบ เหน มี ใน เอง ต่อ ไป หา มีได้ จะได้ยิน เสียง โม่ สี แป้ง ใน เอง ต่อ ไป มิได้ สว่าง แห่ง ตะเกียง จะ ปรากฎ มี ใน เอง ต่อไป ก็ มิได้ เสียง เจ้าบาว แล เจ้าสาว จะได้ ยิน ใน เอง ต่อไป ก็ มิได้ เพราะ พ่อ ค้า ของ เอง ได้ เปน คะหะ บดี ของ แผ่นดิน แล นา ๆ ประเทษ ทั้งปวง ได้ ผิด หลง ดว้ย เล่กล การ ชะมบ ของ เอง แล้ว เลือด โลหิต ของ บันดา ผู้ ทำนาย กับ บันดา ผู้ บริสุทธิ แล ผู้ ที่ ต้อง ฆ่า เสีย ทั้งปวง นั้น ทั่ว ทั้ง แผ่นดิน จะภบ ได้ ใน เอง นี้ และ ฯะ

๑ บท ๑๙ ฯ

๑ ครั้น การ ทั้ง นี้ สิ้น เสจแล้ว ข้า ได้ ยิน เปน เหมือน เสียง ดัง แห่ง ฝูง คน ฝูงใหญ่ใน สวรรค์ รอ้ง ว่า ฮาละลูยา ที่ จะให้ รอดได้ แล รัศมี กับ ริทธิ เดช เปน ของ พระเจ้า เรา ซึ่ง พระองค์ ทรง พิภากษา นั้น เปน อัน ซื่อ สัจ เที่ยง ธรรม ดว้ย ว่า พระองค์ ได้ ทรง พิภากษา หญิง แพศยาใหญ่ นั้น ที่ ให้ แผ่นดิน เปื่อย เน่า เสีย ดว้ย การ ล่วง ผิด กับ มัน แล้ว พระองค์ ได้ แก้ แค้น เพราะ เลือด ของ บันดา ผู้ ทาษ พระองค์ ที่ มือ มัน เท ออก นั้น แล้ว ฝูง เหล่า นั้น จึ่ง รอ้ง อีก ว่า ฮาละลูยา แล้ว ควัน ของ มัน ขึ้น ไป ทั่ว กลัป

สืบ กัน ไป เปน นิจ เมื่อ นั้น ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ทั้ง ยี่สิบ สี่ กับ สัตว สี่ ตัว นั้น ก้ม ลง กราบ ไหว้ นมัศการ แก่ พระเจ้า ผู้ ทรง นั่ง เหนือ พระ ที่นั่ง ว่า อาเมน ฮาละลูยา จึ่ง มี สับท์ สำเนียง ออก มา จาก พระ ที่นั่ง นั้น ว่า ดู กระ ท่าน บันดา ผู้ เปน ทาษ พระเจ้า เรา กับ บันดา ที่ เกรง กลัว พระองค์ ทั้ง น้อย ทั้ง ใหญ่ จง โมทะนา สรรเสิญ พระเจ้า นั้น เถิด ข้า จึ่ง ได้ ยิน เสียง ดุจ เสียง แห่ง ฝูง คน ฝูง ใหญ่ แล ดุจ เสียง น้ำ เปน อัน มาก กะทบ กัน แล ดุจ เสียง ฟ้า ร้อง เปน อัน ดัง ว่า ฮาละลูยา ด้วย พระองค์ ผู้ เปน พระเจ้า เรา ผู้ ทรง ฤทธานุภาพ ทุก ประการ ได้ ครอง ราช สมบัติ แล้ว เรา ได้ ชื่น ชม ยินดี ปรีดา ปราโมช แล ถวาย รัศมี ภาพ แก่ พระองค์ ด้วย การ มงคล ภิเศก แห่ง ลูก แกะ มา ถึง แล้ว หญิง สาว นั้น ก็ ได้ จัก แจง แต่ง ตัว แล้ว ก็ มี ผ้า ผ่อน ซึ่ง เขาให้ นั้น เพื่อ จะ ได้ นุ่ง ห่ม ทำ ด้วย ด้าย แดง ศรี แสง แวว วับ บริสุทธิ เพราะ ว่า ผ้า เช่น นั้น เปน สำหรับ ผู้ บริสุทธิ จะให้ พ้น ผิด ท่าน จึ่ง สั่ง ข้า ว่า จง เขียน เถิด ว่า ถ้า บุคคล ผู้ ใด ๆ ได้ รับ เชิญ มา ถึง การ เลี้ยงใน การ มงคล ภิเศก แห่ง ลูก แกะ บันดา เหล่า นั้น ก็ เปน ศรี สวัสดิ มงคล และ แล้ว ท่าน บอก แก่ ข้า ว่า ถ้อย คำ ทั้ง นี้ เปน ถ้อย คำ แห่ง พระ เจ้า แล เปน อัน สัจ จริง ข้า จึ่ง ก้ม ลง ถึง ท้าว ท่าน จะ กราบ ไหว้ แก่ ท่าน แต่ ท่าน บอก แก่ ข้า ว่า ระวัง ตัว อย่า ทำ เลย ด้วย ว่า ข้า เปน เพื่อน ทาษ ด้วย กัน กับ เจ้า แล เปน แต่ พวก พี่น้อง ของ เจ้า ที่ ถือ คำ พญาณ แห่ง พระเยซู จง กราบ ไหว้ นมัศการ พระเจ้า เถิด เพราะ ว่า คำ พญาณ แห่ง พระเยซู นั้น เปนใจ ความ ของ ถ้อย คำ ทำนาย นั้น เอง ฯะ

๑๑ ๏ ข้า ก็ ได้ เหน สวรรค์ เปิด ออก แล้ว มี ม้า ตัว ขาว และ ท่าน ที่ นั่ง บน ม้า นั้น ได้ ชื่อ เรียก ว่า ซื่อ สัจ แล เที่ยง ธรรม ถ้า จะ พิภากษา ก็ ดี ทำ การ ศึก สงคราม ก็ ดี ก็ ทำ ด้วย สุจริต ธรรม จักษุ ของ ท่าน นั้น เปน ดุจ เปลว เพลิง แล บน ศีศะ ท่าน ทรง ไว้ ซึ่ง พวง มาลา เปน อัน มาก มี ชื่อ เขียน ไว้ ที่ หา ผู้ ใด รู้ จัก ไม่ เว้น ไว้ แต่ ท่าน เอง แล มี ผ้า ผ่อน ลอม พันท์

กาย นั้น ที่ ได้ จุ่ม ใน เลือด ชื่อ ของ ท่าน ก็ เรียก ว่า พระไลโฆแห่ง พระเจ้า พล รบ ทั้งหลาย ใน เมือง สวรรค์ ติด ตาม พระองค์ นั่ง บน ม้า ขาว นุ่ง ห่ม ผ้า ผ่อน เปน อัน ขาว บริสุทธิ แล้ว ดาบ อัน คม ออก มา จาก ปาก ของ ท่าน จะ ได้ เอา ดาบ นั้น ฟัน แทง นา ๆ ประเทศ และ ท่าน จะ ครอง เขา ด้วย คะ บอง เหลก ท่าน เอง ก็ จะ เดิร เหยียบ ซึ่ง หีบ น้ำ อะหงุ่น ที่ เกือน ความโกรธ แห่ง พระเจ้า ผู้ ทรง ริทธานุภาพ ทุก ประการ ท่าน ก็ มี ชื่อ เขียน ไว้ บน ผ้า ผ่อน แล บน ขา คือ ว่า กระษัตร ผู้ ครอง กระษัตร ทั้งหลาย แล จ้าว ผู้ ครอง จ้าว ทั้งหลาย ฯะ

๑๗ ๏ ข้า ก็ ได้ เหน ทูต สวรรค์ องค์ หนึ่ง ยืน อยู่ ใน พระอาทิตย แล้ว ก็ โห่ รอ้ง ด้วย เสียง เปน อัน ดัง บอก แก่ นก ทั้งปวง ที่ บิน กลาง อากาษ ว่า มา เถิด ชุม นุม กัน ถึง การ เลี้ยงใหญ่ แห่ง พระเจ้า เพื่อ จะ ได้ กิน เนื้อ หนัง แห่ง บันดา กระษัตร แล นาย พัน แล ผู้ มี วาศนา กับ เนื้อ หนัง ของ ม้า แล ของ คน ทั้งหลาย ที่ ขี่ ม้า นั้น เนื้อ หนัง ของ ผู้ ทาษ แลไช่ ทาษ ของ ผู้ น้อย แลใหญ่ แล้ว ข้า ได้ เหน สัตว ร้าย นั้น กับ บันดา กระษัตร แห่ง แผ่น ดิน แล พล ทหาร แห่ง กระษัตร เหล่า นั้น ประชุม กัน มา เพื่อ จะ ได้ ทำ ยุทธนา การ ชิง ไชย กัน กับ ท่าน ผู้ ทรง นั่ง บน ม้า ตัว นั้น แล กับ พล รบ ของ ท่าน แล สัตว ร้าย นั้น เขา จับ ได้ กับ ผู้ ทำนาย เทจ ที่ อยู่ กับ สัตว ร้าย แล ได้ ทำ ลักขณะ สำคัญ ตรง หน้า สัตว นั้น แล ด้วย สำคัญ นั้น ได้ ทำให้ คน ทั้งหลาย ที่ ได้ รับ หมาย เปน สำคัญ ของ สัตว แล ได้ ไหว้ แก่ รูป นั้น ให้ ผิด หลง ทั้ง สัตว ทั้ง ผู้ ทำนายเทจ นั้น จับ แล้ว เมื่อ ชีวิตร ยัง เปน ก็ ต้อง ผลัก ทิ้ง ลง ไว้ ใน บึง ไฟ เผา กับ กำมะถัน คน ที่ เหลือ นั้น ต้อง ฆ่า เสีย ด้วย ดาบ ของ ท่าน ผู้ ทรง นั่ง บน ม้า ดาบ ที่ ออก มา จาก ปาก ท่าน นั้น และ แล้ว นก บิน กลาง ฟ้า มา กิน เนื้อ หนัง ของ พวก นั้น จน อิ่ม สิ้น ทุก ตัว

๏ บท ๒๐ ฯ

๑ ข้า ก็ ได้ เหน ทูต สวรรค์ องค์ หนึ่ง ลง มา จาก สวรรค์ มือ ถือ ลูก กุญ

แจ สำหรับ หลุม ลึก กับ โซ่ เส้นใหญ่ ท่าน จึ่ง จับ งูใหญ่ งูโบราณ นั้น คือ ว่า สักรู แล ซาตาน ผูก มัก ไว้ จน สิ้น พัน ปี แล้ว ก็ ทิ้ง ลง ใน หลุม ลึก นั้น ลั่น กุนแจ แล ติกรา ไว้ ข้าง บน มิ ให้ มัน กระทำ ให้ นา ๆ ประเทศ ผิด หลง ไป อีก กว่า พัน ปี นั้น จะ ถึง ที่ สุด สำเรจ แล้ว อัน นั้น เสรจ แล้ว คง จะ ปล่อย มัน เสีย น่อย หนึ่ง ฯ

๔ ๏ ข้า ก็ ได้ เหน พระ ที่นั่ง เปน หลายอัน ก็ มี ผู้ นั่ง เหนือ พระ ที่นั่ง นั้น ตั้ง เปน ทุระ จะ ได้ พิภากษา เขา ข้า ก็ ได้ เหน บันดา จิตร วิญาณ ของ คน ที่ เขา ตัด ศีศะ นั้น เพราะ เขา ถือ คำ พญาณ แห่ง พระเยซู แล ถือ คำ พระ เหล่า นั้น ที่ มิได้ กราบ ไหว้ แก่ สัตว ร้าย แล รูป ของ มัน แล มิได้ รับ หมาย เปน สำคัญ ของ มันใน หน้าผาก เขา แลใน มือ เขา คน ทั้งหลาย เหล่า นั้น ได้ มี ชีวิตร เปน แล เสวย ราช สมบัติ กับ ด้วย พระ คริศโต ถึง พัน ปี ฝ่าย คน ตาย อื่น ที่ เหลือ จาก นั้น เขา มิได้ มี ชีวิตร เปน อีก กว่า พัน ปี นั้น ถึง ที่ สุด สำเรจ แล้ว ซึ่ง เปน ขึ้น จาก ตาย คราวนี้ เปน แต่ ต้น เดิม ผู้ ใด ๆ ที่ จะ เปน ขึ้นใน ที่ เดิม นี้ ผู้นั้น ก็ เปน ผาสุข แล บริสุทธิ ความ ตาย ที่ สอง จะ มี กำลัง ทำ อะไร ต่อ พวก เหล่า นั้น ก็ หา มิได้ เลย แต่ว่า เขา จะ เปน ปะโรหิต ของ พระเจ้า แล ของ พระ คริศโต และ จะ เสวย ราช สม บัติ ด้วย กัน กับ พระองค์ ถึง พัน ปี ครั้น ว่า พัน ปี นั้น ล่วง สำเรจ แล้ว ซาตาน จะ ต้อง แก้ ต้อง ปล่อย ออก จาก คุก มัน แล้ว มัน จะ ออก ไป ทำให้ นา ๆ ประเทศ ทั้ง สี่ ทิศใน แผ่นดิน ผิด หลง เอาโฆฆ กับ มาโฆฆ ประชุม กัน จะ ได้ รบ พุ่ง กัน ถ้า จะ ประมาณ เขา นั้น ก็ มาก คุจ ดั่ง ทราย ชะเล เขา ก็ ขึ้น มา บน แผ่นดิน ที่ กว้าง ขวาง แล้ว ล้อม ผู้ บริสุทธิ ที่ เปน ฝูง เปน กอง แล ล้อม เมือง อัน เปน ที่ รักษ แล้ว ไฟ ลง มา แต่ พระเจ้า จาก สวรรค์ กิน เขา เสีย ทั้ง นั้น ฝ่าย ซาตาน ที่ ทำให้ เขา ผิด หลง นั้น มัน ต้อง ทิ้ง ลง ใน สระใน บึงไฟ กับ กำมะถัน อัน เปน ที่ อยู่ ของ สัตว ร้าย แล ผู้ ทำนาย เทจ แล้ว เขา ทนทุกข์เวทนา เจบ ปวด กลางวัน กลางคืน ทั่ว กลัป สืบ ๆ กันไป ฯ

๑๑ ๏ ข้า ก็ ได้ เหน พระที่นั่ง ใหญ่ อัน ขาว บริสุทธิ กับ ท่าน ผู้ ทรง นั่ง เหนือ พระที่นั่ง นั้น ทั้ง แผ่นดิน ก็ดี สวรรค์ ก็ดี หนี จาก หน้า ท่าน ผู้ นั้น แล้ว ที่ อยู่ ของ แผ่นดิน สวรรค์ จะพบ จะเหน ต่อ ไป ก็ หา มิได้ ข้า ก็ ได้ เหน ผู้ ตาย ทั้ง น้อยใหญ่ ยืน อยู่ ต่อ หน้า พระที่นั่ง นั้น หนังสือ ทั้งหลาย ก็ เปิด ออก ยัง มี หนังสือ อีก เล่ม หนึ่ง คือ หนังสือ สำหรับ ชีวิตร เปิด ออก แล้ว ผู้ ตาย ทั้งหลาย ต้อง พิภากษา แต่ ตาม ความ เขียน จด ไว้ ใน หนังสือ ทั้งหลาย ตาม กิจ การ ๆ ประพฤติ ของ ตน ฝ่าย ซะเล มี คน ตาย ผู้ ใด ๆ อยู่ ใน นั้น ก็ คืน ผู้ นั้น ให้ แล ความ ตาย ก็ ดี นะรก ก็ ดี ประจำ คน ตาย ผู้ ใด ๆ ก็ ยก ผู้ นั้น คืน ให้ แล้ว เขา ต้อง พิภากษา ตาม การ ประพฤติ ของ ตัว สิ้น ทุก คน ส่วน ความ ตาย กับ นรก ต้อง ผลัก ทิ้ง ลง ไว้ ใน สระ ใน บึงไฟ สระ ไฟ บึง ไฟ นั้น คือ ความ ตาย ที่ สอง นั้น แล แล้ว ถ้า บุคล ผู้ ใด มิได้ มี ชื่อ ตน เขียน ไว้ ใน หนังสือ สำหรับ ชีวิตร ผู้ นั้น ก็ ต้อง ผลัก ทิ้ง ลง ใน สระ ใน บึง ไฟ นั้น

๏ บท ๒๑ ฯ

๏ แล้ว ข้า ก็ ได้ เหน สวรรค์ อัน ใหม่ แล แผ่นดิน อัน ใหม่ เพราะ ว่า สวรรค์ เดิม นั้น แล แผ่นดิน เดิม ล่วง เสีย ไป แล้ว จำ เดิม แต่ นั้น ไป จะ มี ซะเล ต่อ ไป ก็ หา มิได้ ข้า ก็ ได้ เหน เมือง เปน อัน บริสุทธิ คือ เมือง ยรูซาเลม ใหม่ ลง มา แต่ พระเจ้า จาก สวรรค์ จัด แจง แต่ง ไว้ แล้ว เหมือน หย่าง เจ้าสาว ประดับ แต่ง ไว้ สำหรับ เจ้าบ่าว ข้า ก็ ได้ ยิน เสียง เปน อัน ดัง มา จาก สวรรค์ ว่า จง ดู เถิด ที่ สถิตย์ แห่ง พระเจ้า เปน อยู่ กับ มนุษ แล้ว พระ องค์ ก็ จะอาไศรย กับ เขา ๆ ก็ จะเปน ไพร่ พล แห่ง พระองค์ ๆ จะเปน พระเจ้า กับ เขา จะเปน พระเจ้า ของ เขา จะเช็ด น้ำตา ไว้ จาก ตา เขา แล ความ ตาย จะเปน ต่อ ไป มิได้ ความ ทุกข โศกเศร้า ยาก ลำบาก ก็ หา ได้ มี ไม่ แล้ว ด้วย ว่า เหตุ การ ที่ เปน ก่อน นั้น ล่วง พ้น เสีย แล้ว ท่าน ผู้ นั่ง บน พระที่นั่ง นั้น จึ่ง ตรัส สั่ง ข้า ว่า ดู กร เจ้า เรา สร้าง สาระพัด เสีย ใหม่ ท่าน ยัง ตรัส แก่ ข้า ว่า จง เขียน เถิด เพราะ ว่า ถ้อย คำ ทั้ง นี้ เปน อัน ซื่อ สัจ

เที่ยงธรรม ท่านยังตรัสแก่ข้าว่า สำเรจสิ้นแล้วแล เราเปนอักษรตัวเดิมแล ตัวสุดเปนต้นเปนปลาย คนที่หยากกระหายนั้นเราจะประทานให้กินแต่ท่อน้ำอันให้มีชีวิตร ถ้าใครผู้ใดจะเอาไชยชะนะ ผู้นั้นจะมระดกดั่งนี้ แลเราจะเปนพระเจ้าแก่ผู้นั้น ๆ จะเปนลูกแก่เรา แต่ฝ่ายคนขี้ขลาดคนไม่ไคร่จะเชื่อ คนหน้าชังหน้าเกลียดที่ฆ่าผู้คน คนผิดประเวณีย์หญิงชาย แลคนทำการชะมบกับทั้งคนมุสาโกหกทั้งปวง ส่วนมระดกของเหล่านั้นเปนอยู่ในสระในบึง ที่เผารอันด้วยไฟแลกำมะถัน คือความตายที่สองนั้นและ ฯะ

๘ ๑ แล้วแต่ในพวกทูตสวรรค์ทั้งเจด ที่ถือขันทั้งเจดอันเตมด้วยโภยไภยที่สุดทั้งเจดประการนั้น มีองค์หนึ่งมาพูดจาปราไศรกับข้าว่า มาเถิดข้าจะชี้ให้เจ้าเหนเจ้าสาวที่จะมาเปนภรรยาแห่งลูกแกะ แล้วด้วยเดชะพระวิญญาณท่านพาข้าขึ้นบนภูเขาอันใหญ่อันสูง ชี้ให้เหนเมืองอันบริสุทธิ คือเมืองยรูซาเลม ลงมาแต่พระเจ้าจากสวรรค์ประดับด้วยรัศมีแห่งพระเจ้า ศรีแสงนั้นเปนดุจแก้วอันมีราคาเหมือนแก้วเพชจะรัดจะรุน มีกำแพงหนาสูงมีสิบค่ายล ที่ประตูนั้นมีทูตสิบสององค์มีชื่อต่าง ๆ คือชื่อของพลยิศราเอลสิบสองสะกูล ข้างตะวันออกมีประตูทั้งสาม ข้างเหนือประตูทั้งสาม ข้างใต้ประตูทั้งสาม ข้างตะวันตกมีประตูทั้งสาม แล้วกำแพงเมืองนั้นมีรากวางลงสิบสองชั้น บนรากนั้นมีชื่อของผู้ทูตแห่งลูกแกะสิบสองคน แล้วท่านผู้พูดแก่ข้านั้นถือเหมือนเปนไม้อ้อทองเปนที่วัด เพื่อจะได้วัดเมืองกับประตูทั้งหลายแลกำแพง เมืองนั้นก็เปนสี่เหลี่ยมกว้างยาวเท่ากัน ท่านได้วัดเมืองด้วยไม้อ้อนั้นเปนห้าพันสามร้อยแปดสิบหกเส้น กว้างยาวสูงเท่ากัน ท่านก็ได้วัดกำแพงเปนร้อยสี่สิบสี่ศอก ตามชั่วมนุษ คือว่าของทูตสวรรค์ ที่กำแพงก่อขึ้นนั้นเปนด้วยแก้วเพช เมืองนั้นเปนทองแท้ เหมือนกันกับแก้วอันบริสุทธิแท้

ฝ่าย ราก กำแพง ทั้งหลาย นั้น ก็ ประดับประดา ดวัยแก้ว ประเสิฐ ทุกหย่าง ราก เดิม นั้น เปน แก้ว เพช ที่ สอง เปน อินทนิล ที่ สาม เปน พลอย มิ ศรี ต่าง ๆ ที่ สี่ นั้น เปน มรกต ที่ ห้า เปน แก้ว ศรี เปน ริ้ว ที่ หก เปน ทับทิม ที่ เจด เปน แก้ว ศรี ทองคำ ที่แปด เปน แก้ว ศรี ทองเหลือง ที่เก้า นั้น เปน โกเม็ศ ที่ สิบ เปน แก้ว ศรี เขียว แกม ทอง ที่ สิบเอด เปน แก้ว ศรีทอง ที่สิบ สอง เปน แก้ว ศรี กอันเลือด ๏ ฝ่าย ประตู สิบสอง แห่ง นั้น ก็ เปน แก้ว มุก ดา ต่าง ๆ แล ประตู แต่ ละอัน ละอัน เปน แก้ว มุก หย่าง เดียว สิ้น ทั้ง นั้น ๏ แล้ว ถนน หนทาง แห่ง เมือง เปน ทอง แท้ เหมือน แก้ว อัน จะเหน ตลอด ได้ ถนัด แต่ ว่า วิหาร ใน นั้น ข้า หา ได้เหนไม่ ดวัย ว่า พระองค์ ผู้ เปน เจ้า ผู้ ทรง ฤทธานุภาพ ทุก ประการ กับ ดวัย ลูกแกะ นั้น เปน วิหาร ของ เมือง นั้น แล เมือง นั้น ไม่ ต้องการ ดวัย พระอาทิตย์แล พระจันท์ จะ ให้ส่อง สว่างใน ที่ นั้น ดวัย ว่า รัศมิ แห่ง พระเจ้า ให้เมือง นั้น สว่าง แล ลูก แกะ เปน ประทีป ของ เมือง นา ๆ ประเทษ ก็ เดิร เที่ยวได้ เพราะ ความ สว่าง นั้น กระษัตร ทั้งหลาย แห่ง แผ่นดิน เอา ซึ่ง รัศมิ เดช ของ ตน ภา มา ใน เมือง นั้น ประตู เมือง นั้น ก็ มิได้ ปิด กลางวัน ดวัย กลางคืน ที่ นั้น ก็ หา มิไม่ คน ทั้งหลาย ก็ เอาซึ่ง เปน สง่าราศรี แล ยก ยอ สรรเสิญ ของ นา ๆ ประเทษ ภา มา ถึง เมือง นั้น สิ่งใด ๆ ที่ เปน มลทิล แล ที่ ทำ ซึ่ง เปน หน้า ชัง หน้า เกลียด แล การโกหก มุษา จะเข้า เมือง นั้น ก็ หา มิได้ จะเข้า ได้ แต่ คน ทั้งหลาย อัน มี ชื่อ เขียนไว้ ใน หนังสือ สำหรับ ชีวิตร แห่ง ลูกแกะ ฯ

๏ บท ๒๒ ฯะ

๏ ท่าน ก็ได้ ชี้ ให้ ข้า เหน แม่น้ำ สำหรับ ชีวิตร เปน น้ำ อันใส ดุจ แก้ว มะ ณี ไหล ออก มา จาก พระที่นั่ง แห่ง พระเจ้า แล แห่ง ลูก แกะ ที่ ระหว่าง แม่น้ำ กับ ถนน นั้น ทั้ง สอง ฝ่าย มี ต้นไม้ สำหรับชีวิตร มี ผล สิบ สอง หย่าง หย่าง ละเดือน สุก ทุก เดือน ๆ ใบ ต้น ไม้นั้น สำหรับ ที่ จะ รักษา นา ๆ ประเทศ ผิด ร้าย ประการ ใด ๆ จะ มี ใน นั้น ก็ หา มิได้ แต่ ว่า พระที่นั่ง

แห่ง พระเจ้า แล แห่ง ลูก แกะ คง จะอยู่ใน ที่ นั้น แล บันดา ผู้ ทาษ แห่ง พระองค์ จะ ปรนิบัติ แก่ พระองค์ จะเหน พระภักตร พระองค์ แล พระนาม พระองค์ ก็ จะมี อยู่ ใน หน้าผาก เขา จะมี กลางคืน ที่ นั้น ก็ หา มิได้ จะต้อง การ ด้วย ตะเกียง ด้วย สว่าง ของ ตวัน ก็ หา มิได้ เพราะ ว่า พระองค์ ผู้ เปน เจ้า ส่อง สว่าง ให้ เขา แล เขา จะครอง ราช สมบัติ ทั่ว กลับ สืบ ๆ กัน ไป

๖ ๑ ท่าน จึ่ง บอก แก่ ข้า ว่า ถ้อย คำ ทั้ง นี้ เปน อัน ซื่อ สัจ เที่ยง ธรรม แล พระองค์ ผู้ เปน เจ้า ของ จิตร วิญญาณ แห่ง ผู้ ทำนาย ทั้งหลาย ได้ ทรง พระกรรุณา ใช้ ทูต ของ พระองค์ ให้ ชี้ แจ้ง สำแดง แก่ ผู้ ทาษ แห่ง พระ องค์ ให้ รู้ ด้วย เหตุ การ อัน ไม่ ช้า ไม่ นาน คง จะเปน มา จง ดู เถิด เรา จะ มา ด้วย เรว พลัน ถ้า บุทคล ผู้ ใด ถือ รักษา ถ้อย คำ ทำนาย แห่ง หนังสือ เล่ม นี้ ผู้ นั้น ก็ เปน ผาศุข ข้า คือ โยฮัน ได้ ยิน ได้ เหน เหตุ การ ทั้ง นี้ แล เมื่อ ข้า ได้ ยิน ได้ เหน แล้ว ข้า จึ่ง ก้ม ลง จะกราบไหว้ แทบ ตีน ของ ทูต ที่ ได้ สำแดง เหตุ นี้ แก่ ข้า ท่าน จึ่ง สั่ง ข้า ว่า ระวัง อย่า ทำ ซา ก็ เปน เพื่อน ทาษ ด้วย กัน กับ เจ้า เปน แต่ พี่นอ้ง ของ เจ้า คือ ผู้ ทำนาย ทั้งหลาย แล แต่ พวก ที่ ถือ รักษา ถ้อย คำ ของ หนังสือ นี้ จง กราบไหว้ นมัศการ แก่ พระ เจ้า ท่าน ยัง บอก แก่ ข้า ว่า อัน ถ้อย คำ ทำนาย ของ หนังสือ นี้ อย่า ตี ตรา ไว้ ด้วย ว่า เวลา นั้น ใกล้ จะถึง แล้ว . คน ที่ ทำ ร้าย ก็ ให้ เปน ร้าย ต่อ ไป เถิด คน ที่ ติด ราคี มลทิล ก็ ให้ เปน ราคี มลทิล ต่อ ไป เถิด คน ที่ สัจ ธรรม ให้ เปน สัจ ธรรม ต่อ ไป เถิด คน ที่ บริสุทธิ ให้ เปน อัน บริสุทธิ ต่อ ไป เถิด จง ดู เถิด เรา จะมา ด้วย เรว พลัน บำเหน็จ ของ เรา ๆ ภา มา ด้วย จะได้ ให้ แก่ ทุก คน ตาม การ ซึ่ง ตัว จะ ประพริทธิ นั้น เรา เปน ตัว อักษร เดิม อักษร สุด เปน ต้น เปน-ปลาย เปน อาทิ แล ปะริโยสาน ฝ่าย บันดา คน ที่ ประพริทธิ ตาม พระบัญญัติ แห่ง พระองค์ เพื่อ เขา จะได้ มี ที่ จะรับ แต่ ต้น ไม้ อัน สำหรับ ชีวิตร แล จะได้ เข้าใน ประตู เมือง เหล่า นั้น ก็ เปน ผาศุข แล อัน ภาย นอก นั้น มีหมา มี ชมบ มี คน ผิด ประเวณีย์ หญิงชาย แล

ฆ่า ฟัน ผู้ คน คนไหว้ รูป เทียม พระ คน ที่ รักษ ซึ่ง การ มุษา แล ประพฤทธิ ตาม นั้น เรา คือ เยซู ได้ ใช้ ทูต ของ เรา ให้ เปน พญาณ แก่ ท่าน ทั้งหลาย ทั่ว จำ พวก ลูกสิษ ทั้งหลาย ให้ รู้การ ทั้ง นี้ เรา เปน ราก แล้ว ก็ เปน เชื้อ สาย ของ ดาวิด เปน ดาว รุ่ง ฝ่าย เพลา เช้า พระวิญญาณ แล เจ้า สาว นั้น ว่า จง มา เถิด คน ที่ ได้ ยิน นั้นให้ว่า จง มา เถิด ใคร ผู้ ใด ที่ หยาก กระหาย ให้ ผู้ นั้น มา เถิด ใคร ผู้ ใด จะใคร่ รับ ให้ ผู้ นั้น รับ ประทาน น้ำ สำหรับ ชีวิตร เถิด ข้า เอง เปน พญาณ แก่ คน ทั้งปวง ที่ ได้ ยิน ถ้อย คำ ทำนาย ของ หนังสือ นี้ ว่า ถ้า บุทคล ผู้ ใด จะมา เพิ่ม พูน แก่ ความ นี้ พระเจ้า จะ เพิ่ม พูน โพยไภย ซึ่ง เขียน ไว้ ใน หนังสือ นี้ ให้ แก่ ผู้ นั้น แล้ว ถ้า ผู้ ใด จะ ลด หย่อน เสีย จาก ถ้อย คำ หนังสือ ทำนาย นี้ พระเจ้า จะเอา ซึ่ง เปน ส่วน ของ ผู้ นั้น เอา ไป เสีย จาก ต้นไม้ สำหรับ ชีวิตร แล จาก เมือง อัน บริสุทธิ นั้น ที่ จด เขียน ไว้ใน หนังสือ นี้ ท่าน ที่ เปน พญาณ ว่า ทั้ง นี้ ก็ ว่า แท้ จริง เรา มา ด้วย เรว พลัน ดั่ง นั้น พระเยซู เจ้า ข้า จง มา เถิด ฯะ

๏ พระคุณ แห่ง พระเยซูคริศ ผู้ เปนเจ้า จง อยู่ กับ คน บริสุทธิ ทั้งปวง เถิด

๏ หนังสือ สำแดง เรื่อง อะนาคต จบ บริบูรรณ แล้ว แล ฯะ